

BẤT TÀI NHƯ BỘC

Xuyên
thăng
vợ cũ
nam
phụ

Mục lục

<u>Chương 1: Tôi Không Muốn Ly Hôn</u>	
<u>Chương 2: Cái Gọi Là Tình Nhân</u>	
<u>Chương 3: Tránh Ra Tôi Muốn Đánh</u>	
<u>Chương 4: Về Nhà Ăn Cơm</u>	
<u>Chương 5: Làm Gì Được Tính Là Đàn Ông</u>	
<u>Chương 6: Ăn Không Ngon Như Sủi Cào</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8: Tự Mình Đa Tình</u>	
<u>Chương 9: Tiêu Diệt Tình Dịch Phải Thừa Dịp Sớm</u>	
<u>Chương 10: Nam Chính Xuất Hiện</u>	
<u>Chương 11: Bị Sốt</u>	
<u>Chương 12: Có Tiền Nha!</u>	
<u>Chương 13: Tuyển Cưa Cưa~~</u>	
<u>Chương 14: Đội Nón Xanh</u>	
<u>Chương 15: Đại Thần 666</u>	
<u>Chương 16: Vả Mặt Bóp Bóp Bóp</u>	
<u>Chương 17: Xấu Hổ Gặp Nhau</u>	
<u>Chương 18: Thế Nào Là Ăn Tạm?</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91

Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112: Hoàn Chính Văn
Chương 113: Phiên Ngoại 1
Chương 114: Phiên Ngoại 2
Chương 115: Phiên Ngoại 3
Chương 116: Phiên Ngoại 4
Chương 117: Phiên Ngoại 5
Chương 118: Phiên Ngoại 6
Chương 119: Phiên Ngoại 7
Chương 120: Phiên Ngoại 8

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 1: Tôi Không Muốn Ly Hôn

"Ào ào ....."

Nguyễn Thu Thu bị tiếng nước đánh thức.

Cô mê man mà xoa xoa đôi mắt, đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Không cần nghĩ nữa, đây là một gian phòng khách sạn xa hoa.

Tấm ga giường trắng muốt được bao phủ bởi những cánh hoa hồng mềm mại, một ly rượu vang đỏ đỏ trên khăn trải giường khiến nó nhuộm dần một mảnh màu đỏ, kính phòng tắm là chất liệu nửa trong suốt, có thể mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh thon dài.

Đây là ——

Nguyễn Thu Thu càng lúc càng hồ đồ.

Tối hôm qua, cô thức đêm xem xong một quyển tiểu thuyết trọng sinh máu chó ngập đầu, chưa kịp chửi bậy đã ngã đầu ngủ. Ai nghĩ đến một lần nhắm mắt lại ừ ừ cạc cạc chạy đến một khách sạn này, hơn nữa..... Đang thuê phòng?

Nguyễn Thu Thu ngồi dậy, bỗng nhiên cảm giác được không thích hợp. Thân là một thành viên trong hội chị em hai lưng lại có

loại cảm giác trước ngực nặng trĩu, dưới chân là một đôi cao gót mà cô hiếm khi mang, một đôi chân thẳng tắp thon dài đặt ở mép giường, thế mà lại không có vết sẹo năm 6 tuổi ở đầu gối.

“.....”

Cô không thể tưởng tượng mà vươn tay, ngơ ngẩn tròn tròn đôi mắt. Ánh mắt cô từ từ nheo lại nhìn chăm chăm vào bàn tay.

Ngón tay thon dài, trắng nõn, mềm mại không xương, rõ ràng được bảo dưỡng vô cùng tốt. Móng tay tinh xảo mỹ lệ, lòng bàn tay non mềm, màu da trắng tuyết đến có thể dễ dàng mà nhìn đến màu sắc xanh tím mảnh khảnh của mạch máu trên mu bàn tay.

Ấn tượng đầu tiên của Nguyễn Thu Thu về người này là: gia cảnh tốt, mười ngón không dính nước mùa xuân*, mỹ nhân.

(Mười ngón tay không dính nước mùa xuân - trích Công Tử Hành của Lưu Hi Di. Mười tháng mùa xuân rất lạnh, những người không phải nhúng tay vào nước lạnh để giặt quần áo là gia đình có điều kiện, không phải làm việc nhà, sống an nhàn, sung sướng)

Cô trầm mặc một lát, cầm lấy di động và mở camera trước.

Người phụ nữ trên màn hình trang điểm mắt rất đậm làm cho mắt như có quầng thâm, lông mi vốn dĩ đã dài lại còn mang gấn mi giả, cả khuôn mặt trang điểm cường điệu theo phong cách Âu Mỹ, đồng tử màu tím, môi đỏ chót, tóc xoắn mì sợi theo kiểu cũ. Ấn sau sự chà đạp nhan sắc kinh khủng này mơ hồ còn có thể nhìn ra ngũ quan diễm lệ của người này.

Chỉ là, thẩm mỹ tệ đến mức làm người khác tức lộn ruột.

Nữ nhân trên màn ảnh tròng lớn đôi mắt, vẻ mặt hoảng sợ, đôi mắt màu tím quá mức khoa trương vừa có vẻ dọa người lại vừa có chút khôi hài.

Nguyễn Thu Thu vẻ mặt đại ra.

Đây ——

Không phải mặt của cô!!!

"Cạch" Di động rơi trên mặt đất, người đàn ông từ phòng tắm đi ra vừa lúc thấy một màn như vậy. Trông hắn rất trẻ, ước chừng hai mươi có lẽ, khuôn mặt có thể nói là tuấn tú, dù bọc khăn tắm cũng có thể nhìn đến dáng người cân xứng.

Hắn nhìn Nguyễn Thu Thu, khóe môi bứt lên độ cung có chút ghét bỏ lạnh nhạt, nhưng ánh mắt lại là nhu tình mật ý quen thuộc.

"Tôi tắm xong rồi, chúng ta khi nào bắt đầu?"

Nguyễn Thu Thu ngây ngẩn cả người: "Bắt đầu cái gì? Anh là.....?"

Đối phương biểu lộ không kiên nhẫn, cười như không cười mà đi lên trước.

"Thế nào, chờ cô cùng Trình Tuyên kia ly hôn, cầm tiền, liền không tính nhận tôi?"

"Không phải cô nói sau khi lấy được tiền muốn kết hôn với tôi sao?"

"Đổi ý rồi sao?"

Hắn là một thợ săn lành nghề, hắn biết mỗi lần kích thích như vậy trước mặt người phụ nữ này, đối phương liền sẽ lập tức tước vũ khí đầu hàng, ôn tồn mà dỗ hắn, thậm chí có thể chủ động đưa ra đề nghị kết hôn chỉ để làm hắn vui vẻ.

Nhưng Nguyễn Thu Thu không có khom lưng uốn gối như trong tưởng tượng của hắn.

Nguyễn Thu Thu ngơ ngẩn nhìn người đàn ông trước mặt, trong đầu giông bão ầm ầm.

Không phải chứ.

Đây chẳng phải là cốt truyện của cuốn tiểu thuyết trọng sinh tối hôm qua cô vừa đọc sao!

Quyển sách này tên 《 Trọng sinh trước đính hôn 》 , là một quyển sáo lộ* trọng sinh sáng văn. Trong sách nữ chủ đời trước vẫn luôn yêu đơn phương bạch nguyệt quang** Trình Tuyền, vì truy tìm tình yêu từ bỏ vị trí mã ôn nhu sẵn sóc. Trong ngày đính hôn, nữ chính trộm chạy trốn đến thành thị nơi bạch nguyệt quang ở.

(* sáo lộ: tình tiết quen thuộc, đi theo đường lối có sẵn

** Bạch nguyệt quang- ánh trăng sáng: ngôn ngữ mạng Trung Quốc, ý nói vẫn luôn yêu thích, ái mộ một người nhưng người ấy lại không ở bên cạnh, không thuộc về mình. Xuất phát từ tiểu thuyết "Hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng "của Trương Ái Linh)

Chỉ là hiện thực thực tàn khốc, nghĩ mọi cách tiếp xúc đến bạch nguyệt quang, lại phát hiện đối phương chẳng có gì ngoài gương mặt, lại còn đã ly hôn một lần. Tính tình vẫn lãnh đạm như cũ, đối xử với nữ chính luôn là một bộ dáng lạnh lẽo.

Nữ chính mộng tưởng tan biến, lúc này mới phát hiện trúc mã đã trở thành tân binh có tiếng trong ngành thể thao điện tử, giá trị con người ngàn vạn. Nhìn trên màn hình trúc mã ôm lấy người yêu về mặt hạnh phúc, nữ chính tâm như tro tàn, trong lúc tuyệt vọng tự mình kết liễu.

Sau khi tỉnh lại, nữ chính phát hiện mình đã trở về tới ba năm trước đây.

Lúc này tất cả mọi chuyện đều chưa bắt đầu.

Nữ chính thề đời này nhất định phải thoát khỏi bóng đen u ám, ôm chặt cái đuôi to trúc mã này, sống cuộc sống hạnh phúc của riêng mình!

.....

Mà Nguyễn Thu Thu, xuyên thành bia đỡ đạn trùng tên trùng họ với cô.

Trong truyện không miêu tả nguyên chủ không nhiều lắm, chỉ nói cô ta chê nghèo ham giàu, vừa ngu vừa ác. Cùng bạch nguyệt quang Trình Tuyển chỉ là kết hôn trên giấy không có cảm tình, sau khi ly hôn cuộc sống vất vả, kết cục thể thảm, muốn phục hôn nhưng không thành bị nữ chính chê cười.

Về phần vì sao mình xuyên vào thế giới trong sách, Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên nhớ tới trong văn án của cuốn tiểu thuyết trọng sinh có viết mấy chữ chói lọi siêu to khổng lồ.

Chê bai tác phẩm nhất định sẽ trở thành nữ phụ ác độc!

Nhất định sẽ trở thành nữ phụ ác độc!

Nữ phụ ác độc!

Cmn!

Đây quả thực là ác ý lớn nhất đến từ tác giả!

Nếu cô nhớ không lầm, hiện tại cốt truyện đã phát triển đến lúc cùng Trình Tuyền ly hôn, cũng là thời điểm những bất hạnh của nguyên chủ tức nữ phụ ác độc bắt đầu.

Nguyễn Thu Thu giật mình.

Cô không muốn bước vào con đường kia, cô không thể ly hôn.

Nhìn Nguyễn Thu Thu đủ loại biểu tình giãy giụa, tình nhân Hương Nhung có chút không kiên nhẫn, hỏi: “Cô tính lẽ mề tới khi nào?”

Nguyễn Thu Thu phục hồi tinh thần lại, có chút khấn trương hỏi: “Tôi vẫn chưa ly hôn đúng không?”

Hương Nhung mắt lạnh nhìn nàng: “Không phải nói trở về sẽ ký tên sao.”

Nói như vậy tức là còn chưa có ký.

Nguyễn Thu Thu đứng thẳng thân thể, chẳng hiểu sao mấy người này có thể đứng vững trên đôi giày cao gót 10cm cơ chứ? Cô dứt khoát ném giày cao gót, lấy dép lê của khách sạn đi vào, chuẩn bị ra cửa.

Sắc mặt Hương Nhung trầm xuống, ngăn Nguyễn Thu Thu lại: “Cô muốn đi đâu?”

“Tôi không ly hôn, chúng ta kết thúc, ok?” Nguyễn Lười cùng hấn lá mặt lá trái, lại bị đối phương chọt bắt lấy cổ tay.

Hương Nhung sức lực lớn, cô đánh không lại, bị đối phương ném lên trên giường.

“Thế nào, bắt đầu học câu kinh?” Hấn một tay chống ở mép giường, một tay đã cầm đai lưng, ngữ khí trào phúng, giọng đầy mỉa mai: “Hay là cô có khẩu vị khác?”

Bọn họ bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc.

Hương Nhung thấy được vài phần bình tĩnh trước bão táp trên gương mặt diễm lệ trước mặt.

“Này.”

" Mẹ anh không dạy anh không được đối xử thô bạo với nữ giới sao?"

Vừa dứt lời, người phụ nữ nằm ở trên giường đột nhiên gập chân lên đập vào chỗ trí mạng của hấn. Sắc mặt của hấn lập tức thay đổi, hết đen lại xanh, vì đau đớn mà uốn éo thành một cuộn, trực tiếp che lại chỗ hiểm quỳ rạp xuống đất.

Nguyễn Thu Thu cầm lấy áo khoác và túi tiền, từ trong bóp tiền lấy ra mấy tờ một trăm nhân dân tệ ném vào người hấn.

“Tiền thuê phòng. Nếu anh cảm thấy không đủ, tôi chuyển khoản bằng Alipay* cho anh.”

(*một ứng dụng chuyển khoản của Trung)

“Cô!”

Chạng vạng tối trời u ám, nặng nề và ẩm ướt, cơn mưa lạnh lẽo như muốn cuốn trôi cả rừng cây kiên cố.

Nguyễn Thu Thu đứng ở ngoài cửa khách sạn, tấm kính thủy tinh to lớn phản chiếu chiếc váy ren ngắn trên người cô, xương quai xanh lộ rõ dẫn tới giống đực chung quanh liên tục nhìn lên, cô lập tức cài hết cúc áo của áo gió vào và dựng thẳng cổ áo.

Cô nhanh chóng tìm được chỗ ở của mình từ địa chỉ ship hàng trong điện thoại rồi bắt taxi.

Địa chỉ cách khách sạn không xa, Nguyễn Thu Thu ngồi ở ghế sau, trong lòng nghĩ kế tiếp nên làm gì bây giờ. Cho dù hiện tâm loạn như ma nhưng cô vẫn phải cố gắng ép mình bình tĩnh lại.

Đột nhiên xuyên đến thế giới trong sách, còn không biết ngày nào có thể trở về, cô phải vì bản thân mà chuẩn bị sẵn sàng.

Tình nhân Hướng Nhung liên tục nhắn tin oanh tạc điện thoại cô, Nguyễn Thu Thu lười trả lời hắn, trực tiếp kéo vào danh sách đen.

Tài xế rẽ tay lái: “Tới rồi.”

Giống như trong truyện viết, Trình Tuyền không giàu có giống như mấy tổng tài bá đạo trong truyện. Nơi nằm ở nội thành, chung quanh giao thông tiện lợi, cũng không đến nỗi nào.

Tiểu khu ít nhất có mấy chục năm tuổi đời, không phải bất động sản mới nhưng công tác phủ xanh được làm không tồi.

Mưa vẫn còn tí tách tí tách sau không ngừng, giờ phút này Nguyễn Thu Thu chẳng thèm nghĩ gì đến tiền bạc, dùng chiếc ví LV

làm ô che lên đỉnh đầu, cô chỉ nghĩ làm thế nào cho lớp trang điểm diêm dúa lòe loẹt này không trôi để khỏi dọa sợ quần chúng.

Trong ví có chìa khóa, may là không phải khóa mật mã, nếu không cô thật sự đừng mong vào được nhà.

Phòng ở không lớn, ước chừng không đến một trăm mét vuông, Nguyễn Thu Thu bật đèn liếc mắt nhìn xung quanh, trong nhà có 2 phòng ngủ, một gian phòng ngủ mở cửa, một phòng ngủ cửa đóng chặt, phòng ngủ mở cửa tất cả đều là đồ dùng của. Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng có thể biết hai người này tuyệt đối không ngủ chung trên một cái giường.

Nguyễn Thu Thu mở tủ quần áo chọn một chiếc áo sơ mi và quần jean tương đối bình thường đặt lên ghế, sau đó lấy nước tẩy trang và tẩy trang. Trong lúc cô đang hì hục xoay sở, khoá cửa "cạch" một tiếng.

Một thân ảnh cao gầy bước vào, Nguyễn Thu Thu chuẩn bị tâm lý thật tốt ngẩng đầu, trong chốc lát ngây ngẩn cả người.

Cô nghĩ, chẳng trách trong sách phải cường điệu anh ta có một gương mặt đẹp, chẳng trách sẽ trở thành bạch nguyệt quang trong lòng Từ Bích Ảnh, chẳng trách ngay cả nữ chính thực dụng cũng vẫn luôn nhớ mãi không quên anh ta, tiêu phí mấy năm, tốn công vô ích chỉ hy vọng một ngày kia anh ta có thể quay đầu lại nhìn một cái.

Người đàn ông đứng ở cửa thân hình mảnh khảnh, áo hoodie đen ướt đẫm, sắc mặt bị đông lạnh đến tái nhợt. Túi văn kiện plastic trong tay lại được bảo vệ rất khá, sạch sẽ không ướt nhẹp.

Anh buông xuống mí mắt, thay dép lê.

Mái tóc đen nhánh dính nước mưa có chút hỗn độn lại càng tôn thêm màu da trắng nõn. Anh có đôi mắt phượng ngủ hiếm thấy, mắt hình thon dài, hơi nheo lại, thoát nhìn ôn hòa vô hại lại buồn ngủ mông lung giống như đối với mọi việc đều không chút để ý.

Anh có chiếc cằm sắc bén và đôi môi mỏng mang vẻ hời hợt. Đáng lẽ vẻ ngoài của anh phải mang nét sắc sảo và hung dữ, lại bởi vì cặp mắt kỳ diệu kia trung hòa đi mà trở nên vô cùng ôn hòa.

Nguyễn Thu Thu nhìn đến ngẩn ngơ, cô bỗng nhiên có thể hiểu vì sao đối với nữ chính tha thiết theo đuổi Trình Tuyền lại có thể thờ ơ như thế. Gương mặt này, trên đời lấy đâu ra phụ nữ lớn lên đẹp mắt hơn anh cơ chứ?

“.....”

Trình Tuyền không cảm nhận được Nguyễn Thu Thu oán thâm. Trong ánh mắt chăm chú của Nguyễn Thu Thu, anh đi đến cửa phòng ngủ, mở tủ quần áo lấy hộp đồng đặt lên bàn, từ đầu đến cuối không hề liếc mắt lên người cô một lần nào.

Trên bàn đặt hai tờ thỏa thuận ly hôn, nếu không phải bởi vì chuyện này, anh sẽ không trở về muộn như vậy.

Nguyễn Thu Thu nhìn chăm chăm theo Trình Tuyền cho đến khi anh đi đến phòng bếp.

“Cầm cộp.”

Cửa tủ lạnh bị mở ra, Trình Tuyền lấy ra một gói mì tôm ra một cách thành thạo. Quần áo của anh không đổi, tóc ẩm ướt, chiếc áo hoodie ướt đầm trông rất lạnh. Anh đưa lưng về phía Nguyễn Thu Thu, gạch trắng, tủ lạnh trắng, bếp đen, một bóng lưng đen lẻ loi trơ

trội dung nhập vào trong thế giới đen trắng, không nhiễm chút khói lửa nhân gian.

Nhìn bóng lưng anh, Nguyễn Thu Thu đứng lên.

“Tôi không ly hôn.”

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 2: Cái Gọi Là Tình Nhân

Editor: Hạ Cẩn

Nghe được lời Nguyễn Thu Thu nói, lần đầu tiên từ lúc vào cửa Trình Tuyền hướng ánh mắt về phía nàng, ánh mắt đó giống như là đang nhìn một người xa lạ lần đầu gặp mặt, không có chút dao động hay cảm tình.

"Phòng ở không thể cho cô."

Phòng ở? Nguyễn Thu Thu sửng sốt một chút.

Trên bàn là hai tờ thỏa thuận ly hôn, Nguyễn Thu Thu vội vàng mở ra xem, trên đó tránh mạch viết hai người vì tình cảm tan vỡ mà ly hôn, nhà gái Nguyễn Thu Thu nguyện ý chủ động từ bỏ bất động sản thuộc sở hữu làm bồi thường, nhà trai sẽ cho cô cổ phần của công ty Trình thị mà anh có, tương đương cũng ước chừng hơn năm triệu nhân dân tệ.

Trong truyện viết qua, công ty Trình thị là sản nghiệp của bố Trình Truyền, quy mô không tính là lớn. Chẳng qua từ sau khi mẹ ruột Trình Tuyền qua đời, bố anh lấy mẹ kế thì quan hệ cha con của hai người trở nên quyết liệt. Cho nên cổ phần trong tay Trình Tuyền rất ít, cũng ước chừng chỉ có mấy triệu.

Nguyễn Thu Thu có chút kinh ngạc. Căn nhà này chỉ là một căn hộ dân cư bình thường một trăm mét vuông, sát nội thành, dựa theo định giá của nữ chính trong sách, nhiều nhất đáng giá ba triệu, Trình Tuyền có cần phải bồi thường cô nhiều thế không?

Chẳng trách nguyên chủ lập tức đáp ứng ly hôn.

Dựa theo trong truyện miêu tả, nguyên chủ rất phấn khích mà tiếp nhận điều kiện của Trình Tuyền, thế nên sau đó nữ chính còn ghi nhớ cô rất kĩ. Nữ chính mới đầu là một lòng nghĩ gả cho Trình Tuyền, mà nguyên chủ mang đi mấy trăm vạn của anh - số tiền đủ một người bình thường sống thoải mái dễ chịu cả đời.

Nguyễn Thu Thu khép lại hợp đồng, lắc lắc đầu: "Tôi không phải đang nói điều kiện với anh, cũng không phải muốn phòng ở, tôi không tính toán ly hôn."

Trước mắt, khi không có một manh mối giá trị nào để quay về, ổn định môi trường điều kiện xung quanh mình mới là quan trọng nhất. Nguyễn Thu Thu trong khoảng thời gian ngắn đã trải qua vài bước ngoặt khó tin, đến bây giờ thì cả người đều đã nhão ra rồi, chỉ nghĩ trước tiên phải ở một chỗ nghỉ ngơi, phục hồi tinh thần lại, tiếp thu hiện thực.

Tạm thời không ly hôn, xác định cốt truyện hiện tại phát triển của thế giới này rồi tính tiếp.

Đối với sự lật mặt của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền biểu hiện không để bụng chút nào.

"Được."

Có lẽ đối với anh mà nói, bên cạnh có người hay không, là dạng người gì, đều không phải chuyện quan trọng.

Nhìn mì tôm trong tay Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu mi nhảnh lại.

Cô đi đến phòng bếp, xem qua một chút đồ ăn trong tủ lạnh, không phải thức ăn nhanh thì là các thứ ăn vặt loại không có dinh dưỡng như mì tôm, coca cola,....., không một chút rau dưa trái cây có thể ăn nào.

Nguyễn Thu Thu trầm mặc. Trong nhà trước nay đều không bật bếp nấu cơm sao?

"Cái đó..... Trình Tuyền, anh ăn xong mì gói, chúng ta đi ra ngoài một chuyến đi. Đi siêu thị mua vài đồ vật."

Trình Tuyền chậm rì rì mà liếc mắt ngó cô một cái.

Ánh mắt anh ý vị rất rõ ràng, như thể Nguyễn Thu Thu là một người xa lạ đưa ra thỉnh cầu đột ngột.

Nguyễn Thu Thu đưa ra lý do đơn giản, thô bạo: "Tôi không cầm hết đồ hơn nửa trời tối, bên ngoài còn đang mưa."

"....."

Ngày thường nguyên chủ cùng Trình Tuyền là dạng ở chung còn mệnh ai lấy lo, không ai quấy nhiễu ai, bọn họ thậm chí có thể mấy tháng không nói qua một câu với nhau được. Nguyên chủ cũng từng ham sắc đẹp Trình Tuyền, nhưng Trình Tuyền là ai? Là một mỹ nhân đầu gỗ hàng thật giá thật, là một hòn đá hình người, vì thế nguyên chủ cũng dần dần không có tâm tư mặt nóng dán mông lạnh* nữa.

*Mặt nóng dán mông lạnh: ý chỉ một người nhiệt tình nhưng lại nhận được sự lạnh lùng thờ ơ, lòng nhiệt tình không được đáp lại.

Nguyễn Thu Thu chỉ muốn làm một người ở chung lễ phép, ân cần đối với Trình Tuyền.

"Ăn xong rồi đi đổi một bộ quần áo đi, sẽ bị cảm lạnh."

Trình Tuyền không nói gì, bụng mì gói trở lại thư phòng, đóng cửa.

Nguyễn Thu Thu liếc mắt một cái, phát hiện thư phòng tựa hồ có chiếc giường đơn, lại nghĩ đến ngủ phòng của mình không có một cái quần hay cái áo nào, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

..... May quá, hẳn là không cần ngủ chung trên một cái giường.

Trước khi Nguyễn Thu Thu xuyên sách cũng là lẻ loi một mình. Không có người nhà, không có bạn trai, sinh hoạt độc lập trong thành thị xa lạ, hiếm khi cùng người khác tiếp xúc. Hiện tại có một đồng bọn tính tình có vẻ không tồi ở chung, cô ngược lại có chút vui mừng.

Nói không chừng cuộc sống sau này sẽ thực không tồi đâu.

*

Trình Tuyền đã thay áo hoddie màu đen, mặc bộ thể thao màu xám nhạt. Nhìn đi, với gương mặt này của anh, nói là sinh viên cao trung cũng có khối người bị lừa cho mà xem.

Anh xách theo mấy túi rác, không tay Nguyễn Thu Thu tay không đi theo phía sau nhìn đông nhìn tây, cố gắng làm quen với các tuyến đường chung quanh, hai người một đường không nói chuyện cũng không xấu hổ. Gần đó cũng có một siêu thị nhỏ, đi bộ đến cũng chỉ mất có vài phút Nguyễn Thu Thu thuận thực mà tìm kiếm vài đồ vật trong nhà cần dùng, Trình Tuyền phụ trách đẩy xe mua sắm, hai người phân rất công rõ ràng.

"Ong ong." Điện thoại Trình Tuyền đột nhiên rung lên, hấn ngừng ở tại chỗ, một tay vịn xe, một tay bắt điện thoại.

Đầu bên kia là một giọng nam trẻ tuổi: "Đại boss, BUG chữa xong rồi, anh online nhìn xem?"

"BẠN."

Trình Tuyền ánh mắt dừng một dãy kệ để hàng không xa phía trước, Nguyễn Thu Thu đang nhón mũi chân cố lấy bịch giấy vệ sinh trên cao. Bởi vì cố hết sức mà gò má ửng đỏ, cô ngửa đầu, một tay duỗi đến cao cao, vụng về đến có chút không giống "Cô".

Vẻ mặt của anh như suy tư gì đó.

"Hả? Sao lại không có thời gian, anh không phải về nhà rồi sao?"

Trình Tuyền không lạnh không nóng: "Ở siêu thị."

"Siêu thị?" Đối phương nổi lên tâm tư nói giỡn, "Anh không phải ở cùng chị dâu chứ?"

Anh nhẹ nhàng đáp.

"Ừ."

Điện thoại kia đầu tỉnh mạch trầm mặc vài giây, một tiếng hét kinh hoàng vang lên: "Hai người sao lại....."

Trình Tuyền trực tiếp cúp điện thoại, cắt đứt ngọn nguồn của ồn ào. Anh đi lên trước, lướt qua Nguyễn Thu Thu, dễ như trở bàn tay mà lấy một bao giấy, ném vào trong xe đẩy. Nguyễn Thu Thu cảm kích mà nhẹ nhàng thở ra: "Cảm ơn."

Đáp lại cô là bóng lưng Trình Tuyền đẩy mua sắm xe rời đi, ngựa quen đường cũ mà rẽ vào kệ để hàng đối diện.

Nguyễn Thu Thu: "..... Quay lại! Không được lấy đồ ăn vặt!"

.....

Cùng lúc đó, người bị cúp điện thoại - Đồ Nam vẽ mặt kinh ngạc, mấy người bên cạnh hỏi: "Có chuyện gì vậy? Đại boss bắt tăng ca sao?"

"Không có."

Anh thần bí cười hề hề nói: "Mọi người đoán xem tôi nghe được bí mật kinh thiên đại địa gì? Đại boss thế mà lại đi dạo siêu thị cùng vợ! Ai da tôi bị cúp điện thoại đó, đại boss cùng người khác ra cửa, ai da trời sắp có bão rồi!"

Lời nói vừa ra, mọi người ồ lên.

Ngày thường lão bản chưa bao giờ đề cập đến bất cứ vấn đề gì về vợ anh. Lúc trước khi kết hôn ngay cả tiệc cưới cũng chưa làm, bọn họ đến nay không biết gì về Trình phu nhân trong truyền thuyết.

Hiện tại, nói không chừng hai người quan hệ không tồi, chỉ là Trình Tuyền tính cách hướng nội không thích biểu lộ cảm xúc?

"Không phải nghe nói vợ boss muốn ly hôn sao?" Người phụ nữ duy nhất - An Nhu cắn cắn môi, thật cẩn thận nói.

"Cô đừng nói bậy...! Đại boss không thích người khác truyền lời ong tiếng ve."

"Đâu có, bạn của tôi cùng vợ boss thỉnh thoảng nói chuyện, tôi cũng mới biết gần đây."

Một đám người đàn ông độc thân lập tức cảm thấy hứng thú: "Chị dâu trông như thế nào? Đẹp không? Tính cách như thế nào?"

Nghe bọn họ hỏi đến lời này. Nhớ tới khuôn mặt "nùng trang điểm" kia, lại đem so với cách trang điểm nude tinh tế của mình, ai thô tục ai cao cấp liếc mắt một cái là có thể phân biệt. An Nhu nén cười mà che lại môi, chỉ mỉm cười lắc đầu.

*nùng trang điểm: trang điểm lòa loẹt, cầu kì, tô son trát phấn

"Trang có chút đậm, không rõ lắm."

.....

Ở chung một thời gian ngắn, Nguyễn Thu Thu phát hiện Trình Tuyền có rất nhiều ưu điểm.

Sẽ chủ động vứt rác, đẩy xe mua sắm, sẽ chủ động trả tiền mà không cần Nguyễn Thu Thu mở miệng, im lặng không ồn ào.

Quan trọng nhất là đối với biểu hiện và hành vi dị thường của Nguyễn Thu Thu chẳng quan tâm, làm Nguyễn Thu Thu có thể hành

động suông sẽ bại lộ bản tính, không cần ngại trang.

Không, phải nói, anh đối bất luận việc gì đều không để bụng, bao gồm bản thân.

Nguyễn Thu Thu vốn định hỏi anh có muốn cùng nhau ăn cơm không, Trình Tuyền lại buông túi hàng lập tức trở lại thư phòng. Nhìn cửa phòng đóng lại, Nguyễn Thu Thu nhún nhún vai, quyết định tự mình làm chén mì ăn.

Buổi tối, Nguyễn Thu Thu thoải mái mà nằm ở trên giường đôi lần qua lần lại. Cô đã nghĩ kỹ, ngày mai muốn một giấc ngủ đến hừng đông, đi trung tâm thương mại mua vài bộ quần áo.

"Ring ring ring....."

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên hết lần đến lần khác như đòi mạng.

Nguyễn Thu Thu nhìn thoáng qua tên người gọi, là một dãy số lạ, không tiếp, biểu tình rất bình tĩnh. Đối phương nhanh chóng gửi mấy tin nhắn tới, có vẻ hỏa khí rất lớn, không thềm che dấu luôn.

Trong lịch sử trò chuyện Wechat, tên của người này ghi tiểu bảo bối.

Hương Nhung, một tiểu bạch kiểm chuyên đào mỏ, tâm tư gây rối, không biết nguyên chủ là ngu thật hay là giả ngu, cùng loại người không rõ ràng này kết giao còn cho đối phương tiền tiêu, còn hứa hẹn sau khi ly hôn sẽ cầm tiền đi theo hấn kết hôn?

Đoạt tiền, hủy hoại gia đình của người ta, mỗi một cái đều là thù không đội trời chung

Hương Nhung vẫn luôn không ngừng nhắn tin, một tin nối tiếp một tin, như là sợ Nguyễn Thu Thu chơi trò mất tích, chỉ thiếu nước đuổi tới cửa nhà. Đang lúc hấn gửi tin nhắn, còn có một người bạn của nguyên chủ cũng gửi tin nhắn tới khuyên bảo cô.

[Thu Thu cậu có phải tức giận rồi không? Hương Nhung này tính cách chính là như vậy, cậu đừng cùng hấn so đo, bọn tớ còn chờ tin tức tốt của cậu đấy.]

[Đúng rồi, chuyện ly hôn của cậu thế nào rồi, ngày mai đến club dưỡng sinh chúc mừng một chút chứ?]

Nguyễn Thu Thu nhìn tên này, rất quen thuộc. Trong vòng bạn bè có không ít ảnh chụp chung của cô ta chụp cùng Nguyễn Thu Thu và Hương Nhung, vị này rõ ràng có quan hệ thân mật với Hương Nhung.

Hương Nhung chính là do cô ta giới thiệu, nói khó nghe chút chính là dẫn mối, giữa bọn họ chưa chắc đã sạch sẽ.

Phiền toái không bao giờ tránh được chỉ có thể tự mình giải quyết. Nguyễn Thu Thu bình tĩnh ngồi ngay ngắn, gửi tin nhắn cho hai người họ.

[Hương Nhung, chúng ta ngày mai gặp mặt.]

[Ngày mai tôi sẽ mang theo Hương Nhung đi gặp cô. Không gặp không về.]

Nguyễn Thu Thu tắt di động.

Cô muốn nhìn xem, những người này rốt cuộc muốn làm gì?

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 3: Tránh Ra Tôi Muốn Đánh

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu thức dậy rất sớm.

Sắc trời tờ mờ sáng, phía chân trời ít ỏi vài ngôi sao sáng nhạt, qua một đêm mưa mỗi một luồng khí đều mang mùi vị ẩm ướt.

Nguyễn Thu Thu đẩy cửa sổ ra, cảm nhận không khí mát mẻ trong lành. Giờ này không nhiều người lắm, an tĩnh lại thoải mái. Ngủ trên một chiếc giường xa lạ, Nguyễn Thu Thu còn tưởng rằng mình sẽ ngủ không được, không ngờ vừa mở mắt trời đã sáng, còn may có chuông báo đánh thức cô.

Hôm nay, cô có rất nhiều việc phải làm không phải lúc để ngủ nướng.

Nguyễn Thu Thu đi dép lê mở cửa phòng ngủ, một thân ảnh cao gầy thân ảnh đang từ phòng bếp đi ra, dọa cô nhảy dựng.

Trình Tuyền cầm hai miếng bánh mì nướng khô cứng và một hộp sữa bò, thoát nhìn không hề dinh dưỡng. Anh đối với sự tồn tại của Nguyễn Thu Thu không hề phản ứng, chậm rì rì mà trở lại thư phòng.

Nhớ tới tối hôm qua Trình Tuyền hình như là không có ăn cơm chiều, Nguyễn Thu Thu gãi gãi đầu, gọi anh lại: "Sáng sớm có muốn ăn một ít trứng gà hay mì udon không?"

Trình Tuyền dừng lại bước chân.

Ánh mắt anh chuyển hướng đến chỗ Nguyễn Thu Thu. Đèn phòng khách chưa mở, cặp mắt kia đen nhánh hẹp dài, lại có loại cảm giác lười nhác, không mang theo chút sắc bén nào. Ánh mắt của anh không giống như là tìm tòi nghiên cứu nhưng làm Nguyễn Thu Thu ý thức được hình như cô nói hơi nhiều.

Nguyên chủ chắc chắn sẽ không nấu cơm, đôi tay ngọc ngà thon dài kia sao có thể chạm vào nhà bếp.

Móng tay làm được rất đẹp nhưng rất không thuận tiện, Nguyễn Thu Thu đã dùng nước rửa sạch một lần một rồi cắt móng tay, lúc này mới có một bộ dáng có thể làm việc.

Nguyễn Thu Thu cứng đờ người.

Không xong, cô hình như có chút đắc ý vênh váo, Trình Tuyền nên sẽ không bắt đầu hoài nghi cái gì chứ.

Đương lúc cô chợt dạ không thôi, tự hỏi nên làm như thế nào để cứu vớt tình thế. Trình Tuyền vươn ra ba ngón tay.

Nguyễn Thu Thu: "?"

Trình Tuyền ngữ khí đều đều: "Ba trứng gà."

Nguyễn Thu Thu: "....."

Chiên trứng gà, chân giò hun khói, bánh mì, sữa bò được làm nóng bằng lò vi sóng, cuối cùng có độ ấm nên có. Nguyễn Thu Thu ăn cơm sáng không nhiều lắm, xem chừng số lượng quá nhiều khả năng sẽ dư lại, ai ngờ rằng, phần dư lại đều đã Trình Tuyền ăn xong rồi.

Tốc độ ăn cơm của anh không nhanh nhưng cũng ăn được không ít, trong ánh mắt kinh ngạc của Nguyễn Thu Thu, anh ăn sạch sẽ đồ ăn đáng lẽ nên dư lại.

Trình Tuyền yên lặng mà nhìn phía Nguyễn Thu Thu.

"..... Hết rồi." Nguyễn Thu Thu thật sợ anh, mới sáng sớm đã ăn nhiều như vậy anh không sợ no căng bụng mà chết à.

Cô thích nấu cơm, nhưng việc không thích làm nhất chính là rửa chén. Trình Tuyền khá bình tĩnh, chẳng những không có tức giận, còn vô cùng ngoan ngoãn nghe lời mà cất dọn chén đĩa của hai người mang đi rửa.

Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ vô cùng vừa lòng.

*

Hôm nay dậy sớm là vì muốn mua mới vài bộ quần áo, Nguyễn Thu Thu đối với ngăn đủ đầy áo họa tiết da báo vô cùng có ý kiến, khuôn mặt xinh đẹp như này mặc cái gì không mặc lại cố tình thích mặc quần áo thiếu vải, cảm giác vô cùng tọc tăng. Thật là....dáng người tốt như vậy.

Khiến cho cô khó chịu nhất chính là cái bộ tóc mì ăn liền quăn tít thò lò này, vì thế Nguyễn Thu Thu quyết định khai đao từ mái tóc này trước.

Cô vừa đi vào cửa hiệu cắt tóc, thân ảnh lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người trong tiệm.

Đẩy cửa tiến vào là một cô gái mặc áo gió dài, quần ống rộng, dép lê thấp. Ngũ quan cô diễm lệ mà tinh xảo, hầu như không cần trang điểm, chỉ có đôi môi mọng nước được tô lên một màu đỏ. Một đôi mắt đào hoa liếc vào phía trong tiệm, đôi mắt linh động như đang có những làn sóng đang lưu chuyển rung rinh và bập bênh, không rơi vào một điểm khiến cho tâm bọn họ ngứa ngáy.

Lập tức có nhân viên tiến đến hỏi: "Ngài muốn làm gì ạ? Tới đây, mời ngồi xuống."

Nguyễn Thu Thu ngồi ở ghế trên, nói: "Tóc làm thẳng, cắt ngắn, ngọn tóc uốn vào một chút."

"Được được được!"

Nhà tạo mẫu trong tiệm vẫn luôn miệng khen Nguyễn Thu Thu nhiều tóc và chất tóc tốt, Nguyễn Thu Thu chỉ là khẽ cười một chút, vẫn luôn không nói gì, đối phương có ý làm quen cũng có chút ngượng ngùng, dù cho tâm tư buồn chuyện cũng không dám lắm miệng hỏi.

Bọn họ gặp qua vô số người, Nguyễn Thu Thu này bộ dạng cao lãnh, không chừng thân phận không bình thường, không cần thận nhiều lời chạm vào chỗ nào của người ta thì hại nhiều hơn lợi.

Dành gần cả buổi sáng ở tiệm cắt tóc có hiệu quả rõ ràng. Nguyễn Thu Thu khảy lọn tóc dài, vô cùng vừa lòng trả tiền chạy lấy người.

Nguyễn Thu Thu tương đối thỏa mãn với số dư tài khoản của cô, tối hôm qua Trình Tuyền chuyển khoản sinh hoạt phí tháng này cho cô theo thường lệ, lấy trình độ tiêu tiền của Nguyễn Thu Thu mà nói thì tuyệt đối là dư dả. Cô không theo đuổi hàng xa xỉ, dù là ăn tiêu phung phí một tháng cũng tiêu không hết.

Nguyễn Thu Thu tâm tình rất tốt.

Thì ra vô công rồi nghề còn có thể có tiền là cảm giác tốt như thế này. Tưởng tượng như vậy, Nguyễn Thu Thu quyết định cơm chiều làm nhiều vài món ăn khao Trình Tuyền, làm hòa hoãn quan hệ ở chung của bọn họ.

Nguyễn Thu Thu không tính đem tiền toàn bộ xài hết, cô mở một tài khoản ngân hàng mới, tính toán mỗi tháng gửi vào một số tiền.

Trình Tuyền tuyệt đối sẽ không nuôi cô như vậy cả đời, Nguyễn Thu Thu nghĩ kỹ rồi, đợi cho Trình Tuyền tìm được thích cô gái anh thích, cô liền có thể cầm tiền tiết kiệm vô cùng vui vẻ rời đi, đi một thành thị hàng thấp giá thấp. Như vậy cho dù là tìm việc hay là mua phòng cũng chắc chắn không phải lo nghĩ.

Nguyễn Thu Thu cầm ví, thoải mái mà cất bước tới cao ốc mua sắm. Lúc này phía đối diện, hai cô gái trẻ tuổi đi tới, một người gương mặt tươi cười có chút nịnh nọt giúp người sau cầm cà phê, một người khác trang điểm tinh xảo, ý cười sáng rõ, mặt mày rất ôn hòa.

Bọn họ mặt đối mặt mà đi qua, hai người đang nói gì đó ngắc đầu, tầm mắt vừa lúc đụng phải Nguyễn Thu Thu.

Phản ứng của bọn họ rõ ràng mà sửng sốt một chút.

Nguyễn Thu Thu khách khí gật đầu, đi trên bậc thang tiến vào khu mua sắm, dọc theo đường đi không ít người qua đường sôi nổi dừng lại nhìn nhiều một chút.

"Oa..... chị Nhu, em chưa từng gặp qua người đẹp như vậy." Tiểu nữ sinh cầm cà phê hâm mộ mà cảm khái một tiếng, "Chị nhìn làn da kia đi, non mịn đến mức có thể nhéo ra nước, khuôn mặt kia không cần trang điểm đã đẹp vậy. Dáng người kia chắc chắc....."

Bỗng nhiên cô nhận thấy người tên An Nhu sắc mặt có chút không bình thường, cô ý thức được chính mình mới vừa rồi còn khen đối phương là đại mỹ nhân, trong lúc nhất thời có chút lúng túng mà cứu trận: "Ách, em không phải có ý này! Hai người mỗi người đẹp một kiểu, cô ấy là hoa hồng diễm lệ, chị là bách hợp, hai người không cùng một phong cách."

An Nhu - quả nhiên xứng với cái tên này. Cô nhấp môi mỉm cười, liếc mắt bên cạnh thực tập sinh co quắp, ôn ôn nhu nhu mà nói: "Không có việc gì, mỹ nhân rất hiếm có, muốn so một hai ba chẳng phải là thật khó xử em sao."

Thực tập sinh nhẹ nhàng thở ra: "Chị Nhu, chị thật thiện lương!"

An Nhu che môi cười: "Đi thôi đi thôi, việc còn chưa làm xong đâu."

Ánh mắt cô rời đi, trong lòng lại có chút nghi ngờ.

Kỳ lạ..... Sao cô lại cảm thấy bóng dáng kia có chút quen thuộc? Nhưng nếu thật sự gặp qua mỹ nhân như vậy, nhất định cô phải có ấn tượng chứ.

Rốt cuộc là ai đây.

Nguyễn Thu Thu cũng không biết đã xảy ra một đoạn nhạc đệm nho nhỏ. Cô đã bắt hành trình dài - thử quần áo và mua quần áo.

Mặc dù quần áo trên người đều là mẫu thiết kế rất bình thường nhưng đều là hàng hiệu, hơn nữa trên tay cô còn xách theo một cái ví Chanel, bộ dạng không tầm thường, Nguyễn Thu Thu bước vào cửa đã bị nhân viên bán hàng nhắm vào. Bọn họ nhiệt tình mà giới thiệu cho cô một đồng quần áo mới ra thị trường, Nguyễn Thu Thu tùy tiện lật mắt nhìn giá, nhìn đến mặt sau một chuỗi số 0 không khỏi âm thầm lú lẫm.

Cô chỉ muốn mua vài bộ quần áo bình thường về mặt thẩm mỹ, không cần phải đắt tiền. Ban đầu nhân viên còn nhiệt tình giới thiệu, cho đến lúc ánh mắt Nguyễn Thu Thu nhìn thẳng vào khu giảm giá, đồ cầm trên tay cũng không đắt, ý cười của bọn họ dần dần liền phai nhạt.

Thân là nhân viên bán được hàng rèn luyện hằng ngày, nhiệt tình của bọn họ tiêu tán, không có vây quanh bên cạnh Nguyễn Thu Thu nữa ngược lại làm Nguyễn Thu Thu nhẹ nhàng thở ra.

Cô thuận lợi mua được vài bộ quần áo, sau khi thử đồ, cô nhân viên ánh mắt sáng lên, cực kỳ hâm mộ mà khen.

"Bộ quần áo rất kén người, dáng người chị tốt thật đó!"

Được người khác khen đương nhiên vui vẻ. Nguyễn Thu Thu cười tủm tỉm nói cảm ơn.

Sắp tới giờ hẹn rồi, Nguyễn Thu Thu xách theo hai túi mua hàng, đi đến Green Island Cafe. Cô bức xuống taxi, vừa lúc đụng phải một

khuôn mặt tuấn tú - tiểu bạch kiểm Hường Nhung. Hường Nhung mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc và một chiếc áo len, dáng người thon dài khiến cho cô gái nhỏ trên đường đỏ mặt.

Nguyễn Thu Thu nói thầm một tiếng. Đẹp thì đúng là đẹp, chẳng qua so với Trình Tuyền thì ảm đạm thất sắc đi rất nhiều.

Cô đi lên trước, từ sau lưng Hường Nhung gọi hần.

Nghe được giọng quen thuộc, Hường Nhung một tay dứt túi, lạnh lùng quay đầu, nhìn thấy Nguyễn Thu Thu nháy mắt ngơ ngẩn.

Hần đầu tiên là vẻ mặt kinh diễm, ngay sau đó nhớ lại người trước mặt là ai tức khắc ngạc nhiên tròn mắt yên lặng nhìn chằm chằm Nguyễn Thu Thu, từ từ đánh giá một lần, lúc này mới cực kỳ gian nan hỏi: "Cô là..... Nguyễn Thu?"

Nguyễn Thu Thu nhớ rõ, nguyên chủ không thích tên này, khi làm quen tiểu bạch kiểm hay giao tiếp với người ngoài đều sẽ dùng tên Nguyễn Thu.

Đối với Hường Nhung cũng tương tự.

"Là tôi." Cô tiến về phía trước một bước, đôi mắt hoa đào cười như không cười, đẹp đến mức có thể hút hồn phách người khác.

Hường Nhung nuốt nước bọt, yết hầu khô khốc, trong lúc nhất thời sợ ngây người.

Bọn họ tuy rằng ở chung một đoạn thời gian, nhưng hần biết Nguyễn Thu vô cùng vừa lòng khuôn mặt kiểu Âu Mỹ của mình, ai nói gì cũng không muốn tẩy trang, càng không muốn cho Hường Nhung động vào mặt của mình. Hường Nhung biết dù bị phá hoại

như vậy nhưng bề ngoài của cô khẳng định là đẹp, nhưng khi hắn nhìn khuôn mặt xấu xí đáng ghê tởm của Nguyễn Thu, nhìn vẻ mặt say mê ngu xuẩn của cô, hắn thật sự nuốt không nổi.

Đừng nói thân mật tiếp xúc, hắn nhìn đến hàng mi giả như chân nhện kia đã ghê tởm không chịu được rồi.

Nếu không phải nói Nguyễn thu có thể lấy được mấy trăm vạn, hắn là chắc chắn sẽ không lãng phí thời gian dài như vậy ở trên người cô ta. Bây giờ thì tốt rồi, cô ta chẳng những không ly hôn mà còn thay đổi từ đầu đến chân?!

Hương Nhung cắn chặt răng: "Tôi phát hiện tôi có chút không quen biết cô."

Nguyễn Thu Thu đi ngang qua bên cạnh hắn, ánh mắt hàm chứa ý cười, ngữ khí lại là lạnh nhạt: "Nói đùa, chỉ sợ anh chưa bao giờ quen biết tôi."

"....."

Phòng riêng hiện tại có hai người phụ nữ trang điểm quý khí, một người là Lê Vân, một người là Tôn Lam. Lê Vân chính là người bạn lúc trước giới thiệu Hương Nhung cho Nguyễn Thu Thu. Lúc trước bọn họ quen biết nhau trong khi chơi mạng chược, so với hai người ra tay rộng rãi, nguyên chủ không bao có nhiều tiền nhưng vẫn luôn vội vã muốn làm quen với những người cùng "đẳng cấp".

Ai có thể ngờ tới, bọn họ căn bản là tới chê cười cô.

Nguyễn Thu Thu vừa vào cửa, hai người tức khắc sửng sốt: "Vị tiểu thư này, cô là....."

"Đến tôi cũng không nhận ra được sao?" Nguyễn Thu Thu dựa vào cửa.

Theo sau Hướng Nhung mặt cứng đờ bước vào cửa, rốt cuộc khôi phục bình tĩnh, ngược lại hai người kia khiếp sợ mà che miệng, không thể tin được trước mặt thế mà là Nguyễn Thu thô tục bất kham kia. Nhưng mà nhìn kĩ lại, ngũ quan và dáng người xác thật là tương tự.

Lê Vân vội vàng đứng lên, cười trừ: "Thu Thu, cậu mau ngồi xuống đi. Nhìn xem, mới có mấy ngày không thấy thế mà lại xinh lên nhiều như vậy."

"Tôi sẽ không đi vào, đứng nơi này vừa vặn tốt, miễn cho bị người khác hiểu lầm lại nói lời ong tiếng ve."

Sau lưng cô, hai người không biết đã bày ra bao nhiêu lời đồn đãi, vẻ mặt có chút xấu hổ. Lê Vân vươn tay cứng đờ ở giữa không trung, cũng đi theo phụ họa mà cười cười.

"Sao lại có chuyện đó chứ, ai lại đi lời ong tiếng ve chứ."

Nguyễn Thu Thu lười đi để ý nàng. Cô hai tay ôm vai, thả xuống một quả bom lớn.

"Tôi không ly hôn."

"Cái gì!" Ba người nhất trí thay đổi sắc mặt.

Nhìn bọn họ bại lộ lớp mặt nạ, cô dựa ở cửa ngậm ý cười, ngữ khí nhẹ nhàng: "Vừa lúc, lại đây thuận tiện cùng Hướng Nhung nói chia tay, cũng hy vọng anh về sau không cần lại đến quấy rầy tôi."

"Này....." Bọn họ hai mặt nhìn nhau, ai cũng không mở miệng, chỉ có Hương Nhung vẫn luôn sắc mặt nặng nề, lạnh lùng nhìn chằm chằm Nguyễn Thu Thu không nói lời nào.

"Sao thế, thấy tôi không ly hôn thì mất vui à?" Nguyễn Thu Thu hỏi.

"Nào có nào có, chỉ là vì sao lại đột nhiên như vậy?"

Bọn đều bị bối rối trước sự thay đổi đột ngột của Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu thở dài: "Lại nói tiếp, thật ngại quá. Lê Vân à, người thật không phúc hậu, sao có thể cho giới thiệu cho tôi một người bất lực chứ?"

Lê Vân ghen hòng nhìn trần trời: "Cái, cái gì?"

"Không có kim cương thì lấy đồ gốm thế vào đây à." Nguyễn Thu Thu ghét bỏ mà liếc mắt nhìn Hương Nhung, trong lúc nhất thời cả hai người kia đều lúng túng.

Hương Nhung đen mặt: "....."

**Lời tác giả:

Hương Nhung: Dù là một vai phụ, tôi cũng cần có nhân phẩm. Tôi không làm nữa!

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 4: Về Nhà Ăn Cơm

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu căn bản không để bụng Hương Nhung nghĩ như thế nào.

Hôm nay mục đích chính của cô là hoàn toàn chặt đứt quan hệ với bọn họ, để cho bọn họ mất hoàn toàn hi vọng mọi tiền từ cô.

“Nhưng mà, chuyện này cũng không phải quan trọng nhất, Hương Nhung ở cái này vòng luẩn quẩn chơi cũng lâu rồi, nên sẽ không đến mức tức giận chứ?”

Nguyễn Thu Thu thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng: “Nếu mà bất tài quá thì để Lê Vân đến bao anh một lần nữa là được.”

Bị chọc trúng tâm sự, Lê Vân đột nhiên ngồi ngay ngắn, có chút hoảng loạn mà ngó Hương Nhung, liếc mắt một cái.

Ả cho rằng Nguyễn Thu Thu là người ngu ngốc như vậy, căn bản sẽ không phát hiện việc hai người bọn họ đã từng có một chân, hiện tại xem ra, cô ta đều đã biết?

Nguyễn Thu Thu đôi tay ôm vai, nhìn bọn họ.

“Ngày hôm qua tôi đã tính toán kỹ một sổ sách. Chúng ta lúc trước có cùng nhau đầu tư một hạng mục đúng không, tôi đã đổ hết số tiền tích góp của tôi vào, trong đó còn bao gồm cả tiền tôi vay mượn của người khác nữa. Thời gian dài như vậy, làm ăn lỗ hay lãi, sổ sách đâu?”

“Ách..... Cái kia, sổ sách đều ở chỗ tài vụ, cậu trước đừng có gấp.....”

“Không có việc gì không có việc gì, tôi không vội.”

Nguyễn Thu Thu lắc đầu, giống như phiền muộn mà nói: “Chẳng qua chồng tôi bên kia khả năng không dễ nói chuyện, tài khoản của tôi bị điều tra vì chuyện ly hôn, hiện tại số tiền khổng lồ kia không biết đi đâu về đâu, chồng tôi nói là muốn báo cảnh hoặc là mời luật sư, mọi người nhất định phải nhanh một chút.”

“Ai ai ai! Đừng mà.....!”

Không đợi Lê Vân đứng lên, Tôn Lam ngồi trên sofa đã thiếu kiên nhẫn, tức khắc nóng nảy: “Ngày mai tôi liền đưa sổ sách cho cô được chưa, đưa hết tiền vốn cho cô luôn!”

Lúc trước bọn họ biết rõ nguyên chủ ly hôn là chồng sẽ không đưa phòng ở ra, cho nên mới dự tính lấy cổ phần của Trình thị.

Vốn dĩ nghĩ sau khi nguyên chủ ly hôn, mượn việc đầu tư lỗ mà đòi cổ phần làm bồi thường, hiện tại thì sao, trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Trình thị không phải công ty lớn, nhưng tốt xấu gì cũng góp vốn hơn một ngàn vạn nên có thể nói là sau này cũng không lo thiếu tiền. Nghe Nguyễn Thu Thu nói như vậy bọn họ không khỏi hiểu

lầm, nghĩ rằng chủ tịch Trình thị đã chú ý tới kế hoạch của bọn họ, lúc này mới luống cuống tay chân.

Đánh bậy đánh bạ, Nguyễn Thu Thu vừa vịn đánh vào điểm chết của bọn họ.

Nguyễn Thu Thu không ngờ tới hiệu quả tốt như vậy. Sau vài giây ngu ngơ ngẩn ngủi, cô nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, gạt đầu.

“Như vậy đối với ai trong chúng ta đều tốt.”

Cô có thể bình tĩnh như thế, một bộ dáng "Ta đây biết hết, tất cả đều nằm trong kế hoạch của ta", làm hai người bọn họ tâm càng luống cuống, hận không thể lập tức đem chút tiền đầu tư của nguyên chủ ném về.

Sau khi cuộc đàm phán kết thúc, Nguyễn Thu Thu không có ý định ở lâu. Cô xách theo túi mua hàng xoay người rời đi, phía sau lập tức có một thân ảnh đuổi kịp cô, ở hành lang cản đường Nguyễn Thu Thu.

Là tiểu bạch kiểm Hướng Nhung.

Nguyễn Thu Thu mắt lạnh nhìn hấn: “Anh còn muốn thế nào.”

Hướng Nhung nghiêng răng ken két, oán hận mà nhìn chằm chằm Nguyễn Thu Thu. Hấn vốn là tính muốn đá nữ nhân tục tăng này nhưng tình huống hiện tại ngược lại làm trong lòng hấn bốc lên ngọn lửa không cam lòng, chút tâm tư nhỏ nhỏ này làm hấn đứng ngồi không yên.

“Cô không sợ tôi sẽ trả thù sao?” Hấn nheo lại đôi mắt.

“Anh còn có thể trả thù tôi thế nào?” Nguyễn Thu Thu sâu kín thở dài, “Anh cho rằng tôi không biết việc anh ở cùng Lê Vân à? Trước kia là không muốn nói, hiện tại là lười nói, Hướng Nhung, khi phụ nữ không còn yêu là thời điểm lòng dạ ác độc, cứng rắn nhất.”

Ngữ khí của cô bay bổng tựa như cơn gió nhẹ không thể bắt được, chỉ lướt qua giây lát.

“Anh không có cách nào trả thù tôi được cả.”

“.....”

Nghe được một câu cuối cùng, Hướng Nhung sững sờ ở tại chỗ. Hắn nhìn khuôn mặt thanh đạm mỹ lệ trước kia thường hay tô son trát phấn trước mặt, đôi mắt lúc nhìn hắn không hề mang theo nóng bỏng lúc trước, ý cười trên khóe môi đều là lạnh nhạt, lạnh đến mức khiến hắn phát run.

Hướng Nhung ngỡ ngàng mà nhìn bóng Nguyễn Thu Thu đi xa, bỗng nhiên nghĩ đến —— cô, hận hắn sao?

Việc hắn chơi đùa cô, lấy cô ra làm trò đùa bỡn lố bịch đã trở thành một cái gai nhím khó giải quyết, không quan tâm đến người khác phản ứng, chỉ muốn dùng thứ sắc bén của mình đâm người đã từng tổn thương mình đến mình đầy thương tích.

Một gai nhẹ nhàng đâm một chút vào tim hắn, thế nhưng hắn lại không biết nói gì.

.....

Nguyễn Thu Thu ở trong lòng yên lặng nổ một tràng pháo tay thật to cho bản thân.

Làm trò, diễn một vở kịch xong, thể xác và tinh thần cô vô cùng sung sướng. Đặc biệt là lúc cô nhìn đến bộ dáng ngây ngốc của tiểu bạch kiểm Hương Nhung kia suýt chút nữa đã không kiềm chế được mà cười ra tiếng.

Cứ để cho bông hoa hoa thủy tiên kia đắm chìm đắm trong phong hoa tuyết nguyệt của hắn đi. Cô còn phải trở về nấu cơm.

Nghĩ như vậy, Nguyễn Thu Thu móc di động ra, tìm trên WeChat một lúc lâu rốt cuộc cũng tìm được tên của Trình Tuyền.

Do dự một lát, Nguyễn Thu Thu gửi một tin nhắn.

[Buổi tối muốn ăn gì?]

Mấy ngày gần đây vội vàng thử nghiệm trò chơi mới, bởi vì lượng người truy cập mở quá lớn, hơn nữa sắp nghênh đón lễ Thất Tịch, trò chơi chuẩn bị chính thức mở ra hệ thống nhân duyên. Các loại hoạt động quảng cáo, xào nhiệt độ,..... khiến cho bọn họ bận túi bụi.

Hôm nay rốt cuộc cũng hoàn thành nhiệm vụ, nghe nói thần long ngày thường thấy đầy không thấy đuôi, Đại boss đang ở văn phòng. Các tiểu cô nương đều hoạt động tích cực, chỉ muốn tận mắt nhìn thấy diện mạo của Đại lão bản.

Trong phòng trà, mấy nhân viên nhỏ tranh nhau cướp muốn đi đưa cafe cho Đại boss, lúc này một bóng hình xinh đẹp mặc váy dài màu trắng đi lên trước, là cô gái vừa xinh đẹp lại vừa có khí chất, An Nhu. Cô hơi hơi mà nhấp môi cười một chút, cầm lấy ly cà phê, nói: “Chuyện này để chị làm cho, mọi người có thể tan làm rồi.”

Mấy viên chức nhỏ lập tức mất hết khí thế, hậm hực nhìn bóng dáng đã đi xa.

“Thật hâm mộ, tôi cũng muốn nỗ lực thăng chức để thấy Đại boss, nghe nói lớn lên siêu siêu soái!”

“Nhưng mà sao tôi lại nghe nói Đại Boss hình như kết hôn rồi á.”

“Ai, không thể nào ——”

“Nếu kết hôn rồi thì trưởng phòng An Nhu ân cần như vậy làm gì, muốn cạy góc tường sao?”

.....

An Nhu bưng cà phê tiến vào phòng họp.

Đồ Nam đang làm phân tích số liệu, mấy người ít ỏi vây quanh bàn ngồi thành một vòng. Nổi bật nhất là người đàn ông mặc áo hoodie ngồi trong góc, anh buông xuống mí mắt, đôi mắt thon dài có chút bất cần, không biết suy nghĩ cái gì.

Di động đột nhiên "ting" một tiếng, anh click mở màn hình nhìn thoáng qua, phá lệ mà không buông xuống.

Anh nhìn chằm chằm màn hình di động một lúc lâu, hành động khác thường, ngay cả Đồ Nam cũng quên mất mình báo cáo cái gì, len lén liếc nhìn Trình Tuyền. Những người khác cũng bắt đầu nhìn về phía Trình Tuyền, bao gồm cả An Nhu vừa vào cửa, cô đã cẩn thận cắt vài sợi tóc gãy, làm cho cô thoát nhìn càng có thêm sức sống.

“.....”

Ngón tay thon dài của Trình Tuyền ở trên màn hình di động nháy chóng nháy vài lần, bấm vào gửi tin nhắn đi.

Anh chậm rì rì mà ngẩng đầu, đối mặt một đám quần chúng ăn dưa bát quái đang nhìn anh chăm chú, biểu tình bình lãnh đạm:
“Đêm nay không tặng ca.”

“Boss, anh muốn làm gì vậy??” Đồ Nam đưa ra nghi vấn đại diện cho tiếng lòng của toàn thể đàn ông độc thân ở đây.

Trình Tuyển khép lại văn kiện.

“Về nhà ăn cơm.”

Toàn thể đàn ông độc thân đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó phát ra tiếng sói tru ai oán.

“Trời đất ơi, thế kỷ 21 còn có vợ gọi chồng về nhà ăn cơm sao! Xin anh đừng khoe khoang như thế có được không!”

“Boss, cầu xin anh nói một chút cơm của chị dâu nấu trông như thế nào đi! Em chỉ từng được nhìn thấy trên mạng thôi đó!”

“Thật xin lỗi, tôi hoàn toàn không nghĩ ra hôm nay là gì vậy!!!!.”

“Tôi khóc mất, tôi bị tự kỷ rồi.”

Một đám độc thân quý khóc sói gào. Tiến vào ngành IT, không phải lưu manh cũng bị biến thành lưu manh, bọn họ cũng muốn kết hôn mà!

Chỉ có An Nhu cầm trong tay ly cà phê giấy, nhiệt nóng rực làm tay cô có chút bỏng rát, nhưng cô lại không cảm thấy gì, nụ cười cũng có chút cứng đờ.

*

Cơm chiều

Nguyễn Thu Thu cố ý ba món ăn một món canh khao Trình Tuyền.

Hình thức ăn cơm của hai người vô cùng hài hòa, Nguyễn Thu Thu phụ trách nấu cơm, Trình Tuyền phụ trách rửa chén bát, Nguyễn Thu Thu chỉ ăn một bát nhỏ, Trình Tuyền cũng có thể ăn sạch sẽ đồ ăn và cơm còn dư lại.

Nguyễn Thu Thu nhìn Trình Tuyền vui đầu ăn cơm, đột nhiên có loại cảm giác thành tựu.

Không giống phản ứng của những người khác đối với sự biến hóa bên ngoài trước và sau của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền thờ ơ, một giây hoảng hốt đều không có, cái này làm cho Nguyễn Thu Thu có ảo giác anh thật sự đang nhìn thẳng vào linh hồn chân chính dưới lớp da này.

Sau khi ăn xong, Nguyễn Thu Thu ngồi ở trên sofa chơi di động.

Trình Tuyền đeo tạp dề hồng nhạt họa tiết cánh hoa mà cô mua để rửa chén, phong cách quý dị này đang kích thích cô đó, á!!!. Nguyễn Thu Thu đè lại chính mình tay, yên lặng liên tục tự nhủ không thể chụp, không thể chụp, không thể chụp.

Cô nhàn đến đau trứng, tiện tay cầm lấy giấy trong ngăn kéo ra luyện tập.

Đã lâu không có vẽ tranh, Nguyễn Thu Thu suýt chút nữa không tìm được cảm xúc. Những nét bút đơn giản từng chút một thành hình, từ trong suy nghĩ của Nguyễn Thu Thu bóng lưng một người

đàn ông nhỏ bé dễ thương mang tạp dề xuất hiện trên giấy. Cô bắt điểm dễ thương rất tốt, người trong tranh có chút ngu si, lại có vài phần vụng về đáng yêu, còn có thêm một sợi tóc ngố* nằm chễm chệ trên đầu.

Vẽ xong, Nguyễn Thu Thu nhận được tin nhắn từ Lê Vân, nói là sẽ gửi cho cô chi tiết tài khoản. Cô nhìn sang Trình Tuyền vẫn còn đang rửa chén bát, cô buông bút, hứng chí phùng phùng trở lại phòng ngủ..

Trình Tuyền tháo tạp dề xuống, đi về thư phòng.

Đi ngang qua sofa phòng khách, trên bàn trà có một tờ giấy, trên giấy là phiên bản chibi rất bắt mắt.

Bước chân anh khựng lại.

****Lời tác giả

Nguyễn Thu Thu: Tôi muốn lập tức biến thành một tiểu phú bà (*^▽^*)

Trình Tuyền: Sẽ sớm thôi.

*sợi tóc ngố: chính nó:)), cái chỏm ở trên đầu ấy.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 5: Làm Gì Được Tính Là Đàn Ông

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu tỉnh mộng phú bà.

Bởi vì..... Lê Vân chuyển khoản chỉ có hơn bảy mươi vạn!

Cũng khó trách trong truyện nguyên chủ sau khi ly hôn lại chán nản sống qua ngày. Thế mà lại có thể dễ dàng mà đem tất cả những thứ có giá trị trên người thậm chí là đi vay tiền cũng muốn đưa tiền cho Lê Vân lai lịch không rõ ràng kia đi "Đầu tư", không bị bán là còn may.

Nguyễn Thu Thu vui vẻ tính sổ sách, cứ tiếp tục như vậy, sau khi ly hôn cô sẽ khá dư dả đấy chứ, thậm chí còn có thể mở một cửa hàng nhỏ.

Mong muốn của Nguyễn Thu Thu chính là mở một tiệm sách, nuôi một con mèo béo, hằng ngày ngồi ở một bên cửa phơi nắng, vuốt lông mèo, rảnh rỗi thì vẽ vài bức tranh. Hiện tại, mong muốn của cô đã ở ngay trong tầm tay, cô bắt đầu mặc sức tưởng tượng ra cuộc sống tốt đẹp hạnh phúc.

Ngâm nga bài hát tắm rửa xong, Nguyễn Thu Thu xoa kem dưỡng da. Trong gương phòng tắm phủ một tầng sương mù, mờ

lung, phản chiếu một gương mặt diễm lệ, mỹ nhân mặt mày vui vẻ, lớp kem rửa hết càng hiện vẻ kiều diễm.

Nguyễn Thu Thu vừa lòng mà vỗ vỗ mặt, đắp mặt nạ lên.

Cô bước chân nhẹ nhàng mà đẩy cửa phòng tắm ra. Sau vui vẻ chính là bị kịch tới cực nhanh.

Nguyễn Thu Thu không đứng vững, dưới chân đột nhiên trượt, cô kêu sợ hãi một tiếng không kịp túm chặt then cửa mà xoẹt một tiếng trượt về phía trước, cái mông thân mật mạng bạo hôn lấy sàn gỗ.

"Ai!"

Cô bị đau đến than nhẹ một tiếng.

"Lạch cạch."

Một loạt wahaha lăn trên mặt đất, nhanh như chớp lăn tới bên chân cô rồi dừng lại. Nguyễn Thu Thu sửng sốt, ngẩng đầu, liền đụng phải ánh mắt Trình Tuyền.

Mỹ nhân yêu kiều, mảnh mai nằm trên mặt đất, khuỷu tay chống sàn, áo tắm dài tách ra, tiết ra vài cảnh xuân tươi đẹp. Hai chân cô thon dài thẳng tắp, bộ ngực no đủ bị khăn tắm siết đến gắt gao, xương quai xanh tinh tế. Có lẽ là bởi vì mới từ phòng tắm đi ra, làn da cô lộ ra vẻ hồng nhật tươi tắn, vô cùng mê người.

Tình cảnh này, là đàn ông đều sẽ kiềm lòng không nổi.

Trình Tuyền: "Em dọa tôi."

Nguyễn Thu Thu: "???"

Đây là lời mà con người có thể nói thể nói sao?! Cầu xin anh cảm
mồm vào đi được không?

Bởi vì Nguyễn Thu Thu nghiêm trọng nghiêm cấm, trong nhà
không có các loại nước ngọt, nước có ga, chỉ còn lại có các loại sữa
chế phẩm bao gồm..... Wahaha Yakult. Nguyễn Thu Thu vô cùng
hoài nghi Trình Tuyền là bởi vì không được uống nước có ga mới có
ý kích thích cô.

Sự thật chứng minh cô thật sự suy nghĩ quá nhiều.

Trình Tuyền không hề có ý muốn đỡ cô lên, càng không có phun
máu mũi hoặc là động xuân tâm. Trong ánh nhìn chăm chú của
Nguyễn Thu Thu, anh bình tĩnh mà nhặt lọ Wahaha lên chạy lấy
người.

Nguyễn Thu Thu: "....." Cứ như vậy, đi rồi?

Cô then quá hóa giận, cầm lấy dép lê phang tới chỗ Trình Tuyền.
Dép lê đập lên mông đít Trình Tuyền, rồi "piu" rơi xuống đất, anh rút
cuộc cũng dừng chân.

Sau lưng vang lên giọng Nguyễn Thu Thu nghiêng răng nghiêng lợi:
"Đỡ tôi lên."

Cú ngã này không nhẹ, Nguyễn Thu Thu khuỷu tay tím xanh một
mảng, cả người đau ră rời. Trình Tuyền vô công rồi nghề, sau khi đỡ
cô đến trên sofa liền bắt đầu bóc một khối chocolate ra ăn.
Nguyễn Thu Thu cướp lấy nó để trả thù, há miệng một phát ăn tươi
nuốt sống luôn hơn phân nửa miếng chocolate, lúc này mới dào dạt
dắc ý mà liếc Trình Tuyền thị uy.

Trình Tuyền chăm chú nhìn cô, trầm mặc hồi lâu.

Cảm giác bị Trình Tuyền nhìn chăm chăm rất kỳ quái, mắt anh hình thon dài, trông mắt khá xinh đẹp màu đen, trong mắt anh là cảm xúc khó hiểu, Nguyễn Thu Thu dần dần có chút cười không nổi.

Cô nuốt yết hầu khô khốc, không có lý thì cũng phải có khí: "Anh nhìn cái gì mà nhìn, tôi biết tôi xinh đẹp...."

Trình Tuyền tiếp tục nhìn cô chăm chú: "Không hỏng?"

Nguyễn Thu Thu: "..... Hả?"

Trình Tuyền: "Hình như quá hạn sử dụng."

Nguyễn Thu Thu: "....."

Cô bỗng nhiên nhớ lại, ngày đó hai người bọn họ đi siêu thị, căn bản không có mua chocolate. Cho nên Trình Tuyền lấy khối chocolate là từ đâu ra?

Như có thể cảm nhận được thắc mắc Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền chậm rì rì chém xuống một đao: "Cái này tìm thấy trong túi áo khoác mùa đông từ năm trước."

Nguyễn Thu Thu ghen hòng, phần chocolate còn lại nuốt vào cũng không được mà nhổ ra cũng không xong.

Trình Tuyền muốn ám sát cô! Cứu!

Nàng phẫn nộ mà trừng mắt nhìn Trình Tuyền, tuyên cáo nói: "Anh, không có cơ m sáng."

Trình Tuyền bởi vì đồ ăn mà khôi phục một tí xíu dục vọng muốn sống, giống như có ý hòa hoãn không khí giữa hai người.

"Tôi hình như còn có một túi chocolate chưa hết hạn sử dụng, ăn không?"

Nguyễn Thu Thu: "....."

Cảm ơn ngài ạ.

Nhưng bởi vì một đoạn nhạc đệm nho nhỏ mà dường như cảm giác xa cách giữa hai người được phá vỡ một chút. Mấy ngày này vẫn ăn cơm trên một bàn cơm như trước nhưng ngẫu nhiên còn có thể nói chuyện một hai câu. Nhưng nói đến cùng, Nguyễn Thu Thu đối với quá khứ của anh, bao gồm cả việc anh đóng chặt cửa gần 24/24 làm gì đều hoàn toàn không biết.

Nhưng mà cô cũng không cần biết quá nhiều, không phải sao. Nguyễn Thu Thu trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Trước mắt hình thức ở chung như vậy cũng rất tốt, hai người bạn xa lạ, giúp đỡ cho nhau -- đây là định nghĩa quan hệ của bọn họ.

"Hôm nay anh có muốn ra cửa không?"

Nguyễn Thu Thu hỏi như vậy là có nguyên nhân.

Trình Tuyền ngày thường gần như ở lì trong thư phòng của anh, ngẫu nhiên cũng sẽ ra cửa một chuyến, thường xuyên ăn mặc áo len hoặc đồ thể thao, khẳng định không phải đi chỗ chính thức, bởi vậy trong đầu Nguyễn Thu Thu đã đặt giữa hai chữ Trình Tuyền và trạch nam một dấu bằng.

Có vài người mặt ngoài đứng đắn nhưng trong máy tính không biết có bao nhiêu tư liệu xxx*. Nguyễn Thu Thu đã tưởng tượng đến cả phòng Trình Tuyền đều là figure* .....

*tư liệu xxx: là cái mà ai cũng biết là cái gì ấy, đừng bắt tui nói (↗↘↙↘).

*figure: mô hình nhân vật

Trình Tuyền nhàn nhạt nhìn cô một cái, không biết Nguyễn Thu Thu biểu tình cổ quái này đang suy nghĩ gì.

"Có."

"Vậy anh chờ em trong một lát, vừa lúc chúng ta đi cùng nhau." Vừa lúc, cô muốn ném một đồng đồ vật không cần thiết trong phòng đi, bao gồm vài món nội y hiếm lạ cổ quái.

Con gái rất hay nói chờ "một lát", "một lát" của họ chính là sông cạn đá mòn.

Nửa tiếng trôi qua.

Một tiếng trôi qua.

Đến lần thứ N Trình Tuyền xem di động, cô mới kéo một cái túi màu đen ra cửa, mệ đến mồ hôi đầy đầu: "Vừa lúc cùng nhau xuống lầu, giúp tôi ném đi."

Trình Tuyền đứng dậy, không có nửa câu oán hận mà xách bao nilon lên, dẫn đầu ra cửa.

Nguyễn Thu Thu cầm túi đi theo phía sau.

Trình Tuyền rất cao, Nguyễn Thu Thu nghĩ, phỏng chừng mình không đi giày cao gót nhiều nhất cũng chỉ đứng đến cầm anh. Té ngã một lần, gót chân hơi hơi đau, tốc độ đi của Nguyễn Thu Thu dần dần chậm lại.

Lúc này có một bóng người lướt qua Nguyễn Thu Thu, bước nhanh về phía trước.

Từ nhà bọn họ đi ra, ngoài cửa còn có một đoạn cầu thang, Nguyễn Thu Thu biết tiểu nữ sinh vừa lướt qua cô là con gái của một hộ gia đình trên lầu. Cô bé thường xuyên mượn danh đồ rác mà đi quanh cửa nhà cô, không gặp được Trình Tuyền, ngược lại liên tiếp gặp Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu vài lần ù ù cạc cạc nhận phải ánh mắt khinh bỉ của con bé. Cô vô tội mà?!!

Tiểu nữ sinh mặc một cái váy liền màu trắng váy, đi giày đế cao, như một đóa hoa sen uyển chuyển nhẹ nhàng, bước nhanh tới chỗ Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu vẫn chưa hiểu nổi rốt cuộc nữ sinh này đang có mưu đồ gì. Trong ánh nhìn mờ mịt chăm chú của cô, đối phương bỗng nhiên ai nha một tiếng, giả vờ chân đau mà hùng hổ nhào vào sau lưng Trình Tuyền!

Nguyễn Thu Thu cả kinh.

Đây nào phải đóa hoa sen then thùng gì chứ!!! Rõ ràng là là mảnh hổ xuống núi, sói đói chụp mồi, Grandet* nhào hộp trang sức. Bám chặt núi xanh chẳng buông ra, bốn bề mặc gió cuồn thổi qua!
(1)

* Grandet: một tên keo kiệt, ham tiền trong vở kịch nổi tiếng Eugenie Grandet

Cô đã có thể nhìn thấy diễn biến kế tiếp rồi.

Tình huống ghìen cân treo sợi tóc, Trình Tuyền xách theo bao nilon bước chân dừng lại. Trong lúc bạch liên hoa đắm chìm trong hưng phấn then thùng nghĩ mình sẽ một kích tất trúng, anh vô cùng bình tĩnh và nhẹ nhàng dịch một bước, vừa lúc làm tiểu bạch liên rơi vào khoảng không, cô gái nhỏ sợ tới mức lộ nguyên hình, phát ra tiếng thét chói tai.

Nguyễn Thu Thu: "....."

Túi nilon trong tay Trình Tuyền buông ra, lặn lông lốc xuống, tiểu bạch liên vừa lúc nhào nửa người vào bao nilon mềm mại cao cổ nửa người, không đến mức đầu rơi máu chảy tại chỗ.

Việc xấu hổ đã xảy ra.

Bao nilon trong chốc lát phình to rồi bùm một tiếng bị trọng lực ép nổ, đối phương còn chưa phản ứng kịp đã bị vùi đầu trong đồng quần áo. Cô gái lòng còn sợ hãi mà ngồi xồm trên túi rác, giống như bỗng nhiên ý thức được chính mình như vậy có chút bất nhã, cô ngẩng đầu, một cái dây lưng từ trên đầu rũ xuống dưới, đường ren gợi cảm, màu đỏ tươi.

"....." Nhìn một màn này, trong đầu Nguyễn Thu Thu hiện lên hình ảnh "một giây biến cách cách" (2).

Cô gái nhỏ với chiếc bra gợi cảm trên đầu nhận thấy có gì đó không thích hợp, biểu tình thay đổi, cô bé run rẩy mà từ trên đầu kéo xuống dây lưng mảnh khảnh, nhìn thấy đồ vật trên tay là cái gì, sắc mặt con bé lập tức lúc xanh lúc trắng.

Trình Tuyền đứng ở bậc thang đầu tiên, một tay cầm túi tiền, biểu tình ngượng ngýt nhìn cô bé, không hề có ý ra tay hỗ trợ.

Cô bé kia rốt cuộc không nhịn được tủi thân, oa oa mà khóc thành tiếng, ném bra đi rồi quay đầu chạy mất.

Nguyễn Thu Thu: "....."

Đây cũng không phải là lỗi của cô đâu ha.

Trình Tuyền động tác chậm rì rì bước xuống bậc thang, cúi xuống nhặt chiếc áo lót lên đem bỏ vào túi một cách vô cùng tự nhiên. Nguyễn Thu Thu nhìn có chút cảm giác quái quái lại ngượng ngùng, tuy rằng thứ này cô không có mặc, nhưng nói đến cùng, mấy cái này vẫn là nội y trên danh nghĩa của cô.

Cô bước nhanh xuống cầu thang: "Từ từ anh để đó cho tôi sắp lại..... A!"

Cổ chân đột nhiên mất lực, đau đớn, dưới chân đột nhiên mềm nhũn, Nguyễn Thu Thu không kịp đề phòng đổ người về trước.

Nguyễn Thu Thu thề, cô chần chẫn nhìn thấy nam nhân chó chết Trình Tuyền này thế mà cũng tránh cô!

Dám! Tránh! Cô!!

Cô phản ứng cực nhanh mà túm chặt vạt áo Trình Tuyền. Quả nhiên, Trình Tuyền không đứng vững được, giống như một cái cây bị gió to quật đổ, lập tức ngã nhào trên mặt đất. Mà Nguyễn Thu Thu vừa vịn ngã vào trong lòng ngực Trình Tuyền, một nửa vết xước cũng không có.

Mỹ nhân nằm trong lòng ngực mềm mại hương thơm thoang thoảng, mái tóc đen óng mượt như thác nước, hai gò má trắng nõn ửng hồng.

Cô ôn nhu thẹn thùng nói: "Anh không sao chứ."

Trình Tuyền: "....."

Bốn mắt nhìn nhau.

Nguyễn Thu Thu trên đầu hiện lên một dấu chấm hỏi siêu to, nghiêng răng cười lạnh nói: "Không phải anh muốn nói tôi quá nặng đó chứ."

Trình Tuyền nuốt xuống lời nói sắp buột miệng thốt ra.

"Không có."

Nguyễn Thu Thu: "....."

Trình Tuyền: "Gãy xương tay."

Nguyễn Thu Thu: "?!"

Cô vội vàng ngồi dậy, xấu hổ mà nhìn Trình Tuyền nâng lên cánh tay trái mềm như bông. Trình Tuyền khe khẽ thở dài, Nguyễn Thu Thu càng xấu hổ.

"Thật xin lỗi, chúng ta đi bệnh viện đi! Em tuyệt đối sẽ trả tiền thuốc men cho anh!"

Nếu Nguyễn Thu Thu biết Trình Tuyền mua bao nhiêu bảo hiểm giá trên trời cho bàn tay này, cô tuyệt đối không dám nói lời này.

Tuyệt đối.

***** Lời tác giả: Cảm giác bị vợ đê là như thế nào?

Trình Tuyền: Giống như một cái máy xúc, giống như mười con voi ăn no.....

Nguyễn Thu Thu: Câm miệng!!!

Trình Tuyền: Đau tay

Nguyễn Thu Thu:.....thật xin lỗi, anh nói tiếp đi.

(1) Hai câu trong bài "Trúc Thạch" của Trịnh Bàn Kiều

Bản gốc: 竹石

咬定青山不放鬆，

立根原在破巖中。

千磨萬擊還堅勁，

任爾東西南北風。

Bản dịch:

Bám chặt núi xanh chẳng buông ra,

Gốc mọc vững bền nơi vách đá.

Va đập ngàn muôn vẫn cứng chắc,

Bốn bề gió cuốn mặc thổi qua.

(nguồn: Thivien)

(2) Một giây biến cách cách: trong một phần trình diễn dài 7 phút của Miss Lin ở một chương trình tạp kỹ, có một đoạn cao trào gọi là

" thay lưới trong vòng 1 giây". Một ngày nọ, Miss Lin mặc một bộ bikini gọi cảm đi dự tiệc thời trang trên một bãi biển và bất ngờ thay đó lại là một bữa tiệc theo phong cách nhà Thanh, vì vậy có màn trình diễn sau đây:

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 6: Ăn Không Ngon Như Sủi Cảo

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu đưa Trình Tuyển đến bệnh viện, cả đoạn đường không dám ngừng đầu.

Xấu hổ càng thêm xấu hổ, cô giống như khinh khí cầu căng tròn bị chọc một cái tức khắc bẹp xuống.

Cả hai đều có vẻ ngoài không tầm thường, đi đến chỗ nào cũng là tiêu điểm. Trong lúc nhất thời khiến cho mọi người không biết nên ngắm Nguyễn Thu Thu hay là nên ngắm Trình Tuyển trước. Mọi người sôi nổi cảm khái cùng hâm mộ -- quả nhiên là Kim Đồng Ngọc Nữ! Tuyệt phối!. Nhìn xem, hai người cảm tình thật tốt, chồng bị thương mà cô vợ còn đau lòng như vậy rồi.

Chụp X- quang xong, may là bị thương không nghiêm trọng, chỉ cần tịnh dưỡng mấy ngày là được.

Nguyễn Thu Thu rút cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Hai người ngồi trong taxi im lặng đến mức cả tài xế cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên, yên lặng mở nhạc, giọng ca trầm khàn của Trương Vũ vang lên: "Mưa rơi không dứt, vẫn không làm

cho bầu không khí dễ chịu hơn.....*" Nghe câu này, tài xế cảm thấy vẫn nên yên lặng tắt nhạc đi thì hơn.

*bà hát "Mưa vẫn cứ rơi" do Trương Vũ trình bày.

Trình Tuyền nhìn ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng rì rì lên tiếng: "Muốn ăn thịt dê hầm cách thủy."

Nguyễn Thu Thu sáng khoái đáp ứng: "Được"

"Thịt xương sườn kho tàu."

Nguyễn Thu Thu: "..... Được."

"Cá chua ngọt."

Nguyễn Thu Thu nghiêng răng, ném một ánh nhìn chết chóc về phía Trình Tuyền. Giây tiếp theo, Trình Tuyền sâu kín thở dài: "Tay bắt đầu đau."

Nguyễn Thu Thu: "..... Thực xin lỗi." Cô làm là được chứ gì!

Tài xế từ kính chiếu hậu nhìn đến không khí cổ quái vợ chồng son, tức khắc vui vẻ.

.....

Tay trái bị băng vải trói đến kín mít, tay phải vẫn có thể hành động tự nhiên như cũ, cơ hồ không ảnh hưởng sinh hoạt bình thường. Nguyễn Thu Thu mí mắt giật giật, ần ần mà nhìn Trình Tuyền ăn uống thỏa thích, chỉ hy vọng thằng cha này ăn xong rồi thì cầm miếng vào cho cô.

Cô vẫn luôn cho rằng Trình Tuyền giống như trong truyện miêu tả là một bông hoa cao lãnh, quen biết biết với anh một thời gian, nhận thức về anh lúc ban đầu của cô đã bị đập nát không còn một mảnh.

Bữa tối kết thúc, Nguyễn Thu Thu mở TV, tùy ý đổi kênh. Trình Tuyền ngồi ở bên cạnh cúi đầu ấn di động, Nguyễn Thu Thu liếc mắt một cái, phát hiện tốc độ đánh chữ của anh quả thật không phải dạng nhanh bình thường.

Nguyễn Thu Thu âm thầm lú lười.

Trong lúc cô đang mất tập trung, TV vừa lúc ngừng ở kênh giải trí đang phát một chương trình trò chuyện, MC giới thiệu bọn họ là "Tân binh thể thao điện tử", nhiều đất dụng võ.

Những ký ức đã quên từ lâu lập tức hiện lên trong đầu. Nguyễn Thu Thu suýt nữa thì quên cô xuyên đến một quyển sách. Trong quyển sách này cô chẳng qua chỉ là vai phụ bé nhỏ không đáng kể, nữ chính chân chính sẽ sống hạnh phúc với trúc mã sau khi trọng sinh, thành công trở thành một người vợ nhân hạ, sống một cuộc sống mà cô ta luôn mơ ước.

Trong sách cũng không nói nhiều về Trình Tuyền, hầu như chỉ có ký ức và oán trách của đời trước. Sau khi nữ chính trọng sinh còn bận cố gắng tiến hành việc yêu đương cùng trúc mã, cũng dần dần quên lãng đi điều này.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, nếu dựa theo trong truyện viết, chỉ cần cô không trêu chọc nữ chính, nữ chính hẳn là cũng sẽ không có bất kì liên quan gì với bọn họ.

Như vậy là tốt nhất.

Nguyễn Thu Thu tắt TV, không có hình tượng mà nằm ngửa ở trên sofa, cũng cầm lấy di động.

Gần đây cô đang chơi một game điện tử nhập vai, game này hình thức giống mấy game cùng loại thôi nhưng được cái hình ảnh tương đối tinh xảo. Nguyễn Thu Thu biết chơi trò chơi này là bởi vì một hoạt động mới ra gần đây: tổ chức thành đoàn thể đánh quái kiếm mảnh ghép để rút thăm trúng thưởng, vận khí tốt mà nói còn có thể trúng được một cái Laptop Apple.

Cô tuy rằng tốc độ tay không được, nhưng mà cô có nghị lực, có thời gian.

Nguyễn Thu Thu chợt nảy ra, cảm thấy hứng thú hỏi Trình Tuyền: "Anh có chơi game không?"

Trình Tuyền: "Ừ."

Quả nhiên!

Nói như vậy kỹ năng chơi game của các loại trạch (trạch nam, trạch nữ) chắc sẽ phải cao hơn những người khác. Nguyễn Thu Thu ôm hy vọng tiếp tục hỏi: "Vậy anh giỏi game gì, Vương Giả Vinh Diệu? PUBG? Hay là LOL? Call Of Duty?"

*Mấy cái trên đều là tên trò chơi, tra google để biết thêm thông tin chi tiết.

Trình Tuyền chậm rì rì mà nói: " Anipop*, hoan hỉ đấu địa chủ**."

*anipop: tương tự candy crush, Candy là kẹo còn trò này là động vật.

** Một cách đơn giản thì nó là chơi bài.

Nguyễn Thu Thu: "....."

Cô thật sự không nên ôm hi vọng với Trịnh Tuyền.

Cô thở dài một hơi, mở ra trò chơi bắt đầu làm nhiệm vụ hằng ngày. Vừa không có may mắn, vừa không có thực lực KO, chỉ có thể đứng tăng chót của người chơi khắc kim*.

* Người chơi nạp nhiều tiền.

"Xem ra tôi chỉ có thể tìm người khác tổ chức thành đoàn thể."

Trịnh Tuyền liếc mắt nhìn ID trò chơi của Nguyễn Thu Thu tên là Thu Thu Thu.

Trịnh Tuyền: "....." Xem ra cô thật sự thích tên này.

Hai người trở về phòng, không khí hài hòa. Nguyễn Thu Thu ghé vào trên giường tiếp tục chơi di động, thời gian ăn không ngồi rồi quả thật nhàn nhã mà tốt đẹp. Lúc này, có một đội ngũ nhỏ mời cô tham gia tổ đội, tên là "Wahaha"*.

* Wahaha Yukult: loại sữa chế phẩm nam chính uống ở chương trước.

Cái tên kỳ quái làm Nguyễn Thu Thu mí mắt giật giật. Thần kỳ như vậy sao, đang lúc cô tự hỏi muốn vào đội nào, liền có người gửi lời mời cho cô.

Tổ đội tổng cộng có bốn người, đội trưởng tên "Yakult", nhưng người còn lại là "Mè đen phía nam", "Ăn không ngon bằng sủi cảo", cùng với "Mì ăn liền Khang sư phụ"*. Một tổ hợp những cái tên quý

dị, Nguyễn Thu Thu do dự, nhìn đến bọn họ mỗi người đều ném tiền mua trang bị tốt nhất, cô nghĩ nghĩ, cảm thấy mọi người đều là "khắc kim", có thể chơi cùng nhau liên sảng khoái đáp ứng.

* Một loại mì ăn liền phổ biến bên Trung

Thu Thu Thu: "Các người xác định muốn mang ta đi? Ta kỹ thuật rất bình thường."

Qua vài giây, đội trưởng Yakult tích chữ như vàng phát một chữ "Ừ".

Nguyễn Thu Thu nhìn tên Yakult này và cách nói chuyện của đối phương, theo bản năng mà liên tưởng đến Trình Tuyền. Nhưng ngay sau đó, cô lập tức phủ định suy nghĩ này. Trình Tuyền không nói anh thích chơi thể thao điện tử, hướng chi, anh còn bị thương một tay, sao có thể chơi nổi chứ.

Phần phức tạp và cồng kềnh nhất của trò chơi điện tử này là số lượng kỹ năng và chuyển động khổng lồ, Nguyễn Thu Thu xem đến hoa cả mắt, cô phải mất mấy ngày mới chậm rãi làm quen được với nó.

Mấy người đều là tân thủ, xem chừng là muốn làm nhiệm vụ tổ đội vừa lúc thiếu người, liền tùy tiện bắt một ID cho đủ số.

Nguyễn Thu Thu không nghĩ tới thật sự có thể lấy được phần thưởng máy tính.

Tiểu đoàn đội tất cả mọi người đều là tân nhân, khả năng có thể tập hợp đủ mảnh ghép để rút thăm trúng thưởng cực nhỏ, nhưng có người cùng nhau chơi, Nguyễn Thu Thu vẫn rất vui vẻ.

Yakult: "Đi thôi."

Ăn không ngon bằng sủi cỏ: Được rồi. Chị dâu đi mau!

Hai người khác: "....."

[Ăn không ngon bằng sủi cỏ đã bị đội trưởng cấm ngôn.]

Thu Thu Thu:???

Cô đột nhiên hiểu được tên đối phương tên. Cảm tình ăn không ngon bằng sủi cỏ, cô là nữ giới duy nhất thì liền trở thành chị dâu? Nguyễn Thu Thu có chút tức giận, câu này nói tùy tiện được sao, nếu không phải đội trưởng nhanh chóng cấm ngôn, Nguyễn Thu Thu tuyệt đối sẽ lập tức rời khỏi đội ngũ.

Yakult: "Đầu óc thằng bé không dùng được."

Mè đen phía nam: "Đúng vậy đúng vậy tăng ca nhiều quá nên choáng váng. Người đừng nóng giận."

Mì ăn liền Khang sư phụ: "Ta vừa mới cho hấn một cái tát."

Bị bọn họ nhiệt tình dọa đến - Thu Thu Thu:..... Cảm ơn.

Không khí đoàn khá tốt, sau khi tổ chức thành đoàn thể đánh quái Nguyễn Thu Thu an tâm thoải mái theo sau. Cô vốn dĩ muốn hướng dẫn đội ngũ tân thủ một chút để bọn họ có thể mau chóng làm quen. Trận đánh quái đầu Nguyễn Thu Thu đã chuẩn bị tinh thần cả đoàn bị diệt, ai ngờ không chờ cô kịp phản ứng, mấy người họ xông lên "bùm bùm" thành thạo đánh chết quái vật.

Lúc đánh quái còn nói chuyện phiếm.

Mè đen phía nam: "Ai nha ai nha, vận khí thật tốt."

Mì ăn liền Khang sư phụ: "Đúng vậy, mọi người thực lực không mạnh lắm, không nghĩ tới lại thuận lợi như vậy."

Thu Thu Thu:???

Con quái vật này, lúc trước cô cùng người khác tổ chức thành đoàn thể đánh vài lần đều không đánh hạ được nó đó!

Nguyễn Thu Thu yên lặng an ủi chính mình, đây chẳng qua chỉ là một quái nhỏ, đợi cho bọn họ đánh thêm mấy con nữa sẽ biết không dễ dàng.

Mấy tân thủ điểm kinh nghiệm tăng vọt, động tác quen thuộc nhanh chóng nhận nhiệm vụ tiếp theo, hưng phấn chuyển bản đồ. Nguyễn Thu Thu xem đến ngu người, ù ù cạc cạc đi theo tới bản đồ tiếp theo, cô còn chưa phản ứng lại, mấy người còn lại đột nhiên xông lên trước, màn hình giống như mấy chục quả pháo hoa tuyệt đẹp nổ tung. Nguyễn Thu Thu còn chưa kịp thấy boss đứng chỗ nào, lại thắng.

Đặc biệt là đội trưởng Yakult, chiêu thức tinh chuẩn, tốc độ tay nhanh đến kinh người, Nguyễn Thu Thu thật sự muốn đến trước mặt lạy anh vài cái.

Mè đen phía nam: "Ha ha, may mắn may mắn."

Thu Thu Thu:.....

Mất thấy đoàn đội thu thập được càng ngày càng nhiều mảnh ghép, đoàn đội xếp hạng cũng tạch tạch cao lên, Nguyễn Thu Thu đã không cách nào hình dung nội tâm khủng hoảng của mình.

Thu Thu Thu: "Các người..... Là đại thần sao 0.0"

Từ đầu chỉ nói một câu, đội trưởng Yakult giải thích nói:" Trò chơi có người chơi tương đối nhiều, phần thưởng giống nhau. Chúng tôi chỉ là người cao trong nhóm người lùn thôi."

Nguyễn Thu Thu hơi tin anh. Nếu thật là đại thần, sao lại phải tổ chức đoàn thể tới chơi cái game có một đống bug nhỏ như này chứ, tiền thưởng còn chưa đủ bọn họ phát sóng trực tiếp một lần.

Số lần được phép làm nhiệm vụ hôm nay đã hết, mọi người hẹn nhau buổi tối ngày hôm sau tiếp tục. Thời gian hẹn có khéo không cơ chứ, vừa vặn là sau khi Nguyễn Thu Thu ăn xong cơm chiều, cũng tránh cho bằng giờ giấc của không hợp mà gặp phải tình huống xấu hổ.

Mặc dù tình hình chiến đấu hôm nay có chút kỳ diệu, nhưng Nguyễn Thu Thu vẫn rất vui vẻ. Việc này chắc là do chơi nhiều người thú vị hơn so với một chơi một mình chẳng.

..... Bởi vậy, Nguyễn Thu Thu liên tưởng đến Trình Tuyền- một đứa trẻ to xác thích chơi game nhi đồng.

Cô đi phòng bếp rót một cốc nước, lúc đi ngang qua, phòng Trình Tuyền vô cùng an tĩnh, khe cửa không có ánh sáng, đối phương hẳn là ngủ rồi. Nguyễn Thu Thu nói thầm một tiếng, không biết thằng cha này ngủ có nhớ đắp chăn không, thật là làm người khác rầu rui ruột.

Sợ đánh thức Trình Tuyền, cô cố gắng đi thật nhẹ nhàng, rón ra rón rén trở lại phòng.

Cách một cánh cửa.

Trình Tuyển dựa gối đầu, nửa ngồi trên giường đơn, vẫn chưa thoát ra giao diện của trò chơi, ID ở trên là mấy chữ to rõ ràng "Yakult".

Log out khỏi game, bọn Đồ Nam rảnh rồi sinh nông nổi, nhìn đến trò chơi có nhiều bug có chút chịu không nổi, lặng yên không một tiếng động mà lén vào hệ thống game sửa chữa lại mấy cái bug trí mạng cho đội ngũ làm game với tinh thần vô cùng hỷ hạo, thân thiện.

Trong khi sửa, vẫn không quên chửi bậy trong nhóm.

"Mẹ kiếp, không hiểu nổi vì sao đến cả đi đường còn có thể bug."

"Bug nhiều đến mức người không còn sức để chửi. Lập trình viên của bọn họ có học hết chương trình đại học không vậy?"

"Có lẽ chúng ta nên tới trường dạy nghề kỹ thuật Wudaokhou* bổ túc cho bọn họ một chút."

* Đại học Thanh Hoa đó.

"Tôi cảm thấy chờ sau khi chúng ta sửa xong nó sẽ là trở thành một game hoàn toàn mới."

Một bên pha trò bốc phét một bên sửa bug, bầu không khí trong nhóm rất nhẹ nhàng vui sướng. Đội ngũ game tuyệt đối không thể ngờ được, chờ ngày hôm sau bọn họ phản ứng lại thì game của họ đã biến thành một thế giới mới.

.....

Một nơi khác.

Cô gái nằm trên giường bỗng nhiên bắt đầu bất an lăn qua lộn lại, đầu cô đầy mồ hôi lạnh, trong trí nhớ hỗn loạn và thống khổ mở choàng mắt --

"A....."

Từ Bích Ảnh sắc mặt tái nhợt, tay run run rẩy rẩy mà sờ soạng mặt chính mình.

Ả... không phải đã chết rồi sao?

Vì sao cảnh tượng trước mặt lại quen thuộc như thế. Từ từ, đây không phải là nhà ả sao!

Từ Bích Ảnh ý thức được hoàn cảnh không thích hợp, đột nhiên xoay người vội vàng vàng cầm lấy di động. Cái di động ả còn nhớ rõ, là quà sinh nhật bố tặng ả mấy năm trước, sau đó đã không may mất đi.

Ả không dám tin mà mở điện thoại.

Trên màn hình ghi rõ ràng, rành mạch thời gian.

Là ba năm trước khi ả muốn từ hôn, vứt bỏ trúc mã, trốn đi đến một thành phố khác.

Từ Bích Ảnh nhu ngơ mà nhìn di động, sau một lúc lâu, bỗng nhiên vui đến phát khóc.

Thật tốt quá! Tất cả đều còn kịp! Đời trước ả bị mù mới có thể cảm thấy Trình Tuyền kia thâm tàng bất lộ, mới có thể cảm thấy khối băng không có tình cảm Trình Tuyền này sẽ thay đổi vì ả. May mắn

ả còn có thể đổi ý, may mắn trời cao cho một cơ hội nữa, có thể cho ả làm lại từ đầu.

Ả nhất định sẽ không tìm đường chết nữa, phải ôm chặt lấy đùi vàng trúc mã này!

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 7

Editor: Hạ Cẩn

Hôm sau.

Nguyễn Thu Thu duỗi cái eo lười, thật lâu không muốn tỉnh lại từ trên giường.

Gần đây quen làm sâu gạo rồi, gần như quên mất trước khi xuyên thư mình vẫn là một nhân viên văn phòng sáng đi chiều về, thỉnh thoảng còn phải làm thêm giờ không lương. Vào thời điểm đó sở thích duy nhất của cô chính là vẽ tranh, cô có thể ngồi ở ghế cầm bút vẽ tranh trong một thời gian dài.

Dạo này ngứa tay quá, không bằng đi mua cái bàn vẽ lần nữa vậy.

"Leng keng."

Điện thoại báo có tin nhắn, Nguyễn Thu Thu buồn ngủ dụi dụi mắt, xoay người ghé vào gối đầu mở điện thoại ra. Tên người liên hệ là Khúc Vi, nội dung tin nhắn cũng rất đơn giản.

【 buổi chiều bảo Trình Tuyền cùng nhau ăn cơm. Địa điểm lát nữa gửi cô sau. 】

Nguyễn Thu Thu giật mình một cái, xoay người ngồi dậy. Ghi chú là Khúc Vi, không có nói rõ quan hệ với nguyên chủ, Nguyễn Thu Thu căn bản chưa từng nghe qua tên người này..... Cho nên, người này rốt cuộc là ai? WeChat không có tên Khúc Vi, tin nhắn với người này đều bị xóa, một cái cũng không chừa.

Lịch sử cuộc gọi duy nhất là khoảng hơn nửa tháng trước, khi đó Nguyễn Thu Thu còn chưa xuyên qua, nói cách khác đã từng trao đổi với nguyên chủ trước khi ly hôn.

Khúc Vi là ai??

Nguyễn Thu Thu vội vàng ngồi ngay ngắn, gửi tin nhắn WeChat cho Trình Tuyền: "Anh ở đâu? Tôi có việc hỏi anh."

Đối phương trả lời rất nhanh.

"Phòng bếp."

Nguyễn Thu Thu: "..... Ah."

Trình Tuyền lấy ra một hộp sữa bò từ trong tủ lạnh.

Nguyễn Thu Thu chưa từng gặp tên đàn ông nào giống anh, từng tuổi này rồi tuổi còn đam mê uống sữa bò. Tủ lạnh trong nhà luôn luôn chứa đầy từng dãy sữa bò, vốn lúc trước chỗ đó đang để nước ngọt có ga bây giờ bị cô đổi thành Wahaha Yakult.

Nguyễn Thu Thu tóc dài rối tung, dép lê phát ra tiếng vang xạch xạch. Trình Tuyền không quay đầu lại, kiên nhẫn dỡ xuống túi nilong đựng ống hút.

"Cái kia....."

Trình Tuyền chậm rì rì mà ừ một tiếng: "Không có tiền?"

Nguyễn Thu Thu: "..... Không phải."

Cô lại không phải phá gia chi tử, lúc này mới có mấy ngày sao có thể hết tiền được chứ!

Nguyễn Thu Thu hắng giọng nói, nói: "Cái kia, chiều nay anh không bận việc gì chứ? "

"Ừm."

"Có một bữa ăn, anh biết đấy." Nguyễn Thu Thu dùng từ mơ hồ không rõ, "Khúc Vi bên kia." Cô cho rằng Khúc Vi có thể là bạn bè hoặc họ hàng thân thích các thứ các kiểu của anh, còn đang lo lắng mình có thể bị lôi đuôi hay không.

Nghe được Nguyễn Thu Thu nói, Trình Tuyền phá lệ mà ngẩng đầu nhìn cô một cái, bộ dáng trầm ngâm như đang suy tư việc gì, ánh mắt kia làm cho Nguyễn Thu Thu giật mình một cái.

"Sao, làm sao vậy?"

"Không có gì."

Đợi đến buổi chiều thay xong quần áo, cô cùng Trình Tuyền đến một khách sạn trang hoàng xa hoa. Nguyễn Thu Thu một đường đều âm thầm lú lười, bên ngoài thì cô hơi hơi nâng cằm lên, đi bên cạnh Trình Tuyền khí thế hoàn toàn không thua.

Bồi bàn đưa hai người đến chỗ ngồi đã hẹn trước. Ánh mắt Nguyễn Thu Thu nhìn đến chỗ ngồi cạnh cửa sổ --

Sau đó trọn tròn mắt.

Nam nữ ngồi một bên đều là bộ dáng hơn bốn mươi tuổi, cử chỉ ưu nhã đoan trang. Máu chốt là tuổi tác bọn họ rõ ràng cho thấy thân phận trưởng bối, mà trưởng bối của Trình Tuyền.....

"Nghịch tử, thấy tao còn không gọi ba!" Ba Trình sắc mặt mang theo tức giận, mày rậm mắt to khí thế kinh người.

Nguyễn Thu Thu: "....."

Đây là ba của anh, kia, Khúc Vi là mẹ anh? Chẳng trách anh sẽ dùng ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm cô, trực tiếp gọi ra cả họ tên mẹ chồng, Trình Tuyền không tức giận cũng là nể tình cô lắm rồi.

Nhưng mà, Trình Tuyền lớn lên trông không giống cả hai người. Hơn nữa nếu là mẹ của Trình Tuyền, nguyên chủ lại dùng tên thật để ghi đối phương vào danh bạ vậy cũng quá không kiêng nể gì.

Thật may là đối phương bên kia đã nhanh chóng tiết lộ thân phận của Khúc Vi.

"Vi Vi bà tuy rằng là mẹ kế của mày nhưng cũng quan tâm mày không ít hơn so với người khác, nghe nói hai đứa chúng mày gần đây bất hòa, bà mới đề nghị ăn bữa cơm này. Cái thằng ngu nhà mày đừng có mà không biết tốt xấu!"

Nguyễn Thu Thu nghe được lời của ba Trình hơi hơi nhăn mày.

Mấy lời này có phần quá mức khó nghe. Cho dù Trình Tuyền không có cách nào chấp nhận mẹ kế thì cũng là chuyện có thể hiểu và tha thứ được, vừa khắc nghiệt vừa thô bạo ép con trai thừa nhận như vậy quả thực chính là đang đẩy hai cha con họ ra càng ngày càng xa nhau.

Toàn bộ quá trình, Trình Tuyền giống như một thằng đầu đất, không đáp lại dù chỉ một câu, làm ba Trình cảm giác như đắm vào bông, buồn bực đành phải nói sang chuyện khác.

"Thu Thu, con gần đây thế nào?"

"Ách." Nguyễn Thu Thu không muốn gọi bọn họ là ba mẹ, liền cười đón chủ đề, "Khá tốt. Chúng con hai người sống với nhau rất tốt, ngài có lẽ hiểu lắm rồi."

Lời nói vừa ra, Khúc Vi ánh mắt vi diệu mà liếc mắt nhìn cô một cái, biểu tình có chút đen tối không rõ.

"Vậy là tốt rồi. Cái thằng đàn này cả ngày chỉ có ngồi ăn no chờ chết, chính là một phế vật, làm con thiệt thòi rồi." Trình phụ hừ một tiếng.

"....."

Nguyễn Thu Thu dư quang liếc đến Trình Tuyền.

Ngược lại với những người khác dáng ngồi đoan chính đĩnh bạt, anh là người duy nhất thả lỏng người. Sống lưng anh hơi uốn lượn, thần thái lười nhác mà ngồi trên chỗ của mình, thờ ơ không cho ba mình chút mặt mũi nào.

Ngón tay thon dài của anh nghịch ngợm chiếc khăn giấy dưới đĩa, mí mắt buông xuống, một bộ dáng không chút đếm xỉa gì đến mọi người.

Không hiểu sao Nguyễn Thu Thu vài phần bực bội nảy lên trong lòng.

Vì sao một người cho lại có thể nói con mình như vậy, như vậy đối Trình Tuyền mà nói có công bằng không?

Ông ấy có đang xem con trai mình như một người trưởng thành có tôn nghiêm, có gia đình mà đối xử không?

Nguyễn Thu Thu hít một hơi, quyết định nói chút gì: "Tôi....."

"Tôi đói bụng." Trình Tuyền cũng không ngẩng đầu lên mà cắt ngang lời cô nói, ngữ khí mềm mại, "Mang thực đơn lên đi."

"....."

Nguyễn Thu Thu nhấp môi.

Không biết có phải là cô bị ảo giác không, Trình Tuyền dường như biết cô muốn nói gì, vừa vặn cắt ngang cô vào lúc này. Cô thở dài khe khẽ, trong trường hợp như vậy, nói cái gì đều sẽ rất kỳ quái, có lẽ chỉ có thể nhẫn nại trước, biết rõ ràng tình huống mới đúng.

Tay trái Trình Tuyền bị thương, ăn cơm Tây có chút không tiện, khó tránh khỏi sẽ bởi vì dao nĩa rơi trên bàn sứ mà phát ra tiếng vang rất nhỏ. Bộ dạng gỗ mục này làm ba Trình càng nhìn càng ngứa mắt, vẫn luôn sầm mặt.

Đến ăn một bữa cơm thôi mà Nguyễn Thu Thu cảm thấy như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, xấu hổ không biết nên nói chuyện gì, nói ra lại sợ lòi đuôi.

Đồ ăn tạm được, lại phân lượng không nhiều lắm, còn không bằng ở nhà ngồi ôm bát mì ăn còn thoải mái hơn.

Đúng lúc này, mũi chân cô đột nhiên bị đá một chút.

Nguyễn Thu Thu ngẩn người, nhìn phía người ngồi ở đối diện trước mặt - phu nhân Khúc Vi. Bà bảo dưỡng rất tốt, dáng vẻ phong tư yếu điệu, đối mặt với Nguyễn Thu Thu ánh mắt kinh ngạc cong môi nói: "Tôi muốn đi trang điểm lại, cùng nhau đi chứ?"

Nguyễn Thu Thu siết chặt dao nĩa trong tay, ý thức được tình huống không phải đơn giản như trong tưởng tượng của cô.

Cô gật đầu, cầm lấy ví: "Được."

.....

Tới toilet, Khúc Vi quả nhiên lập tức trở mặt, khóe môi vẫn luôn mỉm cười biến lạnh, trông mắt tựa như ngâm độc, lạnh nhạt mà nhìn chằm chằm Nguyễn Thu Thu.

"Cô sao lại thế này? Không ly hôn, là muốn thêm tiền hay thế nào?"

Nguyễn Thu Thu sửng sốt, lập tức hiểu ý đối phương.

Mẹ nó, nguyên chủ ly hôn còn có công lao của mẹ kế nữa?

"Cô có phải lại tham căn hộ kia của hân đúng không? Tôi không phải đã chiều theo như cô nói rồi sao, cô lấy được cổ phần đến lúc đó chuyển nhượng cho tôi, tôi đưa cô hai căn hộ, khu vực tùy cô chọn lựa, cô lại không biết đủ, cẩn thận cái gì đều không chiếm được!"

Nguyễn Thu Thu dưới đáy lòng hít hà một hơi, mặt ngoài lại không hiện một chút khiếp sợ.

Cô không đổi sắc mặt, nói: "Tôi còn chưa

có nghĩ kĩ."

Khúc Vi có chút nóng nảy, túm chặt cổ tay của Nguyễn Thu Thu, móng tay màu trà gắt gao bầu trên da thịt trắng nõn của Nguyễn Thu Thu, đâm đến mức Nguyễn Thu Thu phát đau.

Khúc Vi biểu tình rất khó coi: "Cô không cần phải giở trò với tôi! Cô phải nhớ kĩ, cô không cha không mẹ, không nơi nương tựa, lúc trước nếu không có tôi cô cũng không gả được cho Trình Tuyền! Cô sẽ không ngu đến cho rằng hắn thích cô chứ, tôi nói cho cô hay lúc trước là bởi vì căn hộ này hắn mới đồng ý cưới cô!"

"Căn hộ kia là di sản duy nhất mà mẹ hắn lưu lại sau khi chết, cô đừng mơ tưởng đến nó nữa!"

"....."

Nguyễn Thu Thu nghe bà tấu giống như kể tình huống chân thật để đòi công đạo, rốt cuộc cũng hiểu vì sao Trình Tuyền lại cưới nguyên chủ.

"Tóm lại! Cô rõ ràng tình huống cho tôi, đừng có làm chuyện ngu ngốc nữa."

Nguyễn Thu Thu chỉ ừ một tiếng qua loa.

Khúc Vi oán hận trừng mắt với cô một cái. Vì cổ phần trong tay Trình Tuyền, bà ta đã mưu tính nhiều năm như vậy chính là chờ đợi ngày này, sao có thể bị Nguyễn Thu Thu làm hỏng.

Cổ tay đau âm ỷ làm Nguyễn Thu Thu thật mệt tâm.

Cô ý thức được, mình muốn làm một nữ phụ an an phận phận đường như cũng không dễ dàng như vậy.

Trước có sói sau có hổ, đều cần phải giải quyết hết mới có thể sống cuộc sống bình bình đạm đạm, hạnh phúc.

Một bữa cơm xấu hổ kết thúc, Nguyễn Thu Thu cùng Trình Tuyền theo thường lệ trở về nhà. Cơn gió trong trẻo nhưng lạnh lẽo thổi nhẹ qua mái tóc dài của cô, hai người dọc theo đường đi trầm mặc tiến vào tiểu khu. Cho đến khi Nguyễn Thu Thu dẫm lên bậc thang, cô bỗng nhiên xoay người, nhìn thẳng vào mắt Trình Tuyền.

Hai người đứng yên.

Nguyễn Thu Thu không muốn đề cập những gì ba Trình nói hôm nay. Đang lúc Trình Tuyền có chút nghi hoặc nhìn chăm chú cô, Nguyễn Thu Thu bực bội mà gãi gãi đầu. Loại tính cách như Trình Tuyền khẳng định không muốn tranh đoạt gia sản, không chừng ngày nào đó lại bị mẹ kế hãm hại một phen, hoàn toàn trở thành kẻ nghèo hèn.

Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên cảm thấy áp lực rất lớn. Đã đến lúc cô phải khơi mào gánh nặng của gia đình này.

Trình Tuyền đối xử với cô không tồi, cô không phải người lòng lang dạ sói.

"Không có việc gì, tôi cũng có tiền, tuy rằng không phải rất nhiều." Cho nên muốn máng thì cứ máng lại, đừng nén giận.

Đúng vậy.

Trong tư tưởng của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền là vì đảm bảo nguồn kinh tế của bản thân mới làm bộ chẳng hề để ý.

Mẹ mất, ba không yêu thương, mẹ kể lại thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm tiền của mình, tính tình không trầm mới là lạ. Nguyễn Thu Thu hoàn toàn có thể lý giải lý do anh trốn tránh hiện thực.

Trình Tuyền: "....."

Hắn một tay dứt túi, biểu tình nghiêm túc mà chăm chú nhìn Nguyễn Thu Thu. Dưới ánh đèn mờ lung, đường cong gò má của anh nhu hòa tinh tế, cặp mắt thon dài kia thật xinh đẹp, tròn mắt nhểm một vàng sáng ấm áp.

Nguyễn Thu Thu bị nhìn chăm chăm đến có chút không được tự nhiên: "Được rồi, tôi biết anh thực cảm động nhưng là....."

"Ừừừừ."

Thân thể hắn hơi về phía trước nghiêng, khoảng cách giữa hai người được kéo gần một ít.

Nguyễn Thu Thu cảnh giác hỏi: "Anh làm gì? Tôi biết tôi rất đẹp cũng rất lương thiện!" Nhưng mà nam nhân chó chết này muốn hôn cô thì là một sai lầm lớn! Cô chỉ là có một tí xíu tâm tình bảo vệ gà con thôi mà!

Không nói chuyện tình cảm, cảm ơn!

"Em....."

"Hả?"

"Giở mắt của em, sao lại sáng lên?" Ánh mắt Trình Tuyền tràn ngập tìm tòi nghiên cứu, vô cùng nghiêm túc.

Nguyễn Thu Thu: "....."

.....

.....

.....

Lâu dài, tĩnh mịch trầm mặc.

Một giọng phẫn nộ nghiên răng nghiên lợi vang lên:

"Cái này, gọi, là, PHẢN, MẮT."

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 8: Tự Mình Đa Tình

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu không thêm để ý Trình Tuyển nữa.

Đối với hành vi tìm chết không thức thời của anh, Nguyễn Thu Thu mặt mũi tràn ngập hai chữ mang thù, thế cho nên quên mất chuyện chơi game, trở về ngã đầu ngủ mất.

Ngày hôm sau lúc Nguyễn Thu Thu mở game ra, bị một loạt các bản cập nhập làm cho bối rối, điều vui mừng nhất chính là mỗi lần phá được bàn chơi! Suôn sẻ! Hả hê! Dứt điểm!

Xem ra lập trình viên vẫn còn có chút tác dụng đó.

Ngay khi game vừa mở ra, cùng với âm nhạc vui vẻ là một mục thông báo chữ đậm to đùng được bắn ra giống như mấy cái quảng cáo nhỏ bên đường cực to và bắt mắt, chỉ là thẩm mỹ xấu đến mức Nguyễn Thu Thu không nở nhìn thẳng.

Thông báo chỉ có mấy chữ to dứt khoát lưu loát: "Cảm động rơi nước mắt, không biết nói gì hơn. Cảm tạ cao nhân!" [ôm quyền / ôm quyền / ôm quyền]

Nguyễn Thu Thu: "....."

Nhà sản xuất game càng ngày càng mơ hồ. Ai sẽ phát ra một thông báo không đầu không đuôi như vậy chứ, đây rồi cuộc là có ý gì vậy???

Nguyễn Thu Thu vẽ mặt cạ lời online, phát hiện mọi người đã chờ cô một hồi lâu, đang ở vui vẻ thoải mái mà hoàn thành từng động tác nhảy lầu —— lên lầu —— nhảy lầu. Chỉ có đội trưởng Yakult bình tĩnh mà đứng ở tại chỗ vẫn không nhúc nhích, phảng phất như đang đứng xem mấy tên đàn độn làm trò.

Nguyễn Thu Thu: “.....”

Thu Thu Thu: "Này. Thật xin lỗi ta đến muộn."

Yakult giật mình: "Đi thôi."

Vừa onl game liền bắt đầu làm nhiệm vụ tổ đội làm, việc này đã trở thành thú vui tiêu khiển hằng ngày của Nguyễn Thu Thu. Mọi người chơi game tương đối tùy ý, chỉ là đôi khi ngửi khí có chút ách muội, làm Nguyễn Thu Thu đoán không ra ý tứ chân chính của bọn họ.

Nguyễn Thu Thu quy cái này về ám hiệu độc quyền giữa các nam thắng.

Thu Thu Thu: "Các người đều quen biết nhau hết sao?"

Mè đen phía nam: "Đúng nha đúng nha, chúng ta là đồng nghiệp tốt trong công ty đó."

Ăn không ngon bằng sủi cảo: "Đại boss của chúng ta vô cùng soái, anh ấy là người rất chính trực, cuối năm nhất định sẽ tăng lương cho ta."

Mì ăn liền Khang sư phụ: "Đúng vậy, đúng vậy. Đại boss anh minh thần võ, nhất định sẽ tăng lương khao những nhân viên dưới chót vát vả như chúng ta."

Nguyễn Thu Thu cảm thấy bọn họ có ý ám chỉ.

Không đợi cô suy nghĩ kỹ càng, đội trưởng Yakult đã lên tiếng: "Làm nhiệm vụ."

Chỉ có ngắn ngủn mấy ngày, xếp hạng của tiểu đội liên tục tạch tạch bò lên phía trước, thậm chí lấy được một lượng lớn mảnh ghép với tỉ lệ 100%. Nguyễn Thu Thu rất kinh hỉ, bỗng nhiên bắt đầu nảy sinh hy vọng xa vời vào giải thưởng lớn mà lúc trước mình không dám nghĩ sẽ lấy được.

Thu Thu Thu: "Chúng ta liệu có thể lấy được giải thưởng không?"

Mì ăn liền Khang sư phụ: "Có thể thử xem. Cái này có quy luật."

Nguyễn Thu Thu có chút kinh ngạc, nhưng nghe bọn họ nói được chắc chắn như thế, cô cũng đi theo chờ mong. Cô chưa từng trúng thưởng bao giờ, cũng chưa từng nhặt được tiền, ba người lấy hai người thì cô cũng là người bị dư lại.

Chính mình có tiền là một chuyện, loại cảm giác hạnh phúc do may mắn mang lại lại là một chuyện khác.

Nguyễn Thu Thu xoa tay, ôm lấy di động xem bọn họ rút thăm trúng thưởng. Rút thăm trúng thưởng là để đội trưởng hoàn thành, Yakult tập hợp đủ các mảnh ghép, mười bức tranh mười lần rút.

Một lần, không trúng, hai lần, ba lần.....

Nguyễn Thu Thu có chút nản lòng, nhưng những người khác đều rất bình tĩnh, một bộ dáng đã định liệu trước, không khỏi lây nhiễm sang tâm trạng Nguyễn Thu Thu.

Còn dư lại hai lần cuối cùng, Nguyễn Thu Thu khẩn trương mà nhìn chăm chăm màn hình.

..... Không trúng.

Cô khẽ thở dài mắt mát, đúng lúc này, đội trưởng Yakult kích vào lần rút thăm cuối cùng, đột nhiên, màn hình sáng lên ánh sáng vàng óng lấp lánh, Nguyễn Thu Thu nhìn vào thông báo giải nhất trên màn hình, trợn mắt há hốc mồm.

Thế mà! Thật sự trúng?!

Trong thư phòng, Trình Tuyền nghe được tiếng hoan hô ở cách một vách tường, chớp chớp mắt, cúi đầu đánh một hàng chữ gửi vào trong nhóm.

“Phần của ta gửi đến công ty.”

Lần đầu tiên trong cuộc đời Nguyễn Thu Thu rút thăm được giải thưởng lớn như vậy, tâm tình vô cùng tốt. Cô hiểu rõ chính mình là dính vàng sáng của mọi người, không có bọn họ, cô căn bản là một đồng cũng lấy không được.

Nguyễn Thu Thu nhiệt tình tỏ vẻ phải phát bao lì xì cho bọn họ nhưng bị bọn họ cự tuyệt.

“Trò chơi thôi mà, chơi vui vẻ là được rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, lần sau chúng ta cùng nhau chơi game khác nha.”

“Chị dâu nhỏ nhớ kỹ ID của chúng em~”

[Ăn không ngon bằng sủi cỏ đã bị đội trưởng cấm ngôn.]

Thu Thu Thu:.....

Nguyễn Thu Thu có loại ảo giác, giống như bọn họ là đặc biệt tới vì cô trước đó cầu nguyện với ông già Noel. Đợi cho nguyện vọng thực hiện cũng chính là thời điểm bọn họ rời game.

Nhưng mà cô cũng không có mất mát. Cuộc sống vốn dĩ chính là như thế, gặp gỡ sau đó chia lìa, có một số người ở lại với bạn trong lâu dài, có một số người chỉ là phù dung sớm nở tối tàn. Nguyễn Thu Thu gửi một cái gương mặt tươi cười cùng bọn hắn tạm biệt, giao hẹn cùng nhau logout.

Trong nhóm WeChat chỉ có bốn người, trừ Trình Tuyển ở ngoài, theo thứ tự là Đồ Nam, Tiêu Phàn, Phó Tử Trùng tương ứng với Mè đen phía nam, Ăn ngon không bằng sủi cỏ và Mì ăn liền Khang sư phụ.

Giọng Đồ Nam phớt phớt: "Chị dâu thật dịu dàng nha".

Tiêu Phàn: Aizz, đây là tiếng thở dài đến từ một con chó FA.

Phó tử trùng: Đại boss a! Bao giờ mới cho chúng ta gặp người thật đây, kim ốc tàng kiều cũng không giấu kín như này!

Làm bọn họ đều lén cho rằng đại boss hôn nhân không hạnh phúc, nói cũng không dám nói, sợ làm lão đại boss nhớ đến chuyện

thương tâm. Hiện tại tốt rồi, lôi kéo bọn họ cùng chơi, nhét cho một đồng cầu lương, còn không cho trông thấy người thật, vô tình quá đi!

ID WeChat của Trình Tuyền vẫn luôn không trả lời.

Mấy người đàn ông độc thân không biết rằng đại boss kính yêu của bọn họ đã vứt bỏ bọn họ, hưởng ứng lời triệu hoán ăn cơm của chị dâu.

Nguyễn Thu Thu vì chúc mừng chính mình được không một cái laptop, quyết định lôi kéo Trình Tuyền đi ăn một bữa tiệc lớn, cô mời khách.

Hai người đi một nhà hàng ẩm thực Vân Nam, chỗ này không nhiều khách lắm, vì tránh phiền toái, Nguyễn Thu Thu đặt một phòng riêng, hai người có thể an an tĩnh tĩnh mà ăn cơm. Cô bé phục vụ tiểu cô nương nhìn đến Trình Tuyền lập tức đỏ mặt, ánh mắt quét đến Nguyễn Thu Thu trong phòng thì ngọn lửa nhiệt tình trong lòng cũng bị dập tắt hơn phân nửa, chỉ còn lại cực kỳ hâm mộ. Cái gọi là Kim Đồng Ngọc Nữ cùng lắm cũng chỉ là như vậy đi.

Có năm sáu món ăn, so với bữa cơm Tây ngượng nghịu lần trước thì bây giờ tự nhiên hơn nhiều.

Nguyễn Thu Thu tâm trạng rất tốt, mặt mày đều mang theo ý cười.

“Ăn ngon không?” Cô một bên hỏi một bên rót Trình Tuyền cốc nước.

Dưới ánh đèn êm dịu, đôi mắt của cô lấp lánh như những ngôi sao, đôi mắt đào hoa say lòng người hơi hơi cong lên, đuôi mắt

nhếch lên, ánh lên một tia sáng rực rỡ và quyến rũ kinh người. Không biết là cánh môi phấn hồng hay là gò má ngọc bích cái nào xinh đẹp hơn.

Trình Tuyền liếc mắt nhiều thêm một cái, lại bình tĩnh mà dờn đi tầm mắt.

“Không ngon bằng em làm.” Anh nói lời thật lòng.

Được nghiêm túc khẳng định, Nguyễn Thu Thu cong môi: “Cảm ơn anh.”

Hai người tiếp tục yên lặng ăn cơm, không có đề tài nhưng cũng tương đối hài hòa.

*

Công ty đã gửi bưu kiện tới, là mấy cái Laptop Apple, tên người nhận là Đồ Nam.

An Nhu nhìn thấy bọc hàng, thuận tiện giúp Đồ Nam đưa đến văn phòng. Động tác của cô ta có chút khó khăn, bộ dáng mỏng manh yếu đuối làm Đồ Nam- một đại quē mùa cũng lập tức tỉnh ngộ, vội vàng nhận tới: “Cái này tôi tự mình lấy là được rồi, tay cô còn phải vẽ tranh đấy, bị thương thì phải làm sao.”

An Nhu phụ trách bộ phận thiết kế đồ họa, cũng coi như vì công ty lập không ít công lao. Cô ta du học ở Nhật Bản, danh sư xuất cao đồ, lại có ý tưởng thiết kế độc đáo của riêng mình, tuy không thể nói là đặc biệt xuất sắc, nhưng giá trị thẩm mỹ vẫn luôn rất cao.

Trong văn phòng không có Trình Tuyền, An Nhu liếc mắt một cái, có chút thất vọng, nhưng không hiện trên sắc mặt nửa phần.

Cô ta khẽ cười một tiếng: “Đúng rồi, anh mua máy tính làm gì?”

“A, đây là chúng tôi và chị dâu nhỏ cùng nhau chơi game lấy được.”

“Chị dâu nhỏ?”

Biểu tình của An Nhu trở nên có một chút vi diệu. Cô ta miễn cưỡng cười một chút, hỏi: “Mọi người chơi game cùng nhau sao? Chuyện khi nào vậy, vì sao không nói cho tôi?”

Một loạt câu hỏi có chút hùng hổ dọa người. Đồ Nam gãi gãi đầu, nói: “Đại boss có nói qua, chúng tôi không được đi nói lung tung. Đây là chỉ là việc nhỏ thôi mà.”

An Nhu cắn cắn môi: “Tôi cho rằng quan hệ giữa chúng ta không xa lạ như vậy.”

“Ài, có cái gì mà so đo chứ, trò chơi mà thôi, chúng ta còn chưa được nhìn thấy chị dâu ngoài đời đâu.”

“Tò mò như vậy sao? Đại boss không muốn để cô ta tới gặp mặt mọi người, chỉ có thể là không yêu cô ta.” An Nhu bị tâm tư đố kỵ tra tấn, có chút nói không lựa lời, lúc cô ta ý thức được biểu tình Đồ Nam không thích hợp, lập tức thay đổi sắc mặt, bổ sung vài câu, “Ý của tôi là, các anh vẫn là đừng ôm kỳ vọng quá nhiều.”

Đồ Nam sờ sờ mũi, ý hữu sở chỉ*.

*Ngoài ý trên mặt chữ thì còn ám chỉ chuyện khác

“Tôi cảm thấy đại boss đối với chị dâu khá tốt. Cô..... Tốt nhất đừng nghĩ quá nhiều.”

Ở góc mà cậu không nhìn thấy, An Nhu yên lặng siết chặt nắm tay, móng tay khảm tới trong lòng bàn tay mà không biết.

***Lời tác giả

Nguyễn Thu Thu: "Tình địch và gì gì đó, tôi hoàn toàn không quan tâm"

Trình Tuyền: "Anh quan tâm"

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 9: Tiêu Diệt Tình Địch Phải Thừa Dịp Sớm

Editor: Hạ Cẩn

Công tác hậu cần của công ty game rất nhàn chỉ mới có hai ba này, Nguyễn Thu Thu đã mặt mày hớn hờ xách được một bộ Laptop.

Cô vô cùng phấn khởi cài đặt máy tính, may mà có Trình Tuyền hỗ trợ nên rất nhanh đã có thể kết nối mạng được. Nguyễn Thu Thu một tay chống bàn, nhướn nhướn chân mày nói: “Anh chắc chắn không biết máy tính của tôi từ đâu ra.”

Trình Tuyền chậm rì rì mà liếc mắt một cái, một chút mặt mũi cũng không chừa cho cô mà mở ra máy tính tùy tay kiểm tra hệ thống phòng hộ an toàn.

“Tôi là chơi game rút tham được đó!”

“Ồ.”

Nguyễn Thu Thu: “.....” Người này thật không thú vị.

Tính tình nguội lạnh giống một lão già bảy tám chục, một chút sức sống cũng không có. Thật không biết lúc anh yêu đương sẽ là bộ dáng gì, sẽ không phải cùng cô gái tính tình nguội lạnh giống anh

nằm cạnh nhau, mỗi ngày đều ăn thực phẩm rác rưởi để sống, giao tiếp với nhau bằng điện thoại chứ.

Nguyễn Thu Thu nheo mắt. Cảnh tượng này cũng tệ quá rồi.

Ngay tại lúc cô đang suy nghĩ vớ vẩn, máy tính được cài đặt xong, mạng lưới internet cũng đã được kết nối. Nguyễn Thu Thu cười tủm tỉm mà vỗ vỗ bờ vai của anh: “Tiểu lão đệ, có chút tài năng đó.”

“Buổi chiều muốn ăn sủi cảo.”

Nguyễn Thu Thu nụ cười tan vỡ: “Sủi cảo rất phiền toái, chúng ta mua đông lạnh đi.”

Trước mặt, người đàn ông rất cao, chiếc áo hoodie đen làm nổi bật lên làn da trắng sữa. Hắn buông xuống mí mắt thon dài, từ góc độ của Nguyễn Thu Thu có thể nhìn thấy hàng mi dài đậm và chiếc mũi cao ngất của anh, đẹp đến làm người ta tức sôi máu.

Anh khe khẽ thở dài, ngữ khí sâu kín: “Tay đau.”

Nguyễn Thu Thu: “..... Không phải băng vải cũng tháo rồi sao? Muốn lừa người à?”

Trình Tuyền trả lời nghiêm túc: “Ừ.”

“.....”

Cô không còn gì để nói.

Sủi cảo nóng hôi da mỏng nhàn nhiều, nhìn là muốn ăn. Nguyễn Thu Thu đưa một chén lớn cho Trình Tuyền, vội vàng múc sủi cảo

cho mình. Cô chưa ngồi vào bàn, Trình Tuyền cũng không có động đũa, chờ Nguyễn Thu Thu ngồi xuống cùng nhau ăn cơm.

Điện thoại Nguyễn Thu Thu để trên bàn, bỗng nhiên tích tích vang lên hai tiếng, màn hình sáng lên.

Từ chỗ của Trình Tuyền vừa vặn có thể nhìn thấy nội dung trên màn hình.

[Nguyễn Thu, tôi là Hướng Nhung, tôi có lời muốn cùng cô nói. Ngày mai có thời gian không?]

"...."

“Oa nóng quá nóng quá!”

Nguyễn Thu Thu bưng một mâm sủi cảo, bước nhanh đến trước bàn đặt nó xuống. Cô nhìn đến di động đang sáng lên, Trình Tuyền làm một bộ dáng không liên quan mình cúi đầu ăn sủi cảo, cầm lấy di động, trên màn hình là một đoạn tin nhắn của Hướng Nhung.

Thật đúng là âm hồn không tan, bị kéo vào danh sách đen vô số lần rồi mà vẫn không nhụt chí như cũ, Nguyễn Thu Thu quả thực phải bị phiền đến không biết giận là gì luôn rồi.

Đang lúc cô chuẩn bị tiếp tục kéo sổ di động của Hướng Nhung vào danh sách đen, Hướng Nhung lại gửi một tin nhắn tới.

[nếu cô không thấy tin nhắn của tôi, ta có thể phải áp dụng một ít thủ đoạn đặc thù.]

Nguyễn Thu Thu cười lạnh, lập tức trả lời.

[đã chụp màn hình, anh dám làm cái gì tôi lập tức báo cảnh sát.]

[nếu cô không đi gặp tôi, tôi sẽ tiết lộ một số chứng cứ cho thấy chúng ta từng ở bên nhau.]

Nhìn đến một câu này, Nguyễn Thu Thu quả thực muốn trợn trắng mắt.

Nếu muốn đem cái gọi là chứng cứ cho Trình Tuyền, Trình Tuyền căn bản không để bụng, còn không thèm nhìn đã xóa rồi. Nếu là đưa lên trên mạng, Nguyễn Thu Thu cũng không thành vấn đề, tình nhân không phải cô, cô không thẹn với lương tâm, cũng không để bụng trên mạng sẽ nghị luận như thế nào.

Nếu Hướng Nhung muốn lôi kéo cô cùng mất mặt thì được thôi, cô tiếp.

Nguyễn Thu Thu trả lời thật nhanh.

[tùy anh.]

Sủi cỏ có chút nguội, Nguyễn Thu Thu bị Hướng Nhung quấy rầy đến hết muốn ăn, lơ đãng mà chọc vài cái đũa. Thực đáng tiếc, cô không có đủ năng lực làm Hướng Nhung không dám quấy rầy tới cô nữa, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Trình Tuyền đang ăn sủi cỏ đột nhiên dừng lại, ở nơi mà Nguyễn Thu Thu không nhìn thấy, vẻ mặt của anh như suy tư gì.

Hướng Nhung quả nhiên nói được thì làm được.

Buổi tối.

Nguyễn Thu Thu trở lại phòng ngủ, cho rằng Hướng Nhung sẽ không làm được quá ác. Ai có thể ngờ được thái độ của cô lúc trước

đã kích thích Hường Nhung, thế nhưng bắt đầu nhớ khởi nguyên chủ hảo tới, nói gì đi chẳng nữa cũng muốn phá hư tình cảm hôn nhân của hai người bọn họ.

Hắn cũng không tin, cho dù là hoàn toàn không có cảm tình vợ chồng, nhìn thấy vợ đội nón xanh cho mình còn có thể thờ ơ sao?

Hường Nhung có số điện thoại Trình Tuyền, nhân lúc nguyên chủ hoàn toàn không có phòng bị, hắn đã lưu số của anh vào điện thoại, nghĩ một ngày kia có thể dùng đến. Hắn lạnh mặt gửi một tin nhắn dài kèm theo một liên kết để cho chồng của Nguyễn Thu hiểu rõ ràng vợ của mình đến tột cùng là đang làm cái gì.

Hường Nhung đặc ý chờ đợi Trình Tuyền đáp lại.

Thật lâu không nhận được tin nhắn trả lời, hắn có chút bực bội, chẳng lẽ đối phương đang ồn ào với Nguyễn Thu?

Giờ phút này Hường Nhung không hề hay biết, Trình Tuyền chưa bao giờ nhận bất kỳ tin nhắn của số lạ nào, cái tin nhắn dài lê thê đi kèm liên kết của hắn đã tự động lẫn đến thùng rác làm bạn cùng rác rưởi quảng cáo.

Nguyễn Thu Thu nằm ở trên giường chơi di động, tiếng cười vui vẻ thỉnh thoảng lại vang lên trong phòng. Nàng cho rằng Hường Nhung sẽ lên cơn, hiện tại đến nửa tin tức cũng không có, chờ mãi có chút buồn ngủ, dần dần ngủ rồi.

Hường Nhung đợi mấy tiếng đồng hồ không chờ được một cái bọt nước nào bèn gửi mấy tin nhắn nữa, vẫn không được đáp lại.

Khuôn mặt tuần tú của hắn lạnh đi, dùng Trình Tuyền số di động tìm được WeChat, gửi lời mời kết bạn cho anh. Trên ghi chú viết:

Tôi gửi tin nhắn cho anh không tính đáp lại sao? Được lắm, các người sẽ hối hận!

Qua vài phút, Trình Tuyền đáp lại một tin nhắn.

“Ở đâu?”

Hương Nhung:??? Ở đâu?? Thằng cha này khiêu khích hấn à!

Hấn cố nén tức giận: “Gửi liền một lúc mấy tin nhắn anh không thấy được sao!”

Lại qua vài phút, Trình Tuyền trả lời lại.

“Tìm được rồi, ở thùng rác.”

Hương Nhung: “.....”

Trình Tuyền nhanh chóng xem một lần tin nhắn Hương Nhung, đơn giản là nói nguyên chủ cầm tiền của anh bao dưỡng người khác, nói nguyên chủ vì muốn cùng Hương Nhung kết hôn mới muốn ly hôn với anh. Cuối cùng đính kèm một liên kết bằng chứng hai người thân mật giường chiếu.

Thư phòng đen tối, màn hình máy tính sáng lên lấp lánh, Trình Tuyền sững mặt không có biểu tình.

“.....” Anh liếc mắt một cái là nhìn ra mấy ảnh chụp này đều là ảnh ghép.

Đối phương kỹ thuật ghép ảnh cao siêu, nếu là người bình thường, đột nhiên nhìn thấy thì khả năng thật sự sẽ bị lừa bịp.

Nhưng đây là Trình Tuyền.

Anh nhấp chuột động tác cực nhanh, chỉ nghe một loạt tiếng vang "cùm cụp cùm cụp" tiếng vang, gõ bàn phím, rồi lại tận lực làm nhẹ.

Anh nhanh như bay hack máy tính Hương Nhung, xóa hết toàn bộ cái gọi là chứng cứ trong cả Drive lẫn ổ cứng, thuận tiện đăng nhập vào mấy cái nick lớn nhỏ của Hương Nhung, gửi một phần ảnh giường chiếu của hắn và mấy người phụ nữ khác mà hắn đi theo cho vài người, thậm chí không quên gửi cho cha mẹ Hương Nhung.

Lần này dứt khoát và linh hoạt, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã hoàn thành "Báo đáp".

Toàn bộ quá trình Trình Tuyển rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mjwsc có thể uống thêm một lọ Yakult. Anh tắt đi máy tính, chậm rì rì mà đi toilet rửa mặt.

Lúc này Nguyễn Thu Thu đang ngủ ngon lành, không biết Hương Nhung phiền toái kia đã hoàn toàn bị giải quyết trong lúc cô đang mơ màng.

Bên kia, đợi đến lúc Hương Nhung phản ứng lại, những cuộc gọi liên hoàn đoạt mạng của người nhà và bạn bè suýt nữa đã làm nổ tung điện thoại của hắn. Hắn vô cùng hoảng sợ vội đến sút đầu mẻ trán, trong một đêm cuộc sống bị hủy hơn phân nửa, còn bị người nhà phát hiện, bây giờ hắn làm gì còn mặt mũi nào sống trong cái vòng tròn phú bà này nữa.

Tất cả mọi người biết hắn ngủ với bao nhiêu người phụ nữ, lợi dụng bao nhiêu phú bà. Ngay cả chị em tổ liệu* Lê Vân của hắn cũng vội vàng chặt đứt quan hệ với vị tình nhân cũ này.

(*) Trong truyện tác giả viết塑料姐妹情 còn cụm đầy đủ塑料花姐妹情: Là một cụm từ phổ biến trên mạng xã hội, dùng để hình dung tình cảm giống như bông hoa được làm nhựa dẻo vĩnh viễn không héo tàn, bên trong lại lục đục nội bộ, nhìn thì thân mật nhưng sau lưng âm thầm trở mặt nói xấu nhau. (Nguồn: Baidu)

Lần này, hần hoàn toàn xong đời rồi.

.....

Nguyễn Thu Thu chờ đợi mấy ngày, chờ Hướng Nhung tấn công nhưng rốt cuộc cũng không chờ được tin tức của hần.

Cô cân nhắc, không biết Hướng Nhung là biết khó mà lui hay là có mưu đồ khác, nhưng mà bất luận cho dù là cái nào cũng đều chả liên quan đến cô, cô cũng mừng rỡ phải sạch quan hệ với Hướng Nhung.

Mấy ngày không có đăng nhập game mobie, Nguyễn Thu Thu cũng không có hứng thú.

Cô bỗng nhiên nhớ lại, lúc trước cùng nhau chơi game, không biết là Mè đen hay Khang sư phụ bởi vì hình ảnh tinh xảo của game mà thuận miệng nhắc tới một game khác tên là 《 Như Mộng Lệnh 》 .

Nguyễn Thu Thu từng nghe qua 《 như mộng lệnh 》 từ mấy lần game này lên hot search. Game trực tuyến cổ phong quy mô lớn hình ảnh tinh xảo, thiết lập đa dạng thú vị, các phương diện đều là tinh phẩm của game trong nước.

Trước mắt game mới mở cùng lắm là hơn một tháng đã có nhiều người chơi tràn vào, làm cho server thường xuyên chật ních, cần

phải xếp hàng để vào.

Nhưng mà.....

Cái tên 《 như mộng lệnh 》 này hình như có chút quen tai?

Nguyễn Thu Thu không nghĩ nhiều. Tên trùng tên quá nhiều, có lẽ chỉ là bởi vì lời bài hát nên mới cảm thấy quen thuộc. Bàn vẽ còn đang trên đường vận chuyển, vừa vận hai ngày này nhàn rồi cô tính đổi một game chơi đỡ chán.

Cái này đi!

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 10: Nam Chính Xuất Hiện

《 Như Mộng Lệnh 》 là một game cổ phong được sản xuất trong nước, lúc trước ở giai đoạn thử nghiệm cũng đã hấp dẫn rất nhiều người chơi thử, khen ngợi như nước thủy triều.

Cũng khó trách mọi người kỳ vọng cao như thế —— trước đó, công ty Gia Trừng hoàn toàn thuộc về lực lượng mới xuất hiện. Công ty quy mô không lớn, đầu tư không cao, ngay từ đầu kinh phí đã không đủ, bởi vậy chế tác game đều là những game nhỏ đơn giản nhưng lại có mạch lão logic, phong cách thú vị lại dễ chơi mà dần dần được một số người chơi tán thành.

Ngay sau đó, trên tiền đề có kinh phí, công ty chế tác một game mobie RPG* kinh điển hoàn toàn nổi tiếng một phen. Các streamer lớn sôi nổi chơi thử, các bài thảo luận mọc lên hết bài này đến bài khác. Cái tên Gia Trừng từ đây hoàn toàn được lan truyền, cũng làm mọi người đối với bọn họ có càng nhiều chờ mong.

*RPG: Role-Playing Game tức game nhập vai, có tương tác giữa nhiều người chơi chứ không phải chỉ có người chơi với NPC.

Ngắn ngủn mấy năm, công ty đẩy ra một loạt trò chơi lớn lớn bé bé, trong đó không ít trò chơi nổi lên, cho tới bây giờ vẫn làm người ta nói chuyện say sưa.

Có tin đồn rằng ông chủ hiện tại của công ty - Đồ Nam không phải là đại Boss thật sự, mà là một người khác.

Đến nỗi đối phương là ai, có rất nhiều ý kiến khác nhau nhưng mọi người đối với lịch sử làm giàu của đại boss cũng không phải là đặc biệt hứng thú, hơn nữa Đồ Nam tính cách nhanh nhẹn, thường xuyên xuất hiện ở các loại xã giao, fan vô số, đối với tin tức của cậu thường thường có thể lên hot search khá lâu.

Trong thời gian dài, cũng không còn người để ý đến việc Đại Boss trong truyền thuyết là ai.

.....

Lúc Nguyễn Thu Thu tải game, tùy tay tìm tòi liền nhìn đến một đồng tin tức bát quái này.

Cô không có hứng thú, tắt trang web đi, lẳng lặng chờ game tải xong.

Không biết Trình Tuyền người này mỗi ngày làm cái gì, thường xuyên ở trong phòng ngày ngủ đêm ra, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng vang bàn phím nhưng đa số thời gian đều là an tĩnh không tiếng động, làm cho Nguyễn Thu Thu nhiều lần cho rằng anh không ở nhà, đang định ăn mảnh thì bóng dáng người nào đó sẽ sâu kín xuất hiện.

Về sau, Nguyễn Thu Thu luôn luôn ghi nhớ.

Phàm là muốn xác định Trình Tuyền có ở trong phòng hay không, cô sẽ làm chút đồ ăn, Trình Tuyền sẽ giống như mèo ngửi thấy mùi cá tanh, đi theo phía sau chờ ăn.

“.....”

Nguyễn Thu Thu không biết cô rốt cuộc đang sống với người hay là sống cùng một con mèo ăn vụng nữa.

Đang lúc thất thần, tiếng nhạc đột nhiên vang lên, như tiếng ngọc bội chạm vào nhau, leng keng rung động, một tiếng đàn cổ bổng nhiên phát ra, âm vang ngọc thạch cuồn cuộn cùng với tiếng tiêu uyển chuyển như đi vào lòng người, từ cao vút dần dần nhẹ nhàng xuống, một bức ảnh giang hồ chậm rãi mở ra ——

Hay cho một khúc Như Mộng Lệnh, như mộng, đi vào giấc mộng.

Nguyễn Thu Thu chỉ muốn vì người tuyển nhạc vỗ tay.

Các nhân vật mới được sáng tạo ra có kỹ năng nhân vật, phần mạnh và phần yếu, Nguyễn Thu Thu nghĩ nghĩ, quyết định chơi một nhân vật đơn giản nhất, dễ thao tác nhất. Kỹ thuật của cô không tốt, vậy chơi vú em phụ trợ, dù sao thì cô cũng có thể nạp tiền đó nha.

Đây chính là lợi ích của người chơi Nhân Dân Tệ.

Một thân thường phục màu xanh nhạt, tóc đen dùng trâm bạch ngọc búi lên, vạt áo bông bành, Ngọc Tiên hoa dung nguyệt mạo cầm một cây sáo ngọc, đỉnh đầu ba chữ to.

Thu Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu lười nghĩ tên khác, chơi game thôi mà, cốt ở quá trình, tên là cái phụ thôi. Cô hưng phấn tới Thôn Tân Thủ bắt đầu làm nhiệm vụ, ngay từ đầu nhiệm vụ cốt truyện có hơi nhiều một chút, nhưng mỗi một chuyện xưa nhỏ đều rất có ý tứ, Nguyễn Thu Thu chơi mãi mê, bất tri bất giác mặt trời đã xuống núi.

Cho đến nhiệm vụ đuổi bắt cướp, Nguyễn Thu Thu chơi vài lần cũng chưa qua được. Nhiệm vụ này sẽ có hai nhóm người chơi, một nhóm bắt trộm, một nhóm giúp trộm chạy trốn, Nguyễn Thu Thu phát ra thiếu, lại không có tổ đội chơi nên rất dễ ở trong loại trận đấu đại loạn này chết trắng cảng.

Có một người chơi chơi vô cùng hèn hạ, giống như là nhàn đến đau trứng, cứ canh giữ ở chỗ phi ngựa suốt, Nguyễn Thu Thu tới một lần là một lần vướng phải ngựa của cô ta, mỗi một lần đều có thể làm Nguyễn Thu Thu ngã đến mặt xám mày tro, đột nhiên không kịp phòng ngừa đã bị đánh chết.

Nguyễn Thu Thu nóng nảy.

Bắt nạt người khác phải không!

Cô lập tức nạp phí mua một gói xa xỉ, mặc trang bị tốt nhất vào để đi hành đối phương. Quả nhiên, hiệp khách hèn hạ kia đang ngồi tại chỗ tựa hồ đang chờ Nguyễn Thu Thu, cô ta tiêu sái xuống ngựa, một thân trường bào đen mạ vàng, đằng đằng sát khí. Một trong những điều mà Nguyễn Thu Thu đánh giá cao ở trò chơi là trang phục của nữ không lấy gợi cảm là phong cách chính, cũng có trang phục lộ da lộ thịt nhưng không nhiều lắm, càng sẽ không cố tình khuếch đại ngực to hông nở.

Ngọc Tiên Thu Thu Thu không nói hai lời, tung ra sát chiêu!

Sau đó, bị đối phương trực tiếp rút sạch non nửa thanh máu.

Nguyễn Thu Thu: “.....”

Nếu xem thường tính kiên nhẫn của Nguyễn Thu Thu vậy thì sai hoàn toàn, cô từng nói qua, cô không thiếu nhất chính là kiên nhẫn.

Đối phương tuy rằng kỹ thuật không tồi, nhưng trang bị so với Nguyễn Thu Thu thì còn kém xa, hơn nữa nhân vật của Nguyễn Thu Thu máu dày, thanh máu bị tụt rất mau lại khôi phục, tiếp tục đánh không ngừng không nghỉ, quả thực là đao cùn chặt thịt, Tinh Vệ lấp biển, Ngu Công dời núi..... Cái quỷ gì.

Đây là một trận đánh dài dòng buồn chán.

Hai người tới tới lui lui hơn mười phút vẫn không phân thắng bại như cũ. Nguyễn Thu Thu cố ý muốn cùng nàng ta đánh đến cùng, cắn miệng rùa đen* vào cô ta, gắt gao không nhả miệng.

* Rùa đen cắn người rất chặt.

Trận đánh kéo dài của hai người khiến cho một nhóm người chú ý.

Bọn họ đỉnh đầu có mấy chữ to “Bát thiên vân nguyệt”, vốn chỉ là đi ngang qua, không biết là ai kêu một tiếng làm những người khác xông xáo dừng lại. Bọn họ rất có hứng thú mà bị cuộc chiến của hai người hấp dẫn, trong lúc nhất thời xem đến say mê.

Nguyễn Thu Thu vội đến sát đầu mẻ trán sao có thể nhận thấy được mình đang bị một đám người chơi vây xem.

Bạch Long Mã:..... Khát vọng sống của vú em này có thể nói là rất mạnh.

Chân hướng lên trời: 666666*

*666: cừ, giỏi

Ta chính là Diệp Lương Thần: Ha ha ha ha ha ta cười chết mất!

Bánh bao thịt đánh chó: Mọi người đoán xem vú em có thắng được không?

Bạch Long Mã: Được đi.

Đề hương lên trời: Vợ của tôi nói cái gì thì chính là cái đó.

Ta là Diệp Lương Thần: Show ân ái mau chết đi!

Cổ Quốc Thần du: Phốc.

Bạch Long Mã: Đại thần!

Chân hương lên trời: Đại thần!

Ta nãi diệp ngày tốt: Đại thần!

Bánh bao thịt đánh chó: Đại thần yêu ta đi!

Những người khác:..... Cậu, cái trạch nam chết tiệt này có biết hai chữ liêm sỉ viết thế nào không?

Bạch Long Mã: Đại thần, người đến từ lúc nào vậy?

Cổ Quốc Thần du: Nhìn được một lát.

Đại khái là chưa từng gặp qua người chơi Nhân Dân Tệ nào liêu mạng như vậy, anh cũng rất có hứng thú xem, nhìn đến đỉnh đầu Ngọc Tiên có ba chữ to Thu Thu Thu*, mới nhìn không được cười một chút, đại khái là tưởng tượng ra cảnh tượng một con chim nhỏ ra sức mổ người, sao lại cảm thấy có chút đáng yêu chứ.

*Thu Thu Thu (啾啾啾) Chíp chíp chíp: tiếng chim kêu.

Hiệp khách Ta là nhị gia dừng lại.

Ta là nhị gia: Em gái à, đừng đánh nữa đi, tay tôi rút gân rồi.

Thu Thu Thu: Đáng đánh! Tại sao bạn luôn đuổi theo đánh tôi?

Ta là nhị gia: Kỳ thật..... Tôi là muốn ngăn cô để quảng cáo...

Thu Thu Thu:?

Ta là nhị gia: Em gái, cày thuê game - wechat 7927332

Thu Thu Thu:????

Hờ hờ....

Nguyễn Thu Thu mặt 囧 bỏ một đao cuối cùng làm hiệp khách chết nhăn răng.

Đợi đến lúc cô lấy lại tinh thần, khung hội thoại trước mặt chỉ có một đồng ha ha ha. Nguyễn Thu Thu có chút bối rối, bọn họ đang ha ha cái gì vậy?

Đang lúc vẽ mặt cô mờ mịt, chuẩn bị điều khiển nhân vật tiếp tục làm nhiệm vụ, có người gửi đề nghị thêm bạn tốt.

Bạch Long Mã: Em gái, thêm bạn tốt nha.

Thu Thu Thu: Không cần người cày thuê, cảm ơn.

Nguyễn Thu Thu không biết là nữ sinh tên Bạch Long Mã đã lập tức chụp màn hình cuộc đối thoại của hai người gửi vào trong nhóm chat của bang phái trong game, một đám người lại ha ha ha cười đến ngất.

Nguyễn Thu Thu đang buồn bực, đột nhiên phát hiện một đồng người đứng ở phía sau cô, tựa như xem náo nhiệt không nhúc nhích. Cô nheo mắt, nghĩ lại thì hình như lúc cô và hiệp khách quảng cáo kia chém giết lẫn nhau bọn họ cũng đã đứng ở phía sau.

Thu Thu Thu:.....

Hình như cô biết bọn họ đang cười gì rồi.

【 Bạch Long Mã mời bạn gia nhập bang hội, đồng ý hay không đồng ý gia nhập bang phái “Trường nguyệt đạp ca”? 】

Nguyễn Thu Thu cũng không biết “Trường nguyệt đạp ca” trước mắt xếp hạng thứ mấy trong bảng xếp hạng bang phái của 《 như mộng lệnh 》 , cô chỉ là nghĩ đến mình chơi game có thể chơi cùng đoàn đã vui sướng mà đáp ứng rồi. Tiến vào trong bang phái một đám người vui sướng mà kêu tên cô, hình như cô vào nhằm tổ chim thì phải.

Nguyễn Thu Thu: “.....”

Thu Thu Thu: Cái đó, có người nào làm nhiệm vụ bắt cướp không? Cầu tổ đội!

Lập tức có mấy người vui sướng mà đáp lại cô: Tôi mang cô đi cho.

Nguyễn Thu Thu nghĩ bang phái này còn rất sinh động nha, ai ai cũng rất thân thiện. Không đợi cô đáp lại, trong đó một kiếm tu tên “Cổ Quốc Thần du” nói: “Tôi mang cô đi, vừa lúc hôm nay có thời gian.”

Bạch Long Mã: Oa đại thần người muốn đích thân xuất trận sao!

Đề về phía tây: Căn thận em gái Bích Ảnh của anh ghen nha ~~

Nhìn đến cái tên quen thuộc, tim Nguyễn Thu Thu nhảy lên một chút, tình hình xảy ra cảnh giác làm nàng da đầu tê dại, theo bản năng đẩy bàn phím ra.

Từ từ.....

Bích Ảnh, có phải Bích Ảnh mà cô đang nghĩ không? Nguyên văn nữ chính, Từ Bích Ảnh?! Có thể trùng hợp như vậy sao???

Cô bỗng nhiên nhớ lại một đoạn nội dung trong truyện.

Sau khi trọng sinh, nữ chính Từ Bích Ảnh muốn cùng trúc mã Cố Du phát triển cảm tình, lúc này phát hiện ra có sự xuất hiện của nữ phụ, nữ chủ vì bảo vệ danh phận vị hôn thê của mình nên đã tự mình ra trận vào trong game tuyên bố chủ quyền, nữ phụ hậm hực lui xuống.

Lúc đấy Nguyễn Thu Thu tiêu tiền mua toàn văn, ôm tâm rửa thắm đi nhìn đến kết cục cho nên chỉ là vội vàng xẹt qua, căn bản không nhớ kỹ tên game và ID bọn họ.

Hiện tại từng cái tương ứng —— nói như vậy, Cố Quốc Thần Du chính là nam chính của truyện!

Mọi người còn đang hậm mộ đại thần thế mà lại có thể mang Nguyễn Thu Thu đi chơi game.

Không ngờ, cô lại nhanh chóng cự tuyệt.

Thu Thu Thu: Xin lỗi, ta không có thời gian, lần sau đi.

Nói xong lập tức offline, để lại một đám người trợn mắt há hốc mồm.

Một đám người gửi một hàng dài dấu chấm hỏi, ngay cả Cố Quốc Thần du cũng sửng sốt một chút. Ngày thường đều là người khác lấy số tiền lớn xin anh mang đi, anh đều lười phản ứng, bây giờ thì ngược lại bị cự tuyệt thẳng thừng.

Bạch Long Mã có chút vui sướng khi người khác gặp họa nói: Nha, cái này vừa hay Bích Ảnh cũng không phải cần lo lắng rồi.

Ngày thường ả canh chừng đại thần như đề phòng cướp, phàm là giới tính nữ trong bang phái đều không buông tha, cô đã sớm nhìn đến không kiên nhẫn nổi, hiện tại vui rồi, người mới người ta vốn dĩ chẳng hiếm lạ gì đại thần, cô thật muốn đem lịch sử trò chuyện trong bang đưa cho Từ Bích Ảnh kia nhìn xem.

Cách màn hình, Cố Du nhìn chăm chăm tên Thu Thu Thu, cười.

.....

Nguyễn Thu Thu vốn dĩ không sợ nguyên văn nữ chủ, cũng không thích nổi tính cách của ả. Cô chỉ là không muốn cùng nguyên văn nam chính Cố Du có quan hệ, miễn cho chọc phải phiền phức. Cô dứt khoát cự tuyệt như thế, đại thần lại sĩ diện như vậy, đối phương chắc chắn sẽ không muốn có bất kì liên quan gì với cô nữa đi.

Cô đẩy cửa ra, đi phòng bếp rót nước, phòng khách đen sì đứng lặng một bóng người dọa Nguyễn Thu Thu sợ tới mức liên tiếp lùi hai bước.

“Anh anh anh ở phòng khách tại sao không bật đèn!”

Trình Tuyền đáp lại, có thể làm người ta tức chết người: “Tôi tôi tôi đang chuẩn bị bật đèn.”

Nguyễn Thu Thu: “.....”

Cô quyết định, buổi tối hôm nay ăn mì, cho mình hai trứng gà, cho Trình Tuyền liếm chén đi.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bắt Tài Như Phó (Bắt Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 11: Bị Sốt

Nguyễn Thu Thu mơ thấy ác mộng.

Trong mơ cô bị nữ chính Từ Bích Ảnh gắt gao siết chặt cổ không thở nổi, nghẹn đến mức đau phổi. Nguyễn Thu Thu giãy giụa, nghe được Từ Bích Ảnh gào rống bên tai cô: “Mày trả bạch nguyệt quang cho tao! Trả trúc mã cho tao! Trả! Cho! Tao!”

Nguyễn Thu Thu giật mình bừng tỉnh, đổ mồ hôi đầm đìa.

Cảm giác hít thở không thông ở cổ vẫn còn, Nguyễn Thu Thu ngốc một chút, tay sờ yết hầu mới phát hiện phỏng chừng là tối hôm qua cô không ngủ yên, thế mà lại để cho vỏ gối quấn một vòng thít chặt cổ, chẳng trách nằm mơ cũng đều thở không ra hơi.

Nguyễn Thu Thu: “.....”

Thật đúng là, quá ngu ngốc.

Bên ngoài những hạt mưa nhỏ rơi xuống tí tách tí tách, những chiếc lá vàng khô rụng bị giẫm đạp trong vũng bùn khiến cho tâm trạng người xem cũng trở nên không tốt.

Nguyễn Thu Thu đi tắm rửa, phòng ốc im ắng, an tĩnh không người, Trình Tuyền chắc là đi ra ngoài rồi, bánh mì trong tủ lạnh đã

bị ăn vài miếng, thiếu một hộp sữa bò. Buổi sáng nào Nguyễn Thu Thu không dậy sớm anh đều tạm chấp nhận như vậy.

Nguyễn Thu Thu có chút buồn bực, trạch nam ở trong phòng còn phải dậy sớm như vậy sao? Có thể ngủ sớm dậy sớm, làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật sao lại không chịu ăn cơm ngon, thằng cha này thật là kỳ quái.

Nhàn đến đau trứng, Nguyễn Thu Thu đăng nhập trò chơi.

Mọi người trong bang phái đang hi hi ha ha cười đùa trong grup chat Nguyễn Thu Thu vừa online, lập tức biến thành tổ chim.

“Thu Thu Thu!”

“Thu Thu Thu!”

“Thu Thu Thu!”

* Thu Thu Thu còn có nghĩa là chíp chíp chíp

Thu Thu Thu:..... Tôi sắp không nhận ra tên mình rồi.

Cô thuận tay xử lý thư rác lại nhìn thấy lời mời kết bạn nhiều thêm một cái, tên là “Cố Quốc Thần Du”.

Nguyễn Thu Thu: “.....” Thằng cha này, như thế nào lại đột nhiên muốn kết bạn với cô vậy.

Cô quyết đoán cự tuyệt, làm bộ không có việc gì, tiếp tục chơi trò chơi. Ngày hôm qua tán gẫu bọn Bạch Long Mã có mặt, vô cùng nhiệt tình mà mang Nguyễn Thu Thu đi làm nhiệm vụ, Nguyễn Thu Thu có cao thủ mang đi, tốc độ thăng cấp rất nhanh, không khí cũng rất vui vẻ.

Mọi người kể về rất nhiều chuyện, cũng có người hỏi Nguyễn Thu Thu bao tuổi rồi, cô chỉ nói mình làm nghề tự do, nhấn mạnh việc đã kết hôn.

Bạch Long Mã:" Thu Thu à, cô mở mic ra đi, mọi người dùng giọng nói chuyện phiếm cho vui."

Nguyễn Thu Thu không muốn tiết lộ quá nhiều chi tiết, ậm ờ cho qua, chỉ nói giọng cô không dễ nghe.

Ngay lúc cô từ chối mở mic, đột nhiên, một giọng nói mềm mại chen vào: "Mọi người đang nói chuyện gì vậy?"

Nguyễn Thu Thu nhìn ID, neho mắt. Khanh Phong Bích Ảnh, cũng là nữ chính Từ Bích Ảnh.

Từ Bích Ảnh hình như có địch ý với cô, một mực nắm lấy Nguyễn Thu Thu nói chuyện phiếm, nói câu nào cũng đều là phải biết rõ ràng cô rốt cuộc là ai. Nguyễn Thu Thu bị ả làm cho có chút phiền, lại thật sự cảm thấy mọi người thú vị, không muốn rời bang phái.

Lúc này Nguyễn Thu Thu có chút hối hận, biết vậy lúc trước cô đã chơi tài khoản nam thì cũng sẽ không có nhiều phiền toái như vậy.

Các chị em trong bang phái nhanh chóng giúp Nguyễn Thu Thu đáp trả, bạn thân của Từ Bích Ảnh cũng không phải loại lương thiện gì cho cam, ở một bên hát đệm cho ả.

Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên hiểu ra.

Từ Bích Ảnh..... Là bởi vì tên ID của cô mà liên tưởng đến chính mình sao? Đại khái là ả đối với mọi thứ dính đến ký ức về Trình

Tuyển đều rất phản cảm chẳng.

Chơi game thôi mà, không cần thiết không thoải mái như vậy, Nguyễn Thu Thu thêm mấy người khác vào bạn tốt rồi sẵn khoái rồi bang phái, logout.

Cô không muốn cùng nữ chính tiến dây dưa vô vị.

Nguyễn Thu Thu nhìn thoáng qua thời gian, giờ này rồi mà Trình Tuyển còn chưa trở về.

Bên ngoài trời mưa càng lúc càng lớn, Trình Tuyển hình như không có thói quen mang dù thói quen, cô có nên gọi điện thoại hỏi một tiếng không?

“Leng ka leng keng.....”

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Nguyễn Thu Thu tưởng là Trình Tuyển gọi cầm lên định nghe thì lại nhìn thấy tên của mẹ kế Khúc Vi. Cô biết người này gọi điện thoại cho cô tuyệt đối không phải là chuyện tốt, đang định ném điện thoại lên giường để nó tự sinh tự diệt thì tiếng chuông lại đột nhiên ngừng nghỉ.

Nguyễn Thu Thu ồ lên một tiếng.

Nhanh như vậy đã từ bỏ, không giống tác phong của mẹ kế chút nào.

Không để cô kịp nghi ngờ, đối phương đã trực tiếp gửi tin nhắn.

[hoặc là xuống lầu, hoặc là tôi đi lên tìm cô. Chọn một cái.] Ngữ khí này có vài phần phong cách của bá đạo tổng tài đó.

Nguyễn Thu Thu không biết, đối phương chẳng qua là chỉ khoác loác với cô. Khúc Vi dám đoạt Trình Tuyền cổ phần, nhưng không dám nghĩ đến căn nhà này, bởi vì bà ta biết rõ căn nhà này là điểm mấu chốt duy nhất của Trình Tuyền. Khúc Vi là người thông minh, sao có thể ngu xuẩn đến mức chọc giận Trình Tuyền.

Ở trong mắt bà ta, Trình Tuyền chính là một nhị thế tổ* chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng con thỏ tức giận còn biết cắn người, Trình Tuyền tốt xấu gì cũng là con ruột của ông già kia, thời điểm mấu chốt không thể quá mức làm càn.

*Nhị thế tổ (二世祖) là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế Doanh Hồ Hợi. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

Nguyễn Thu Thu thở dài.

Khúc Vi khẳng định là đã hạ tối hậu thư rồi, ngày tháng giàu có của bọn họ cũng sắp kết thúc rồi.

Cô dùng lực nắm cổ tay quyết tâm khoác áo khoác xuống lầu, một chiếc BMW đang dừng ở dưới lầu, Khúc Vi đang đứng trên bậc thềm của tòa nhà để tránh mưa.

Nguyễn Thu Thu: “Thật không ngờ bà sẽ xuống xe.” Không phải mấy cuộc đàm phán trên phim truyền hình đều là ngồi trong xe đối phương sao.

Khúc Vi tháo kính râm, biểu tình lạnh lùng: “Tôi sợ cô làm bẩn xe tôi.”

Nguyễn Thu Thu bị ghen một chút, lập tức phản kích: “Tôi sợ bà tay già chân yếu sẽ bị thương thôi.”

Khúc Vi suýt nữa bóp gãy mắt kính.

“.....”

Khúc Vi VS Nguyễn Thu Thu.

Khúc Vi, K.O.

Khúc Vi tiến lên trước một bước, có ý muốn lấy khí thế áp bách Nguyễn Thu Thu: “Cô còn do dự cái gì. Tôi nghĩ, tôi đã nói đủ rõ ràng.”

Nguyễn Thu Thu vô cùng nghiêm túc mà xin chỉ bảo: “Nếu tôi không ly hôn, bà có thể làm gì tôi?”

“Có thể làm gì?”

Bà ta cười lạnh nói: “Tôi sẽ đóng băng tài khoản ngân hàng của cô, sẽ khiến cô không có nơi nào để đi, tôi có rất nhiều biện pháp để cho các người ly hôn, cô cho rằng tôi thương lượng với cô à? Chẳng qua là phương pháp này đơn giản nhất, nhưng tôi cũng không sợ phiền toái.”

..... Chà, quả nhiên là một nhân vật tàn nhẫn.

Cô đối với chuyện của người khác căn bản không có hứng thú, tài sản có bao nhiêu, sẽ rơi vào túi tiền của ai cũng không có quan hệ với cô.

Nguyễn Thu Thu không giống các nữ chính trong truyện khác, có mười tám loại võ nghệ, mọi thứ đều tinh thông, được gả vào hào

môn thắng được trạch đấu. Đời trước cô cũng chỉ là người bình thường trong một gia đình khá giả. Đối với đấu tranh nội bộ này cô không hiểu chút gì cả thì không nên tự chủ trương thêm phiền phức.

Chỉ là Trình Tuyền đại khái sẽ phải gặp nạn rồi. Tay chân không chăm chỉ, ngũ cốc cũng không phân biệt được, nhìn thế nào cũng thấy là số phận lưu lạc đầu đường.

Nguyễn Thu Thu nói: “Tôi muốn thêm ba trăm vạn, đây là điều kiện của tôi.”

Đây là chuyện duy nhất cô có thể làm.

Kéo dài thời gian, làm cho Khúc Vi nôn nóng, số tiền lấy được đương nhiên sẽ nhiều hơn một ít. Ba trăm vạn cộng thêm một trong hai căn hộ mà Khúc Vi bồi thường, cô sẽ đưa cho Trình Tuyền. Nếu anh không ăn xài phung phí, cả đời sẽ không lo ăn uống, đây xem như việc duy nhất Nguyễn Thu Thu có thể làm được để báo đáp anh.

Ở trong mắt Khúc Vi, bộ dạng bình tĩnh này của Nguyễn Thu Thu có thể nói là vô sỉ không biết xấu hổ.

Bà ta trào phúng nói: “Tôi còn cho rằng cô đổi tính cơ đấy, suy nghĩ cả nửa ngày cuối cùng vẫn chỉ là muốn thêm tiền.”

Nguyễn Thu Thu: “Cho nên? Chúng ta cũng đừng nhiều lời nữa đi.”

Khúc Vi: “Thành giao.”

Giọt mưa rơi trên mặt đất, phát ra những tiếng vang tí tách, trong không khí mang theo một mùi ẩm ướt triền miên. Một bóng người màu

đen đứng ở góc cao ốc, nghe rõ ràng rành mạch cuộc đối thoại của hai người.

Cả người anh bị nước mưa xối đến ướt nhẹp, mái tóc màu đen thấm đẫm nước mưa, trên lọn tóc rơi xuống những giọt nước tí tách, hòa vào làm một với nước mưa trên người.

Chiếc áo len đen trên người anh thấm đẫm nước mưa, phẳng phất nặng đến nghìn cân.

Da anh trắng nõn càng làm nổi bật đôi mắt hẹp dài kia, trông mắt đen như mực, lại có vài phần đờ đẫn không chút để ý.

Cho đến khi nghe được hai chữ “Thành giao”, đôi mắt mới chớp một chút.

.....

Nguyễn Thu Thu trở lại phòng ở cởi áo khoác ra, chân trước mới vừa tiến vào không bao lâu, Trình Tuyền cả người đầy nước mưa yên lặng đi vào cửa, đóng lại.

Quả nhiên không cầm ô theo.

Nguyễn Thu Thu thuận tay cầm một cái khăn lông dài đưa cho hắn: “Không phải tôi đã đặt ô ở cửa rồi sao, vì sao lúc ra cửa không mang theo?”

Anb chậm rì rì giương mắt lên, liếc liếc mắt nhìn Nguyễn Thu Thu, cái liếc mắt kia làm Nguyễn Thu Thu hồi tưởng đến lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, ánh mắt xa lạ như chưa từng quen biết.

Trình Tuyền không cầm khăn lông, về thư phòng.

Nguyễn Thu Thu: “??”

Ăn nhiều không tiêu hả cái thằng này, trở mặt không nhận người à?

Cô buồn bực bật bếp nấu cơm, cửa thư phòng vẫn luôn đóng chặt, phần cơm Nguyễn Thu Thu để lại cho anh cũng lạnh rồi mà anh còn chưa chịu ra.

Nguyễn Thu Thu không hiểu tại sao lại có cuộc chiến tranh lạnh này, cô đẩy cơm vào, lười so đo với Trình Tuyền, về phòng đăng nhập trò chơi. Vừa login thì đã thấy có rất nhiều người hỏi Nguyễn Thu Thu vì sao lại rời bang phái, trong đó có Cố Quốc Thần Du.

Cố Quốc Thần du: Là vì Bích Ảnh sao? Xin lỗi, để cô khó chịu rồi.

Bạch Long Mã: Thu Thu, cô mau trở lại đi mà, chúng ta cùng nhau chơi game được không QAQ

Ta là Diệp Lương Thần: Cái đó, Kinh Phong Bích Ảnh chính là như vậy, cô đừng để ý, các chị em trong bang cũng quen cả rồi. Vào trò chơi chúng tôi mang cô đi thăng cấp.

Đang lúc Nguyễn Thu Thu lần lượt giải thích, đột nhiên "rầm" một tiếng, phẳng phất vật nặng ngã trên mặt đất, dọa cô hết hồn.

Cô bước nhanh chạy ra, bật đèn, Trình Tuyền đang ngã trên mặt đất, thần chí mơ hồ, nước và vài viên thuốc màu trắng rơi đầy đất, ly nước cũng bị vỡ tan.

Nguyễn Thu Thu duỗi tay sờ vào trán của anh, nóng đến mức làm người ta kinh sợ.

“Trời ạ, sao có thể nóng đến mức này?”

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc.

“Đã nóng đến mức có thể rán trứng gà rồi!”

Trình Tuyền mới vừa rồi còn mơ mơ màng màng bỗng nhiên mở to mắt: “Trứng gà rán?”

Nguyễn Thu Thu: “.....”

Loại tinh thần ham ăn mặc kệ sống chết này làm cô thật cảm động đó.

***Lời tác giả:

Trình Tuyền: Tại sao tôi lại bị sốt cao đến vậy?

Nguyễn Thu Thu: Anh nhìn tôi chăm chăm làm gì

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 12: Có Tiền Nha!

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu sầu lo: “Nóng đến vậy rồi, hay là đi bệnh viện đi.”

Trình Tuyền nhắm mắt lại, giọng trầm khàn: “Không đi.”

Ngày bình thường, Trình Tuyền đều nói hướng đông không đi hướng tây, chỉ đâu đánh đó, ngày hôm nay phá lệ không nghe lời. Nguyễn Thu Thu không làm gì được anh, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Anh phát sốt rồi, đi bệnh viện khám xem mới tốt, nhớ đâu nghiêm trọng hơn thì phải làm sao bây giờ?”

Trình Tuyền chỉ lặp lại một câu.

“Không đi.”

Nguyễn Thu Thu phiền não xoa xoa tóc: “Được rồi, vậy anh nằm ở trên giường trước, nếu như qua mấy giờ không hạ sốt thì chúng ta đi bệnh viện khám gấp được không?”

Hồi lâu, Trình Tuyền ừ lên tiếng.

Gương mặt của anh nóng đến đỏ bừng, buồn ngủ không mở mắt ra, ngay cả lúc mơ mơ màng màng còn có chút đáng yêu.

Cho đến lúc Nguyễn Thu Thu muốn kéo anh dậy ——

Đáng yêu cái rắm! Sao lại nặng như vậy! Anh là quả cân chuyển thế sao!

Nguyễn Thu Thu khó khăn đỡ Trình Tuyền dậy, phát hiện ngày bình thường anh nhìn dáng người anh vừa ốm vừa cao mà giờ phút này lại như nặng ngàn cân, ép Nguyễn Thu Thu suýt nữa không thở nổi. Nguyễn Thu Thu cắn răng, khiêng Trình Tuyền như khiêng gáo tiếp tục đi lên phía trước.

“Tôi thực sự là... toàn bộ sức mạnh đều... đem ra hết...”

Trình Tuyền thần chí mơ hồ đột nhiên mí mắt có chút nhấc lên: “Sữa tinh khiết? Sữa chua?”

* Toàn bộ sức mạnh:吃奶的劲, Trình Tuyền nghe nhầm "吃奶" thành "纯奶": sữa tinh khiết

Nguyễn Thu Thu: “...”

Mỗi khi gặp việc liên quan đến ăn, tên khốn kiếp này thật sự là vô cùng thanh tỉnh ha!

Trong đầu cô đều là khinh bỉ Trình Tuyền, nể tình anh đang sinh bệnh mới nhẫn nhịn một chút, rốt cục cũng vút Trình Tuyền vào giường đơn của anh được rồi. Cô sắp sức cùng lực kiệt rồi! Đáng về Trình Tuyền bất lực nhìn vừa quái quái lại vừa đáng thương, Nguyễn Thu Thu vắt khăn lông ướt, lau trán và bàn tay của anh để cho anh thoải mái một chút.

Ngón tay Trình Tuyền nhìn rất đẹp, xương ngón thon dài thẳng tắp, Nguyễn Thu Thu ngồi một bên lau cho anh, thuận tiện còn lật

qua lật lại nhìn nhìn.

Cô đút Trình Tuyền uống hai chén nước ấm, uống hết thuốc hạ sốt, rồi cục có thể ngồi ở bên cạnh nghỉ một chút.

Lúc này, Nguyễn Thu Thu bắt đầu đánh giá gian phòng của Trình Tuyền.

Từ khi cô đi vào thế giới này đến giờ vẫn chưa biết gian phòng của Trình Tuyền có dáng dấp ra sao. Việc Nguyễn Thu Thu làm cảm thấy thất vọng chính là không có figure*, không có tạp chí sắc tình, CD-ROM, càng không có phi cơ bơi**. Ngược lại, phòng Trình Tuyền rất sạch sẽ: một cái giường, hai máy tính và ghế, còn có một cái giá sách, trên cơ bản đây chính là tất cả bố trí của anh.

*mô hình nhân vật.

**dụng cụ thẩm du của nam.

(Má ơi bà đang thất vọng cái gì vậy?!!!)

Giá sách sách không có manga, không có tạp chí, hơn phân nửa sách Nguyễn Thu Thu xem đều không hiểu.

Quyển nhìn quen mắt nhất chính là quyển ở tầng cao nhất «Hoàng tử bé», Nguyễn Thu Thu thật không ngờ Trình Tuyền cũng sẽ thích xem loại sách này. Cô dò xét một lần sau đó. lần nữa trở lại bên giường Trình Tuyền, lần nữa dùng khăn mặt lau trán cho anh.

Trình Tuyền nằm ở trên giường bỗng nhiên bắt lấy cổ tay Nguyễn Thu Thu.

Chuyện nàu khác nào xác chết vùng dậy, Nguyễn Thu Thu chấn kinh: “Anh làm gì!”

Lực tay của anh rất lớn, lăm chặt lấy cổ tay Nguyễn Thu Thu không buông. Lòng bàn tay nhiệt độ rất cao, lấy một ngón tay của anh cũng dư sức chế trụ cổ tay mảnh khảnh của cô, Nguyễn Thu Thu có chút bối rối, không biết Trình Tuyền muốn làm gì.

Đúng lúc này, Trình Tuyền từ từ mở mắt.

Anh nhìn về phía Nguyễn Thu Thu, bên trong cặp mắt hẹp dài tựa hồ có rất nhiều cảm xúc phức tạp, trong lúc nhất thời Nguyễn Thu Thu không phân biệt được những cảm xúc đó.

“Tôi...”

Nguyễn Thu Thu không khỏi khẩn trương lên: “Cái gì?”

“Tôi muốn... Ăn sủi cảo.” Giọng anh khàn khàn, hao hết sức lực mới nói xong mấy chữ, lực tay cũng rơi lỏng.

Nguyễn Thu Thu: “...”

Trong lúc mơ mơ màng màng Trình Tuyền nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: “Nhân thịt dê...”

Anh lập tức bị cắt ngang.

“Phát sốt còn đòi ăn thịt dê, anh muốn chết ngay lập tức à!”

Nguyễn Thu Thu cảm giác sâu sắc Trình Tuyền vô cùng có bản lĩnh tức chết cô.

Trình Tuyền có chút thất vọng.

“Vậy thì sủi cảo nhân tôm đi.”

Nguyễn Thu Thu yếu ớt hỏi: “... Anh có muốn nếm thử hương vị giẻ lau không?”

...

Trình Tuyền chưa thể được như nguyện ăn sủi cảo, nhưng mà có cháo trứng muối thịt nạc và một đĩa dưa cải nhỏ ngon miệng, anh cũng ăn rất thỏa mãn.

Nguyễn Thu Thu thấy anh lên tinh thần,

hiệu độ trán dần dần giảm xuống, cuối cùng yên tâm.

Thừa dịp Trình Tuyền đang dùng cơm, Nguyễn Thu Thu nhớ tới Khúc Vi sự kiện kia, chống cái cằm cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Cái đó... Tương lai anh sẽ kế thừa công ty của ba anh sao?”

Thứ cho cô hỏi trực tiếp, hai người bọn họ cũng không có nhiều tình vợ chồng.

Động tác múc cháo của anh hơi dừng, giọng điệu lạnh nhạt trả lời: “Sẽ không.”

Nguyễn Thu Thu thở dài: “Anh thật là làm người khác gấp chết, người ta đều đã cướp tới cửa rồi, anh lại còn ở đấy mà không nóng không lạnh.”

Cô trầm mặc một lát.

Nguyễn Thu Thu sớm đã chuẩn bị tinh thần ly hôn, cùng lắm chỉ là ngày này tới sớm hơn cô nghĩ mà thôi.

“Tôi nói thẳng vậy, Khúc Vi yêu cầu tôi đòi cổ phần của anh. Tôi biết anh không muốn tranh với bà ta, cổ phần của công ty anh không muốn nhưng cơm còn phải ăn, cho nên tôi đáp ứng chỉ cần ly hôn thì bà ta có thể cho tôi thêm ba triệu và hai căn hộ, anh so với tôi càng cần tiền hơn nên tôi chỉ cần một căn hộ là đủ rồi còn lại đều cho anh.”

Cô còn có bảy trăm ngàn, đủ cho mình sinh hoạt rất lâu, căn hộ có thể ở lại cũng có thể đổi chỗ khác.

Trình Tuyền đột nhiên ngẩng đầu.

“Cho tôi?”

“Đúng, tôi không dùng đến nhiều tiền như vậy, anh vẫn là lo lắng cho chính mình đi. Chỉ là cảm mạo mà còn có thể chơi chết anh...”
Nguyễn Thu Thu tức giận liếc mắt.

Trình Tuyền kinh ngạc nhìn cô. Đôi mắt hẹp dài có chút nhấc lên, con mắt tối như mực lộ ra chút thần thái, đây là việc Nguyễn Thu Thu hiếm khi nhìn thấy không giống với ánh mắt vô thần của ngày thường. Anh trầm mặc hồi lâu, lại lặp lại một lần: “Cho tôi sao?”

Nguyễn Thu Thu: “Anh bị máy lặp lại nhập à?”

Trình Tuyền không có trả lời vấn đề của cô, ngược lại hỏi tiếp: “Vì sao?”

“Coi như báo đáp anh cho tôi ăn uống chùa còn cho tôi tiền nữa. Lý do này đủ không? Nhưng mà nói cho cùng, số tiền này vốn là của anh, tôi chẳng qua là dính chút hào quang thôi.”

“Nếu như anh không có vấn đề gì, vừa hay đơn ly hôn vẫn còn trong ngăn kéo của tôi, một chút nữa tôi sẽ ký.”

Nguyễn Thu Thu nói một chuỗi dài, rất cục, Trình Tuyền đặt thìa xuống.

Ngữ khí của anh bình tĩnh, không lạnh không nóng.

“Không cần ly hôn.”

Nguyễn Thu Thu: “Hả? Không ly hôn anh nuôi tôi à.”

“Ừ.”

Nguyễn Thu Thu ngây ngẩn cả người: “Hả?”

“Tôi có tiền tiết kiệm.”

Nguyễn Thu Thu vươn tay: “Năm trăm ngàn? Một triệu? Hai triệu? Sẽ không phải có năm triệu đi!”

Trình Tuyền nhìn bộ dáng không bình tĩnh của cô, sợ dọa cô, liền bình tĩnh ừ một tiếng: “Còn có hai căn nhà nhỏ.” Cho nên, cô cũng đừng nhớ thương cho hai căn hộ của Khúc Vi.

Kỳ thật... Tiền tiết kiệm còn phải thêm hai số 0, nhân thêm vài lần nữa.

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc: “Tôi thật không nghĩ tới thì ra anh lại có tiền như vậy!”

Công ty ba Trình làm ăn nhiều năm như vậy, thu nhập năm tổng cộng cùng lắm là bằng thu nhập tháng của anh, chênh lệch quá lớn, Trình Tuyền cho tới bây giờ không có cảm thấy cổ phần mình nắm

giữ là một khoản tiền lớn cỡ nào. Số tiền này còn chưa đủ để anh làm tiền vốn phát triển một trò chơi.

Trong mắt anh, Khúc Vi giống như một con hề nhảy lên nhảy xuống, vì một chút xíu tiền mà hao tổn tâm cơ, trò hề lộ ra.

Anh giấu quá tốt, hoặc là nói, ba Trình và Khúc Vi từ đầu đến cuối không cảm thấy anh có thể làm ra chút thành tích gì. Trong lòng bọn họ, anh chính là một phế vật chẳng làm nên trò trống gì, khinh thường không thèm để ý anh đang làm gì.

Điều này cũng làm cho bọn họ bỏ lỡ một bí mật động trời ——

Cái đồ bất tài chỉ có hai bàn tay trắng trong mắt bọn họ đã có công ty với giá niêm yết vài tỷ. Lúc này mới vөн vẹn có mấy năm.

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc.

“OMG! Đây là tiền tiết kiệm mẹ để lại cho anh?” Cô chỉ có thể nghĩ tới lý do này.

Trình Tuyền trầm mặc một lát.

“Ừm.”

Nguyễn Thu Thu nhẹ nhàng thở ra: “VẬY là tốt rồi, nếu như người là đại boss gì gì đó, vậy tôi nhất định phải dọn đi.” Cô sợ phiền phức nhất, không muốn gây rắc rối đến việc của người khác, nếu như Trình Tuyền tự mình làm kinh doanh, tình huống sẽ trở nên rất phức tạp.

Trình Tuyền ánh mắt khẽ động: “...”

Nghĩ như vậy, Nguyễn Thu Thu không nóng vội.

Cô hỏi: “Vậy tôi mỗi tháng vẫn được phát tiền như thường lệ đúng không?”

Trình Tuyền bình tĩnh: “Gấp bội, kể cả tiền ăn.”

Nguyễn Thu Thu: “Được, cho dù muốn ăn Mãn Hán toàn tịch* tôi cũng làm cho anh!”

*Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc.

Trình Tuyền lập tức bắt giữ từ mẩu chốt: “Mãn Hán toàn tịch? Có cái gì?”

Nguyễn Thu Thu: “... Kia cái đó, còn một bát cháo anh có ăn không?”

Về phần công ty ba Trình sẽ như thế nào, phải ứng đối với Khúc Vi ra sao, Nguyễn Thu Thu chưa nghĩ ra.

Hôm sau, lại nghênh đón một tin tức tốt.

Công ty ba Trình phát sinh vấn đề về vận chuyển tài chính, đúng lúc đó lại có một hạng mục bị lộ ra là có vấn đề nghiêm trọng, lên hot search. Đã có nhà đầu tư rút vốn, theo đó là giá cổ phiếu giảm nặng, cổ phần lập tức giảm giá chỉ còn một nửa.

Đột nhiên trúng phải một cú đánh nặng nề như vậy, ba Trình nhanh chóng cả ngày lẫn đêm ngủ không được, Khúc Vi càng là khóc trời đập đất.

Cổ phần của bà! Tiền của bà! Còn chưa kịp tới tay đã mất hết!

Vì thế Khúc Vi ngày thường quan tâm nhu thuận lập tức biến thành Mẫu Dạ Xoa*, mỗi ngày đều cãi nhau với ba Trình, đau lòng đến mức hận không thể dùng sức cắn một cái.

*ý chỉ người phụ nữ hung dữ

Gương mặt thật của bà ta lộ ra khiến ba Trình vừa khiếp sợ không gì sánh nổi, lại vừa thống khổ.

Công ty trải qua việc này quân số rút lại, may mà không phải bồi thường quá nhiều, không đến mức phá sản. Ba Trình sút đầu mẻ trán, chỉ muốn một bước cuối cùng có thể duy trì được công ty, làm gì còn có thời gian lo lắng con của mình đang làm gì.

Trình Tuyền cảm mạo ngày thứ hai đã tốt hơn.

Nguyễn Thu Thu có tiền có tự tin, quyết định làm một trận, khao Trình Tuyền thật đã đời.

Trình Tuyền nhận được tin nhắn của Đồ Nam.

[Đại boss, có muốn rút số tiền đầu tư cuối cùng không?]

Trình Tuyền đầu ngón tay gõ nhẹ.

[không cần.]

*****Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: Có tiền thật tốt!

Trình Tuyền: Cho nên, Mãn Hán toàn tịch...

Nguyễn Thu Thu: Ngậm miệng

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 13: Tuyển Cưa Cưa~~

Editor: Hạ Cẩn

Công ty của ba Trình đóng cửa, Nguyễn Thu Thu lại ngoài ý muốn cảm thấy lòng người hẫ hẫ.

Cô gửi tin nhắn cho Khúc Vi, thoải mái nhàn nhã hỏi: “Căn hộ và ba triệu chuẩn bị xong chưa? Chờ bà.”

Đầu bên kia, Khúc Vi nhận được tin nhắn tức giận suýt nữa đập nát điện thoại. Về mặt bà ta dữ tợn, vắn vẹo hung tợn ấn điện thoại: “Không có! Chúng mày ly hôn hay không liên quan gì đến tao!”

Nguyễn Thu Thu hợp tình hợp lý: “Sao bà lại có thể ăn nói thô tục như vậy chứ.”

Khúc Vi trực tiếp kéo cô vào danh sách đen.

Nửa ngày không thấy tin nhắn trả lời, Nguyễn Thu Thu biết Khúc Vi chắc là không muốn nhìn thấy cô nữa rồi.

Nguyễn Thu Thu nhún nhún vai. Đáng tiếc, cô vốn còn muốn trêu chọc, chế giễu Khúc Vi một ít nữa.

Kỳ thật, trong lòng Nguyễn Thu Thu vẫn còn có nghi hoặc. Dựa theo cốt truyện, công ty ba Trình một năm sau mới bị trọng thương,

hoàn toàn phá sản. Vì sao hiện tại cốt truyện lại phát triển nhanh như vậy? Không biết có phải là hiệu ứng bướm bướm không nữa.

Nhưng mà quyển sách này là bản tiểu thuyết ngọt văn, chủ yếu là phát triển tình cảm giữa nam nữ chính, cốt truyện có chút biến hóa cũng không đáng kể.

Nguyễn Thu Thu còn nhớ rõ, con sự nghiệp của nam chính Cố Du cũng không phải là một đường đèn xanh, cũng đã từng có lên lên xuống xuống, nếu như cô nhớ không lầm, Cố Du năm nay còn gặp phải tiểu nhân hãm hại, lụi bại một hồi.

Nữ chính có trí nhớ của kiếp trước, biết anh ta nhất định sẽ lên như điều gặp gió. Ấy trong thời khắc mấu chốt không hề từ bỏ Cố Du, mà là ôn nhu khuyên bảo anh ta, khuyên anh ta tiếp tục cố gắng khiến trúc mã vô cùng cảm động. Cũng chính là lúc này, hai người cuối cùng cũng đính ước, trúc mã chạy như bay trên con đường trung khuynh.

Quả nhiên không lâu sau, trúc mã xoay người thành một "tân binh thể thao điện tử", giá trị con người tăng vùn vụt, nữ chính cũng nở mày nở mặt mà gả đi.

Nguyễn Thu Thu chỉ nghĩ cuộc sống chỉ cần sống lại một lần là thật có thể tốt lên sao?

Hễ ký ức phát sinh sai lệch, biến hóa chênh lệch với dự đoán trong lòng càng lúc càng lớn thì sẽ có thể làm cho lòng người khủng hoảng. Cứ như vậy, nếu Phật Hệ* vẫn có thể Phật Hệ, có thể bình tĩnh từ đầu đến cuối mới thật là người đáng kính nể.

*Phật hệ: chỉ những người có thái độ sống không tranh không đoạt, chủ động buông tay khi cần.

Nguyễn Thu Thu cầm điện thoại lên ngắm gương mặt mình một cái, chợt có cảm xúc xót thân, phiền muộn.

Cô thở dài.

Trình Tuyền đi ngang qua lấy nước nghe được tiếng thở dài từ hướng Nguyễn Thu Thu, liền nghe cô sâu kín nói: " Sao mình lại xinh đẹp như vậy nhỉ?"

Trình Tuyền: "..."

*

Đăng nhập game, online.

Nguyễn Thu Thu vừa lên mạng đã nhìn thấy mấy bạn tốt online, vui vẻ gọi bọn họ cùng nhau chơi game. Vừa hay gần đây có một nhiệm vụ đoàn thể, có thể rơi ra trang bị mới nhất, Bạch Long Mã vô cùng phấn khích gọi mấy người nữa tới cùng.

Đăng bố lợi thiếu: Còn thiếu một hiệp khách, ai tới?

Bạch Long Mã: Anh đợi tôi, tôi đi bang phái kéo một người.

Không lâu sau, Bạch Long Mã nói chuyện riêng Nguyễn Thu Thu.

Bạch Long Mã: Thu Thu à, đại thần nói anh ấy có thời gian, cậu để ý không?

Nguyễn Thu Thu do dự một chút. Lúc này cự tuyệt nữa, khó tránh khỏi có chút không biết tốt xấu, người đều đã đến đủ, cô bởi vì Cố

Du mà không chơi, không chừng người khác còn cho là bọn họ có gì đó. Chỉ cần hai người không nói riêng là được rồi.

Thu Thu Thu: Ủ, được.

Bạch Long Mã: Được rồi!

Bản đồ lần này tương đối khó đánh, Nguyễn Thu Thu chỉ tính ngoan ngoãn theo sau mọi người để kịp thời hồi máu cho họ. Cố Quốc Thần Du mở mic, bình tĩnh chỉ dẫn mọi người lát nữa phải đánh thế nào, giọng của anh ta rất êm tai, trầm thấp.

Mọi người nhao nhao mở mic nói chuyện phiếm.

Bạch Long Mã: Thu Thu, cậu cũng tới đi!

Thu Thu Thu: Không được, giọng không dễ nghe.

Bạch Long Mã: Có thể khó nghe bao nhiêu chứ.

Thu Thu Thu: Khó nghe đến mức cậu có thể kéo tôi vài danh sách đen ngay lập tức

Cố Quốc Thần Du cười khẽ một tiếng, mấy fangirl trong đoàn đội thét lên: “Đại thần giọng anh êm tai quá!”

Nguyễn Thu Thu giả bộ như không nghe thấy.

Đội chơi này, Cố Quốc Thần Du dẫn đoàn rất ổn. Nguyễn Thu Thu không cần hồi máu nhiều, thuần túy là đi theo giả bộ đánh đấm cho có khí thế, cô trơ mắt nhìn Cố Quốc Thần Du một bên chỉ huy một bên bình tĩnh tự nhiên ra sát chiêu liên tục, một chiêu cuối cùng bạo kích hoàn toàn đánh chết quái vật, trong cả đoàn người đánh tốt nhất tuyệt đối là anh.

Chẳng trách nữ sinh bây giờ đều thích đại thần game, Nguyễn Thu Thu không thể không thừa nhận lúc này Cổ Quốc Thần Du rất có mị lực.

Một số trang bị rơi ra, Bạch Long Mã nhiệt tình để Nguyễn Thu Thu chọn. Nguyễn Thu Thu một thân trang bị nhân dân tệ so với những này tốt hơn nhiều, cô chỉ cầm một cái nhẫn để tượng trưng rồi đi theo đám bọn họ ra khỏi bản đồ.

Nguyễn Thu Thu dự định rời đoàn.

Đặng bố lợi thiếu: Chúng ta lại chơi vài ván nữa đi, khó lắm mới gặp được một em gái vú em không ẻo lả nũng nịu, kỹ thuật cũng tốt nữa.

Trước đó, lúc chơi theo đoàn anh ta có không ít lần bị hố. Không nói đến việc mấy Ngọc Tiên đó chơi không được, vừa rơi ra trang bị tốt liền mềm giọng làm nũng với bọn họ. Trục nam* như anh ta thuần túy chỉ thích trò chơi, không nhìn nổi loại nữ sinh như thế nhất, thế mà đồng đội của anh ta hết lần này tới lần khác đều dính chiêu.

* chỉ con trai thẳng thắn, bộc trực.

Anh ta buồn bực muốn chết.

Vừa so sánh như vậy, lập tức cảm thấy Thu Thu Thu lời ít lại đáng tin cậy, thật không tồi.

Thu Thu Thu: Cảm ơn đã khích lệ.

Mấy đồng đội thay đổi trang bị, chuẩn bị tiến vào bản đồ vực sâu có độ khó cao. Nếu không phải có đại thần Cổ Quốc Thần Du ở đây

bọn họ còn lâu mới dám xông vào. Thừa dịp có đại thần ở đây nói không chừng còn có thể lấy được trang bị cấp Thần.

Nguyễn Thu Thu tiếp tục làm cá chết.

Đi về phía tây: Thu Thu, cô chơi game không muốn trang bị cũng không muốn thăng cấp, cô chơi cái gì vậy.

Thu Thu Thu: Ngắm phong cảnh đó, phong cảnh rất đẹp mà.

Bạch Long Mã: Phốc, cậu thật thú vị.

Cổ Quốc Thần Du: Đúng là rất đẹp.

Bạch Long Mã: Ờ ờ, đại thần người nói cái nào vậy, nói người hay là phong cảnh đó.

Bạch Long Mã chương mắt Kinh Phong Bích Ảnh từ lâu, người sáng suốt đều có thể nhìn ra Cổ Quốc Thần Du tựa hồ có chút ý với Thu Thu Thu, cô tuyệt đối ủng hộ hai người cùng một chỗ, lúc này ồn ào cũng là tạo cơ hội cho bọn họ.

Nguyễn Thu Thu nhú mày lại. Theo lý thuyết, Cổ Du bày phải cùng Từ Bích Ảnh đánh hôn chứ, đi trêu chọc người khác thực sự là không nên.

Trong sách Cổ Du dịu dàng mà cường đại, dù thế nào cũng đều không nên xảy ra chuyện như vậy mới đúng. Anh ta sao lại có thể đã có vị hôn thê còn muốn cấu kết với phụ nữ làm bậy?

Chẳng lẽ... thiết lập nhân vật của Cổ Du sập rồi?

Nguyễn Thu Thu vì suy nghĩ của mình 囧 囧. Nhưng mà đây là một thế giới chân thực, Trình Tuyển không có lãnh đạm vô tình như

trong sách nói, có lẽ cô cũng không nên đặt ấn tượng trong sách vào người đàn ông trước mặt mới đúng.

Đang lúc nội tâm của cô rối loạn, Bạch Long Mã trầm mặc một chút: Cái kia... Khinh Phong Bích Ảnh nói muốn cùng chúng ta chơi game.

Khinh Phong Bích Ảnh giống cô cũng là nhân vật phụ trợ Ngọc Tiên, Nguyễn Thu Thu thấy thế thì thừa cơ chuồn: Nếu như đã có người rồi vậy tôi lui đây.

Đặng bố lợi thiếu: Không cần đâu, vừa hay còn thiếu một vị trí, bản đồ tương đối hung hiểm, xem chừng cần hai người tốn nhiều sức lực rồi.

Nguyễn Thu Thu mí mắt giật một cái. Tên Khinh Phong Bích Ảnh nhanh chóng có trong list đồng đội hiện tại, ả nhanh chóng mở mic, giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu: Thu Thu, trang bị của tôi không tốt bằng cô, đợi lát nữa mang tôi đi đó.

Nguyễn Thu Thu thật không biết ả có đang châm chọc cô hay không.

Thu Thu Thu: A, tôi là người chơi nhân dân tệ đó, tôi có thể tìm cho cô một gói nạp tiền tốt hơn.

Một câu, thành công chen hòng đối phương.

Cố Quốc Thần Du: Phụt.

Khinh Phong Bích Ảnh không vui: Du ca ca, anh lại giễu cợt em.

Cố Quốc Thần Du: Không có. Chúng ta tiếp tục trò chơi đi.

Nguyễn Thu Thu bị một tiếng " Du ca ca" mềm mại nhu nhược làm cho da đầu tê dại, ngũ lồi giáng xuống, thất khiếu bốc khói*. Trời ạ, sao có thể phát ra một thanh âm xấu hổ như thế cơ chứ!

* 7 lỗ trên đầu: 2 lỗ tai + 2 lỗ mũi +2 mắt +miệng

Bạch Long Mã thừa dịp chưa mở đoàn nói chuyện riêng Nguyễn Thu Thu.

Bạch Long Mã: Con gái làm nũng là vũ khí giết người.

Thu Thu Thu:.... Vậy sao.

Bạch Long Mã: Cậu cũng nên dùng một chút đi, là đàn ông đều sẽ dính chiêu này.

Thu Thu Thu: Ủ...

Đang nói, bản đồ đã tải xong. Giọng nói ôn thuận của Cố Quốc Thần Du vang lên: Hai Ngọc Tiên đi sau lưng, yên tâm mọi người sẽ bảo vệ hai người.

Trận đánh này cực kì gian nan, Boss máu dày, không những có thể tự hồi máu còn có thể triệu hoán binh lính tử vong. Nguyễn Thu Thu từ trước đến nay đều là người chơi Phật Hệ, bị một trận hung tàn này làm giật nảy mình, nhưng vẫn cẩn trọng như cũ bảo vệ tại tuyến đầu.

“ĐM ĐM ĐM!! Hồi máu hồi máu tôi sắp chết!”

“Chạy chạy chạy bị mắc kẹt rồi!”

“Ổn định!” Cố Quốc Thần Du là người bình tĩnh duy nhất.

Nguyễn Thu Thu mệt mỏi đến mức đầu ngón tay sắp chuột rút, một bên cẩn thận trốn tránh công kích, một bên lưu ý thời gian kỹ năng cooldown, tùy thời hỗ trợ cho mọi người. Cho dù level của cô không cao, nhưng thắng ở trang bị, người lại chăm chỉ chạy đi chạy lại, xem như giúp được không ít việc.

Nguyễn Thu Thu tiếp tục vòng tuần hoàn hồi máu —— bị đánh chết —— đợi sống lại —— tiếp tục hồi máu.

Ngược lại với Nguyễn Thu Thu chính là người cao hơn cô mấy chục level - Khinh Phong Bích Ảnh, ả rõ ràng chỉ để ý một mình Cố Quốc Thần Du, bao nhiêu chiêu hồi máu cao cấp đều chỉ nhằm vào trức mã, ném hết những người khác sang một bên.

Trận này đánh này thật sự vô cùng gian nan, vừa kết thúc Đặng bố lợi thiếu đã lên tiếng.

“Khinh Phong Bích Ảnh kia, sao cô chỉ hồi sinh một mình đại thần? Chúng tôi thì không phải là người à.”

“May mắn có Thu Thu ở đây, nếu không tôi chết vì tức mất.”

“Đúng đấy, cô cũng quá bất công rồi đó.”

...

Mấy người đều có bất mãn, lao nhao không yên tĩnh. Lúc này, Cố Quốc Thần Du lên tiếng: “Đưa trang bị tốt nhất cho Thu Thu Thu, mọi người không có ý kiến gì chứ.”

Thu Thu Thu vừa mới liều mạng cứu bọn họ, trang bị tốt nhất đúng lúc là Thần khí hồi máu thích hợp cho Ngọc Tiên dùng, mọi

người dồn dập đồng ý. Chỉ có Khinh Phong Bích Ảnh không phục lắm bầm một tiếng: “Đây là Du ca ca đánh được mà.”

Lần này, Cố Quốc Thần Du giọng điệu có chút nặng: “Bích Ảnh, đừng nói nữa.”

Nguyễn Thu Thu cảm trang bị, kỳ thật cũng không vui vẻ bao nhiêu. Từ Bích Ảnh chắc chắn đã ghi hận cô rồi, chỉ là không biết đối phương có thể ra ám chiêu gì đến xử cô hay không.

Đối với Nguyễn Thu Thu mà nói đây chỉ là trò chơi mà thôi, cô có thể tùy thời lui game, logout, đều là chuyện nhỏ.

Nhưng đối với Từ Bích Ảnh mà nói chính là chuyện lớn.

Không chỉ có ảnh hưởng đến lợi ích của ả, Cố Du còn không vui. ả khóc sưng mắt đi tìm đi bạn thân ném đá cô cầu an ủi, trong lời nói đều chỉ Thu Thu Thu cướp bạn trai của ả, được lợi còn ra về.

Một bên khác, Nguyễn Thu Thu từ gian phòng ra, đúng lúc Trình Tuyền vào cửa.

Quý thần xui khiến thế nào mà cô nghĩ đến câu nói kia của Bạch Long Mã.

Nguyễn Thu Thu tiến lên trước, yêu kiều ngọt ngào: “Tuyền ca ca ~” người ta muốn ăn tôm hùm ~

Câu sau còn chưa kịp nói, Trình Tuyền giống như là bị sợ hãi, mí mắt kiệt sức ngày thường có chút nhấc lên, ánh mắt cứng lại, không kịp cởi giày đã quay người chạy về phía phòng khách.

Nguyễn Thu Thu: “?? Anh làm gì vậy?”

Trình Tuyền nhanh chóng quay về, tay cầm một thứ dài nhỏ.....
là nhiệt kế.....

“Đo đo.”

Nguyễn Thu Thu: “...”

Mẹ nó, anh đây là cho rằng cô phát sốt, hồng đầu hồ đồ rồi à?
Không phải nói tất cả đàn ông đều dính chiêu này sao? Nguyễn Thu Thu cảm giác lòng tự ái của mình bị tổn thương nghiêm trọng.

Nguyễn Thu Thu then quá hoá giận: “Anh thì làm gì được tính là đàn ông!” Lập tức không vui về đến phòng, còn đóng cửa lại.

Trình Tuyền đứng tại chỗ, yên lặng nhìn chăm chú cửa phòng đóng chặt.

Điện thoại ting một tiếng, là tin nhắn Wechat.

Nguyễn Thu Thu: “Tôi muốn ăn tôm hùm của Từ Ký, chỉ cho phép anh trả lời ừ, nếu không chiến tranh lạnh một tuần.”

Trình Tuyền trả lời cực nhanh.

“Ừ.”

Từ Ký cách nhà không xa, Trình Tuyền không thích ăn cơm ở bên ngoài, thật sự đi ra cửa mua tôm rồi.

Nguyễn Thu Thu đang muốn khen anh một câu, đột nhiên, Wechat của cô báo có tin nhắn, là “Bạch Long Mã”.

“Thu Thu, cậu bị bóc phốt trên diễn đàn game rồi kìa. Rất nhiều người đều đang xem đấy!”

Cắm vào phiếu tên sách

Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: Lòng tự tôn của tôi bị tổn thương.

Trình Tuyền: Ừ.

Nguyễn Thu Thu: Phản ứng như này là sao?! Thời gian này tôi không có cách vượt qua!

Yên tĩnh.

Yên tĩnh.

Trình Tuyền: Không phải đã nói, chỉ cho ừ sao.

Nguyễn Thu Thu:....Tôi muốn chiến tranh lạnh với anh.

Trình Tuyền:.....

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 14: Đội Nón Xanh

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu kính hải.

Phản ứng đầu tiên của cô là, chẳng lẽ kỹ thuật rác rưởi của cô truyền ra ngoài sao?

Bạch Long Mã gửi liên kết bài viết 818 cho cô, Nguyễn Thu Thu mở ra, qua loa giản lược xem một lần. Bài viết bát quái này đã có hơn mười ngàn lượt xem, lúc này cùng lắm chỉ mới mấy tiếng.

Tiêu đề bài viết «818 Lục trà biểu* J muốn cướp bạn trai của bạn thân ta».

*Lục trà biểu- em gái trà xanh: Chỉ những cô gái giả vờ ngây thơ, trong sáng nhưng bên trong đầy tâm cơ, hay đi quyến rũ bạn trai người khác

Bài viết dùng ngôi thứ nhất để kể toàn bộ sự việc.

Bên trong nói, vốn dĩ bạn thân và bạn trai tình cảm ổn định, là một đôi tình nhân được bang phái công nhận, từ khi một lục trà biểu tên là J tới, lạt mềm buộc chặt, dùng các loại thủ đoạn hấp dẫn sự chú ý của bạn nam đó.

Từ đó về sau, trà xanh biểu J liền bắt đầu quyến rũ ngoài sáng trong tối, mặt ngoài rời khỏi bang phái, lại vụng trộm lại gọi bạn nam đó cùng nhau chơi game. Bạn của chủ bài là một cô gái yếu đuối, chỉ biết khóc, thân là bạn thật sự là nhìn không vừa mắt.

Vì thế chọn đến diễn đàn đưa lục trà biểu J ra ánh sáng, làm cho cô ta biết mình không nên trêu chọc bạn trai của người khác, tự giải quyết cho tốt.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Tự giải quyết cho tốt cái mẹ gì, câu này không phải là nên nói với Cố Quốc Thần Du sao!

Lúc trước khi Nguyễn Thu Thu rời khỏi bang phái, cũng có không ít người nghị luận. Lại thêm việc đây bang phái lớn, ngư long hỗn tạp, chủ bài viết còn thêm không ít từ ngữ mập mờ để lộ tin tức mấu chốt. Rất nhanh đã có người đào ra lục trà biểu J có ID là "Thu Thu Thu" một người chơi Ngọc Tiên. Theo đó cũng sẽ biết được người được gọi là bạn trai của bạn thân là người nào.

Kinh Phong Bích Ảnh mặc dù chưa từng công khai nói mình là bạn gái của Cố Quốc Thần Du, nhưng ả cùng Cố Quốc Thần Du trò chuyện thân mật, cử chỉ lời nói thường xuyên để lộ ra việc hai người trong hiện thực là quan hệ thanh mai trúc mã thân mật khiến cho nhóm fan nữ không dám làm càn.

Nhưng mà Thu Thu Thu lại lịch không rõ này là ai chứ, dám to tưởng đại thần của bọn họ, thủ đoạn lại còn hèn hạ như thế.

Nguyễn Thu Thu nhận được rất nhiều lời mời kết bạn, lời nói đi kèm đều là các loại nhục mạ khiến người khác không chịu nổi. Có

người khuyên cô thu tay lại, cũng có người khuyên cô đừng hủy hoại mình, tránh cho liên lụy đến thế giới thật. Cô một phát xóa bỏ hết, đổi trạng thái thành "Không cho phép bất cứ kẻ nào xin kết bạn", giao diện mới yên tĩnh một chút.

Bị một cuộc cuồng oanh loạn tạc *đổ ập vào đầu, còn là người thì đều sẽ tức giận.

* đánh cuồng bắn bậy

Bạch Long Mã vẫn luôn khuyên khuyên Nguyễn Thu Thu tỉnh táo, trước report bài viết cho admin để họ xóa bài viết không nói sự thật này đi.

Nguyễn Thu Thu đăng nhập game, vô cùng tỉnh táo để Bạch Long Mã mời mình gia nhập Trường Nguyệt Đạp Ca, cũng vô cùng tỉnh táo đánh ra một hàng chữ trong group chat.

"Tôi chính là Thu Thu Thu."

Một câu, đám người nổ tung. Bang phái hơn trăm người, quần chúng ăn dưa nhiều, rất nhiều, rất nhanh diễn đàn đã có bài viết mới« Trực tiếp: Em gái J muốn cùng Khinh Phong Bích Ảnh xé màn!
»

Phía dưới tất cả đều lót dép chờ phát sóng trực tiếp.

Còn nhiều người kêu thăm cầu vào bang, muốn ăn dưa tươi ngon nóng hổi một chút. Tiếc rằng giờ phút này chỉ có thành viên trong bang phái mới có thể xem được, mọi người dồn dập trầm mặc xuống, chờ Khinh Phong Bích Ảnh ra để hai người đối chất với nhau.

Cũng có nhiều người đều đang kêu rên —— thật ghen tị Cố Quốc Thần Du nha, lại có cả gái tranh giành đến mức đánh nhau luôn rồi!

Nguyễn Thu Thu kiên nhẫn chờ đợi một lát, Từ Bích Ảnh quả nhiên xuất hiện.

Giọng điệu của ả vô tội: Chuyện gì vậy? Thật xin lỗi, đã xảy ra chuyện gì sao, ta vừa mới login.

Thu Thu Thu: Không có việc gì, chính là nghĩ nói với người một tiếng, đừng để bạn trai người lại đến quấy rối ta. Ta thật sự không muốn thêm anh ta vào bạn tốt.

Kính Phong Bích Ảnh:...

Kính Phong Bích Ảnh: Cô tự mình đã tình phải không, anh ấy sao lại đi quấy rối cô.

Thu Thu Thu: Cô tự mình đã tình phải không, tôi cần gì phải quấy rối anh ta?

Kính Phong Bích Ảnh:... Ha ha.

Kính Phong Bích Ảnh: Du ca ca không phải loại người như vậy, có khả năng người gợi ý một ý kiến sai lầm cho ca ca.

Àm chỉ Nguyễn Thu Thu ti tiện trêu chọc người khác trước.

Kính Phong Bích Ảnh: Tôi biết, người người đều thích đại thần, fan ca ca rất nhiều. Nếu như cô có hiểu làm gì đó, vậy tôi xin lỗi trước, bài viết không phải của tôi, cô có thể đi tra.

Bài viết dĩ nhiên không phải của ả, là chuyện tốt do bạn của ả làm.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, Từ Bích Ảnh thật đúng là loại con gái miệng lưỡi dẻo quẹo, chẳng trách đời này có thể trèo lên cành cao. Cô lưỡi cùng Từ Bích Ảnh so đo, ngày hôm nay Từ Bích Ảnh không lựa lời nói nhiều như vậy, ai đúng ai sai, phần lớn người đều thấy rõ ràng.

Đúng lúc này, cửa phòng có tiếng gõ. Giọng không nóng không lạnh của Trình Tuyền truyền đến: "Ăn tôm."

Tâm trạng Nguyễn Thu Thu lập tức tốt lên: "Chờ tôi chờ tôi!"

Thu Thu Thu: Tùy cô vậy, chồng tôi còn đang gọi tôi.

Bạn thân Khinh Phong Bích Ảnh "Thiên hạ đệ nhất tiểu công chúa" lập tức trào phúng một câu: Ai biết cô có chồng thật hay không, có chồng mà còn bày đặt tình yêu qua mạng, không biết xấu hổ.

Câu này vừa nói, những người khác trong bang phái cũng không chịu nổi, dồn dập tham chiến, bắt đầu thảo phạt hai người, nói hai người khinh người quá đáng, không có chứng cứ còn đi nói bậy bạ.

Thiên hạ đệ nhất tiểu công chúa sức chiến đấu mạnh vô cùng, không chỉ thay Khinh Phong Bích Ảnh đứng vững trước công kích của những người khác, còn rất có ý trào phúng tiếp tục mắng Nguyễn Thu Thu, nói cô "Tán tỉnh người khác", "Chỉ biết tỏ ra yếu thế", "Người khác có chồng đều cùng nhau chơi, chồng cô có biết cô làm ra những chuyện này trên internet không?", "Cũng không biết cô đã đội nón xanh cho người ta chưa"...

Hết câu này đến câu khác, mắng rất bản mà lại không mang theo chữ thô tục, không thể nào báo cáo.

ID Thu Thu Thu vẫn sáng lên, nhưng vẫn không trả lời. Tất cả mọi người đều cho là cô bị chửi đến khóc, không ngờ không lâu sau, lệnh truy sát giang hồ đã được phát ra——

【 người chơi "Thu Thu Thu" treo lên lệnh truy nã, truy sát người chơi "Khinh Phong Bích Ảnh", "Thiên hạ đệ nhất tiểu công chúa" một trăm lần, cấp bậc hoàng kim tiền thưởng cao nhất, hạn trong vòng một tháng. Người chơi có số lần truy sát cao nhất sẽ được đưa tặng trang bị cực phẩm. 】

Trên màn ảnh dòng chữ đỏ tươi lặp đi lặp lại nhấp nhô phát ra, trong lúc nhất thời, toàn bộ thế giới đều sôi trào.

Có tiền có khác! Đúng là phong cách của người chơi nhân dân tệ!

Hai người bị đuổi giết lập tức nổi tiếng, sắc mặt đều tái cả rồi.

Bình thường đều là tự đấu đá lẫn sao, Thu Thu Thu sao lại không ra bài theo tiết tấu thế?

Nguyễn Thu Thu thâm tàng bất lộ. Tự mình ra tay rất phiền phức, không phải hai bọn họ rất quan tâm trò chơi này sao, thời gian một tháng, hoặc là thay acc khác, hoặc là chỉ có thể ở trong đàn nói mồm, một nhiệm vụ cũng đừng mong làm được.

Mấy người trong list bạn tốt liên tiếp gửi tới mấy hàng 66666*, quả thực đối với chiêu này của Nguyễn Thu Thu bội phục cực độ.

*cù, giỏi

Cô làm như thế, đừng nói Từ Bích Ảnh ngay cả mấy người từng chửi rửa cô cũng có chút sợ bị nhớ kỹ tên ID rồi bị truy sát chữ đỏ.

Hậm hực cảm miệng không dám đề cập tới.

Nguyễn Thu Thu vui sướng đi phòng ăn ăn tôm hùm. Trình Tuyền ngày hôm nay rất nghe lời, đại khái là biết kết cục của việc chộc giận phụ nữ, quy quy củ củ một câu cũng không nói. Nguyễn Thu Thu một bên vừa bóc vỏ tôm vừa nói: "Tôi vừa mới bỏ ra rất nhiều tiền trong game, có chút đau thịt. Tôi dự định tiết kiệm một chút."

Trình Tuyền hỏi: "Không có tiền, tôi chuyển cho em."

Nguyễn Thu Thu hơi kinh ngạc trước sự thức thời của anh: "Không cần." Có điều Trình Tuyền hỏi như vậy cô cũng rất vui, tốt xấu gì cũng ở chung một nhà nha.

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Vậy là tốt rồi, đừng cất xén tiền cơm."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Còn thể vui vẻ ngồi nói chuyện phiếm không?

Nguyễn Thu Thu không khách khí trộm đi tôm anh đã lột sạch, vừa nhai vừa mập mờ nói: "Sao anh không hỏi tôi tiền tiêu vào chỗ nào?"

Trình Tuyền yên lặng chậm rãi đưa một đĩa tôm đã lột sạch của mình chuyển về chỗ cũ: "Ừ?"

"Tôi bị người trong trò chơi mắng đến máu chó đầy đầu aizz, còn bị lôi lên trên diễn đàn. Người ta nói tôi đội nón sang cho chồng của mình, tôi oan quá mà."

Đôi mắt của anh chớp một cái.

"Đội nón xanh?"

Nguyễn Thu Thu: "... Trọng điểm không phải là tôi bị oan uổng sao? Chẳng qua là một đại thần kỹ thuật rất tốt luôn luôn đến bắt chuyện với tôi." Huống chi, hai người bọn họ căn bản không có tình cảm, có nón xanh cũng chẳng biết đội vào đâu.

Nguyễn Thu Thu buồn bực nói: "Đáng tiếc kỹ thuật của tôi quá kém, nếu không nhất định sẽ khiêu chiến Khinh Phong Bích Ảnh kia, quang minh chính đại đánh cho cô ta một trận nhớ đời."

Trình Tuyền trầm mặc.

"Em tức giận?"

"Không tính tức giận, chỉ là tôi không thích bị oan uổng." Nguyễn Thu Thu nhíu mày, "Có điều tôi đã trả thù xong rồi. Thành công làm cho cô ta ngậm miệng."

Trình Tuyền nhìn qua cô, sắc mặt trầm ngâm như có điều suy nghĩ.

Bữa tiệc lớn kết thúc, Trình Tuyền thu dọn tàn cuộc, Nguyễn Thu Thu vọt đi tắm.

Đợi cô đắp mặt nạ xong, ra cửa, lại nghe được từ trong thư phòng truyền tiếng nhạc quen thuộc. Nguyễn Thu Thu sững sờ, tiến đến trước cửa hỏi: "Anh đang làm gì, không phải là chơi game đó chứ?"

Trình Tuyền bình tĩnh ừ một tiếng.

"Nhìn xem gian phu là ai."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô đi đến sau lưng Trình Tuyền, nhìn thấy nhân vật của Trình Tuyền là hiệp khách "Tây Giang Nguyệt", chậm rãi lặp lại chiêu thức mấy lần. Nguyễn Thu Thu ngó ra, ranh mãnh hỏi: "Trước đó chưa chơi qua loại game này à."

Trình Tuyền trả lời: "Kỹ thuật không tốt."

Nguyễn Thu Thu gật gật đầu: "Tôi cũng vậy, kỹ thuật không được, chỉ có thể làm một người chơi Phật Hệ ngắm phong cảnh."

Nói đến đây, Nguyễn Thu Thu một tay dựng trên vai của hắn, xích lại gần màn hình thấy rõ bản đồ chỗ Trình Tuyền, nói: "Chờ một chút thêm tôi vào danh sách bạn đi, mang anh làm nhiệm vụ một chút. Nếu như anh không chê việc đi đâu đều có người vây xem."

Lực chú ý của cô tất cả đều đặt lên trò chơi, bất tri bất giác đã tới rất gần Trình Tuyền. Ngón tay mềm mại lạnh buốt, cách lớp áo cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ của cô, mái tóc dài đen dài ẩm ướt vẫn còn mang theo mùi thơm dầu gội, lúc cô nói chuyện, hơi thở ấm áp phảng phất xẹt qua.

Trong nháy mắt Trình Tuyền hơi hoảng thần, nhưng mặt ngoài vẫn không nhúc nhích, ngoài mặt bình tĩnh.

...

Nguyễn Thu Thu lập tức trở về gian phòng đăng nhập game, thêm Trình Tuyền.

Thu Thu Thu: Tôi dẫn anh đi làm nhiệm vụ đi... Từ từ, anh đi đâu vậy?

Tây Giang Nguyệt: Em đi trước, mua mấy bộ y phục chơi.

Thu Thu Thu:???

Nguyễn Thu Thu buồn bực nhìn bóng anh biến mất, lúc này mới đi vào group chat của bang, mọi người thấy cô đều rất vui vẻ, nguyên một đám kêu từng tiếng kim chủ ngọt sốt. Từ Bích Ảnh cùng bạn ả đã hoàn toàn không dám lộ mặt ở trò chơi, nếu như hai người bọn họ co đầu rút cổ một tháng, như vậy, Nguyễn Thu Thu một đồng tiền đều không cần bỏ ra rồi.

Nguyễn Thu Thu thật muốn vỗ tay cho chỉ số thông minh của mình.

Bạch Long Mã: Thu Thu à, người vừa mới đi làm gì vậy?

Thu Thu Thu: A, chồng tôi nói muốn chơi game nên tôi dẫn anh ấy đi cùng.

Vừa nói tới từ "chồng", tất cả mọi người kinh ngạc. Nguyên một đám ríu rít, dồn dập hỏi tên chồng cô.

Vừa vận mượn cơ hội này công bố, cô thoải mái đánh ra vài chữ to "Tây Giang Nguyệt". Cô không cảm thấy Trình Tuyền level thấp có gì mất mặt, level của cô là đập tiền đi lên, hai người chỉ cần vui vẻ làm người chơi nạp tiền là được, từ trước tới giờ cô chưa bao giờ phải để ý ánh mắt người khác.

Group chat đột nhiên trầm mặc vài giây.

Đi về phía tây: Cái đó... Là Tây Giang Nguyệt trên kêm thế giới sao?

Bạch Long Mã: Lão công người 6666 aaaaaa.

Đặng bố lợi thiếu: Rất đàn ông! Rất bản lĩnh!

Thu Thu Thu:???

Cô không hiểu gì mở kênh thể giới đã bị cô cho ẩn ra, liền nhìn thấy từng dãy chữ màu đỏ không ngừng respawn, lại không ngừng bị ngôn luận của các người chơi bao phủ.

【 "Tây Giang Nguyệt" khiêu chiến võ đài "Cổ Quốc Thần Du". 】

Nguyễn Thu Thu suýt nữa nhảy dựng lên: "!!! Trình Tuyền anh đang làm gì vậy!!!"

Cách một cánh cửa, giọng Trình Tuyền chậm rãi bay qua.

"Luyện tập."

****Tác giả có lời muốn nói:

Trình Tuyền: Kỹ thuật không tốt.

Thu Thu: Không sao, kỹ thuật tôi cũng không tốt. Chúng ta cùng làm những người chơi nạp tiền vui sướng ~

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 15: Đại Thần 666

Editor: Hạ Cẩn

Lý do tươi mát thoát tục như thế, cũng chỉ có Trình Tuyền có thể dùng.

Nhất thời Nguyễn Thu Thu cạn lời.

Cô đi đến cửa thư phòng lại phát hiện Trình Tuyền đang ăn bánh Cookie Jenny hôm qua mua ở cửa hàng, tiếng răng rắc rắc tiếp tục không ngừng khònh nghì, đã thế một tay khác còn cầm chuột di di chạy khắp nơi trên bàn đồ. Đi theo sau anh là gần trăm người chơi, anh đi đến đâu theo tới đó, đa số là cố ý tới xem Tây Giang Nguyệt có dáng dấp ra sao.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Muốn quyết đấu còn thành thoi không lo lắng ngồi ăn bánh bích quy. Thật muốn để đám Bạch Long Mã đến nhìn xem cái người bọn nói là "thật đàn ông" đang làm gì.

Diễn đàn game ồn ào nổ.

« báo —— chồng thật của Thu Thu Thu lên mạng! »

« Tây Giang Nguyệt giận dữ vì hồng nhan! »

« lại là một tên yếu như gà sắp bại dưới tay Cố Quốc Thần Du, không có chút nào đáng xem, rác rưởi. »

« trực tiếp Tây Giang Nguyệt khiêu chiến Cố Quốc Thần Du, mọi người mau vào xem! »

« tôi ước một cây que cay, đây sẽ một cuộc đấu vô vị nhất trong các trận đấu vô vị »

...

Bây giờ vốn là thời gian làm việc buổi tối nhưng lại bởi vì một màn này mà không ít người chơi dồn dập tràn vào trong trò chơi ăn dưa xem náo nhiệt. « Như Mộng Lệnh » từ khi phát hành đến nay đều rất được đón nhận, trò chơi có thể chơi lên nhiều level, các người chơi tất cả đều bận rộn thăng cấp, chủ đề cũng đều là nội dung liên quan tới trò chơi, loại bài viết bóc phốt kiểu 818 này rất ít, mọi người lại đã thấy quen tra nam tra nữ trên internet, nhìn đến chết lặng.

Đột nhiên được một quả dưa lớn, một đám người hưng phấn đến không chịu được. Trong đó lại còn liên quan đến đại thần, thế giới thật, tình tay bốn, bắt gian..... vân vân vô vàn các yếu tố máu chó khác, đã có người có thể tưởng tượng ra hẳn một bộ phim truyền hình.

Hiện tại khu chiêng gõ trống, chờ kịch mở màn.

Hai người giữa tâm bão, một người ăn bánh bích quy, một người yên lặng nhìn ngòai nhìn đối phương ăn bánh bích quy, im lặng ngưng đọng.

Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên nghĩ đến, là vì mình có nhắc tới kỹ thuật quá kém không thể PK Kinh Phong Bích Ảnh, cho nên Trình Tuyền mới muốn login xả giận cho cô. Tâm ý của Trình Tuyền cô nhận, nhưng mà, đợi lát nữa thua quá thảm, Nguyễn Thu Thu sợ anh mất mặt.

"Răng rắc răng rắc răng rắc..."

Trình Tuyền lấy tốc độ gặm của chuột hamster gặm bánh bích quy.

Nguyễn Thu Thu: "...". Anh hình như căn bản không coi ra gì.

Cố Quốc Thần Du online, lại không đáp lại.

Đợi cho anh ta biết việc Từ Bích Ảnh làm, chuyện đã đến tình trạng không cách nào vấn hồi, cũng không biết nên xin lỗi thế nào mới tốt. Nhìn qua tên Tây Giang Nguyệt không ngừng khiêu chiến võ đài với mình, anh vừa buồn cười lại vừa có loại đau xót không thể giải thích được.

Anh mượn acc của Đi về phía tây, gửi tin nhắn cho Nguyễn Thu Thu.

Cố Quốc Thần Du: Để Tây Giang Nguyệt thu tay lại đi, tôi sẽ thay Bích Ảnh xin lỗi cô.

Thu Thu Thu: Thật ngại quá, đây là chuyện do chồng tôi quyết định, nếu như anh ấy thích, tôi không có quyền ngăn cản.

Anh khế cau mày.

Cố Quốc Thần Du: Tôi không muốn huyên não làm chuyện trở lên quá xấu hổ.

Thu Thu Thu: Không có việc gì, anh ấy thua thì thua thôi.

Nếu như Trình Tuyền không quan tâm, cô cũng coi đi như đi xem kịch vậy. Ít nhất, có thể quyết đoán khiêu chiến đại thần, Nguyễn Thu Thu đột nhiên cảm thấy Trình Tuyền thật sự rất có can đảm.

"..."

Tây Giang Nguyệt vẫn còn gửi yêu cầu PK. Tất cả mọi người chờ đợi Cố Quốc Thần Du phản ứng, đợi lâu như vậy không gặp đáp lại, coi là đại thần là không có ý định để ý tới mấy cái bia đỡ đạn như này, người ăn dưa dần dần có xu thế tản ra.

Ngay tại thời khắc máu chót, kênh thể giới tin tức respawn.

【 "Cố Quốc Thần Du" đồng ý "Tây Giang Nguyệt" khiêu chiến.
】

Woa ——

Đại thần đáp ứng! Vừa mới ở trong diễn đàn nói đại thần có thần cách cao như vậy, không muốn so đo cùng một người mới, trong nháy mắt bị vả mặt.

Sàn thi đấu có thời gian chuẩn bị là 10 phút, có sắp đặt chỗ vây xem và bình luận trực tiếp, các người chơi đều có thể tràn vào sàn thi đấu xem hai người thi đấu tranh tài. Không đợi hai người vào sân bình luận đã che trời ngập đất, đều là bình luận ăn dưa.

Sàn thi đấu của « Như Mộng Lệnh » từ lúc thiết lập đã là một điểm nóng.

Yêu cầu như sau: người chơi hai bên PK, không dùng đồ vật tăng cấp, không mang thêm trang bị đặc thù, trang bị cấp hồng trở lên đều tính theo giá trị trung bình. Nói cách khác, người chơi hai bên chỉ có thể dùng kỹ thuật chân chính để đánh bại đối phương.

Sàn thi đấu đối với Cố Quốc Thần Du mà nói chính là nơi khởi đầu cho chức danh đại đại thần của anh ta.

Sau khi game phát hành không lâu, anh - một tân nhân khiêu chiến với một đại thần từng dùng tài khoản thử nghiệm, anh đã lấy sức một mình đấu một trận chiến khá đẹp. Cũng từ lúc này, cái tên Cố Quốc Thần Du chính thức nổi tiếng trong game.

Về sau, anh trải qua vài lần thi đấu võ đài đều tiêu sái chiến thắng cũng coi là lộ mặt cho toàn bộ người trong game, là đại thần có độ nổi tiếng cao nhất.

Có người nói Tây Giang Nguyệt là ghé con mới sinh không sợ cọp, chuyện mất mặt còn ở phía sau, cũng có người nói hành động như vậy cho dù là thua cũng rất quang vinh, dù sao cũng là vì người phụ nữ của mình mà đánh. Nói tóm lại, đêm nay sẽ là một đêm lưu lại ánh sáng chói lọi trong « Như Mộng Lệnh ».

Thời gian đã đến, hai người đổi xong trang bị, bị tự động chuyển đến bên trên sàn thi đấu.

Đều là hiệp khách, đều là một bộ đồ tân thủ trường bào màu trắng, tay áo bông bành, phong thần tuấn lãng, trên tay đều là cầm trường kiếm đồng thau giống nhau y như đúc. Nếu như không phải

có tên lơ lửng trên đầu để phân biệt, chỉ sợ thật sự nhìn không ra ai là ai.

Cố Quốc Thần Du không tán đồng cách làm của Tây Giang Nguyệt.

Cho dù là vì biểu hiện ra mình là đàn ông chân chính cũng hẳn là nên mặc trang bị tốt một chút, tránh cho mất máu quá nhanh. Anh ta tính toán mình đợi lát nữa nên dùng chiêu thức nào mới không làm cho đối phương thua quá khó nhìn.

Bình luận rối loạn.

"Đây là cuộc chiến giữa hai người đàn ông!"

"Mẹ ời quá lãng mạn, nơi đây @ chồng ta, lòi ra ăn đòn đi!"

"Tôi đã đoán được khung cảnh thảm đạm tiếp theo..."

"Xem đại thần sẽ để cho đối phương thua có thể diện một chút như thế nào."

Mọi người ồn ào, Nguyễn Thu Thu yên lặng nhìn bình luận, không biết nói cái gì cho phải, gửi cho Trình Tuyền câu "Cố lên". Bang phái group chat cũng là hò hét ầm ĩ, một đám quần chúng náo nhiệt đi hít drama, xem xét ở đây có mặt người trong cuộc nên bọn họ cũng kín đáo đi nhiều, cũng không ít người an ủi Nguyễn Thu Thu, khen chồng cô quả thực quá ra sức.

Nguyễn Thu Thu một chút cũng không lo lắng, nhất là lại nghe được thư phòng liên tục truyền đến tiếng ăn bánh quy răng rắc rắc rắc thì lại càng buông lỏng.

Âm thanh nhấn nhở em dịu của hệ thống vang lên.

【 người chơi xin chuẩn bị kỹ lưỡng 】

【 bắt đầu đếm ngược 】

【 ba, hai, một, bắt đầu! 】

Quần chúng hít drama lập tức an tĩnh. Mọi người không dám chớp mắt nhìn chằm chằm màn hình, chờ xem kịch vui. Ở trung tâm hai người bình tĩnh đứng tại chỗ, ai cũng không nhúc nhích, an tĩnh không tưởng nổi.

Bình luận vây xem im lặng vài giây, mới có người yếu ớt gửi một câu.

"Kẹt lại rồi?"

Cố Quốc Thần Du lúc đầu đang chờ Tây Giang Nguyệt động thủ trước, tránh cho anh ta vừa ra tay đối phương đã mất nửa thanh máu. Không ngờ đối phương vững như bàn thạch, một dáng vẻ "Địch không động ta không động" khiến anh có chút không kiên nhẫn.

Rốt cục, Cố Quốc Thần Du động.

Anh đột nhiên nhắc lên một thanh kiếm hoa xinh đẹp ác liệt phóng về đối phương phóng. Trong chớp mắt, Tây Giang Nguyệt đang đứng im như cá chết cũng bắt đầu động! Chỉ thấy anh linh hoạt kinh người, uyển chuyển tránh chiêu của Cố Quốc Thần Du, tại tất cả mọi người không thấy rõ tình huống, trường kiếm trong tay anh đột nhiên biến mất, lúc xuất hiện lần nữa, cây kiếm thanh lãnh đâm đến từ phía sau Cố Quốc Thần Du, sáng lên ánh sáng lóa mắt.

Thanh máu trên đỉnh đầu Cố Quốc Thần Du trong nháy mắt mất gần một phần tư.

Thời gian ngừng tại thời khắc này.

Nhóm quần chúng ăn dưa đều sợ ngây người, bình luận tĩnh mịch trầm mặc. Ngay cả người trong cuộc Cố Quốc Thần Du cũng sững sờ tại chỗ quên cả phản kích, không biết ở đầu máy tính bên kia anh ta có biểu cảm gì.

Nguyễn Thu Thu: "???" Vừa rồi cái kia là Trình Tuyên làm à? Sao lại có chút không thể tin được vậy?

Chiêu này của Tây Giang Nguyệt là chiêu cơ bản của hiệp khách, "xuyên vân tảng sáng", là chiêu người người đều dùng qua không biết bao nhiêu lần, cũng là một chiêu mà mọi người ai ai cũng biết khuyết điểm và nên tránh đi như thế nào. Theo lý mà nói, "xuyên vân tảng sáng" đối với Cố Quốc Thần Du hẳn là không có chút lực uy hiếp nào.

Có thể đánh Cố Quốc Thần Du, còn có thể làm cho đối phương ngạc nhiên sững sờ tại chỗ, chỉ có thể nói rõ ——

Cái tên Tây Giang Nguyệt lai lịch không rõ này, tốc độ tay nhanh hơn Cố Quốc Thần Du nhiều!!

Bình luận đều là khiếp sợ cảm khái.

"6666666 "

"Trâu bò, ĐM!"

"Đây là Thần Tiên phương nào vậy!"

"Má ơi có ai thấy rõ không? Cầu đại thần giải thích vừa rồi có chuyện gì xảy ra?"

"Ta rất muốn xem quay chậm nhưng ta không dám động sợ bỏ lỡ chiêu tiếp theo!"

Mọi người ở đây sợ hãi thán phục, Cố Quốc Thần Du điều khiển nhân vật đi về phía trước hai bước, giống như là cho thấy mình muốn ra chiêu.

Hiệp khách bạch y tung bay bỗng nhiên nhảy lên không trung, rút kiếm lên, trong chớp lát, giữa không trung biến hóa ra hàng ngàn hàng vạn tia sáng trắng như Bạo Vũ Lê Hoa Châm*, khí thế hung hăng xông lên! Bằng tốc độ mắt của Nguyễn Thu Thu căn bản đuổi không kịp động tác của hai người bọn họ động tác, cô chỉ thấy Tây Giang Nguyệt bị đối phương gần 100% khóa chặt tại chỗ, phí công giãy dụa một chút, lập tức bị đối phương hoàn toàn khóa lại, cô chỉ thấy như ngàn vạn pháo hoa nổ tung trên màn hình, thanh máu HP của nhân vật Tây Giang Nguyệt giảm vùn vụt.

* Bạo Vũ Lê Hoa Châm: chiêu thức được coi là mạnh nhất của Đông Phương Bất Bại sau khi luyện thành Quỳ Hoa Bảo Điển.

Sau đó.

【 trận đầu, Cố Quốc Thần Du, thắng! 】

Khung bình luận trong nháy mắt trở nên sinh động.

"Mới vừa rồi là Cố Quốc Thần Du đại thần quá khinh địch thôi!"

"Quả nhiên, là do đại thần sơ suất, Tây Giang Nguyệt hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội chống cự nào!"

"Đại thần quả nhiên là đại thần!"

Về việc thái hồng thí* Cố Quốc Thần Du hết lời này đến lời khác, trong bang phái cũng không ai nói gì chỉ có Khinh Phong Bích Ảnh vẫn luôn login mở miệng.

*thái hồng thí (彩虹屁): ý chỉ fan khen idol, cho dù thả rắm cũng khen là cầu vồng.

Khinh Phong Bích Ảnh: Thật xin lỗi nhé Thu Thu, đại thần nhà tôi không thu tay kịp.

Nguyễn Thu Thu làm lơ vẻ mặt đắc chí của ả. Cô có chút sợ Trình Tuyền mát mát, đẩy máy tính ra đi xem Trình Tuyền đang làm gì. Vừa ra khỏi cửa phòng ngủ đã thấy Trình Tuyền từ phòng bếp trở về, cầm trong tay một chai Yakult chuẩn bị mở ra.

Nguyễn Thu Thu: "???"

Từ từ đã, không phải anh đang chơi game sao, chạy đến phòng bếp từ bao giờ vậy?

Ngược lại với vẻ mặt kinh ngạc của Nguyễn Thu Thu, phản ứng của Trình Tuyền thoải mái nhàn nhã.

Anh bình tĩnh nói: "A, ăn bánh bích quy nhiều quá, hơi khát."

Nguyễn Thu Thu: "..."

... Cho nên.

Thằng cha đánh một nửa rồi chạy đi uống nước à!

Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: Anh không thể đánh xong một ván rồi uống nước sao!

Trình Tuyền: Có thể, nhưng không cần thiết.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 16: Và Mặt Bóp Bóp Bóp

Editor: Hạ Cẩn

Thời gian nghỉ ngơi chỉ có năm phút đồng hồ, rất nhanh đã kết thúc.

Mọi người mới đó còn ầm ĩ giờ đều an tĩnh lại, chờ vòng đấu tiếp theo, cũng đã có người không còn hứng thú, trực tiếp rời khỏi. Bọn họ đã có thể dự đoán đến kết quả —— chắc chắn là đại thần cho tay mơ ăn hành, đơn phương ngược tra đương nhiên không có gì đáng xem rồi.

Nguyễn Thu Thu trở lại trên chỗ ngồi, chờ màn tranh tài tiếp theo.

Cô nhìn bộ dạng bình tĩnh của Trình Tuyền, nhất thời cạn ngôn. Mọi người trong bang còn đang an ủi Nguyễn Thu Thu để cô không nên quá xấu hổ, Cố Quốc Thần Du là đại thần trong game, thắng người khác là chuyện rất bình thường.

Nguyễn Thu Thu: "... " Nếu như bọn họ biết Trình Tuyền mới vừa rồi đi lấy Yakult, còn có thể nói ra lời này không?

Trận thứ hai chuẩn bị bắt đầu, mọi người mong mỗi chờ đại thần ngược tra, để cái thằng ngu không biết lượng sức này tự nhìn lại bản thân cho tốt một chút.

Cố Quốc Thần Du nhìn Tây Giang Nguyệt đứng im bất động trên màn hình, bỗng nhiên có chút hoảng hốt —— vì sao, anh ta luôn loại cảm giác mơ hồ rằng đối phương chỉ là đang thử xem thực lực của anh ta như thế nào? Người chơi bình thường nhìn không ra, nhưng Cố Quốc Thần Du rõ ràng, anh ta có thể làm mất máu của Tây Giang Nguyệt tuyệt đối không phải may mắn cũng tuyệt đối không phải phát huy vượt xa bình thường.

Loại bình tĩnh vững vàng như tay già đời này không khỏi làm anh có cảm giác quen thuộc như đã từng quen biết.

Anh ta nhú nhú mày, khung đối thoại có một hàng chữ gửi ra ngoài.

Cố Quốc Thần Du: Tôi sẽ cố hết sức.

Tây Giang Nguyệt: Ừ.

Quần chúng vây xem hít drama lập tức phấn nộ.

"ĐM, người coi mình là ai chứ, Quốc phục đệ nhất Lý Tư Đặc à? Tinh tướng cái mẹ gì!"

"Quả thực quá phách lối! Đại thần dùng sức đánh hấn đi!"

"Câm mồm vào đi lão huynh, lấy thái độ gì nói chuyện với đại thần thế."

Người trong cuộc Cố Quốc Thần Du cũng không tức giận, ngược lại bởi vì đối phương khí định thần nhàn* trả lời làm cho anh ta mơ hồ có cảm giác bất an. Lúc anh ta đang cố ngẫm xem cảm giác bất an từ đâu mà đến thì theo âm thanh nhắc nhở của hệ thống, trận thứ hai, bắt đầu!

*气定神闲: tâm tình bình tĩnh

Quần chúng ăn dưa mặc dù đi một chút nhưng cơ số vẫn đông đảo như cũ. Khung bình luận vẫn là một hàng dài kéo dài, đơn giản chỉ là thổ lộ và vuốt mông ngựa.

"Đại thần ngược hấn đi!"

"Một chiêu đưa hấn đến Tây Thiên!"

"Đại thần ta yêu người a a a a a!"

Lễ tể có bình luận của mấy người kính nể Tây Giang Nguyệt có thể có dũng khí như thế nhưng nhanh chóng bị người chơi khác đè xuống, biến mất không thấy gì nữa.

Đứng trong trung tâm sàn thi đấu, hai người chơi hiệp khách đứng tại chỗ không nhúc nhích, giống như lại tái hiện cục diện giằng co vừa rồi. Chỉ là khung cảnh trầm mặc mặt đối mặt một giây sau đã bị Tây Giang Nguyệt đánh vỡ.

Anh ta động.

Đằng đằng sát khí, khí thế ngập trời. Tám chữ có thể hình dung khung cảnh chấn động vạn năm khó gặp một lần mà khán giả ở đây đang nhìn thấy: Bọn họ không thể thấy rõ đối phương ra chiêu! Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy người liên tục lùi về sau, bị đánh đến mức không hề có lực đánh trả là Cố Quốc Thần Du, thanh HP của anh ta đang sụt giảm nhanh chóng!

Cố Quốc Thần Du lại một lần nữa bị khóa chặt lại, từ trên cao mạnh mẽ bị quăng xuống đất!

Ngọn lửa vàng đen lấy Tây Giang Nguyệt làm trung tâm nổ tung. Anh giống như Tử Thần, lãnh khốc đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm Cố Quốc Thần Du không còn sinh mệnh.

【 trận thứ hai, Tây Giang Nguyệt, thắng! 】

Xôn xao ——

Người chơi vây xem ngây ra như phỗng, yên lặng sau một hồi, chỉ có một vấn đề:

Vừa rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Có thể... Có thể xin admin chiếu lại không..."

"Xin chiếu chậm 0.5 lần không không không chiếu chậm 0.1 lần!"

"Trời ạ, tôi hoa mắt sao?"

"Có ai rõ không, cầu giải thích đi huynh đệ tỷ muội!"

Bọn họ vẻ mặt chết lặng nhìn Tây Giang Nguyệt vẫn bình tĩnh như cũ, giọng vừa mới kêu gào Cố Quốc Thần Du đại thần ngược chết cái thứ cặn bã này biến mất trong nháy mắt không thấy đâu. Ai cũng không dám lên tiếng, ngay cả chủ bài viết trực tiếp cũng đứng hình không biết nên nói gì cho phải.

Có người gửi bài viết đầu tiên.

【 trận thứ hai, Tây Giang Nguyệt toàn thắng Cố Quốc Thần Du! 】

Bài viết vừa đăng, lập tức tâm tình của mọi người nổ tung. Ngay cả người chơi vừa mới ra kênh trực tiếp của sàn thi đấu vây cũng

ngắn người. Lúc này mới hồi hận không thôi, vội vàng hỏi ngọn nguồn chuyện xảy ra. Cùng lắm là mấy phút, lại tràn vào hơn mười ngàn người chơi, suýt khiến hệ thống sụp đổ.

Cố Du khiếp sợ. Khí thế sát phạt quyết đoán này, thủ đoạn quen thuộc này... Không, tuyệt đối với không thể nào là người kia.

Bằng thần cách của người kia, sao có thể hạ mình đi tới một trò chơi dạng này, còn cùng anh ta PK. Chỉ có thể cho thấy ẩn trong thành thị, trên thế giới này vẫn có rất nhiều cao thủ chưa từng thấy qua.

Cơ thể của anh ta vô cùng căng thẳng, vô cùng khẩn trương. Tốc độ của đối phương là một sự ác liệt mạnh mẽ mà anh ta căn bản là không có cách đuổi kịp, nếu như lại tiếp tục như thế, anh ta chắc chắn sẽ thất bại theo cách tương tự!

Thế nhưng, trong khoảng thời gian ngắn, anh ta nên làm như thế nào mới tốt?

Trong lúc đó, Nguyễn Thu Thu cũng xem đến mức ngu người. Cô không dám quấy rầy Trình Tuyền, chỉ có thể chờ đợi lát nữa cuộc thi đấu kết thúc rồi đi qua mới biết rõ ràng chuyện gì xảy ra. Chỉ là hiện tại tỷ số 1:1, dù ai cũng không thể dự đoán kế tiếp ai sẽ thắng chung cuộc.

Các người chơi hưng phấn đến mức muốn nổ tung, gấp không đợi nổi trận tranh tài tiếp theo.

Âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên: Trận đấu thứ ba, bắt đầu!

Cố Quốc Thần Du đi đầu một bước!

Anh ta cơ hồ là ngay sau khi hệ thống tuyên bố bắt đầu đã trực tiếp xuất ra sát chiêu sở trường của bản thân, chỉ là đối với Tây Giang Nguyệt mà nói vẫn là quá chậm, sơ hở trăm chỗ, không có chút lực phòng thủ. Anh giống như một cỗ máy chiến tranh không tình không cảm, không lưu tình nghiến ép Cố Quốc Thần Du!

Cố Quốc Thần Du bị đánh ngã trên mặt đất!

Cố Quốc Thần Du lại bị đánh ngã trên mặt đất!

Giống như một trận tàn sát đẫm máu đơn phương, Cố Quốc Thần Du phản kháng vừa thảm đạm vừa vô lực như vậy khiến người chơi đang xem không tự chủ được nhìn chăm chú.

Thảm rồi, quá thảm rồi.

Hoàn toàn không có bất kỳ sơ hở nào!

Nếu như nói kỹ xảo của Cố Quốc Thần Du có thể xưng danh hoàn mỹ, không có chút nào sơ hở, như vậy, giờ phút này Tây Giang Nguyệt lấy sách giáo khoa kỹ xảo giảng sinh động cho bọn họ cái gì gọi là hiệp khách chân chính. Anh lấy thân phận hiệp khách, hoàn thành mấy lần bạo kích, ra chiêu tàn khốc, tàn nhẫn không留情 chút, quả thực giống như linh hồn rong đêm tối, tùy thời có thể lấy mạng, khiến cho người khác run rẩy ngạt thở, khiến bọn họ bất lực run rẩy, bình luận lặng ngắt như tờ.

Các người chơi ngừng thở, nhịp tim tăng tốc, con mắt đều không nỡ nháy một chút. Ngay sau đó —— giọng hệ thống nhắc nhở giống như một tiếng chuông tang, dùng sức nện vào trái tim của bọn họ, suýt nữa khiến bọn họ thở không không ra hơi.

【 ván thứ ba, Tây Giang Nguyệt, thắng! 】

Lần thi đấu này, Tây Giang Nguyệt hai thắng một bại, thắng chung cuộc! 】

Các người chơi lập tức đứng hình.

Bất tri bất giác bọn họ ý thức được, hôm nay sợ rằng đã chứng kiến trận đấu kinh điển nhất, khó có thể sao chép trong trò chơi trực tuyến « Như Mộng Lệnh ». Cái gì gọi là chơi game, Tây Giang Nguyệt quả thực đã đưa chơi game thành một loại nghệ thuật!

Bọn họ lấy lại tinh thần, chỉ có một vấn đề: Đó chính là, Tây Giang Nguyệt đến cùng là ai?

Khí thế ngợp trời, kỹ xảo hoa lệ huy hoàng, tuyệt diệu mà không có chút nào sơ hở, kỹ năng phòng thủ cùng tốc độ không thể tưởng tượng... Giống như một cỗ máy hình người, quả thực không phải là việc mà con người có thể làm được!

Muôn người nhìn chăm chú, Cố Quốc Thần Du nhớ lại nỗi sợ hãi một năm trước.

Anh đã thành danh nhiều năm trong game, chiến tích từng đồng, vô cùng may mắn đạt được cơ hội khiêu chiến Quốc phục đệ nhất Lý Tư Đặc. Anh lúc đó cũng như hôm nay, không hề có cơ hội đánh trả, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị đánh bại.

Cảm giác làm người sợ hãi, bất lực này trừ người đó ra không có người thứ hai.

Cố Quốc Thần Du đầu ngón tay run rẩy đánh một cái tên, đến chính anh ta cũng không thể tin được.

Cố Quốc Thần Du: Lý Tư Đặc

Tây Giang Nguyệt: Ủ.

Lời của hai người vừa ra, đám người xông xáo. Bọn họ không ngờ rằng mình vừa mới chế giễu Quốc phục đệ nhất Lý Tư Đặc? Thần long không thấy đầu đuôi kia, ngay cả thi đấu còn không đánh đại thần? Các người chơi đang xem lập tức điên cuồng, tất cả bình luận đều là lời thổ lộ với Lý Tư Đặc, bọn họ muốn thêm bạn tốt, lại phát hiện đối phương sớm đã sửa là không cho phép bất luận người chơi nào thêm bạn tốt, cứ như vậy lặng yên không một tiếng động Logout.

Video thi đấu của hai người vốn đã hot, lại thêm tag Lý Tư Đặc nên số lượt chia sẻ tăng lên vùn vụt, video được phát đi phát lại rất nhiều lần, rất nhiều blogger thức đêm xử lý video, giải thích trong ba trận đấu của hai người có chuyện gì xảy ra.

Nguyễn Thu Thu còn online vô cùng bình tĩnh.

Bang phái lặng ngắt như tờ, group chat dừng tại câu đặc chí của Khinh Phong Bích Ảnh.

Nguyễn Thu Thu ho một tiếng, trả lời một câu.

Thu Thu Thu: Thật xin lỗi nha Bích Ảnh, anh nhà tôi không thu tay kịp.

So sánh lời của hai người, vả mặt bốp bốp bốp. Nhóm quần chúng ăn dưa lập tức cười nghiêng ngửa, chỉ muốn cho gửi cho Nguyễn Thu Thu một hàng 666. Một cho Khinh Phong Bích Ảnh kia làm như trúc mã nhà mình là bảo bối gì ghê gớm lắm, Thu Thu Thu người ta căn bản không thèm để vào mắt có được không, so với Listeria, Cố Quốc Thần Du còn tính là đại thần gì chứ?

Bài viết trên diễn đàn được cập nhập hàng chục lần.

« Sốc! Chồng của Thu Thu Thu là Quốc phục đệ nhất Lý Tư Đặc!
»

« Tinh tướng bị vả mặt, lúc này còn trà xanh gì nữa »

« mắng vợ ta, ta đánh đàn ông của cô»

« sau sự kiện vả mặt —— xấu hổ, ai sẽ ở lại trong trò chơi? »

Khinh Phong Bích Ảnh không biết là bị chọc tức hay là đã logout sau một lúc lâu cũng không nói gì.

Group chat bang phái đã bị một đám quỷ khóc sói gào spam:
"Thu Thu Thu, van cầu người nói với đại thần một câu đi, ta là fan của anh ấy sáu năm trời!" "Trời ạ ta chỉ muốn biết Lý Tư Đặc có hình dạng ra sao!" "Mẹ ời con khóc!" "Lý Tư Đặc, I LOVE YOU, anh liếc em một cái đi mà!"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Thu Thu Thu: Đến giờ cơm, tôi logout trước.

Cô tùy tiện tìm một cái cơ vội vàng logout, để cho đám dân mạng điên cuồng kia tỉnh táo lại.

Một bên khác.

Thư phòng Trình Tuyển cũng không yên tĩnh, trong điện thoại Đồ Nam cuồng loạn kêu lên khiến người ta đau tai: "Đại Boss anh đăng nhập trò chơi lúc nào, vì sao không nói với em một tiếng!"

Đại boss nhà mình đăng nhập game nhà mình vốn phải là chuyện tốt mới đúng, nhưng mà lại tạo thành sóng to gió lớn, Đồ Nam bó tay toàn tập, thật không biết nên kết thúc chuyện này như thế nào.

Đầu bên kia truyền đến tiếng vang răng rắc răng rắc ăn bánh bích quy còn có giọng đại boss mơ hồ, ngữ điệu mập mờ ung dung: "Muốn ăn tiệc."

Đồ Nam: "Cái gì???"

Đáp lại cậu là tiếng "cạch" Đại boss cúp điện thoại.

Đồ Nam: "..."

Đại boss khốn nạn! Oa hu hu bé bị tức chết rồi!

...

Nguyễn Thu Thu khao Trình Tuyền, làm cho anh một bàn đồ ăn lớn. Cô nghe được tiếng cửa thư phòng bị mở ra, sau lưng Trình Tuyền chậm rãi đi lên trước, tiện tay lại cầm một bình Yakult, chuẩn bị mở.

Nguyễn Thu Thu nhất thời có chút thấp thỏm.

Cô nhìn về phía Trình Tuyền, cẩn thận kêu lên: "Cái đó... Đại thần?"

"..."

Trình Tuyền vốn đang ngửa đầu uống Yakult, có thể thấy rõ yết hầu của anh nhấp nhô mấy lần, đường cong hàm dưới gọn gàng tinh tế. Anh nghe được xưng hô của Nguyễn Thu Thu, động tác dừng lại, quay mặt chỗ khác ánh mắt lờm lờm cô. Cặp mắt hẹp dài kia

lười nhác lại không có tinh thần nhưng cô lại hiểu rõ ý tứ của anh: Điên rồi?

Nguyễn Thu Thu: "... coi như tôi không nói gì. Rửa tay ăn cơm đi."

Cô không nên nghĩ Trình Tuyền quá xa rời thế tục mới đúng.

Cái gì mà Lý Tư Đặc, cái gì mà Quốc phục đệ nhất, cái gì mà đại thần, nói cho cùng, cách đây cấp mạng luôn có photoshop. Trình Tuyền trước mặt cô mới là một người thật sự tồn tại, một...

Bàn tay được xưng là "Thần Tay" to rộng, đầu ngón tay thon dài đang nóng lòng dò xét đĩa sườn xào chua ngọt đã dọn xong trong mâm. Anh không hề chú ý tới sau lưng Nguyễn Thu Thu yên lặng tới gần, duỗi cái muống cán dài chưa dùng qua, dùng muống chuối "bộp" một tiếng đánh vào sau gáy của anh.

Nguyễn Thu Thu yếu ớt hỏi: "Rửa tay chưa?"

"Chưa."

"Đi rửa tay."

"A."

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 17: Xấu Hổ Gặp Nhau

Editor: Hạ Cẩn

Từ Bích Ảnh rất hối hận.

Ả không nên ỷ vào Cố Du là đại thần trong game mà tùy ý làm càn như vậy, cũng không nên bởi vì vợ của Cố Du là quen biết trong game mà nghi thần nghi quỷ khiến cho bây giờ ID của Cố Du trong « Như Mộng Lệnh » hoàn toàn trở thành một chuyện cười, người người đều chế giễu anh ta không biết lượng sức, ngày xưa được đưa lên cao bao nhiêu thì bây giờ rớt xuống thảm bấy nhiêu.

Lý do ả hối hận như vậy, là bởi vì đời trước Cố Du biểu hiện xuất sắc trong « Như Mộng Lệnh » nên mới được công ty Gia Trừng đào đi. Từ Bích Ảnh biết cơ hội một bước lên trời có lẽ đã bị ả hủy diệt hơn phân nửa rồi.

Vừa nghĩ tới Cố Du có khả năng bởi vậy mà mất đi sự nghiệp và tiền đồ, Từ Bích Ảnh hoảng hốt lo sợ.

Không được.

Biết được đời trước ký ức là bàn tay vàng lớn nhất của ả, ả tuyệt đối không thể để cho mọi chuyện phát triển đến mức mình trình độ không thể nào khống chế!

"Cộc cộc cộc." Ngoài cửa truyền đến giọng trầm thấp có từ tính của Cố Du "Bích Ảnh, anh có lời muốn nói với em."

Đêm đó Từ Bích Ảnh từ trên giường tỉnh lại, phát hiện mình trùng sinh trở lại trước ngày đính hôn của hai người thì lập tức kích động gọi điện thoại cho Cố Du, nói muốn gặp anh một lần. Cố Du ngại ả khóc nức nở suốt nên chạy gấp trở về từ thành phố khác, không may xảy ra tai nạn xe cộ, may mà chỉ là bị trặc chân.

Cũng chính vì vậy, việc đính hôn của hai người tạm thời bị lùi lại.

Bọn họ đã bàn xong đợi một tuần lễ sau nhưng Từ Bích Ảnh đã không thể chờ đợi.

Cô chỉnh lý tốt quần áo của mình, nhu nhược động lòng người đi mở cửa, Cố Du đứng ở cửa ra vào, dáng người thon dài, mi thanh mục tú* chỉ là thần thái có chút mệt mỏi. Ngực khí của anh luôn luôn nhẹ nhàng nhàn nhạt ôn hòa, bất luận là đời trước Từ Bích Ảnh giải trừ hôn ước hay là đời này đưa ra đề nghị đính hôn thì anh vĩnh viễn vẫn là bộ dáng vân đạm phong khinh khiến Từ Bích Ảnh đoán không ra.

*Lông mày dài nhỏ, mắt đẹp, chỉ diện mạo đẹp để

"Bích Ảnh, chuyện đính hôn, xem lại đi."

"Cái gì?" ả đổi sắc mặt.

...

Từ sự kiện làm náo động lần trước, mỗi lần Nguyễn Thu Thu online game đều sẽ phải gánh chịu mưa bom bão đạn đến từ bạn bè. Cô lui bang phái, thỉnh thoảng nhìn ngắm phong cảnh trong

game, hiện tại trong trò chơi nhiều xuất hiện rất nhiều người lấy tên mô phỏng tên ID của cô.

Cái gì mà "Khẩu Thu Khẩu Thu", "Thu Thu Thu Thu", "Thu Thu thu"... Phần lớn là nhân vật Ngọc Tiên, nhìn hoa hết cả mắt, cho dù có người thấy được ID chân chính của Nguyễn Thu Thu, cũng phải sửng sốt một chút suy nghĩ xem có phải người thật hay không.

Nguyễn Thu Thu ngâm nga bài hát ngồi hí hoáy trên bảng vẽ tranh, chỉ hơn nửa ngày về cơ bản bức họa đã thành hình.

Trong tranh là cảnh xuân Giang Nam, hoa anh đào rực rỡ bị gió cuốn đi rơi lả tả đầy đất, chính là thời khắc giữa xuân đẹp nhất. Gạch đỏ ngói trắng, đình tạ ban công, dát lên một vàng sáng ánh kim. Một bóng người mặc hồng sam váy trắng ngồi nghiêng trên mái hiên, nghiêng chân, cánh tay ngọc nâng lên thổi một chiếc tiêu xanh biếc, tóc dài đen nhánh xõa ra, tay áo bông bành, chỉ lưu lại một bóng lưng uyển chuyển khiến người ta mơ màng.

Nguyễn Thu Thu có chút ngượng tay, sửa chữa hồi lâu.

Nhìn tác phẩm đã hoàn thành phần cốt lõi, cô xoay xoay lưng, cảm thấy phía sau lưng có chút cứng ngắc.

Trước khi xuyên sách, cô là sinh viên khoa mỹ thuật, rất có thiên phú vẽ tranh, trong lúc học đại học thì cũng khá nổi tiếng, sau khi tốt nghiệp thì lựa chọn nghề vẽ phác thảo tự do. Cô không có nhiều lòng cầu tiến, vẽ phác thảo cũng là có thì nhận, không có gì là ép buộc, tháng ngày trôi qua coi như thoải mái.

Từ khi xuyên vào trong sách, vội vàng làm đầu bếp, suýt nữa quên đi kỹ năng kiếm sống của mình.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, khoảng thời gian này cứ xem như thời kì khôi phục chức năng, đợi về sau khi ly hôn với Trình Tuyền rồi thì cô có thể tiếp tục nghề cũ, thích vẽ thì vẽ, không cần vì tiền bạc mà lo lắng, sống những ngày tháng mà đời trước tha thiết ước mơ.

Nghĩ như vậy, Nguyễn Thu Thu vui sướng gửi đến diễn đàn game.

« Như Mộng Lệnh » đang thu thập bản vẽ nhân vật CG*, họa sĩ được chọn sẽ có cơ hội tham dự vào dự án mới. Nguyễn Thu Thu đối bọn họ có ấn tượng không tệ —— loại công ty lớn như Gia Trùng này coi trọng nhất nhân tài, đến lúc đó chỉ nói chuyện bằng bản lĩnh.

*Computer Graphic: một thuật ngữ chỉ công nghệ đồ họa kỹ thuật số.

Nguyễn Thu Thu đóng máy tính lại.

Còn chưa nghĩ ra cơm tối ăn cái gì, cô định đi ra ngoài dạo chơi.

Mấy ngày gần đây nhiệt độ giảm xuống, gió ngày càng lạnh, dự báo thời tiết nói rằng cuối tuần sẽ có tuyết, Nguyễn Thu Thu nhớ ra mình còn chưa có áo khoác dày, thu dọn một chút đi ra ngoài, đi cửa hàng tương đối lớn ở gần đây mua sắm.

Chạng vạng tối sắc trời u ám, những đám mây màu trắng xám dày đặc che kín cả bầu trời, gió lạnh thổi đến bất thành hình, những chiếc lá vàng rách rưới rơi ở khắp mọi nơi, khiến cho người ta cảm ý lạnh lan từ trong không gian vào thân thể.

Nguyễn Thu Thu đeo khẩu trang, rút cổ một cái, lạnh đến mức run lẩy bẩy.

Đến lúc tiến vào cửa hàng, được luồng khí ấm áp của điều hòa thổi vào người thì tay chân cứng ngắc mới có thể dần dần hoạt động, Nguyễn Thu Thu nhào lặn khuôn mặt, dùng sức vuốt vuốt hai gò má lạnh băng hoàn toàn không để ý hình tượng. Đột nhiên cô nghe được bên cạnh truyền đến một tiếng cười khẽ không quá rõ ràng, nhanh chóng bị đối phương che giấu đi.

Cô ngạc nhiên quay đầu lại thì nhìn thấy một người đàn ông dáng người thon dài. Anh ta mặc áo sơ mi và một chiếc áo len ba lỗ, quần dài màu đen, áo khoác vắt trên khuỷu tay, khuôn mặt sạch sẽ ôn hòa, nhìn có vẻ tính cách vô cùng tốt.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, anh ta trước có chút kinh ngạc bối rối sau đó lập tức áy náy nở nụ cười, khẽ vuốt cằm. Tuy nhiên, đó chỉ là một nụ cười thoáng chốc, rất nhanh lại chuyển thành mím chặt môi, nhíu nhíu mi, một bộ dáng tâm sự nặng nề.

Nguyễn Thu Thu thu hồi ánh mắt, bộ dáng suy tư.

Kỳ quái, tiếng cười kia, hình như có chút quen thuộc? Đã từng nghe qua ở đâu sao?

Cửa thang máy mở ra, đối phương ra hiệu Nguyễn Thu Thu đi vào trước, Nguyễn Thu Thu lúc đầu chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để sưởi ấm tay chân, bị người xa lạ đưa tay ra mời lịch thiệp nên nhất thời cảm thấy cự tuyệt đối phương thì xấu hổ quá liền khách khí tiến vào.

"Lâu mấy?" Anh ta hỏi.

Nguyễn Thu Thu nhìn qua bóng lưng thẳng tắp thon dài của anh ta, hùng hồn: "Tầng hai."

"..." Anh ta sửng sờ.

Đối phương đầu tiên là ấn tầng hai sau đó nhấn xuống tầng năm. Tầng năm chủ yếu đều là phòng ăn, nhà hàng trong trung tâm mua sắm này có thể nói là cao cấp, giá cả cũng đắt, Nguyễn Thu Thu có vẻ luôn có ý muốn đi ăn nhà hàng Tây.

"Thật xin lỗi, là tôi tạo phiền toái cho cô rồi" Anh ta như thở dài lại như buồn cười.

Nguyễn Thu Thu khoát khoát tay: "Không sao, vừa lúc chân đau, không muốn đi cầu thang."

Đang nói liền đến tầng hai, anh ta khách khí đưa một tay ra ngay trước cửa thang máy, Nguyễn Thu Thu đi ra cửa, quay đầu, bên trong cánh cửa thang máy dần dần khép lại anh ta mỉm cười với cô.

Cửa thang máy đóng lại.

Nguyễn Thu Thu nhú mày lại, cảm giác đã từng quen biết trong lòng cô quanh quẩn không đi, vận hết cả hồi hải mã*, cho dù nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra rốt cuộc là đã nghe qua chất giọng sạch sẽ này ở đâu.

*Hồi hải mã hay hồi cá ngựa (hippocampus) là một phần của não trước, là một cấu trúc nằm bên trong thùy thái dương. Nó tạo thành một phần của hệ thống Limbic và có liên quan đến hoạt động lưu giữ thông tin và hình thành ký ức trong trí nhớ dài hạn và khả năng định hướng trong không gian.

Nghi ngờ nhanh chóng bị vứt qua một bên. Nhân viên lần trước vẫn còn nhớ rõ Nguyễn Thu Thu, về sau khi cô tới luôn nhiệt tình đề cử một số hàng giảm giá rẻ nhất, Nguyễn Thu Thu một tay chống

nạnh, mang bên mình ví Chanel hào khí ngất trời: "Cho tôi xem kiểu mới! Toàn bộ thử một lần!"

Mua quần áo đương nhiên phải mua, mùa hè có thể mua một phòng hàng tiện nghi rẻ tiền, mùa đông mua áo khoác nhất định phải mua hàng tốt. Cửa hàng này không tính là rất đắt, mẫu mới đều nằm trong khả năng chi trả của Nguyễn Thu Thu, cô từ đời trước đã rất thích các thiết kế của thương hiệu này nhưng không có tiền, hiện tại rốt cục có thể không có gánh nặng mà mua mua mua.

Nguyễn Thu Thu ở trước gương thử tới thử lui, dáng người là lướt hấp dẫn, xinh đẹp không gì sánh được, cho dù mặc cái gì cũng đều dễ nhìn.

Sau lưng mấy tên đàn ông cùng người nhà đi dạo phố đồng loạt ngồi ở trên ghế sa lon dài, đứng núi này trông núi nọ liếc trộm cô vài lần, căn bản không thấy được vợ lớn vợ nhỏ ở sau lưng đã đen mặt đẹp, eo bị hung hăng bấm một cái mới chịu ngoảnh lại.

"Ai ui đau!"

Nhất thời, trong tiệm âm thanh hô to gọi nhỏ kêu đau vang lên liên tiếp khiến nhóm nhân viên cười trộm không thôi.

Lúc từ trong tiệm đi ra, Nguyễn Thu Thu đã thay một chiếc áo khoác màu nâu nhạt, mặc áo nhung dê màu sáng và quần dài, đi đến đâu cũng đều là tiêu điểm của mọi người. Trong đó cũng có người đến bắt chuyện nhưng đều bị cô lạnh lùng từ chối.

Nguyễn Thu Thu đổi một đôi ủng ngắn, đứng trước cửa sổ sát đất trước mặt ngắm mình, tâm tình yên tĩnh.

Thủy tinh phản chiếu khuôn mặt một cô gái tinh xảo xinh đẹp, cặp mắt hoa đào mông lung nhưng lúc lạnh lùng lên lại nhiều thêm mấy phần sắc bén, quả thực là một vũ khí tốt trong việc đẩy lui người khác. Cho dù bóng lưng xinh đẹp cũng không ai dám bắt chuyện.

"... Mẹ nó."

Sắc mặt cô không thay đổi nhìn qua ngoài cửa, trời bắt đầu mưa to rồi. Lúc này đi ra ngoài nhất định trở thành một con chuột lột, quần áo cũng sẽ bị làm bẩn.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, đây quả thực là ý trời, không bằng đi nhà hàng Tây kia đi!

Giờ này, Trình Tuyền chắc cũng sắp trở về rồi. Nguyễn Thu Thu lấy điện thoại đi động ra, gửi cho Trình Tuyền một tin nhắn.

"Tôi còn đang ở bên ngoài, tôi tự ăn tạm gì đó một chút là được, anh tự mình giải quyết đi." Nếu như Trình Tuyền biết cô một mình chạy đi hưởng thụ mỹ thực, nói không chừng sẽ có ý kiến, không đề cập tới thì hơn.

Gửi xong tin nhắn, Nguyễn Thu Thu ngâm nga bài hát, xách theo mấy cái túi quần áo đi về hướng phòng ăn.

...

Lúc nhận được tin nhắn Trình Tuyền đang chuẩn bị về nhà, nhìn thấy tin nhắn trên màn hình, anh lập tức trầm mặc.

Bên cạnh mấy người Đồ Nam còn đang hỏi: "Đại boss anh thật sự không đi gặp Cố Du cùng bọn em sao? Em cảm thấy cậu ta là một hạt giống tốt."

Trình Tuyền bình tĩnh hỏi: "Đi đâu ăn?"

Vừa nhắc tới cái này, Tiêu Phiền vui vẻ: "Ở gần đây thôi, một nhà hàng Tây đặc biệt tốt, anh chắc chắn sẽ không thất vọng!"

Trình Tuyền ừ một tiếng: "Đi thôi."

"Tôi cũng đi." An Nhu đột nhiên nói xen vào. Cô ta hôm nay mặc một bộ váy âu phục, trang điểm khéo léo, lúc cô cười lên rất đẹp khiến Tiêu Phiền có chút đỏ mặt.

Đồ Nam không nể tình: "Cái này cùng bộ phận thiết kế của cô có quan hệ gì đâu, chúng tôi đi nói chuyện làm ăn, cô đừng có nhúng vào."

Tiêu Phiền vội vàng tiếp lời: "Bên ngoài trời mưa rồi, cô về một mình không tốt đâu, đợi lát nữa đã ăn xong tôi đưa cô về."

An Nhu mím môi mỉm cười, vô cùng khách khí: "Cảm ơn."

Chỉ là toàn bộ quá trình ánh mắt của cô đều chỉ rơi vào trên người Trình Tuyền.

Trình Tuyền mặc một chiếc áo khoác đen đơn giản, mí mắt dài nhỏ buông xuống, không biết đang suy tư điều gì. Từ góc độ này có thể nhìn thấy cái mũi thẳng tắp của anh cùng với đôi môi mím thành một đường thẳng. Màu môi của anh rất nhạt, ánh mắt cũng rất vậy, không biết đàn ông như vậy khi nhiệt tình lên sẽ như thế nào.

An Nhu bỗng nhiên đỏ mặt.

Đồ Nam pha trò nói: "Đi thôi đi thôi, đừng để người ta chờ sốt ruột chứ."

Cùng lúc đó.

Nguyễn Thu Thu được sắp xếp ngồi ở gần cửa sổ sát đất, cô đang chuẩn bị ngồi xuống lại nhìn thấy một người quen ở phía đối diện. Thật là khéo, chính là người mà cô gặp lúc mới tiến vào.

Nguyễn Thu Thu lên tiếng chào anh ta: "Này, người là đang chờ người sao?"

Đối phương có chút bất ngờ, lập tức mỉm cười nói nói: "Đúng, một nhóm bạn."

Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: Tôi chỉ là ăn tạm một chút.

Phòng ăn, gặp nhau xấu hổ.

Trình Tuyền: Ăn tạm?

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 18: Thế Nào Là Ăn Tạm?

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ ăn tiệc không thể keo kiệt. Cô vốn chỉ muốn gọi mấy thứ, nhìn món này ăn ngon, món kia cũng ăn ngon, bất tri bất giác liền gọi vượt qua con số dự tính ban đầu.

Người phục vụ khui một bình rượu vang, rót cho Nguyễn Thu Thu.

Phong cảnh của nhà hàng vô cùng tốt, tiếng đàn violin du dương trầm bổng, ánh đèn mờ lung, tinh xảo đến từng chi tiết trang trí, những vị khách thì ăn mặc bảnh bao nâng một ly rượu vang nhẹ giọng trò chuyện, hiếm có tạp âm ồn ào.

Nhìn xa xa ngoài cửa sổ có thể thấy được cảnh đêm của non nửa thành thị. Nơi này tiếp giáp bờ sông, tầm nhìn khoáng đạt, vừa đúng tránh được những tòa nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, ban đêm ánh đèn nhộn nhịp, cảnh đêm đô thị rực rỡ lại mờ lung tương phản với ban ngày khắc chế kín đáo.

Cơn mưa to lớp lớp không ngừng rơi trên mặt đất nhưng lại nghe không được một tiếng động nhỏ, đột nhiên khiến Nguyễn Thu Thu có chút ngẩn ngơ.

Trình Tuyền chắc cũng đã về đến nhà.

Người phục vụ bưng món ăn lên, Nguyễn Thu Thu ngửi thấy hương vị đồ ăn mê người thì đã lập tức không thèm để tâm đến Trình Tuyền nữa. Cô có chút chột dạ nghĩ, nếu nhà hàng ăn không tệ, lần sau sẽ mang Trình Tuyền tới dùng cơm để đền bù một chút.

Cô cũng không phải cố ý ăn mảnh, đây là chuyện bất đắc dĩ nha.

...

Cùng lúc đó, đoàn người Trình Tuyền đang đi thang máy lên lầu.

Đồ Nam rất hưng phấn, đại boss đã lâu không cùng ăn cơm với bọn họ, điều này khiến liên minh những chàng trai FA cứ luôn có cảm giác thiếu thiếu cái gì đó. Trên đường đi cậu nói liên miên lải nhải, vô cùng lo lắng hỏi chị dâu gần đây đang làm gì, chơi game có vui hay không, hi vọng chị dâu có thể đưa ra một phần nhận xét sau khi trải nghiệm trò chơi vân vân.

An Nhu đương nhiên biết Trình Tuyền trong game giận dữ vì hồng nhan, sắc mặt của cô ta có chút khó coi. Cảm giác nguy cơ mơ hồ quanh quẩn lấy cô ta —— có thể làm cho Trình Tuyền đi đến bước này, người phụ nữ kia tuyệt đối không đơn giản.

Khoảng thời gian này đến rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? An Nhu nhú mày, vẻ mặt không mấy vui vẻ.

Nhưng mà...

Tối nay là một cơ hội tốt, cô ta chắc chắn phải nắm chặt.

Nhìn cơn mưa to ngoài cửa sổ, khóe môi của cô có chút nhếch lên. Cô có tự tin, là đàn ông đều không cự tuyệt được người đẹp ôm ấp yêu thương, nhất là trong nhà chỉ có một đóa hoa thô ráp lòe loẹt làm nền càng làm tôn thêm vẻ thanh lệ thoát tục không giống bình thường của mình. Trình Tuyền chỉ là bị động một chút, nhưng cô không ngại chủ động.

Đồ Nam ho một tiếng: "Ra thang máy đi, An Nhu, ngây ngốc ở đây làm gì chứ."

Tiêu Phiền là một tên đàn chưa từng yêu đương bao giờ, một cái đầu gỗ ngáo ngơ, không giống câu sớm đã phát hiện trên đường đi An Nhu đều nhìn chăm chăm vào đại boss nhà cậu, ánh mắt mềm mại chảy nước khiến Đồ Nam xấu hổ một hồi lâu. Cậu thật sự không hi vọng An Nhu làm ra chuyện gì quá quắt, không nói đến những cái khác, chộc cho Trình Tuyền bất mãn, đến lúc đó còn muốn ngồi chức vị này chỉ sợ sẽ rất khó.

Đồ Nam thở dài trong lòng. Một ngày này, việc cậu phải quan tâm cũng thật nhiều nha.

Vị trí nhà hàng đã sớm hẹn trước xong, Lhó Tử Trường có việc không đến, vốn là bốn người giờ lại thêm một cái An Nhu nên phải đổi vị trí.

"Thật có lỗi tiên sinh, hiện tại đã không còn bàn sáu người."

"Vậy làm sao bây giờ?"

Tiêu Phiền nói: "Vậy thì ta lách vào thôi, lấy thêm ghế." Nhìn bộ dáng nhiệt tình xum xoe của Tiêu Phiền, An Nhu không nói tốt cũng không nói xấu chỉ mím môi mỉm cười nói một câu cảm ơn.

Cố Du đã ngồi đợi trên chỗ ngồi một lúc lâu.

Anh ta liếc mắt nhìn qua chỗ Nguyễn Thu Thu, thấy trên bàn cô xếp chặt ních món ăn, không khỏi mỉm cười. Gần đây hình như anh ta luôn luôn có thể gặp được mấy cô bé thú vị, cho dù là vị trước mặt này hay là Thu Thu Thu trên mạng... Nghĩ đến cái tên này lại nghĩ đến cuộc chiến với Lý Tư Đặc, Cố Du lại lâm vào tâm trạng nặng nề.

Là anh ta làm việc quá bốc đồng, hiện tại báo ứng là trừng phạt đúng tội rồi.

Ông chủ Gia Trừng cho anh ta một cơ hội phỏng vấn trực tiếp, anh ta chỉ hi vọng còn cơ hội đền bù.

Đang cúi đầu suy tư thì nhìn thấy một đoàn người dần dần đi tới về phía anh ta. Ba nam một nữ, diện mạo đều không tầm thường, đi đầu là Đại Boss Gia Trừng- Đồ Nam, thần thái sáng láng, mặt chứa ý cười. Ánh mắt Cố Du lại không tự chủ được rơi trên người sau lưng Đồ Nam, ngắn người, cùng là đàn ông anh ta không thể không thừa nhận khuôn mặt của đối phương thật không tầm thường chỉ là đối phương tựa hồ có chút hững hờ.

Nét mặt Trình Tuyền không có gì là mệt mỏi. Anh một tay đút túi, suy nghĩ xem chút nữa ăn cái gì thì ngon, nhưng khi quay người trong nháy mắt anh nhìn thấy một.....bóng người cùng vô cùng quen thuộc.

Trình Tuyền: "..."

Cô gái ngồi cạnh cửa sổ tâm trạng chắc hẳn rất tốt, mặt mày đều mang ý cười.

Trước mặt của cô bày biện bảy tám món ăn, một chai rượu vang đỏ đã khai, trung tâm bàn ăn trung tâm đặt một nhánh hoa hồng mà đỏ, hoa đẹp như người. Cô đang thông thả thưởng thức mì ống hải sản, không hề phát hiện ánh mắt chết chóc cách cô chỉ vài mét.

Trình Tuyền lơ đãng nhìn người nói mình "ăn tạm một chút" - Nguyễn Thu Thu cứ đường hoàng như vậy ngồi ăn mảnh.

Cái này gọi là ăn tạm?

Anh trầm mặc.

Một bên khác bọn Đồ Nam cùng Cố Du chào hỏi vài câu, đến lượt Trình Tuyền lại ngẩn người, Đồ Nam vội vàng pha trò: "Nhân viên công ty, thích đi vào cõi thần tiên như vậy đấy, quen là tốt rồi."

Cố Du hơi kinh ngạc nhưng không lộ ra ngoài mặt. Bọn họ khách khí mời đối phương ngồi xuống, An Nhu vô cùng tự giác ngồi ở đối diện Cố Du, cô ta tính cả rồi: Trình Tuyền nhất định sẽ không ngồi bên cạnh Cố Du, anh không thích ngồi cùng chỗ với người xa lạ, bởi vậy anh nhất định sẽ ngồi bên cạnh cô ta.

Đồ Nam nheo mắt, nghĩ là Trình Tuyền sẽ trực tiếp ngồi ở chiếc ghế còn lại bên kia. Không ngờ, anh toàn bộ qua trình đều coi nhẹ ánh mắt kinh ngạc của Cố Du, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Cố Du.

Những người khác: "..."

Thật là kỳ quái! Chẳng lẽ đại boss coi trọng Cố Du sao? Hay là ở cảnh cáo bọn họ không được nói lung tung với Cố Du?

Nhất thời, mấy người đều có chút ngu người, không đoán ra Trình Tuyền rốt cuộc có ý gì.

Bọn họ cũng không biết, Trình Tuyền ngồi ở vị trí này bởi vì chỉ cần nhắc mắt lên là có thể vô cùng thuận tiện nhìn động tác của Nguyễn Thu Thu.

Cố Du: "Ây... Cái đó, có gì không đúng sao?"

"Không có gì không có gì."

An Nhu vội vàng nói: "Vậy để tôi ngồi ghế ngoài đi, tôi chỉ đến cho vui thôi, mọi người đàm luận cũng thuận tiện."

Nàng động tác cực nhanh chuyển đến trên ghế, cũng coi là gián tiếp ngồi ở Trình Tuyền "Bên người."

Lúc này, vị trí của mấy người là như sau:

Đồ Nam ** tiêu phiến

An Nhu

Cố Du ** * Trình Tuyền

An Nhu ngồi thẳng tắp, tận lực phô diễn dáng người của cô ta. Cô ta tinh tế nhận ra được Trình Tuyền nhìn thoáng qua chỗ mình sau đó dời ánh mắt, đuôi lông mày hiệ ra tâm tư thiếu nữ thẹn thùng, mừng thầm.

An Nhu không biết là vị trí của mình vừa vặn là ngăn Trình Tuyền nhìn Nguyễn Thu Thu khiến anh có chút phiền. Anh lười biếng miễn cưỡng tựa lưng vào ghế, cầm điện thoại di động lên chọc chọc mấy cái.

Nghe tới tiếng điện thoại di động tích tích, Nguyễn Thu Thu lau lau miệng, cầm điện thoại di động lên, là tin nhắn của Trình Tuyền.

Trình Tuyền: Em ăn gì, có cần tôi mang cơm tối cho em không?

Nhìn điện thoại di động Nguyễn Thu Thu vừa chột dạ vừa lúng túng, miếng thịt bò bít tết trong miệng nuốt cũng không được nhả ra cũng không xong: "..."

Cái này...xấu hổ quá, Trình Tuyền ăn cơm còn nhớ mang đồ ăn cho cô, cô lại ở đây ăn mảnh, có vẻ như... Có một chút tệ nhĩ

Nhưng lúc này cô không thể nói trắng ra mình đang ăn cái gì được chỉ có thể mặt dày trả lời: "Chỉ là một chút salad trái cây các loại. Không có việc gì, anh cứ việc ăn đi, tôi đang giảm béo, không đói bụng."

Ting một tiếng, nhận được tin nhắn Trình Tuyền nhìn thoáng qua điện thoại, ánh mắt liếc qua chỗ Nguyễn Thu Thu.

Giảm béo? Không đói bụng? Đương nhiên không đói bụng, cô gọi mì ống, bò bít tết, bánh sô cô la nóng chảy*... Một bàn đồ ăn đầy calo, còn uống nửa chai rượu vang đỏ. Phỏng chừng hôm nay đến ăn no quá, lết về được hay không cũng vấn đề.

*tên gốc: Molten chocolate cake. Tra google để biết thêm thông tin chi tiết.

Lúc này Nguyễn Thu Thu không có thời gian ngẩng đầu nhìn người khác đương nhiên không có phát giác được ánh mắt sâu kín của Trình Tuyền.

Cô tăng nhanh tốc độ ăn cơm, muốn ăn xong sớm để về nhà. Hương vị trên người còn phải phân tán đi, miễn cho bị Trình Tuyền ngửi được.

"Lão... Ách, lão Trình, anh ăn cái gì?"*

* Đồ Nam định gọi "lão bản" tức là ông chủ.

Đồ Nam nhìn vẻ lơ đãng của Trình Tuyền, suýt nữa gọi ra một tiếng "lão bản". Cậu nhanh chóng sửa miệng đưa thực đơn cho Trình Tuyền. Kì lạ, ngày bình thường đại boss chỉ để ý hai việc: ăn uống và làm việc, hôm nay sao lại đổi tính không có hứng thú với đồ ăn thế? Đồ Nam cho rằng đây là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng giờ phút này, cậu chỉ có thể nhịn lòng hiếu kỳ lại, chờ Trình Tuyền chọn món ăn.

Đầu ngón tay thon dài của Trình Tuyền chọn mấy lần, rõ ràng là một phần trên bàn tiệc của Nguyễn Thu Thu. Mí mắt lười biếng của anh nâng lên, ánh mắt lại liếc qua chỗ Nguyễn Thu Thu: Còn gì nữa không?

An Nhu còn tưởng rằng đang nhìn cô ta, vô cùng nữ tính vén tóc mai lên, vừa nhắc cánh tay lại ngăn trở Trình Tuyền quan sát kẻ lừa đảo nào đó đang ăn mảnh.

Anh không kiên nhẫn quay đầu qua chỗ khác, nói: "Nói nhanh lên."

Phỏng vấn muộn, kẻ lừa đảo sẽ chạy mất.

Cố Du khá nhạy cảm về phương diện cảm xúc, anh ta lập tức ý thức được, "Lão Trình" kiệm lời ít nói chắc hẳn có địa vị không thấp.

Anh giữ vững tinh thần, ngồi ngay ngắn, hạ thấp tư thái nhẹ nhàng nói: "Nói thật, tôi vẫn luôn muốn đến Gia Trừng. Hi vọng ngài

có thể cho tôi một cơ hội, tôi tin việc người khác có thể làm được, tôi cũng nhất định có thể làm được."

Đồ Nam đối có ấn tượng cũng không tệ lắm với, nhưng quyền quyết định lại ở trong tay Trình Tuyền, Trình Tuyền không gật đầu đồng ý, cậu cũng chỉ có thể qua loa đánh Thái Cực.

"Cậu Cố, lúc trước cậu ở trong « Như Mộng Lệnh » xảy ra vài chuyện không vui, trước mắt mà nói không phải một cơ hội gia nhập tốt. Chúng tôi hi vọng cậu có thể cố gắng đạt một chút thành tích."

Cố Du trầm xuống, vẻ mặt vẫn bất động thanh sắc: "Tôi hiểu. Tôi đã báo danh cuộc tuyển chọn tuyển thủ câu lạc bộ do Gia Trừng tổ chức, tôi sẽ nỗ lực hết sức"

Đồ Nam là thật sự rất hài lòng.

Cậu liếc trộm Trình Tuyền một chút, hi vọng Trình Tuyền cho chút ý kiến. Cố Du là một hạt giống tốt mà họ đã quan sát rất lâu, khả năng các phương diện cũng không tệ, về sau tuyệt đối sẽ lưu danh mình trong giới thể thao điện tử.

Đồ Nam đột nhiên sững sờ.

Trình Tuyền có chút lơ đãng nhìn thei một phương hướng nào đó, cậu nhìn theo ánh mắt của anh lại nhìn thấy một cô gái cực kỳ đẹp một thân một mình ngồi một bàn, ăn như hổ đói, Đồ Nam nhìn sang thời điểm, cô nấc một cái, lập tức đỏ mặt mượn uống rượu để che giấu.

Thật là một cái cô gái đáng yêu, Đồ Nam có chút nhộn nhạo. Nhưng hần lập tức ý thức được —— từ từ, không đúng, đại boss thế mà lại nhìn chăm chăm một cô gái chưa từng gặp mặt?

"Đang nhìn cái gì vậy?" Tiêu Phiền có chút hiếu kỳ hỏi.

Vừa nói, An Nhu mím môi mỉm cười, có chút thẹn thùng: "Không có gì."

Đồ Nam: "?" An tiểu thư hình như có chút tự mình đa tình rồi.

Trình Tuyền vẫn một vẻ mặt đi vào cõi thần tiên, Đồ Nam ghen nửa ngày, cắn răng nói: "Cái đó, chúng ta ăn cơm trước đi, ăn xong lại bàn tiếp."

Cổ Du thở phào nhẹ nhõm, nét mặt của anh ta cứng ngắc, sự khấn trương chưa từng có khiến anh ta có chút không khống chế được bản thân. Anh cười khổ một tiếng, hơn hai mươi tuổi đầu mà tính tình bỗng bột như thanh niên mới vào đời, chẳng trách bọn họ cho rằng anh ta không đủ kinh nghiệm.

Mỹ thực cùng rượu vang, cảm giác chua xót nơi đầu lưỡi kích thích khẩu vị của người ta.

Trong mấy người chỉ có món ăn trước mặt Trình Tuyền là nhiều nhất, đáng vẻ bọn Đồ Nam kiêu nhàn mãi thành quen biểu khiến Cổ Du đờ xuống nghi ngờ trong lòng.

Trình Tuyền các dạng ném thử vài miếng rồi cúi đầu gửi tin nhắn.

"Bò bít tết không đủ mềm, những món khác cũng được."

Nguyễn Thu Thu ngồi chéo phía đối diện nghe thấy tiếng điện thoại, ấn mở lại nhìn thấy tin nhắn không đầu không đuôi của Trình Tuyền. Cô có chút buồn bực, hỏi: "Anh đang ăn cơm Tây?"

Trình Tuyền: "Ừ."

"Nhà hàng nào? Nếu ăn ngon lần sau chúng ta có thể cùng đi."

Trình Tuyền trả lời cực nhanh, tin nhắn là định vị nhà hàng, rõ ràng là nhà hàng Nguyễn Thu Thu hiện tại đang ăn. Lúc cô ấn mở tin nhắn đang uống rượu vang đỏ, bỗng nhiên bị kinh sợ, rượu vang sặc vào khí quản, cô che miệng liều mạng ho khan, ho chảy cả nước mắt.

Mẹ ơi! Trình Tuyền ăn cùng một nhà hàng với cô?!

Tiếng động bên Nguyễn Thu Thu dẫn tới một bàn người của Đồ Nam dồn dập nhìn qua. Đúng lúc Nguyễn Thu Thu hết nhìn đông lại nhìn tây, lén lén lút lút tìm Trình Tuyền, sau đó cực kì lúng túng, trong nháy mắt đụng phải hai con người dài nhỏ đang nhìn cô trong biển người mênh mông.

Hai tay anh ôm vai, ánh mắt sâu kín, một tay cầm di động ấn vài cái.

Nguyễn Thu Thu theo bản năng nhìn về phía điện thoại.

Trình Tuyền: "Ăn mảnh vui à."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Lúc đầu rất vui! Hiện tại! Một chút! Cũng không! Vui vẻ!

Về ngoài của Nguyễn Thu Thu tuyệt đối là vượt xa An Nhu. Dù là cô ngồi ở đằng kia có chút chật vật ho khan, đều không che giấu được vẻ kiêu diễm động lòng người. Đồ Nam thu hồi ánh mắt, cười nói: "Một cô gái xinh đẹp."

Trình Tuyền lẳng lặng mà nhìn chăm chú Đồ Nam, ánh mắt của anh quá mức rõ ràng đến mức Đồ Nam có chút cười không nổi.

Trình Tuyền hỏi: "Đẹp mắt không?"

Đồ Nam không chút nghĩ ngợi gật đầu: "Rất đẹp."

Trình Tuyền: "Đẹp mắt không?"

Dục vọng muốn sống mãnh liệt, Đồ Nam: "... Kỳ thật, cũng tạm."

Đồ Nam nhìn sang đại boss, luôn cảm thấy có chút không đúng lắm. Từ lúc vừa vào cửa đại boss đã liên tục chú ý tới cô gái xa lạ kia, bộ dáng... Rõ ràng là có chút không vui.

Cái này, Đồ Nam thật sự bị sốc mất rồi.

Đại boss ơ Đại boss à, anh không thể làm chuyện điên rồ đó!
Anh là người đã có gia đình rồi đó!

Đồ Nam đã tưởng tượng đến lúc Trình Tuyền ly hôn, tiếp tục trải qua kiếp sống cô độc cùng với mì tôm và bàn phím, đến lúc chết già trong nhà cũng không ai phát hiện ra. Quá thảm rồi, quá thảm rồi AAA!

Ánh mắt chết chóc của Trình Tuyền khiến Nguyễn Thu Thu vô cùng xấu hổ, đứng ngồi không yên.

Chột dạ, cô đến cơm cũng không có ý định ăn nữa, vội vàng gọi phục vụ tới dự định tính tiền rồi chuồn

Muốn đi đến cyar ra phải đi ngang qua bàn của Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu không có cách nào đi vòng qua, vô cùng khó xử xoắn xuýt một lát, quyết định giả bộ như không có việc gì, đứng lên

lấy áo khoác che khuất mặt, cúi đầu mang theo túi, lặng lẽ đi về phía cửa lớn.

Tới gần, tới gần!

Sắp vượt qua chỗ Trình Tuyền rồi, cửa ơi chị tới ôm em đây!

Bước đi Nguyễn Thu Thu nhảy căng nho nhỏ thế cho nên cô không chú ý tới Trình Tuyền đã đặt đĩa xuống, chậm rãi quay đầu: "Không trở về cùng tôi sao?"

Trong ánh mắt khiếp sợ, ngơ ngác của những người khác, bước chân Nguyễn Thu Thu phanh lại.

Cô không tình nguyện chậm rãi xoay người, đón lấy ánh mắt giật mình của đám người, lúng túng vẫy vẫy tay: "Hello."

Đồ Nam có loại dự cảm: "Vị này là —— "

****Tác giả có lời muốn nói:

Trình Tuyền nhìn qua một bàn tiệc lặp lại: Ăn tạm?

Cảm giác xấu hổ tăng vọt, Nguyễn Thu Thu: Thật xin lỗi!! QAQ

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 19

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu không biết nguyên chủ đã từng gặp qua bọn họ chưa, thật không dễ nói chuyện, chỉ có thể đứng tại chỗ nhận lấy ánh mắt dò xét của bọn họ.

Trình Tuyền vô cùng bình tĩnh: "Vợ tôi."

Đồ Nam và Tiêu Phiền suýt nữa phun ra câu chửi thề nhưng vì cổ kị Cố Du đang ở đây lại nghẹn nuốt xuống. Hai người ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không nghĩ ra chị dâu lại xinh đẹp như vậy!

Công ty bọn họ là một cái miếu hòa thượng trá hình, tỉ lệ nam nữ cách biệt khủng khiếp, dạng phụ nữ như An Nhu vừa có khí chất lại xinh đẹp liền trở thành nữ thần được cả công ty công nhận. Ngay cả khi cô ta ngẫu nhiên chọc bọn họ nóng nảy, bọn họ không nổi bầy ra vẻ mặt tức giận với cô ta.

Hiện tại so sánh với Nguyễn Thu Thu, An Nhu lúc trước có thấy đẹp như thế nào cũng lập tức có chút ảm đạm phai mờ.

Trước kia nghe An Nhu nói còn tưởng rằng chị dâu không ưa nhìn lắm, bọn họ đều đã chuẩn bị tâm lý thật tốt. Bây giờ đột nhiên nhìn thấy đại mỹ nhân thanh tú động lòng người đứng tại trước mặt,

bọn họ còn có chút ngu người, lấp bắp, không biết nên nói cái gì. Hai thằng đàn ông mặt đỏ tía tai, vò đầu bứt tóc, ánh mắt hâm mộ muốn chết.

Vợ xinh đẹp như vậy, tính cách lại tốt, còn nấu ăn ngon, quả thực là người chiến thắng!

Hai người bọn cậu rất muốn gọi một tiếng chị dâu nhưng lại phải cố nhịn xuống. Đối với bên ngoài, thân phận của Trình Tuyền là giữ bí mật, cho dù là Cố Du cũng không được.

Trái ngược với những người khác, sắc mặt An Nhu trắng bệch, vô thức siết chặt dao nĩa teong tay. Cô ta nhớ rõ ràng, lúc trước nghe ngóng tin tức sau đó gặp mặt được người vợ trong truyền thuyết của Trình Tuyền, vừa diêm dúa lòe loẹt lại còn làm dáng khiến cho người khác buồn nôn, bây giờ sao lại như biến thành người khác chứ?

Không! Không thể nào!

Trong lòng Đồ Nam thầm nghĩ chị dâu quả thực là xinh đẹp lại rất nhiệt tình, điên cuồng ca ngợi: "Lão... Lão Trình, vợ thật là dễ nhìn!"

Tiêu Phiền: "Khục."

Câu nói này, sao lại có cảm giác là lạ vậy?

Trình Tuyền vô cùng bình tĩnh giới thiệu cho Nguyễn Thu Thu: "Một đám bạn, ăn một bữa cơm."

Anh biết Nguyễn Thu Thu tuyệt đối sẽ không hỏi lung tung này kia, cũng biết bọn Đồ Nam tuyệt đối sẽ không chủ động bóc trần

thân phận với Nguyễn Thu Thu, cho nên căn bản không lo lắng sẽ bị lộ.

Ai có thể nghĩ tới anh đường đường là một ông chủ mà lại phải giấu diếm thân phận với vợ để ly hôn.

Nguyễn Thu Thu không hay chú ý tin tức bát quái của Gia Trùng, cô chỉ cảm thấy nhìn mặt Đồ Nam rất quen nhưng lại không thể nói là gặp chỗ nào. Hiện tại trong lòng cô chỉ cảm khái —— Trình Tuyền thế mà cũng là có bạn bè nha.

Trưởng thành! Bà già này rất vui mừng.

Ngược lại là Cố Du kinh ngạc nói: "Thật là khéo, chúng ta thì ra còn có quen biết sao?"

Nguyễn Thu Thu ngượng ngùng gật đầu, thật không nghĩ tới trùng hợp như vậy. Cô nét mặt tươi cười như hoa nói: "Chào anh, tôi là Nguyễn Thu Thu."

Nhìn hai người nói vậy, những người khác đều ngẩn người.

Bọn họ không nghĩ tới Cố Du thế mà còn quen cả chị dâu. Đồ Nam cùng Tiêu Phiền ánh mắt cổ quái, trong tưởng tượng của các cậu, Trình Tuyền đã bị đội lên đầu một cái mũ xanh mơn mớn nặng mười tấn, là Cố Du tự tay đội lên cho.

"..."

Cố Du trầm mặc một lát, nửa là kinh ngạc nửa là nghi hoặc mà khẳng định: "Cô, chẳng lẽ là Thu Thu Thu?"

Nguyễn Thu Thu giật mình: "Anh là?"

Anh ta cười theo, vô cùng khách khí, có chút tiếc nuối lộ ra thân phận: "Cố Quốc Thần Du."

Toàn bộ người trong game đều biết Cố Quốc Thần Du có chút ý với Thu Thu Thu, bọn Đồ Nam đã ăn quả dưa lớn này, biết Thu Thu Thu là chị dâu, khung cảnh này khiến bọn cậu có chút lúng túng——xong xong, Cố Du ai không coi trọng lại đi coi trọng vợ của đại boss, để anh ta vào Gia Trừng có nào khác dẫn sói vào nhà đâu chứ.

Nguyễn Thu Thu nhìn qua anh ta, trong lúc nhất thời có chút choáng váng.

Cách một dây cáp mạng, giống như tất cả mọi người không chân thực tồn tại. Mà bây giờ, Cố Du tươi sống đứng trước mặt của cô, Nguyễn Thu Thu còn nhớ rõ kế tiếp anh ta sẽ trải qua mấy năm vinh quang, nhớ rõ nỗi đau xót mà anh ta phải đi qua, một nháy mắt phảng phất có một sợi dây kéo nhân vật trong sách đến trước mặt cô.

Trình Tuyền trong sách chỉ là đề cập qua vài câu, không giống Cố Du, Nguyễn Thu Thu chứng kiến toàn bộ con đường tình cảm của anh ta và Từ Bích Ảnh.

Từ lúc đó Nguyễn Thu Thu đã cảm thấy Cố Du đến với Từ Bích Ảnh là rất đáng tiếc, một bụng chửi bậy không chỗ phát tiết.

Bây giờ suy nghĩ lại một chút, thật sự là một chuyện rất thần kỳ nha.

Cô bây giờ lại ở trong quyền sách đó!

Những người khác thì không giống vậy. Bọn họ chỉ thấy Nguyễn Thu Thu yên lặng nhìn chăm chăm Cố Du không rời, ánh mắt phức

tạp, Đồ Nam âm thầm kêu hồng bét. Chị dâu nhỏ không phải thật sự có ý với Cố Quốc Thần Du đó chứ, nhưng mà ngấm lại cũng có thể, đại boss chậm chạp không hiểu phong tình, vừa nhìn là biết tính cách thụ động nào giống như Cố Quốc Thần Du này vừa ấm áp vừa hấp dẫn.

Cố Du nói: "Trùng hợp như vậy, không bằng ngồi đây ăn cùng chúng..."

Trình Tuyền bỗng nhiên vươn tay giúp Nguyễn Thu Thu cầm túi đồ, cắt ngang lời của Cố Du.

Thân người của anh vừa vặn ngăn trở Cố Du, giọng điệu không lạnh không nóng mở miệng nói: "Về nhà."

Nguyễn Thu Thu nháy nháy con mắt: "A... Được." Cô cũng muốn về nhà, bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy làm cho cô có chút không được tự nhiên.

Hai người rời đi trước, sắc mặt của An Nhu không được tự nhiên, ý cười nhợt nhạt trên khuôn mặt được mệnh danh là dịu dàng dần biến mất, nhìn đăm đăm theo bóng lưng hai người rời đi, đôi môi xinh đẹp mím thành một đường thẳng căng chặt, ánh mắt hiện lên vẻ ác liệt.

Cô ta không tin hai người bọn họ ở đến với nhau! Cô ta lại càng không tin Trình Tuyền sẽ yêu một người phụ nữ như vậy!

"Thật không ngờ lại là một người xinh đẹp như vậy."

"Đúng vậy... Ai, đừng nói nữa, tôi ghen tị quá, ghen tị đến sắp khóc luôn rồi."

Cố Du nhìn biểu cảm của bọn họ, trầm ngâm.

Anh hỏi: "Lão Trình, chính là Lý Tư Đặc." Mặc dù là hỏi nhưng giọng điệu lại là khẳng định.

Đồ Nam nói: "Nhớ phải giữ bí mật."

Cố Du: "Yên tâm, tôi không phải người nhiều chuyện."

Anh ta mỉm cười, trong đầu lại là gương mặt xinh xắn tươi cười và những ngón tay non mềm của Nguyễn Thu Thu. Trong lúc nhất thời, có chút hoảng hốt.

Hai người vừa đi, những người còn lại cũng không còn tâm trí ăn cơm, qua quýt trả tiền rồi rời khỏi nhà hàng. Đồ Nam cùng Cố Du trở về, dự định trên đường lại cùng anh ta nói chuyện, Tiêu Phiền xung phong nhận việc lái xe đưa An Nhu trở về.

An Nhu trên đường đi đều trầm mặt. Chỉ cần nghĩ tới giờ phút này Trình Tuyển đang cùng người phụ nữ kia về nhà, tâm tư đổ kị liền nuốt chửng cô ta.

Cô ta cũng hiểu Trình Tuyển vài phần.

Anh nói "Về nhà" tức là đã coi Nguyễn Thu Thu như người trong nhà mà đối xử

Tiêu Phiền nhìn thoáng qua An Nhu qua kính chiếu hậu, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "An Nhu, cơ thể cô có chỗ nào không thoải mái sao? Tôi nhìn sắc mặt của cô hình như không tốt lắm."

An Nhu ngồi ở ghế sau bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi: "Anh nói xem, tôi và Nguyễn Thu Thu kia, ai xinh đẹp hơn?"

Tiêu Phiền là một trục nam thần kinh thô, không chút nghĩ ngợi đáp: "Đương nhiên là chị dâu xinh đẹp rồi, là một đại mỹ nhân ngàn người có một! Nhưng mà " anh dụ giọng nói, "Trong lòng tôi, em là đẹp nhất."

"..."

An Nhu bị cậu an ủi làm cho tức gần chết.

*

Hiện tại bên này cũng không phải là tình cảnh cảm sát hài hòa, tràn đầy tình yêu như trong tưởng tượng của đám người kia.

Cả đường đều rất xấu hổ.

Nguyễn Thu Thu làm như không có việc gì ngồi trong taxi, Trình Tuyền ngồi bên cạnh cũng không nói gì, hai người đều rất trầm mặc. Chột dạ áy náy, Nguyễn Thu Thu quyết định phá vỡ sự im lặng: "Cái đó... Tôi thấy anh cũng mới ăn có hai phần, anh không đói bụng à?"

Trình Tuyền sâu kín trả lời: "Không sao, tạm một chút."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Xong rồi, lần này bị nắm chuôi rồi, coi như cô không may.

Nguyễn Thu Thu hắng giọng một cái, dự định lấy công chuộc tội: "Có muốn tôi làm cho anh chút gì đó không?"

Trình Tuyền sâu kín nói: "Ăn tạm chút là được."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô vẫn nên ngậm miệng thôi.

Cô yên lặng quay đầu đi chỗ khác, nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe. Trong taxi có chút ngột ngạt, Nguyễn Thu Thu hạ cửa xe xuống để không khí lưu thông nhanh hơn, gió lạnh buốt đập thẳng vào mặt, cô bị lạnh bất ngờ, nắc một cái.

Bên cạnh tiếp tục truyền đến giọng Trình Tuyền sâu kín: "Ăn no quá à."

Nguyễn Thu Thu lệ rơi đầy mặt: "..."

Bây giờ cô biết đặc tội đồ tham ăn sẽ phải chịu dạy dỗ thâm tàn khốc thế nào rồi. Cô tuyệt đối không bao giờ dám ăn mảnh nữa! Tuyệt đối!

Xuống taxi, mưa đã tạnh.

Mặt đất có vài vũng bùn ẩm ướt có chút trơn trượt, may mà có Trình Tuyền giúp mang túi mua sắm, hai tay Nguyễn Thu Thu mới có thể rảnh rang cẩn thận từng li từng tí nhấc vạt áo khoác lên tránh cho có bùn bắn lên.

Trình Tuyền đi không chậm, Nguyễn Thu Thu đi theo anh suốt quãng đường, gót chân phát ra tiếng vang cộp cộp trên bậc thang.

"Đúng rồi, " Nguyễn Thu Thu nhớ tới chuyện vừa rồi, hơi nghi ngờ một chút, " Sao Cố Du lại cùng nhau ăn cơm với anh, bởi vì chuyện trong game sao?"

Trình Tuyền chậm rãi ừ một tiếng.

Nguyễn Thu Thu chờ đợi phần giải thích phía sau, không ngờ Trình Tuyền chỉ ừ một không có vẻ sau luôn.

Nguyễn Thu Thu: "???"

Thằng cha này ghi thù ghê quá!

Nguyễn Thu Thu đứng sau lưng Trình Tuyền làm một cái mặt quỷ, đối phương chợt quay đầu liền bắt gặp dáng vẻ ngu ngốc giương nanh múa vuốt của cô.

Thời gian dừng lại tại giờ phút này.

"..."

"..."

Nguyễn Thu Thu: "Khụ, lần sau lúc anh quay đầu có thể báo một tiếng không."

Trình Tuyền nhìn chằm chằm cô hồi lâu, trong ánh đèn mờ ảo, ánh mắt của anh rất đen, đen đến mức nhìn không thấy đáy khiến Nguyễn Thu Thu mất việc mình đang nói.

Trình Tuyền nuốt câu "Rất để ý Cố Du sao" vào.

Anh chậm rãi nói: "Tôi muốn ăn mì trứng."

"... A." Thì ra là cái này.

Nguyễn Thu Thu lập tức thả lỏng. Cô còn tưởng rằng Trình Tuyền muốn nói chuyện gì quan trọng nặng, kết quả thằng cha này một lòng chỉ có ăn.

"Được, không thành vấn đề."

*

Trong thời gian Trình Tuyển ăn mỳ, group chat ban đầu đã bị Đồ Nam đổi tên là "Ăn không ngon như sủi cảo". Máy người điên cuồng spam, trong chốc lát group chat đã lên 99+.

Đồ Nam: "Chị dâu siêu thật đẹp! Tuyệt!"

Tiêu Phiền: "Tôi làm chứng! Cậu không biết đâu, cả đám người đều nhìn đến trọn tròn mắt!"

Phó Tử Trùng: "Móa nó! Tôi chỉ bỏ một buổi phỏng vấn thôi mà sao lại bỏ lỡ chuyện lớn như vậy??? Sao các chú không có gọi tôi!"

Phó Tử Trùng: "Xinh đẹp đến mức nào? Làm sao bây giờ tôi đang rất muốn tag đại boss để xin ảnh đây! Tôi có phải điên rồi không?"

Đồ Nam: "Đừng nói cậu, ngay cả tôi cũng sẽ không nhìn được mặt trời sáng mai."

Tiêu Phiền: "Vẻ mặt của Đồ Nam thật sự là.... nhìn chị dâu nhỏ như chó nhìn thịt, hai mắt không chớp một cái nào."

Phó Tử Trùng: "Tôi không chịu nổi. Trời ạ, tôi khóc mất. Tôi cũng muốn gặp chị dâu a a a a —— "

Sau mười phút.

【 Trình Tuyển đổi tên nhóm thành "Group chat". 】

【 Đồ Nam đã bị xóa khỏi nhóm. 】

Trong chốc lát, trong nhóm nhiều thêm một giọng nói của Trình Tuyền, âm thanh sạch sẽ êm tai, giọng điệu bình thản không có chút phập phồng.

"Muốn tặng ca?"

Hai tên nhóc đáng thương còn lại run lẩy bẩy.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 20

Editor: Hạ Cẩn

Liên quan tới việc Cố Du, bọn Đồ Nam luôn hiểu rõ đại boss từ trước đến giờ đều không mang cảm xúc cá nhân vào ảnh hưởng đến công việc.

... Mà hình như anh hình như cũng chẳng có cảm xúc cá nhân mẹ gì.

Trình Tuyển rất đơn giản: Để Cố Du đi thi đấu, nói chuyện bằng thực lực.

Bọn họ cần một tuyển thủ có tố chất tâm lý ổn định chứ không phải một tuyển thủ bởi vì được mất nhất thời mà không gượng dậy nổi hoặc là kiêu ngạo tự mãn. Loại tuyển thủ rất dễ dàng xảy ra vấn đề về trạng thái tâm lý, dù cho thực lực có tốt cũng là một quả bom hẹn giờ.

Đồ Nam cõng trên lưng cái danh đại boss điên cuồng: "Ai mà có tâm thái vững giống anh ấy được chứ, khi đó mới vừa lên thành phố kiếm được bao nhiêu tiền, tài sản nhân lên hơn trăm lần cũng không vui vẻ một chút."

Phó Tử Trùng hỏi: "Cái đó, ở trước mặt chị dâu ổn chứ?"

"Ồn, vô cùng ồn là đằng khác. Chủ động xách túi, chủ động mang về nhà, quả thực là thê nô." Nói đến việc này, Đồ Nam còn cực kỳ hâm mộ, "Tôi cũng muốn cưới một người như vậy để trong nhà, tối về còn có vợ đẹp chăn ấm, quá ghen tị."

Tiêu Phiền có chút khiếp sợ: "Đại boss sẽ làm chuyện kia sao!"

"Cậu nói thừa thế, đại boss là đàn ông mà!"

Tiêu Phiền thầm nói: "Tôi luôn cho rằng đại boss là sinh sản vô tính*"

* Sinh sản vô tính là hình thức sinh sản mà thế hệ con được sinh ra từ một cơ thể mẹ duy nhất, và thừa hưởng các gen chỉ từ cơ thể mẹ đó.

Hai người khác: "..."

Rất tốt, cho cậu 100 điểm cà khịa.

...

Gần đây thái độ của Nguyễn Thu Thu với Trình Tuyền rất tốt. Chuyện ăn mảnh đích thật là cô đuối lý, Trình Tuyền vừa "Ăn tạm" là cô lập tức thua trận.

Cô vô cùng hối hận về việc một ý niệm phạm sai lầm lại còn đến mức để Trình Tuyền nắm đằng chuôi để rồi bây giờ giống như bị con rùa cắn chặt, phàm là có bất cứ ý kiến gì không thống nhất đều sẽ sâu kín nói "Vậy thì ăn tạm một chút".

Nguyễn Thu Thu: "..."

Đáng ghét, nhưng vẫn là phải cố mỉm cười.

Các bức tranh CG do công ty Gia Trùng thu thập đã nhanh chóng thu hút hàng chục ngàn người chơi bỏ phiếu, trong đó, bức tranh số 233 của Nguyễn Thu Thu dẫn trước. Lần này toàn bộ họa sĩ vẽ các bức tranh đều ẩn danh, không cho phép hiển thị bất kì thông tin nào tiết lộ danh tính, vừa đúng tâm ý của Nguyễn Thu Thu.

Trang của cô nhận được không ít lời tán dương, đều nói màu sắc dễ chịu, nặn ra một nhân vật Ngọc Tiên đẹp còn hơn so với bản gốc.

Trò cười kết thúc, người chú ý tới Nguyễn Thu Thu không giảm trái lại còn tăng, nhân vật của cô đi chỗ nào đều có người nhiệt tình chào hỏi, mang cô đi đánh quái, bộ dáng hên không thể liếm chớ, gọi mẹ suýt nữa dọa Nguyễn Thu Thu lui game.

Ngay cả Bạch Long Mã bình thường sáng khoải nhắc đến Lý Tư Đặc cũng thẹn thùng.

"Tôi là fan kì cựu của Lý Tư Đặc đó!!!!!!!!!!" Vì cường điệu câu nói này, cô bé dùng mười dấu chấm than đến biểu thị quyết tâm.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Khiến cho chuyện này bị xào một lên một lần nữa chính là Cố Quốc Thần Du. Anh ta không có rời game, trong phần ghi chú của thông tin cá nhân ghi rằng sắp tham gia thi đấu nên tạm thời rời game. Người trong vòng đều biết Cố Quốc Thần Du muốn vào Gia Trùng, tất cả mọi người đang chờ biểu hiện của anh ta

Kinh Phong Bích Ảnh hiện tại vẫn còn ở trong game cũng rất lúng túng, bận thân bởi vì nhiều lần viết bài phỉ báng bị khóa tài khoản xử lý, hoàn toàn không nhảy nhót nổi. Dù vậy, ả vẫn không có

rời game, chỉ là người trong bang phái đều không thèm để ý đến ả nữa.

Có lời đồn rằng Lý Tư Đặc ký hợp đồng với Gia Trùng, không chừng, lần tranh tài trước chính là Lý Tư Đặc thử trước thực lực của Cố Quốc Thần Du một chút.

Lời đồn càng ngày càng nhiều, cuối cùng cũng không ai nói rõ được chân tướng rốt cục là có chuyện gì xảy ra.

Nguyễn Thu Thu lại một lần nữa nhìn thấy tin tức của Gia Trùng, người trong ảnh rõ ràng là Đồ Nam, cô hơi kinh ngạc, lập tức nhận ra lời đồn là có thật —— Trình Tuyền, thế mà lại có quan hệ với Gia Trùng!

Lúc ăn cơm tối, Nguyễn Thu Thu gấp một miếng cà tím nói: "Người hôm đó ăn cơm với anh chính là ông chủ của Gia Trùng."

Trình Tuyền không ngẩng đầu ừ một tiếng.

"Oa anh làm công cho Gia Trùng sao?"

Anh nghĩ nghĩ: "Xem như."

"Thật tốt, " Nguyễn Thu Thu ghen tị, "Hi vọng tôi cũng có thể thuận lợi được chọn."

Cô vừa nói, động tác ăn cơm của Trình Tuyền dừng một chút, hỏi: "Muốn đi Gia Trùng?"

"Đúng, cảm giác là một nơi tốt đáng giá phấn đấu."

Nguyễn Thu Thu cười híp mắt nhìn anh: "Tôi sẽ cố gắng."

Không biết có phải ảo giác hay không, bữa tối hôm nay sắc mặt Trình Tuyền có một chút vui vẻ.

*

Từ sau khi Nguyễn Thu Thu biết thân phận thật của Trình Tuyền, cô có quan sát qua Trình Tuyền. Lý Tư Đặc là một đại thần đã nhiều năm chưa từng tham gia tranh tài, xuất quỷ nhập thần, trên mạng một không có tiết lộ qua bất cứ thông tin cá nhân nào của anh.

Xem ra, anh hẳn là đã lâu không chơi game. Trong nhà Trình Tuyền cũng sẽ thường xuyên ở lì trong thư phòng không ra, hiếm khi có âm thanh bàn phím, chắc chắn không phải đang chơi game.

Nguyễn Thu Thu quan sát được vài ngày thì từ bỏ.

Đây quả thực là cuộc sống của một thằng ăn no chờ chết mà! Đói khát gì thì đi đào bới tủ lạnh, đào xong lại tiếp tục về thư phòng nghỉ ngơi.

Điều làm cô cảm thấy kì lạ chính là Trình Tuyền cả ngày co quắp trong phòng chẳng những không béo lên mà làn da còn tốt như vậy. Vừa nghĩ tới đó, Nguyễn Thu Thu vừa ước áo vừa ghen tị, cô vì giữ dáng và da, cô phải ăn uống điều độ và rèn luyện theo từng giai đoạn vì sợ có bụng mỡ thì mặc quần áo sẽ không dễ nhìn.

Người đang bị nhìn chăm chăm, Trình Tuyền cầm bình Yakult cuối cùng đang định hủy đi bao bì.

Ánh mắt Nguyễn Thu Thu quá mức mãnh liệt, thực sự khiến cho anh không thể nào coi nhẹ. Anh nhìn Nguyễn Thu Thu, lại nhìn bình Yakult cuối cùng trong tay, sau một hồi đắn đo suy nghĩ, đưa Yakult cho Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu cầm chai Yakult có chút mờ mịt: "???"

Đây là ý gì?

Nguyễn Thu Thu không biết, việc này đối với tên ham ăn mà nói tuyệt đối là một hi sinh cực lớn.

Dạo này tần suất ra ngoài của Trình Tuyền tương đối cao, Nguyễn Thu Thu chẳng muốn hỏi nhiều. Hai người bọn họ ai lo phận lấy, vẫn là không nên dính vào nhiều việc của nhau thì hơn.

Trình Tuyền ra cửa, cô giống thường ngày online game thì nhìn thấy phía nhà điều hành game gửi cho cô một thông báo.

Không phải liên quan tới xếp hạng CG, khiến cho Nguyễn Thu Thu ngoài ý muốn chính là cô thể mà lại trúng thưởng!

【Chúc mừng người chơi Thu Thu Thu, bạn đã vô cùng may mắn rút được một chuyến du lịch tự nhân ba ngày ba đêm trong hoạt động rút thẻ của tháng này, có thể mang theo một người nhà. Vui lòng trả lời chúng tôi trong một tuần để nhận thưởng, chúc bạn có một chuyến đi vui vẻ ~】

Nguyễn Thu Thu số nhọ kinh ngạc.

Cô không dám tin xem đi xem lại mấy lần, lúc này mới xác định mình thật sự trúng thưởng, mà không phải là quảng cáo.

Cô lập tức trả lời "Nhận thưởng".

Đúng là đang buồn ngủ thì có người kê gối cho, Nguyễn Thu Thu đang muốn đi ra ngoài một chút thì đột nhiên có cơ hội tốt đưa tới cửa, cô là nhất định sẽ đi.

Về phần mang theo một người nhà...

Cùng lúc đó.

Trình Tuyền đang chờ ở văn phòng xem báo cáo phân tích số liệu.

Đồ Nam thần thần bí bí vào cửa, cười hắc hắc, tinh thần phấn chấn, vô cùng phấn khích: "Đại boss, tin tốt."

Trình Tuyền không để ý tới cậu

Đồ Nam sờ mũi một cái, tiếp tục tiến lên trước nói: "Anh mau hỏi em đi."

Trình Tuyền: "...". Ánh mắt không chút cảm tình của anh rơi trên người Đồ Nam khiến Đồ Nam ý thức được hình như cậu cách Trình Tuyền quá gần rồi thì phải.

Đồ Nam ngượng ngùng lui lại một bước, nói: "Anh gần đây tăng ca khổ cực như vậy, không bằng đi ra ngoài chơi một chút."

Trình Tuyền liếc mắt nhìn cậu, vẻ mặt như muốn nói "Xen vào việc của người khác". Đồ Nam không có đạt được câu trả lời trong tưởng tượng, có chút nhụt chí thở dài: "Em vì hai vợ chồng nhà anh mà rầu thúi ruột đó."

"Em ăn ngay nói thật vậy. Em gửi cho chị dâu nhỏ một tin nhắn từ nhà điều hành, nói chị ấy rút trùng chuyến du lịch ba ngày ba đêm, có thể mang theo người nhà, chị dâu chắc chắn sẽ mang theo anh nha. Hai người cứ đi chơi một chuyến thật vui vẻ, thời gian không đủ thì mình thêm ha."

Trình Tuyền rót cuộc cũng ngừng đầu, giọng ngượng ngắt: " Thời điểm này cần phải tăng ca nhiều."

Đại boss hình như không mấy vui vẻ, Đồ Nam hiểu ra hình như mình vô công ngựa mà vô không đúng chỗ rồi.

Cậu xám xịt nói: "Vậy em tiếp tục tăng ca đây."

Buổi tối, Trình Tuyền vừa đẩy cửa ra đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn. Nguyễn Thu Thu vô cùng phấn chấn, nghĩ cũng không cần nghĩ, khẳng định là do việc "Trúng thưởng".

Trong đầu Trình Tuyền hiện lên lời Đồ Nam nói.

"Chị dâu chắc chắc sẽ mang theo anh nha."

"Hai người đi chơi vui vẻ."

Trình Tuyền khá phản cảm với việc cùng người khác đi nghỉ phép. Nhưng nếu thay Nguyễn Thu Thu vào, hình như, cũng không phải quá đáng ghét?

Nguyễn Thu Thu quay đầu lại, nụ cười tươi rói: "Nhanh đi rửa tay, oa bụng của tôi đói quá."

Có lẽ là hơi ấm từ đồ ăn quá ấm áp, có lẽ là nụ cười của cô quá đẹp, anh thoáng hoảng hốt, giống như thể mỗi một của cả ngày hôm nay đều bị dỡ xuống, cả người đều thoải mái hơn.

Hai người ngồi ở trên bàn ăn, Nguyễn Thu Thu giục Trình Tuyền ăn nhanh lên một chút ăn kéo tôm bự ngượng.

Lúc này Trình Tuyền ăn có chút thất thần.

Anh vẫn đang chờ Nguyễn Thu Thu mở miệng nói chuyện trúng thưởng.

Thắng đến lúc cơm đã ăn xong, thắng đến lúc anh đã rửa chén bát xong, thắng đến lúc Nguyễn Thu Thu tắm rửa đắp mặt nạ xong, thậm chí sau khi xem phim truyền hình, chơi điện thoại, cũng không hề nhắc tới việc trúng thưởng.

Rồi cô về phòng.

Tắt đèn, đen kịt.

Trong bóng tối, Trình Tuyền lâm vào trầm tư: "..."

***Tác giả có lời muốn nói:

Trình Tuyền: Lần thứ hai.

Nguyễn Thu Thu: Cái gì lần thứ hai???

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 21

Editor: Hạ Cẩn

Quà mừng 2/9 cho mí bạn nè. Chúc mọi người mừng 2/9 vui vẻ 😊😊😊. (Mặc dù hơi muộn tí, sắp hết ngày rồi mới chúc 😊😊😊)

Nguyễn Thu Thu không phải cố ý không để mắt đến Trình Tuyền mà là cô căn bản không hề đặt Trình Tuyền trong danh sách người tham khảo.

Cô nghĩ nghĩ, mình không có bạn bè nên không có người đi cùng. Lúc đầu cô cũng có nghĩ qua việc bán suất này đi nhưng bởi vì chỉ có thể mang theo người nhà, chắc hẳn các loại hoạt động đều phải cùng nhau tham dự. Sau khi cân nhắc kĩ lưỡng Nguyễn Thu Thu quyết định đi một mình.

Trình Tuyền? Trình Tuyền là tuyệt đối không có khả năng đi cùng cô.

Nguyễn Thu Thu cô không muốn mặt nóng dán mông lạnh đâu. Cho nên dứt khoát bác bỏ khả năng này.

Cô vô cùng vui vẻ chuẩn bị cho chuyến đi, sau khi xác nhận thông tin với bộ phận phục vụ khách hàng của « Như Mộng Lệnh », nói rõ mình một thân một mình đi du lịch. Ngay sau đó, Nguyễn Thu

Thu tìm hiểu nhiệt độ và vị trí cụ thể của nơi sắp đi, phát hiện còn có cả tư bãi biển tư nhân, vui sướng đi chuẩn bị bikini.

Cô mặc dù không biết bơi, nhưng không ngại phơi nắng trên cát đầu nha.

Lúc này Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên có chút tiếc nuối. Nếu như có thể cùng bạn bè cùng đi dạo chơi nhất định sẽ chụp được không ít ảnh đẹp.

Trái với Nguyễn Thu Thu vui vẻ gấp mười ngày thường, hôm nay Trình Tuyền ở văn phòng có vẻ hơi trầm mặc.

Nếu như tiếp xúc lâu dài, biết tính cách của anh thì sẽ biết lúc này cảm xúc của anh khẳng định không tốt lắm. Máy người khác đều có chút ngờ ngác, tưởng rằng trò chơi xảy ra vấn đề, nơm nớp lo sợ chạy đi kiểm tra, chỉ có Đồ Nam biết rõ có chuyện gì xảy ra.

Lần này xong đời rồi.

Lần vỡ mộng ngựa này không chỉ có vỡ sai chỗ mà còn vỡ cho hỏng chuyện rồi.

Cậu cũng sầu não lắm chứ, hai người cãi nhau à? Tại sao chị dâu lại không mang theo đại boss cùng đi chơi?

Nội tâm của cậu là một hồi cuồng phong bão táp, ngoài mặt vẫn ra vẻ quân sư quạt mo thành thành khấn khấn, lặng lẽ đi đến bên cạnh Trình Tuyền bên người.

Một giây sau, Đồ Nam sắc mặt phức tạp.

Cậu cho rằng Trình Tuyền đang bận làm việc, ai ngờ giao diện Laptop của anh lại là cuộc trò chuyện trên Wechat với Nguyễn Thu Thu, phía trên trống rỗng, không có một cái gì. Trình Tuyền từ sáng sớm tới giờ đều duy trì tư thế này kiên nhẫn chờ đợi, không biết đợi bao lâu, không nhúc nhích.

Đồ Nam: "Cái kia... Đại boss, hai người cãi nhau phải không?"

Trình Tuyền vẫn trầm tư.

Đồ Nam: "Khụ khụ không bằng như này! Em lấy danh nhà phát hành gửi tin nhắn một lần nữa, nói anh cũng trùng thưởng, vừa hay người cùng đi?"

Trình Tuyền không nói một lời, trên màn hình phản chiếu ra loáng thoáng hình dáng của anh, cặp mắt sâu kín kia nhìn chằm chằm cậu khiến Đồ Nam giật mình một cái, cả người đều cảm thấy không tốt.

Nội tâm của cậu lại bắt đầu khóc trời khóc đất. Cái tay ti tiện này oa, tại sao lại nghĩ ra cái chủ ý oái oăm này chứ!

Đồ Nam vẻ mặt cầu xin: "Em cũng không biết vợ chồng anh cãi nhau. Nếu mà biết em sẽ không chủ động đi đụng họng súng đâu."

Nếu như Nguyễn Thu Thu nghe được lời của Đồ Nam chỉ sợ sẽ cười chết mất.

Cãi nhau? Ai có thể tranh luận với Trình Tuyền chứ, coi như cô thua luôn đi!

*

Buổi tối.

Nguyễn Thu Thu đang cố gắng nhét vào vali hành lý mấy đồ dùng cần thiết để đi nghỉ cô vừa mua. Còn có ba ngày nữa là xuất phát, cô phải chuẩn bị sớm chút, tránh cho đến lúc đó vội vội vàng vàng lại quên mất thứ gì.

Đang bận bịu nhét khăn mặt, chợt cảm thấy sau lưng lạnh ngắt.

Nguyễn Thu Thu: "?"

Cô ngẩng đầu theo bản năng thì nhìn thấy Trình Tuyền đang đứng ở một bên nhìn động tác của cô.

Trình Tuyền mặt không cảm xúc, tay anh cầm một bình Yakult, động tác chậm rãi xé giấy bọc, vô cùng bình tĩnh cùng Nguyễn Thu Thu mắt đối mắt

Nguyễn Thu Thu: "... Anh rất rảnh?"

Trình Tuyền: "Ừ."

"May quá, mau giúp tôi sắp xếp lại mấy món đồ này một chút."

Nói xong câu đó, Nguyễn Thu Thu chợt nhớ tới Trình Tuyền còn chưa biết việc cô muốn đi chơi, lại còn đi tận bốn năm ngày, Trình Tuyền chỉ có thể tự mình giải quyết vấn đề cơm nước.

Nguyễn Thu Thu bừng tỉnh đại ngộ, chẳng trách Trình Tuyền sẽ yên lặng đứng xem như vậy, chắc anh còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Đúng rồi, có chuyện quên nói cho anh"

"Em nói."

Trình Tuyền nghiêng mặt uống Yakult, biểu lộ vô cùng bình tĩnh. Ánh mắt anh liếc qua nhìn Nguyễn Thu Thu như đã đoán được Nguyễn Thu Thu muốn nói gì.

"Tôi rút trúng thưởng đó, muốn ra ngoài chơi ba bốn ngày, những ngày này anh tự mình giải quyết đi, không được ăn thực phẩm rác rưởi đâu đấy."

Trình Tuyền: "..."

Không hiểu tại sao, Nguyễn Thu Thu luôn cảm thấy bộ dáng của anh không vui vẻ cho lắm.

Thời gian dài ở chung đã bồi dưỡng ra sự ăn ý, Nguyễn Thu Thu đột nhiên thông suốt, lập tức bắt được ý nghĩ của Trình Tuyền. Cô vỗ ngực một cái nói: "Anh yên tâm, chờ tôi trở lại nhất định sẽ làm cho anh một bàn ăn lớn! Muốn ăn cái gì thì làm cái đó!"

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu nhìn thấy anh vẫn thờ ơ như cũ thì ngẩn người, không hiểu Trình Tuyền còn đang đợi cái gì.

Trình Tuyền chậm rãi hỏi: "Một mình em?"

"Đúng thế, chẳng lẽ còn có người thứ hai sao?" Nguyễn Thu Thu trả lời một cách đương nhiên, "Làm sao vậy, có vấn đề gì sao?"

"Không có."

"Vậy nhanh đến giúp đỡ tôi, tối nay còn nhiều chuyện phải làm nữa."

"Tay đau."

Nguyễn Thu Thu: "?"

Anh quay người trở lại thư phòng, đóng cửa.

Để lại Nguyễn Thu Thu với khuôn mặt ngơ ngác nhìn cánh cửa đã đóng chặt.

Một giờ sau, nhà điều hành « Như Mộng Lệnh » gửi mấy tin nhắn cho Nguyễn Thu Thu, tất cả đều là xác nhận xem cô thực sự muốn đi một mình hay không. Nói là con gái đi một thân một mìn không tiện lắm, đề nghị cô tốt nhất vẫn nên đi cùng người bạn đời của mình.

Đối phương còn cường điệu lần này đi chơi chủ yếu là mỹ thực và phong cảnh êm dịu, đề nghị có thể mang theo người thích ăn ngon, ngắm phong cảnh đi cùng.

Vừa nhắc tới mỹ thực, người Nguyễn Thu Thu nghĩ đến đầu tiên chính là Trình Tuyền.

Cô không biết là tất cả tin nhắn này đều là bọn Đồ Nam ở công ty vừa tăng ca vừa ngồi khóc gửi tới. Chỉ còn kém nước quỳ xuống xin Nguyễn Thu Thu nhất định phải mang Trình Tuyền đi. Nếu như cô không mang Trình Tuyền đi, chỉ sợ mấy ngày cô ở bên ngoài chơi sẽ là mấy ngày địa ngục trần gian của bọn họ mất.

Đại boss cuồng tăng ca, nhất định sẽ kéo bọn cậu cùng tăng ca theo!

Cậu còn nghĩ dùng ngày nghỉ đông để đi xem mắt đó, cậu không muốn độc thân không ai thương không ai yêu đâu. Chị dâu cầu thương xót!

Nguyễn Thu Thu hậu tri hậu giác* nhận ra rằng Trình Tuyền đại khái bởi vì mình không mời anh đi mà cảm thấy không vui à?

*sau khi suy nghĩ kỹ càng thì nhận ra.

Lúc kết luận này vừa được đưa, Nguyễn Thu Thu không tin.

Nhưng mà, vẻ mặt của Trình Tuyền vừa rồi đích thật là không giống ngày thường cho lắm.

"..."

Nguyễn Thu Thu yên lặng đi đến trước cửa thư phòng của Trình Tuyền, gõ cửa hai lần: "Trình Tuyền? Đã ngủ chưa? Tôi có lời muốn nói với anh."

Cô vừa nói, cửa đột nhiên bị mở ra. Trình Tuyền mặc áo ngủ kẻ sọc màu xanh lam, thần sắc lờ mờ biếng. Anh hạ mắt xuống nhìn Nguyễn Thu Thu, nói: "Tôi muốn đi ngủ, em nói nhanh chút."

Nguyễn Thu Thu: "..." Ngủ mới tin anh, quần chưa thay mà còn giả ngủ gật cái gì.

Nguyễn Thu Thu tựa bên tường, hai tay ôm vai hỏi: "Chuyến du lịch kia, anh có ý gì không?"

Trình Tuyền một tay đút túi, động tác dừng lại.

"Em muốn mời tôi?"

Nguyễn Thu Thu luôn cảm giác anh có chút được đà lấn tới: "... Đúng thế."

Trình Tuyền thở dài: "Phải thu dọn đồ đạc, chuyển bay vừa đi vừa về rất mệt mỏi, đi máy bay không thoải mái, cơm máy bay cũng không dễ ăn..."

Lông mày Nguyễn Thu Thu giật giật một, cắt ngang anh.

"Cho nên, anh có muốn đi cùng hay không?"

"Đi."

"..."

*

Ở văn phòng Đồ Nam phát ra một tiếng reo hò, gần như bật khóc: "Quá tốt rồi! Đại boss muốn đi nghỉ phép! Chúng ta rốt cuộc cũng có thể vui sướng chơi đùa rồi!"

Lúc cậu nói chuyện, An Nhu vừa tiến đến.

Sắc mặt An Nhu có chút thất vọng. Trước kia vào lúc này Trình Tuyền đều sẽ ở văn phòng, gần đây số lần Trình Tuyền về nhà càng ngày càng nhiều cũng càng ngày càng sớm.

Nghe Đồ Nam nói, An Nhu có chút không dám tin tưởng: "Anh ấy đi nghỉ phép?"

Trình Tuyền vậy mà lại nghỉ phép?

Đồ Nam vui tươi hơn hờ nói: "Đương nhiên rồi, đi cùng chị dâu. Khu nghỉ dưỡng đó rất tốt, bọn họ nhất định sẽ chơi vui vẻ."

Thuận tiện chữa trị tình cảm vợ chồng thật tốt.

Nụ cười trên mặt An Nhu cứng lại, nhưng lập tức, cô ta lại khôi phục vẻ ôn hòa của thường ngày: "Vậy thì thật tốt, mấy ngày nghỉ đông của tôi còn chưa có dự định gì, tôi cũng muốn đi chơi."

Đồ Nam có loại dự cảm xấu: "Ý của cô là..."

"Tôi cũng đến khu nghỉ dưỡng đó."

"Không được, cô đừng làm ầu, An Nhu."

"Tôi làm ầu cái gì, bình thường mọi người không phải đều làm việc với nhau sao, bây giờ cùng đi ra chơi cũng đâu có sao. Anh không cần khấn trương như vậy đâu."

Đồ Nam có ý khuyên cô ta "Cô đi một mình xem náo nhiệt gì chứ."

An Nhu nói: "Tiêu Phiền sẽ theo đi cùng tôi."

Đồ Nam: "Fuck!" Cậu có chút tức giận, nhưng kgoong quát mắng An Nhu, Đồ Nam nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Cô có biết hậu quả của việc này chưa, rất có thể cô sẽ phải thu dọn đồ đạc rời khỏi đây."

An Nhu nói: "Tôi tới đây là vì Trình Tuyền."

Nếu không cô ta sao lại phải trở về từ bên kia bờ đại dương.

Trước mắt game mới đã đến giai đoạn quan trọng, An Nhu với tư cách nhà thiết kế chính phụ trách phần lớn bản thiết kế anime cốt lõi, căn bản không có khả năng sa thải cô ta. Cô ta nghĩ cô ta không thể nhịn được nữa, hoặc là thượng vị, hoặc là rời đi, cô ta nhất định phải nhanh một chút.

Đồ Nam nói: "Cô sẽ bị cách chức tạm thời."

An Nhu bình tĩnh nhìn cậu, nói: "Tôi không tin."

Nếu như Trình Tuyền thật sự không hề để ý cô ta vậy thì tại sao mỗi lần cô ta ám chỉ rõ ràng đều không cự tuyệt để cho cô ta chết tâm.

An Nhu nào có biết, Trình Tuyền thờ ơ là vì căn bản không chú ý chút nào đến cuộc sống của cô ta.

Đồ Nam: "Cô... Aizz, hi vọng cô tỉnh táo một chút." Trong mắt Trình Tuyền chưa từng có chuyện không thể thiếu đi người nào, anh luôn có là biện pháp thay đổi cục diện. An Nhu lần này chỉ sợ là tự làm tự chịu, nhưng Đồ Nam chỉ hi vọng cô ta có thể nhớ lâu một chút.

An Nhu nở nụ cười: "Tôi là loại người này sao? Yên tâm đi, tôi chỉ là muốn nghỉ ngơi một chút."

Thế là.

Ban đêm, Đồ Nam trần trọc không ngủ được, nghĩ nghĩ, quyết định muốn cùng đi khu nghỉ dưỡng đó. Kỳ nghỉ đông tốt đẹp như thế mà phải lãng phí vào chuyện như thế này, cậu thật sự là bị tức điên lên rồi lại không có cách nào nói ra. Đồ Nam nhanh chóng nói với Tiêu Phiền vài câu, xác định kế hoạch cho chuyến nghỉ đông năm nay.

Người được thông báo cuối cùng, Phó Tử Trường ngơ ngác, lập tức kêu rên một tiếng.

"Cái gì? Chúng ta cũng đi nghỉ phép?"

"Anh mày không muốn ăn thức ăn cho chó a a a a —— "

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 22

Editor: Hạ Cẩn

Đây là lần đầu Nguyễn Thu Thu ngồi khoang hạng nhất, vừa lên máy bay đã bắt đầu hưng phấn nhìn ngó khắp nơi, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Trình Tuyền nhìn cô giống như nhà quê lên thành phố*, mặc dù không rõ Nguyễn Thu Thu vì sao lại vui vẻ như thế nhưng tâm trạng của anh cũng tốt theo cô

*Nguyên văn 刘姥姥进大观园: Già Lưu (刘姥姥): nhân vật trong Hồng Lâu Mộng, là bà một nông dân, quê mùa chất phác nhưng tốt bụng, sáng sủa, do có quan hệ xa lắc xa lơ với Giả phủ nên 3 lần đến Giả phủ, Đại Quan Viên là một khuôn viên xa hoa, lộng lẫy của Giả phủ, điển tích Già Lưu đến Đại Quan Viên tương đương với 'nhà quê lên tỉnh' của Việt Nam ạ. (Nguồn: Phù Hiệu, em là của anh.)

Nguyễn Thu Thu nhỏ giọng nói: "Trước đó tôi chỉ ngồi qua khoang phổ thông aizz."

Mỗi lần đi đều có không ít người nào có giống nơi này vừa vắng vẻ lại rộng rãi, căn bản không có mấy người. Muốn đuổi chân thì cứ đuổi, muốn bao nhiêu dễ chịu thì có bấy nhiêu dễ chịu. Ngay cả cơm máy bay cũng ăn ngon hơn so với bình thường.

Điều khiến Nguyễn Thu Thu bất ngờ chính là Trình Tuyền thế mà lại không cảm thấy hứng thú đối với cơm máy bay.

"Anh không thích à?"

Trong ấn tượng của Nguyễn Thu Thu, dạ dày của Trình Tuyền giống như một cái thùng rác cực lớn, cái gì cũng có thể đổ vào. Một tên đàn ông đến cả loại thực phẩm ăn vặt như mì tôm còn có thể nuôi sống sao có thể chọn chọn lựa lựa.

Trình Tuyền trả lời chậm rì rì: "Ăn nhiều quá."

Nguyễn Thu Thu: "Ồ!" Thật xin lỗi, loại gánh nặng ngọt ngào này, cô nghĩ cũng không dám nghĩ.

Anh uống xong một chén sữa chua thì miễn cưỡng dựa vào chỗ tựa lưng, cơm canh nóng hầm hập không hề có ý động vào, ngược lại là Nguyễn Thu Thu ăn rất ngon lành. Cô có chút xấu hổ, cô muốn một phần nữa nhưng không dám gọi tiếp viên, tránh làm mình trở nên giống đồ quê mùa, bị tiếp viên hàng không chế nhạo, nhưng mà bụng của cô hình như chưa có no.

Nguyễn Thu Thu: "... " Ánh mắt của cô rơi vào phần cơm của Trình Tuyền.

Trình Tuyền hẳn là ngủ say rồi ha, không nhúc nhích, con mắt đóng chặt lại, hô hấp đều đều. Vài ngày trước anh thường xuyên đi sớm về trễ, hốc mắt của anh có hơi xanh chắc là ngủ không ngon.

Nguyễn Thu Thu ngại quấy rầy anh.

Cô lặng lẽ di chuyển hộp cơm nóng hầm hập của Trình Tuyền, lặng lẽ mở ra sau đó lặng lẽ múc một muỗng.

Trình Tuyền căn bản không ngủ, xưa nay anh ở trên máy bay đều không đi ngủ. Anh khẽ mở mắt, liền nhìn thấy Nguyễn Thu Thu vùi đầu ăn cơm giống như một con chuột hamster, thanh âm sâu kín vang lên: "Không phải nói em đang giảm béo sao?"

Nguyễn Thu Thu sặc một tiếng, cạ lời ghen họng: "..."

Thằng cha này vẫn còn nhớ kĩ chuyện cô ăn mảnh.

Nguyễn Thu Thu: "Muốn ăn cái gì, trở về làm cho anh."

Trình Tuyền: "Măn Hán toàn..."

Nguyễn Thu Thu: "Được rồi, coi như tôi chưa nói gì."

Chuyến bay dài chừng hơn ba giờ, Nguyễn Thu Thu ăn uống no đủ, vui vẻ đeo tai nghe lên xem phim. Cô không biết là, cùng lúc đó ở khoang phổ thông còn có mấy tên đang "Đồng hành" cùng cô.

Trên đường đi Phó Tử Trường luôn rất hoảng sợ: "Xong xong đại boss mà phát hiện chúng ta đều sẽ chết!"

Đồ Nam: "CMN, tôi có thể không biết sao?"

Cậu không phải là sợ tạo ra nguy cơ gia đình cho đại boss sao?

Đồ Nam buồn bực ăn một miếng cơm gà, vô cùng không vui. Vì để không bại lộ thân phận, bọn họ chỉ có thể đặt trước khoang phổ thông, cơm không dễ ăn chút nào, quan trọng nhất chính là tầm suất cậu lộ mặt trên các phương tiện thông tin đại chúng khá cao nên chỉ có thể mang theo một cái kính râm to chà bá trên mặt, toàn bộ hành trình không thể lộ mặt để tránh bị phát hiện.

Cứ như vậy, ba ngày nghỉ phép vui sướng (?) sắp bắt đầu.

Nguyễn Thu Thu sau khi đến khách sạn mới sửng sốt.

Chết cha, cô quên hỏi thuê mấy gian phòng rồi! Đợi tiếp tân dựng thẳng một ngón tay, Nguyễn Thu Thu lúc này mới ý thức được chuyện lớn không ổn. Cô hỏi: "Có thể tăng thêm một phòng được không, tôi có thể tự trả tiền."

"Thật xin lỗi quý khách, nơi này của chúng tôi đều là phòng VIP đều đã sớm được đặt trước, không thể tăng thêm." Nhân viên lễ tân bị Trình Tuyền câu hồn đi rồi, mặt đỏ rần.

Nguyễn Thu Thu thở dài.

"Được."

May là căn phòng này coi như giống trong nhà, ngủ như ở nhà là được rồi.

Trình Tuyền bên cạnh vẫn đang suy nghĩ viển vông, lại gần người. Nguyễn Thu Thu dắt anh đi về phía cầu thang, hai người tới trước cửa phòng, Trình Tuyền như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua phòng khách, không nói gì.

Ở đây chỉ có khách sạn này, bọn Đồ Nam không thể không lựa chọn những phòng còn lại.

Nhân viên lễ tân khách khí nói: "Thưa ngài, cô gái hẹn trước muốn hai gian phòng."

Đồ Nam căng thẳng: "Cô cho cô ấy rồi?"

"Đương nhiên không có." Cô nở một nụ cười chuyên nghiệp, "Một khi tình nhân đã đi vào nơi này của chúng tôi thì vĩnh viễn chỉ

có một phòng trống."

Có thể nói là vô cùng quen tay.

Đồ Nam dựng thẳng ngón cái.

"Quý khách muốn gian phòng nào?"

"Cách đôi vừa rồi kia gần một chút." Để tiện tiến hành kế hoạch du lịch tiếp theo

Vừa vặn ba người bọn họ ở một phòng, An Nhu một mình một phòng.

Ba thằng đàn ông độc thân chen chúc trong một phòng, mỗi người cầm một chai bia ngồi ở trên thảm, không hện mà cùng thờ dài. Đây là chuyện gì vậy chứ.

Đồ Nam nói: "An Nhu theo chúng ta mấy năm rồi."

Phó Tử Trùng gật đầu: "Được một hai năm."

" Hai người nói xem thời gian dài như vậy, sao lại còn chưa hiểu rõ tính tình đại boss của chúng ta chứ? Tôi đây là vì tốt cho cô ấy thôi." Vừa nghĩ cô bé hồ đồ chạy ra chặn trước họng súng đựng, cậu liền giận không chỗ phát tiết.

Chỉ có Tiêu Phiền hậu tri hậu giác* kinh hô một tiếng: "Có ý gì? Cô ấy thích đại boss?"

*Hậu tri hậu giác: Sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra

Hai người khác không phản bác được: "Cậu nghĩ sao!"

Xứng đáng độc thân.

Cùng lúc đó.

Nguyễn Thu Thu sắp xếp lại đồ một chút, chuẩn bị đổi đồ tắm đi ra ngoài chơi. Cô hưng phấn móc ra chiếc máy ảnh mới mua từ vali hành lý, nói với Trình Tuyền: "Đợi lát nữa chụp ảnh cho tôi nha!"

Vừa quay đầu lại đã không thấy bóng dáng Trình Tuyền đâu.

Nguyễn Thu Thu thành công bắt được người tại phòng bếp.

Trình Tuyền ngồi ở trên ghế sa lon uống một lon cocacola. Nguyễn Thu Thu nói "Một lát nữa có thể ra cửa", nghe được câu này, anh rất có kinh nghiệm tìm một đồng quả hạch và đồ ăn vặt trong ngăn kéo, chậm rãi ung dung bắt đầu ăn. Quả nhiên ăn hơn một giờ, Nguyễn Thu Thu thay xong đồ tắm mặc áo khoác lên, rút cục cũng đi ra khỏi cửa phòng.

Tỉ lệ thân hình của cô vô cùng tốt, hai chân thon dài trắng nõn, có lồi có lõm, không chỗ nào không uyển chuyển động lòng người. Là đàn ông đều sẽ bị mê hoặc.

Ánh mắt của anh dừng trên da thịt trắng như tuyết của cô một lát.

Nguyễn Thu Thu ngẩng đầu nói: "Tôi biết tôi rất đẹp, anh muốn nhìn thì cứ nhìn."

Trình Tuyền chỉ về phía cái bụng nhỏ có chút thịt thịt của cô: "Em béo..."

Nguyễn Thu Thu: "Câm mồm."

*

Chạng vạng tối, nắng chiều mê người, bãi biển nước trong suốt sạch sẽ, trời biển đung vào nhau một đường thẳng tắp, có thể nhìn thấy khung cảnh mặt trời đang lặn xuống.

Trong đầu Nguyễn Thu Thu đều là các loại ảnh chụp của các siêu mẫu trên instagram, cô tìm một góc chụp tốt, đứng trên đá ngầm, chậm rãi giơ tấm lưa mỏng lên. Xa xa nhìn lại, cô phảng phất như đang bay lên cùng tấm lưa mơ hồ. Tư thế này khá khó, Nguyễn Thu Thu không có cách nào quay đầu lại được, đành phải cao giọng hỏi Trình Tuyền: " Chụp được chưa?"

"Rồi."

"Tôi xem một chút chụp thế nào rồi"

Nguyễn Thu Thu hưng phấn chạy tới, cầm lấy máy ảnh, cặp mắt hoa đào cong cong trong nháy mắt cứng lại. Bức ảnh này phong cảnh đúng là rất đẹp, nước biển trong suốt được dát lên một tầng ánh vàng lóng lánh, nhìn ra xa xa xa phía chân trời là những đám mây tuyệt đẹp, giống như thánh địa nhân gian.

Thế nhưng là.

Nguyễn Thu Thu tìm tới tìm lui, hỏi: "Tôi đâu???"

"Nơi này." Trình Tuyền chỉ một chút, Nguyễn Thu Thu phóng lớn ảnh, rốt cuộc cũng tìm được một bóng đen đang đứng trên đá ngầm.

Không thấy còn không sao, nhìn thấy ngược lại càng tức giận.

Nhìn từ góc độ này giống như một con diều hâu ngồi chồm hồm trên đá ngầm... Có thể nói là góc chết của chết, về mặt Nguyễn Thu Thu phức tạp, thậm chí không biết nên nói cái gì cho phải.

Cô trầm mặt, ánh mắt chết chóc của cô rất cực kích thích khát vọng muốn sống của Trình Tuyền.

Trình Tuyền nghiêm túc đặt câu hỏi: "Chụp quá nhỏ sao?"

"Anh nói xem!" Cô tức hộc máu

Có thể chụp cô thành điều hâu e rằng cũng chỉ có dạng đàn ông ngu ngốc không có não như Trình Tuyền có thể làm được được không!

Vì lấy công chuộc tội, Trình Tuyền sẽ chụp ảnh lại một lần nữa cho Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu cường điệu mấy lần phải tìm góc độ tốt cho cô, không được chụp quá nhỏ. Phải cho ra cảm giác mộng ảo giống như cô chính là thần nữ của bức họa Đôn Hoàng*, lay động theo chiều gió

*Bức họa Đôn Hoàng

Thừa dịp lúc Trình Tuyền tìm góc độ, Nguyễn Thu Thu quay đầu nhìn sang thấy vị trí của anh cách mình không xa liền thỏa mãn tiếp tục tư thế.

Đợi một hồi

Nguyễn Thu Thu: "Xong chưa?"

Trình Tuyền giọng điệu rất phiêu hốt: "Rất đẹp. Rất nghệ thuật."

Nguyễn Thu Thu: "???"

Cô có một loại dự cảm bất thường.

Cô nhảy xuống khỏi đá ngầm, chạy đến bên cạnh Trình Tuyền cầm máy ảnh, nhất thời ngũ lồi oanh đỉnh, suýt nữa không nhận ra được người trong ảnh chính là mình.

Lần này khoảng cách đúng là gần thật, gần đến nỗi hận không thể dán vào người cô để chụp một cái, chỗ chết người nhất chính là Trình Tuyền vẫn lấy góc độ chụp ngựa để chụp một tấm hình như này.

Trong ảnh đánh người Nguyễn Thu Thu dáng người cực lớn, trực tiếp chiếm gần hết bức ảnh, khí thế kia che khuất bầu trời, chặn hết cả bãi biển, mặt trời lặn, bầu trời. Nàng không phải thần nữ Đôn Hoàng, đây là nhật thực thì có.

Cái góc chụp này thiếu năng đến mức Nguyễn Thu Thu hận không thể lập tức buộc cho Trình Tuyền vào một cái hỏa tiễn để cho anh bay vèo vèo lên trời, đừng bao giờ trở về.

Nguyễn Thu Thu thâm trầm ghiến răng, tiên nữ nhỏ bé bị ép điên rồi: "Anh từng nghe qua vụ án giết chồng trên biển chưa?"

Trình Tuyền yên lặng lùi về sau hai bước, đánh trống lảng: "... Hình như sắp đến giờ cơm rồi thì phải."

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 23

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu mặt mũi viết đầy hai chữ không vui.

Lúc này gió đã hơi lạnh, cô đành phải từ bỏ kế hoạch chụp ảnh, khoác thêm áo khoác, quyết định trở về ăn cơm chiều

Cô giận đùng đùng đi về trước, Trình Tuyền nhanh chóng bị bỏ lại phía sau. Không lâu sau, sau lưng cô truyền đến giọng Trình Tuyền thân thiện có ý muốn làm dịu bầu không khí: "Tôi chụp lại một bức cho em."

Nguyễn Thu Thu nửa tin nửa ngờ dừng bước lại: "Anh xác định sẽ không chụp tôi thành một tên thiếu năng?"

Trình Tuyền giơ tay lên: "Tuyệt đối không có."

Nguyễn Thu Thu tiếp nhận máy ảnh, cẩn thận nhìn vào. Lập tức, cô trầm mặc.

Nói thật, cô thật sự không nên ôm hi vọng đối với Trình Tuyền.

... Tên chó chết này lại có thể chụp cô thành người lùn một mét hai, thật đúng là vô cùng có bản lĩnh.

Trong ảnh Nguyễn Thu Thu hát áo khoác khoác, ảnh chụp ở góc cao khiến cô giống như một người lùn nhỏ bé một mét hai, lại còn khí thế hùng hổ, liếc mắt lạnh lùng. Cô thật sự không muốn mắng mình, nhưng giờ phút này mình đích thật là giống một con gà rừng phần nộ, còn không lại loại gà rừng bình thường mà là cái loại gà rừng lông cánh đều nổ tung.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Thì ra trong thế giới của Trình Tuyền, cô có dáng vẻ này sao?

Muốn khóc quá.

Thế mà Trình Tuyền còn không thức thời nói: "Thật đối quá."

Buổi tối, trong ánh mắt sâu kín của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền vô cùng bình tĩnh ăn thật nhiều hải sản. Nguyễn Thu Thu nhìn chăm chăm anh, hung tợn cầm dao nĩa dùng sức đâm vào thân cá, giống như con cá đang nằm trong đĩa sứ đợi chết chính là Trình Tuyền.

Cô hồi hận rồi. Cô cho là mình mang theo một bạn đồng hành thì có thể chụp rất nhiều rất nhiều ảnh đẹp, hiện tại thì ngược lại, Trình Tuyền quả thực là chuyên gia trong việc chọc cho cô tức chết

Trở về phòng sau khi rửa mặt, Nguyễn Thu Thu giận đùng đùng đóng cửa lại đi ngủ.

Cô nằm trên chiếc giường lớn lạ lẫm, tắt đèn, trong phòng đen kịt một màu. Rèm cửa dày bị kéo kín mít, trong gối có mùi thơm, chăn cũng rất mềm mại. Quả nhiên là khách sạn cao cấp, các phương diện bày trí đều rất tốt, chỉ là Nguyễn Thu Thu cứ lật qua lật lại mãi vẫn không buồn ngủ.

Cô mở to hai mắt nhìn trần nhà, chợt phát hiện trên trần nhà có một cái bóng đen sì được phản chiếu ra, suýt nữa dọa Nguyễn Thu Thu hồn phi phách tán.

Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, xoay người ngồi dậy, một lúc lâu sau mới phản ứng được mình bị chính mình dọa chết.

"..."

Khách sạn đáng ghét này, sao lại gắn gương trên trần nhà làm gì chứ, cũng không phải diễn phim ma đâu.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, giọng Trình Tuyền hỏi thăm: "Sao thế?"

"Không có việc gì..." Nguyễn Thu Thu cả người toát mồ hôi lạnh đi mở đèn ngủ, thanh âm suy yếu, "Bị sắc đẹp của mình dọa thôi." Tự mình dọa mình giật mình, loại chuyện mất mặt này cô còn lâu mới nói ra!

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu không nghe được tiếng đi lại ngoài cửa, luôn cảm giác trong lòng lo sợ bất an. Cô trở mình ngủ không được, mở to mắt, nhẹ giọng kêu lên: "Trình Tuyền, anh đã ngủ chưa?"

Qua hai ba giây, đối phương đáp lại.

"Không có." Anh hẳn là đang ở phòng khách, âm thanh rất gần.

Nguyễn Thu Thu không khỏi nhẹ nhàng thở ra, yên lòng.

"Ngủ ngon." Cô trầm thấp nói một câu, thanh âm rất nhẹ, tựa như là lẩm bẩm.

Phòng khách một màu đen kịt, toàn bộ đèn đều đã tắt, rên cửa khép lờ mờ có thể thấp thoáng nhìn thấy bãi biển yên tĩnh được bao phủ dưới tĩnh bóng đêm tĩnh mịch, một vẻ đẹp không nói lên lời. Một bóng người cao gầy nghiêng người dựa trên bức tường cạnh cửa phòng ngủ của Nguyễn Thu Thu, môi hơi hé ra nhưng lại không có âm thanh.

Độc khẩu hình chính là —— ngủ ngon.

Một đêm mộng đẹp.

Hôm sau, Nguyễn Thu Thu vô cùng có tinh thần mặc một chiếc váy dài màu xanh biển xinh đẹp. Ngày hôm nay có thể nằm trên ghế dài trên cát ngủ ngon lành một lúc, trời nắng gắt như thế ngay cả kem chống nắng cũng chống không nổi, Nguyễn Thu Thu chỉ muốn lặng yên nằm trên ghế đánh cờ với Chu Công.

Về điểm này, cô và Trình Tuyền hoàn toàn có chung nhận thức.

Khác hai người ung dung đi ra ngoài, tuy nhiên một nhóm người người khác thì không vui vẻ như vậy. Nói là nghỉ phép nhưng vẫn là có không ít việc, tổ đội ba người ôm laptop loay hoay sút đầu mẻ trán, dựa bia mà sống, làm việc cả đêm.

Đồ Nam ngồi trên thảm lâm vào trầm tư: "Vì sao tôi muốn để đại boss đi chơi?... Là bởi vì tôi muốn nghỉ đông mà."

Vậy bây giờ bọn họ rốt cuộc đang làm gì vậy chứ!

Phó Tử Trùng vẻ mặt cầu xin: "Móa, xem mắt thất bại bởi vì tôi không đến đúng hẹn đấy. Tôi hận mấy người."

An Nhu thay xong bikini đã chuẩn bị từ trước, dáng người của cô có thể hoàn toàn được pho diễn, khác một trời một vực với hình tượng thanh thuần thường ngày khiến cho Tiêu Phiền ngơ ngác một chút. Cô vui sướng cong môi, nói: "Đi, lúc này đi bơi là đẹp nhất."

...

Ở dưới tán dù che nắng, hai người híp mắt, vừa ăn hoa quả vừa ngắm phong cảnh. Bãi biển lúc này không có bất kỳ ai, yên tĩnh lại nhàn nhã, Nguyễn Thu Thu thoải mái mà xoay xoay lưng: "Thật tốt, hi vọng lần sau còn có cơ hội tới đây nghỉ phép"

Ánh nắng, bãi cát, sóng biển, còn có... Bên cạnh không đúng lúc vang lên tiếng rắc rắc rắc rắc cắn dưa hấu.

Nguyễn Thu Thu đen mặt bổ sung: "Một mình tới đây du lịch"

Lúc này có mấy người đi tới, Nguyễn Thu Thu mang theo kính râm không thấy rõ nên híp mắt lại. Trình Tuyền bên cạnh bình tĩnh lau lau tay, anh mặc áo phông tay ngắn và quần đùi lộ ra đường cong thân thể, dĩ nhiên không phải loại mềm mại yếu đuối vô lực, vừa nhìn là biết thường xuyên vận động.

Nguyễn Thu Thu vô cùng hoài nghi Trình Tuyền mỗi ngày đều giấu cô chạy đi tập thể hình, còn ở trước mặt cô thì giả bộ mập mạp suốt ngày ngồi nhà.

Mấy người dần dần đến gần, có chút ngượng ngùng lên tiếng chào.

Nguyễn Thu Thu nhìn bọn họ đi tới, thấy rõ ràng diện mạo của bọn họ, lập tức kinh ngạc. Kỳ quái, đại boss Gia Trừng cũng tới đây du lịch sao! Chuyện này xảy ra cũng thật trùng hợp.

Bọn Đồ Nam từ xa đã nhìn thấy Nguyễn Thu Thu lười biếng nằm trên ghế, màu da tuyết trắng loá mắt, hai chân thon dài lười nhác chồng lên nhau, đầu ngón chân được phủ lên một lớp sơn màu đỏ, đẹp đến câu hồn

Giống mèo con ngủ mơ màng, lại giống nàng tiên chim câu hồn người, mấy thằng nhà quê vội ho một tiếng, quay mặt đi chỗ khác không dám nhìn nữa.

Ý thức được động tác của mình có chút bất nhã, Nguyễn Thu Thu vội vàng ngồi ngay ngắn, thực nữ kéo váy, che khuất hai chân thon dài lộ ra.

Trình Tuyền giống như đã sớm biết bọn họ đã đến, tiếp tục chậm rãi ăn hoa quả.

Nguyễn Thu Thu nhỏ giọng nhắc nhở anh: "Này, ông chủ Gia Trường đã tới rồi kìa, anh thân là nhân viên mà không chào hỏi à."

Ông chủ chân chính của Gia Trường rất bình tĩnh hút một hơi nước dừa, mơ hồ ừ một tiếng.

Hiện tại cần khẩn trương, tuyệt đối không phải anh.

Mấy người nhìn thấy Trình Tuyền, vô cùng khẩn trương, tiếng đại boss sắp thốt ra lại bị nghẹn mà nuốt vào. Trình Tuyền dặn dò bọn họ không được gọi anh là đại boss trước mặt Nguyễn Thu Thu, cũng không thể gọi cô là chị dâu, bọn họ không rõ chuyện gì xảy ra, cũng không dám hỏi lại.

"Thật là đúng dịp." Người duy nhất không biết rõ tình hình, Nguyễn Thu Thu nhiệt tình chào hỏi.

"Thật là đúng dịp, thật là đúng dịp."

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Mọi người đến đây nghỉ ngơi sao?"

"Đúng, đúng" Áp lực đầy người, ngày nắng to như này mà lại phơi ra được một đầu đầy mồ hôi lạnh.

Nguyễn Thu Thu: "???"

Là ảo giác của cô sao, sao cô luôn cảm giác mấy người bọn họ có vẻ rất khẩn trương?

Đang lúc cô đang suy tư, một cô gái yếu điệu uyển chuyển đi đến trước mặt cô. Thân hình của cô ta có tỉ lệ rất tốt, cô ta từng tập múa bale mấy năm, vóc dáng rất đẹp, giống một con thiên nga nhỏ. Cô ta không mời mà tới, đi đến trước mặt Nguyễn Thu Thu, cười nói: "Chào cô, tôi tên An Nhu, là nhà thiết kế anime của Gia Trường."

An Nhu vốn là đến thị uy, cô ta đứng, Nguyễn Thu Thu ngồi, Nguyễn Thu Thu khí thế đã thấp đi một nửa. Trong tưởng tượng của An Nhu, sắc mặt của Nguyễn Thu Thu đang rất khó coi, suy đoán quan hệ của cô ta và Trình Tuyển.

Ai ngờ Nguyễn Thu Thu vừa nghe thấy cô là nhà thiết kế, lập tức nhiệt tình níu lại tay của cô lại, dùng sức lay lay.

Tựa như hộ nghèo trên núi gặp được lãnh đạo đến giúp đỡ, hai mắt phát sáng, cười xán lạn: "Chào cô, tôi tên Nguyễn Thu Thu, xin cô nhất định phải nhớ kỹ tên của tôi!"

Những người khác: "..."

An Nhu: "..."

Cô hoảng hồn, lập tức gỡ tay Nguyễn Thu Thu, nhất thời có chút ngơ ngác nói: "Biết rồi."

Nguyễn Thu Thu không nghĩ tới mình lại có cơ hội gặp được nhà thiết kế của bọn họ, vừa nghĩ đến việc sẽ có cơ hội cùng An Nhu cộng sự, Nguyễn Thu Thu càng nhiệt tình với An Nhu. Cô vỗ cạch cạch vào ghế nằm, ra hiệu An Nhu ngồi bên cạnh, cùng cô tâm sự.

An Nhu hoảng sợ lui lại mấy bước: "Không không không!"

Nếu như không phải quen biết Nguyễn Thu Thu, sợ rằng cô ta sẽ hiểu lầm Nguyễn Thu Thu là les mắt.

Đoàn người Đồ Nam: "...". Vốn cho là An Nhu có thể làm ra chuyện sai lầm, hiện giờ xem xét, bọn họ hình như nghĩ quá nhiều rồi.

An Nhu đen mặt nói: "Tôi muốn đi bơi." Nghĩ nghĩ, cô nở một nụ cười dịu dàng, "Cô muốn cùng đi không?"

Nguyễn Thu Thu lắc đầu, cô sợ bị đen.

Thấy cô cự tuyệt, An Nhu không éo buộc, cô ta lắc mông đi ra biển bơi lội, Tiêu Phiền cũng đi theo giúp vui, hai người còn lại ngồi ghế nằm ở một bên khác xa xa, Nguyễn Thu Thu nói thầm đại boss Gia Trùng lão quả nhiên chỉ nhìn có vẻ thân thiện kì thực là nhân vật lớn cao không với tới.

Cô không cưỡng cầu, nhớ đâu nhiệt tình quá mức sẽ khiến cho bọn họ khó chịu thì không tốt.

Thế là.

Nguyễn Thu Thu tiếp tục ngồi ở trên ghế nằm, yên lặng nhìn An Nhu từ trong biển ngoi lên, lặn xuống, dáng người uyển chuyển giống một Mỹ Nhân Ngư. Chỗ cô ta bơi vừa đúng lúc là trước mặt Nguyễn Thu Thu và Trình Tuyền, cảnh tượng này đẹp không sao tả xiết, xem chừng ngay cả loại người đầu óc gỗ mục như Trình Tuyền cũng phải động tâm.

Nghĩ như vậy, Nguyễn Thu Thu quay đầu qua.

"..."

Trình Tuyền ngủ rồi.

Lại nhìn nơi xa, An Nhu hao tâm tổn trí phí sức bơi qua bơi lại, thật lãng phí!

Thể lực An Nhu không tệ, bơi được khá lâu, toàn bộ quá trình chỉ có mình cô ngồi cổ động, ngắm tư thế bơi duyên dáng của An Nhu, suýt nữa phải vỗ tay bốp bốp khen An Nhu. Nguyễn Thu Thu không phải người ngu, con gái nhà người ta bơi qua bơi lại, thảnh thơi nhìn về bên này liếc mắt một cái, sao có thể là đang nhìn nàng.

Có vẻ là coi trọng Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu đương nhiên không lo lắng, chỉ cần không ồn ào đến trên đầu của cô thì bọn cô vẫn có thể làm vui vui vẻ vẻ làm chị em.

Cô và Trình Tuyền đã lĩnh giấy kết hôn, kỳ thật vẫn là trạng thái độc thân, muốn theo đuổi thì cứ theo đuổi, cô hoàn toàn không ngại. Nguyễn Thu Thu đang nghĩ nếu như An Nhu và Trình Tuyền kết hôn, cô với tư cách đồng nghiệp nên đưa ra bao nhiêu tiền mừng thì phù hợp.

Nếu như An Nhu biết tâm tình Nguyễn Thu Thu thuộc loại Phật Hệ như thế, đoán chừng phải thổ huyết mà chết.

Rốt cục, An Nhu mệt mỏi.

Cô ta lên bờ, không hề ngại ngùng lộ dáng người duyên dáng của mình. Áo tắm bị dính ướt, dán chặt trên da, mái tóc đen dài ẩm ướt dính vào sau ót, nhìn cực kì mê người.

Nguyễn Thu Thu ngây ngốc một chút: "A..."

An Nhu nghĩ, cô ta lúc này phong tình đến thế, sợ rằng ngay cả phụ nữ cũng không thể không thừa nhận mị lực của mình.

Nguyễn Thu Thu nói tiếp: "Hôm nay cô không có bôi kem chống nắng à?"

"..."

"..."

An Nhu nâng cánh tay của mình lên, quả nhiên đã đen một vòng, tương phản hoàn toàn với vùng mặc bikini trắng nõn mềm mại, đoán chừng là do phơi nắng quá mức. Cô ta không dám tưởng tượng mặt mình bị phơi đen sẽ trở nên quang vinh như thế nào.

Tĩnh mịch trầm mặc.

An Nhu thực tình cảm thấy muốn khóc.

Nguyễn Thu Thu thực tình cảm thấy không nhịn được, cười rồi.

Thật xin lỗi, đây tuyệt đối không phải lỗi của cô!

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 24

Editor: Hạ Cẩn

Sau khi cười ra tiếng, Nguyễn Thu Thu cảm giác sâu sắc mình thật không phúc hậu. Cùng là phụ nữ, cô rất rất đồng tình với An Nhu.

Lúc đi ra ngoài, dù là trời đầy mây, cô cũng sẽ bôi kem chống nắng, hướng chi là đứng dưới ánh mặt trời nắng gắt lâu như vậy, thật sự nghĩ cũng không dám nghĩ. Lần này, e rằng phải dưỡng da đến sang năm mới có thể trắng trở lại như cũ.

Nhìn thấy cô bé vành mắt đỏ hoe, thút tha thút thít, Nguyễn Thu Thu có chút đau lòng đi lên an ủi.

Nghe lời an ủi của cô, An Nhu càng khóc dữ dội hơn.

Chạng vạng tối, An Nhu từ gian phòng đi ra, ăn mặc kín mít để cứu vớt làn da, áo dài quần dài, mũ che nắng, kính râm, che ô, đeo khẩu trang, nói chung toàn thân kín mít không hở chỗ nào.

Đã có nhân viên công tác bày kệ vỉ nướng trên bãi cát, bọn họ có thể ăn đồ nướng uống bia, thưởng gió, muốn bao nhiêu dễ chịu có bấy nhiêu dễ chịu. Chỉ có An Nhu đỉnh đầu đầy mây đen là khác với mọi người vô cùng vui vẻ. Tiêu Phiền không hề thấy bị đen là

chuyện lớn đến mức nào, đã sớm đã vứt chuyện này ra sau đầu, đi theo mọi người chọn món ăn.

Mấy tên đầu bếp đang chuẩn bị đồ nướng, gia vị và than lửa, ánh mắt liếc qua một người đẹp mặc váy dài, khoác áo khoác, hứng trí bưng bưng cúi đầu nghịch mấy hòn đá nhỏ. Ngây thơ đáng yêu, trông mắt màu đen tựa như hai ngôi sao nhỏ lấp lánh, đối với hết thấy đều tràn ngập tò mò.

Thật đẹp. Bọn họ tranh thủ lúc rảnh rỗi, không nhin được nhìn nhiều mấy lần.

Sau đó, mỹ nhân cầm lên một con cua lớn, cười ha ha: "Trình Tuyền mau nhìn đi! Tôi bắt được này!"

Yên lặng lui lại đến khu vực an toàn, Trình Tuyền: "..."

Quần chúng vây xem: "..."

Con cua bị đầu bếp bắt đi rửa sạch, định ướp gia vị qua một chút, Nguyễn Thu Thu chơi vừa lòng thỏa ý rồi, cô nhặt được rất nhiều hòn đá nhỏ bị nước biển mài cho căng tròn, dự định trở về tìm một tiệm đục lỗ là có thể coi như vòng tay mà đeo rồi. Vậy đại khái có thể xem như vòng tay Pandora* thủ công rồi nhỉ?

*Công ty bán lẻ trang sức quốc tế Đan Mạch, được biết đến với vòng tay quyến rũ tùy chỉnh, nhấn thiết kế,.....

Vừa quay đầu lại, suýt chút nữa đụng vào người khác, Nguyễn Thu Thu đứng thẳng người mới nhìn rõ là An Nhu.

"Tôi có lời muốn nói với cô." An Nhu mặt không cảm xúc, không có vẻ dịu dàng đoan trang ban ngày, con mắt nhìn chằm chằm

Nguyễn Thu Thu, "Tôi mặc kệ cô là giả ngây giả dại hay là lòng có lòng tin, nhưng Trình Tuyền, tôi nhất định có được."

Nguyễn Thu Thu: "Được."

An Nhu: "Tôi không nói đùa!"

Nguyễn Thu Thu: "Tôi cũng đâu có nói đùa đâu. Cô theo đuổi của cô, chúng ta vẫn còn có thể làm chị em tốt đúng không?"

An Nhu: "..."

Nguyễn Thu Thu cười híp mắt nói: "Nói như này nhé, hai chúng tôi không có nhiều tình cảm vợ chồng, cô muốn đào góc tường thì đào đi, không cần tới ra oai với tôi bởi vì Trình Tuyền cũng không có thích tôi."

An Nhu hơi ngoài ý muốn.

Không dám nói thích, nhưng cô ta khẳng định Trình Tuyền có quan tâm tới Nguyễn Thu Thu. Nhưng nhìn bộ dáng này của Nguyễn Thu Thu, ai quan tâm đến ai nhiều hơn, liếc mắt là thấy ngay. An Nhu vừa ghen tị vừa khổ sở không nói lên lời, trong lòng cô ta, Trình Tuyền giống như một đóa hoa cao lãnh không thể với tới, mà anh cũng đang đơn phương bảo vệ một người khác.

Cô ta vốn tưởng rằng, người giống như Trình Tuyền sẽ chỉ là người được yêu. Trái tim anh luôn lạnh như khối băng vĩnh viễn cũng không thể thay đổi.

An Nhu không nói, Nguyễn Thu Thu suy nghĩ nửa ngày cũng không có cảm thấy mình nói câu nào không đúng, nhất thời thật đúng là không hiểu cô ta đang suy nghĩ gì.

An Nhu cắn cắn môi, nói: "Tôi không tin cô sẽ cam lòng."

Đàn ông như Trình Tuyền, trên đời có thể có mấy người?

Nguyễn Thu Thu buồn bực, con bé tốt như vậy lại không đi tìm loại người EQ cao lại lợi hại giàu có giống, có chỗ nào không bằng thằng cha Trình Tuyền chuyên đi chọc tức người khác chứ.

Cô có ý tốt khuyên: "Tôi có cái gì mà không bỏ được. Giai ấy mà, cũ không đi thì mới không đến..."

Lúc Nguyễn Thu Thu nói câu nói này, đúng lúc Trình Tuyền và bọn Đồ Nam đi tới, nghe toàn bộ câu nói. Thấy chị dâu nhỏ nói như vậy, mấy người khác yên lặng nhìn về phía đại boss, luôn cảm thấy chiếc nón trên đỉnh đầu anh ngày càng xanh mơn mớn.

Trình Tuyền: "..."

"Khụ khụ, cái đó, ăn cơm!" Đồ Nam vội vàng ngăn Nguyễn Thu Thu lại phát ngôn ra câu gì nữa.

Nguyễn Thu Thu bị bắt hoàn toàn không có chút nào chột dạ, vô cùng vui vẻ đi ăn đồ nướng.

Thịt tươi sống được ướp gia vị xong thì được phết lên một tầng dầu, lúc nướng trên lửa than phát ra âm thanh xèo xèo. Hương thơm ngào ngạt khiến Nguyễn Thu Thu nuốt một ngụm nước bọt.

An Nhu đoan trang ngồi trên ghế không nhúc nhích, Nguyễn Thu Thu đi ngang qua lăm mồm hỏi một câu: "Cô không ăn à?"

Cô ta căm ghét nhú nhú mày: "Tôi ăn chay."

Nguyễn Thu Thu: "Thật xin lỗi, đã quấy rầy." Cô là loại người không thịt không vui, thật sự không có cách nào hiểu An Nhu.

An Nhu đi đến bên cạnh một thùng nước màu đỏ, nhìn mấy con cá quẫy đạp bên trong, ôn ôn nhu nhu nói: "Những con cá này cũng không ăn đến, xem chúng nó hoạt bát chưa kìa, chúng ta phóng sinh chúng nó đi được không?"

Giọng của cô ta không lớn, vừa vặn để cho Trình Tuyền ngồi gần đó nghe được rõ ràng.

Nguyễn Thu Thu dứt khoát cự tuyệt: "Không muốn, tôi muốn ăn."

"Cô tàn nhẫn quá vậy. Cá cũng có sinh mệnh chứ."

Nguyễn Thu Thu: "???"

"Tôi hàng năm đều tham gia hoạt động phóng sinh, thả cá và rùa." An Nhu lấy ảnh chụp bên trong điện thoại ra để chứng minh, "Cô nhìn xem, con rùa này lớn như vậy, không biết sống bao lâu."

Nguyễn Thu Thu do dự hỏi: "Cái này... Là rùa Brazil mà..."

Brazil rùa được xưng là sát thủ sinh thái, tính tình hung mãnh, là động vật ăn tạp, đến người cũng dám cắn. Nguyễn Thu Thu đoán nếu An Nhu phóng sinh con rùa kia thật, e rằng nó sẽ sớm ăn sạch sẽ toàn bộ hồ cá mất.

Đây là phóng sinh cái gì vậy.

An Nhu biết rùa Brazil nhưng lại không rõ hình dạng cụ thể. Sắc mặt của cô ta cứng lại, nhất thời lại không biết nói cái gì cho phải, đành phải nhìn về phía Trình Tuyền xin giúp đỡ.

Sau đó, cô trợn mắt nhìn Trình Tuyền ánh mắt lấp lánh chỉ vào một đồng cá, nói: "Đều nường."

An Nhu: "..."

Không phải nói đàn ông đều thích con gái lương thiện, nhiệt tình, yêu quý động vật nhỏ sao!

Đồ Nam mỉm cười túm An Nhu trở về, để cho cô ta hết hi vọng, đừng quấy rầy hai người bọn họ nữa.

Nguyễn Thu Thu ngồi trở lại vị trí cũ. Mắt thấy tôm đã nướng chín, cô thềm thường vươn tay, nhưng có người nhanh hơn cô một bước, cướp lấy con tôm đã chín.

Trình Tuyền nhìn về phía Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu sửng sờ, tưởng rằng anh cầm giúp mình, cô vươn tay nói: "Cảm ơn... Mẹ cha thăng quỷ này!"

Mắt thấy con kia nướng tôm đi vào miệng Trình Tuyền, Trình Tuyền bị bỏng, hà hơi, mai má phình lên cho đánh giá: "Ăn ngon."

Nguyễn Thu Thu oán hận nghiêng răng ken két.

Cô đi lấy mực nướng, Trình Tuyền nhanh tay hơn, khuỷu tay thon dài dễ dàng vượt qua Nguyễn Thu Thu cầm cá mực nướng, lần này anh nhớ kỹ phải thổi một chút sau đó mới bắt đầu ăn.

"Ăn ngon."

Nguyễn Thu Thu: "... Xin hỏi anh muốn chết à."

Cô mất kiên nhẫn, đưa tay cầm hàu sống, lần này Trình Tuyền không có ngăn cản, Nguyễn Thu Thu đắc chí vừa lòng vươn tay...

"Nóng, nóng quá!"

Trình Tuyền: "Ha."

"..." Cô nghe được tiếng cảm ơn!

Một lần nữa Nguyễn Thu Thu muốn cột Trình Tuyền lên hỏa tiễn vèo vèo bắn lên trời, tốt nhất đừng trở về.

Cô nhìn khuôn mặt xinh đẹp không không cảm xúc của Trình Tuyền, bộ dáng như không có việc gì tiếp tục nhai nhai nhai, càng xem càng tức. Không đợi Trình Tuyền phản ứng, cô bỗng nhiên ra tay níu lại đôi má của Trình Tuyền, dùng sức vuốt vuốt.

Trình Tuyền da mặt mỏng, xoa nhẹ mấy lần đã đỏ lên.

Nguyễn Thu Thu nhìn có chút hả hê nói: "Cho anh cướp này."

Trình Tuyền bỗng nhiên giật mình.

Giai nhân trong ngực có mùi hương đặc biệt, ngày bình thường đều nhẹ nhàng, giờ phút này lại đột nhiên rõ ràng lên.

Bàn tay của cô rất ấm áp, đầu ngón tay bị bỏng nên hơi nóng, dính sát vào gương mặt của anh.

Lòng của anh dường như cũng bị nóng lên một chút.

Lúc này, trong đồng tử của anh, Nguyễn Thu Thu thấy được khuôn mặt phóng đại của mình, gần như chiếm hơn nửa con người. Cô sửng sốt một chút, đột nhiên ý thức được mình giờ phút này cô

bưng mặt anh giống như đang muốn hôn anh, hai người bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc.

"..."

"..."

"Con mắt của em có..."

Nguyễn Thu Thu đen mặt: "Ngậm miệng."

Ngồi song song đối diện, bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng, Đồ Nam ực một hớp rượu, nói: "An Nhu, hết hi vọng chưa? Cô cho rằng đại boss có thể để cho cô động vào anh ấy như thế kia sao?" Bọn họ không ngốc, vẻ mặt Trình Tuyền mặc dù vẫn không cảm xúc, đáng vẻ chuyện cũng không để ý nhưng lại cố ý trêu chọc Nguyễn Thu Thu, ngoại trừ việc để ý lời nói vừa rồi của cô thì làm gì còn nguyên nhân nào khác.

An Nhu mím chặt môi, không nói một lời.

"Cô tốt nhất nên nhận lỗi sớm một chút. hiện tại đang làm dự án mới, không có nghĩa là đại boss sẽ cho phép cô làm như thế."

An Nhu bỗng nhiên có chút khổ sở: "Tôi thật không hiểu tôi thua cô ta ở chỗ nào, vì sao các anh đều một lòng hướng về cô ta? Chỉ là hôn nhân trên danh nghĩa thôi mà cũng cần giữ gìn? Là thời đại nào rồi, thích một người chẳng lẽ không phải tự do sao?"

"Giữa người và người sao có thể so sánh, An Nhu, cô nghĩ quá đơn giản."

Tiêu Phiền vẫn luôn im lặng đột nhiên nghiêm túc: "Bất kể lý do gì đều không phải là cái cớ để xen vào hôn nhân người khác. Đừng để tôi xem thường cô."

"..."

*

Nguyễn Thu Thu đã đi ngủ, Trình Tuyền lại đứng ở ngoài cửa hưởng gió biển.

Quần áo rộng rãi của anh bị gió thổi bay phát phới, một thân một mình đứng trên nền cát mềm mại nhỏ vun, không biết đang suy nghĩ cái gì. Sau lưng, một thân ảnh dần dần đi về phía anh, là An Nhu.

An Nhu nhẹ nói: "Anh không có lời gì muốn nói với em sao?"

Trình Tuyền một tay túi túi, đưa lưng về phía cô ta, giọng điệu bình tĩnh: "Đừng bao giờ mang danh dự và uy tín trong công việc đi đánh cược."

"Ý của anh là..." Sắc mặt cô ta lập tức trắng bệch.

"Viết thư từ chức đi."

An Nhu không thể tin được Trình Tuyền vậy mà lại chủ động nói ra chuyện từ chức này. Cô siết chặt nắm đấm, khế cắn môi nói: "Nếu em đi bây giờ sẽ không có người nào có thể tiếp nhận công việc của em, anh nghĩ kỹ đi!"

Trình Tuyền chậm chạp xoay người.

Trong bóng đêm, đôi mắt của anh đen nhánh, là sự xa cách lãnh đạm mà Nguyễn Thu Thu chưa từng được nhìn thấy. Anh bình tĩnh

không lay động, cho dù là An Nhu không nhận được rơi lệ cũng không làm anh rung động chút nào: "Trong công việc, không có người nào là độc nhất vô nhị."

Cho nên, mưu toan dùng kinh nghiệm và địa vị của mình để giành đặc quyền trên phương diện khác là vô cùng sai lầm

An Nhu toàn thân run rẩy.

Cô ta nghĩ đến câu nói kia của Đồ Nam.

"An Nhu, cô không hiểu Trình Tuyền."

Hoàn toàn chính xác, cô không thể hiểu vì sao anh đối với bất cứ chuyện gì đều có thể nhẹ nhàng băng quơ như thế.

An Nhu lau nước mắt, không cam lòng hỏi: "Tôi chỉ có một vấn đề cuối cùng... Trong thế giới của anh, sẽ không có người nào là độc nhất vô nhị sao."

Trong bóng đêm người đàn ông đứng thẳng tắp, đôi mắt hẹp dài của anh hững hờ liếc về phía biển rộng. Thanh âm của anh mơ hồ, gần như lập tức ẩn sau trong từng đợt sóng vỗ.

"Không biết."

...

Ngày thứ hai, gian phòng An Nhu trống rỗng, chỉ để lại một bức thư từ chức.

Nhận được tin, đám người sửng sốt một chút, Tiêu Phiền vội vàng gọi điện thoại cho cô ta, lại bị Trình Tuyền chẳng biết đi vào cửa từ lúc nào ngăn lại: "Không cần."

"Đại boss a, công việc mới xong một nửa, anh đã để người ta đi rồi?"

"Ừ"

Trình Tuyền vừa nói, không có chỗ để phản bác. Đồ Nam thở dài, gãi gãi đầu, nói: "Vậy anh nói nên làm gì bây giờ?"

Trình Tuyền phản ứng khá bình tĩnh.

"Không phải đã chiêu mộ họa sĩ sao, dạy dỗ tốt một chút." Vào tay cũng rất nhanh.

Thu thập CG ——

Cái khác mấy người đưa mắt nhìn nhau.

Hạng nhất, không phải Nguyễn Thu Thu sao!

"Hắt xì!"

Nguyễn Thu Thu hắt hơi một cái, xoa xoa cái mũi.

Tối hôm qua ngủ không được an ổn, tóc rối thành ổ gà. Cô vừa chải tóc vừa cầm điện thoại di động lên, lại nhìn thấy điện thoại di động hiện ra một tin nhắn từ số lạ. Đối phương rõ ràng rất tức giận, dùng rất nhiều dấu chấm than.

"Tôi không thể nào cùng cô làm chị em tốt!!!!!"

Nguyễn Thu Thu: "???"

Lập tức, cô nhận ra người này là ai.

Nguyễn Thu Thu ngơ ngác. An Nhu này thật quái lạ.

****Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: Nói xong rồi, chúng ta cùng là chị em tốt?

An Nhu: Tôi cảm thấy tôi bị vũ nhục.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 25

Editor: Hạ Cẩn

Thân là ông chủ Gia Trùng, cách làm của Trình Tuyền tương đối công chính.

Anh giữ lại cho An Nhu một chút mặt mũi, suy cho cùng bị Gia Trùng sa thải, người trong nghề nhất định sẽ tiến hành đánh giá lại lần nữa với An Nhu. Với bên ngoài, đều nói là An Nhu bởi vì nguyên nhân gia đình không thể tiếp tục ở trong nước, trước khi đi đã đưa thêm một năm tiền lương và tiền thưởng cho cô, coi như là đền đáp cho những gì cô ta đã cống hiến cho công ty.

Đến lúc Nguyễn Thu Thu biết tin tức này, An Nhu đã sớm lên lên máy bay, rời khỏi nơi này.

Nguyễn Thu Thu thật sự kinh ngạc.

Khi cô biết tin mình được vào Gia Trùng, nhất thời tâm trạng lại có chút phức tạp.

Ba ngày nghỉ kết thúc rất nhanh, bởi vì trước mắt Gia Trùng đang làm một hạng mục, chắc chắn khi Nguyễn Thu Thu vừa trở về sẽ phải lập tức nhận đào tạo khẩn cấp, bận rộn không ngừng nghỉ.

Ngồi trên máy bay, Nguyễn Thu Thu liếc Trình Tuyền đang ăn thanh long, nhỏ giọng kêu tên của anh.

"Trình Tuyền."

"..." Trình Tuyền nhìn cô.

"Ở công ty anh có địa vị rất cao à." An Nhu và Trình Tuyền hai chọn một, mà lại để An Nhu rời đi, Nguyễn Thu Thu thật lòng cảm thấy Gia Trùng thật sự là quá quyết đoán, cũng quá mạnh tay.

Trình Tuyền ăn một miếng thanh long, không trả lời.

Nguyễn Thu Thu thấy không thú vị, hậm hực ngồi ngay ngắn.

Cô chợt nhớ tới, ông chủ lớn của gia tròng- Đồ Nam không biết có trở về không, ở khoang hạng nhất không có bóng dáng của bọn họ, chắc là còn đang tiếp tục nghỉ phép.

Ba người được Nguyễn Thu Thu nhớ thương hiện đang ngồi trong khoang phổ thông than thở.

Bọn họ cũng muốn đi khoang hạng nhất lắm nhưng mà không dám.

Đại boss đang bồi dưỡng tình cảm cùng chị dâu, bây giờ mà bọn họ vào đấy thì chẳng phải là ba cái bóng đèn sáng loáng hay sao. Đồ Nam nhìn cơm gà trước mặt, thở dài lần thứ n. Không phải cơm gà thì là cơm cá, không thể đổi sang cái khác à.

Cứ như vậy, một trận êm đẹp nghỉ phép nói hết liền hết.

...

Về đến nhà, Nguyễn Thu Thu phi thẳng vào giường lớn, té nhào vào chiếc giường mềm mại, dùng sức cọ xát chiếc chăn mềm cô thích nhất.

So với khách sạn sang trọng thì ổ chó nhà mình vẫn là thoải mái nhất.

Tâm trạng của Nguyễn Thu Thu hiện giờ vô cùng tốt.

Đồ Nam cho cô thời gian hai ngày để chuẩn bị, Nguyễn Thu Thu vừa nghĩ tới thời gian nhàn nhã, thoải mái để chịu sắp bỏ cô mà đi, còn có chút không nỡ. Nhưng rất nhanh có thể đến công ty lớn giống như Gia Trùng, cô lại cảm thấy hưng phấn từ đáy lòng.

Chuyện đầu tiên cần làm trước khi đi làm là gì?

Đương nhiên là mua đồ công sở rồi.

Nguyễn Thu Thu mượn lý do làm việc, quyết định đi mua nhiều thêm mấy bộ quần áo đẹp, trước đó trong tủ quần áo phần lớn là loại nhàn nhã, có rất ít bộ có thể mặc đến công ty. Vừa nghĩ tới việc dạo phố, Nguyễn Thu Thu lập tức khôi phục năng lượng, tinh thần phấn chấn thay quần áo, trang điểm đi ra ngoài.

Là người chứng kiến toàn bộ quá trình, Trình Tuyền đột nhiên cảm giác được, nếu như lúc làm việc cô có thể có tinh thần và quyết đoán như này, về sau chỉ sợ Gia Trùng sẽ trở thành một cái miếu* nhỏ.

* miếu ở đây cũng có nghĩa là chỗ làm việc trong nhà. Ý Trình Tuyền là Thu Thu coi công ty như nhà mà làm việc.

Nguyễn Thu Thu đi mua quần áo đồng thời cũng mang tới mấy viên đá nhỏ đẹp mắt mà cô nhặt được. Trong tiệm đồ trang sức thủ công có thể hỗ trợ mài giũa và đục lỗ, Nguyễn Thu Thu chỉ để bọn họ đục lỗ, còn hình dạng thì giữ lại như trước nhìn cũng rất đẹp rồi.

Một ngày trời, Nguyễn Thu Thu đi dạo đến mức eo mỗi chân đau

Cô xách theo mười cái túi, rút cục nhớ ra còn có chưa có lấy lại mấy viên đá nhỏ.

Lúc cô đến trong tiệm, ông chủ đã đợi rất lâu. Ông chủ cười ha hả nói: "Cô bé, mấy hòn đá nhỏ này đều rất đẹp, cho cô mấy dây vòng tay này."

Nguyễn Thu Thu cầm một túi nhỏ đá nhỏ, hài lòng bắt taxi về nhà.

Taxi đi êm ả.

Nguyễn Thu Thu mở túi vải ra, cẩn thận lựa hòn đá nhỏ bên trong. Đột nhiên, một viên đá mượt mượt tròn tròn lăn ra hấp dẫn lực chú ý của Nguyễn Thu Thu. Hòn đá nhỏ rất xinh đẹp khiến cho cô đột nhiên nghĩ tới cặp mắt lười nhác kia của Trình Tuyền lúc nhìn chăm chú người người khác, tình cảm cũng thuần túy như vậy.

Nguyễn Thu Thu quyết định giữ hòn đá nhỏ cho Trình Tuyền.

Trình Tuyền vẫn như trước đây im lìm ở trong thư phòng không ra.

Nguyễn Thu Thu ăn cơm bên ngoài mà lòng sợ hãi không dám ăn mảnh, rất chủ động đem đồ ăn ở ngoài về cho anh. Ở khách sạn,

mỗi ngày đều ăn hải sản nên có chút chán ngán, Nguyễn Thu Thu mang về cho anh thịt nướng và hoa quả trộn, còn có một ít quà vặt.

Thật không biết nhìn cô yếu ớt thế này làm thế nào mà xách được một đồng đồ lớn như vậy về đến nhà.

Nguyễn Thu Thu cảnh cáo Trình Tuyền: "Không cho phép nói chuyện ăn tạm nữa!"

Trình Tuyền chậm rãi lên tiếng.

Lúc anh đang dùng cơm, Nguyễn Thu Thu nhớ tới cái gì, trở về phòng lấy ra cái túi nhỏ, lục lọi một hồi, rốt cuộc cũng tìm được hòn đá nhỏ màu đen kia. Lần nữa đi vào phòng khách, Trình Tuyền đã ăn xong cơm thịt nướng, đang tại chậm rãi ăn trái cây trộn.

Nguyễn Thu Thu: "... "Thằng cha này không phải có hai cái miệng đó chứ, phía trước một cái, sau ót một cái à.

Cô 囧, không quên mục đích của mình.

Nguyễn Thu Thu ngồi đối diện anh, quơ quơ hòn đá nhỏ trước mặt Trình Tuyền nói: "Cái này tặng cho anh đó!"

Trình Tuyền: "Đây là cái gì?"

Nguyễn Thu Thu nói: "Anh đoán xem."

Anh nhìn ánh mắt cổ vũ của Nguyễn Thu Thu, trầm tư một lát.

"Cục phân dê?"

...

...

...

Tĩnh mịch trầm mặc.

Nguyễn Thu Thu nhếch mép nói: "Sao anh không đoán là sỏi thận luôn đi?" Hòn đá nhỏ đẹp như thế lại bị Trình Tuyền nói là phân dê.... Nhưng mà nhìn từ xa thì đúng thật là hơi giống phân dê.

Cái này rất lúng túng. Nguyễn Thu Thu im lặng nghẹn lời.

"Được rồi, anh không cần thì tôi giữ lại."

Trình Tuyền động tác nhanh hơn cô một bước. Cánh tay của anh dài, dễ dàng lấy đi hòn đá nhỏ trong tay Nguyễn Thu Thu.

Anh thuận tay nhét vào túi, tiếp tục ăn cơm.

Nguyễn Thu Thu: "???"

"Tạm chấp nhận." Anh chậm rãi cho ra đánh giá.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Có một số người, thật đúng là biết cái gì gọi là được đà lần tới. Trong lòng của cô, hình nhân lập tức bắt lấy Trình Tuyền đánh cho một trận tơi bời.

*

Nguyễn Thu Thu đi Gia Trường làm việc có nghĩa là Trình Tuyền phải giảm thiểu tối đa cơ hội cô có thể bắt gặp anh ở công ty.

Đồ Nam thật sự không rõ hai vợ chồng này đang làm cái gì, trốn trốn tránh tránh, anh giấu em giấu. Dùng tư duy của trực nam và chó FA lâu năm suy nghĩ một lát, cậu cảm thấy đây đại khái chính là tình thú.

Đi làm ngày đầu tiên.

Nguyễn Thu Thu trang điểm tinh tế, tóc dài búi lên để lộ ra cần cổ thon dài trắng nõn, ra tinh thần già dặn. Đi dép lê thấp phát ra tiếng lạch cạch lạch cạch tiếng vang trên sàn nhà, sáng sớm liền bận bịu đến bận bịu đi, chuẩn bị hồi lâu mới rời khỏi nhà.

Qua hồi lâu, Trình Tuyền xoa xoa mi tâm, khuôn mặt ngái ngủ mang dép đi ra khỏi cửa thư phòng. Anh cầm một bình Yakult mở ra theo thói quen, điện thoại tích tích vang lên một tiếng, là Đồ Nam gửi tin nhắn cho anh trong group chat.

"Chị dâu còn chưa tới sao? Làm sao bây giờ, em thật khẩn trương, Đại boss!"

Từ lúc anh trở lại trong "Group chat", bọn Đồ Nam không dám làm càn nữa, ngoan ngoãn chờ Nguyễn Thu Thu đến.

Tiêu Phiền: "Báo cáo, Đồ Nam ngày hôm nay tóc vuốt keo."

Phó Tử Trùng: "Mặc áo sơmi đoan chính nhất."

Tiêu Phiền: "Phó Tử Trùng đi giày mới."

Phó Tử Trùng: "... Người anh em, cậu theo dõi tôi đấy à? Cái quái gì thế, hai đôi giày chỉ có một đường kẻ màu trắng là khác nhau, làm thế quái nào cậu nhìn ra được vậy!"

Trong group lại ầm ĩ, rất nhanh đã 99+.

Trình Tuyển nhìn bọn họ ồn ào, vẫn không nói gì.

Đến cuối cùng, anh suy tư một lát, nói: "Không cần chiếu cố đặc biệt." Mặc dù Nguyễn Thu Thu ngoài mặt cười toe toét nhưng thực tế rất hiếu thắng, nếu có một ngày sự thật sẽ lộ ra, đến lúc đó nhờ đâu cô lại làm cho là thành quả của mình có đều dựa vào quan hệ, vậy sẽ vô cùng không tốt.

Đồ Nam chưa kịp trả lời anh thì lễ tân đã gọi điện thoại tới nói có cô Nguyễn đang chờ ở dưới lầu.

Trong công ty đồn rằng có một lính Nhảy dù không có danh tiếng gì tiếp nhận vị trí của An Nhu, tất cả đều chờ xem kịch vui.

Cho đến lúc Nguyễn Thu Thu bước vào cửa, bọn họ lập tức tròn mắt —— đây rốt cuộc là tuyển nhân viên hay là tuyển người đẹp vậy? Trong công ty sói nhiều thịt ít, nhóm lập trình viên hưng phấn suýt nữa phát ra tiếng sói tru, dồn dập tìm hiểu lý lịch Nguyễn Thu Thu, nhất thời toàn bộ văn phòng kích động ầm ĩ, một lúc lâu vẫn chưa thể an tĩnh lại.

Hướng dẫn Nguyễn Thu Thu chính một nhân viên có tuổi, là một ông chú đáng yêu - lão Mạnh, trong phòng làm việc của lão dán đầy poster Haibara Ai.

Tính cách của lão rất tốt, giảng giải vô cùng kiên nhẫn, Nguyễn Thu Thu lúc đầu có chút khấn trương, dần dần bị lão hấp dẫn, thỉnh thoảng sẽ hỏi chút vấn đề.

Cả ngày nay, Đồ Nam đều có chút không yên lòng, cậu cần đánh giá của lão Mạnh.

Nhân lúc Nguyễn Thu Thu đang ở văn phòng học tập, lão Mạnh vội trộm chạy tới chỗ Đồ Nam, nói: "Tôi còn tưởng là không có ai nên tùy tiện tìm một lính nhảy dù, kỹ thuật khá tốt đấy."

Đồ Nam lập tức vui vẻ: "Có thể thành?"

"Không có vấn đề, chỉ cần con bé chịu khổ, vào tay tuyệt đối nhanh."

Nguyễn Thu Thu còn liều hơn so với trong tưởng tượng của bọn họ, ngày đầu tiên đã tăng ca học tập ở công ty đến tối. Cô không về, Đồ Nam cũng không dám về, cậu còn phải để lái xe đưa chị dâu đưa trở về đó. Nghĩ như vậy, Đồ Nam càng sàu khổ hơn, hai vợ chồng đều cuồng tăng ca, còn cho cậu đường sống không vậy!

Điện thoại ding một tiếng sáng lên.

Trình Tuyền: "Chưa xong việc?"

Đồ Nam run run rầy rầy trả lời "Chờ một chút liền đưa về." Cậu không dám nói cho Trình Tuyền bởi vì hôm nay Nguyễn Thu Thu tăng ca, một nửa đàn ông độc thân trong công ty đều kích động hóa thành Tam Lang liều mạng cùng tăng ca.

Đây cũng coi như là chuyện tốt. Nếu như bọn họ không gặp ghé nàng dâu của đại boss thì càng tốt hơn.

Nguyễn Thu Thu còn đang mải mê xem kế hoạch, từ bối cảnh game, toàn bộ phong cách vẽ đến chuyện xưa và đặc điểm của từng nhân vật, cô tỉ mỉ đọc đi đọc lại để tìm cảm hứng cho riêng mình.

Đúng lúc này, có người gõ cửa, Nguyễn Thu Thu xoay xoay lưng, tưởng là lão Mạnh, kết quả lại là Đồ Nam.

"Hôm nay tiến độ của cô đã rất không tệ, đi về nghỉ, sáng mai lại tiếp tục." Đồ Nam cười ha hả khen một phen, "Thân thể là tiền vốn, chúng ta muốn có thể tiếp tục phát triển thì không thể quá tiêu hao thể lực được."

Nguyễn Thu Thu gật đầu, lúc này mới để ý đến bả vai vừa cứng vừa đau.

"Để tôi lái xe đưa cô về. Phụ nữ về muộn như vậy không tiện lắm."

"Vậy thì ngại quá..."

"Không có việc gì không có việc gì. Công ty ít nhân viên nữ, đều được đối xử như bảo bối." Nhất là chị dâu, nửa cộng đồng cũng không thể thiếu.

Nguyễn Thu Thu cảm khái nói: "Quả nhiên là Gia Trùng, đãi ngộ thật tốt."

Đồ Nam cười xấu hổ, đột nhiên chột dạ.

Tiếng nhạc vang lên, là điện thoại của Đồ Nam. Cậu không coi Nguyễn Thu Thu là người ngoài, trực tiếp nhận hỏi: "Cố Du?"

Nghe được tên Cố Du, lòng Nguyễn Thu Thu chột căng thẳng.

Nếu như cô nhớ không lầm, lúc này sẽ là lần suy sụp nghiêm trọng nhất của Cố Du.

Đầu điện thoại bên kia, giọng Cố Du tinh thần sa sút.

"Thật xin lỗi, tay của tôi bị thương, không thể nào tham gia thi đấu được."

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 26

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu đối với tình tiết này có ấn tượng là vì lúc trước xem hết cả quyển sách đều là tình tiết ngọt sủng chảy nước, hầu như không có gì biến động gì to lớn. Duy chỉ có một lần nam chính suy sụp, tác giả viết không nhiều nhưng lại làm cho cô thực lòng cảm nhận được nỗi của đau nam chính.

Kiếp sống của nghề thể thao điện tử không dài, chỉ kiếm được tiền vào lúc còn trẻ. Trước đó, Cố Du tuy có thực lực nhưng vận may không tốt, mấy lần sắp đi đến đỉnh cao của nhân sinh thì lại gặp phải thất bại cay đắng.

Lần này là sự cố nghiêm trọng nhất.

Nếu như Nguyễn Thu Thu nhớ không lầm là Cố Du trên đường nhìn thấy một cướp bóc, thấy việc nghĩa hăng hái đi làm lại khiến tay của mình bị thương, ít nhất cũng cần mấy tháng để hồi phục.

Đối với anh ta mà nói, đây chẳng khác nào tai bay vạ gió.

Cũng may có nữ chính Từ Bích Ảnh làm bạn cổ vũ, vào thời khắc u ám nhất cuộc đời cho anh ta chút hơi ấm, lúc này Cố Du mới chính thức yêu nữ chính, ngay sau đó tình huống chuyển biến tốt

lên, anh ta nhanh chóng đi đến đỉnh cao cuộc sống, kết hôn cùng nữ chính.

Sau 2 năm kết hôn sung ngọt, Cố Du lui về phía sau sân khấu, trở thành trợ thủ đắc lực của Gia Trùng.

Nói tới đây, Nguyễn Thu Thu suýt quên mất lúc đó cô thức đêm đọc truyện, một lòng chỉ muốn mĩa mai các loại logic và tam quan không thể tưởng tượng trong truyện, ai có thể ngờ tới đến khi mở mắt, mình đã thật sự xuyên vào trong sách.

Sắc mặt Đồ Nam nghiêm trọng.

Cậu ừ một tiếng, hỏi rõ ràng tình huống của Cố Du, khuyên Cố Du an tâm dưỡng bệnh, đừng để tay bị thương lần hai, lúc này mới cúp điện thoại.

"Chị... Cái kia, đi, lái xe đang ở bãi đỗ xe chờ cô, tôi tiễn cô một đoạn đường."

Trong lòng Nguyễn Thu Thu yên lặng thờ dài.

Bất luận Từ Bích Ảnh có vấn đề thế nào thì lúc này ả cũng chính là liều thuốc tốt cho Cố Du, Nguyễn Thu Thu chỉ hi vọng ả có thể làm cho Cố Du khôi phục trạng thái nhanh một chút

Cô đi theo sau lưng Đồ Nam, mấy lập trình viên đi ngang qua ánh mắt sáng lên, nhưng nhận ra vẻ mặt tổng giám đốc nghiêm túc hơn bình thường nên không dám lơ đãng. Nhờ vậy Nguyễn Thu Thu mới có thể về đến nhà mà không bị quấy rầy.

Đẩy cửa ra, phòng khách tối đen, đèn không bật, chắc là Trình Tuyền đã đi ngủ.

Nguyễn Thu Thu rón rén thay giày, mở đèn lên, "A" cô hét lên một tiếng, lao đảo lùi về phía sau.

"Anh ngồi trên ghế sofa làm gì mà không lên tiếng hả!" Cô tức, thở hỏn hển.

Đột nhiên nhìn thấy một thằng áo đen ngồi ở trên ghế sa lon, tóc gáy Nguyễn Thu Thu dựng đứng, toàn thân nổi da gà, suýt nữa giờ dộp lên phi.

Ngược lại với sự hoảng hốt của cô, Trình Tuyền rất bình tĩnh.

Anh ngửa nằm trên ghế sofa, co quắp rất khoan thai, hai mắt vẫn mở, cứ như con rối nhìn chăm chăm tường.

Nguyễn Thu Thu: "... Anh đang làm gì?"

Cổ quái dọa người.

Giọng Trình Tuyền sâu kín: "Ích Cốc*."

*Nói người tu hành bỏ không ăn cơm để chuyên chú vào việc tu hành

Nguyễn Thu Thu: "?"

Anh tiếp tục yếu ớt nói ra: "Đơn giản một chút, đói, chóng mặt."

"..."

Nguyễn Thu Thu vô cùng hi vọng Trình Tuyền Ích Cốc thành công, bay lên trời làm tiên nhân luo đi.

Thần bếp Nguyễn Thu Thu thành công dùng mì trứng cứu cái mạng chó của phàm nhân Trình Tuyền trở về. Cô nhìn Trình Tuyền ăn mì, bỗng nhiên nhận ra từ sau khi được cô nấu cơm cho, hình như thằng cha này không có hứng thú đối với thực phẩm rác nữa, cả ngày chỉ ngồi đợi được cho ăn.

Loại tâm tâm lý không làm mà hưởng này tuyệt đối không thể có.

Nguyễn Thu Thu nghiêm trang nói: "Anh không thể cứ trông cậy vào tôi nấu cơm cho chứ, ngộ nhỡ ngày nào đó tôi không còn ở đây nữa thì sao? Anh cũng phải học được cách tự chăm sóc mình đi."

Có quá nhiều yếu tố bất ổn trong tương lai, có lẽ một ngày nào đó cô vừa mở mắt liền trở về thế giới cũ, đến lúc đó Trình Tuyền muốn tìm cô cũng sẽ tìm không thấy.

Nghĩ như vậy, Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên còn có chút phiền muộn. Cô phát hiện mình càng ngày càng thích thế giới này.

Trình Tuyền ngừng một lát.

Giọng anh vẫn đều đều nói: "Sẽ không."

Nguyễn Thu Thu lấy lại tinh thần: "Hả? Cái gì sẽ không?"

Trình Tuyền chỉ là vui đầu ăn mì, không trả lời câu hỏi của Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, có đôi khi cô thật sự đoán không ra tâm tư của Trình Tuyền. Thật không biết anh là tầm ngảm tầm ngảm mà đá chết voi hay là thông minh thật, luôn luôn nói chuyện lửng lơ không đầu không đuôi

Một ngày làm việc rất mệt mỏi, Nguyễn Thu Thu về đến nhà đã có chút buồn ngủ. Cô xoa xoa mắt, để Trình Tuyền ăn xong thì đi ngủ sau, còn mình đi toilet rửa mặt. Lúc sau tiếng vòi hoa sen phun ào ào vang lên, cũng chỉ có lúc này, ngôi nhà nhà lạnh lẽo này mới có chút khói lửa nhân gian.

Ngày thứ hai, Nguyễn Thu Thu dậy thật sớm.

Động tác của cô rất nhẹ, nhanh chóng làm xong hai phần cơm canh, bỏ vào trong hai hộp cơm, một phần mình mang đi, một phần đặt ở vị trí bắt mắt nhất trên tủ lạnh.

Thấy sắp muộn giờ đi làm làm, cô vội vàng đi ra cửa gọi xe.

Giữa trưa Trình Tuyền làm việc xong, anh đứng lên, mặc đồ ngủ, lười nhác đi đến tủ lạnh, định cầm một hộp sữa theo thói quen.

Vừa mở tủ lạnh, Một phần cơm thành linh xuất hiện trước mặt anh.

Anh chậm rãi a một tiếng, cạy nắp lên, bên trong có rất nhiều rau và thịt còn có thêm hai quả trứng được cắt thành thành hai nửa.

Trình Tuyền chần chờ một chút.

Đúng lúc này, điện thoại leng keng một tiếng, là tin nhắn Wechat của Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu: Quên nói không nói cho anh, cơm nhất định nhất định nhất định phải dùng lò vi sóng làm nóng!

"..."

Anh cúi đầu nhìn điện thoại di động, mặt bị cửa tủ lạnh che đi hơn phân nửa, thấy không rõ thần sắc.

...

Bắt đầu đi làm, Nguyễn Thu Thu nhanh chóng thích ứng với không khí nơi này. Không giống những công ty khác có ranh giới cấp trên cấp dưới rõ ràng, Đồ Nam- ông chủ của mấy người bọn họ cũng đối xử với Nguyễn Thu Thu thân thiện vô cùng. Theo Đồ Nam nói, lúc trước lập nghiệp cũng là mấy người cùng nhau hùn vốn làm lên, từ một công ty nhỏ phát triển thành quy mô như bây giờ cũng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, bọn họ đều xác định vị trí của mình là một nhân viên bình thường.

Lại nói, Đại Boss hoạt bát khôi hài bình dị gần gũi, cũng là bởi vì tuổi bọn họ còn trẻ.

Nhưng mà Nguyễn Thu Thu có thể cảm nhận rõ ràng bọn họ đối hộp cơm trong tay Nguyễn Thu Thu vô cùng hứng thú.

"..." Nguyễn Thu Thu muốn vừa ăn cơm vừa che hộp cơm của mình.

Thật kỳ quái! Là một ông chủ lớn, có cái gì chưa ăn qua, sao lại có có hứng với cơm trưa của cô?

Đồ Nam rất muốn nếm thử tay nghề của chị dâu nhưng lại không dám mở miệng, sợ người ta không biết còn tưởng rằng cậu đùa nghịch lưu manh. Cậu kiềm chế sự rục rịch trong lòng yên lặng ăn cơm cà ri, thật hâm mộ cuộc sống tốt đẹp của Đại Boss nhà mình.

Ôi hộp cơm màu sắc kia! Hộp cơm dinh dưỡng kia! Hộp cơm nhỏ ấm áp kia!

Đây là hương vị của tình yêu. Cho dù là chuyên gia dinh dưỡng hay đầu bếp cũng không thể nào làm ra được!

Mùa đông này, chó độc thân như cậu cảm thấy cùng thê lương vô cùng.

Nguyễn Thu Thu nhìn thấy cậu đang ăn cơm thì đột nhiên thở dài, thật khó hiểu.

Gần đây lực công việc rất lớn, cũng may Nguyễn Thu Thu có nền tảng tốt lại vừa hay phù hợp với gu thẩm mỹ của Gia Trùng, Bên cạnh đó cô cũng cũng chịu khó chịu khổ tăng ca, Đồ Nam ngay từ đầu còn phát sầu làm sao tiếp tục dự án, không ngờ Nguyễn Thu Thu còn làm tốt cậu tưởng, cuối cùng cũng không phải lo lắng tiến độ sẽ bị trì hoãn.

"Không tệ, không tệ, thật sự không tệ."

Đồ Nam nhìn bản thiết kế mà hai mắt sáng lên, lần thứ N lần khích lệ Nguyễn Thu Thu: "Cứ tiếp tục giữ nguyên tốc độ này thì sẽ không có vấn đề!"

Nguyễn Thu Thu được khen đến mức có chút ngượng ngùng.

Ánh mắt cô liếc nhìn bầu trời xanh lam lành lạnh trong trẻo ngoài qua cửa sổ trong suốt, chợt nhớ tới Cố Du.

Nửa tháng trôi qua, không biết tuyến tình cảm nam nữ chính đã trải qua biến hóa như thế nào rồi.

Cùng lúc đó.

Từ Bích Ảnh thật sự rất uất ức.

Từ đời trước đến bây giờ Cố Du chưa từng lạnh nhạt đối với ả như vậy. ả an ủi anh ta, cổ vũ anh ta nhưng hiệu quả quá mức nhỏ bé khiến Từ Bích Ảnh bắt đầu hoài nghi có phải mình sai rồi hay không.

ả nghĩ, đời trước đã chịu trách nhiệm với quyết định của mình vậy thì đời này cũng muốn chịu trách nhiệm đối với quyết định của mình.

Đã lựa chọn Cố Du thì tuyệt đối phải tập trung tinh thần, không thể bỏ dở giữa chừng mới đúng.

Cố Du đã mấy ngày không ra khỏi cửa, nhất thời cũng khiến Từ Bích Ảnh hoang mang lo sợ, không biết nên tiếp tục như thế nào. Đầu óc ả rất hỗn loạn, trong đầu lần lượt tái hiện cảnh đời trước nhìn thấy tin tức liên quan tới câu chuyện cuộc đời của Cố Du.

ả nhất định nhớ không lầm. Đời trước Cố Du cũng bị thương nặng vào lúc này, đây chính là khởi đầu cho thành công của anh ta, khối vàng này chắc chắn sẽ phát sáng.

Gia Trùng, nơi trong mộng của ả.

Nghĩ tới Gia Trùng, nghĩ đến những tòa nhà trong thành thị, Từ Bích Ảnh lại nhớ đến khuôn mặt của người đã khiến cô tỉnh mộng vô số lần.

Từ khi sau khi trùng sinh, Từ Bích Ảnh đã thề sẽ không nhớ đến Trình Tuyền nữa. Người đàn ông này là chỉ là một bình hoa, trừ sắc đẹp không có gì cả, so với Cố Du thì một trên trời một dưới đất, không có gì để đáng để ả nhớ thương.

Chỉ là nghĩ đến như vậy, Từ Bích Ảnh càng thêm nhớ lại những ký ức chua xót của đời trước.

Ả nghĩ, dựa theo ở kiếp trước, lúc này Trình Tuyền vẫn đang vô công rồi nghề ở lì trong căn hộ không ai mua kia, tiền bị vợ trước lấy đi hết, một thân một mình trải qua cuộc sống không có tương lai.

Từ Bích Ảnh rất muốn nhìn dáng vẻ không có gì trong tay của anh.

Ả bỗng nhiên có chút động tâm.

Con người luôn có lòng so sánh, nhìn thấy bộ dáng lụi bại của Trình Tuyền sẽ làm ả càng thêm xác định lựa chọn của mình tuyệt đối không sai.

Chi bằng —— đứng từ xa xem Trình Tuyền một chút, để cho cô hoàn toàn cắt đứt chấp niệm ở kiếp trước.

Lời editor: Trung thu của mấy bạn thế nào? Tui là tui bị đứng xó lóp vì không mang vở (chép nhầm thời khóa biểu). Tui khộ quạ mà, bao hôm mang thì bà không kiểm tra ặ_ặ

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 27

Editor: Hạ Cẩn

Hôm nay, tuyết rơi đầu mùa.

Sắc trời mờ mịt phản chiếu ra vàng sáng màu vỏ quýt, nhân gian một mảnh mênh mông màu trắng. Gió lạnh, lạnh đến thấu xương, nếu như không phải tủ lạnh trong nhà đã trống rỗng, Nguyễn Thu Thu còn lâu mới đi ra ngoài.

Cô kéo theo Trình Tuyền cùng ra ngoài.

Trong trí nhớ của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền có lẽ đã một tuần không ra cửa rồi.

Hôm nay là ngày nghỉ mà anh vẫn ru rú trong nhà, thật sợ anh buồn bực sinh ra bệnh, mang theo anh lại vừa hay có một thêm một chân cu li xách đồ.

Trình Tuyền đi ra ngoài không có ý định mặc áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo len mỏng màu đen. Nguyễn Thu Thu đen mặt, thuận tay lấy bộ áo lông màu đen của mình treo trên kệ cạnh cửa ra vào, cái áo lông này cô mua rất rộng, mặc vào người Trình Tuyền cũng vừa vặn.

Trình Tuyền đút tay vào túi, đối với việc mình mặc áo khoác của cô không phát biểu bất cứ ý kiến gì, chậm rãi đi theo sau lưng Nguyễn Thu Thu.

Hai người một trước một sau, so với bình thường thì chậm hơn nhiều.

Nguyễn Thu Thu cẩn thận từng li từng tí giẫm lên bậc thang.

Tuyết rơi dày một tầng, may là cô đi giày chống trượt nếu không sẽ ngã sấp mặt mất. Nguyễn Thu Thu đi vài bước, căn dặn Trình Tuyền: "Anh cẩn thận một chút một chút..."

Lòng bàn chân của cô trượt đi, mũi chân giương lên, cả người nháy mắt mất lực ngã trên bậc thang, bịch bịch bịch trượt xuống từng bậc thang, khung cảnh muốn bao nhiêu khôi hài có bấy nhiêu khôi hài. Nguyễn Thu Thu bị dập mông liên tiếp, kỳ thật cũng không đau, áo lông dày đệm ở dưới rất mềm mại, chỉ là có chút mất mặt.

Nguyễn Thu Thu khẩn trương hết nhìn đông tới nhìn tây, chung quanh không có ai thấy cô, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm. Một giây sau, cô liền nghe thấy một tiếng cười ngẩn ngừ từ phía sau.

Trình Tuyền: "Ha."

Nguyễn Thu Thu: "... " Cái thằng chó chết dám cười cô???

Cô tức rồi đấy nhé, đang muốn đứng lên, lòng bàn chân quá trơn nên lại tiếp tục bị dập mông xuống, bây giờ thì giày chống trượt trở thành giày patin rồi, trượt! Quá trượt. Cô muốn đánh giá một sao cho cái shop này ngay lập tức. Cô tròn mắt nhìn Trình Tuyền xuống bậc thang vô cùng dễ dàng, giọng điệu chậm rãi, nghi hoặc hỏi: "Không đi à."

Nguyễn Thu Thu: "... Dìu tôi."

Trình Tuyền: "Ồ."

Nguyễn Thu Thu túm lấy cánh tay của hắn chậm rãi đứng người lên, vỗ vỗ tuyết trên thân người. Cô vốn định ném mấy quả cầu tuyết vào Trình Tuyền nhưng cân nhắc đến việc thằng cha này lần trước cảm mạo tra tấn người khác bao nhiêu, Nguyễn Thu Thu sợ anh nhớ lại chuyện Mãn Hán toàn tịch nên quyết định tiếp tục làm chính sự vậy.

Ngay lúc cô chuẩn bị đi đến phía siêu thị, ánh mắt liếc qua đột nhiên nhìn thấy một dáng người.

Là nữ.

Trời lạnh như vậy, ả chỉ mặc một chiếc áo gió mỏng, tóc bị gió lạnh thổi toán loạn, gương mặt xinh đẹp kia không biết là đông lạnh hay là nguyên nhân khác, giống bị đóng băng, trắng bệch nhợt nhạt. Con mắt của ả nhìn chằm chằm Nguyễn Thu Thu và Trình Tuyền không dời, đại ra vô thần.

Cái này khiến Nguyễn Thu Thu không đúng lúc nghĩ đến thím Tường Lâm* trong sách giáo khoa cao trung. Con mắt thỉnh thoảng đảo một vòng cho thấy ả còn sống.

*Tường Lâm: một góa phụ với cuộc đời thê thảm trong truyện ngắn "Lễ Cầu Phúc" của Lỗ Tấn. Kết chuyện là thím chết giữa trời tuyết.

Nguyễn Thu Thu: "... " Thực xin lỗi giờ trong đầu cô chỉ còn lại A Mao*.

*một nhân vật trong truyện tranh. (tui cũng không biết tại sao nó lại được đưa vào (｡´へ`｡))

Cô một linh cảm kỳ diệu, có lẽ là bởi vì ánh mắt khiếp sợ của đối phương quá mức rõ ràng khiến trong đầu Nguyễn Thu Thu lập tức hiện lên tên của một người.

—— Từ Bích Ảnh.

Sẽ là Từ Bích Ảnh sao? Sao ả lại chạy đến một thành phố khác trong thời khắc máu chót như thế này? Cô thật không hiểu nổi ả đang nghĩ gì trong đầu nữa.

Từ Bích Ảnh đứng cách đó không xa.

Ban đầu ả chỉ muốn đứng dưới lầu nhìn cửa sổ quen thuộc kia một chút.

Hầu như mỗi một buổi tối, cửa sổ thư phòng của Trình Tuyền đều sẽ lên đèn, phảng phất như chỉ dẫn lấy ả u mê khờ khạo của khi đó, từng bước một thiêu thân lao đầu vào lửa, thần thờ lạc lối trong sự lãnh đạm của anh.

Ngày hôm nay ả cũng ôm tâm trạng này tới. ả nghĩ khi ả nhìn thấy cửa sổ cô độc kia sẽ triệt để an lòng.

Kết quả...

Từ Bích Ảnh mở to mắt nhìn Trình Tuyền tương tác với một người phụ nữ khác, sẽ đuổi ra cánh tay để đỡ cô ta đứng lên, sẽ ngoan ngoãn như một con chó đầu to giống nghe cô ta nói chuyện. Ánh mắt của anh chưa bao giờ lộ ra dù chỉ là một chút vuốt ve an ủi

trên người Từ Bích Ảnh nhưng lại dùng ánh mắt đó nhìn một cô gái khác.

Thế giới của Từ Bích Ảnh sụp đổ.

Những người khác ả có thể không nhớ được, nhưng mà Nguyễn Thu Thu dù là bị nghiền xương thành tro, Từ Bích Ảnh cũng có thể nhận ra!

Nhận thức này khiến ả kinh hãi —— bọn họ, không có ly hôn?

Trước đó nhìn thấy tin tức công ty Trình thị sắp phá sản trên internet, trong lòng Từ Bích Ảnh đã được chôn xuống một hạt giống bất an. Bàn tay vàng lớn nhất của ả chính là ký ức của đời trước, mất đi bàn tay vàng này thì ả sẽ không có gì cả.

Ả âm thầm cầu nguyện đây chỉ là cái vũ cánh nhỏ, bây giờ lại nhìn thấy khung cảnh hai người hòa hợp, Từ Bích Ảnh bỗng nhiên sụp đổ.

Trình thị có thể phá sản sớm hơn, Trình Tuyền có thể không ly hôn, vậy thì Cố Du kia cũng có thể không gượng dậy nổi, không còn chỗ xoay người.

Ả luôn nghĩ mình là người chiến thắng, bây giờ lại có thể nháy mắt lưu lạc làm một con sâu bọ thối tha, vạn kiếp bất phục.

Từ Bích Ảnh bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện đáng sợ —— vậy nếu như, Cố Du không thể xoay người thì sao? Nếu như hắn hoàn toàn từ bỏ mình, vậy ả nên làm cái gì bây giờ?

Hoàn cảnh hiện nay của Cố Du rất lúng túng, khó khăn trùng điệp, Từ Bích Ảnh vừa nghĩ tới việc anh ta có thể sẽ thuận theo ý

trời, trở thành một nhân viên công ty bình thường, cảm giác chênh lệch lập tức được phóng đại vô hạn. Nhất là ả lại nhìn thấy Nguyễn Thu Thu mặc dù ăn mặc rất đơn giản nhưng lại hàng hiệu toàn thân, trạng thái tinh thần rất tốt lại xinh xắn ngọt ngào, rõ ràng là sống rất thoải mái.

Lại so sánh với mình. Gia đình của ả thì điều kiện bình thường, Cố Du thỉnh thoảng sẽ đưa cho ả chút đồ nhưng đều không phải đồ đắt tiền.

Lòng Từ Bích Ảnh có chút lạnh, ả thậm chí không cách nào quay đầu tiếp tục đi cùng Cố Du đoạn đường tiếp theo.

Đứng dưới bậc thang Trình Tuyền nhìn theo ánh mắt của Nguyễn Thu Thu thoáng qua, lập tức không có hứng thú thu tầm mắt lại.

Anh chậm rãi nói: "Đi."

Giờ này, còn thể mua được mì oden tại cửa hàng tiện lợi 24 giờ.

Trình Tuyền đã nghĩ xong mình muốn ăn gì.

Nguyễn Thu Thu lấy lại tinh thần, cô nhìn thấy đối phương đứng đờ tại chỗ, lại càng thêm xác định. Người kia hẳn là Từ Bích Ảnh, trong trí nhớ của ả Trình Tuyền đã sớm ly hôn, không biết giờ phút này ả nhìn thấy Nguyễn Thu Thu có tâm tình như thế nài.

Nguyễn Thu Thu không sợ Từ Bích Ảnh.

Từ Bích Ảnh không có bao lì xì đàn*, không có không gian tùy thân, không có hệ thống biến đẹp càng không có Tu La tràng cơ hội, biện pháp duy nhất của ả chính là phụ thuộc vào Cố Du, giống như

một cây hoa giấy phải bám vào người khác để sống mới có thể không đến nỗi héo tàn.

* Cái này là một dạng hệ thống, giống như việc phát lì xì trên Weibo. Bao lì xì đàn liên kết giữa các thế giới, có thể nhận được lì xì là đồ của thế giới khác.

So với ả, Nguyễn Thu Thu đã xem hết sách, đương nhiên hiểu biết về kịch bản chuẩn xác hơn.

"Đi đi đi, chết rét."

Bọn họ đã đi rất xa, ngay cả bóng cũng không còn, Từ Bích Ảnh vẫn đứng đấy mà hồn bay phách lạc.

Con đường này của ả, tiếp theo nên đi thế nào mới có thể đến đích?

...

Nguyễn Thu Thu đút tay vào túi, không quan tâm.

Dù sao mỗi lần nhìn thấy nguyên văn nam nữ chính cũng không có tác động gì lớn đến cô.

Trình Tuyền đột nhiên lên tiếng: "Cách xa cô ta chút."

"Cô ta?" Nguyễn Thu Thu lập tức ngộ ra Trình Tuyền đang nói tới ai

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Anh biết?"

Trình Tuyền lắc đầu.

Nếu như Từ Bích Ảnh nghe thấy chỉ sợ sẽ tức chết. Ả rõ ràng đuổi theo, ám chỉ Trình Tuyền bao nhiêu lần, thế mà anh ta lại không có một chút ấn tượng nào nào về ả!

Điều quan trọng chính là, Trình Tuyền thật là rất chân tâm thật ý lắng đầu, không phải đang làm bộ không biết.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Nếu như cô thăm mền Trình Tuyền thì sẽ tức chết tại chỗ mất.

Vừa nghĩ tới đó, Nguyễn Thu Thu lập tức thấy hứng thú. Cô dùng bả vai huých cánh tay Trình Tuyền: "Này, trước đây anh có yêu đương bao giờ chưa?"

Trình Tuyền nhìn cô một chút, không buồn trả lời.

Nguyễn Thu Thu không từ bỏ: "Người anh thích ấy, dù sao cũng phải có chứ? Không có yêu đương là không có thanh xuân đó."

Trình Tuyền yếu ớt hỏi: "Em có?"

Nguyễn Thu Thu lập tức bày ra mặt hoa si: "Lúc trước lúc tôi lên đại học thời, có một ca vương trường học, cực kỳ cực kỳ đẹp trai! Là đối tượng yêu thích của toàn bộ nữ sinh... Ai ai anh chậm chút đi!"

Trình Tuyền đột nhiên tăng tốc khiến Nguyễn Thu Thu lập tức quên mình đang nói cái gì, nhanh chóng đuổi theo.

Cô rất sợ tới, tuyệt đối không thể rời xa Trình Tuyền quá hai mét!

*

Thân phận của Trình Tuyền đối với Nguyễn Thu Thu mà nói chính là một câu đố.

Không biết anh trải qua quá khứ như thế nào mới có thể biến thành loại tính tình như hiện tại, nhưng Nguyễn Thu Thu có thể tưởng tượng ra được, chắc chắn sẽ không phải hồi ức tốt đẹp. Từ vài lời của mẹ kế Khúc Vi, Nguyễn Thu Thu đại khái có thể xác định hoài niệm lớn nhất trong lòng Trình Tuyền chính là người mẹ đã qua đời.

Cô tưởng tượng đến lúc Trình Tuyền ở trường học bởi vì tính cách chậm rãi mà bị các bạn nam khác bắt nạt, ghen ghét.

Lúc ngồi ăn cơm trưa nói chuyện phiếm, Đồ Nam trong lúc vô tình tiết lộ một tin tức máu chó.

"Trình Tuyền và tôi là bạn học đó. Cùng trường cao trung, khi lên đại học tôi xuất ngoại nhưng vẫn liên hệ với cậu ấy."

"Bạn học cao trung?"

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc: "Vậy anh biết lúc cao trung anh ấy là người như thế nào sao? Sẽ không phải là bị bắt nạt giống trong tưởng tượng của tôi chứ!"

Lời nói sắp thốt ra của Đồ Nam nghẹn lại.

Cậu nhìn chị dâu nhỏ như bé thỏ trắng ngò nghếch, nghĩ nghĩ, quyết định nuốt xuống sự thật. Phụ nữ là động vật cảm tính, thích nhất là thương hại kẻ yếu, dễ dàng nhất bị cảm động, chị dâu đối tốt với đại boss, cuộc sống của cậu cũng sẽ tốt hơn.

Đồ Nam thuận theo ý của cô, ưu sầu nói: "Phải đó. Muốn đáng thương bao nhiêu thì đáng thương bấy nhiêu, cuộc sống của anh ấy rất không dễ chịu."

Không dễ chịu cái rắm!

Nhân vật làm mưa làm gió năm đó, ai mà không biết.

Đồ Nam tiếp tục nói: "Các cựu sinh viên của trường sắp trở về trường, chúng ta đều sẽ trở về, Lão.. Lão Trình đoán chừng cũng đi."

Trình Tuyền sau cao trung, cuộc sống càng ngày càng không giống người, rõ ràng trước kia còn là người có chút ý vị. Đồ Nam đang lo lắng lại phát hiện tốc độ tiến triển tình cảm của hai người chậm ngang rùa bò, thay bọn họ phát sầu, cậu chỉ hi vọng Nguyễn Thu Thu hiểu về Trình Tuyền nhiều thêm một chút, để Trình Tuyền có thể thoát ra khỏi vỏ bọc của mình.

Đồ Nam kể khổ một phen dẫn đến lòng thương người của Nguyễn Thu Thu tràn ra.

Nguyễn Thu Thu về đến nhà, nhìn Trình Tuyền ngồi trên ghế salon, đột nhiên ân cần.

Cô vỗ vỗ bả vai Trình Tuyền, ôn nhu hỏi: "Anh muốn ăn cái gì? Ngày hôm nay có mệt hay không? Chúng ta ngồi nói chuyện tâm sự đi?"

Trình Tuyền trầm mặc một lát, bỗng nhiên đứng dậy.

Nguyễn Thu Thu cho là anh bị mình làm cho cảm động.

Không ngờ anh lại đi tới một chỗ quen thuộc, lấy một vật cũng vô cùng quen thuộc... Nhiệt kế.

Trình Tuyền: "Đo đo."

Nguyễn Thu Thu: "Anh sắp xong rồi, thật đấy."

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 28

Editor: Hạ Cẩn

Sáng sớm, Nguyễn Thu Thu chuẩn bị đi làm.

Cô làm xong bữa trưa, một phần bỏ vào trong túi, một phần để nguội bỏ vào tủ lạnh. Chẳng biết Trình Tuyền ra khỏi thư phòng từ lúc nào, buồn ngủ xoa xoa mắt, một tay dứt túi đi đến trước tủ lạnh lấy ra một bình Yakult, ánh mắt của anh theo Nguyễn Thu Thu chuyển tới văn kiện bên trái rồi lại theo cô chuyển tới hộp cơm bên phải, nhìn vô cùng nhàn nhã.

Nguyễn Thu Thu ánh mắt liếc qua liếc Trình Tuyền ăn không ngồi rồi, bỗng nhiên có chút buồn bực.

Cảm giác như mình là một người chồng vất vả cực khổ dậy sớm đi làm kiếm tiền về nuôi gia đình, còn Trình Tuyền chính là một cô vợ bé nhỏ được cô nuôi, mỗi ngày đều chỉ biết ăn ăn uống uống.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Nhưng mà có thể dùng tiền nuôi một tên đàn ông đẹp mắt như Trình Tuyền, cũng không tính là thiệt.... Nếu như EQ của anh có thể cao một chút thì tốt hơn.

Vừa nghĩ tới cục phân dê của mình... Phi phi! Hòn đá nhỏ màu đen của mình, thù mới hận cũ xông lên đỉnh đầu, trừng mắt liếc anh một cái.

Trình Tuyền vô tội nhìn cô, không hiểu sao mới sáng sớm mà cô đã tức giận như vậy.

"Tôi phải đi làm, anh ở trong nhà ngoan ngoãn chờ tôi."

Trình Tuyền vô cùng nghe lời: "Được."

Anh đưa mắt nhìn Nguyễn Thu Thu thay giày, hưng phấn ra cửa. Cửa cạch một tiếng khép lại, căn phòng nháy mắt an tĩnh không tưởng nổi, Trình Tuyền lẻ loi trơ trọi ngồi trên ghế bàn ăn, đột nhiên cảm thấy giấu diếm thân phận thật sự không là một biện pháp tốt.

Căn hộ lại trống rỗng thêm một ngày.

Trình Tuyền uống một ngụm Yakult, cụp mắt xuống, lông mi nhỏ dài. Hồi lâu, môi của anh phát ra một tiếng thờ dài nhẹ nhàng.

"Thật lạnh."

Có lẽ nên để ra ngoài tủ lạnh một lúc trước.

...

Nguyễn Thu Thu ngồi taxi đi làm như thường ngày. Cho tới bây giờ cô vẫn chưa học bằng lái, gần đây vì những phiền phức khi đi làm khiến Nguyễn Thu Thu không thể không cân nhắc mình phải chăng nên thi bằng lái rồi mua một chiếc xe.

Trước kia không thi bằng lái là vì cô sợ xảy ra tai nạn xe cộ, bây giờ nghĩ lại, sống chết do trời, sống dài hay ngắn không phải chuyện

mình có thể quyết định.

Ngày hôm nay đi ra ngoài hơi chậm một chút, trên đường kẹt xe, anh trai lái xe phí hết tâm tư đổi tuyến đường, ý đồ vòng qua đoạn đường kẹt xe nhưng Nguyễn Thu Thu vẫn không thể tới kịp giờ làm việc.

Nguyễn Thu Thu đã sớm thông báo với lão Mạnh, đến muộn là đến muộn, trừ tiền lương cũng là nên.

Tính tình lão Mạnh vô cùng tốt, đầu bên kia truyền tới giọng lão cười ha hả bảo Nguyễn Thu Thu đừng có gấp, nếu như sáng sớm vội vàng mà chưa ăn sáng thì thuận tiện ăn xong rồi hãy tới.

Nguyễn Thu Thu: "...". Các tiền bối trong công ty thật sự thân thiện quá ha.

Vội vàng tới công ty, Nguyễn Thu Thu chạy thực mạng bất chấp hình tượng.

Từ cao ốc rẽ ngoặt, không xa sẽ đến Gia Trùng, cô xách theo hộp cơm, bàn chân chạy huỳnh huých.

Lúc này, có người suýt nữa đụng vào Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu vội vàng nói: "Thật xin lỗi thật xin lỗi!"

Đối phương kêu một tiếng, sau đó không dám tin nín tay Nguyễn Thu Thu lại: "Tại sao cô lại ở chỗ này?"

Lại là Từ Bích Ảnh.

Hướng đi này rõ ràng là đi về phía Gia Trùng, Từ Bích Ảnh sợ hãi, không rõ Nguyễn Thu Thu sao có thể có thể vào được Gia

Trùng.

Nguyễn Thu Thu buồn bực: "Sao tôi lại không thể ở đây?"

Tay Từ Bích Ảnh rất lạnh, túm tay cô rất chặt, Nguyễn Thu Thu dùng sức giằng mạnh một cái mới hất được ra. Cô nhúu mày lại, cô thật sự không thích cách cư xử vô lễ của Từ Bích Ảnh chút nào: "Tôi muộn giờ rồi, làm phiền cô nhường một chút."

"Đi làm?!"

Từ Bích Ảnh càng không thể tin được: "Chỉ bằng cô?" Loại người như Nguyễn Thu Thu mà cũng có thể tới Gia Trùng, đây quả thực là truyện cười lớn nhất thế gian.

Nguyễn Thu Thu không thêm để ý ả nữa, theo Từ Bích Ảnh đây chính là không dám thừa nhận, có tật giật mình.

Từ Bích Ảnh cười lạnh: "Chẳng trách lại thay đổi phong cách trang điểm, thì ra là dựa mặt đi lên."

Nguyễn Thu Thu sửng vừa tức giận vừa buồn cười. Vừa nghĩ tới Từ Bích Ảnh nói như vậy tức là thừa nhận mình thật sự xinh đẹp, cô lại không tức giận nữa.

Từng có lúc, Nguyễn Thu Thu cũng muốn có một ngày có thể có người chửi mình như thế.

[Cô có tiền thì ghê gớm lắm à?]

[Lớn lên xinh đẹp thì ghê gớm lắm à!]

Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ đúng là vô cùng ghê gớm.

Cô cười như không cười nói: "Đúng đó, tôi chính là dựa vào mặt, nếu không cô cũng thử một chút xem?" Bà đây là người đẹp nhất thiên hạ, Nguyễn Thu Thu chính là không biết xấu hổ như thế.

Cô nói đùa nhưng Từ Bích Ảnh tưởng thật.

Từ Bích Ảnh khế cán môi: "Tôi không hề kém cô!"

Từ đời trước ả vẫn âm thầm so sánh với Nguyễn Thu Thu. So bề ngoài đáng người thì ả không sánh bằng nhưng so tính cách, so năng lực, Từ Bích Ảnh hài lòng đưa ra kết luận, Nguyễn Thu Thu quả thực là bên ngoài xinh đẹp bên trong thối rửa, chỉ là một cái bình hoa kém xa so với ả.

Hiện tại, Từ Bích Ảnh cảm nhận được chênh lệch lại khiến cho ả vô cùng căm phẫn.

Từ Bích Ảnh mở to mắt nhìn Nguyễn Thu Thu từ trên xuống dưới không có chỗ nào không tinh xảo đi qua người ả, mở to mắt nhìn cô tự tin tiến vào cửa lớn của Gia Trừng, ngay cả bảo vệ cũng vô cùng khách sáo với Nguyễn Thu Thu, sau đó, cô biến mất ở nơi mà Từ Bích Ảnh vĩnh viễn không thể nào đặt chân tới.

"..."

Bất tri bất giác, ả siết chặt tay.

Lần đầu tiên Từ Bích Ảnh cảm thấy ghen ghét Nguyễn Thu Thu đến thế. ả vì ôm đui Cố Du mà không từ thủ đoạn, chỉ để một ngày kia khi Cố Du có thể tiến vào Gia Trừng sẽ cho ả sống cuộc sống huy hoàng. Bây giờ lại thấy Nguyễn Thu Thu dễ dàng có được thứ mà ả mơ ước như thế khiến Từ Bích Ảnh có chút không tiếp thu được.

Từ Bích Ảnh hồn bay phách lạc về nhà, hẹn Cổ Du.

Ả ngồi trong quán cà phê trên, nhìn Cổ Du thần sắc tiêu tụy tước mặt. Tay phải của anh bọc một tầng băng gạc, vẫn chưa được tháo ra, sợi râu cầm không được cạo sạch sẽ, còn quệt ra một lỗ hồng rõ ràng. Giờ phút này, bộ dạng anh ta rất chật vật, nào có chỗ nào giống anh hùng mà chính là mặt trời sắp lặn, sắp chìm vào nước biển lạnh buốt, vĩnh viễn không thể nhìn thấy ngày mai.

Từ Bích Ảnh xiết chặt nắm đấm: "Du ca ca, em hi vọng anh mau phản chân lại!"

Cổ Du mím chặt môi, nháy mắt mấy cái, nói: "Cảm ơn."

Từ Bích Ảnh bị tinh thần sa sút của anh lay nhiễm, cảm xúc tiêu cực của anh ta quán chặt lấy ả khiến ả không thở nổi. Ả càng thêm hoài nghi Cổ Du có thể vượt qua biến cố lần này không, dù sao đời trước và hiện tại đã phát sinh nhiều biến hóa lớn, mà cơ hội xuất hiện của vợ tương lai Cổ Du đã bị ả giết từ trong trứng nước.

Hiệu ứng bướm bướm luôn có thể thay đổi rất nhiều thứ.

Từ Bích Ảnh nhìn chằm chằm anh ta, chậm rãi nói: "Nếu như anh còn tiếp tục như vậy, ngay cả em cũng muốn từ bỏ anh."

Cổ Du chớp mắt một cái, thờ ơ.

Từ Bích Ảnh bị sự lạnh lùng của anh ta chọc giận, nói không lựa lời: "Được, được lắm, nếu như anh muốn làm một phế vật cả đời, vậy anh cứ làm đi! Cả đời anh cũng cứ như vậy, tôi thật sự là đã nhìn lầm người mới cho là anh sẽ thành công!"

Nhất thời nhanh miệng, Từ Bích Ảnh lập tức hối hận.

Bởi vì, cặp mắt luôn luôn dịu dàng lưu luyến của vị trúc mã đã bên ả mười năm kia lúc nhìn ả đã mất đi một phần nhân nhượng cuối cùng.

Anh nhìn chăm chăm ả, tựa như đang nhìn một người xa lạ.

Cố Du nói: "Nếu như em muốn mua cổ phiếu, thật xin lỗi, cổ phiếu này đã ngừng bán tháo, sẽ không có kỳ tích phát sinh nữa."

Từ Bích Ảnh lạnh sống lưng, vội vàng lấp bắp giải thích: "Không, em không phải có ý kia, em.."

Cố Du lạnh như băng ném ra câu nói tiếp theo.

"Người công thành danh toại cũng không phải là tôi. Cô đi tìm người khác đi."

Nói xong, anh quay người cất bước rời khỏi chỗ ngồi, không quay đầu lại.

...

Thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt đã được nửa tháng đã, Nguyễn Thu Thu dần dần thích ứng với cuộc sống nơi công sở, cũng dần lộ ra thích thú.

Trừ vài nhân viên thường hay mượn cơ hội bắt chuyện với cô thì những việc khác vẫn vô cùng thuận lợi.

Nguyễn Thu Thu phấn khích tính toán thời gian và tiền lương một chút, tha hồ suy nghĩ việc về sau cô có thể làm một tiểu phú bà, sau đó muốn kết hôn thì kết hôn, không muốn kết hôn thì chỉ yêu đương là được. Đây là cuộc sống tốt đẹp trước kia cô mơ ước.

Dạo này Đồ Nam đi công tác, trong công ty chỉ còn lại lão Mạnh là có thể nói chuyện, lão Mạnh là một ông chú thích sống trong thế giới giả tưởng, có thể về lịch sử phát triển anime một cách vô cùng mạch lạc, lão khoe tay lão đã từng một tuần không rửa bởi vì cái tay kia đã cùng bắt tay với Miyazaki Hayao nên lão không rửa.

*Miyazaki Hayao (tiếng Nhật: 宮崎 駿; phiên âm: Cung Khi Tuấn) sinh ngày 5 tháng 1 năm 1941 tại Tokyo, Nhật Bản) là nhà làm phim hoạt hình, họa sĩ truyện tranh, nhà biên kịch và là người đồng sáng lập xưởng phim hoạt hình Studio Ghibli. Ông nhận được những lời ca ngợi quốc tế là một trong những nhà làm phim vĩ đại nhất.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô nghĩ tới lão Mạnh là đàn ông, mà đàn ông thì khi đi nhà xí... Thật xin lỗi, trong lòng cô lão Mạnh chớp mắt đã biến thành một ông chú lồi thối.

Lão Mạnh chửi TV liên tục, la hét không muốn Haibara Ai và Conan có bất kì cảnh tình cảm nào, Nguyễn Thu Thu nghe được thì đầu óc run lên, lấy có ra ngoài một lát mới phòng ngừa được lão Mạnh ở bên cạnh tẩy não.

Buổi chiều còn không ít việc, Nguyễn Thu Thu một lòng chỉ nghĩ đến việc phơi nắng liền trở về tiếp tục.

Bên ngoài ánh nắng rất vừa vặn, Nguyễn Thu Thu hí mắt lại, lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc. Lại là Cố Du.

Anh ta đứng ngoài cửa lớn, thân hình gầy gò, vẻ mặt chăm chú dường như không phát hiện ra sự tồn tại của Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu sửng sờ.

Kì quái, hai người này thay nhau trấn thủ đây à? Sao một người vừa về thì người kia lại tới rồi, cả hai đều đứng si si ngốc ngốc canh trước cửa Gia Trùng.

Nguyễn Thu Thu đi lên trước: "Cố Du."

Ánh mắt mờ mịt của Cố Du lập tức cứng lại, anh ta đứng thẳng người, quay đầu chỗ lại thì phát hiện Nguyễn Thu Thu mỉm cười tươi tỉnh chẳng biết đã đứng bên cạnh anh từ lúc nào.

"Cô là..."

Nguyễn Thu Thu ồ một tiếng, chỉ chỉ vào cao ốc sau lưng: "Tôi làm việc ở đây, vẽ tranh."

Anh hơi bất ngờ nhưng lập tức bình tĩnh lại: "Lần trước thu thập CG, số 233 xếp hạng nhất chính là cô."

"Anh còn nhớ sao? Là vinh hạnh của tôi." Nguyễn Thu Thu cho là Cố Du đã giữ vững tinh thần, nghĩ thông suốt rồi, cười híp mắt nhìn anh, "Thế nào, muốn đi vào sao? Chỉ có điều hôm nay Đồ Nam không có ở đây."

"..."

Cố Du trầm mặc.

Ngày hôm nay anh vốn là muốn đến nhìn Gia Trùng một lần cuối cùng, sau đó chấm dứt những hoang đường, thất vọng của nửa đời trước. Bây giờ Nguyễn Thu Thu cười như vậy, nhẹ nhàng hỏi thăm anh khiến anh không có cách nào mở miệng được.

Cô cho rằng anh kiên cường. Lúc đầu anh cũng tự cho là như vậy..

Nhìn dáng vẻ hăng hái của Nguyễn Thu Thu, Cố Du nhớ tới Lý Tư Đặc, một người đàn ông như vậy phải có được ý chí sắt thép như thế nào. Mà anh ta chỉ mới chừng hai mươi đã muốn từ bỏ ý nghĩa cuộc sống của mình.

Thật sự là mắt mặt đến không có cách nào nói ra miệng.

"Làm sao vậy?" Nguyễn Thu Thu hỏi.

"Không có gì."

Giọng anh ta hơi khô chát, không bằng giọng ôn thuận em tai của ngày thường, lúc ngẩng đầu lần nữa, nhiều thêm một loại cảm xúc.

"Tôi sẽ không bỏ cuộc." Cố Du lặp lại một lần giống như đang tự thề với chính mình.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 29

Editor: Hạ Cẩn

Cố Du nói xong câu kia thì trở về.

Nguyễn Thu Thu luôn cảm thấy anh không giống lúc trước cho lắm. Có lẽ là trải qua quá nhiều biến cố nên trong sự hăng hái thông dong của anh đã có thêm vài phần ổn trọng, đối với Cố Du đây là một chuyện vô cùng tốt.

Cơm tối, Nguyễn Thu Thu cùng Trình Tuyền chuyện phiếm trên bàn ăn, thân thiện thực hiện thói quen sinh hoạt hằng ngày của một cặp vợ chồng già.

Nguyễn Thu Thu nói: "Chờ tôi được phát tiền lương sẽ mời anh ăn một bữa thật lớn."

Báo đáp lẫn nhau, Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ làm người phải phúc hậu.

Tiền lương của cô có bao nhiêu, Trình Tuyền biết rất rõ, dù sao tiền lương là anh quyết định. Trình Tuyền cúi đầu uống một ngụm canh, chậm rãi nói: "Được."

"Đúng rồi."

Nguyễn Thu Thu nói: "Tôi cảm thấy tôi phải học lái xe, nếu không đi làm rất không tiện."

Trình Tuyền: "Bắt xe."

Lời của anh lập tức bị Nguyễn Thu Thu cắt ngang. Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ chính nghĩa: "Mặc dù có tiền, nhưng mà tiền cũng sẽ có lúc bị mất giá, tôi muốn tiết kiệm một chút." Huống hồ không phải lúc nào cũng có thể gọi được xe.

"Nếu không thì thuê lái xe riêng, nhưng mà anh nói xem, như vậy thì tài chính hàng tháng có thể gồng gánh nổi sao? Đương nhiên không thể."

Mắt Trình Tuyền chớp một cái.

Thật ra, có thể. Dù cô có muốn thuê một đoàn xe hộ tống mình tới công ty cũng có thể.

Chỉ là lời này không có cách nào ra khỏi miệng.

Dạo này làm việc bận rộn như vậy, cô đào đâu ra thời gian mà đi đến trường tập lái chứ, vả lại mùa đông trời tối sớm, ban đêm đi tập lái xe một mình lại hơi nguy hiểm. Nguyễn Thu Thu nghĩ, có lẽ cô có thể làm vận động nóng người, ví dụ như —— tìm một trò chơi gì đó có thể luyện kỹ thuật lái xe?

...

Nguyễn Thu Thu ngồi ở trên ghế sofa, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn điện thoại di động, người không biết còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì to tát rồi.

Lưng của cô thẳng tắp, trong miệng lẩm bẩm mấy bước lái xe cơ bản, khẩn trương tiến hành tiến hành từng bước một. Trình Tuyền đi ngang qua nhìn sang, quý dị trầm mặc.

Anh ta mở to mắt nhìn Nguyễn Thu Thu mở một chiếc xe con trong PUBG, chậm rãi rẽ ngoặt, dừng lại, rồi lại chậm rãi quay ra đằng sau, dừng lại.

Nguyễn Thu Thu không mở mic, nhưng đồng đội của cô thì có.

"Cái cô tiểu thư này làm gì ở đây vậy?"

...

...

"Móa! Cô chơi trò này để học lái xe đấy à!"

"Tôi thật sự phục rồi, lần trước nhìn thấy một nữ sinh chơi PUBG giống như chơi game thời trang, tôi còn tưởng đấy đã là cảnh giới cao nhất rồi, bây giờ lại còn có tập lái xe???"

"Cô muốn học xe thì đi chơi GAKRT* đi!"

*GKART là một game đua xe trực tuyến được phát triển bởi Tencent và được phát hành bởi Garena. Với tên gọi ở Trung Quốc là QQ Speed

Nguyễn Thu Thu vẫn không mở mic sững sờ, đột nhiên cảm giác được bọn họ nói cũng có lý phết.

Thu Thu Thu: Cảm ơn đã nhắc nhở.

Nói xong, cô lái xe đâm đầu vào tường tự sát.

Đồng đội: "..."

Thật chưa thấy người nào xuống tay với mình ác như vậy.

Thế là mười phút sau, Nguyễn Thu Thu xuất hiện trong giao diện của GKART. Người khác đều xông về phía trước, tiến đến chỗ lấy đồ, cô thì ngược lại, yên lặng lui về phía sau một mình, giống như bị kẹt tại chỗ không đi được mấy bước lại quay về đến điểm bắt đầu.

Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ mình là một người có quyết tâm và sức chịu đựng cao.

Chuyện này khiến sáng hôm sau Nguyễn Thu Thu suýt nữa không thể rời giường. Mắt Nguyễn Thu Thu treo hai quầng thâm, mặt mũi tràn đầy mỏi mệt, thề rằng sẽ không bao giờ vào game để tự kiểm nghiệm mình nữa. Buổi tối hôm qua luyện luyện xong thì bắt đầu chơi, chơi mãi chơi mãi đến lúc trời sáng, để cho giờ đây Nguyễn Thu Thu đờ đẫn vô thần, chỉ muốn ngã đầu xuống ngủ một giấc ngon lành.

Cô ngáp một cái.

Lão Mạnh sững sờ, nói: "Trước đó tôi luôn cảm thấy cô và công ty không hợp nhau, hiện tại rốt cuộc cũng tìm được một chỗ hài hòa rồi."

Nguyễn Thu Thu: "Chỗ nào?"

"Quầng thâm mắt."

"..."

Lão Mạnh vô cùng hiền lành nói: "Bởi vậy mới nói, tìm đối tượng nhất định phải tìm lập trình viên, kiếm được nhiều tiền lại nhanh chết. Nhớ phải mua bảo hiểm nhiều một chút ha."

Nguyễn Thu Thu biết nói gì hơn.

Cô bị chọc cười, lắc đầu cười một tiếng: "Chồng tôi không phải lập trình viên." Tuyển thủ thể thao điện tử và lập trình viên có khác biệt rất lớn, bây giờ mỗi ngày Trình Tuyển đều thoải mái nhàn nhã sống cuộc sống tốt đẹp của trạch nam, sao có thể đột tử chứ, nói là ăn no vỡ bụng hoặc là nghẹn chết thì còn có khả năng.

Lão Mạnh cười thần bí, tưởng rằng Nguyễn Thu Thu là không muốn nhắc tới Trình Tuyển để tránh cho bị người khác nói cô dựa vào quan hệ cá nhân mà đi lên.

Lão Mạnh: "Được được được, cô nói không phải thì là không phải."

Nguyễn Thu Thu: "???"

Sao cô lại có cảm giác hai người không ở cùng một thế giới vậy?

"Đúng rồi, Đồ tổng sẽ trở về trong hôm nay, chỉ có điều lúc này đang đi gặp người khác rồi."

Nguyễn Thu Thu lật xem tư liệu lơ đãng hỏi: "Ai vậy?"

"Hình như là... Tên gì nhỉ, à Cố Du? Đi mời Đồ tổng, có lẽ là vì chuyện câu lạc bộ." Thời gian báo danh đã qua, vòng đấu loại cũng đã xong, không biết anh ta có cơ hội được nhét vào giữa chừng hay không.

Đoạn kịch bản này có trong trí nhớ của Nguyễn Thu Thu.

Cô còn nhớ rõ Đồ Nam có cho Cố Du một cơ hội, trong trận đấu Cố Du cũng có gặp phải chút mạo hiểm, nhưng nói tóm lại cũng có thể đi đến đi đến cuối cùng, có được hào quang rực rỡ.

Xem ra Từ Bích Ảnh đã phát ra tác dụng máu chốt.

Nguyễn Thu Thu nghĩ mặc dù Từ Bích Ảnh là người chẳng ra sao cả nhưng có thể nâng đỡ Cố Du đi qua khoảng thời gian khó khăn nhất thì cũng xem như tình cảm cùng chung hoạn nạn, Cố Du nhất định sẽ không bạc đãi ả. Chỉ hi vọng ả biết quý trọng mọi thứ trước mắt, đừng có quay lại nhìn chằm chằm Trình Tuyền nhà cô.

Ánh mắt Từ Bích Ảnh nhìn chằm chằm Trình Tuyền, có thể dùng hai từ kinh dị để hình dung, quả thực là chó dữ nhìn bánh bao thịt, chỉ kém việc chưa bỏ tới vồ thôi.

Nguyễn Thu Thu nhớ lại còn có chút rung mình.

Một nơi khác.

Cuộc nói chuyện với Đồ Nam kết thúc, một bóng người từ văn phòng đi ra, là Cố Du.

Bên cạnh anh là trợ lý của Đồ Nam, tiễn Cố Du đi một đoạn, đưa anh tới cửa.

Cố Du đi vài bước, đột nhiên hỏi: "Bộ phận thiết kế anime của công ty đi bên nào?"

Trợ lý nói: "Tầng dưới. Sao vậy?"

"Không có gì." Anh hơi cười, lại nhớ tới sự thật là đôi phương đã kết hôn, vẻ mặt chớp mắt có chút ảm đạm.

"Có một người quen ở đó."

*

Nguyễn Thu Thu về đến nhà thì trời đã tối đen.

Trình Tuyền ở trong thư phòng không đi ra ngoài, Nguyễn Thu Thu đi thay quần áo trước. Cô thoải mái nằm ngửa trên chiếc ghế sofa mềm mại, đầu gối lên đệm, tay bóc vỏ quýt. Hai chân của cô gác lên, lắc qua lắc lại, xem ra tâm trạng vô cùng tốt.

Trình Tuyền đẩy cửa thư phòng đi ra, dáng vẻ không hề có chút hình tượng nào của Nguyễn Thu Thu lập tức đập vào mắt anh, ngày bình thường ở bên ngoài đoan trang lễ độ với người lạ, trong nhà lại nằm chổng vó hình chữ X.

Nguyễn Thu Thu ngẩng đầu chào hỏi: "Nha, chào buổi tối."

Trình Tuyền ừ một tiếng rồi ngồi xuống ghế sofa đơn.

Đang lột vỏ quýt, Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên có chút hiếu kỳ hỏi: "Anh cảm thấy thực lực của Cố Du thế nào?" Lúc Cố Du và Trình Tuyền đấu với nhau, cô rất hồi hộp nên cô không hề để ý đến thực lực của Cố Du.

Trình Tuyền khẽ liếc mắt nhìn cô, rõ ràng không bằng lòng trả lời Nguyễn Thu Thu.

"Tạm được."

Anh nói "Tạm được" cũng đã là lời tán dương khá có sức thuyết phục rồi.

Nguyễn Thu Thu nhẹ nhàng thở ra: "Vậy thì chúc anh ta thành công."

Từ lời nói của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền biết cô chắc chắn đã biết tin Cố Du muốn tiếp tục tham gia tuyển chọn thi đấu. Còn cụ thể làm thế nào biết được tin tức, giữa hai người có quan hệ thân thiết đến đâu đều là chuyện mà Trình Tuyền không biết được.

Đã thế lúc này dáng vẻ Nguyễn Thu Thu còn vô cùng vui vẻ, như là hôm nay tâm trạng của cô tốt cũng là bởi vì Cố Du.

Miệng cô nhắc đến Cố Du, tâm trạng lên xuống là vì Cố Du, ngay cả quá khứ của Trình Tuyền cũng lờ mờ mà lại có thể chủ động nhắc tới tên Cố Du, muốn biết rõ thực lực của Cố Du.

Cố Du, Cố Du, đều là Cố Du.

Ánh mắt rời rạc lờ mờ của Trình Tuyền cuối cùng cũng là có chút biến hoá

Giờ phút này anh thật không muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Nguyễn Thu Thu, cảm thấy có chút chói mắt. Anh đột nhiên đứng lên, đi về phía thư phòng.

Sau lưng anh, Nguyễn Thu Thu kinh ngạc hỏi thăm: "Này, anh không ăn cơm à?"

"..."

"Anh làm sao vậy?"

Đáp lại Nguyễn Thu Thu là chỉ là tiếng vang đóng cửa đóng.

Anh sao vậy?

Chỉ là bị một số cảm xúc nực cười khó hiểu đột nhiên xuất hiện không chế mà thôi.

Nguyễn Thu Thu chỉ cho là Trình Tuyền chỉ nhất thời lên cơn, không ngờ Trình Tuyền nửa ngày cũng không thềm ra ngoài, Nguyễn Thu Thu cũng giận rồi đấy. Cô giận ùng ùng trở lại phòng của mình, cũng đóng sầm cửa lại, mục đích là báo cho Trình Tuyền rằng mình cũng không vui.

Nguyễn Thu Thu nằm lì trên giường chơi điện thoại, dự định đợi lát nữa Trình Tuyền sang làm hòa, chờ mãi chờ mãi vẫn không có động tĩnh.

Cô nằm lì trên giường, ngủ thiếp đi từ lúc nào cũng không biết.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại sau giấc ngủ, đói bụng muốn chết. Nguyễn Thu Thu lặng lẽ đẩy cửa ra, phát hiện cửa phòng Trình Tuyền vẫn đóng chặt, cô tức giận khép cửa lại, ngày hôm nay cô không làm cơm nữa, cho Trình Tuyền bị chết đói đi.

"Ừng ục ừng ục" tiếng bụng vang lên khiến Nguyễn Thu Thu tìm lòng không được sờ bụng dưới xẹp lép của mình.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô yên lặng ấn mở Mỹ Đoàn*, quyết định ăn một bữa ngon, dứt khoát tốn nhiều tiền để chọn một phần tôm hùm chua cay, còn có hào nướng, thịt nướng. Nguyễn Thu Thu đã bắt đầu nuốt nước miếng.

*Ứng dụng đặt đồ ăn online.

Cô đang muốn ấn trả tiền, chợt nhớ tới nếu như mình gọi thức ăn, vậy lúc giao hàng nhất định sẽ bị Trình Tuyền nghe được, đến lúc đó không chừng Trình Tuyền lại lấy chuyện này nói đến việc ăn mảnh xấu xa của cô.

Thế là, Nguyễn Thu Thu nghĩ ra một biện pháp vô cùng thông minh.

Cô viết trong phần ghi chú: Xin chủ quán đừng đi cửa chính, hãy đứng dưới cửa sổ phía nam, đến lúc đó sẽ có một sợi dây thừng rủ xuống, nhớ kỹ phải buộc chặt + nhanh.

Nguyễn Thu Thu vui sướng nhận trả tiền.

Nguyễn Thu Thu học mấy cảnh trên TV, đem hai đầu ga giường vắn thành một dây thừng lớn, buộc chặt vào chung một chỗ, kiên nhẫn chờ anh trai shipper đưa hàng tới cửa.

Hôm nay shipper Tiểu Lý bị chấn động vô cùng mạnh.

Cậu nhìn đi nhìn lại ghi chú mấy lần mới load được phương thức giao hàng quỷ dị của khách. Khách hàng nói sẽ trả phí vất vả, cậu khế cắn môi, lái chiếc xe nhỏ đến bên kia, tối lửa tắt đèn, lén la lén lút như trộm, lén lút xách theo một túi giao hàng thức ăn đi xuống dưới lầu xác định vị trí.

Một cánh cửa sổ mở ra, một sợi dây thừng rủ xuống, quơ quơ trước mặt cậu trai giao hàng.

Cậu không rõ nguyên nhân phải làm như vậy nhưng cũng làm theo.

Cậu shipper Tiểu Lý dựa theo ý muốn của khách hàng buộc cực kỳ chặt để tránh cho cái túi rơi ra. Cậu loay hoay, đầu đầy mồ hôi rất cực cũng có thể nhẹ nhàng thả ra, ngẩng đầu lên chờ đối phương kéo đồ đi lên.

Sau đó...

Tiểu Lý trợn mắt nhìn một cánh cửa sổ khác mở ra.

Cạnh cửa sổ có dây thừng rủ xuống, một người đứng trước cửa sổ, ánh mắt sâu kín nhìn dây thừng bên cửa sổ sát vách.

Cậu giao hàng: "..."

Là không nhắc nhở hay là nhắc nhở đây?

Tác giả có lời muốn nói: luận về khả năng Nguyễn Thu Thu có thể ăn mảnh ㄣ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄣ

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 30

Editor: Hạ Cẩn

Gió lạnh đều hiu, không khí lạnh từ khe cửa sổ tràn vào lạnh cóng, Nguyễn Thu Thu run lấy bầy.

Chóp mũi của cô hơi ngứa, suýt nữa thì hắt hơi một cái, Nguyễn Thu Thu vội vàng che lại. Cô không muốn để Trình Tuyền phát hiện sự thật mình đặt thức ăn giao hàng cho nên vẫn phải cẩn thận một chút thì hơn. Nghĩ như vậy, động tác của Nguyễn Thu Thu càng thêm cẩn thận từng li từng tí.

Lúc này, Nguyễn Thu Thu không hề hay biết rằng cách đó chỉ vài mét, một ánh mắt chết chóc sâu kín của người nào đó đang chăm chú nhìn vào hành động mà cô tự cho là rất bí mật.

"Ừng ục ừng ục..."

Bụng phát ra tiếng kêu khát khao khó nhin, Nguyễn Thu Thu nuốt một ngụm nước bọt, đã tưởng tượng thấy hình ảnh mình vừa ăn tôm hùm vừa xem phim truyền hình.

Cô kiên nhẫn chờ đợi một lát, cậu trai shipper dưới lầu vẫn chưa chịu còn lắc dây thùng, nhưng dây thùng trong tay đã cảm nhận được có vật đã được treo lên.

"..." Kỳ quái, đây là xong rồi hay là chưa xong vậy?

Nguyễn Thu Thu một tay kéo dây thừng vào, một tay kéo cửa sổ ra một nửa, nháy mắt làn gió lạnh buốt mất đi vật cản, bỗng nhiên nhào vào suýt nữa thổi cho mặt Nguyễn Thu Thu đơ luôn rồi. Cô rụt cổ lại, hồi hận rằng mình hẳn nên khoác một cái áo khoác mới đúng, thừa dịp Trình Tuyền chưa có động tĩnh, Nguyễn Thu Thu thậm thà thậm thụt nhô đầu ra khỏi cửa sổ.

Shipper Tiểu Lý ở dưới lầu chết lặng tại chỗ, đang giãy dụa không biết nên nhắc nhở hay không nên nhắc nhở.

Cậu cũng là có đạo đức nghề nghiệp nha, nhớ đâu không nhắc nhở, tiền boia không có thì làm sao giờ?

Từ góc độ Nguyễn Thu Thu nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy cậu đứng tại chỗ, ngửa đầu tựa hồ đang nhìn Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu ra hiệu OK với cậu.

Cô thăm dò kéo dây thừng, phát hiện đối phương buộc rất rắn chắc, thế là Nguyễn Thu Thu dứt khoát kéo lên từng bước một. Động tác của cô rất chậm chạp, dùng hết sức duy trì phương thẳng đứng cho gói hàng để thức ăn thành công đến đích.

Đừng nói nữa, cũng nặng lắm rồi.

Một giây sau, Nguyễn Thu Thu tròn tròn mắt.

Thức ăn giao hàng bị kẹt vào hàng rào phòng vệ dưới lầu rồi.

"..."

Nguyễn Thu Thu ghen đở mặt, ra sức đuổi dài cánh tay, muốn lôi hộp đồ ăn ra ngoài. Khối lượng thức ăn giao hàng không ít Nguyễn Thu Thu mệt mỗi đầu đầy mồ hôi, cánh tay cũng đã run nhẹ. Tâm trạng của cô lúc này rất rất phiền muộn, chỉ là ăn mảnh thôi mà sao lại phải lao lực như vậy chứ?

Cậu shipper đột nhiên nhảy lên xe chuồn đi, trong đêm tối một bóng người màu vàng chạy đi cực nhanh, chỉ vài giây đã không thấy bóng dáng.

Tiếng nhạc điện thoại của Nguyễn Thu Thu vang lên

Cô sợ tiếng điện thoại sẽ ồn ào đến Trình Tuyền, vội vàng dùng một tay nín dây thừng thật chặt, một tay tiếp điện thoại.

"A lô?"

Giọng Nguyễn Thu Thu bị đè ép đến nhỏ tới đa: "Yên tâm chờ một lúc nữa tôi sẽ phát lì xì cho cậu..."

"Không phải, không phải chuyện lì xì, tôi cũng là người có danh dự nghề nghiệp." Giọng Tiểu Lý rất tỉnh táo, "Cái đó... Cô gái này, xuất phát từ lương tâm, tôi đề nghị cô thò đầu ra, nhìn về phía đông của cô. Tôi chỉ giúp cô được tới đây thôi, giang hồ có duyên gặp lại."

"Tút tut tut..." Đối phương cúp điện thoại.

Nguyễn Thu Thu: "???"

Về mặt cô tràn đầy nghi ngờ, dựa theo chỉ thị của cậu shipper giao thò đầu ra, nhìn về cửa sổ phía bên trái.

Sau đó...

Giống như tâm linh tương thông, hai người bốn mắt nhìn nhau. Trình Tuyền đứng trước cửa sổ, không biết đã nhìn bao lâu, sâu kín nhìn vào mắt cô, cực kỳ giống khung cảnh xấu hổ ngày đó họ gặp nhau trong nhà ăn.

"..."

"..."

Nguyễn Thu Thu sợ ngây người.

Tay cô vô thức buông lỏng ra, hộp thức ăn cộng kênh kéo theo dây thừng nháy mắt mất lực rơi xuống, Nguyễn Thu Thu lấy lại tinh thần vội vàng cứu vãn, cô vươn tay ra cố bắt lấy sợi dây thừng đang rơi xuống nhanh chóng, nhưng đáng tiếc, đã không kịp nữa rồi.

Nguyễn Thu Thu trơ mắt nhìn hộp thức ăn lăn xuống một cách bi thảm, "cộp" một tiếng, rơi trên thảm cỏ, hộp thức ăn chia năm xẻ bảy, từ túi nhựa rơi ra ngoài.

Nhìn một màn này, Nguyễn Thu Thu bắt lực ôm lấy đầu, suýt nữa khóc thành tiếng.

Thức ăn giao hàng của cô! Tiền của cô! Tôm của cô a!

Hết rồi! Mất hết rồi!

...

Sau mười phút.

Nguyễn Thu Thu khoác áo lông đen dày, ủ rũ cúi đầu đi xuống dưới tầng, Trình Tuyền đi theo sau, cả đường hai người đều không nói gì khiến Nguyễn Thu Thu xấu hổ vô cùng.

Cô bật đèn pin, chiếu lên mặt cỏ, dễ dàng tìm ra hiện trường thảm kịch.

Trình Tuyền mang theo túi nhựa, tay kia cầm một cuộn giấy, tới giúp Nguyễn Thu Thu xử lý thảm họa. Nếu bỏ mặc thức ăn giao hàng vương vãi khắp nơi, cứ như vậy đi ngủ, Nguyễn Thu Thu cũng có chút bất an, dù sao đây cũng là nơi công cộng.

Nguyễn Thu Thu càng mất tinh thần. Có ai lại ném hai trăm khối rác rưởi lên mặt cỏ chứ!

Cô còn có thể càng phá hoại thêm một chút nữa sao?

Hai người chuyển tôm đến một bên, ngồi xổm xuống, nhìn nhau không nói gì.

Vì hòa hoãn không khí, Nguyễn Thu Thu nói đùa: "Nghe nói đồ rơi xuống đất vài giây nhặt nhặt lên ăn vẫn còn kịp, chúng ta nhặt chỉ mới có vài phút đồng hồ, có phải là cũng có thể A ha ha ha ha."

Nghe Nguyễn Thu Thu nói, Trình Tuyền đang ngồi xổm ở một bên lâm vào trầm tư.

Anh chăm chú nhìn mấy con tôm lạnh như băng nằm trên bãi cỏ: "..."

Nguyễn Thu Thu: "Dừng tay! Không thể ăn!!!"

Người xử lý tàn cuộc chủ yếu là Trình Tuyền. Anh đeo găng tay nhựa, nhặt hết rác vào trong túi, lại dùng giấy lau mấy lần. Nguyễn Thu Thu dùng đèn pin di động chiếu sáng cho anh.

Toàn bộ quá trình, Trình Tuyền một câu cũng không nói. Anh nhặt lên một con tôm siêu to, trầm mặc.

Nguyễn Thu Thu rũ xuống: "Thật xin lỗi."

Anh lại nhặt lên kebab* lạnh như băng, trầm mặc.

*Kebab là một món ăn sử dụng thịt nướng phổ biến tại Trung Đông, Đông Địa Trung Hải, và Nam Á... Các món kebab rất đa dạng, thông thường sử dụng thịt cừu và bò, ngoài ra còn có gà, dê, và cả cá, tôm, cua

Nguyễn Thu Thu cúi xuống thấp hơn: "Thật xin lỗi."

Nếu như nói vụng trộm gọi thức ăn giao hàng bị phát hiện là rất xấu hổ, thì hiện tại việc nhặt từng chứng cứ ăn mảnh lên ngay trước mặt Nguyễn Thu Thu giống như là đang lăng trì tại chỗ khiến Nguyễn Thu Thu suýt nữa lệ rơi đầy mặt.

Trời ạ, cô thề cô sẽ không bao giờ giấu Trình Tuyền đi ăn cái gì nữa!

Nguyễn Thu Thu ủ rũ cúi đầu hỏi: "Làm sao anh phát hiện tôi gọi thức ăn?" Cô thật sự nghi ngờ Trình Tuyền có được cái mũi của Hao Thiên Khuyển*, cách ngàn dặm cũng có thể ngửi ra mùi.

*Hao Thiên Khuyển hay Khiếu Thiên Khuyển là một con chó mực của Nhị lang thần Dương Tiễn trong thần thoại Trung Hoa.

Trình Tuyền rất bình tĩnh: "Đúng lúc mở cửa sổ thông gió."

Nguyễn Thu Thu: "..."

So vận may, không ai dám đứng ngang hàng với cô.

Thật ra Trình Tuyền vẫn luôn đứng trước cửa sổ thất thần, đã đứng đấy từ lúc Nguyễn Thu Thu ngủ rồi, ngắm nhìn mặt đất trống vắng không người. Cho đến khi anh đưa mắt nhìn thấy một bóng dáng người giao thức ăn đi đến phía dưới lầu nhà mình, Trình Tuyền lặng yên không tiếng động mở cửa sổ ra thì nhìn thấy cửa sổ sát vách mở hé ra một khe hở, đang ném "Dây thừng" xuống dưới.

Nguyễn Thu Thu thở dài một tiếng.

Bụng ùng ục ùng ục kêu lên, mặt Nguyễn Thu Thu lập tức đỏ lên.

Trình Tuyền đứng lên, xách theo một túi rác cũng không chê bẩn, tiên phong đi trước. Trong tiếng gió lạnh truyền đến giọng nói lạnh lạnh của anh: "Đi, đi ăn tạm một chút."

Nguyễn Thu Thu tự biết mình đuối lý, chỉ có thể giả bộ như không nghe thấy.

Trình Tuyền nói ăn tạm quả nhiên không phải là ăn tạm kiểu bình thường.

Hai người ngồi trong một nhà hàng bốn phương, gọi đầy một bàn đồ ăn. Có tôm hùm có đồ nướng, vẻ ngoài mê người, mùi thơm xông vào mũi, khiến người ta không kìm được chảy nước miếng. Nguyễn Thu Thu không khách khí với anh, phối hợp lột vỏ tôm đồ phùng phùng. Cô ăn đến miệng chảy đầy mỡ, cay đến bỏng lưỡi, chỉ mới một lúc mà mặt đã đỏ lên.

Ăn ăn, Nguyễn Thu Thu chợt nhớ tới nguyên nhân chiến tranh lạnh hôm nay.

Cô buồn bực hỏi: "Anh hôm nay bị sao vậy? Vì sao đột nhiên bỏ tôi?"

Trình Tuyền nghe vậy, động tác bóc vỏ tôm dừng lại một lát:
"Nguyên nhân là tại tôi, không có quan hệ gì với em, thật xin lỗi."

"Anh sao vậy? Có chuyện gì không vui, tôi giúp anh điều chỉnh."

Nguyễn Thu Thu cười ha hả đưng anh: "Chắc chắn sẽ vui lên."

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Vui hơn ăn mảnh không."

Nguyễn Thu Thu: "... Anh vẫn không vui."

Trình Tuyền không có ý muốn lên tiếng, Nguyễn Thu Thu cũng không làm gì được anh. Cô dứt khoát không hỏi Trình Tuyền nữa, phối hợp ăn cơm, cũng coi như là hài hòa.

Nguyễn Thu Thu ăn quá no, nằm ngửa trên ghế không muốn nhúc nhích.

Cô ưu sầu hỏi: "Tôi ăn nhiều như vậy, có phải sẽ béo lên không?"

Trình Tuyền chậm rãi phổ cập khoa học: "Trong một ngày sự trao đổi chất của cơ thể chỉ vào khoảng 1200 kcal, nếu tỷ lệ trao đổi chất thấp hơn sẽ nạp các loại dầu mỡ, muối và carbohydrate với tỷ lệ cao vào ban đêm, không chỉ sẽ béo lên mà còn... "

"Muốn chết phải không?" Nguyễn Thu Thu cười lạnh ngắt lời anh,
" Lúc này con gái chỉ muốn nghe được một câu: Chắc chắn sẽ không béo."

Bị ép phải ngậm miệng, Trình Tuyền tỏ vẻ thì ra phụ nữ chỉ thích nghe lời nói dối có hại với mình.

...

Trình Tuyền tính tiền, Nguyễn Thu Thu hai đút túi đứng chờ sau lưng

Nhan sắc của hai người kéo tới một loạt ánh mắt của những người trong tiệm, ngay cả nhân viên thu ngân của cửa hàng cũng rất khách khí, nói gì đều phải giảm 60%, còn đưa một thẻ VIP, hi vọng bọn họ lần sau lại đến.

Nguyễn Thu Thu đội mũ áo lông lên, có ý muốn che khuất nửa gương mặt của mình, cũng may động tác của Trình Tuyền khá nhanh, sau khi tính tiền liền kéo theo Nguyễn Thu Thu rời đi.

Sắc trời bên ngoài đen nhánh, lạnh đến mức Nguyễn Thu Thu run một cái.

Cô đi theo bước chân Trình Tuyền bước chân về nhà, hai người đi chưa được mấy bước, đột nhiên một chiếc xe vọt qua nhanh như tên bắn, chỉ thiếu điều từ đường cái đâm hẳn lên khu đi bộ, mắt Nguyễn Thu Thu hoa lên còn chưa kịp hoảng sợ đã bị một lực gạt gao kéo lại. Cô lão đảo bước loạng choạng vài bước, may là động tác Trình Tuyền rất ổn mới không để cô phải chật vật té ngã.

Sau đó, cô đụng đầu vào người Trình Tuyền.

Trình Tuyền một tay đè chặt Nguyễn Thu Thu, hỏi: "Bị thương sao?"

Anh cúi đầu xuống, khoảng cách đột nhiên được rút ngắn. Dưới ánh đèn mờ mờ, lông mi của anh rung động như lông quạ, đôi mắt lúc nhìn Nguyễn Thu Thu không có hờ hững của ngày thường, màu mắt của anh rất đen, nhuộm màu mực nặng nề của ban đêm, cảm xúc dày đặc khiến Nguyễn Thu Thu thấy không rõ.

Cô không bị thương, Trình Tuyền phản ứng nhanh như vậy, chiếc xe cách cô còn khá xa.

Dây thần kinh chậm chạp của Nguyễn Thu Thu rốt cục cũng làm cho cô cảm nhận được sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

"Không có gì, nhanh về nhà."

Trình Tuyền ừ một tiếng, nhưng không có buông tay ra.

Anh kéo tay Nguyễn Thu Thu đi về phía nhà, bước chân hơi nhanh khiến Nguyễn Thu Thu không tự chủ được chậm rãi chạy theo. Trình Tuyền tựa hồ ý thức được cô theo không kịp, anh tận lực đi chậm lại để cho Nguyễn Thu Thu có thể cùng đi lên.

Nguyễn Thu Thu đột nhiên cảm giác được lúc Trình Tuyền đứng đắn lên rất có mị lực. Nhan sắc tuyệt thế kia khiến cô cũng có chút rung động.

Trên đường đi hai người trầm mặc im ắng, có thể nghe được tiếng giày lạch cạch lạch cạch đi trên nền đất. Nguyễn Thu Thu bị kéo tay cũng không có phản ứng gì, cô đi vài bước, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

Mặc dù chỉ là chồng trên danh nghĩa, nhưng Trình Tuyền vẫn rất đáng tin cậy.

Trình Tuyền nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Anh mặc một chiếc áo khoác lông đen dài, cái đầu rất cao, chỉ chừa cho Nguyễn Thu Thu một bên mặt hờ hững lười biếng cái giống ngày thường, phảng phất thờ ơ với sự cảm ơn của Nguyễn Thu Thu còn mang theo một chút lạnh lùng

Nguyễn Thu Thu liếc anh một cái rồi lại liếc anh một cái nữa.

"Hử..."

Nguyễn Thu Thu do dự.

"Anh đi đường lúc nào cũng cùng tay cùng chân như vậy à?"

Trình Tuyền: "..."

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay Tuyền là Tuyền xấu hổ à nha!

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 31

Editor: Hạ Cẩn

Dạo này Nguyễn Thu Thu say mê GRAKT. Mượn danh tập lái mà chơi đến mất ăn mất ngủ, cuối tuần dậy sớm làm nhiệm vụ, chơi một phát đến giữa trưa vẫn chưa chịu xuống giường, có thể nói là vô cùng chuyên tâm.

Bạch Long Mã đã mấy ngày không thấy Nguyễn Thu Thu lên mạng, u sào gửi tin nhắn cho cô.

"Thu Thu cậu đang làm gì vậy, sao dạo này không thấy online game?"

Nguyễn Thu Thu trả lời khá bình tĩnh: "Tập lái xe đó, người ta đang bận làm chính sự."

Bạch Long Mã: "Tập lái xe???"

Nguyễn Thu Thu: "Đúng vậy, vì đi làm."

Cô mở to mắt bịa đặt, nói dối mà mặt không đỏ tim không đập, dễ dàng lừa gạt Bạch Long Mã.

Bạch Long Mã: "Đúng rồi, mấy ngày nữa bọn mình dự định cùng tổ chức buổi offline, cậu muốn tới chơi không? Chỉ có mấy người

chúng ta thôi, không có người khác đâu."

Nguyễn Thu Thu: "Thôi, mình không đi đâu."

Cô sợ nếu như bạn trên mạng có quen biết nguyên chủ trước đó, nói ra chút sinh hoạt cá nhân hỗn loạn của nguyên chủ thì không tốt lắm.

Bạch Long Mã: "Chỉ là buổi họp mặt nhỏ thôi, có tầm năm sáu người. Thế này nhé, cuối tuần sau mới tổ chức, cậu suy nghĩ trước đi, mặc dù tôi thật sự rất muốn gặp cậu nhưng mà cũng không thể ép cậu được."

Nguyễn Thu Thu: "Được, tôi sẽ suy nghĩ lại một chút."

Vừa nhắc tới chuyện này, Nguyễn Thu Thu chợt nhớ tới buổi họp mặt cựu sinh viên trường Trình Tuyền không biết đã tổ chức chưa.

Cô chải lại đầu tóc rối bời rồi buộc lại, đi ra ngoài xem Trình Tuyền đang làm gì.

"..."

Nguyễn Thu Thu mặt đen lên: "Không phải anh lại đang Ích Cốc đó chứ?"

Trình Tuyền nhẹ nhàng lên tiếng, chỉ thiếu nước mọc cánh thành tiên.

Một bữa cơm khiến cho Trình Tuyền khôi phục hơi người, con mắt cũng không còn tan rã vô thần, đã hơi có một chút tinh thần. Nguyễn Thu Thu 坐 ngồi bên cạnh anh, hỏi: "Này, anh có đi họp lớp không?"

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Không đi."

Vừa nói vậy, Nguyễn Thu Thu lập tức tưởng tượng ra mười ngàn cảnh Trình Tuyền bị bạo lực học đường tổn thương. Cô nhỏ nhẹ nói: "Anh không muốn đi thì không đi."

Trình Tuyền lộ ra vẻ mặt "Em rốt cuộc đang suy nghĩ miên man cái gì vậy", liếc xéo Nguyễn Thu Thu.

Thân là sinh viên ưu tú của trường, là học bá một thời làm mưa làm gió, anh cũng được mời về đi tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường, chỉ là Trình Tuyền không thích tham gia mấy chuyện náo nhiệt này nên đã thẳng tay đóng góp cho trường học cũ một triệu khiến cho hiệu trưởng nở hoa trong bụng.

Nguyễn Thu Thu bên cạnh mù lòa tưởng tượng, đã tưởng tượng ra một đồng tình tiết bi thương các thứ các kiểu. Cô ôn nhu nhìn Trình Tuyền, định nói đôi lời an ủi.

Trình Tuyền: "Nổi da gà."

Nguyễn Thu Thu: "???"

Quả nhiên không nên đánh giá cao tên chó chết này.

...

Gần đây, vì để Trình Tuyền đi công ty, Đồ Nam đã cưỡng ép Nguyễn Thu Thu nghỉ phép.

Kỳ thật cũng không được tính nghỉ, chỉ là cho cô ở nhà chuẩn bị tài liệu để vài ngày nữa có thể tham gia hội nghị cùng bọn họ thôi.

Cuối cùng cũng được nghênh đón đại boss đã lâu không gặp, Đồ Nam và Tiêu Phiền thở phào nhẹ nhõm, như là được lấy lại tự do, một lũ như chim chóc vui sướng vây quanh Trình Tuyền vòng tới vòng lui.

"Đại boss à, anh rất cực cũng tới rồi!"

"Người ta rất nhớ anh!"

Trình Tuyền lờm Đồ Nam đang buồn nôn lồi lõm kéo kéo mới khiến cậu hậm hực thu hồi dáng vẻ khiến người khác buồn nôn vừa rồi, ngoan ngoãn ngồi ở một bên chờ Trình Tuyền họp.

Tiêu Phiền vò đầu, vẻ mặt nghi hoặc: "Đại boss, em không hiểu, vì sao không thể để cho chị dâu biết anh ở đây?"

Trình Tuyền bình tĩnh trả lời: "Bởi vì cô ấy không biết tôi là ông chủ Gia Trùng."

Những người khác: "Cái gì?!"

Vẻ mặt Phó Tử Trùng phức tạp: "Đại boss người không phúc hậu, kết hôn cũng đã kết rồi sao lại còn phải giấu giấu điểm điểm với vợ mình chứ!"

Tiêu Phiền: "Đúng đấy, làm người cũng không thể quá đáng quá."

Đồ Nam: "Đại boss, em thật sự không ngờ anh lại là người như vậy"

Mấy người thay nhau khiển trách, Trình Tuyền tiếp tục bình tĩnh lấy ra Laptop: "Cho nên, chúng ta ngày hôm nay đến đây chủ yếu là để bàn về vấn đề này —— "

Bên trên rãnh mạch viết:

« cách hiệu quả và nhanh chóng để vợ biết chân tướng và chấp nhận thân phận thật của chồng »

Những người khác: "..."

Mịa chứ, đây là không dám nói với chị dâu đấy à?

Mặt cả lũ nghệt ra.

Đầu năm nay, đừng nói là phụ nữ, là người có ai lại ghét tiền bao giờ. Biết chồng mình là ông chủ lớn, hơn nữa còn là ông chủ của công ty mình thích, không phải một chuyện tốt từ trên trời rơi xuống sao? Có cái gì nói không nên lời chứ?

Đồ Nam thoải mái mà nói: "Anh cứ yên tâm nói thân phận thật, nhiều lắm là có chút trách anh không nói sớm chút, tức giận một lúc sau đó liền bắt đầu vui sướng mua mua mua thôi. Nếu tức giận nữa thì anh mua cho chị dâu một phòn quần áo giày dép, túi xách đẹp là OK, chắc chân sẽ hết giận. Lại nói, chị dâu không vui thì có thể thế nào, còn có thể ly hôn sao?"

Trình Tuyển yếu ớt nói: "Đúng thế."

Đồ Nam: "... Thật xin lỗi đã quấy rầy, coi như em chưa nói gì."

Ài, cái này không chỉ là nguy cơ khủng hoảng gia đình, Đồ Nam đã hoàn toàn bị mạch não thần kì của phụ nữ đánh bại.

Trải qua một giờ nhiệt liệt thảo luận, mọi người nhất trí cho rằng lập tức để Nguyễn Thu Thu tiếp nhận hiện thực thì có chút đột ngột,

phải làm dần dần từ từ, trước tiên lộ ra ít tiếng gió, lại để cho cô chậm rãi biết càng nhiều sự thật.

Mọi người liệt ra phương án ABC có hiệu quả, mỗi kế hoạch đều có ba bốn gợi ý, đưa một chuyện đơn giản biến thành một ca làm ăn khó nhằn.

Có thể nói là hiệu suất vô cùng cao.

Đúng lúc này, có người gõ gõ cửa.

Đồ Nam: "Mời vào!"

Cánh cửa chậm rãi đẩy ra, một bóng người đi tới, là Nguyễn Thu Thu đáng lẽ đang ở nhà.

Trong tay cô ôm một bản kế hoạch, bước chân nhẹ nhàng, ngay sau đó, Nguyễn Thu Thu đột nhiên sững sờ tại chỗ.

Cô mờ mịt nhìn xem một đám người ngồi ở văn phòng, vây quanh Trình Tuyển, máy tính của anh mở ra, Nguyễn Thu Thu còn chưa kịp thấy rõ nội dung đã cách một tiếng khép lại.

"..."

"..."

Cuộc gặp gỡ tử vong

"Chị dâu, sao chị lại tới đây?" Đồ Nam hơi sơ suất lộ ra xưng hô chân thật, một giây sau cậu liền tự tát mình một cái, "Thực xin lỗi, miệng em thối."

Vừa mới cãi nhau thao thao bất tuyệt, mấy người nháy mắt cảm giác toàn bộ, giả bộ như không biết rõ tình hình dồn dập cúi đầu xuống, không dám nhìn Nguyễn Thu Thu.

Chỉ có Trình Tuyền rất bình tĩnh.

Vô cùng trấn định.

Trấn định đến mức quên sạch bong những gì cần nói.

"Tại sao Trình Tuyền lại ở chỗ này?"

Nguyễn Thu Thu càng bối rối.

"Có phải là tôi quấy rầy đến mọi người bàn công việc rồi?"

Trình Tuyền một tay đặt trên tại máy tính bảng, nói: "Tùy tiện bàn bạc một chút về vấn đề công việc của tôi."

Nguyễn Thu Thu: "... Thế nhưng mà sao anh lại ngồi trên ghế của ông chủ vậy?"

Trình Tuyền: "..."

Mấy người khác càng sợ hơn, không đợi Nguyễn Thu Thu tiếp tục hỏi đã nôn ra hết hết toàn bộ. Mấy phương án ABC đã bàn xong cũng không dùng tới, chuyện muốn từng bước một để lộ sự thật, không thể quá đột ngột thẳng thắn nói chân tướng cũng vớt ra sau đầu.

"Chị dâu a, đều là đại boss nói muốn giấu diếm người!"

"Van cầu chị, chuyện nhà của hai người vẫn là tự giải quyết đi ha!"

"Đúng vậy đúng vậy, chúng ta vẫn là không nên tiếp tục ở đây nữa thì hơn."

Nguyễn Thu Thu: "? Chờ đã, các người phải nói rõ ràng, không được chạy!"

Tiếng nói của cô vừa dứt, mấy người lập tức chuồn đến không còn bóng dáng, chỉ để lại cô và Trình Tuyền hai người yên lặng trong phòng họp, trầm mặc và xấu hổ.

Nguyễn Thu Thu không phải người ngu. Cô hoài nghi thái độ nhiệt tình của bộ Đồ Nam, cái này, giống như toàn bộ sự tình đều đã có câu trả lời, nhưng nghi vấn trước đó, Trình Tuyền hành tung bất định, quan hệ thân mật mờ hồ giữa bọn Đồ Nam và Trình Tuyền rất cuộc cũng hiểu rõ.

Nguyễn Thu Thu thở phào một hơi.

"Thì ra là như vậy, tôi đã nó anh có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một đại thần thể thao điện tử đã lui ẩn, vì sao mấy người họ đều cung kính, nhiệt tình với anh như thế chứ. Bảo sao bọn họ lại chiều cố tôi đủ đường."

Trình Tuyền tiếp tục im lặng.

"Anh lại là ông chủ Gia Trùng?"

Nguyễn Thu Thu cũng hơi không tin.

Nào có đại boss của công ty nào lại ở trong một phòng cũ, mỗi ngày thoải mái nhàn nhã ở nhà, không khoa trương, kín đáo.

Nguyễn Thu Thu hoảng hốt. Lý trí nói cho cô biết đây là chuyện phù hợp logic, nhưng về mặt tình cảm lại không thể nào tiếp thu được.

Trình Tuyền đứng lên, đi đến trước mặt Nguyễn Thu Thu trước mặt.

"Tôi không cần em mang bất cứ gánh nặng gì liên quan tới kiếm sống hay gia đình, em chỉ cần làm việc mình thích, dùng bao nhiêu tiền cũng được."

Nguyễn Thu Thu sửng sờ: Anh nuôi tôi à."

Trình Tuyền: "Ừ."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Thật xin lỗi, câu nói này cũng quá là tổng tài bá đạo rồi.

Đầu óc Nguyễn Thu Thu rối như tơ vò, cô lui lại mấy bước, nói: "Anh để cho tôi yên tĩnh một chút."

Vốn chỉ muốn làm cái tiểu phú bà vui vẻ, giờ lại biến thành kẻ có tiền, Nguyễn Thu Thu nháy mắt ý thức được từ đầu đến giờ, Trình Tuyền không hề có cùng địa vị với cô. Anh là ông chủ Gia Trừng, cũng là đã từng là người thừa kế của tập đoàn Trình thị.

Mà còn cô...

Nguyễn Thu Thu thở dài: "Ta nghĩ, chúng ta vẫn là..."

Anh cúi thấp đầu, bỗng nhiên níu lại Nguyễn Thu Thu, tựa như là một tên ăn mày không có gì cả, giọng nói nhỏ đi.

"Chớ đi."

Tác giả có lời muốn nói: Thu Thu: Từ nhân viên biến thành phu nhân tổng tài???

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 32

Editor: Hạ Cẩn

Trình Tuyển cup mắt xuống, không nhìn rõ ánh mắt của anh.

Giọng anh rất trầm, không lớn, lúc túm lấy Nguyễn Thu Thu cũng chỉ túm lấy một mảnh góc áo nho nhỏ, tựa như con cá sắp chết đang cố gắng vùng vẫy trong nước, song lại phát hiện mình sớm đã sức cùng lực kiệt.

Anh vừa nói hết câu, Nguyễn Thu Thu hơi sửng sốt, nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào.

Trình Tuyển đã nghĩ đến chỗ nào rồi?

Cô vốn muốn nói là, "Tôi nghĩ chúng ta vẫn nên trở về rồi ngồi xuống nói chuyện".

Trừ chuyện xuyên sách, Nguyễn Thu Thu chưa bao giờ trải qua chuyện lớn như vậy, thân phận của Trình Tuyển liên quan đến tương lai của cô, Nguyễn Thu Thu sợ ngày nào đó Trình Tuyển bởi vì chuyện công việc mà xích mích với ai đó, đối phương dưới cơn nóng giận dùng tiền giết người khiến Nguyễn Thu Thu vạ lây.

Trình Tuyền không buông tay ra, rõ ràng là cao hơn Nguyễn Thu Thu cả nửa cái đầu mà giờ phút này lại đáng thương giống một đứa bé.

Lòng Nguyễn Thu Thu không khỏi mềm nhũn đi.

Cô không nhìn được người khác tỏ ra yếu kém, nhìn bộ dạng đáng thương của Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu không cách nào nói được nữa.

Cô ôn tồn nói: "Chúng ta trở về nói chuyện được không?"

Bị người khác thấy, đối với Trình Tuyền cũng không phải chuyện tốt.

Trình Tuyền: "Không đi nữa?"

Nguyễn Thu Thu nói: "Chúng ta nói chuyện một chút"

Anh mím môi, không nói một lời, nếu như đầu có hai cái tai nhỏ cũng sẽ rầu rĩ rủ xuống.

Nguyễn Thu Thu: "... " Chiêu này lực sát thương thật sự quá mạnh, cô sắp không chịu nổi rồi.

Hai người im lặng suốt quãng đường về.

Nguyễn Thu Thu đi ở trước, Trình Tuyền cùng đi theo sau. Bọn Đồ Nam đang trốn trong một góc hẻo lánh, căng mắt nhìn Trình Tuyền đi theo Nguyễn Thu Thu. Lúc xuống lầu, anh bỗng nhiên quay đầu lại, cặp mắt phượng ngủ nửa cụp, con ngươi đen nhánh, nhanh chóng định hướng được vị trí của mấy người.

Ánh mắt giết chóc kia dọa mấy người run một cái, trong lòng khổ không thể tả.

Xong xong, Đại boss ghi thù rồi!

Phó Tử Trùng và Tiêu Phiền lập tức bắt lấy Đồ Nam hành hung một trận, đánh cho Đồ Nam kêu rên không ngừng, còn không dám đánh trả.

Tiểu trợ lý của Đồ Nam thấy cảnh ông chủ nhà mình bị đánh đập. Cô yên lặng một lát, quyết định vờ như không thấy gì, đi đường vòng về văn phòng nghỉ ngơi.

...

Ánh mắt sắc bén của Trình Tuyền lúc quay đầu về nhìn Nguyễn Thu Thu lại khôi phục thành nhóc con yếu ớt đáng thương, bất lực.

Ngày thường Nguyễn Thu Thu đều ngang ngược, nếu Trình Tuyền dám ngang, cô sẽ càng ngang hơn.

Nhưng Trình Tuyền lại vừa vặn chọc đúng xương sườn mềm của cô khiến cho cô nhất thời lại không biết làm sao.

Đến lúc về đến nhà, Nguyễn Thu Thu mới load xong đồng bóng bong trong đầu.

Tính cách Trình Tuyền tương đối chậm chạp lại hơi quái gở, đối với người lạ đều rất lạnh lùng (mặc dù người quen là cô đây cũng không thể tốt hơn bao nhiêu), hai người ở đã chung lâu, có lẽ là anh đã xem cô như người nhà cho nên không muốn rời đi.

Anh thiếu thốn tình thương của mẹ, thiếu tình thân, hẳn là rất hi vọng có thể có một người làm bạn.

Nguyễn Thu Thu tự động thay vào thân phận mình vào mẹ kế, chị cả, đột nhiên cảm thấy áp lực thật lớn. Thằng nhãi con này thật sự là rất khó nuôi, còn hay làm người khác giận cực kì.

Hai người ngồi ở trên ghế sofa, Nguyễn Thu Thu lấy ra đơn ly hôn từ trước đó, nghiêm trang nói: "Vậy tôi sẽ ký tên lên đơn này một khi phát sinh vấn đề gì, tôi có thể rời đi bất cứ lúc nào. Đơn đã làm, cổ phần cũng mất, tôi cũng không cần tiền, nếu như anh sợ tôi lừa anh có thể viết đơn lại lần nữa."

Trình Tuyền giữ im lặng.

"Anh không nói lời nào, vậy tôi coi như anh ngầm đồng ý nhé?"

Nguyễn Thu Thu sẵn sàng ký tên trên đơn ly hôn.

Mấy tháng trước, anh tìm người để làm đơn ly hôn là để "cô" rời đi. mấy tháng sau, cô ký tên của mình vào lại không phải kết quả mà anh muốn.

Nguyễn Thu Thu ký xong, vẫy vẫy tờ đơn trong tay mà không biết rằng người trước mặt cô đang suy nghĩ biện pháp để tờ đơn trên tay cô biến mất.

"Đúng rồi, còn có một phần viết tay nữa, anh cũng ký tên, ấn dấu vân tay đi."

Đây là chuyện Nguyễn Thu Thu vừa mới nghĩ xong trên đường. Nội dung đại khái là, vợ chồng hai bên không có tình cảm, nếu như

có bất kỳ bên nào đưa ra đề nghị ly hôn, bên khác tất phải lập tức đồng ý, không được đổi ý.

Nguyễn Thu Thu đưa bút cho Trình Tuyền: "Anh ký đi."

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu còn ở bên cạnh thêm mắm dặm muối: "Tuổi hai chúng ta cũng không lớn, tìm mùa xuân thứ hai rất dễ dàng, cũng không có chuyện ai làm ai chậm trễ"

Mùa xuân thứ hai...

Ông chủ Trình lần đầu ý thức được nguy cơ hôn nhân của mình. Nón xanh trên đầu quả thực sắp sánh ngang với một thảo nguyên khiến anh vô cùng lo lắng.

Cắt kỹ hai phần đơn, Nguyễn Thu Thu quyết định làm như Trình Tuyền nói, làm một đại phú bà vui vẻ, không có áp lực.

Cảm giác ỷ lại cũng không tệ lắm. Nguyễn Thu Thu tâm trạng rất tốt, rốt cục cũng có một lần chiếm thế thượng phong làm cho khuôn mặt cô tràn đầy ý cười. Cô vỗ vỗ bả vai Trình Tuyền, nói: "Anh yên tâm, tôi ở đây."

Nơi nào có tiền, nơi đó có cô!

Trình Tuyền: "Quá tốt rồi."

Nguyễn Thu Thu: "Không có cách nào khác, tôi vừa lương thiện lại vừa mê người như vậy, lại có thể..."

"Rốt cục cũng không cần lo lắng việc phải tiếp tục ăn mì tôm nữa rồi." Trình Tuyền chậm rãi nói.

Nguyễn Thu Thu: "... Đáng yêu cái rắm."

Nguyễn Thu Thu hung tợn trừng mắt liếc anh một cái.

Trình Tuyền một mặt vô tội: "Tối ăn gì?"

Nguyễn Thu Thu cười lạnh: "Mì tôm."

"..."

Ngày thứ hai.

Trình Tuyền cho Nguyễn Thu Thu một tấm thẻ, Nguyễn Thu Thu nhận thẻ trong kinh ngạc. Cái này chẳng lẽ chính là vật trong truyền thuyết mà các tổng giám đốc sử dụng. Thẻ! Amex! Đen

"Lợi hại lợi hại!"

Nguyễn Thu Thu sợ hãi thán phục nhìn đi nhìn lại nhiều lần, mới xác định hỏi: "Đây là cho tôi sao?"

Trình Tuyền: "Ân, tùy tiện quẹt."

Nguyễn Thu Thu đỏ mặt.

"Anh lặp lại lần nữa."

Trình Tuyền bày ra vẻ mặt "Điên rồi?" liếc xéo cô.

Nguyễn Thu Thu tiếp tục đỏ mặt: "Trời ạ, lúc đàn ông nói câu này thật sự là quá tàn bạo." Cho dù là thằng cha Trình Tuyền này!

Trình Tuyền: "..."

Nói là có thể tùy tiện quẹt, nhưng Nguyễn Thu Thu vốn dĩ không có đồ gì muốn mua. Trừ chi phí việc ăn uống hàng ngày, mua mấy bộ quần áo xinh đẹp, còn chưa đủ nuôi tám thẻ này.

Lần này, vấn đề vợ chồng đã giải quyết, Trình Tuyền rốt cục cũng có thể đi làm bình thường, mà Nguyễn Thu Thu rốt cục cũng phát hiện ra chỗ tốt khi có Trình Tuyền đi làm cùng.

Đó chính là —— đón xe.

Trình Tuyền có tài xế chuyên biệt!

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc.

Vốn dĩ cô tưởng rằng Trình Tuyền không lái xe là bởi vì không có bằng lái, ai mà ngờ tới anh căn bản chỉ là lười lái xe. Nguyễn Thu Thu vì tránh hiềm nghi, mỗi lần đều xuống xe cách công ty mấy trăm mét, cho dù nhân viên công ty không biết Trình Tuyền, nhưng không biết vì sao cô luôn có cảm giác có tật gậy mình.

Đến công ty, bọn Đồ Nam ngồi cười ha hả, bộ dáng ăn không ngồi rồi.

Nguyễn Thu Thu còn có chuyện chưa tính toán rõ ràng.

Mặt cô lạnh tanh chỉ vào Đồ Nam: "Cậu là Mè đen ở phía nam?"

Đồ Nam: "Ách....."

"Cậu là Mì ăn liền Khang sư phụ?"

Phó Tử Trùng: "Khục khục..."

"Cậu, ăn không ngon như sủi cải?"

Tiêu Phiền bị doạ đến mặt xám mày tro, lời nói không rõ ràng: "Thật xin lỗi sủi cỏ, em sai rồi a không không không! Là chị dâu! Trời ạ! Em mổ bụng tự sát được rồi!"

Tiên sinh Yakult đang bình tĩnh uống Yakult, bộ dạng không liên quan đến mình.

Nguyễn Thu Thu chống nạnh, trợn mắt nhìn, mấy chàng trai lập tức ỉu xiu đi một nửa.

Không phải nói là giải quyết vấn đề sinh hoạt vợ chồng sao!

Vì sao kết quả vẫn là mấy người bọn họ gặp nạn vậy

Đồ Nam yên lặng nuốt nước mắt vào trong.

Kì nghỉ phép hàng năm của cậu đã ngâm nước nóng, tiền thưởng cuối năm của cậu nha... Đoán chừng, lại ngâm nước nóng.

Chuyện bên này huyền não gà bay chó chạy, một bên khác, chân chính nữ chính Từ Bích Ảnh nghênh đón thời khắc bất bät nhất sau khi trùng sinh.

Từ sau lần cùng Cố Du cãi nhau, gọi điện thoại Cố Du không nghe, tìm tới cửa, Cố Du luôn luôn không ở nhà, không biết người chạy tới nơi nào. Người trong nhà đều đang hỏi hai người bọn họ xảy ra chuyện gì, vì sao ngày đính hôn lại bị trì hoãn.

Từ Bích Ảnh phải chịu áp lực cực lớn, suýt nữa sụp đổ, đúng lúc này nàng biết được tin Cố Du một lần nữa tham gia kỳ tuyển chọn của Gia Trùng.

... Đồng thời, biểu hiện không tệ.

Tứ chi máu chảy ngược, tay chân ả lạnh buốt, đầu óc ong ong lên phảng phất như tờ xổ số giải nhất đang nguyên vẹn nằm trong bàn tay mình bị mất đi, chỉ có thể trơ mắt nhìn tiền thưởng không cánh mà bay.

Ả không hiểu tại sao chỉ mới có mấy ngày mà Cố Du đã phản chấn trở lại hơn nữa còn tham gia thi đấu?!

Từ Bích Ảnh không gặp được Cố Du, liền tìm tới cha mẹ của Cố Du, tỏ vẻ tủi thân nói hai người cãi nhau, Cố Du gần đây không thèm để ý ả nữa. Rốt cục, trăm cay nghìn đắng cũng biết cách liên lạc Cố Du.

Từ Bích Ảnh vội vàng đến nhà xin lỗi.

Ả muốn đi vào lại bị Cố Du lãnh đạm chặn lại tại cửa ra vào.

Cố Du nói: "Chúng ta đã kết thúc."

Từ Bích Ảnh cắn răng: "Em không chấp nhận!"

Cố Du nhìn bộ dáng chật vật hồng hót lo sợ của ả, cô gái đơn thuần trong trí nhớ đườn như đã một đi không trở lại theo thời gian, không biết đã lớn lên từ lúc nào, cũng không biết là từ lúc nào, người trước mặt anh đã trở nên phức tạp như vậy.

Cố Du thở dài khe khẽ, một lần cuối cùng dùng giọng ôn hòa nói: "Đi, Bích Ảnh, đừng trở lại nữa."

Giữa bọn họ, vốn chưa từng bắt đầu.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 33

Editor: Hạ Cẩn

Chương 33: "Tuyển ca ca, người tới rồi!"

Từ Bích Ảnh vẫn không muốn từ bỏ.

Hốc mắt rưng rưng, ả nhìn Cố Du: "Du ca ca, là em nhất thời nói không lựa lời, anh không cần để những lời đó trong lòng. Anh và em đã quen biết nhau nhiều năm như vậy, em là người như thế nào, không phải anh đã sớm hiểu rõ sao?"

Cố Du nhú mày: "Con người luôn sẽ thay đổi."

Từ Bích Ảnh khuôn mặt nhỏ trắng bệch: "Anh có ý gì? Nói em thay đổi?"

Cố Du lại thở dài: "Về đi."

Cố Du thay đổi nhanh như vậy khiến Từ Bích Ảnh không thể nào tin được. Cô đột nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ, vợ đời trước của Cố Du xuất hiện?

Lòng ngực Từ Bích Ảnh phập phồng, hô hấp khó khăn.

Giọng ả run run hỏi: "Có phải anh có người mình thích rồi không."

Lời ả vừa ra, Cổ Du cũng sửng sốt.

Cổ Du mím môi, trong đầu hiện một lên một bóng người xinh đẹp, nhìn được nhưng không bao giờ chạm tới được: "Có lẽ."

Từ Bích Ảnh như bị sét đánh giữa trời quang, nháy mắt nước mắt rơi như mưa, xoay người chạy đi.

Cổ Du đưa mắt nhìn ả rời đi, cuối cùng vẫn không tiến lên đuổi theo.

...

Nguyễn Thu Thu hắt hơi một cái.

Kỳ quái, ai nhắc tới cô vậy?

Đơn ly hôn chỉ là ký tên còn chưa có làm công chứng, Nguyễn Thu Thu dự định lấy giấy chứng nhận ly hôn xong lại tiếp tục cùng Trình Tuyền nhập bọn sống chung.

"Àm."

"Àm."

Lật tung toàn bộ đồ trong ngăn kéo, Nguyễn Thu Thu cũng không tìm được bóng dáng thỏa thuận ly hôn, rốt cục cũng tìm được ở phía dưới cùng, sau đó... Cô phát hiện, chỗ ký tên....

Thủng một lỗ to đùng:)

Nguyễn Thu Thu lập tức gọi điện thoại cho Trình Tuyền.

Đối phương không nhận

Nguyễn Thu Thu tiếp tục gọi điện thoại, lại lấy ra một phần đơn viết tay khác, may là đơn viết tay còn không có bị làm hư. Chỉ là, Nguyễn Thu Thu ngày hôm nay mới nhìn rõ ràng chữ trên phần ký tên.

Trình Tú???

Thằng cha này, lại còn dám ký trình tú?

Cô đây còn là Trần Độc Tú* đấy!

*陈独秀: ý chỉ người tài giỏi, ngẫu nhiên. Cả đoạn ý là anh nhà ký tên là Trình Tú (tự khen mình giỏi) thì cô còn giỏi hơn anh.

Nguyễn Thu Thu nhất thời không nói lên lời, cô thật sự là bị mạch não của Trình Tuyển đánh bại rồi.

Nguyễn Thu Thu lại gọi điện thoại một lần nữa, Trình Tuyển rất cục cựa tiếp.

Nguyễn Thu Thu bực mình: "Trở về bị đánh!"

Một đầu khác giọng Trình Tuyển chậm rãi: "Tiền đã xài hết rồi?"

Nguyễn Thu Thu: "Tiền vẫn chưa tiêu hết... Không phải! Anh nhìn chuyện tốt mà anh làm đi! Đơn ly hôn có phải là bị anh hủy không?"

Giọng Trình Tuyển rất vô tội: "Làm sao có thể. Chắc là bị chuột gặm rồi."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Chắc chắn là con chuột to nào đó tên là Trình Tuyển.

Nguyễn Thu Thu vô cùng tỉnh táo: "Anh ở đâu, tôi đi tìm anh."

Trình Tuyền im lặng vài giây.

"Anh đang đi công tác." Giọng của anh lửng lơ vụt qua, không nghe ra là lời nói thật được, rõ ràng đang nói láo.

Trình Tuyền vừa dứt lời, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng Đồ Nam lớn giọng: "Đại boss, nghe điện thoại xong chưa?"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền: "... Cùng Đồ Nam."

Nguyễn Thu Thu: "Tôi lập tức đi công ty, anh chờ tôi."

Ngày đó quả thực là bị Trình Tuyền giở trò mê hoặc tâm trí mới quên đi làm thủ tục tiếp theo. Lúc này Nguyễn Thu Thu có chút sần nảo bởi vì cô không hiểu tại sao Trình Tuyền muốn làm như thế.

Nguyễn Thu Thu cúp điện thoại, thay quần áo đi tìm Trình Tuyền.

Công ty cách không xa, Nguyễn Thu Thu nhanh chóng đến nơi.

Ngày hôm nay không có việc, lão Mạnh nghỉ, Nguyễn Thu Thu cũng nghỉ một ngày, ai mà ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Bước chân của cô rất nhanh, giày cao gót phát ra tiếng vang cạch cạch, đến chỗ ngoặt suýt nữa đụng phải đối phương.

Nguyễn Thu Thu mắt tối sầm lại, may mắn đối phương phản ứng nhanh hơn cô, vững vàng kẹp lấy cánh tay Nguyễn Thu Thu.

"Thật có lỗi thật có lỗi..."

Lòng Nguyễn Thu Thu vẫn còn sợ hãi ngẩng đầu, nhìn thấy lại là Cố Du.

Cô hơi kinh ngạc: "Cố Du? Sao anh cũng tới đây?"

Cố Du mỉm cười nói: "Có một số việc cần xử lý. Còn em, sao lại đến đây?"

Nguyễn Thu Thu gật đầu: "Cũng có vài việc cần xử lý."

Cố Du: "Vậy chúng ta cùng đi?"

"Được."

Nhớ lại chuyện xấu hổ trước đó, Nguyễn Thu Thu không chủ động hỏi tình huống của Cố Du, tránh cho anh ta hiểu lầm. Bước chân của hai người không nhanh, Cố Du rất biết thân biết phận, duy trì khoảng cách, nói chuyện cũng rất có chừng mực.

Hai người hàn huyên trò chuyện về tình hình gần đây, Nguyễn Thu Thu thấy tâm trạng anh ta không tồi cũng mừng thay cho anh.

Qua một thời gian ngắn nữa, Cố Du cùng Từ Bích Ảnh sẽ đính hôn, ngày tháng tươi đẹp của Từ Bích Ảnh cũng sắp đến.

Nguyễn Thu Thu đang theo Cố Du lên lầu, ngay lúc đó, Trình Tuyền xuất hiện ngay giữa đường. Nguyễn Thu Thu đang nghiêng đầu cùng Cố Du nói chuyện phiếm, trên mặt đầy ý cười, bóng dáng Trình Tuyền bỗng nhiên xuất hiện trong tầm mắt dọa cô nhảy lên cao ba thước, suýt nữa trẹo chân

"Cẩn thận!"

Cố Du đỡ lấy Nguyễn Thu Thu, Nguyễn Thu Thu chưa hoàn hồn đứng thẳng, lúc này mới thở dài ra một hơi.

Túi của cô rơi xuống đất, đồ vật toàn bộ rơi ra. Trừ điện thoại di động và vài món đồ trang điểm vụn vặt lẻ tẻ, còn có hai văn kiện rơi ra, vài chữ to "Đơn ly hôn" lọt vào trong tầm mắt.

Cố Du kinh hoàng nhìn thoáng qua tờ đơn, lại liếc mắt nhìn Nguyễn Thu Thu.

"A ngại quá, ngại quá."

Nguyễn Thu Thu vội vàng nhặt lên, thô lỗ nhét vào trong bọc.

Cố Du ngẩng đầu, liền nhìn thấy Trình Tuyền một tay dứt túi, bước mấy bước xuống cầu thang, lướt qua anh ta đỡ lấy Nguyễn Thu Thu. Anh chậm rãi hỏi: "Không có việc gì?"

Nguyễn Thu Thu tức giận đập anh một cái, động tác có chút thân mật.

"Cái này không còn tại anh, xuất quỷ nhập thần. Đi mau."

"Ừ."

Nguyễn Thu Thu cùng Cố Du lên tiếng chào hỏi, bị Trình Tuyền trực tiếp dắt đi xuống dưới. Cố Du đưa mắt nhìn hai người rời đi, đầy trong đầu là đơn thỏa thuận ly hôn kia, nhất thời quên đi mình tới để làm gì.

...

Nguyễn Thu Thu đi theo Trình Tuyền từ công ty cao ốc ra, đi trên đường phố.

Trên mặt của cô không có ý cười như lúc nói chuyện với Cố Du, xụ mặt giống là ai thiếu tiền cô vậy.

Hai người ăn ý đi đến một quán cà phê, ngồi xuống, gọi một đồng ăn nhẹ, cho đến lúc khoai tây chiên cùng đồ uống tất cả lên về sau, mới chính thức vào chủ đề.

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Tại sao lại phá đơn?"

Trình Tuyền chậm rãi hỏi lại: "Tại sao muốn ly hôn?"

Nguyễn Thu Thu ngần ngại: "Có ý gì?"

"Bây giờ em có người mình thích sao?"

"Ách, không có."

"Cuộc sống bây giờ thoải mái dễ chịu không?"

"... Thoải mái dễ chịu."

"Cho nên, chờ em quyết định thay đổi lại đi ly hôn sau."

Nguyễn Thu Thu bị Trình Tuyền nói đến sửng sốt một chút, không khỏi cảm thấy lời anh nói cũng có chút đạo lý. Cô lâm vào trầm tư, cẩn thận xem xét logic, suy nghĩ kỹ một chút hình như cũng không phải không có lý?

Nguyễn Thu Thu thật phiền muộn.

Phiền muộn ở chỗ, cô lại bị Trình Tuyền thuyết phục?

Cô buồn bực ăn cộng khoai tây, cho ra ý kiến phản bác: "Sẽ có mùa xuân thứ hai."

Trình Tuyền: "A."

Thế là, trong vòng ba giây đồng hồ Nguyễn Thu Thu hoàn toàn quên đi việc tại sao Trình Tuyền muốn làm hỏng đơn ly hôn.

Ban đêm.

Mọi người nói muốn ăn liên hoan, lão Mạnh không đi nhưng Nguyễn Thu Thu không thể tránh khỏi. Cho dù cô có thể để cho Đồ Nam cự tuyệt giúp mình nhưng vì hòa nhập hoàn cảnh, Nguyễn Thu Thu cảm thấy nên đi liên hoan, dung nhập hoàn cảnh cho tốt.

Ở công ty nhiều ngày như vậy, kỳ thật cô vẫn luôn chỉ giao thiệp với lão Mạnh và mấy người bạn Đồ Nam, nhân viên phía dưới còn không biết là người thế nào.

Nguyễn Thu Thu tiến phòng, mấy người liền bắt đầu ồn ào.

"Ôi ôi ôi đại mỹ nữ, hôm nay cuối cùng tới rồi!"

Cũng có người không thực lòng tin phục cô. Dù sao game vẫn còn đang trong giai đoạn chế tác, bọn họ chưa thấy được năng lực của Nguyễn Thu Thu, tự nhiên sẽ nghĩ rằng cô là lính nhảy dù.

Nguyễn Thu Thu khách khí ngồi bên cạnh một cô gái, lẻ tẻ vài người biểu lộ khác nhau, chỉ sợ là một bữa Hồng Môn Yến*.

*Hồng Môn Yến là một điển tích có nguồn gốc từ thời chiến quốc, ám chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cớ hại người.

Nguyễn Thu Thu mỉm cười chào hỏi, có người trực tiếp hừ một tiếng.

"Giả mù sa mưa."

Cô chả thềm để ý, tâm trạng vô cùng tốt vững vàng ngồi trên ghế. Mọi người đã bắt đầu nói chuyện, đương nhiên sẽ hiểu kì thân phận của Nguyễn Thu Thu, hỏi cô không ngừng. Nguyễn Thu Thu chỉ mới nói câu đã kết hôn, mấy tên nam nhân viên đã ảm đạm thương tâm, nửa đường bỏ cuộc.

Trò chuyện một chút thì đồ ăn được mang lên, Nguyễn Thu Thu chuyên chú tâm ăn đồ ăn, liền nghe được mấy cô gái bên cạnh nhỏ giọng cười trộm.

"Nhìn dáng dấp cô ta xem, nhà quê."

"Đúng đấy, cứ như chưa bao giờ thấy tiệc vậy."

Nguyễn Thu Thu đang ăn đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm mấy cô gái kia. Cặp mắt đào hoa kia lúc không cười đuôi mắt hất lên, nhiều hơn mấy phần ác liệt dọa mấy cô gái kia lập tức im miệng.

Một giây sau, cặp mắt đào hoa ác liệt kia biến thành cong cong cười.

"Thật có lỗi, khiến mọi người chê cười cho rồi."

"Không có không có..."

Mấy người vội vàng lắc đầu.

Nhìn gương mặt kia của Nguyễn Thu Thu, xét thấy không dễ chọc, mấy người các cô lập tức ý thức được Nguyễn Thu Thu cũng không phải là người dễ bắt nạt, nhất thời có chút hậm hực.

Cô gái bên cạnh thấp giọng nói: "Chớ để ý bọn họ, bọn họ thích ỷ đông hiếp yếu."

Nguyễn Thu Thu nở nụ cười: "Cảm ơn."

Ăn cơm sao có thể không mua rượu, bày một vòng rượu đỏ rượu trắng, dồn dập chúc nhau. Trưởng bộ phận khuyến nữ đồng nghiệp nữ không nên uống rượu, một chén duy nhất là kính Nguyễn Thu Thu, cũng coi là chúc phúc cho nhân viên mới tới.

Nguyễn Thu Thu chối từ không được, đành phải uống một chén.

Tửu lượng của cô không tốt, uống rượu vang đỏ cũng có thể say, quả nhiên, chẳng được bao lâu, Nguyễn Thu Thu đã hơi say rượu.

Tiệc cũng sắp kết thúc, đã có mấy đồng nghiệp nam kích động, muốn tự mình đưa cô về nhà. Mặc dù có gia đình nhưng có thể thân thiết hơn một chút cũng là tốt, người đẹp mà, nhìn nhiều một chút còn có thể tăng tuổi thọ.

Nguyễn Thu Thu hơi mê man, một tay cô đặt lên đầu, nhắm mắt lại, gửi tin nhắn cho Trình Tuyền.

【 Anh tới đón tôi. 】 sau đó gửi thêm tọa độ vị trí của cô.

Các đồng nghiệp vẫn đang hò hét ầm ĩ tranh cướp ai đưa cô về, Nguyễn Thu Thu đi ra ghế lô, xoa xoa mi tâm, vẫn luôn xua tay từ chối.

Đúng lúc này.

Một bóng người từ hành lang đi đến, tư thế đi đường rất tùy ý, lại có cảm giác tồn tại rất mãnh liệt. Một đám đồng nghiệp đang nhao nhao ầm ĩ nháy mắt im lặng, hành lang vốn dĩ rất ầm ĩ giờ lại vô cùng an tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Người đàn ông này là ——

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng đen, che khuất tia sáng trên đỉnh đầu.

Nguyễn Thu Thu khó chịu xoa xoa mắt, ngẩng đầu, Trình Tuyền đã đứng trước mặt. Anh đưa lưng về phía ánh sáng, không thấy rõ vẻ mặt, chỉ thấy cặp mắt kia đang nhìn chằm chằm Nguyễn Thu Thu.

Cô bỗng nhiên nhiệt tình tiến đến ôm Trình Tuyền một cái, giọng nói kéo thật dài, ngọt chảy nước.

"Tuyền ca ca, anh tới rồi!"

"!!!"

Các đồng nghiệp bên cạnh trợn mắt hốc mồm.

***Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: Tôi sẽ có mùa xuân thứ hai.

***Editor cũng có lời muốn nói: Tui cũng muốn nhanh ra chương mới cho mấy bạn lắm chứ(๑•̎•). NHƯNG combo Toán Lý Hóa Sinh không cho tui làm điều này (•'△"•). Tui lại trở về với đồng bài tập đáng iu đây

(×̎×)

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 34

Editor: Hạ Cẩn

Lưng Trình Tuyền thẳng tắp, cứng ngắc như khúc gỗ: "..."

Thế mà Nguyễn Thu Thu còn không hề hay biết, thân thể mềm mại tựa như một sợi dây leo, sít sao quấn ở trên người anh. Ngay trước mặt mọi người trước, cô cúi đầu vào ngực Trình Tuyền dùng sức cọ, cứ như bị bệnh loãng xương, mình đứng không vững, nhất định phải dán vào Trình Tuyền mới được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ phừng phừng, tựa như ráng chiều dán trên gương mặt trắng nõn, cặp mắt hoa đào đầy nước, lấp lánh động lòng người.

Mấy nhân viên xung quanh đồn dập nhỏ giọng nghị luận về thân phận của người đàn ông xinh đẹp này.

Xem ra, hẳn là chồng của Nguyễn Thu Thu. Trai tài gái sắc, xứng lứa vừa đôi, nhìn xem tình cảm của hai người tình cảm tốt như vậy, thật sự là làm cho người ta hâm mộ đến chết.

Trong ánh mắt chăm chú của bọn họ, Trình Tuyền cúi thấp đầu, giật Nguyễn Thu Thu ra giống như kéo mè xừng.

Nguyễn Thu Thu có chút không hài lòng.

Lúc này cô rất váng đầu chóng mặt, chính mình cũng không biết mình đang suy nghĩ gì. Cô giang hai cánh tay, cứ đứng tại chỗ như vậy, mắt say lơ đãng mông lung, bộ dạng như có thể ngã xuống đất bất cứ lúc nào.

Cô nói: "Cổng em."

Trình Tuyền: "..."

Các đồng nghiệp nam đều vô cùng bội phục định lực của Trình Tuyền, nếu như là bọn họ sao có thể qua được ải người đẹp làm nữ này. Anh đứng tại chỗ thờ dài, một giây sau, anh làm một việc mà tất cả mọi người đều không tưởng tượng nổi.

Anh bỗng nhiên nửa ngồi xổm xuống, ôm ngang Nguyễn Thu Thu, đứng dậy. Vác Nguyễn Thu Thu như vác một bao gạo, Nguyễn Thu Thu say khướt treo trên vai của anh.

Anh chậm rãi thờ dài, tựa như đang ước lượng thịt heo mà ước lượng Nguyễn Thu Thu.

"Em nặng quá."

Ăn dưa quần chúng: "????"

Đây là lời mà người có thể nói ra?

Dù Nguyễn Thu Thu nửa tỉnh nửa mê nhưng lỗ tai vô cùng bén nhạy nghe được lời Trình Tuyền, cô đập một cái vào vai Trình Tuyền, chỉ nghe bốp một tiếng, Nguyễn Thu Thu dõ dằn nói: "Thả em xuống!"

Toàn bộ hành trình Trình Tuyền đều phớt lờ sự phản kháng của cô, khiêng túi gạo... À không, khiêng Nguyễn Thu Thu đi như thế.

Để lại một đám quần chúng ăn dưa yên tĩnh hai mặt nhìn nhau:
"..."

Trên đường đi Nguyễn Thu Thu rất âm ỉ.

Ngồi lên taxi, cô không đá chân lại thì lại vắn va vắn vẹo, quay tới quay lui, Trình Tuyền đã đang suy nghĩ có nên đi chỗ nào đó tìm một cái que phòng ngừa bạo lực dè Nguyễn Thu Thu lại để cho cô không náo loạn nữa lại.

Anh trai lái xe dờ khóc dờ cười: "Bạn gái nhỏ thật âm ỉ ha."

Trình Tuyền còn chưa kịp trả lời, một cái đầu đột nhiên xuất hiện bên cạnh chỗ tựa lưng của anh lái xe, tóc tai bù xù như nữ quỷ, nổi giận đùng đùng: "Chúng ta kết hôn!"

Lốp xe bỗng nhiên tại đánh một vòng trên đường, phát ra tiếng "kít kít", anh lái xe bị dọa đến cả người toát mồ hôi lạnh.

"Xin quản lý tốt cô ấy đi!"

Theo lực quán tính, một đầu người ngã vào ngực Trình Tuyền, kẻ cầm đầu Nguyễn Thu Thu nhỏ giọng lầm bầm: "Ai vậy, thật hung dữ."

Trình Tuyền yên lặng che mặt cô: "..."

Cái thắng gấp của anh giai taxi đã thành công hấp dẫn lực chú ý của mấy anh cảnh sát tuần tra gần đó. Bọn họ lái xe cùng đi đến. Đứng bên cạnh ghế tài xế, anh cảnh sát liếc mắt một cái đã nhìn

thấy lái xe đầu đầy mồ hôi lạnh, ngồi ở hàng sau có một người đàn ông áo đen cúi đầu, tay che mặt một cô gái, cô gái nằm ngửa tại chỗ ngồi bất lực giãy dụa, động tác mềm mại yếu đuối, tựa hồ là đã bị hạ thuốc

Anh cảnh sát: (⊙o⊙)

Thật giống cảnh phim trong « Mặt trời thiêu đốt trái tim* », phân đoạn cảnh sát Đoạn Dịch Hoàn phát hiện mục tiêu Đặng Siêu, ánh mắt anh cảnh sát cứng lại, vừa sợ vừa giận, chỉ vào ghế lái xe gầm thét: "Dừng xe!!"

*Tên gốc: Liệt nhật chước tâm, là bộ phim điện ảnh do Lam Sắc Tinh Không và Bắc Nạp hợp tác sản xuất, đạo diễn Tào Bảo Bình. Bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết "Vệt đen bầu trời" của nữ tác giả Tu Nhất Qua. Phim công chiếu tại Trung Quốc vào ngày 27 tháng 08 năm 2015

Còn dám lừa bán phụ nữ, lợi hại thế cơ à!

Anh lái xe lập tức hoảng hồn.

Dưới tình thế cấp bách, suy nghĩ loạn hết cả lên, vốn là muốn phanh xe nhưng lại hồ đồ, chiếc xe vừa mới bình ổn chạy đột nhiên chạy vèo vào về phía trước, anh cảnh sát vội vàng kéo vang còi cảnh sát, lấy ra chiếc loa lớn: "Người phía trước không được chạy!"

Cũng may Trình Tuyền tương đối tỉnh táo, lập tức chỉ huy lái xe dừng lại.

Chiếc xe chạy mấy trăm mét, rốt cục cũng đã ngừng lại dưới sự vây bắt của một vài chiếc xe tuần tra.

Nguyễn Thu Thu trong ngực anh ngủ đến mơ mơ màng màng:
"Đến nhà à?"

Trình Tuyền: "...". Hình như, càng chạy càng xa.

Anh cảnh sát bắt bọn họ giao giấy chứng minh thư ra, may là Trình Tuyền có mang theo túi tiền trong người, có chứng minh thư. Anh cảnh sát gọi điện thoại mấy lần, sau khi kiểm chứng tin tức của hai người mới hậm hực nói ra: "Kiểu chơi tình thú của vợ chồng son đấy à."

Là người vẫn không biết rõ tình hình, Nguyễn Thu Thu vẫn mơ mơ màng màng dựa vào Trình Tuyền ngủ say.

Trình Tuyền gọi lái xe, đưa hai người bọn họ đưa đến nhà. Anh vẫn dùng tư thế khiêng gáo để khiêng Nguyễn Thu Thu vào nhà. Trong mơ, Nguyễn Thu Thu cảm giác mình đầu nặng chân nhẹ, bụng rất khó chịu, rốt cục cũng được đặt lên giường, cô trở mình, không chịu ngủ yên ổn, hai chân thon dài đạp tới đạp lui, đạp đến giày rơi trên mặt đất.

Cô bắt đầu co người cởi áo khoác rồi cởi áo len, mắt thấy cái bụng trắng nõn bằng phẳng sắp lộ ra, động tác của Trình Tuyền nhanh hơn cô, trực tiếp dùng chăn mền bọc lấy Nguyễn Thu Thu.

Chăn mền đều bị buộc chặt chẽ vững vàng, cứ thế mà trời Nguyễn Thu Thu thành một cái xác ướp.

Không cách nào giãy dụa, Nguyễn Thu Thu nhắm mắt lại bắt đầu lẩm bẩm: "Tuyền ca ca... em muốn uống nước."

Nói, Nguyễn Thu Thu liếm liếm môi, lộ ra đầu lưỡi béo mập hồng hào.

Trình Tuyền đột nhiên cảm thấy anh hẳn là cũng nên uống một cốc nước.

Anh lấy một cái ống hút đặt ở trong chén nước, Nguyễn Thu Thu nửa mở mắt ừng ực ừng ực uống hết một nửa, rốt cục cũng không kêu khát nữa.

Trình Tuyền đặt cốc nước xuống, chuẩn bị rời đi, Nguyễn Thu Thu chột trở mình.

Cô dùng sức nhúc nhích một chút, cả người tựa như một em bé tằm đang cố gắng bò đi, mang chăn mền từ mép giường lăn xuống dưới, trực tiếp ép Trình Tuyền lên mặt đất.

Cùi chỏ của anh chống đất, kêu lên một tiếng đau đớn.

Chăn mền tản ra, thân thể mềm mại của Nguyễn Thu Thu ép ở trên người anh, mái tóc dài rải rác trên vai anh, trên cổ và mặt anh đều là mùi hương thơm ngát đặc biệt từ hơi thở của Nguyễn Thu Thu.

Hai người bị chôn trong đồng chăn mền mại, tựa như đang dựa sát vào nhau ngủ.

Trình Tuyền không nhúc nhích, giống tảng đá.

Trong ngực, Nguyễn Thu Thu cười ngọt ngào, mơ mơ màng màng kêu một tiếng "Tuyền ca ca".

Một tiếng này lại yêu kiều lại vừa mềm mại, vừa giống làm nũng lại vừa giống tán tỉnh. Về mặt Trình Tuyền bình tĩnh cực kì, nhưng hai cái ta đỏ phừng phừng đã phản bội anh.

Cô dựa trong lồng ngực của anh, ngủ không đến vài giây, tay bỗng nhiên sờ soạng lên: "A... Tiếng trống ở đâu ra vậy?"

Trình Tuyền tỉnh táo giữ chặt tay cô: "Đi ngủ."

"Thế nhưng mà..."

"Đi ngủ."

"Ồ."

Đèn ngủ trong phòng sáng lên, ánh đèn ấm áp chiếu xuống trên thân hai người. Trong chăn truyền đến tiếng hít thở đều đều của Nguyễn Thu Thu.

Trình Tuyền nửa nằm ngửa trên đất, khuỷu tay bị sàn nhà đập đến đau nhức nhưng lại không có nhúc nhích.

Anh khe khẽ thở dài.

Lại thở dài.

"..."

Trong lúc ngủ mơ Nguyễn Thu Thu nhú mày lại, kỳ quái, tiếng trống này sao lại càng lúc càng nhanh vậy.

...

Hôm sau, Nguyễn Thu Thu đầu đầy mồ hôi bừng tỉnh.

Tỉnh lại thì phát hiện cô bị quán trong chăn, che vô cùng chặt chẽ không thể động đậy.

Áo len và quần đều không cởi ra, giống như là bị thiêu đốt trong lò lửa, nóng đến mức Nguyễn Thu Thu miệng đắng lưỡi khô, vội vàng cầm lấy nửa chén nước đầu giường uống sạch bách.

Nguyễn Thu Thu thay áo ngủ, tinh thần phấn chấn ra cửa, nhìn thấy Trình Tuyền đang từ phòng bếp đi ra, trong tay cầm một hộp sữa bò.

Nguyễn Thu Thu: "Mẹ ơi! Con mắt của anh sao thế?"

Trình Tuyền thế mà cũng có ngày mắt có quầng thâm?

Trình Tuyền sâu kín nhìn cô một cái, không muốn nói chuyện.

Nguyễn Thu Thu chỉ nhớ rõ tối hôm qua uống rượu, gửi tin nhắn cho Trình Tuyền, chuyện kể tiếp không nhớ rõ cái gì cả. Từ việc cô tỉnh lại trên giường thì có thể phán đoán, Trình Tuyền chắc chắn mang cô về rất vất vả.

Nguyễn Thu Thu có chút chột dạ: "Thật có lỗi, tôi không có làm cái chuyện gì quá đáng chứ?"

Trình Tuyền mặc dù không nói chuyện, nhưng ánh mắt nói cho cô biết, tối hôm qua cô vô cùng vô cùng vô cùng quá đáng.

Nguyễn Thu Thu ngại hỏi, cô cho là mình nôn vào người Trình Tuyền, hỏi lại chẳng phải là càng lúng túng hơn à.

Vì báo đáp Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu sẵn khoái tiếp nhận chọn món, vất vả làm một bữa tiệc lớn. Ăn uống no đủ, Trình Tuyền không còn dùng ánh mắt lên án cô nữa, hai người lại khôi phục không khí hài hòa ngày xưa.

Cơm nước xong xuôi nghỉ ngơi, Nguyễn Thu Thu nhìn thấy lão Mạnh gửi tin nhắn cho cô.

【 nghe nói, cô bị chồng khiêng về như khiêng bao gạo? [cười trộm] toàn bộ phận đều nhìn thấy ha ha ha ha ha ha! 】

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô âm thầm nghiên nghiên rằng, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn về phía Trình Tuyền: "Hôm qua em về nhà thế nào?"

Trình Tuyền rất không muốn sống nói láo: "Cống về."

Nguyễn Thu Thu: "Dùng lưng hay là dùng vai?"

Trình Tuyền: "... quên rồi."

Nguyễn Thu Thu: "Anh sắp xong rồi, thật sự."

...

Tên thật của Bạch Long Mã là Bạch Lung, lúc gửi tin nhắn thoại cho Nguyễn Thu Thu giọng nói rất ngọt, không có chỗ nào giống dáng vẻ hào khí ngất trời trong game.

Cô nàng hưng phấn chào hỏi, nói với Nguyễn Thu Thu thời gian và địa điểm.

Số người trong vang phái cùng thành phôi với cô không ít, không ngờ Bạch Long Mã lại sống cách chỗ ở của Nguyễn Thu Thu không xa, nhiều lắm cũng chỉ mất hơn nửa giờ đường xe đã có thể đến nơi. Lần này là chỉ là một buổi tụ họp nhỏ, chỉ có chừng năm sáu người, đều người chơi tương đối tốt, Nguyễn Thu Thu lúc này mới dám yên tâm đi cùng.

Bọn họ đặt phòng riêng tại một nhà hàng, đây là tiệm ăn do gia đình Chân hướng lên mở, gia cảnh của Chân hướng lên trời không tồi, giống với Bạch Long Mã, hai người đều là thường thường bậc trung, offline là một đôi tình lữ, chơi game gì đều là acc tình nhân.

Còn lại còn có Đặng bố lợi thiếu, Ta chính là Diệp Lương Thần, Bánh bao thịt đánh chó. Nguyễn Thu Thu nhìn thấy tên họ không khỏi cười.

Khí trời bên ngoài còn rất lạnh, Nguyễn Thu Thu tùy ý mặc áo lông cùng quần jean, đeo khăn quàng và cùng mũ, che chắn chặt chẽ ra cửa. Đợi cho cô đến tiệm cơm, mấy người khác đều đã có mặt, đã bắt đầu trò chuyện vô cùng náo nhiệt.

Nguyễn Thu Thu đẩy cửa phòng ra, bỏ mũ xuống, mấy người đang náo nhiệt nói chuyện phiếm bỗng nhiên sững sờ tại chỗ.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, không dám nhận bữa mỹ nhân trước mặt. Cho dù cô để mặt mộc, cả son môi cũng không bôi thì vẫn đẹp đến mức không gì sánh được.

Nguyễn Thu Thu cười híp mắt mở miệng: "Hello, tôi là Thu Thu Thu."

"Bà mẹ nó!!"

Cô gái duy nhất ở đây hú lên quái dị: "Cậu giầu kỹ thật đấy!"

"Thật bất ngờ, đây là tiên nữ của nhà nào hạ phàm vậy?"

Không khí vừa mới cứng đờ lập tức nóng lên. Bọn họ nhiệt tình gọi tên Nguyễn Thu Thu, ầm ĩ nư một cái tổ chim khiến Nguyễn Thu Thu không biết nói gì hơn.

Mấy người đồn dập giới thiệu lẫn nhau, khiến Nguyễn Thu Thu kinh ngạc chính là, Đặng bố lợi thiếu là cái nam sinh cao trung, tuổi còn trẻ nhưng rất cool ngầu, luôn đội mũ lưỡi trai, hai tay ôm vai.

Một anh trai cười hì hì tay lên bả vai Bạch Lung, nói: "Ta chính là cún con* của cô ấy."

* Ở Trung Quốc, từ cún con (小奶狗 - xiǎo nǎigǒu) dùng để chỉ những chàng trai yêu những cô gái lớn tuổi hơn mình. Trong mắt người yêu, những chàng cún con là người đơn giản, ngây thơ, ân cần, chu đáo - và quan trọng nhất là rất trung thành và đeo bám - như một thú cưng vậy.

"Không, anh là chó già."

"..."

Nguyễn Thu Thu dở khóc dở cười: "Chân hướng lên trời?"

Nụ cười chàng trai có chút ngượng ngùng: "Đúng, là tôi, Ngụy Diễm."

Nguyễn Thu Thu ngồi trên ghế, Chân chỉ lên trời cũng là liên Ngụy Diễm, cười hì hì nói: "Đại thần đâu?"

Anh vừa nói, những người còn lại đồn dập vểnh tai: "Đúng vậy đúng vậy, đại thần thế nào, hai người các người là ở cùng một nhà sao? Hai người đã kết hôn rồi?..." Ríu rít hỏi một đồng vấn đề.

Nguyễn Thu Thu: "Chỉ là người bình thường thôi."

Bạch Lung cắt một tiếng: "Cậu trông chả khác nào Lưu Cường Đông không biết vợ mình đẹp cả."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Bạch Lung nói: "Mình thật sự không ngờ cậu lại xinh như vậy đấy. Nếu mà biết, còn để Khinh Phong Bích Ảnh kia ra sức đắc chí cái gì chứ, còn nói cái gì mà khuynh nước khuynh thành, tôi cười ỉa."

Nguyễn Thu Thu bắt đầu dĩ lắc đầu: "Người có người đặc sắc, chuyện này không so được."

"Nếu mình là Cố Quốc Thần Du, mình nhất định sẽ chọn cậu. Đáng tiếc cậu đã có đại thần lợi hại hơn rồi nha."

Nói đến đây, Bạch Lung đề thấp tiếng nói, vui buồn thất thường nói: "Cậu có biết không, hai người bọn họ chia tay rồi."

Nguyễn Thu Thu: "Hả? Ai?"

"Thì là Cố Quốc Thần Du cùng Khinh Phong Bích Ảnh đấy. Bạn thân của Khinh Phong Bích Ảnh còn ở trong group tổ khổ đó, nói là đại thần bị một ả hồ ly không biết xấu hổ quyến rũ đi mất."

Nguyễn Thu Thu lười quan tâm chuyện thị phi của người khác, nhưng chuyện này cô thật sự rất kinh ngạc.

"Bọn họ chia tay?!"

Không đúng, dựa theo kịch bản, lúc này Cố Du sắp công thành danh toại, ngay sau đó anh ta sẽ làm một đám cưới thật hoành tráng với Từ Bích Ảnh chứ. Hai người lại chia tay vào lúc mấu chốt, sao có thể? Cố Du làm sao mà phản chấn lại được?

Nguyễn Thu Thu đầu đầy dấu chấm hỏi.

Hay là —— cô vợ đời trước của Cố Du xuất hiện?

Nguyễn Thu Thu hoàn toàn đứng hình.

"Ai biết được. Dù sao mọi người cũng đồn đại nhiều lắm. Người xem Cố Quốc Thần Du bây giờ đang tham gia đánh tranh tài đó, rất có danh tiếng, nếu tôi là Kinh Phong Bích Ảnh chắc là phải hối hận đến chết mất, đặc ý vênh vào cho lắm vào."

Ngụy Diễm ở một bên đáp lời: "Tiểu bảo bối, anh đang ở chỗ này đấy, không cho phép em nhớ thương giống đực nào khác."

Những người khác ra vẻ buồn nôn không chịu được.

Mấy người nói chuyện vô cùng náo nhiệt, thực đơn mang lên, Nguyễn Thu Thu chọn một món ăn tượng trưng còn lại để người khác gọi. Lần này nói là để Ngụy Diễm mời khách, từ chối không được Nguyễn Thu Thu đành phải chấp nhận thôi.

Đồ ăn được đưa ra, Ngụy Diễm nhiệt tình mời mọi người: "Ăn nhiều một chút, đầu bếp nhà chúng ta những khác không được chỉ có làm thịt cá là tuyệt nhất, mọi người nhất định phải nếm thử."

Nguyễn Thu Thu cầm lấy chiếc đũa, trong đầu chợt hiện lên một đôi mắt sâu kín, vốn là chút đói bụng, nháy mắt cô đã không có muốn ăn nữa.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Thấy cô một hồi lâu vẫn không hề động đũa, Bạch Lung ngẩng đầu thì nhìn thấy Nguyễn Thu Thu khẩn trương hết nhìn đông tới nhìn tây, đến cửa sổ cũng không buông tha.

Trắng lung: "Cậu làm gì vậy???"

Nguyễn Thu Thu: "... Không có gì, chỉ là có chút khẩn trương."

Mặc dù không có nói với Trình Tuyền, nhưng mà cái này cũng không tính là ăn mảnh đâu nhỉ? Nguyễn Thu Thu quả thực đã bị Trình Tuyền dọa cho thần hồn nát thần tính rồi

Cô dứt khoát lấy di động ra chỉnh chế độ thành yên lặng tránh cho Trình Tuyền gửi tin tức tới, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mọi người bắt đầu ăn cùng mọi người.

Những người khác: "..."

Phụ nữ của đại thần đều kỳ quái như thế sao?

Mọi người ăn bữa cơm này rất vui vẻ, thêm Wechat lẫn nhau, hẹn cuối tuần có thể cùng nhau đi ăn cơm dã ngoại hoặc là đi leo núi. Đây coi như là lần đầu tiên cô có bạn bè ở thế giới này, cô vui vẻ cùng mọi người trao đổi Wechat, cẩn thận hẹn thời gian gặp mặt lần sau.

Ra cửa, bên ngoài nhưng bông tuyết nhỏ rơi xuống, chân trời mênh mông một mảng trắng xóa

Nguyễn Thu Thu khoác áo khoác, mấy người khác nói muốn đưa Nguyễn Thu Thu về đều bị cô uyển chuyển cự tuyệt. Ăn uống no đủ là lúc thích hợp để đi bộ, Nguyễn Thu Thu hơi híp mắt lại, hưởng thụ cảm giác những bông tuyết li ti rơi trên mặt láy, đúng lúc này, cô nghe được một tiếng cười khẽ quen thuộc.

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc mở to mắt, rõ ràng là Cố Du.

Cố Du hôm nay mặc áo khoác dài màu xám, đeo khăn quàng cổ lộ ra vẻ hiền lành lịch sự. Anh ta từ tòa nhà đi xuống, xa xa phát hiện bóng người Nguyễn Thu Thu liền bước nhanh đi lên trước.

Bước chân của anh có chút hưng phaan nhưng Nguyễn Thu Thu chưa từng phát hiện được.

Nguyễn Thu Thu hơi kinh ngạc: "Sao anh cũng ở nơi đây?"

"Thật là đúng dịp, đây là lần thứ mấy chúng ta vô tình gặp nhau rồi nhỉ?" Cố Du mỉm cười, "Tôi tới gặp người quen. Cô ăn cơm chưa?"

Nguyễn Thu Thu: "Đã ăn xong, đang chuẩn bị đi về."

"Vừa hay hôm nay tôi lái xe để tôi đưa cô về."

"Không cần không cần..."

Cố Du rất kiên trì: "Dù sao tôi cũng coi là một nửa nhân viên của Gia Trùng, cô vẫn là để tôi đưa về đi, về sau tất cả mọi người là đồng nghiệp còn có rất nhiều cơ hội gặp mặt."

Nguyễn Thu Thu không thể cự tuyệt chỉ có thể ngồi ghé sau xe

Cố Du lái xe rất ổn, trời tuyết lớn, anh ta cố ý giảm tốc độ xe xuống, có lẽ cũng không chỉ là vì thời tiết.

Điều hoà mở vừa đủ, Nguyễn Thu Thu ấm áp tràn vào, run lấy bầy xoa xoa đôi bàn tay.

Cố Du nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, cười nói: "Rất lạnh?"

"A, còn tốt."

Nguyễn Thu Thu là có chút xấu hổ, cô không biết nên nói chuyện cùng Cố Du thế nào.

Trong đầu đều là chuyện Bạch Long Mã nói với cô, liên quan tới quan hệ của Cố Du và Từ Bích Ảnh. Chuyện này không có liên quan gì tới cô, Nguyễn Thu Thu chỉ nghĩ nghĩ trong lòng một chút sau đó lập tức ném đến sau đầu.

Giọng Cố Du trầm ấm nói về tình hình dạo này của anh ta, đối với Nguyễn Thu Thu không e dè khiến Nguyễn Thu Thu không biết làm sao. Anh ta nhắc tới tiến độ thi đua hiện tại, còn nói cả dự định trong tương lai, giống như là đang giới thiệu mình cho Nguyễn Thu Thu, Nguyễn Thu Thu luôn có cảm giác là lạ.

Liên tưởng đến chuyện Từ Bích Ảnh, Nguyễn Thu Thu không muốn mình tự mình đa tình, cô chỉ có thể giả bộ như không có việc gì nhìn qua ngoài cửa sổ, không nói một lời.

Cố Du một tay vịn tay lái, nhìn qua con đường phía trước, giọng điệu rất bình tĩnh nói: "Liên quan tới chuyện ngày đó nhìn thấy đơn ly hôn... Thật có lỗi, là tôi mạo muội, nhưng hai người?"

Nguyễn Thu Thu không muốn nói nhiều như vậy, chỉ là lừa gạt nói: "Xích mích nhỏ giữa vợ chồng thôi, anh bỏ qua cho."

Cố Du lại liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, nhìn qua vẻ mặt Nguyễn Thu Thu, như có điều suy nghĩ.

Về đến nhà, Trình Tuyền vẫn ở thư phòng không ra.

Nguyễn Thu Thu thay quần áo, bỗng nhiên tìm không thấy điện thoại di động của mình. Cô lặn qua lộn lại cũng tìm không thấy, cuối cùng cũng không thể không nhờ Trình Tuyền giúp đỡ.

"Cộc cộc cộc!" Nguyễn Thu Thu gõ cửa vài cái, "Trình Tuyền, nhanh gọi điện thoại cho tôi đi, tôi tìm không thấy."

Trình Tuyền đi ra cửa, gọi điện thoại cho Nguyễn Thu Thu.

Hồi lâu không có động tĩnh.

Nguyễn Thu Thu có chút ngơ ngác, không xong, cô nhớ là hình như cô để điện thoại ở chế độ im lặng mất rồi.

Trình Tuyền đang dựa vào cửa bỗng nhiên đứng thẳng người, con mắt dài nhỏ của anh có chút nhấc lên, chăm chập nhìn thoáng Nguyễn Thu Thu, vẻ mặt nhìn thế nào cũng không thấy vui vẻ.

Nguyễn Thu Thu không ý rằng Trình Tuyền đang nhìn chăm chú, cô còn đang bận tìm tới tìm lui trên ghế sofa và trên giường tìm tới tìm lui, không hề nghĩ tới khả năng nó đã rơi ở bên ngoài.

"Kỳ lạ, rốt cuộc là chạy đi nơi nào rồi?" Nguyễn Thu Thu xoa xoa tóc, vẻ mặt khổ não.

Trên điện thoại Trình Tuyền hiện ra tin nhắn của đối phương

【 là Thu Thu sao? Tôi là Cố Du, điện thoại của cô rơi trên xe tôi, hiện tại không tiện nghe. Cô gửi địa chỉ tới, tôi qua đưa cho cô. 】

Trình Tuyền: "..."

Lời editor: Thank all♥ (๖^3(^—^c).

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 35

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu còn bận tìm bốn phía xem điện thoại di của cô chạy tới nơi nào, không hề phát giác được phản ứng của Trình Tuyền.

Lại nói, dạo này, vào ban đêm lúc nửa mê nửa tỉnh thỉnh thoảng cô nghe thấy tiếng sột soạt sột soạt, không phải trong nhà thật sự có con chuột nào đó chứ. Nghĩ như vậy, Nguyễn Thu Thu vội vàng mở ra đèn pin điện thoại, tránh cho chạm vào đồ vật gì không nên đụng bên trong bóng tối.

Đang lúc cô mồ hôi đầy đầu, ngón tay Trình Tuyền nhanh chóng lướt trên điện thoại.

【tôi là Trình Tuyền, Thu Thu đang bận không tiện nghe, tôi gửi địa chỉ cho cậu.】

Ước chừng chừng một phút sau, bên kia gửi lại một tin nhắn, nói đợi lát nữa liền đưa tới.

Nguyễn Thu Thu quỳ một chân trên đất, vênh cái mông lên, trước đó lúc đổi điện thoại cô vẫn để điện thoại cũ trong nhà, đề phòng lúc không thấy thì còn có cái để dùng tạm.

Cô cầm điện thoại, một tay cầm đèn pin chiếu tới chiếu lui trong gầm sofa, xem xem có phải điện thoại rớt xuống theo khe hở giữa sofa không. Tựa ở cạnh cửa, Trình Tuyền đã nghĩ kỹ mười ngàn loại biện pháp thăm vắn, còn chưa kịp chuẩn bị áp dụng, Nguyễn Thu Thu chợt không động đậy nữa.

Cô chậm rãi ngồi dậy, bỗng nhiên quay đầu một cái, khí thế hùng hổ.

Trình Tuyền: "?"

Nguyễn Thu Thu mặt đổi sắc, từ dưới gầm ghế sofa túm ra mấy túi đồ ăn vặt, có khoai tây chiên, có bim bim, còn có bánh gạo đường, những thứ này đều giống nhau ở chỗ —— đều là đồ ăn vặt mà ngày thường Nguyễn Thu Thu cấm chỉ Trình Tuyền cầm trên tay.

Bốn mắt nhìn nhau.

"..." Đây là thân phận hèn mọn, Trình Tuyền.

"..." Đây là trọn mắt nhìn, Nguyễn Thu Thu.

"Thảo nào mỗi lần trở về anh cũng ngồi ở trên ghế sofa, lại còn Ích Cốc, có loại Ích Cốc* giống như anh sao?" Nguyễn Thu Thu nhớ đến mỗi lần Trình Tuyền ngồi liệwt trên ghế sofa, bộ dạng xuất hồn, không phải là đói, rõ ràng là đang có tật giật mình.

*Nói người tu hành bỏ không ăn cơm để chuyên chú vào việc tu hành.

Quan trọng nhất chính là, dám không chút kiêng kỵ nào mà cứ như vậy ném túi đồ ăn vặt vào gầm sofa???

Trình Tuyền: "Thật ra, là chuột làm."

Nguyễn Thu Thu: "Anh cứ nói dối tiếp đi?"

Cô trừng mắt nhìn Trình Tuyền: "Vì sao giấu vào chỗ này?"

Trình Tuyền chậm rãi trả lời: "Quên rồi."

Ánh mắt của anh lơ lửng, luôn khiến người ta có loại cảm giác không hề nói thật. Nguyễn Thu Thu im lặng một lát, nói: "Không phải là anh còn muốn chờ ban đêm ngủ để tiếp tục ăn đó chứ."

Âm thanh sột soạt răng rắc vào buổi tối...

Giống như âm thanh con chuột gặm gỗ...

Chắc chắn là cái thằng cha chó má Trình Tuyền này, thừa lúc cô đi ngủ đeo nút bịt tai, bịt mắt, lấy đồ ăn vặt còn lại ăn cho xong.

Nguyễn Thu Thu nhất thời tâm tình phức tạp, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Trình Tuyền nhìn thoáng qua điện thoại, giọng điệu chậm rãi nói: "Tôi xuống dưới vứt rác."

"Ah, nhớ mặc áo khoác."

Mặc dù không biết Trình Tuyền vì sao đột nhiên muốn xuống dưới ném rác, nhưng Nguyễn Thu Thu cổ vũ bất luận hình thức đi lại nào của anh. Trình Tuyền đi ra ngoài có tài xế, cô hơi sợ nếu Trình Tuyền cứ ở lì không đi đâu thì sẽ mọc rễ cắm luôn trong cái nhà này mất.

Trình Tuyền cầm áo lông, ra cửa.

Nguyễn Thu Thu tiếp tục xoay xoay điện thoại di động, bỗng nhiên hậu tri hậu giác nhớ ra ——

Trình Tuyền tay không đi ra ngoài?

Vứt rác cái gì, anh muốn tự mình vứt mình đi sao?

...

Thời tiết khô lạnh, lạnh đến mức xương người cũng phải vang lên tiếng kẽo ka kẽo kẹt. Trình Tuyền lão đảo ung dung xuống lầu, một chiếc Audi ngừng dưới lầu, Cố Du dựa lưng vào xe, khoanh tay, tựa hồ đang trầm tư suy nghĩ, cũng không có phát giác ra Trình Tuyền tiếp cận.

Giày thể thao giẫm trên mặt đất, phát ra tiếng cộp cộp, Cố Du ngẩng đầu, sững sờ, nở nụ cười với Trình Tuyền.

"Là cậu."

Trình Tuyền dùng giọng mũi hừ một tiếng, hiển nhiên là dù có lệ cũng chẳng muốn dùng mắt ở trên người Cố Du.

Trình Tuyền vươn tay, bàn tay mở ra, Cố Du lập tức hiểu rõ ý của anh.

Cố Du lấy ra một cái điện thoại di động từ trong túi, Trình Tuyền nhẹ nhàng linh hoạt cầm lấy, ở ngay trước mặt Cố Du, xóa bỏ tin nhắn vừa mới gửi của anh.

Cố Du nhìn động tác của anh, không ngăn lại, cho đến lúc Trình Tuyền hoàn thành một loạt động tác, nhét di động vào túi.

Anh ta nhìn xem Trình Tuyền, nói: "Tôi nhìn thấy đơn ly hôn."

Trình Tuyền chậm rãi trả lời: "Đã xé."

Cố Du nhấp môi, nói: "Yên tâm, tôi sẽ không làm ra chuyện gì vượt rào."

Ánh mắt Trình Tuyền liếc nhìn anh ta, không nói một lời.

"Thân là đàn ông, tôi muốn nói nếu anh cứ tiếp tục bị động như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày ly hôn." Cố Du dừng lại vài giây, đôi mắt màu nâu của anh nhanh chóng chớp một cái, giống như là đang hồi tưởng lại một bức tranh nào đó, anh ta lại tự giễu cười, "Thân là đàn ông, tôi cũng muốn nói, tôi rất ghen tị với anh."

Trên xe lúc Nguyễn Thu Thu nhắc đến Trình Tuyền, rõ ràng có vài phần bảo vệ mà chính cô cũng không phát hiện được.

Bất luận có phải là tình yêu hay không nhưng giữa bọn hắn hoàn toàn chính xác có một tia ràng buộc, dù nhỏ yếu nhưng lại không thể tùy tiện lay chuyển.

Trình Tuyền không nói gì, dáng vẻ. Cố Du dừng lại, anh qua loa dùng giọng mũi ừ một tiếng, hai tay dứt túi xoay người rời đi.

Cố Du nói: "Tôi không ngại phải chờ lâu đâu."

Chân bước lên bậc thang, Trình Tuyền không quay đầu lại, từ góc độ của Cố Du chỉ có thể nhìn thấy anh đang đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Giọng Trình Tuyền chậm rãi vang lên: "Cậu ở độ tuổi này, đã sắp không làm tuyển thủ được nữa rồi. Có thời gian ở đây hơn thua với người khác, không bằng đi về mà lên kế hoạch cho tương lai, không

nên lãng phí thời gian vốn đã không đủ của mình lên một mục tiêu không có bất kỳ hi vọng nào."

Cố Du: "..."

Cà khịa kiểu ung dung chậm rãi này, thật là đủ đau lòng.

Trình Tuyền mặc dù chỉ lớn hơn so với anh vài tuổi, nhưng thành danh sớm từ tuổi nhỏ, về sau thì chuyển sang làm ông chủ, hiện tại giàu tài. Không giống anh, giờ vẫn còn đang giãy dụa vì tương lai, lời của Trình Tuyền không hề sai.

So sánh giữa hai người bạn họ, nên lựa chọn ai, người bình thường đều sẽ dễ dàng quyết định được

Cố Du nghiêm túc nghiêm mặt: "Tôi đã biết, tôi sẽ cố gắng."

Trình Tuyền ừ một tiếng, lão đảo lên lầu.

Về đến nhà, Nguyễn Thu Thu vẻ mặt khó hiểu nhìn thấy dáng vẻ Trình Tuyền tâm trạng rất tốt. Nguyễn Thu Thu nghi ngờ hỏi: "Không phải anh vừa đi ăn thứ gì đấy chứ?"

Ánh mắt Trình Tuyền dường như có chút ghét bỏ: "Tôi không phải em."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô không phản bác được gì.

Trình Tuyền thay giày, lấy ra chiếc điện thoại từ trong túi áo lông đưa cho Nguyễn Thu Thu: "Của em."

Nguyễn Thu Thu giật mình, lập tức hưng phấn cầm quá điện thoại di động mở ra. Quả nhiên, hết thấy đều là hoàn hảo như lúc ban đầu. Cô vừa mừng vừa sợ hỏi: "Anh tìm được ở đâu vậy?"

Trình Tuyền bình tĩnh nói lái: "Hành lang."

Nguyễn Thu Thu đã sớm quên chất vấn Trình Tuyền xuống lầu không cầm theo túi rác thì đi làm cái gì.

Cô nhẹ nhàng thở ra, nói: "May mà không mất, bao nhiêu linh cảm của tôi đều ghi chép trong đây đó, còn chưa có lưu vào drive nữa." Nói xong, Nguyễn Thu Thu nhanh chóng lưu tất cả tư liệu quan trọng dời đến trong Drive, miễn cho mất đi.

Trong lúc Nguyễn Thu Thu đang bận bịu, Trình Tuyền trở lại thư phòng, đóng kín cửa cửa, trình trọng một cách kỳ lạ ngồi trước máy tính.

Anh bật máy tính lên, nhìn màn hình im lặng thật lâu, lúc này mới gõ mấy chữ.

Trên khung tìm kiếm thành lịch viết:

Cách theo đuổi phụ nữ nhanh chóng và hiệu quả?

...

Hôm sau, Nguyễn Thu Thu bình thường đi làm. Cô đi nhờ xe Trình Tuyền, cách công ty mấy trăm mét thì xuống xe, trùng hợp bị mấy người ở bộ phận thấy được.

Chỉ sau thời gian một bữa ăn trưa đã có rất nhiều nhân viên biết lính nhảy dù Nguyễn Thu Thu mặt ngoài nhìn rất có tiền, thực tế

ngay cả cái xe cũng mua không nổi, ngày ngày phải bắt xe đi làm, chắc là vất vả cực kì.

Lúc tan làm Nguyễn Thu Thu bị mấy người trong grup chat gắn tag, đều là nói là có thể tiện đường chở cô về nhà.

Nguyễn Thu Thu: "???"

Cô vội vàng trả lời lại trong grouo: "Cảm ơn ý tốt của mọi người, tôi có xe để ngồi rồi."

Tiểu Phương chính là một trong số những người chế giễu Nguyễn Thu Thu ở bữa tiệc liên hoan ngày đó. Cô ta ra vẻ tốt bụng nói nói: "Ôi, muộn như vậy mà đi gọi taxi rất không an toàn, đáng dấp cô lại xinh đẹp như vậy."

Nguyễn Thu Thu: "Ây... Có xe chuyên dụng đưa tôi."

Tất cả mọi người cho là cô đang cố gắng giữ thể diện.

Trong công ty chỉ có lác đác mấy xe chuyên dụng, dưới bãi đỗ xe có bao nhiêu xe sang trong mọi người đều tính rất rõ ràng, nếu là thật có người ngồi xe chuyên dụng thì đã sớm truyền khắp công ty rồi.

Nguyễn Thu Thu cự tuyệt tựa như là đang giữ mặt mũi cho mình làm cho mấy tên đàn ông cảm thấy thương hương tiếc ngọc.

Cô gái xinh đẹp như vậy mà không chăm sóc cho tốt, mà lại để tự người ta đón xe đi làm? Quả thực là phí của trời a.

Buổi tối xong việc, Nguyễn Thu Thu muốn liên lạc với Trình Tuyền về nhà, bỗng nhiên có mấy cô nàng cười híp mắt tiến lên

trước, nói là vừa vặn tiện đường, đi theo cô cùng ra bãi đỗ xe.

Thật lòng Nguyễn Thu Thu cũng không muốn cùng đi với bọn họ.

Trình Tuyền là nhân vật bí mật, thỉnh thoảng ở công ty sẽ có lối đi VIP, hơn nữa đều là lúc các công nhân viên đang làm việc. Người biết thân phận Trình Tuyền không nhiều, đều là tầng cao của công ty, giữ bí mật nghiêm ngặt. Lý do anh không muốn bại lộ thân phận của mình rất đơn giản, xã giao quá phiền phức, anh chỉ thích làm việc, giao tiếp với người khác không nằm trong phạm vi này.

Lúc các công nhân viên xuất hiện, Trình Tuyền chắc chắn sẽ không xuất hiện.

Mấy người này một mực bám lấy cô không đi, Nguyễn Thu Thu nhất thời sốt đầu mề trán, đành phải đi theo các cô đi về phía bãi đậu xe.

Nguyễn Thu Thu cúi đầu nhanh chóng gửi tin nhắn cho Trình Tuyền.

"Tôi không đi tìm anh bây giờ được, đợi lát nữa lại tụ họp."

"Này, cô gửi nhắn tin cho ai vậy?" Tiểu Phương tiến lên trước, màn hình điện thoại di động lập tức bị Nguyễn Thu Thu che đi.

Nguyễn Thu Thu lạnh nhạt nói: "Không có gì."

"Đúng rồi, chồng cô là làm nghề gì?"

Vừa nhắc tới chủ đề chồng cyar Nguyễn Thu Thu, mấy cô gái lập tức cảm thấy hứng thú vây lấy cô. Ngày đó Trình Tuyền thật sự là quá kinh điển khiến các cô thấy mà choáng mắt, thậm chí ngay cả

ảnh chụp cũng chưa kịp lưu lại. Các cô chỉ biết là chồng Nguyễn Thu Thu, tin tức còn lại đều không biết gì cả.

Nguyễn Thu Thu nhú mày một cái: "Không có gì, chỉ là một viên chức nhỏ bình thường."

Cô nói như vậy, bọn họ còn lâu mới tin, trong lòng chắc chắn là Nguyễn Thu Thu chỉ muốn cất giấu bảo bối, không bằng lòng nói với bọn họ.

Tiểu Phương nháy mắt ra hiệu: "Phương diện kia thế nào?"

Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên dừng bước lại.

Bọn họ đang hưng phấn, bỗng nhiên thấy Nguyễn Thu Thu dừng lại, nhất thời có chút ngượng ngùng, cho là cô nổi giận. Nguyễn Thu Thu vì làm việc ổn định, không muốn xung đột cùng người khác, miễn cho bọn Đồ Nam khó xử.

Cô nhin một chút, nói: "Tôi chờ người, các cô đi trước đi."

Bên cạnh Nguyễn Thu Thu dừng một chiếc xe Land Rover mấy triệu bạc, trong lòng bọn họ đều biết rõ chiếc xe này, dù sao chiếc xe này Đồ tổng đã từng ngồi qua.

Bọn họ coi là Nguyễn Thu Thu đang muốn dùng xe của đại boss ra vẻ gào to, không khỏi sôi nổi nhìn nhau cười một tiếng, ngăm hiều lẫn nhau. Quả nhiên, dáng dấp thật đẹp thì làm được cái gì, tiền còn không có, nhìn cách chồng cô đối xử với cô ngày đó, không chừng là tình cảm, cuộc sống của hai người cũng không mấy vui vẻ.

Đạt được suy đoán hợp ý, bọn họ vừa lòng thỏa ý, lái xe của mình đi.

Lúc bọn họ lái xe, còn cố ý chạy trước mặt Nguyễn Thu Thu một vòng, khoe khoang xe Dior BMW của mình, thành công nhìn thấy Nguyễn Thu Thu bởi vì không có xe mà xấu hổ lúng túng, lúc này mới nghênh ngang rời đi.

Nguyễn Thu Thu đứng tại chỗ, yếu ớt thở dài.

Nhìn đi, người ta đều có bằng lái còn cô không có.

Luôn có loại cảm giác tụt hậu.

Ban đêm, cùng Trình Tuyền ngồi xe về nhà, Nguyễn Thu Thu lại một lần nữa nhắc đến chuyện muốn học bằng lái.

Trình Tuyền trầm mặc: "Dùng GRARK?"

Nguyễn Thu Thu: "Sao có thể, quá không có giá trị tham khảo, dù sao cũng phải dùng Grand Theft Auto hoặc là Crazyracing Kartrider."

*Đều là game tốc độ hết.

"..."

Nguyễn Thu Thu dùng tiếng phổ thông sút sẹo chen lẫn tiếng Quảng Đông thề: "Sớm muộn có một ngày tôi có thể chạy xe vào bãi đậu xe, trở thành chủ sở hữu của chiếc xe đẹp nhất, sang nhất trong đó."

"..."

Ban đêm, Nguyễn Thu Thu ngủ rất say.

Cô mơ tới mình có kỹ thuật lái xe có thể so với « Fast & Furious Presents: Hobbs & Shaw », thỏa thích đánh tay lái, giẫm lên chân ga

chạy đi.

* Fast & Furious Presents: Hobbs & Shaw là một bộ phim hành động Mỹ năm 2019, là một phần phụ của loạt phim The Fast and the Furious.

Gian phòng im lặng, bỗng nhiên truyền đến bịch một tiếng, là chân giẫm trên giường trầm đục.

Ngồi ở phòng khách, đang yên tĩnh im lặng xé một túi maltesers*, Trình Tuyền nghe bịch một tiếng, lắc một cái, thế là nguyên một túi maltesers* toàn bộ lăn rơi trên mặt đất, tuyên cáo bỏ mình.

*nó nè

"..." Anh ngồi ở trên ghế sa lon lâm vào trầm mặc.

Cái này chứng tỏ, ăn vụng thật không dễ dàng.

*

Tại tiếng trong công ty muốn cái gì là có cái đó, Nguyễn Thu Thu không thềm để ý.

Cô đã nghĩ xong năm sau sẽ báo danh đi học, học xong bằng lái là có thể mua xe rồi. Nguyễn Thu Thu tính một chút, mua một cái xe tiện nghi thay cho đi bộ vẫn có thể.

Tháng này phát tiền lương, cô có thể mời Trình Tuyền ăn bữa lớn.

Nguyễn Thu Thu còn có một bí mật.

Lũ cùng bọn Đồ Nam nói chuyện phiếm, trong lúc vô tình cô đã biết được sinh nhật Trình Tuyền ngay vào ngày đầu tiên của năm mới ngày. Vừa hay tiền lương tháng này của Nguyễn Thu Thu có thể cho Trình Tuyền một bữa sinh nhật khó quên.

Nguyễn Thu Thu vẫn có cảm giác nghi thức thần bí với loại ngày lễ này.

Cái này bắt nguồn từ sinh nhật của cô —— cô sinh vào ngày 29 tháng 2, bốn năm mới có một lần sinh nhật. Cô rất thích không khí chúc mừng sinh nhật, nhưng đáng tiếc mình cũng không thường có, lác đác mấy mấy lần sinh nhật cũng không có người nhớ.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, coi như chúc mừng cuộc sống mới của cô và Trình Tuyền ở thế giới này, cô phải lên kế hoạch kỹ một chút.

Ngày hôm nay tan làm sớm, Trình Tuyền không có ở công ty, Nguyễn Thu Thu dự định tự mình đi dạo chơi.

Cô mặc vào một chiếc áo khoác dài, đeo khẩu trang và khăn quàng cổ, trong gió rét đi rất nhanh.

Có lẽ là bởi vì nghỉ lễ sắp đến, Nguyễn Thu Thu rất muốn ăn món điểm tâm ngọt, nhất là bánh pho mát nửa chín. Cô nhớ kỹ gần đây có nhà làm bánh, vị ngọt cũng không tệ lắm, liền hào hứng đi qua.

Bước chân Nguyễn Thu Thu rất nhanh, tiệm bánh gato kia chỉ cách mấy trăm mét, chỉ mười mấy phút lộ, cô đã nghĩ kỹ đồ muốn ăn thuận tiện còn phải mang cho Trình Tuyền mang một phần.

Đúng lúc này, có người đột nhiên từ phía sau gọi lại tên của cô.

"Nguyễn Thu Thu."

Nguyễn Thu Thu mờ mịt quay đầu.

Đứng phía sau, một tên đàn ông trung niên cũng che mặt kín mít như cô, y mặc áo lông, dáng người mập lùn, có chút cồng kềnh, ánh mắt nhìn rất hòa thuận.

Nguyễn Thu Thu sửng sốt: "Anh là?"

Đối phương mỉm cười, biểu lộ thần bí: "Tôi muốn đến nói chuyện liên quan tới Gia Trùng."

Nguyễn Thu Thu: "Cái gì? Nếu như nói chuyện làm ăn, anh không nên tìm tôi."

"Không phải không phải." Y khoát khoát tay, "Tôi tới từ công ty cạnh tranh của Gia Trùng."

Nguyễn Thu Thu: "???"

"Chúng ta ngồi xuống nói chuyện, mười triệu, cô cảm thấy hứng thú không?"

Nguyễn Thu Thu lập tức kinh ngạc.

Một là khiếp sợ tại đối phương có tiền như vậy, há miệng là mười triệu; hai là, lại có người ngu xuẩn chạy đến tìm vợ của đại boss bàn chuyện làm ăn, nhìn là có vẻ muốn gây sự, quả thực là không có việc gì làm mà.

Nguyễn Thu Thu nhìn thoáng qua thời gian, xác định còn sớm, liền thoải mái mà nói: "Đi, phía trước có một cửa hàng bánh ngọt, chúng ta ngồi trò chuyện."

Anh giai này họ Lâm, gọi Lâm Lợi, ngay khi vừa ngồi xuống đã giới thiệu rõ ràng thân phận của mình.

Nguyễn Thu Thu hỏi nói: "Là công ty Thụy Phương sao?"

"Cô quả nhiên biết nhìn hàng!" Lâm Lợi giơ ngón tay cái lên, có chút dương dương đắc ý, cảm giác là công ty bọn họ quả nhiên có danh tiếng, ai nhắc tới đều là ngay lập tức nghĩ đến.

Kỳ thật, Nguyễn Thu Thu chỉ nghe được Đồ Nam đề cập qua một câu.

Cái công ty này quen dùng mảnh lời chế tác trò chơi, chất lượng cao thấp không đều. Tay chân không sạch sẽ, trước đó có ăn công ty khác, cũng có thủ đoạn bôi xấu thanh danh.

Nhưng muốn cùng Gia Trừng so, vẫn có khoảng cách.

Nguyễn Thu Thu bình tĩnh uống một ngụm Cappuccino: "Anh nói."

"Tôi liền ăn ngay nói thật. Mười triệu, mua mấy bức phác thảo, cô hẳn là biết tôi muốn cái gì. Game của Gia Trừng không phải vẫn chưa công bố bản đồ khái niệm* sao? Cốt lõi nhất chính là nhân vật và bối cảnh, chỉ cần những thứ này, chúng tôi hi vọng là đồ chưa công bố ra ngoài."

*Concept map: Bản đồ khái niệm hoặc sơ đồ khái niệm là một sơ đồ mô tả các mối quan hệ được đề xuất giữa các khái niệm. Nó là một công cụ đồ họa mà các nhà thiết kế hướng dẫn, kỹ sư, nhà văn kỹ thuật và những người khác sử dụng để tổ chức và cấu trúc kiến thức.

Nguyễn Thu Thu bừng tỉnh đại ngộ: "Các người định chơi thủ đoạn, đạo ý tưởng Gia Trùng?"

"Thông minh!"

Chỉ cần bọn họ lấy được bản gốc, thì ắt sẽ có bản lĩnh công bố ra ngoài sớm hơn Gia Trùng. Game lần này của Gia Trùng lần này đầu tư không ít, lỡ như xảy ra sai lầm gì, đến lúc đó chỉ sợ sẽ tổn thất vô cùng nặng nề.

"Để biểu đạt thành ý, chúng tôi đưa trước cho cô người ba triệu, số tiền còn lại, một tay giao tiền, một tay giao hàng, ý cô thế nào?" Không đợi Nguyễn Thu Thu suy nghĩ, đối phương lại bổ sung, "Không cần lo lắng, nếu như sợ công ty tạo áp lực, chúng tôi sẽ làm thẻ thường trú cho cô để cô đi nước ngoài thoải mái đợi vài năm."

Mấy năm về sau có phải là thiên hạ của Gia Trùng hay không vẫn chưa biết đâu.

Nguyễn Thu Thu chớp chớp mắt, nói: "Để tôi suy nghĩ lại một chút."

"Tôi cho rằng cô là người thông minh." Lâm Lợi thả thái hồng thí.*

*Nịnh bợ, đánh rắm cũng khen là cầu vòng.

Nguyễn Thu Thu cười thần bí: "Tôi cũng cảm thấy như vậy."

Cho nên, trở về bàn bạc một chút, không chừng còn có thể kiếm vài triệu thu nhập thêm đó.

"Đúng rồi, vì sao lại tìm tới tôi? Không sợ tôi phản chiến sao?"

"Cô yên tâm, chúng tôi tự nhiên có biện pháp của mình." Lâm Lợi ra vẻ nắm đại cục trong tay.

Trên thực tế, vài ngày trước, người tình của Phó tổng có đề cập tới, bạn thân cô ta có một người quen biết đang làm việc tại Gia Trùng, là một lính nhảy dù, đoán chừng cùng một vị cao tầng nào đó có quan hệ mờ ám.

Nghe tình nhân nói vậy, Phó tổng ngay cả Viagra* cũng quên uống, lập tức hưng phấn để tình nhân liên hệ với bạn thân.

*Viagra là tên hiệu của thuốc Sildenafil dùng để giúp chứng liệt dương ở nam giới, do công ty Pfizer Inc. sản xuất.

Bọn họ tự mình nói chuyện kỹ một lần, đối phương nói rất nhiều chi tiết, cơ hồ mỗi chi tiết đều rất xác thật. Người phụ nữ họ Từ này nói một câu quan trọng —— Nguyễn Thu Thu là lính nhảy dù, rất yêu tiền, thậm chí vì lấy tiền mà gả cho một người không có chút tình cảm nào với mình, còn chưa kịp gài bẫy ly hôn với chồng thì công ty bên đó vì phá sản, lại phải vì lấy căn hộ mà liều chết chịu đựng.

Loại phụ nữ yêu tiền như thế, nếu như cho mười triệu, sao có thể không động lòng?

Vì Nguyễn Thu Thu tham lam, bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều, mục đích là lấy được bản thảo của Gia Trùng.

Phụ nữ hung ác lên, quả thực có thể hù chết người. Vì tiền có thể phản bội bản thân, đương nhiên cũng có thể phản bội kim chủ.

Nghĩ tới đây, Lâm Lợi đề nặng giọng nói, khuôn mặt mập mạp giống một cái bánh bao lên men, Nguyễn Thu Thu nhìn thấy có chút

buồn cười.

"Cái kia... Tôi mạo muội hỏi một vấn đề. Kim chủ của cô có phải là Đại boss của Gia

?"

Nguyễn Thu Thu bị y hỏi có chút ngạc nhiên.

Suy nghĩ một chút, Nguyễn Thu Thu nghĩ nghĩ, đích thật là chuyện như vậy. Kim chủ hiện tại của cô chính là Trình Tuyền nha, Trình Tuyền không phải là đại boss Gia Trừng sao?

Nguyễn Thu Thu trịnh trọng gật đầu: "Không sai. Nhưng anh không được truyền ra bên ngoài đâu đấy, đại boss này không muốn người khác biết."

"Được rồi, đã hiểu." Lâm Lợi ra hiệu OK.

"Tôi hi vọng cô có thể suy nghĩ thật kỹ, nhiều tiền như vậy dù là mua phòng ốc thì qua mấy năm nữa cũng có thể tăng lên không ít. Cô nói xem tuổi cô trẻ gì vậy làm gì không tốt, vẽ tranh nhiều tổn thương tay đó."

Nguyễn Thu Thu gật gật đầu.

"Anh yên tâm, tôi tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ suy nghĩ thật kỹ." Kiểm số tiền kia.

Nguyễn Thu Thu nói đến âm vang mạnh mẽ, ánh mắt kiên định. Lâm Lợi tự nhận là cô đã về phe cánh của bọn họ, giờ chén cà phê với Nguyễn Thu Thu giờ lên chén cà phê, vì tình chiến hữu của bọn họ... Ách không, vì lợi ích chung của bọn họ, cạm ly!

Lâm Lợi ừng ực ừng ực một uống cạn, lập tức khuôn mặt bánh bao lên men nhả nhó vo lại thành một nắm

CMN, đáng quá

Quên bỏ đường!

...

Hai người thành công hợp tác, trên đường đi Nguyễn Thu Thu đều phải liên tục cam đoan với ý. Cô đưa mắt nhìn Lâm Lợi đi xa, vị đại ca này đã hẹn xong thời gian gặp mặt lần sau.

Dù sao chuyện này quá khẩn cấp, bọn họ nhất định phải giành giật từng giây để kéo Gia Trừng xuống nước.

Nguyễn Thu Thu tâm tình thoải mái ngâm nga bài hát, về đến nhà, vừa vào cửa đã í ới gọi Trình Tuyền: "Tuyền ơi, Tuyền Tuyền, anh ở đâu đâu? Mau ra đây, em có chuyện muốn nói với anh!"

Theo tiếng gọi của Nguyễn Thu Thu, cửa phòng tắm bị mở ra.

Trình Tuyền mặc đồ ngủ trên người mang theo hơi nước phòng tắm, làn da ướt sũng, mái tóc ẩm ướt không ngừng nhỏ nước xuống, bị anh dùng khăn mặt tùy tiện lau đi. Màu da trắng sữa màu da bị hơi nóng nước bốc hơi, có chút phớt hồng, bộ dáng lười biếng. Cổ áo rộng rãi lộ ra xương quai xanh tinh tế.

Sắc đẹp trước mắt khiến Nguyễn Thu Thu cũng có chút sững sờ nuốt yết hầu khốc một cái.

Mặt của cô liền đỏ lên.

Mặc dù thường thấy Trình Tuyền, nhưng mà người này, chết tiệt thật đẹp quá!

Trình Tuyền đi đến trước mặt, nhìn kỹ bộ dáng Nguyễn Thu Thu, trông mắt màu đen thâm trầm. Anh cúi thấp đầu, khoảng cách giữa hai người đột nhiên rút ngắn, cơ hồ có thể ngửi được hơi nước nóng bốc từ trên người anh.

Nguyễn Thu Thu lắp bắp: "Anh làm gì?"

Anh nghiêm túc hỏi: "Bị cảm?"

Nguyễn Thu Thu: "... Anh có thể đừng có rửa tôi nữa không!"

Suýt nữa bị Trình Tuyền nhiễu loạn, quên mất mình định nói cái gì. Nguyễn Thu Thu lấy lại tinh thần, trừng mắt liếc anh một cái, nói tiếp: "Là thế này, ngày hôm nay có người tìm tới em, nói muốn tôi trộm mấy bản phác họa của Gia Trùng."

Động tác xoa tóc của Trình Tuyền chậm rãi dưng: "Ồ?"

"Anh cảm thấy cuộc làm ăn này, chúng ta có thể thành sao?"
Nguyễn Thu Thu nháy nháy mắt, ánh mắt giảo hoạt.

Vợ chồng hai người nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Nhìn nhau.

Có thể thành!

***Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: Có tiền mà mà không kiếm, có vấn đề.

***Lời editor: Tui đang suy xét về việc đổi xưng hô cho na9 và n9.
Tui là tui định đổi thành "anh-em" á, nên đổi bây giờ hay đợi Trình
Tuyển tỏ tềnh rồi đổi nhể? Mọi người cho ý kiến đi nào

^و(*•ُ•*)

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 36

Editor: Hạ Cẩn

Đối phương muốn bản vẽ gốc của Gia Trùng, vậy thì cứ cho bọn họ bản vẽ gốc đi, Trình Tuyền đã nói như vậy.

Chỉ có điều... Bản vẽ gốc đem cho, là phương án A đã bị bác bỏ trước đó, đã không còn dùng nữa.

Người ta đưa tới cửa muốn chết, không kiếm tiền của bọn họ thì quả thực là lương tâm cắn rứt. Sau khi Nguyễn Thu Thu và Trình Tuyền bàn bạc xong lại cùng bọn Đồ Nam, lão Mạnh mở một cuộc họp nhỏ, lão Mạnh quyết định nên cho đồ gì, còn có ý xấu đưa cho chúng mấy tấm bản thảo mà bọn cô không thích nhất.

Bàn bạc chi tiết xong, Nguyễn Thu Thu gửi tin nhắn cho Lâm Lợi: "Đồ đã lấy được, lúc nào chúng ta gặp mặt?"

Lâm Lợi nhận được tin nhắn vô cùng hưng phấn.

Y lập tức hẹn Nguyễn Thu Thu gặp mặt ngay trong ngày ở đi cửa hàng đồ ngọt lần trước, còn căn dặn Nguyễn Thu Thu phải cẩn thận một chút, đừng để bị người của công ty phát hiện cô, Nguyễn Thu đáp ứng vô cùng tự nhiên.

Ngày hôm nay gió vẫn lạnh run như cũ, Nguyễn Thu Thu cóng run lẩy bẩy, đợi cho cô đến cửa hàng đồ ngọt, liếc mắt liền thấy một bóng người mập mạp, quả nhiên là Lâm Lợi. Lâm Lợi đang ăn một khối bánh kem ngàn tầng*, mặt dính bơ mà không biết, Nguyễn Thu Thu chỉ chỉ môi, đi đến trước mặt y, mỉm cười.

*Bánh kem ngàn tầng

Cô nhìn Lâm Lợi, tựa như đang nhìn một bé Tiểu Tiền Tiền* hồng phấn, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

*小钱钱: Là con thỏ này nè

Cô nở nụ cười.

Mặc dù Lâm Lợi ở trên thương trường cũng thường gặp nhiều người đẹp nhưng bị Nguyễn Thu Thu bắt gặp được bộ dáng túng quăn thì vẫn có chút xấu hổ, nhất là lúc đối phương tràn ngập ý cười nhìn y.

Lâm Lợi vội vàng cầm khăn tay lên lau miệng, mời Nguyễn Thu Thu ngồi xuống.

"Cô gọi chút gì đi."

Nguyễn Thu Thu gọi một cốc trà sữa trân châu cho ấm tay.

Lâm Lợi hỏi: "Vật kia —— "

Nguyễn Thu Thu nhú mày: "Anh bảo quản mấy thứ này cho tốt đâu, tôi tốn không ít công sức đâu." Phải chọn rất lâu đấy.

"Đương nhiên đương nhiên."

Nguyễn Thu Thu để USB lên bàn, đẩy qua chỗ y, Lâm Lợi vội vàng cầm lên cẩn thận từng li từng tí lau mấy lần, sau đó đặt vào trong túi công văn màu đen. Nguyễn Thu Thu thấy động tác của cẩn thận thái quá của y, có chút buồn cười.

Lâm Lợi nói: "Bây giờ trả trước cho cô ba triệu, sau khi công ty của chúng tôi tiến hành tiếp các bước tiếp theo sẽ tính sau."

Nguyễn Thu Thu mí mắt nhấc lên, nháy mắt thần sắc trở nên rất giống Trình Tuyền, cặp mày sắc bén chau lên, ngay cả giọng điệu cũng là thản nhiên nhẹ nhàng: "Các người không phải là muốn vi phạm ước định chứ."

"Đương nhiên sẽ không!"

Bị cô nhìn chằm chằm nhìn như vậy, Lâm Lợi toàn thân đều nổi da gà, lập tức khoát tay.

"Nhỡ đâu lấy được đồ giả, chúng tôi chẳng phải sẽ mất trắng sao? Cho nên, chờ chúng tôi..."

"Thật xin lỗi, tôi không có cái kiên nhẫn này. Tôi nhiều nhất chỉ có thể chờ đến khi các người công bố bản đồ khái niệm game thôi."

Nguyễn Thu Thu hai tay ôm vai, nghiêng chân: "Hoặc là các người cũng có thể lựa chọn từ chối, cuộc trò chuyện lần trước của chúng ta đã bị tôi ghi âm lại rồi, các người không trả tiền, tôi sẽ báo cho Gia Trừng, ai cũng không dễ kiếm tiền mà, anh nói có đúng không?"

Lâm Lợi lau mồ hôi lạnh: "Tôi phải trở về thương lượng một chút."

Nguyễn Thu Thu cười như không cười: "Khuyên các người suy nghĩ nhanh lên một chút, theo tôi được biết, bây giờ cách thời gian Gia Trùng tuyên bố sơ đồ khái niệm không còn mấy ngày đâu."

Hôm sau.

Câu lạc bộ đánh gôn nào đó

Lâm Lợi đứng ở một bên, cho người nhật bóng lui ra cầu y lui ra. Y cúi đầu báo cáo với Phó tổng nhưng lời của Nguyễn Thu Thu, Phó tổng híp mắt lại, chép miệng một cái, nói: "Vậy còn không mau đẩy nhanh tốc độ đi?"

"Vậy số tiền kia?"

"Trước cứ đưa cho ả, đến lúc đó sẽ biện pháp làm khiến ả phải nhổ ra." Anh cười lạnh nói.

Tình nhân nhỏ bé kia của hắn phải thưởng nhiều một chút rồi.

Nghĩ như vậy, Phó tổng chợt thấy tâm viên ý mã. Bọn người kia không phải luôn nói hắn không biết quản lý công ty, nói hắn chỉ biết cầm tiền của gia tộc đi phá thôi à, không phải là bây giờ hắn đã sắp thành công rồi sao?

Hắn đã nghĩ kỹ, sau khi công thành danh toại nhất định phải mở chúc mừng, đã bắt đầu nghĩ đến việc nên đứng trên bục giảng giải chiếc công của mình như thế nào.

Về phần con đàn bà kia?

A, dám uy hiếp Nam Cung Ngạo Thiên hần, quả thực là tự tìm đường chết!

*

Nguyễn Thu Thu nhận được tiền của công ty Thụy Phương. Lần thứ nhất gửi ba triệu, thứ hai gửi bảy triệu, mười triệu cứ như thế bay vào túi cô, làm cho cô có loại cảm giác hạnh phúc không chân thực.

Đối phương quả nhiên là tay lão luyện, thủ đoạn làm việc cực kỳ kín kẽ. Nguyễn Thu Thu đếm số chữ số 0 trong sổ tiết kiệm, đột nhiên cảm nhận được cái gì gọi là cảm giác hưng phấn khi trúng xổ số.

Trời ạ, kiếm tiền thật dễ!

Nguyễn Thu Thu nghiêm trang dựa khung cửa, nhìn điện thoại di động nói với Trình Tuyền: "Người ngốc thì nhiều tiền. Lời này quả thật không sai."

Trình Tuyền đang bận bịu ăn đồ ăn vặt, anh rót một chén sữa bò, cầm một túi ngũ cốc. Ngũ cốc này là ngũ cốc hoa quả sấy khô, bắt đầu ăn rộp rộp giòn tan, thừa dịp Nguyễn Thu Thu không chú ý, anh chỉ "khẽ khàng" đổ một ít, thế mà đã đổ ra một núi nhỏ cao như vậy.

Nghe được tiếng vang Nguyễn Thu Thu quay đầu liền phát hiện động tác nhỏ của Trình Tuyền: "... Dừng tay!"

Cho dù là thức ăn ít calo cũng không được ăn nhiều như thế!

Trình Tuyền thất vọng dừng động tác lại, thừa dịp Nguyễn Thu Thu hơi sơ suất không đề phòng, cố ý run run tay, lại hát ra một ít

ngũ cốc nữa, ngũ cốc suýt nữa tràn ra khỏi bát sữa.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Người ngốc, nhiều tiền, rớt cuộc là nói ai?

"Chúng ta chia tiền đi, chủ yếu là công ty ra sức, tôi ba anh bảy thế nào? Ngại ít hai chúng ta có thể nói lại nha." Nguyễn Thu Thu kéo ra cái ghế ngồi ở đối diện, một đôi mắt đào hoa xinh đẹp sáng đến kinh người, lóe ra ánh sáng chói lọi tên là tiền tài.

Trình Tuyền: "Rộp rộp..."

Nguyễn Thu Thu: "Ngại ít à? Anh tám tôi hai?"

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu: "Này!"

Trình Tuyền cuối cùng từ chậm rãi chời đầu ra khỏi bát sữa bò ngũ cốc, chậm rãi nói: "Đều cho em."

Nguyễn Thu Thu sững sờ, nói: "Mặc dù anh có tiền, nhưng mà cũng không thể cho em tất chứ."

Trình Tuyền tiếp tục nói: "Em cứ bảo quản trước, tôi không có tiền thì sẽ bảo với em sau."

Nguyễn Thu Thu: "...". Đây không phải là nói nhảm sao!

"Vợ chồng cùng chung tài sản, ai cầm đều là giống nhau." Ngữ khí của anh rất bình tĩnh, nói xong, lại cúi đầu tiếp tục nhai ngũ cốc hoa quả.

Nguyễn Thu Thu không lay chuyển được anh, đành phải gãi gãi lông mày, nói: "Được rồi, vậy em cầm trước."

Số tiền kia trước hết cứ đặt vào đã, cô cũng chưa cần đến, đặt ở ngân hàng lấy lợi tức cũng không tệ.

Động tác của Thụy Phương quả nhiên cực nhanh.

Ngay trước lễ Giáng Sinh, tăng giờ làm việc công bố chính thức bản đồ khái niệm và giới thiệu, thoạt nhìn cũng copy được sơ sơ, nhìn cứ như là của bọn họ làm thật vậy. Trước đó, tên game của Gia Trùng đã tuyên bố, tên là « Hiệp Khách Hành », Thụy Phương cũng dùng tên tương tự, tên là « Hiệp Đạo ».

Đối phương rõ ràng là mua acc PR để tăng khí thế, thuê mấy tài khoản Weibo V chia sẻ, thổi phồng game vô cùng khoa trương, nói là trò chơi mời một nhà thiết kế mới, sẽ lấy diện mạo hoàn toàn mới gặp mặt cùng mọi người.

Ngồi trên hot search cả ngày trời, ý kiến thì có đủ loại. Dân mạng thường xuyên chơi game đều vô cùng hoài nghi Thụy Phương, dù sao chuyện bọn họ treo đầu dê bán thịt chó cũng không phải chưa từng có, cũng không ít người chờ mong công ty có thể cho ra thay đổi gì.

Cùng thời khắc đó, trên mạng thổi lên một làn gió, nói phong cách vẽ tranh mới của Thụy phương hơi tương tự với Gia Trùng, đều là là sắc thái cổ điển vô cùng sinh động khiến cho người ta hai mắt tỏa sáng nhưng nếu như nói đến chân chính chế tác vẫn là Gia Trùng làm tốt hơn một chút.

Cùng lúc đó, vốn là hôm qua tuyên bố rằng hôm nay chính thức giới thiệu, Gia Trùng lại không có động tĩnh, nói xảy ra chút vấn đề, ba ngày sau sẽ đưa ra một thông báo chính thức. Tin tức vừa ra, đám dân mạng đều kinh ngạc, không biết Gia Trùng đã xảy ra chuyện gì.

Đây là lần đầu tiên bọn họ trì hoãn thời gian, chẳng nhẽ xảy ra vấn đề gì sao?

Bên kia đám người Thụy Phương vui cười lật trời.

Quả nhiên! Cô ta không đưa cho bọn họ đồ giả, Gia Trùng quả thật là đã xảy ra vấn đề!

Các công nhân viên của Gia Trùng xông xáo, trừ công ty cao tầng, ai cũng không rõ đến cùng là xảy ra vấn đề gì. Không biết là ai truyền lời đồn, nói là công ty có nội gián, tiết lộ bản thảo của công ty ra ngoài, đồng thời âm thầm đem danh nội gián chỉ hướng lên người Nguyễn Thu Thu.

Lúc Nguyễn Thu Thu đến công ty, lập tức phát giác được ánh mắt vài nhân viên nhìn cô rất không thích hợp. Từ Nguyễn Thu Thu tiến vào đã rất nổi bật, đối với ánh mắt khác thường của người khác đã thành thói quen, tự nhiên sẽ không nghĩ nhiều.

Cho đến lúc có người ở sau lưng vụng trộm nghị luận: "Nhìn đi, bán đứng công ty mà còn mặt dày tới làm việc."

Đồ Nam gửi tin nhắn cho Nguyễn Thu Thu.

"Công ty có người tung tin đồn nhảm chị là người phản bội, xem chừng là có nội gián của Thụy Phương. Chị dâu, để chị thiệt thòi một chút rồi, bọn em sẽ tăng tốc độ, nhanh chóng bắt được người."

Nguyễn Thu Thu ngẩn người, lập tức buồn cười trả lời lại: "Được, tôi không chết được đâu."

Lão Mạnh ngồi ở văn phòng, thoải mái nhàn nhã hỏi: "Thế nào, muốn buông lỏng tâm trạng một chút hay không?"

Nguyễn Thu Thu: "Buông lỏng tâm trạng?"

Mắt lão Mạnh hiện lên một ánh sáng quỷ dị: "Cùng đi xem « Onepunch-Man » đi! Cô chắc chắn sẽ thích Saitama!"

Nguyễn Thu Thu: "... Không, tôi không có hứng thú với kiểu đầu phản quang chói lòa đấy."

Đang nói, Lâm Lợi gửi tin nhắn Nguyễn Thu Thu: "Trả một nửa số tiền, đảm bảo cô sẽ không bị Gia Trường truy cứu trách nhiệm, thế nào?"

Nguyễn Thu Thu trực tiếp kéo y vào danh sách đen.

Bệnh tâm thần à, còn muốn cô trả lại một nửa?

Đến trưa, nhân viên của Gia Trường lòng người bàng hoàng.

Liên tiếp có mấy người bị gọi vào nói chuyện, ai cũng rõ ràng, chắc chắn là liên quan tới vấn đề trò chơi mới. Nếu quả như có nội gián thật chỉ sợ là chuyện này vô cùng không xong rồi, cũng có quân chúng ăn dưa chế giễu chờ xem lúc nào thì Nguyễn Thu Thu bị gọi vào.

Chỉ ngẩn ngui mấy tiếng, Đồ Nam đã tóm ra được kẻ tung tin đồn nhảm. May là cậu đã phòng thủ khá nhiều, vừa đánh vừa xoa, rốt cục cũng bắt được quân cờ của Thụy Phương. Nội gián là người

Nguyễn Thu Thu quen biết, là người của bộ phận thiết kế, Tiểu Phương.

Biểu hiện Tiểu Phương vẫn coi như không tệ, chỉ là chậm chạp không thể thăng chức, khiến cho cô ta oán niệm sâu đậm, không biết từ lúc nào đã liên thủ với Thụy Phương.

Trước đó, bản thảo thiết kế của Gia Trùng đã xảy mấy lần tai nạn nhỏ nhỏ, may mắn đã bị nhanh chóng. Hiện nay liên hệ với nhau, rõ ràng là bút tích của Tiểu Phương, bị Đồ Nam ép hỏi, cô ta mới lắp bắp thừa nhận.

Cô ta biết chuyện Nguyễn Thu Thu phản bội công ty, thù mới hận cũ, thống khoái hết sức nên đã làm theo lời của Thụy Phương, ở phòng giải khát tung ra tin đồn. Bọn họ đều cho là mục tiêu chủ yếu của công ty sẽ vào kẻ cầm đầu tiết lộ bản thảo cũng chính là Nguyễn Thu Thu, ai có thể ngờ tới đối phương ngược lại bắt đầu nắm chặt người tung tin đồn nhằm.

Đối mặt với nét mặt nghiêm khắc của Đồ Nam, Tiểu Phương thất kinh nói: "Không thể nào! Chắc chắn là Nguyễn Thu Thu trộm bản vẽ của công ty! Các người vì sao không truy cứu gì cô ta, chuyện này không công bằng!"

Trên mặt Đồ Nam không có ý cười ôn hòa của thường ngày nữa, lông mày nhíu chặt lại.

"Việc nào ra việc ấy, hành động của cô sẽ phải gánh chịu trách nhiệm pháp lý, về sau đừng mong có thể làm việc trong ngành này nữa, Tiểu Phương, sao cô lại hồ đồ như vậy?"

Tiểu Phương bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

"Là tôi có lỗi, tôi sai rồi, tôi thật sự không nghĩ tới chuyện sẽ nghiêm trọng như vậy, van cầu ngài tha thứ tôi đi, tôi không muốn rời khỏi Gia Trùng!"

Đối diện với dự cầu xin tha thứ của cô ta, Đồ Nam thờ ơ: "Thu dọn đồ của cô về Thụy Phương đi, nơi này không phải nhà của cô."

Thuận tiện diệt trừ xong nốt gián trong công ty khiến cho Đồ Nam có thể thở phào nhẹ nhõm. Nếu như dựa theo kế hoạch lúc đầu, sau game này Tiểu Phương sẽ có thể được thăng chức tăng lương, biết càng nhiều chuyện cơ mật. Chỉ là không biết trong công ty còn có bao nhiêu loại người này tồn tại, thật sự là khiến người ta không thể nào yên tâm nổi.

Vừa nghĩ tới người nào đó còn ngủ ở nhà, Đồ Nam liền oán niệm sâu đậm. Không vui a, cậu cũng muốn làm ông chủ phải không như vậy hu hu hu!

Tiểu Phương khóc lóc ôm một rương đồ rời đi, trên dưới công ty, tin bất quáí truyền đi nhanh chóng, đám người nghị luận ầm ĩ.

Chưa đến vài phút, Nguyễn Thu Thu liền được mời đến văn phòng Đồ Nam.

Các nhân viên ngồi ở văn phòng xôn xao, có người kìm không được lòng hiếu kỳ, giả bộ như đi toilet, đi ngang qua văn phòng Đồ Nam. Cách lớp kính mờ, bọn họ khiếp sợ nhìn thấy Nguyễn Thu Thu- người vốn nên bị phê bình đang ngồi chễm chệ trên ghế, mà Đồ tổng tiêu sái anh tuấn của bọn họ lại cúi đầu khom lưng, trên mặt chất đồng ý cười, dăng cà phê cho đối phương???

Các nhân viên nhìn thấy một màn này: "!!!"

Trời ạ, bọn họ rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì vậy!

*

Cùng lúc đó.

Phó tổng Thụy Phương còn chưa nhận được tin tức mới nhất đến từ Tiểu Phương.

Hắn chỉ biết bây giờ Gia Trùng đang tra rõ nội gian, ả phụ nữ tham lam kia chắc hẳn cũng không có kết quả gì tốt.

Hắn đứng ở văn phòng, một tay nắm lấy gậy đánh golf cười lạnh.

"Trời giá rét, để cho Gia Trùng phá sản đi."

***Lời editor: Theo ý kiến số đông, tui sẽ để Trình Tuyền tỏ tình rồi đổi xưng hô. Ngày đấy còn xa lắm <(͡° ͜ʖ ͡°)>

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 37

Editor: Hạ Cẩn

Trên mạng che trời lấp đất đều là tin liên quan tới việc tuyên truyền game mới của Thụy Phương, bọn họ đánh ra ở lúc mấu chốt này rõ ràng là muốn đoạt độ hot với Gia Trùng. Mà vốn nên tuyên bố trò chơi mới, Gia Trùng cũng mất tần mất tích, không biết phát sinh chuyện ngoài ý muốn như thế nào, đủ loại lời đồn tin tức ngấm truyền đi nhốn nháo khiến Gia Trùng lên hot search mấy ngày.

Ngồi ở văn phòng, Đồ Nam vỗ tay: "Chiêu này hay nha!" Mặc dù công ty không thiếu tiền, nhưng không tốn tiền cũng có thể liên tiếp mấy ngày lên hot search, không sợ mất người chơi, quả thực là chuyện tuyệt vời nhất năm.

Cậu dựa theo lời Trình Tuyền nói, vào buổi chiều ngày thứ ba đăng tin lên Weibo, hẹn mọi người chín giờ tối gặp mặt.

Tối thứ bảy chính là thời điểm lưu truyền tốt nhất, sau khi bắt đầu tuyên bố Weibo bị điên cuồng chia sẻ, tất cả mọi người đang chờ xem bản đồ khái niệm của Gia Trùng, phải chăng có như lời đồn nói, bởi vì thiết kế của Gia Trùng đụng độ với Thụy Phương nên mới chậm chạp không dám lấy ra.

Ba ngày có thể thay đổi cọng lông gì chứ.

Mọi người đều dồn hết sức lực, chờ xem trò cười của Gia Trùng.

Ngược lại bên Thụy Phương lại giả mù sa, trước khi lửa trang thủ cháy đổ thêm ít dầu, hai công ty phong cách khác nhau, phong cách hội họa của Gia Trùng từ trước đến nay đều nổi danh là đứt khoát tươi sáng, sao có thể cùng đụng hàng với bọn họ cơ chứ, đây quả thực chuyện giả dối nhất trên đời.

Trước sự mong chờ của hàng vạn người, vẫn luôn chiếm lấy vị trí thứ nhất của hot search, Gia Trùng cuối cùng tuyên bố bản đồ khái niệm và trailer.

« Hiệp Khách Hành ».

Ngay đầu video là cảnh tuyết rơi ngợp trời, toàn bộ quốc gia bị bao phủ trong băng tuyết, không thấy dấu chân người. Nương theo tiếng đàn quạ bay qua, một tiếng tiêu thanh lãnh bỗng nhiên vang lên, âm sắc tinh tế quỷ dị khiến người nghe phát run.

Đàn quạ dài đằng đằng đang bay trong tuyết bỗng nhiên ngừng lại trước gió, trong khoảnh khắc, giống như một chiếc lá khô rơi "bụp" vào trong tuyết, không còn sự sống.

Ông kính chậm rãi từ mặt đất nâng lên, trên mặt tuyết không hề có dấu viết nhưng lại có một bóng lưng từ bên cạnh đi đến tự lúc nào. Trong trời băng đất tuyết, y mặc một chiếc áo choàng đen thô cùng một thanh kiếm gỉ cài bên hông, trên chiếc mũ rộng vành rơi đầy một tầng tuyết. Không nhìn rõ mặt của y, chỉ thấy một tấm lưng thẳng tắp tầm thường, thậm chí nhìn có chút nhỏ gầy, yếu ớt

Nơi mà y bước qua, không một dấu chân.

Giang hồ trong truyền thuyết, sắp được mở ra.

...

Video ngắn ngủi chỉ hai phút đồng hồ, rất nhanh đã xem hết, đám dân mạng cũng trợn tròn mắt.

Đầu tiên là im lặng một hồi, lập tức, số bình luận và chia sẻ nháy mắt tăng vọt, độ hot khiến ngay cả nhân viên của Gia Trùng cũng phải giật nảy mình.

"Mụ nội nó!!! Đây là phong cách thần thánh gì vậy!"

"Quá đẹp đi mắt, dã man a a a a!"

"Lúc nào mở máy chủ vậy..... tôi muốn khóc!"

"Lần này Gia Trùng quả nhiên không làm tôi thất vọng! Về phần trailer, cho max điểm!"

Bình luận còn lại là một đồng từ ngữ gào thét, cũng không sau, mười hot search, Gia Trùng chiếm một nửa. Tất cả đều là từ khóa liên quan tới trò chơi.

Hot search đầu tiên là: # quý cầu Gia Trùng mau mau mở máy chủ!

Một mặt khen game mới Gia Trùng so với các game trước đó càng có ý cảnh hơn, bối cảnh càng thêm tinh tế, một mặt, tất cả mọi người thảo luận sôi nổi lên —— liên quan tới họa sĩ của nhưng bản vẽ gốc này, đến tốt cùng là có ai? Quả thực là tác phẩm thần thánh!

Đồ Nam gửi tin nhắn thoại cho Nguyễn Thu Thu, giọng điệu nhẹ nhàng mà hưng phấn: "Chị dâu, chị nổi tiếng rồi!"

Nguyễn Thu Thu: "...". Lời này sao cứ cảm giác là lạ.

Cấp cao của Thụy Phương còn đang chờ Gia Trừng đóng cửa. Đến khi Lâm Lợi nhìn đánh giá thiên hắc về một phía trên mạng, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, nơm nớp lo sợ gọi điện thoại cho Phó tổng: "Ngài mau lên xem đi! Hình như xảy ra chút chuyện rồi!"

Phó tổng đang ôm tiểu tình nhân anh anh em em, chờ mở tiệc ăn mừng ban đêm. Hắn vì dỗi dành tiểu tình mà nhân mua mấy căn hộ, lúc này nhận được điện thoại của Lâm Lợi, lòng hắn ầm một tiếng, nháy mắt chìm vào trong lòng nước sâu không nhìn thấy đáy.

Phó tổng đẩy tiểu tình nhân đẩy ra, vội vàng mở điện thoại.

Một câu khen ngợi đập vào mắt khiến cho hắn ngằm kêu không tốt.

Gia Trừng tuyên bố hai Weibo, một là bản đồ khái niệm, một trailer đầu tiên. Hắn run run rẩy rẩy ấn mở bản đồ khái niệm, tờ thứ nhất còn có chút giống của bọn hắn, kế tiếp thì là hoàn toàn không giống, không chỉ có thiết kế nhân vật mà còn cả bối cảnh, quần áo trang sức, rõ ràng so với đồ Nguyễn Thu Thu đưa cho bọn hắn cao cấp hơn rất nhiều, hoàn toàn không giống nhau!

Nguy rồi!

Sắc mặt của hắn trắng bệch, khẽ cắn môi ấn mở trailer, chưa xem được một nửa, hắn đã tức giận đến không thở nổi, mặt đỏ rần. Tiểu tình nhân quần áo không đủ che thân đi đến sau lưng, mềm mại đáng yêu tiến lên trước ôm lấy Phó tổng: "Tổ ấm tình yêu của chúng ta mua..."

"Mua cái lìn! Tiền của ông đây đã bị mất rồi còn ở đây mà nhà nhà nhà!"

Phó tổng nổi trận lôi đình, không chút lưu tình chỉ thẳng vào tiểu tình nhân bắt đầu mắng: "Bảo người bạn kia của cô tới đây, tên gì? Từ Bích Ảnh?! Hai người bồi thường tiền cho tôi! Bồi thường tiền!"

Chưa phát tiết xong, Phó tổng nhớ lại một sự kiện, như một chậu nước lạnh dội mạnh xuống đầu hắn, lạnh thấu tim gan.

Hắn lần này hoàn toàn hiểu rõ rồi.

À Nguyễn Thu Thu kia không phải nội gian, là chó săn của Gia Trùng!

Không kịp tìm Nguyễn Thu Thu tính sổ, hắn lại nghĩ tới một chuyện quan trọng hơn.

Đúng, còn có account marketing, vẫn chưa rút lui!

Account marketing không nhận được tin tức rút lui, còn tưởng rằng Thụy Phương có con át chủ bài vẫn kìm nén chưa ra, vẫn tiếp tục dựa theo cách làm đã trước đó, chụp màn hình bản đồ khái niệm Gia Trùng, lại chụp màn hình bản đồ khái niệm của Thụy Phương, đăng Weibo.

Tất cả đều có cùng một ý tứ —— thiết kế của Gia Trùng là sao chép Thụy Phương à? Sao lại có cảm giác Thụy Phương cao cấp hơn một chút vậy?

Ban đầu mọi người đều không nghĩ về Thụy Phương, cả đám đều ở chỗ Gia Trùng chè chén say sưa, nhìn thấy account marketing lên hot search, đám dân mạng lập tức bắt đầu chế giễu.

"Điên rồi à, còn muốn ăn vạ người khác sao? Ai cao ai thấp tự lòng mình không thấy rõ ư?"

"Một đám chó ăn vạ, ngay cả Gia Trùng cũng dám ăn vạ, buồn nôn, cái game rác rưởi của mấy người, thằng này tuyệt đối không chơi!"

"Mất của mấy acc marketing bị mù sao?"

"Oa hot search này, có thể nói là Thụy Phương mua vô cùng không đáng."

"Lại còn để bản đồ khái niệm của hai công ty chung một chỗ, tôi lạy các người, xác định đây không phải là công khai phán tử hình sao?"

"Đồng đội heo nào của Thụy Phương mua hot search vậy? Cho Gia Trùng mười cái!"

Lực trào phúng của đám dân mạng lập tức đẩy acc marketing lên hot search, trong mười hot search trừ liên quan đến game của Gia Trùng thì chính là "Thụy Phương lại bắt đầu ăn vạ", "Bài trừ game của Thụy Phương, người người đều có trách nhiệm"...

Biết được tin tức Phó tổng mặt mày tím tái, vội vàng để thư ký liên hệ với bọn họ để tranh thủ thời gian rút lui khỏi search, account marketing cũng dồn dập xóa bỏ Weibo liên quan. Bọn họ càng xóa bỏ, động tĩnh càng thêm rõ ràng, đám dân mạng chế giễu càng thêm lợi hại, hơn nữa còn làm ra các loại gói biểu tượng cảm xúc cảm xúc, chạy đến weibo chính thức của Thụy Phương mở đại hội vô cùng náo nhiệt.

Thụy Phương lập tức triệu tập nhân viên cao tầng, mở cuộc họp khẩn cấp.

Lúc đầu đã chuẩn bị tốt cho tiệc ăn mừng chuẩn, Phó tổng Nam Cung cố ý lấy lòng mặc âu phục đi qua, bị tổng giám đốc nhìn thấy, tức giận đến suýt nữa đánh chết cái đồ con rùa này tại chỗ.

"Mày là tới tham gia hôn lễ à, ai bảo mày mặc đồ tốt như vậy?"

Hứng chịu ánh mắt đùa cợt, lạnh lùng của người khác, hắn xấu hổ đến nói không nên lời, nào còn vẻ uy phong bình thường trước mặt cấp dưới và tình nhân, ngượng ngùng ngồi vào chỗ của mình.

Hành động của hắn sợ rằng sẽ mang đến ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng cho công ty.

Lúc đầu dự định cùng Gia Trường thừa kiện đòi tiền để đền bù hao hụt của hành động lần này, bây giờ thì hay rồi, một đồng cũng không lấy được, còn cái ả phụ nữ thấy tiền là sáng mắt kia cũng không chịu trả tiền lại!

Phó tổng tức giận đến muốn thăng thiên.

Chịu một trận mắng, hắn mặt xám mày tro bảo thư ký liên hệ để với Đồ Nam, lại nghe được đối phương bây giờ đang rất bận, không có thời gian nói chuyện với hắn

Đây không phải xem thường người khác thì là gì chứ!

Phó tổng Nam Cung trực tiếp đoạt laay điện thoại, đặt ở bên tai, nổi giận dùng dùng nói: "Ả đàn bà tên Nguyễn Thu Thu kia tham ô của ông đây mười triệu! Công ty của chúng mày dám hại tao, tao muốn kiện ả, tao muốn kiện công ty của chúng mày!"

Ở đầu điện thoại kia cô nàng thư ký vô cùng ôn nhu nói: "Được rồi, khiếu nại của ngài đã được ghi lại vào trong danh sách, có thời

gian nhất định sẽ xử lý ạ, chúc ngài một ngày vui vẻ!"

"Cộp!" Điện thoại bị cúp.

"..."

Bên này, bộ phận PR của Gia Trừng quả thực muốn cười chết, mở to mắt nhìn Gia Trừng độ hot càng ngày càng tăng, cuối cùng trở thành chuyện đầu tiên không phải tin bát quát của mình tình chiếm hết hotsearch Weibo

Nguyễn Thu Thu ngồi văn phòng xem tin tức. Không ít acc V* đều khen thiết kế anime lần này so với lúc trước càng thêm tinh tế hơn, nhìn thấy bọn họ chỉ thiếu nước khen họa sĩ lên tận trời, Nguyễn Thu Thu hưng phấn chạy đến gian phòng của Trình Tuyền, lắc lắc điện thoại trước mặt anh.

*Cái này là mấy tài khóa có nhiều người theo dõi như mấy ca sĩ, người nổi tiếng dị đó.

"Anh nhìn xem, anh nhìn xem, rất nhiều người đang khen tôi đấy!"

Trình Tuyền vừa mới trả lời tin nhắn của Đồ Nam, ngẩng đầu liền nhìn thấy gò má Nguyễn Thu Thu hơi phồng hồng vì hưng phấn, đôi mắt óng ánh lóe ra ánh sáng rực rỡ hiếm thấy. Cô cầm điện thoại di động tiến lên trước, một tay đặt lên bả vai Trình Tuyền, khoảng cách của hai người nháy mắt được rút ngắn.

Màn hình phản chiếu ra khuôn mặt hai người gần sát nhau

Bất tri bất giác anh thẳng lưng lên, thân thể cứng ngắc.

Chỉ là, ngoài mặt vẫn chỉ là bình tĩnh và bình tĩnh.

Tác giả có lời muốn nói: Nguyễn Thu Thu: Thật vui!

Trình Tuyền: Tôi cũng vậy.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 38

Editor: Hạ Cẩn

Màn cửa bị kéo lại, căn phòng tối om không chút ánh sáng.

Một người đàn ông ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da, hai chân bắt chéo, hơi đông đưa thân thể. Ánh mắt của hắn chăm chăm vào hai cô gái trước mặt, một người đang khóc lóc giàn giụa, một người khác tay siết thành nắm đấm, mặt không biểu tình. Theo thứ tự là bạn của Từ Bích Ảnh - Tạ Lam Lam và Từ Bích Ảnh.

Bên cạnh mấy tên áo đen lực lưỡng hai tay vòng ra phía sau, lạnh lùng nhìn hai người bọn họ.

"Tính lúc nào trả tiền?" Nam Cung Ngạo Thiên rút cục cũng chậm rãi mở miệng nói.

"Tôi nào có nhiều tiền như vậy chứ, van ngài tha cho tôi đi!" Từ đó đến giờ Tạ Lam Lam đều khóc thút thít rất kịch liệt, nước mắt hòa với mascara từ trên phấn lót trượt xuống, để lại hai vệt bẩn ướt sũng khiến Nam Cung Ngạo Thiên phải dùng sức kéo ra.

Ban đầu sao hắn lại coi trọng cái thứ đồ chơi này chứ?

Từ Bích Ảnh khẽ cắn môi: "Chuyện này không phải nên đi tìm Nguyễn Thu Thu sao?"

"Tìm cô ta?" Nam Cung Ngạo Thiên không những không giận mà còn cười, "Cô ta cùng một bọn với ông chủ Gia Trùng kia, cô bảo tôi đi đòi tiền cô ta, chẳng phải là tự đi tìm phiền phức à?"

"Sao có thể!"

Từ Bích Ảnh tự nhận mình vô cùng hiểu rõ Nguyễn Thu Thu.

Người như cô ta có thể dùng câu "dong chi tặc phần" để khái quát tất cả đặc điểm từ trong ra ngoài, nếu như cô ta có bản lĩnh thì đã sớm tìm được tên đàn ông tốt hơn, ưu tú hơn so với Trình Tuyền, cần gì phải tốn thời gian ở cùng với dạng người ngồi ăn rồi chờ chết như Trình Tuyền

Còn nữa, nếu như Nguyễn Thu Thu thật sự đi theo đại boss Gia Trùng thì vì sao không ly hôn với Trình Tuyền? Chuyện này quá vô lý.

Từ Bích Ảnh không cam lòng. Khoảng thời gian này, cô ta đã dùng tất cả biện pháp để chữa trị quan hệ của mình với Cố Du nhưng giữa bọn họ tựa hồ từ đầu đến cuối vẫn luôn có một lớp vải ngăn cách thật dày khiến Từ Bích Ảnh không thể nào chạm tới anh. Vốn dĩ nghĩ rằng khiến Gia Trùng bị thương nặng, lúc Cố Du thất bại mình lại có thể có cơ hội mà cố trân quý.

Cũng giống như việc trùng sinh, cho ả một cơ hội nữa, lần này ả nhất định sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với Cố Du.

Vẻ mặt cố chấp của ả khiến Nam Cung Ngạo Thiên đã nhìn quen kiểu phụ nữ đẹp yêu điểm, bạch liên hoa có chút động lòng.

"Không trả tiền cũng được thôi."

Một đôi giày da đứng trên mặt đất, đi về phía trước vài bước, cuối cùng đứng lại trước mặt Từ Bích Ảnh.

Hắn dùng đầu ngón tay nâng cằm của cô ta lên, ánh mắt tàn khốc: "Dùng cơ thể của cô để trả lại."

Bạn cô ta ngồi bên cạnh sắc mặt trắng bệch: "Ngạo Thiên! Em cho là anh..."

"Câm miệng. Loại tàn hoa bại liễu như cô, tôi đã sớm không có hứng thú."

Gã liếc mắt một cái, tên áo đen cao to bên cạnh liền che miệng Tạ Lam Lam lại kéo ra ngoài, chỉ để lại Từ Bích Ảnh run lẩy bẩy.

Cho dù lá gan của Từ Bích Ảnh lớn nhưng đối mặt trường hợp như vậy, đầu óc của cô ta cũng chỉ có một mảnh trống không. Đỉnh đầu của cô ta vang lên giọng cợt nhả của Nam Cung Ngạo Thiên: "Tôi xưa nay chưa bao giờ keo kiệt với phụ nữ. Nhà, xe, trang sức, muốn cái gì tôi đều cho em."

"Tôi..."

"Ầm!"

Cánh cửa đột nhiên bị đập ra, hai tên to con còn lại hai mặt nhìn nhau, lập tức đi tới một bên cửa nhìn qua mắt mèo xem rốt cục là tên nào không có mắt đến tìm chết. Một giây sau, chỉ nghe được một tiếng va đập kịch liệt, cửa rầm một cái trực tiếp bị phá tan, nặng nề đánh vào trên người một trong hai tên to con.

Một bóng người xông tới, không đợi Nam Cung Ngạo kêu lên, lập tức đánh ngã hai người xuống đất.

Từ Bích Ảnh lần này là khóc thật: "Du ca ca!"

"Mày là ai!" Nam Cung Ngạo Thiên tức giận đến sắc mặt tái mét, không dám tiến lên động thủ.

Cố Du lau đi vết máu trên tay, cầm tay Từ Bích Ảnh, lạnh lùng liếc Nam Cung Ngạo Thiên: "Nếu có lần thứ hai, tôi sẽ không khách khí!"

Nói xong, kéo Từ Bích Ảnh quay người rời đi.

Trên đường đi, tim Từ Bích Ảnh đập như trống chầu, mở cờ trong bụng, vừa khóc vừa cười, nước mắt còn không thềm lau.

Cố Du ngồi trên ghế lái, lúc nhận được tin tức anh vội vã chạy đến, ngay cả âu phục cũng không kịp đổi. Vốn là được mời đi cuộc họp thường niên của Gia Trùng, hiện tại nhiệm vụ chủ yếu của anh ta chính là đưa Từ Bích Ảnh về nhà an toàn.

Từ Bích Ảnh ngồi ở ghế sau, khoác hờ áo khoác của Cố Du, co người lại.

Hai mắt cô ta lóe sáng nhìn chằm chằm vào Cố Du: "Du ca ca... Ngày hôm nay nếu như không có anh..."

"Bích Ảnh."

Cố Du mím chặt môi, sắc mặt so với ngày thường nghiêm túc hơn nhiều. Anh nắm chặt tay lái, anh cố gắng làm cho ngữ khí của mình thật bình tĩnh: "Vì sao lại em lại dây dưa với bọn họ."

"Em... Em bị liên lụy!" Từ Bích Ảnh lập tức ra vẻ tủi thân đỏ mắt, "Là bạn em bày kế hại em."

"..."

Sự im lặng của anh khiến cô ta cảm thấy bất an. Cũng làm cho Từ Bích Ảnh đột nhiên giật mình, vì sao Cố Du lại xuất hiện ở đây? Sao anh lại biết được?

Cô ta lập tức khấn trượng lên: "Du ca ca..."

"Đừng cố làm chuyện không nên làm." Môi của anh giật giật, cũng không nói lời tiếp theo, chỉ là thở dài một hơi, "Đây là lời khuyên nhủ với tư cách là anh trai của em."

Hai chữ "anh trai" giống như chiếc kim đâm thẳng vào lòng Từ Bích Ảnh khiến cho ả gần như ngạt thở.

Cả một đường hai người không nói gì.

Đến trước cửa nhà, Từ Bích Ảnh run lẩy bẩy không có ý muốn xuống xe. Cố Du đỡ cô ta xuống xe, nhận chìa khóa của Từ Bích Ảnh mở cửa, đưa cô ta ngồi lên ghế sa lon.

Từ Bích Ảnh cúi thấp đầu, không nói gì. Cố Du rót cho cô một cốc nước, cô ta lại thấp thỏm giọng nói: "Anh có thể ngồi với em một lúc không, hôm nay em thật sự rất sợ hãi..."

Cố Du nhìn thoáng qua thời gian, cách thời gian bắt đầu họp thường niên chỉ còn mười mấy phút, dù sao đều là đến muộn.

Anh ngồi trên một ghế sofa khác.

Từ Bích Ảnh ánh mắt lóe lên, một loại dũng khí không tên đang chống đỡ cô ta khiến cô ta nghĩ đến "thuốc" mà mình đã cất giữ trong ngăn tủ từ lâu... Cô ta nghĩ, có lẽ đã tới lúc cô ta phải đánh đến cùng mới có thể càng thêm kiên cường bước tiếp con đường này

*

Hôm nay, Nguyễn Thu Thu phải tham gia tiệc thường niên, đến lúc đó, Đồ Nam sẽ giới thiệu công lao của Nguyễn Thu Thu trong tiệc rượu, cũng để cho tất cả mọi người cảm miện.

Nguyễn Thu Thu ăn mặc rất mộc mạc, cô trang điểm thanh nhã, mặc chiếc váy đen nhỏ, khoác một chiếc áo khoác dày giữ ấm ra ngoài. Đại boss Trình chân chính đang ngồi trong nhà chơi máy vi tính, bộ dáng không liên quan đến tôi, tôi là người ngoài cuộc.

Thật là không biết nên ghen tị hay là nên bội phục sự sát phạt quyết đoán của Đồ Nam đây.

Cuộc họp thường niên được tổ chức trong một khách sạn đắt tiền.

Nguyễn Thu Thu vừa xuất hiện, dù ăn mặc vô cùng đơn giản nhưng vẫn là một điểm sáng như cũ, đi đến chỗ nào cũng thu hút tầm mắt của người. Cô khách khí chào hỏi cùng một đám người không quen biết. Phó Tử Trừng và Tiêu Phiền hình người đáng chú ý đứng ở một bên rót rượu, liếc trộm Nguyễn Thu Thu vài lần, nói: "Quả nhiên vẫn là chị dâu đẹp nhất."

"Nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của hai người đi, không biết chủ động xuất kích đi tìm đối tượng à?" Chẳng từ biết lúc Đồ Nam đi lên

trước nhận một chén Champagne, xỉ vả hai người.

"Bọn tôi nào giống cậu, bôi keo xịt tóc còn dày hơn cả tường thành."

Đồ Nam: "Cút."

"Người ta nào giống Tiêu Phiền, nhớ thương tình cũ."

Tiêu Phiền đỏ mặt: "Cậu đừng nói nữa."

Mấy người nói thì nói vậy, nhưng cũng không thể đến trước mặt Nguyễn Thu Thu chào hỏi, miễn cho bị những người khác truyền lời ong tiếng ve. Nguyễn Thu Thu gật đầu mỉm cười với bọn họ từ xa, thướt tha duyên dáng, quyến rũ động lòng người, trong lòng mấy người nhộn nhạo, nháy mắt lại lâm vào suy nghĩ mình cũng sẽ có vợ đẹp.

Hôm nay Lão Mạnh ăn mặc rất hoạt bát. Gần đây vợ lão mang thai lần hai, lão chạy đi chạy lại hai đầu cũng không thấy mệt, ngày thường trong lời nói đều là tràn ngập tình yêu thương dành cho vợ và con cái khiến Nguyễn Thu Thu hâm mộ không thôi.

Một cuộc hôn nhân tốt đẹp sẽ thay đổi hai người trở nên tốt hơn, Lão Mạnh và vợ lão chắc hẳn đã rất hạnh phúc.

"Tôi hôm qua tôi mơ thấy có một tên chó chết vừa ý vợ tôi, dọa tôi cả người toát mồ hôi lạnh! Nhưng mà tôi không thể nói với vợ được, cô biết tại sao không?"

Nguyễn Thu Thu vô thức đặt câu hỏi: "Vì sao?"

Lão Mạnh vỗ tay ra tiếng: "Câu hỏi của cô vô cùng phi có ý nghĩa. Bởi vì chuyện này muốn liên quan đến một bản manga « NA NA », Nana lúc trước cũng mơ thấy bạn trai của mình vượt quá giới hạn sau đó liền thật sự bị đội..."

"Muốn ăn sushi không?" Nguyễn Thu Thu lựa chọn cắt ngang mạch não thần kinh của lão.

"Được được."

Lão Mạnh kẹp miếng sushi cá ngừ, bỗng nhiên thần thần bí bí hỏi: "Vậy cô có biết nhân vật 2D nào thích ăn sushi..."

Nguyễn Thu Thu: "A, hình như có người đang gọi tôi!"

Thật vất vả mới thoát được ma chú lão Mạnh, Nguyễn Thu Thu thở phào nhẹ nhõm.

Ông chú này bình thường tính cách là rất tốt, nhưng mà có một tật xấu là nói được ba câu thì hai không rời thế giới giả tưởng, mỗi một chủ đề đều lão đều có thể đưa đến các loại Manga anime. Nghe nói lúc trước lão quen biết vợ trong một cuộc triển lãm Anime, hai người hợp nhau một cách lạ kỳ, ngẫu nhiên cãi nhau cũng là bởi vì nhân vật yêu thích khác nhau, đáng yêu vô cùng.

Còn chừng mười phút đồng hồ nữa, Đồ Nam liền sẽ lên đài chủ trì cuộc họp thường niên, Nguyễn Thu Thu vừa nghĩ tới đợi lát nữa còn phải lên đài, vội vàng bụng thức ăn xuống, dự định đi sửa lại son môi.

Nguyễn Thu Thu sửa xong son môi, từ toilet ra lại đụng phải Cố Du.

Sắc mặt của anh ta nhìn là lạ, áo sơmi màu trắng dúm dỏ, sắc mặt phỉếm hồng. Anh đứng trước bồn rửa ray công cộng bồn, dùng sức tạt nước vào mặt, cố gắng làm giảm nhiệt độ xuống để cho mình tỉnh táo lại.

Nguyễn Thu Thu có chút ngạc nhiên: "Cố Du, anh sao vậy?"

Hiếm thấy Cố Du hốt hoảng, anh ta chậ vật xoa nước trên mặt, đề cuồng hợng nói: "Đừng tới gần tôi! Hình như tôi uống lầm thuốc rồi!"

Một tay anh ta chống trên bồn rửa tay, nửa trên cơ thể ướt đẫm, làn da lộ ra màu đỏ hồng, ngay cả con mắt cũng đã đỏ lên.

Nguyễn Thu Thu xem phim nhiều, lại liên tưởng đến Cố Du là nam chính, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

"Không phải là anh trúng xuân..."

"Suyt!"

Cố Du cố nén thống khổ, nói: "Tôi đến nơi này mới phát hiện không hợp lý, hiện tại với bộ dáng này cũng không có cách nào đi bệnh viện. Cô cứ làm như không thấy, đi mau!"

Trong tầm mắt mờ mịt của anh ta, Nguyễn Thu Thu hết nhìn đông tới nhìn tây.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, kỳ quái, nữ chính đâu? Không phải là đang ở một phòng nhỏ nào đó chờ đó chứ?

Mất thấy bộ dáng thống khổ của Cố Du, Nguyễn Thu Thu vừa nghĩ tới chuyện hôm nay anh ta cũng phải lên bực Gia Trùng biểu

diễn, không thể xảy ra chuyện, tình huống lúc này đích thật là có chút không xong rồi.

Nguyễn Thu Thu chợt nảy ra ý tưởng.

Cô tỉnh táo nói: "Người anh em! Ở yên chỗ này chờ tôi! Tôi có cách!"

Cố Du: "???"

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 39

Editor: Hạ Cẩn

Thấy cơ thể có vấn đề, Cố Du lập tức liên tưởng đến Từ Bích Ảnh.

Là Từ Bích Ảnh rót nước cho anh, ôn nhu khuyên anh ở lại đợi một lúc. Cố Du và cô ta quen biết nhiều năm, hai người coi như không có duyên trở thành vợ chồng thì cũng là thanh mai trúc mã. Anh vẫn không thể quyết tâm với Từ Bích Ảnh nên mới gieo ra hạt mầm tai họa hôm nay.

Từ Bích Ảnh ngồi ở trên ghế sofa thút tha thút thít, liên tục xin lỗi, nói mình không đúng.

Điều hòa trong phòng mở nhiệt độ hơi cao, chỉ mới một lúc đã khiến cho anh miệng đắng lưỡi khô. Cố Du uống nửa chén nước ấm, lại liếc mắt nhìn thời gian, quyết định chờ một lát nữa sẽ xuất phát. Bên tai là giọng Từ Bích Ảnh dịu dàng mềm mại "Du ca ca", trong lúc vô tình cô ta ngồi càng ngày càng gần, không biết là vô tình hay là cố ý, cổ áo của ả mở rộng ra, lộ ra da thịt non mềm trắng nõn.

Hai mắt Từ Bích Ảnh đắm lệ yếu đuối buồn bã khiến cho người ta không tự chủ được sinh ra ý muốn bảo vệ.

Tựa như một đám lửa từ lồng ngực lan lên.

Tay Từ Bích Ảnh rơi trên đầu gối của hắn, Cố Du cảm thấy bức bối bởi vì trong đầu của anh đột nhiên hiện lên một khuôn mặt khác, chuyện này khiến hắn cảm thấy xấu hổ vô cùng. Anh đột nhiên đứng dậy, áo khoác cũng không lo cài, giọng điệu lãnh đạm hơn so với ngày thường: "Anh đi trước."

"Anh muốn đi đâu?"

"Xin lỗi, anh có việc..."

"Anh không thể đi!"

Từ Bích Ảnh muốn ôm chặt anh từ phía sau lưng, lại bị Cố Du không chút lưu tình đẩy ra, lực đẩy của anh hơi lớn khiến ả hơi sơ suất không đề phòng mà ngã sập xuống đất. Cố Du lớn cát bước đi ra cửa, cạch một tiếng đóng cửa lại.

Từ Bích Ảnh âm thầm kêu hồng bét, vội vàng xông lên trước muốn đuổi theo Cố Du, không đợi cô ta đuổi theo, Cố Du đã lái xe đi mất dạng.

Từ Bích Ảnh thật sự sợ hãi.

Điều đầu tiên cô ta nghĩ đến lúc này không phải là Cố Du có thể xảy ra chuyện gì hay không mà là liệu mấy ả đàn bà khác có thừa lúc xông vào chiếm được tiện nghi không?

Cố Du lái xe chạy tới khách sạn. Khách sạn tổ chức họp thường niên cùng lắm chỉ mất mười mấy phút đường xe, bây giờ chạy tới còn kịp.

Trong xe chật chội, cảm giác hơi oi bức, Cố Du mở cửa sổ ra, để gió mát thổi vào mặt mình khiến cho dòng máu đang sôi trào của anh ta có thể bình tĩnh lại. Tim của anh như sắp nổ tung, cảm giác này khiến anh có loại dự cảm bất an.

Dự cảm bất an này sau khi đến khách sạn đã lên tới đỉnh điểm.

Cố Du chật vật trốn trong toilet, tạt nước lạnh vào mặt của mình, cố gắng giữ bản thân tỉnh táo nhất có thể.

Cả người anh đều khô nóng bất an khó nhịn, nơi nào nổi lên phản ứng rõ ràng khiến Cố Du bất chợt nhận ra mình đã bị hạ được. Còn là ai trồng khoai đất này nữa, trong lòng của anh đã lập tức có một ứng cử viên -- cũng là người mà Cố Du không muốn tin tưởng nhất

Anh không ngờ, Từ Bích Ảnh lại dám làm ra thủ đoạn hạ lưu như thế!

Thuốc của cô từ đâu mà có, từ lúc nào mà cô ta lại có suy nghĩ như vậy, Cố Du đều không biết. Giờ này anh ốc còn không mang nổi mình ốc, lúc nào cũng có thể bị người khác nhìn thấy, nhưng mà phải từ bỏ ngày cơ hội ngày hôm nay, Cố Du không cam tâm.

Tại sao mỗi lần luôn luôn xảy ra sự cố tại thời khắc mấu chốt?

Cố Du liều mạng khắc chế sự xúc động của mình, hận không thể ngay lao đi tắm nước lạnh ngay lập tức. Ngay tại lúc khốn cùng này, người anh không muốn gặp nhất lại xuất hiện trước mặt anh.

Là Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu bảo Cố Du không được chạy loạn, trước tiên có thể trốn trong toilet, cô chạy về đại sảnh tầng hai, Đồ Nam đã đứng ở trên bục chuẩn bị lát nữa ra sân bắt đầu phát biểu.

Nguyễn Thu Thu: "... Hồng rồi!"

Cô phải tranh thủ thời gian!

Thừa dịp những người khác không chú ý, Nguyễn Thu Thu gọi một nhân viên phục vụ lại, là nam sinh trẻ tuổi. Cô túm đối phương qua một bên, nam sinh mặt đỏ tới mang tai, lắp bắp hỏi có chuyện gì. Nguyễn Thu Thu nghiêm túc nói: "Các cậu có đá không?"

"Có có." Nhân viên phục vụ còn tưởng rằng cô muốn uống đồ uống lạnh "Tôi đi lấy cho ngài."

"Tốt, cho tôi một thùng!"

"Một thùng???" Nhân viên phục vụ bị Nguyễn Thu Thu dọa cho đứng hình.

Nguyễn Thu Thu chấp tay trước ngực, ôn nhu nói: "Xin nhờ xin nhờ, có việc cần dùng gấp."

"Ách, có thể dùng đá tủ lạnh được không?"

"Có thể có thể! Làm phiền cậu nhanh một chút, cảm ơn!"

Nữ chính không biết chạy đi nơi nào rồi, kịch bản đột nhiên phát triển tình huống hạ dược, Nguyễn Thu Thu cũng rất bất ngờ. Nhưng lúc máu chốt như thế này này, hiển nhiên không thích hợp lấy thân giải độc. Đêm nay đối với Cố Du mà nói là rất quan trọng, anh chắc

chấn không muốn bỏ vệt mắt, Cố Du chắc chắn không hi vọng bỏ lỡ, anh là người rất có tham vọng.

Cho nên, Nguyễn Thu Thu đành phải hạ một liều thuốc nặng.

Cậu nhân viên phục vụ rất nhanh nhẹn, mới chờ có một lúc đã mang thùng nước tới, Nguyễn Thu Thu vắt vắt nhận lấy.

"Ngài không sao chứ, cần tôi giúp ngài không?" Cậu có chút không đành lòng.

"Làm phiền cậu tìm giúp tôi một bộ đồ tây, khách sạn có không? Đại khái cau 1m8, cỡ không quá nhỏ. A đúng, lấy thêm một cái khăn lông."

Thời gian khẩn cấp, không rảnh đi thuê phòng, Nguyễn Thu Thu đành phải để Cố Du thiết thời một chút, ở tạm trong toilet vậy.

Đến lúc Cố Du đưa mắt nhìn Nguyễn Thu Thu mang theo một thùng đá và một cái thùng không tới, anh không khỏi sửng sốt.

Về mặt Nguyễn Thu Thu kín đáo: "Anh đã từng nghe nói qua trò dội nước đá lên đầu* chưa?"

*Dội nước đá lên đầu là trò chơi thử thách nhằm nâng cao nhận thức về ALS là căn bệnh khiến các tế bào thần kinh vận động của con người bị tê liệt. Khi dội nước đá giống như trong thử thách thì phản ứng thần kinh của người bị dội nước lạnh cũng xảy ra trường hợp tương tự như vậy một phần.

"..."

Cố Du đi vào toilet, để cho an toàn, Nguyễn Thu Thu mặt dày mày dạn canh giữ ở cửa nhà vệ sinh nam.

Cái giờ này hiếm có người đến toilet "giải quyết", Nguyễn Thu Thu đợi trong chốc lát, nghe được tiếng nước ào ào trong toilet thì dần dần thả lỏng.

Đúng lúc này, trên hành lang, một người đàn ông đi đến, là nhân viên của công ty. Anh ta nhìn thấy Nguyễn Thu Thu, đầu tiên là ngạc nhiên sau đó lập lúng túng chỉ chỉ WC nam: "Cái kia..."

Nguyễn Thu Thu chân thành hỏi: "Anh vội à?"

"Gấp, à không gấp..."

"Nhà vệ sinh nam hỏng rồi, anh đi cái khác đi."

"..."

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, bầu không khí tức thì trở nên xấu hổ dị thường.

Anh chàng kia gãi gãi đầu, không dám hỏi Nguyễn Thu Thu sao lại biết toilet nam hỏng, đành phải ngượng ngùng nói: "Vậy tôi đi toilet khác nhìn xem."

Nguyễn Thu Thu vẫn chân thành như cũ: "Chúc anh đi vệ sinh vui vẻ."

"..."

Đưa mắt nhìn đối phương đi xa, Nguyễn Thu Thu lau lau mồ hôi lạnh trên trán, cô có cảm giác sâu sắc rằng hôm nay mặt mũi của mình bị mất sạch rồi. Chỉ sợ ngay ngày thứ hai toàn bộ công ty đều

sẽ xuất hiện tin bát quái liên quan tới việc tại sao Nguyễn Thu Thu lại đứng canh ở WC nam không nhúc nhích.

...

Đêm nay, cả đời này Cố Du sẽ không quên.

Anh đã từng được cảm nhận cái gì gọi là giá rét thấu xương, cóng đến cơ bắp cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run run rẩy rẩy, nhưng vẫn phải cắn răng chịu đựng. Anh cắn răng dội nước đá, trong đầu đều là chuyện về tương lai, về quá khứ, về hiện tại, anh nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Từ nhỏ, cha mẹ đã dạy bảo anh phải biết gánh vác trách nhiệm, chỉ là từ giờ khắc này, anh đã không đủ sức để gánh vác thân phận anh trai này nữa rồi. Một chút ấm áp cuối cùng của anh dành cho Từ Bích Ảnh đã bị nước đá dập tắt, lạnh đến chết lặng.

Cuối cùng, anh cũng không cảm giác được bất luận cảm giác khô nóng nào nữa.

Anh nghiêm mặt lau khô nước đọng trên người, thay một bộ tây trang màu đen, vai hơi chật nhưng vẫn coi là vừa vặn.

Cố Du mang thùng đi ra cửa, sắc mặt đã khôi phục vẻ yên tĩnh ôn hòa của ngày thường, nếu như không phải có mái tóc ướt nhap và làn da nhột nhột tái cứng ngắc thì chắc cô sẽ nghĩ chuyện vừa nãy là mình bị hoa mắt mắt.

Nguyễn Thu Thu nói: "Thùng cứ để chỗ này, đợi chút nữa sẽ có người tới lấy. Anh ở đây sửa soạn lại một chút đi. Để tránh bị nghi ngờ, tôi vào hội trường trước đây."

"Thu Thu!"

Nguyễn Thu Thu quay đầu lại, nghi hoặc: "Hả?"

Anh đưa ngón tay ra rồi lại rút về, môi mím thành một đường thẳng tắp, nhìn gương mặt xinh đẹp kia, anh kiềm chế thu lại cảm xúc, giọng điệu và cảm xúc đều vừa phải để tỏ vẻ cảm kích: "... Nguyễn Thu Thu, cảm ơn cô. Ân tình hôm nay của cô, tôi nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng."

Nguyễn Thu Thu bị dáng vẻ chững chạc đàng hoàng của anh ta chọc cười.

Cô đập một cái vào bả vai Cố Du, cười híp mắt nói: "Này, đừng có khách khí như vậy, đợi lát nữa biểu hiện tốt chút."

Cố Du nhìn cô, cũng cười.

Anh ừ một tiếng.

Một bên khác, Đồ Nam đứng trên đài, không nhìn thấy hai người Nguyễn Thu Thu và Cố Du đâu, lòng nóng như lửa đốt. Cậu nháy nháy mắt ra hiệu bảo bọn Tiêu Phiền đi tìm người, đợi lát nữa giới thiệu người mới, hai người đều không ở đây thì phải ăn nói kiểu gì.

Đang nói Nguyễn Thu Thu liền từ một bên đi tới.

Tiêu Phiền thở phào nhẹ nhõm, chạy chậm đến trước mặt Nguyễn Thu Thu, thấp giọng hỏi: "Chị dâu, chị đi đâu vậy?"

Nguyễn Thu Thu sửa sang lại tóc, nói: "Tôi đi toilet, thật xin lỗi, bụng tôi không tốt."

"Vậy là tốt rồi, chị nhanh chuẩn bị một chút đi!"

Nguyễn Thu Thu vào vừa đúng lúc. Trong biển người mê mông, Đồ Nam liếc mắt vài cái đã tìm được cô, cậu vô cùng tự nhiên chuyển chủ đề đến việc giới thiệu người mới bộ phận, đầu tiên là Nguyễn Thu Thu. Đồ Nam vừa nói ra, theo giọng nghị luận âm ỉ của đám người, Nguyễn Thu Thu đi lên đài, đứng chính giữa.

Đồ Nam hắng giọng một cái, nói: "Trước đó có vài người hoài nghi về thực lực của cô Nguyễn đây. Hôm nay, tại đây tôi muốn nói rõ hai điều.

Đầu tiên, chúng tôi tuyển chọn rất công bằng, cô Nguyễn là lấy ưu thế dẫn t

rước tuyệt đối trong cuộc bỏ phiếu để vào Gia Trường, điểm này tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy được, không hề có chuyện người trong nội bộ nhét người vào.

Tiếp theo cũng là chuyện quan trọng nhất, trong game mới « Hiệp Khách Hành » của chúng ta, cô Nguyễn là người sáng tạo chính, trong quá trình làm game đã cho vào rất nhiều linh cảm của bản thân, đã mang đến cho chúng ta ngạc nhiên vô cùng lớn, thành công lần này của công ty không thể không kể đến công lao của cô Nguyễn đây. Xin mọi cho cô Nguyễn một tràng pháo tay!"

Lời Đồ Nam khiến cho đám người xôn xao, bọn họ không nghĩ tới người sáng tạo chính của game lần này lại là Nguyễn Thu Thu.

Vốn dĩ lúc trước mang theo thành kiến, ánh mắt khinh thường giờ dần dập chuyển thành kính nể, tán thưởng. Mới đầu tiếng vỗ tay hoan nghênh Nguyễn Thu Thu còn là ngả ngớn bởi vì mọi người đều đang chỉ reo hò cổ vũ vì vẻ ngoài của cô, còn bây giờ đại đa số người ở tây là thật tâm thật ý vỗ tay cho cô.

Tiếng vỗ tay ngừng lại, Nguyễn Thu Thu bị tâm trạng của của bọn họ cảm nhiễm, cũng có chút vui vẻ. Tay cầm mic của cô hơi run rẩy, để lộ tâm trạng thật của cô nhưng mặt ngoài vẫn cố tỏ ra vô cùng bình tĩnh, cho dù là giới thiệu hay lời cảm ơn đều hề không nói lắp, trôi chảy nói xong.

Đồ Nam vốn dĩ đã chuẩn bị tốt công tác cứu trợ, đã nghĩ xong nên nói tiếp thay Nguyễn Thu Thu như thế nào. Cô tự nhiên như thế khiến Đồ Nam cũng phải âm thầm giơ ngón cái.

Nguyễn Thu Thu cúi chào, lúc chuẩn bị xuống đài, Đồ Nam cười nói: "Làm tốt lắm, chị dâu."

"Dọa chết chị mày rồi." Bộ dáng cứng đờ của Nguyễn Thu Thu suýt nữa khiến Đồ Nam không nhận được cười.

Nếu như không phải vẫn đang ở trên đài, cậu sớm đã không nhận được phải trêu chọc cô chị dâu đáng yêu này rồi.

Nguyễn Thu Thu đi xuống đài, trước mặt cô, người đi tới chính là Cố Du âu phục giày da. Hai người nhìn nhau cười một tiếng, lướt qua nhau trong giây lát, Nguyễn Thu Thu thấp giọng nói: "Cố lên."

"Cảm ơn."

Đợi cho Cố Du lên đài giới thiệu mình, Nguyễn Thu Thu đã chuẩn bị chạy ra.

Cô báo cho lão Mạnh một tiếng, sau đó lặng lẽ cầm áo khoác, tiện thể bảo cậu nhân viên phục vụ tốt tính vừa nãy đóng gói cho cô một đồng hồ ăn mang về nhà. Nguyễn Thu Thu nghĩ, hợp thường niên của công ty, đại boss chân chính cũng hẳn là được ăn đồ ăn mà không phải một người lẻ loi trợ trợ đợi ở nhà.

Bên trong ồn ào náo nhiệt, không có ai phát hiện ra bóng người cô đã lặng yên biến mất.

Cửa được mở ra.

Phòng khách chỉ mở một ngọn đèn nhỏ, vừa tối tăm vừa vắng vẻ. Trình Tuyền ngồi trên ghế sofa, tay đặt sau gáy, tựa hồ đang ngăn người. Nghe thấy tiếng động, anh quay đầu lại, bất ngờ nhìn Nguyễn Thu Thu.

Anh chậm rãi hỏi: "Sao về sớm vậy."

Nguyễn Thu Thu quơ quơ một túi đồ ăn đóng gói trữu nặng trên tay, giơ lên môi.

"Trở về mở tiệc thường niên, ông chủ, ông thấy thế nào?"

"..."

Anh sợ sệt một lát, giọng điệu vẫn nguội ngất như cũ, nhưng đã có chút ảm áp: "Được."

***Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm sau.

Nguyễn Thu Thu đứng trên cân: Tôi thật đàn, quá đàn!

*Lời editor: Chúc mọi người 20/10 vui vẻ (´ ͜ ʔ)♡. Chúc các bạn nữ ngày càng xinh đẹp, học giỏi, đáng yêu nà

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 40

Editor: Hạ Cẩn

Đáp ứng yêu cầu của công ty, Nguyễn Thu Thu mở một Weibo làm việc, trầm ngâm suy nghĩ nửa ngày, mãi mới nghĩ được một cái tên không liên quan đến chữ "Thu", tốn cả một ngày trời, cô suýt chỉ vì tìm một cái tên mà chết ngay tại chỗ.

Theo tin bát quát của nhỏ thư ký, lúc Đồ tổng nghe được tên Nguyễn Thu Thu thì cơ mặt co giật liên tục, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nuốt xuống lời muốn nói.

Tay của cậu gõ gõ trên bàn, nói: "Ừm..." Chim mập bay trước"... Cái tên này, rất hay, rất hay."

Nguyễn Thu Thu đã có thể tưởng tượng ra dáng vẻ Đồ Nam, muốn cười nhưng lại không cười cười nổi.

Không cảm thấy cái tên này rất đáng yêu sao?

Cá nhân Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ cô vô cùng hài lòng.

Weibo "Chim mập bay trước" được sáng lập, mang theo danh họa sĩ của « Hiệp Khách Hành » lại thêm được weibo chính thức của công ty tag vào, lập tức hấp dẫn nhóm quần chúng hít drama đầu tiên. Bọn họ tràn vào Weibo, chỉ thấy duy nhất một bài đăng:

Chim mập bay trước: hello~ buổi tối mọi ăn gì? Cho tôi tham khảo chút nào.

Thế là, đám dân mạng vốn định đến thổ lộ lập tức quên đi dự tính ban đầu, dồn dập nhấn lại bữa tối của mình bên dưới bài đăng, có không ít bữa tối xinh đẹp bị đẩy lên hàng phía trước. Tự nhiên weibo của cô lại biến thành hiện trường giao lưu cơm tối quy mô lớn.

Hai giờ sau, Chim mập bay trước lại đăng một Weibo mới, chính văn chỉ có hai chữ đơn giản: Cơm tối.

Hình ảnh đi kèm không photoshop. Trên bàn bày biện mấy đĩa đồ ăn thường ngày, có thịt có rau, hồng hồng xanh xanh trông rất đẹp mắt, phối hợp là hai bát cơm trắng, khiến cho người là thèm, muốn đi lên nếm thử vài miếng.

"Oa là chủ blog làm sao? Vừa biết hội họa lại biết làm cơm, quả thực là tiên nữ aaaaa."

"Người bên cạnh là ai vậy?"

"Ghen tị! Em cũng muốn ăn!"

"Ài, Cuột sống thần tiên, ghen chết mất!"

Người không biết còn tưởng rằng là chủ blog là người yêu mỹ thực, Weibo hoàn toàn đi đến những vấn đề chả liên quan gì đến công ty. Bình luận chỉ còn lại lời thổ lộ và thảo luận của mấy đồ tham ăn, lẽ tẻ có mấy bình luận không nào cũng lập tức bị ép xuống, như đá chìm trong nước, không nhắc nổi một tia bọt nước đã biến mất không thấy gì nữa.

Đời trước lúc Nguyễn Thu Thu mở Weibo, fan hâm mộ ít hơn nhiều so với bây giờ. Khi đó cô chỉ đăng lên một chút tranh vẽ lúc rảnh rỗi,

ngẫu nhiên sẽ có một ít ảnh lúc đi du lịch, số fan hâm mộ không nhiều nhưng tất cả đều rất thân thiện, hài hòa.

Bây giờ số fan trở nên nhiều hơn, chỉ mới một đêm đã thu được rất nhiều tin nhắn riêng và lượt tag khiến Nguyễn Thu Thu hơi thấp thỏm. Cũng may những người trêu chọc kiếm chuyện chỉ là số ít, phần lớn người đều rất đáng yêu. Nguyễn Thu Thu ứng yêu cầu của công ty, đăng mấy bản vẽ chưa hoàn thành lên, trộn tròn mắt nhìn số lượt theo dõi từ từ dâng lên, chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi mà đã lên tới một trăm nghìn người.

Nguyễn Thu Thu hơi kinh ngạc: "Thật không ngờ lại có nhiều người tới như vậy."

Người vừa ít đăng bài ít vừa không bán hàng như cô hẳn là sẽ rất lãnh đạm mới đúng chứ.

"Đây là chuyện trong dự liệu." Lão Mạnh tiến lên trước, cười híp mắt nhìn Nguyễn Thu Thu, "Đừng nói bọn họ, tôi nhìn Weibo của cô cũng cảm thấy rất ấm áp. A đúng rồi, cô có thể dạy tôi cách làm cơm hộp kia không, vợ tôi nhìn thấy rất thèm, nói rất muốn ăn."

Nói xong, lão Mạnh mang cho Nguyễn Thu Thu mang một túi táo tàu mùa đông* đặt trên bàn làm việc của cô.

Đây là đặc sản ở quê cô ấy nói muốn đưa cho cô một phần cô đừng ngại xấu xí mấy quả táo này giòn ngọt giòn ngọt hương vị cũng không tệ đâu

"Đây là đặc sản ở quê cô ấy, nói muốn đưa cho cô một phần, cô đừng ngại xấu xí, mấy quả táo này giòn ngọt giòn ngọt, hương vị cũng không tệ đâu."

Nguyễn Thu Thu liên tục cảm ơn.

Khoảng thời gian này, thái độ đối xử của các công nhân viên trong công ty với Nguyễn Thu Thu biến hóa khá lớn. Không chỉ có kính trọng cô hơn rất nhiều mà cũng không dám tùy tiện tìm Nguyễn Thu Thu nói chuyện, ánh mắt nhìn cô cứ như đang nhìn đại boss không bằng. Đùa gì chứ, ngay cả Đồ tổng cũng lễ độ cung kính với Nguyễn Thu Thu, bọn họ còn dám không biết điều, thế thì lại rảnh háng quá!

Vốn dĩ ban đầu Nguyễn Thu Thu còn muốn hòa nhập với nhân viên trong công ty, về sau thì nghĩ thông rồi, rõ ràng chính mình không cần thiết phải hòa nhập với mọi người. Ngay từ đầu cô đã từ trên trời rơi xuống, chức vị không thấp, bây giờ cũng trở thành nhân viên cốt lõi, chẳng có cách nào để hòa nhập cùng bọn họ cả, cứ tiếp tục cố gắng thì đối với mọi người mà nói đều là gánh nặng.

Đối với lời giải thích của Nguyễn Thu Thu, lão Mạnh cười cười, nói cô nghĩ được vậy là tốt rồi.

Tại buổi tiệc thường niên ngày đó, Cố Du biểu hiện không tồi, gần đây phong quang vô hạn, nhiều lần được mời tham gia các loại phỏng vấn, trên không ít mạng lưới truyền thông đều có thể nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của anh. Bề ngoài cùng bên trong đều ưu tú, người như vậy sao có thể không hút fan.

Nguyễn Thu Thu ở công ty đụng phải anh một lần, Cố Du rất lễ phép khách khí, rất có phong độ, hai người hiểu ý tránh đi chuyện ngày đó.

Không biết Cố Du bị ai hạ được, cũng không biết giữa bọn họ rốt cuộc giữa hai người bọn họ xảy ra chuyện gì.

Chỉ là, lúc Nguyễn Thu Thu vô tình xem được một cuộc phỏng vấn của anh, truyền thông có hỏi Cố Du rằng phải chăng anh đang yêu đương thì anh ấy trả lời là mình độc thân, Nguyễn Thu Thu đã biết con

đường này của Từ Bích Ảnh đoán chừng sẽ không dễ đi giống như trong sách nữa.

Trong sách, khi truyền thông đặt ra vấn đề này, về mặt anh ta ôn tồn mỉm cười, thản nhiên công khai vị hôn thê của mình, không có chút ý trốn tránh nào.

Hành động này của anh lại thu được một đám fan nữa.

Qua năm mới, đầu tháng, anh lấy tư cách thành viên trong câu lạc bộ của Gia Trường đi tham gia thi đấu. Đây là trận đấu cuối cùng của Cố Du, cũng là trận đấu huy hoàng nhất trong cuộc đời của anh, sau khi thắng được giải quán quân, tâm nguyện của anh đã hoàn thành, anh sẽ từ trước sân khấu dời về phía sau màn, bước vào giai đoạn thứ hai của cuộc đời mình.

Không thể không nói, bất luận là trong sách sách hay bên ngoài, Nguyễn Thu Thu đều rất thưởng thức sự nam tính, dịu dàng và mạnh mẽ của Cố Du.

Chuyện phát triển đến tình trạng như bây giờ, Nguyễn Thu Thu đã không mò ra được Cố Du cuối cùng sẽ cùng sẽ đến với ai. Nói không chừng tình cờ đi dạo lại trùng hợp gặp lại người vợ ở kiếp trước cũng nên, đây đều là chuyện không thể nói chính xác được.

"Cô Nguyễn, đến nhà."

Lái xe nhắc nhở Nguyễn Thu Thu, Nguyễn Thu Thu lấy lại tinh thần, nói cảm ơn, xách túi tào về nhà. Đầu của cô rúc vào trong mũ, lạnh đến mức tay cứng lại, chỉ còn lại hai đầu ngón tay cầm cái túi, há miệng run rẩy trở về nhà.

Phòng khách chỉ mở ra một ngọn đèn nhỏ, màn cửa bị kéo lại, có chút lờ mờ. Nguyễn Thu Thu sửng sốt, hỏi: "Trình Tuyền?"

Cửa phòng tắm mở ra.

Trình Tuyền xoa xoa mái tóc ngắn ướt sũng, chậm rãi nói: "Đến ngay đây."

Nguyễn Thu Thu nghi ngờ nhú mày: "Giờ này mà anh tắm rửa cái gì vậy."

Trình Tuyền ánh mắt lấp lửng nhưng dáng vẻ vẫn bình tĩnh như cũ: "Muốn tắm."

Nguyễn Thu Thu: "...". Lý do không có chút sức thuyết phục nào, cũng không có lời nào để cãi lại.

Đây đã là lần thứ tư, lúc Nguyễn Thu Thu đang tìm Trình Tuyền thì đột nhiên đụng phải cảnh anh tắm rửa xong ra cửa. Ngày thường Trình Tuyền xuất quỷ nhập thần, nếu như không phải tình cờ vào lúc sáng sớm và đêm khuya rời giường đi toilet, nghe được trong toilet của Trình Tuyền có tiếng nước ào ào, Nguyễn Thu Thu có thể sẽ coi là thằng cha này xưa nay không tắm rửa, trên thân còn có thể chà xát chen chân vào từng mắt hoàn cái chủng loại kia.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Nguyễn Thu Thu kìm lòng khôngặng đi lên trước, giữ chặt cánh tay Trình Tuyền cánh tay, cố sức ngửi ngửi người anh.

"..."

"..."

Dưới ánh đèn mờ mờ, hai người bọn họ nhìn chăm chú nhau, cảnh đẹp đến mức không tưởng nổi. Ngón tay mềm mại mà lạnh buốt của

Nguyễn Thu Thu túm chặt lấy cánh tay âm áp rắc chắc của anh, cô có thể ngửi vị hơi nước, còn có thể ngửi được hương sữa.

Cô ngửa đầu, một đôi mắt đào hoa xinh đẹp đuôi mắt khẽ nhếch lên, đôi môi hồng hào cong lên lộ ra hai cái răng nanh.

Mặt của cô hơi phiểm hồng, ánh mắt lóe lên, giống dải Ngân Hà có vô số ngôi sao.

Sau đó.

Cô sâu kín nói: "Vì sao tắm rửa xong còn phải xịt nước hoa?"

Trình Tuyền: "Em ngửi sai rồi."

Nguyễn Thu Thu: "Hai ngày trước em vừa mới ngửi qua đây, là nước hoa nam Gucci đúng hay không?"

Trình Tuyền: "Em ngửi nhầm rồi."

Nguyễn Thu Thu: "Hơn một ngàn khối."

Trình Tuyền mất tự tin "... Em ngửi nhầm rồi."

Người nào đó liều chết không thừa nhận.

Nguyễn Thu Thu vốn muốn tặng Trình Tuyền một lọ nước hoa làm quà sinh nhật, sau khi ngửi thử một đồng nước hoa thì phát hiện, những mùi hương này còn không bằng hương vị sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái dễ ngửi của Trình Tuyền. Lại nói, trường hợp anh cần xịt nước hoa thực sự không nhiều, còn không bằng mua một hộp quà lớn đầy đồ ăn vặt, như thế người nào đó còn vui vẻ hơn.

Hiện tại xem ra, Trình Tuyền hình như rất thích nước hoa?

Thế là Nguyễn Thu Thu hoa lệ hẳn lắm.

Nguyễn Thu Thu nói: "Em đi rửa táo đây." Nói xong liền đi về phía phòng bếp, để lại một mình Trình Tuyền đứng ngây ra tại chỗ.

Một luồng gió lạnh thổi qua, anh im lặng nghĩ, trên giáo trình hình như không phải nói như vậy. Rốt cục là sai ở bước nào?

"À đúng rồi, nghĩ Tết Nguyên Đán, anh có tính toán gì không?"

Ngoài dự đoán của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền giọng điệu ngượng ngắt nói muốn đi công tác.

Đi công tác?!

Nguyễn Thu Thu ngớ người: "Sao đã Nguyên Đán rồi mà còn phải đi công tác, ai lại đi làm việc tầm này chứ?"

Trình Tuyền xoa rụng tóc bên trên Thủy Châu: "Việc quan trọng phải xử lý."

Nguyễn Thu Thu buồn bực.

Vậy kế hoạch kia của cô chẳng phải bị dẹp rồi à?

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 41

Editor: Hạ Cẩn

Kế hoạch luôn luôn không theo kịp biến hóa.

Nguyễn Thu Thu đành phải tạm thời gác lại cho kế hoạch chuẩn một sinh nhật bất ngờ cho Trình Tuyền.

Trình Tuyền chỉ nói là nguyên nhân công việc nên cần đi công tác một chuyến, không hiểu như nào lại cứ nhằm hết và mấy ngày nghỉ tết Nguyên Đán của cô. Nguyễn Thu Thu vừa tự hỏi rốt cục phải làm thế nào để có thể tiếp tục kế hoạch, vừa ngồi ăn đóng táo răng rắc răng rắc, hết quả này đến quả khác.

Thế là, hôm sau Nguyễn Thu Thu mang theo một hạt mận đỏ rực ngay giữa trán đi làm.

"..."

Cô lén lén lút lút lấy ra một cái gương nhỏ, sớm biết vậy cô đã dùng kem che khuyết điểm rồi, giờ thì gay rồi, vì cái viên đậu đỏ tươi chết tiệt này mà cô bị lão Mạnh cà khía rất lâu, còn nói đây là nốt ruồi chu sa kiếp trước của cô, phải cố mà trân quý.

Nguyễn Thu Thu nghiêm mặt, rất không vui.

Vào lúc phê duyệt buổi chiều, cô làm tư thế nữ hiệp hiên ngang cùng với nốt ruồi đỏ thắm giữa trán, lão Mạnh nhìn thoáng qua, nói: "Nha, cái này có chút thú vị."

Nguyễn Thu Thu mặt không biểu tình: "Xin hãy đối xử tử tế với những cô gái có nốt ruồi chu sa."

Lão Mạnh cười ha ha.

Chạng vạng tối, Chim mập bay trước đăng một bài Weibo.

【 tiểu tiên nữ mọc mụn [tim] 】【

Ảnh đi kèm vẫn là một bức tranh đen trắng, nữ hiệp ngồi trên một cành lớn của cây đại thụ, một chân đạp nhánh cây, khoe miệng ngậm một cọng cỏ, buồn bực ngán ngẩm ngẩn ngơ. Chỗ khác biệt nhất chính là trán của nàng có một nốt ruồi chu sa đỏ tươi, dường như làm cả bức họa đều trở nên sống động hơn.

Ngắn ngủi một giờ, đã có hơn mười ngàn bình luận. Đều cười ha ha ha khen đáng yêu.

Nguyễn Thu Thu đặt bức tranh này thành ảnh đại diện.

Thư ký truyền tin cho Nguyễn Thu Thu, nói Đồ Nam vừa mới tham gia một hội nghị xong, đang ngồi ở văn phòng xử lý sự vụ, thuận tiện nói chuyện với Nguyễn Thu Thu. Nguyễn Thu Thu nhận được tin lập tức, chậm chạp lướt đến văn phòng của Đồ Nam.

Một giây trước Đồ Nam vẫn trông rất anh tuấn tài giỏi, một giây sau nhìn thấy Nguyễn Thu Thu, nháy mắt biến thành bộ dáng nịnh hót không có chút liêm sỉ nào.

"Chị dâu, hôm nay chị thật xinh đẹp, chị dâu nhanh ngồi xuống, chị dâu, chị muốn uống cái gì, chị dâu, gần đây công việc bận rộn nhưng mà chị cứ thông thả nha, chị dâu..."

Nguyễn Thu Thu: "Dừng dừng dừng!"

Cô sắp bị một đồng "chị dâu" của Đồ Nam làm cho đầu óc choáng váng rồi.

Một giây Đồ Nam biến trở về vẻ đứng đắn: "Là công việc có vấn đề sao?"

"Ách, không phải, thật ra là việc tư."

Đồ Nam âm thầm nghĩ sẽ không phải là hai vợ chồng nhà bày chiến tranh lạnh đó chứ, kéo một cái ghế ngồi đối diện Nguyễn Thu Thu, dáng vẻ rửa tai lắng nghe: "Chị cứ nói."

Nguyễn Thu Thu cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Trình Tuyền muốn đi công tác vào tết Nguyên Đán, đi làm gì vậy?"

Nguyên Đán? Đi công tác?

Đồ Nam sửng sốt.

Cậu dâu có nhận được tin tức nào Trình Tuyền muốn đi công tác đâu, hướng chi, loại thời điểm này sao có thể để đại boss đi công tác, anh ấy chính là người lười di chuyển nhất, nếu như không có những người khác đi làm, anh ấy sẽ vì lười mà không thêm làm vụ làm ăn đấy luôn.

Nhưng mà... cho dù biết là đại boss nói dối chị dâu, thân là một cấp dưới nịnh hót trung thành và chuyên nghiệp, Đồ Nam vô cùng

tận tâm.

Cậu lập tức phối hợp với lời của Nguyễn Thu Thu nói: "Đúng, đúng vậy, phải đi công tác, rất bận."

Nguyễn Thu Thu lập tức thất vọng, thở dài ồ một tiếng.

Xem ra chuyện Trình Tuyền đi công tác sẽ không thể thay đổi. Như vậy phòng ăn và vé xem phim mà cô đặt trước chỉ có thể hủy bỏ rồi, còn có chuyện ngạc nhiên đã chuẩn bị xong, đều không còn giá trị rồi.

Đồ Nam hỏi: "Chị dâu, sao thế? Chị có chuyện gì không?"

"Không có gì, chỉ là không nghĩ tới còn có người phải đi làm việc vào ngày nghỉ lễ." Nguyễn Thu Thu đứng lên, " Còn nghĩ là có thể cùng đón giao thừa, vậy mà...."

"Đúng rồi, chỗ anh ấy đi công tác có xa không?"

Đồ Nam vội ho một tiếng: "Chắc là cũng coi như xa."

Nguyễn Thu Thu: "?"

"Ách, là ở thành phố H."

Đi H thị bằng máy bay thì cần hơn ba giờ, hoàn toàn không thể nói là gần. Nguyễn Thu Thu biết rõ khả năng Trình Tuyền về sớm sẽ không lớn, đành phải hoàn toàn từ bỏ kế hoạch.

Sau khi Nguyễn Thu Thu rời đi, Đồ Nam đã tưởng tượng ta mười ngàn kịch bản nhỏ.

Mặc dù không rõ hai vợ chồng này muốn làm cái gì, nhưng Đồ Nam vẫn giữ vững phẩm chất tốt của một nhân viên, giữ bí mật cho Trình Tuyền mọi lúc mọi nơi. Còn cụ thể là xảy ra chuyện gì, Đồ Nam không có lá gan đến hỏi Trình Tuyền, đành phải yên lặng nuốt xuống sự tò mò.

Vừa nghĩ tới đến lúc đó đại boss biết lần này mình khổ tâm phối hợp cùng anh ấy, nhất định sẽ tán dương không thôi, thăng chức tăng lương cho cậu, cưới Bạch Phú Mỹ*, đi đến đỉnh cao của cuộc sống... Khụ khụ khụ thăng chức vẫn là không cần thì hơn, cậu sẽ thăng thiên mất.

Đồ Nam vô cùng hài lòng đối với hành động thông minh, tùy cơ ứng biến của mình vô cùng hài lòng.

...

Cả buổi tối Nguyễn Thu Thu đều phải bận rộn hủy bỏ các loại hẹn trước, bởi vì là ngày nghỉ lễ, các kiểu đặt chỗ trước đều rất hot, hủy bỏ mấy cái đó khiến cho cô chịu tổn thất không ít tiền đặt cọc, đau thịt muốn chết.

Cô đau lòng tính tiền, không phát hiện Trình Tuyền đã liếc nhìn về phía cô không biết bao nhiêu lần.

Sau một giờ, Trình Tuyền cuối cùng cũng ý thức được mình hoàn toàn bị ngó lơ.

"..."

Hôm nay anh mặc áo len đen và quần dài, cổ áo hơi lỏng lẻo, lộ ra xương quai xanh tinh tế. Da của anh trắng sữa, không giống kiểu trắng bệch như thường xuyên không gặp được ánh nắng, càng

không có vết tích lốm đốm lấm tẩm hay lỗ chân lông, làn da tốt khiến Nguyễn Thu Thu hâm mộ không thôi.

Trình Tuyền ngồi bên cạnh Nguyễn Thu Thu, liên tục chuyển kênh.

TV đột nhiên nhảy đến một tiết mục phỏng vấn, người được phỏng vấn là Cố Du.

Nguyễn Thu Thu đang lúc phân tâm, đột nhiên nghe được giọng Cố Du, vô thức ngẩng đầu: "A? Là Cố Du?"

Giọng nói của cô vừa dứt, màn hình TV tối sầm.

Trình Tuyền bình tĩnh giấu điều khiển từ xa đi: "Hình như TV hỏng rồi."

Nguyễn Thu Thu: "... Anh thấy tôi giống trẻ em ba tuổi lắm sao?"

Hành vi của Trình Tuyền hơi khó hiểu đấy, dù sao Cố Du trước mắt đã ký kết hợp đồng với Gia Trùng, là nhân viên chính thức của Gia Trùng, tiện thể nâng cao tỉ lệ người xem lên một chút, xem nhân viên phát huy như thế nào đều là chuyện mà ông chủ nên làm mà.

Nhưng Nguyễn Thu Thu lười hỏi nhiều.

Trình Tuyền vốn là luôn làm ra một chút hành động không cần lý do, cô cũng quen rồi.

Nguyễn Thu Thu nói: "Vậy em trở về phòng đây, ngủ ngon!"

Còn có ngày cuối cùng ban, có thể nghỉ để ngủ một giấc thật ngon, Nguyễn Thu Thu đã chuẩn bị kỹ càng để đêm đen tối mịt có thể trốn trong chăn, ăn thức ăn giao hàng để sống.

"Ầm." Đây là tiếng cửa đóng lại

Ngồi ở trên ghế sofa, Trình Tuyền trầm mặc.

Anh yên lặng móc ra một túi Lay"s vị khoai tây chiên tự nhiên, răng rắc răng rắc bắt đầu ăn, vừa tự hỏi bước tiếp theo kế hoạch nên tiến hành như thế nào.

Ngày hôm nay vốn nên là nói lời khách sáo với Nguyễn Thu Thu, đã thất bại một nửa, nhưng còn có kế hoạch tiếp theo vẫn có thể cứu vãn cục diện.

Anh rất có lòng tin.

*

Quả nhiên Trình Tuyền làm như anh nói, sáng sớm đã thu dọn xong rương hành lý, đáng vẻ chuẩn bị đi xa nhà

Nguyễn Thu Thu vội vàng thay quần áo, vẫn không quên nhắc nhở anh mang theo đồ vật cần thiết. Đáng vẻ Trình Tuyền hồ hững Nguyễn Thu Thu thấy mà phải sốt ruột thay anh, nếu như thời gian cho phép, cô phải nhìn chăm chăm Trình Tuyền bỏ đồ vào trong rương hành lý mới được.

Lúc trước khi ra cửa, Nguyễn Thu Thu nói: "Vậy anh đi đường cẩn thận, em sẽ không tiễn anh."

"Ừ."

"Còn có..."

Nguyễn Thu Thu suýt nữa thốt ra một câu sinh nhật vui vẻ. Cô nghĩ nghĩ, sờ mũi một cái, nói: "Được rồi, không có gì. Tự chăm sóc

mình cho tốt."

Mặc dù Trình Tuyền luôn khiến người ta phải lo lắng, nhưng mà lúc chưa có cô ở đây anh cũng sống tốt mà, chắc là cũng không xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng đâu.

Đưa mắt nhìn Nguyễn Thu Thu đi ra ngoài, Trình Tuyền còn quy củ vẫy tay hẹn gặp lại với cô.

Sau khi cửa đóng lại, anh lập tức bắt đầu hành động. Dựa theo trong sách nói, dự định chuẩn bị một bữa tối tốt đẹp dưới ánh nến. Đương nhiên không thể thiếu nến, rượu vang và bò bít tết rồi.

Nguyễn Thu Thu vẫn không biết Trình Tuyền đang nói láo.

Cả ngày cô đều có chút không tập trung.

Nếu Trình Tuyền không ở đây, cô có nên đi tham gia tiệc tối với đồng nghiệp không, mọi người cùng hát hò, ăn cơm?

Đến tận lúc tan làm cô vẫn không quyết định được mình có nên đi tham gia với mọi người không.

Nguyễn Thu Thu vừa nghĩ tới căn hộ trống rỗng đang chờ cô trở về, bỗng nhiên cảm thấy không thú vị. Trong đầu của nàng thoáng hiện lên một ý nghĩ ——

Không bằng, dứt khoát mua vé máy bay qua tìm Trình Tuyền là được rồi?

Bàn làm ăn chắc chắn là bàn vào ban ngày, vậy thì buổi tối mở tiệc chúc mà là được rồi, đi một thành phố khác cũng là một lựa chọn không tồi!

Bỗng nhiên có một cuộc hành trình nói đi là đi, Nguyễn Thu Thu có chút hưng phấn. Cô là người thuộc trường phái hành động, nói được thì làm được, nói với người lái xe riêng một tiếng rằng mình có việc gấp, sau đó lập tức gọi taxi tiến đến sân bay.

Trên đường Nguyễn Thu Thu cấp tốc đặt vé, may là cô mang theo chứng minh nhân dân. Chỉ là đồ trang điểm không mang, đến lúc đó đành phải mua ít đồ cần thiết dùng tạm vậy.

Chuyến bay gần nhất là hơn chín giờ đêm, cái giờ này tới sân bay chắc cũng chỉ đến tám giờ, không cần gửi hành lý thì chắc sẽ nhanh hơn một chút. Nguyễn Thu Thu vừa xuống xe liền nhanh chóng phi nước đại, trên đường đi lấy phiếu kiểm an, mua vé lên máy bay, hiệu suất vô cùng cao, thuận lợi vào được cửa phi cơ trước 9h.

Đã bắt đầu xét vé, Nguyễn Thu Thu xếp hàng để xét vé, sau khi kết thúc thì ngồi ở trên vị trí của mình.

Cô rất may mắn mua được vị trí gần cửa sổ, chỉ là lần này không ở khoang hạng nhất, bên cạnh cũng không có Trình Tuyền, ngồi ở cạnh cô là một cặp tình nhân, chàng trai còn đứng núi này trông núi nọ mà liếc trộm mấy lần Nguyễn Thu Thu, bị bạn gái phát hiện kéo lấy lỗi tai đổi chỗ ngồi với anh ta, lúc này mới yên tĩnh.

Máy bay còn mấy phút nữa mới cất cánh, Nguyễn Thu Thu mở điện thoại ra, mở ghi chép cuộc trò chuyện với Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu: "Tôi đang đi tìm anh đó, có phải là rất ngạc nhiên không? Máy bay lập tức cất cánh, mấy giờ nữa chúng ta sẽ gặp nhau ~ "

Nói xong, Nguyễn Thu Thu tắt máy, dựa trên chỗ ngồi, nhắm mắt dưỡng thần.

Chuẩn bị hoàn tất Trình Tuyền đang ở nhà kiên nhẫn chờ Nguyễn Thu Thu trở về sau khi liên hoan, sau đó, nhận được tin nhắn Nguyễn Thu Thu nói muốn đi tìm anh.

Trình Tuyền: "..."

Cô đi chỗ nào tìm? Lên trời tìm à?

Anh nhanh chóng phản ứng lại, gọi điện thoại cho Đồ Nam. Trình Tuyền hiếm khi gọi điện thoại cho Đồ Nam, Đồ Nam nhìn tên người gọi mà giật nảy mình, không để ý tới đối tượng hẹn hò, lập tức đi sang một bên nhận điện thoại.

"Đại boss, có chuyện gì vậy? Không phải lại tăng ca nữa chứ?"

Trình Tuyền ngượng ngắt: "Cậu nói với cô ấy là tôi đi đâu?"

Đồ Nam đầu tiên là ngạc nhiên, lập tức kịp phản ứng được Trình Tuyền đang nói ai.

"Em thuận miệng nói là đi thành phố H, làm sao?... Không phải chứ, chị dâu chạy đi tìm anh rồi?! Mụ nội nó!"

Đáp lại Đồ Nam chỉ là những tiếng "tút tut" vang vọng.

Về mặt cậu như đập phải sh*t, quên cả việc mình vẫn đang xem mắt. Nguy rồi nguy rồi, lần này nguy thật rồi.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 42

Editor: Hạ Cẩn

Sau khi cúp điện thoại, Trình Tuyền liền lập tức gọi điện thoại cho Nguyễn Thu Thu, nhưng đầu bên kia chỉ có duy nhất một câu nói lặp đi lặp lại "Thuê bao quý khách vừa gọi.....".

Anh cầm lấy áo khoác đi ra ngoài, nhanh chóng chạy tới sân bay, kiểm tra thông tin chuyến bay của Nguyễn Thu Thu.

...

Nguyễn Thu Thu ngủ rồi.

Cô cảm thấy mình đã ngủ rất lâu nhưng mà máy bay vẫn chưa cất cánh.

Đúng lúc này, loa phát thanh trên máy bay đột nhiên vang lên, một giọng nữ dịu dàng chậm rãi nói: "Kính thưa các hành khách của chuyến bay lần này, do điểm đến của chuyến bay đột nhiên xảy ra bão tuyết, thời tiết ác liệt nên máy bay không thể cất cánh, chuyến bay này sẽ tạm thời bị hủy bỏ chuyến, chúng tôi rất xin lỗi vì đã gây ra ảnh hưởng không tốt cho quý hành khách..."

Vừa dứt lời, hành khách chung quanh lập tức lên tiếng phản nản, đại khái là ai cũng không ngờ sẽ phát sinh ra tình huống như vậy.

Bình thường nếu hủy bỏ chuyến bay thì đa số đều sẽ hủy bỏ trước khoảng 1,2 ngày, bây giờ thì đổi vé kiểu gì nữa. Khởi nghĩ làm gì, có lẽ mấy chuyến bay khác đến thành H cũng đã bị hủy rồi.

Nguyễn Thu Thu cũng bất ngờ.

Điều cô lập tức nghĩ đến chính là, Trình Tuyền sẽ không bị kẹt ở nơi đó chứ.

Tiếp viên hàng không vẫn đang nhẹ nhàng an ủi tâm tình của mọi người, thời tiết là nhân tố ảnh hưởng không thể khống chế, hoãn chuyến bay cũng là chuyện không còn cách nào khác, Nguyễn Thu Thu chỉ còn biết chấp nhận số phận, lấy điện thoại ra, chuyến bay hủy bỏ rồi thì về nhà đi ngủ vậy.

Nguyễn Thu Thu vừa mở điện thoại ra, liền nhìn thấy Trình Tuyền liên tiếp gửi mấy tin nhắn.

"Tôi không đi công tác."

"Nếu chưa cất cánh thì mau xuống máy bay nhé."

"Tôi nhìn thấy chuyến bay bị hủy, em ở đâu?"

"Tôi đến sân bay rồi."

Lần đầu Trình Tuyền gửi một dãy tin nhắn liên tiếp như thế, Nguyễn Thu Thu giật nảy mình. Lập tức, cô kịp phản ứng —— Nguyễn Thu Thu nghiêng nghiêng rằng, thẳng nhãi ranh Trình Tuyền

này không đi công tác? Thế rồi cuộc là thằng này đang muốn làm gì vậy?

Nguyễn Thu Thu theo các hành khách khác xuống máy bay, gọi điện cho Trình Tuyền.

Vừa ra khỏi cửa, những bông tuyết ào ào từ trên trời rơi xuống, Nguyễn Thu Thu run lập cập, chẳng biết từ lúc nào trên mặt đất đã bị phủ một lớp trắng xóa.

Màn hình điện thoại hiện lên là đang gọi cho đối phương, còn chưa kịp kết nối, một giây sau, bíp một tiếng, điện thoại im lặng, sập nguồn, hết pin nên tự động đóng cơ.

Nguyễn Thu Thu: "!!!"

"Đừng chết a!"

Móa! Cô đíu mang sạc pin!

Giờ phút này trong lòng Nguyễn Thu Thu đang có hàng ngàn con thảo nê mã* lộp cộp lộp chạy qua, cô về phía sân bay, mong là lát nữa sẽ mượn được sạc điện thoại.

* Thảo nê mã là tên một con vật, trong tiếng Trung Quốc, nó con là một câu chửi bậy tương tự như "wtf" dị đó.

Đợi cho cô về được đại sảnh, móa, biến người mênh mông, tìm Trình Tuyền kiểu gì chứ. Nguyễn Thu Thu nhúc nhích khởi động lại điện thoại, may mắn vẫn còn có 5% pin, Nguyễn Thu Thu thành công mở được điện thoại.

Cô nhìn thấy mấy cuộc gọi nhớ của Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu vội vàng mở video call.

Tít một tiếng, đối phương đã kết nối. Nguyễn Thu Thu nói: "Điện thoại di động tôi sắp hết pin rồi, anh ở đâu?"

Ở đầu video bên kia, khác Trình Tuyền cũng đứng trong sảnh lớn của sân bay, phía sau là toàn là người đến người đi, Nguyễn Thu Thu không thể nhìn ra nơi anh đứng. Trình Tuyền nói: "Đứng tại chỗ."

Nguyễn Thu Thu: "Ừ, hả?"

Điện thoại lại tắt máy.

Nguyễn Thu Thu: "...". Cô thật sự là không còn sức chửi bậy nữa rồi.

Đang lúc Nguyễn Thu Thu hết nhìn đông tới nhìn tây, phía sau vang lên giọng Trình Tuyền chậm rãi: "Em đang nhìn cái gì."

Nguyễn Thu Thu bị dọa đến hết hồn.

Cô quay đầu lại, Trình Tuyền bình tĩnh đứng ở phía sau. Không biết nên kinh hãi hay là kinh hãi đây, Nguyễn Thu Thu trợn mắt: "Chuyện gì xảy ra? Sao lại không đi công tác nữa?"

Trình Tuyền ánh mắt lơ đãng: "Thời tiết không tốt, hủy bỏ."

Nguyễn Thu Thu: "... Không phải anh bay chuyến ban ngày sao?"

"Ừ, hủy rồi."

Mặc dù Trình Tuyền trả lời vô cùng trấn định nhưng giác quan thứ sáu nói cho cô biết Trình Tuyền chắc chắn đang nói láo.

Nhưng... Được rồi. Vốn là muốn làm tiệc chúc mừng sinh nhật cho anh, ai ngờ rằng chuyện lại như vậy.

Nguyễn Thu Thu thở dài: "Về nhà."

Hai người đi về phía trước mấy bước, Nguyễn Thu Thu nhìn thoáng qua Trình Tuyền, lại liếc mắt nhìn, khiến Trình Tuyền không tự chủ được kiểm tra xem mình có đi cùng tay cùng chân hay không.

"Này."

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Lúc anh tới, đi rất gấp sao?"

Trình Tuyền rất ít khi nào mồ hôi đầm dề, nhưng lúc này, tóc anh thấm đầy nước, mồ hôi chảy xuống làm ướt cả cổ áo. Lúc anh đi đường vẫn im lặng, dáng vẻ bình tĩnh thông dong giống bình thường, nhưng dấu hiệu trên cơ thể anh đã nói cho Nguyễn Thu Thu biết vừa rồi anh nhất định đã vận động vô cùng kịch liệt.

Trình Tuyền yên tĩnh một giây, giọng điệu nguội ngất trả lời: "Là do tuyết rơi."

"Ồ, ra vậy."

Nguyễn Thu Thu tỉnh ngộ. Ngẫm lại cũng đúng, Trình Tuyền sao có thể vì cô mà chạy như bay đến đây, anh làm chuyện gì đều chậm rãi thành thói, thậm chí lúc đang thi đấu còn có thể đi uống nước, loại tính cách chậm rãi, nguội ngất như vậy chắc hẳn cũng sẽ không cảm thấy lo lắng.

Hai người ra cửa, bông tuyết ào ào đập vào mặt.

Trên đường cô chạy tới sân bay, không có một dấu hiệu nào cho thấy tuyết sẽ rơi, ấy vậy mà chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, con đường lại đã trắng xóa cả rồi.

Trình Tuyền gọi xe, hai người ngồi ở hàng sau, không ai có ý định lên tiếng trước.

Nguyễn Thu Thu liếc mắt nhìn anh: "Không hiểu kỳ vì sao tôi đi tìm anh à?"

"Em muốn đi ra ngoài chơi." Anh đưa ra câu trả lời có khả năng lớn nhất.

Trình Tuyền ngay lập tức loại khả năng Nguyễn Thu Thu vì anh mà chạy đến một thành thị khác.

"Đoán sai rồi."

Bác lái xe mở đài phát thanh, MC đang đếm ngược, chuẩn bị cất cao giọng hát chúc mọi người một tết Nguyên Đán vui vẻ, sắp bước vào năm mới.

Cho dù loại thời điểm này không thích hợp, không có bánh kem, không có bầu không khí tốt đẹp, không có bài hát chúc phúc, ngoài cửa sổ xe còn có tuyết rơi trắng xóa bầu trời.

Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên xúc động.

Khi người dẫn chương trình đếm ngược đến số cuối cùng, cô móc ra từ trong túi một khối bánh ngọt nhỏ xiêu vẹo, nói với Trình Tuyền: "Sinh nhật vui vẻ nha."

"..."

Đài phát thanh vang lên bài ca chúc mừng năm mới, bác lái xe sư phụ mở loa rất lớn, cơ hồ muốn át lại giọng Nguyễn Thu Thu. Trình Tuyền vốn dĩ đang cụp mắt thấp xuống, sau khi nghe Nguyễn Thu Thu nói, nháy mắt hoảng hốt, cặp mắt dài nhỏ kia yên lặng nhìn Nguyễn Thu Thu, không nói một lời.

Lúc đôi mắt đen sì của anh nhìn chăm chăm vào người khác luôn khiến người ta có cảm giác vô cùng hồi hộp, Nguyễn Thu Thu cũng vậy.

Nguyễn Thu Thu vội ho một tiếng: "Không có lời nào muốn nói sao? Ông chủ Trình?"

"..."

"Không phải anh đang chê bánh kem của em xấu đó chứ?"
Nguyễn Thu Thu cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc bánh kem mềm nhũn vụn vụn, ừ, chính xác là vô cùng xấu.

Cô vẫn nên cất vào trong bọc thôi.

Trình Tuyền lại đột nhiên cướp lấy, tựa như lúc trước đó đã đột nhiên lấy đi "Cục phân dê" của Nguyễn Thu Thu, anh nâng trong tay, mở ra, cầm lấy cái nĩa ăn một miếng.

"Không cho nói ăn không ngon đâu đấy, mặc dù trong tiệm bánh gato không còn mấy cái nhưng cái này lúc chưa bị hủy dung là cái có vẻ ngoài tốt nhất đấy, cho nên..."

"Ăn ngon."

Mặt mày của anh là giãn ra, giọng nói rất thấp, vừa nói vừa ăn một miếng lớn. Nguyễn Thu Thu thật sợ anh bị nghẹn.

Cô không biết là, từ sau khi mẹ anh qua đời, Trình Tuyền không còn chúc mừng sinh nhật nữa. Bánh sinh nhật đối với anh mà nói đã trở thành là ký ức của nhiều năm về trước, đầu lười có vị ngọt, một vị ngọt đến phát ngáy rất quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ.

Nguyễn Thu Thu nhẹ nhàng thở ra, mặc dù biết Trình Tuyền là một tên tham ăn, nhưng mà loại đồ vật như bánh sinh nhật lại là một thứ mang nhiều tâm trạng, tình cảm.

Cô nói ra: "Anh biết không, vé xem phim và phòng ăn tôi đặt trước đều đã hủy rồi, tức quá đi mất. Nếu như không phải anh là vì ngoài ý muốn mới hủy bỏ chuyến bay thì tôi thật sự muốn đâm vào ngực anh một nhát."

"Khụ khụ khụ..." Trình Tuyền bỗng nhiên ho khan.

Đang ăn bánh kem, Trình Tuyền lập tức ý thức được, nếu như Nguyễn Thu Thu về nhà nhìn thấy bữa tối hoành tráng đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ sợ anh sắp phải đối mặt với một trận cơn bão tố lớn nhất trong đời mất.

Nguyễn Thu Thu: "??? Anh sao vậy?"

Trình Tuyền: "Hình như tôi bị ghen rồi. Đi bệnh viện, đi cấp cứu."

Đáp lại anh chính là ánh mắt chết người của Nguyễn Thu Thu.

"... Anh nghĩ tôi ngu lắm à."

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 43

Editor: Hạ Cẩn

Ăn bánh kem mà còn bị ghen đến mức phải nằm viện, chỉ sợ người bình thường chẳng có ai làm được.

Lại nói, bộ dáng của Trình Tuyền rõ ràng chả có vấn đề gì, vẫn nói chuyện như thường, sao có thể là bị ghen được.

Nguyễn Thu Thu im lặng: "Anh rảnh háng quá, định gây chuyện đấy à?"

"..."

Cô không biết là, người nào đó chỉ là khát vọng muốn sống offline đã lâu đột nhiên online thôi.

Trình Tuyền đã ăn hết một nửa bánh kem, khóe môi vẫn còn dính bơ. Anh bưng bánh kem, băng quơ nhìn qua ngoài cửa sổ, qua vài giây đồng hồ, nói đều đều: "Tim tôi khó chịu quá, đi bệnh viện kiểm tra."

Nguyễn Thu Thu liếc xéo anh: "Đột nhiên ngừng đập hay là phi thăng thành tiên rồi? Chúc mừng anh đã Ích Cốc thành công!"

Trình Tuyền: "..."

Lại một lát sau.

Trình Tuyền: "Hình như tôi..."

"Ngậm cái mồm vào."

"..."

Nguyễn Thu Thu thấy khó hiểu, Trình Tuyền đột nhiên một hai đòi phải đến bệnh viện, rốt cục là xảy ra chuyện gì vậy. Trình Tuyền vẫn nhìn qua ngoài cửa, một tòa nhà cao tầng lóe lên rồi biến mất, hỏi: "Đi mua sắm, không phải em thích đi mua sắm nhất à."

Nguyễn Thu Thu: "Đã 0h rồi, cửa hàng nào còn bán chứ, Taobao sao?"

Trình Tuyền nghiêm túc hỏi: "Cửa hàng trực thuộc của Taobao có mở cửa à?"

Nguyễn Thu Thu: "... Anh rốt cuộc muốn làm gì!"

Nghe vậy, anh ngồi một bên cúi thấp đầu, tay nắm chặt lấy hộp bánh kem hộp, tóc anh vẫn chưa khô, ướt sũng rũ xuống, lông mi dài nhỏ đen nhánh che khuất cảm xúc nơi đáy mắt, toàn thân tản ra khí tức đáng thương như thú non làm người ta nhìn mà đau lòng.

Anh thấp giọng nói: "Không muốn về nhà." Sẽ chết.

Nháy mắt Nguyễn Thu Thu lập tức tưởng tượng ra rất nhiều chuyện. Chắc hẳn là những sinh nhật trước kia của Trình Tuyền đều đón chung với mẹ anh, bây giờ về nhà, tức cảnh sinh tình, chắc hẳn tâm trạng sẽ vô cùng khổ sở.

Lại nghĩ về khoảng thời gian cô sống một mình, lòng Nguyễn Thu Thu hơi ưu tư.

Cô vỗ vỗ bả vai Trình Tuyền, ôn nhu an ủi hẳn: "Nếu không muốn trở về, chúng ta đi tìm một chỗ. Uhm... Đi rạp chiếu phim thì sao?"

Bây giờ muốn tìm một chỗ không phải chen lấn, đông đúc thì cũng chỉ có rạp chiếu phim là có thể chứa chát hai người bọn họ. Còn khách sạn, nghĩ cũng không phải nghĩ, lúc này chắc chắn đám tình nhân đang tạo người khắp nơi rồi.

Trình Tuyền nhanh chóng đáp ứng.

Thế là, khi đã cách khu nhà chỉ có mấy cây số, chiếc xe lại chuyển hướng, bác lái xe đưa bọn họ đến một nhà rạp chiếu phim ở phía trước, trả tiền xong, Nguyễn Thu Thu run lẩy bả lẩy bẩy xuống xe, thấy Trình Tuyền cài lại hộp bánh kem. Nguyễn Thu Thu buồn cười: "Chỉ còn lại một hai miếng, không muốn ăn nữa thì bỏ đi."

Trình Tuyền á một tiếng: "Chưa ăn xong."

Trình Tuyền quả nhiên là một trạch nam tốt, đối với hành vi không lãng phí thức ăn của anh, Nguyễn Thu Thu vô cùng tán đồng.

Hai người tiến vào rạp chiếu phim, giờ này đã không còn mấy người ở sảnh lớn chờ, chỉ còn lại mấy nhân viên phục vụ đang chơi điện thoại. Hai người bọn họ vừa đến lập tức hấp dẫn lực chú ý của đám nhân viên, mấy người vô cùng nhiệt tình chào hỏi Nguyễn Thu Thu và Trình Tuyền khiến Nguyễn Thu Thu có loại ảo giác rằng mình đang được chiêu đãi vậy.

"Ách, mua hai tấm vé xem phim, phim gần nhất."

"Được rồi!"

"Phần ăn hai người, phần bắp rang lớn."

"Được rồi, không có vấn đề!"

Nhân viên cửa hàng lấp đầy một cốc bắp rang lớn, lúc Nguyễn Thu Thu nhận lấy cũng phải run run rẩy rẩy, sợ làm rơi mất. Cũng may Trình Tuyền động tác nhanh, giúp cô đỡ lấy, Nguyễn Thu Thu cầm hai cốc cocacola, hai người vừa vặn xem được một bộ phim hài kịch phim, mấy phút nữa sẽ bắt đầu chiếu.

Cát kỹ đồ uống, cả rạp chỉ có lẻ tẻ vài đôi tình nhân, đều thi nhau ngồi ở hàng ghế cuối, chỉ có Nguyễn Thu Thu và Trình Tuyền ngồi ở ngay trung tâm.

Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ khó hiểu: "Bọn họ gốc sao, chạy đến hàng ghế cuối ngồi xem phim thì xem được cái gì chứ."

Trình Tuyền không tiếp lời cô, anh đặt bắp rang vào trong ngực Nguyễn Thu Thu, bình tĩnh nói: "Tôi đi ra ngoài nhận điện thoại."

"Hả? Được."

Nguyễn Thu Thu đưa mắt nhìn Trình Tuyền đi xa, bỗng nhiên sửng sốt. Phim còn chưa bắt đầu, sao Trình Tuyền lại phải chạy ra ngoài nghe chứ.

Đi ra rạp chiếu phim, Trình Tuyền tựa bên tường, gửi tin nhắn vào trong group "Group chat".

Trình Tuyền: Ai không ngủ, việc gấp.

Trong grup, Đồ Nam lập tức hạnh phúc nhảy ra: Em này, em này!

Từ khi Trình Tuyền cúp điện thoại, cậu đã mất tập trung rồi. Người xem mắt của cậu là Quy tiểu thư vừa mới đi du học về, là người thông minh, nhận ra được Đồ Nam không có nhiều hứng thú lắm với cô, liền khách khí tìm cớ rời đi.

Bởi vậy, vào ngày cuối cùng của năm, Đồ Nam vẫn không thể thành công thoát kiếp FA.

Trên đường về nhà, cậu cứ luôn lo sợ bất an, không biết tình huống bên Trình Tuyền và chị dâu nhỏ như thế nào rồi. Đồ Nam sao có thể nghĩ đến việc Nguyễn Thu Thu sẽ đuổi theo tìm Trình Tuyền, chị dâu nhỏ của cậu mặc dù nhìn rất yếu đuối mong manh nhưng trên thực tế lại rất quyết đoán nha!

Ban đêm ngủ không được, Đồ Nam định dùng trò tú lơ khơ để làm vơi bớt cảm giác lo lắng, đúng lúc này nhận được tin nhắn của Trình Tuyền, cậu như được đại xá, lập tức nhảy ra.

Trình Tuyền tìm cậu nói chuyện riêng.

Trình Tuyền: Tới tìm tôi cầm chìa khoá, giúp tôi về nhà dọn dẹp.

Đồ Nam:???

Trình Tuyền: Thu dọn hết toàn bộ đồ trong phòng khách. Đây là tọa độ.

Đồ Nam: Đại boss, em có thể hỏi là tại sao không?

Trình Tuyền: Không thể.

Đồ Nam:... Em lập tức đi tìm anh!

Đại boss nói cái gì thì chính là cái ấy, Đại boss không cho hỏi thì không hỏi, Đồ Nam am hiểu sâu sắc quy tắc nịnh hót. Cậu tràn đầy nhiệt tình, tự nói với mình nhất định phải nắm chắc cơ hội tốt này để Trình Tuyền quên mất việc hôm nay.

Trình Tuyền lần nữa trở lại rạp phim.

Phim sắp mở màn, anh ngồi ở cạnh Nguyễn Thu Thu, ánh mắt liếc về Nguyễn Thu Thu đang háng hái nhìn màn hình lớn, răng rắc răng rắc ăn bắp rang. Nguyễn Thu Thu đưa bắp rang cho Trình Tuyền: "Ăn."

Nằm ngoài dự liệu của cô, Trình Tuyền thế mà lại cự tuyệt.

Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ không thể tưởng tượng nổi. Về phương diện ăn uống, Trình Tuyền chưa bao giờ từ chối cô đâu đấy.

Cô cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Chẳng lẽ thân thể anh không thoải mái thật à?"

Trình Tuyền: "..."

Phim bắt đầu, rạp chiếu phim tối như mực, lò mờ có thể nghe được tiếng xột xoạt xột xoại từ phía sau lưng, Nguyễn Thu Thu không nhin được quay đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt nhìn qua vài chỗ, mấy đôi tiểu tình lữ không phải đang ngọt ngào tựa sát vào nhau thì chính là hôn nhau thắm thiết như keo như sơn.

Cô và Trình Tuyền đoạn chính ngồi ở vị trí chính giữa, tựa như là đang ở đảo hoang, không hề hợp với chung quanh.

Nguyễn Thu Thu dở khóc dở cười: "Chẳng trách lại ngồi ở hàng cuối cùng. Sao lại muốn chạy đến chỗ này thân mật chứ."

Lời còn chưa dứt, đầu Nguyễn Thu Thu đã bị Trình Tuyền kéo lại, xoay trở về. Giọng của anh chậm rãi: "Xem phim."

"Ồ."

Đang nói, Trình Tuyền nhìn thoáng qua điện thoại.

"Tôi ra ngoài nhận điện thoại."

"Thật sự không có chuyện gì sao?" Nguyễn Thu Thu không yên lòng.

"Không có gì."

Trình Tuyền đi ra cửa rạp chiếu phim, Đồ Nam đang đứng đợi ở cửa ra vào, nhìn thấy Trình Tuyền liền ngượng ngùng nở nụ cười: "Đại boss, chào buổi tối."

Trình Tuyền móc ra chìa khoá từ trong túi đưa cho cậu.

"Dọn xong thì chụp hình."

"Được rồi không có vấn đề!" Đồ Nam chào anh một cái, "Cam đoan với anh, tuyệt đối hoàn thành nhiệm vụ!"

Một giây sau, Đồ Nam thành công thu hoạch cái nhí thoáng qua lạnh lạnh của ông chủ nhà mình.

Cậu tự nhận thấy, sự tình ngoài ý muốn ngày hôm nay là do mình tạo thành, lập tức mặt xám mày tro tạm biệt, vội vàng chạy đi hoàn thành nhiệm vụ.

Nguyễn Thu Thu ngồi xem phim ngon lành, uống một hớp CocaCola lạnh, nắc một cái.

Trình Tuyền ngồi ở bên cạnh cô, giúp Nguyễn Thu Thu cầm bắp rang. Nguyễn Thu Thu đề thấp cuống họng hỏi: "là chuyện làm ăn sao?"

Trình Tuyền: "Ừ."

...

Cùng lúc đó, Đồ Nam nhanh chóng đến nhà Trình Tuyền. Cậu cẩn thận từng li từng tí mở đèn lên, lập tức bị khung cảnh trước mắt dọa kinh hồn. Màn cửa kéo chặt, trong phòng bày nến thơm, trên bàn ăn trải khăn trải bàn xinh đẹp, đặt trên đó là rượu vang và ly rượu, còn có bò bít tết đã lạnh.

Đây quả thực là một động thái lớn của đại boss! Đồ Nam phải trợn mắt hốc mồm với phương pháp theo đuổi cũ rích của anh.

Trong nhận thức của cậu, Trình Tuyền sao có thể bày trí ra khung cảnh hẹn hò lãng mạn này, quả thực là chuyện không thể nào!

Thì ra lúc đại boss lạnh tâm lạnh tình yêu đương sẽ có bộ dáng này, đừng nói nữa, đáng yêu quá đi mất.

Đồ Nam cười khưa khưa, bỗng nhiên cảm thấy bộ dáng lúc này của mình có chút thô bỉ, cậu vội ho một tiếng, quyết định tranh thủ thời gian bắt đầu hoạt động cứu viện.

Mặc dù không biết tại sao Trình Tuyền muốn cậu thu dọn hết những vật này, Đồ Nam vẫn quyết định không vẽ vờ thêm chuyện.

Cậu đã quên rồi, Trình Tuyền muốn cậu đem toàn bộ đồ dọn được vào thư phòng, cậu lại dọn hết vào phòng bếp. Cậu lưu loát thu dọn ngọn nến và khăn trải bàn, đặt cốc và đồ ăn vào lại vị trí cũ, rồi cục cụng nhọc nhằn khổ sở mà đem hết thảy trở về chỗ, Đồ Nam lau lau mồ hôi trên trán, quyết định tăng tiền lương cho thím giúp việc nhà mình.

Làm việc nhà thật khó, quả nhiên tiền không dễ kiếm chút nào!

Sau khi Đồ Nam thu dọn xong tất cả, chụp hình cho Trình Tuyền, sau khi Trình Tuyền kiểm tra xác định không có vấn đề, nhấn lại OK, Đồ Nam rút lui thành công.

Anh cất điện thoại lại, toàn bộ động tác vô cùng ổn định.

Bởi vì, trong một thời gian dài Nguyễn Thu Thu không thức đêm, đến phần sau của bộ phim thì liên tục ngủ gà ngủ gật, bất tri bất giác dựa bả vai Trình Tuyền ngủ thiếp đi. Cô ngủ rất say, gò má mềm mại cọ lên bờ vai của anh, hai mắt nhắm nghiền, trong ánh sáng mờ mờ của rạp chiếu phim, cô mới ngủ được yên ắng như thế.

Trình Tuyền lại không buồn ngủ chút nào.

Anh cứng ngắc ngồi ngay ngắn lên, ấn tay vịn xuống để cho Nguyễn Thu Thu có thể ngủ thoải mái hơn một chút. Nguyễn Thu Thu chép miệng một, không biết mơ mơ màng màng nói câu gì, ngủ ngủ liền ngã xuống trong lòng ngực Trình Tuyền.

Anh vô thức ôm lấy cô, nhuyển ngọc ôn hương trong lòng ngực, tựa như một cây kẹo bông đường mềm mại, nhẹ nhàng quá mức khiến anh có loại cảm giác không chân thật.

Anh nhỏ giọng gọi tên cô: "Thu Thu, Thu Thu."

Người trong ngực ngủ rất say, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Trình Tuyền vén mấy lọn tóc toán loạn lên cho cô, trong lúc ngủ mơ Nguyễn Thu Thu cảm thấy hơi ngứa, không kiên nhẫn nhú nhú mày, bỗng nhiên bắt lấy tay Trình Tuyền. Cô ngủ rất say, ngón tay mềm mại ôm lấy anh, đang muốn buông ra, lại bị anh nhanh chóng nắm chặt.

Lòng bàn tay của anh đã chảy mồ hôi, nhưng vẫn không buông ra.

Đang ngủ, Nguyễn Thu Thu không thoải mái nói thầm một tiếng: "Nóng."

Tựa như nắm phải một cái bàn ủi, lại nóng lại vừa cứng, còn rút thế nào cũng không ra.

Bên tai cô truyền đến một giọng trầm thấp "Ngoan", giọng nói vừa mượt vừa nhẹ, âm cuối khàn khàn, khiến lòng người nghe được phát ngứa. Nguyễn Thu Thu lại mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

...

Sáng sớm, lúc Nguyễn Thu Thu tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong ngực Trình Tuyền trong ngực. Cô chớp chớp con mắt, ý thức được khung cảnh trước mặt này sao lại có chút giống tình tiết trong phim thần tượng.

Nguyễn Thu Thu nhìn qua gương mặt xinh đẹp khiến người người ghen ghét của Trình Tuyền, lộ ra nụ cười ngọt ngào: "Buổi sáng tốt lành ~ "

Hai người bốn mắt nhìn nhau, thời gian như vĩnh viễn dừng lại tại thời khắc này.

Trình Tuyền thở dài: "Chân tê."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền lại bị ăn đập. Nguyễn Thu Thu đi bên cạnh anh về nhà, nhìn dáng vẻ trên đường đi giống như ngủ không ngon, mặt không biểu tình, cô đổi giày, đi rửa mặt trước.

Ngày đầu tiên của năm mới, hẳn là có một cái bữa sáng tốt đẹp mới đúng.

Sau khi rửa mặt Nguyễn Thu Thu dự định làm đồ ăn sáng. Cô đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra, chợt phát hiện bên trong lại có bò bít tết đã làm xong và rượu vang. Cô thuận tay mở ngăn tủ trên máy hút mùi nhà bếp ra, bên trong bày biện một đồng nền đỏ phùng phùng.

Nguyễn Thu Thu: "???"

Đây là có chuyện gì?

*Tác giả có lời muốn nói: Nguyễn Thu Thu: Chuyện gì xảy ra vậy tiểu lão đệ?

Trình Tuyền (chỉ vào Đồ Nam): Chuyện gì xảy ra?

*Lời editor: Hôm nay tui chạy lên đây sm chỉ để nói một câu thôi: "Đù má, đẹp vl mí bạn ơi(~ ³~)♥"

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 44

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu yên lặng kiểm tra lại số đồ trong tủ lạnh, bò bít tết hẳn là hôm qua mới mua, trước đó trong nhà không hề có bò bít tết, rượu vang và nến đương nhiên cũng vậy, nguyên liệu nấu ăn và dụng cụ đều có hai phần.

Tất cả mọi chuyện đều phát sinh ở lúc cô đang làm việc.

Cho nên ——

Nguyễn Thu Thu tính đi tính lại cũng chỉ có vài khả năng.

Thứ nhất, Trình Tuyền vốn dĩ không hề đi công tác mà thừa dịp cô không ở hẹn bạn gái tới nhà ăn bữa tối dưới ánh nến.

Thứ hai, chuyến công tác của Trình Tuyền bị hủy cho nên quyết định hẹn bạn gái tới nhà bữa tối dưới ánh nến

Thứ ba, Trình Tuyền có bạn gái.

"..."

Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ không thể dựa vào phán đoán và chứng cứ ít ỏi để định tội một người nào đó, cô nhất định phải tìm ra chứng

cứ thuyết phục. Cô khép cửa tủ lạnh lại, Thu Sherlock Homes online, ánh mắt sắc như tia chớp, nhanh chóng tìm ra các dấu vết trong gian phòng.

Phụ nữ mà cẩn thận lên thì thực đáng sợ. Nguyễn Thu Thu xem xét cửa ra vào, phát hiện trên mặt thảm có hai vết bùn đất đã khô, vết giày của cô và Trình Tuyền lưu lại thì ướt sũng. Tối hôm qua tuyết mới rơi, thảm đã được giặt, đây chắc chắn là dấu vết của người thứ ba.

Sau đó, Nguyễn Thu Thu lại thành công tìm được vài cọng tóc trên ghế sofa và trên bàn ăn, không dài, màu đen.

Trong đầu Nguyễn Thu Thu lập tức hiện lên hình ảnh một cô gái tóc ngắn.

Đang lúc Nguyễn Thu Thu tưởng tượng ra tình cảnh hai người âm thầm qua lại, Trình Tuyền đã thay một chiếc áo ngủ rộng rãi, xoa xoa mắt, biếng nhác đi ra khỏi thư phòng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Nguyễn Thu Thu: "!"

Trình Tuyền: "?"

"Tôi cảm thấy chúng ta nên chính thức giải đáp vấn đề này, " Nguyễn Thu Thu vỗ bàn một cái, chững chạc đàng hoàng, "Lúc trước chúng ta vẫn chưa bàn bạc cẩn thận vấn đề này, nếu như một trong hai người có người mình thích, vậy thì có thể gặp nhau cũng có thể chia tay đúng không?"

"..."

Ánh mắt Trình Tuyền bỗng nhiên trở nên hơi kỳ quái, mới đó vẫn là mông lung không tập trung nhưng lời Nguyễn Thu Thu còn chưa dứt, nháy mắt đã chuyển thành sắc bén nhìn chăm chăm vào cô.

Bỗng nhiên bị nhìn chăm chăm như thế, có chút dọa người. Nguyễn Thu Thu giật nảy mình, lập tức nhận ra, không đúng, là Trình Tuyền không tuân thủ ước định, sao cô lại phải chột dạ chứ?

Nguyễn Thu Thu đứng thẳng người, tranh thủ dùng khí thế áp bách đối phương.

"Anh còn nhớ không?"

Trình Tuyền đi đến trước khay trà, cúi người xuống cầm lấy một cái quả cam. Một lúc lâu sau, chậm rãi hững hờ nói: "Không nhớ rõ."

Nguyễn Thu Thu không nghĩ tới Trình Tuyền lại dám chơi xấu như vậy.

Cô cầm chứng cứ đi đến sau lưng Trình Tuyền, níu lại cánh tay của anh, muốn ngả bài cùng Trình Tuyền: "Vậy tôi sẽ nói rõ a..."

Đang bóc cam, anh bỗng nhiên quay mặt chỗ khác. Lọn tóc anh xoã tung lộn xộn, rải rác trên cái trán no đủ, đôi môi mờ nhạt nhếch lên, đôi mắt thon dài buông xuống, liếc nhìn Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu cảm thấy như mình đang bị một động vật ăn thịt cỡ lớn đe dọa, đột nhiên căng thẳng lên.

Cô ý thức được khoảng cách của hai người thật sự quá gần, vô thức lui lại một bước, bắp chân đâm vào một góc của ghế sofa, nửa người trên nghiêng về phía sau theo quán tính, nhất thời mất

lực ngã ngòi trên ghế sofa, không khống chế nổi phát ra tiếng kêu nho nhỏ.

Trình Tuyền bước một bước về phía cô.

Thân hình của anh cao lớn, đèn chiếu sáng lên, bóng người màu đen bao phủ lấy cô, một tay anh dễ dàng chống lên chỗ tựa lưng của ghế sofa, khuỷu tay sát bên tai Nguyễn Thu Thu, anh đưa lưng về phía ánh đèn, không thấy rõ ánh mắt.

Nguyễn Thu Thu có thể ngửi được vị chan chát nhàn nhạt của vỏ cam.

Cô bừng tỉnh đại ngộ —— thằng cha này, thế mà lại dám dùng mỹ nhân kế làm cho thần trí cô mơ hồ, dự cô quên đi chuyện này sao!

Không! Thế! Nào!

"Mặc dù khuôn mặt anh nhìn rất đẹp nhưng mà chuyện có bạn gái vẫn phải thương lượng một chút, tôi muốn chen chân vào tình cảm của người khác đâu..."

"Có bạn gái?"

"Chính là anh bên ngoài có người!"

Trình Tuyền đầu tiên là sửng sốt, lập tức hiểu ra Nguyễn Thu Thu không phải muốn nói với anh chuyện của Cố Du. Toàn thân anh lập tức được thả lỏng, hỏi: "Vì sao lại nghĩ như vậy?"

"Trong tủ lạnh có bò bít tết và rượu vang, chuyện gì xảy ra? Tự trong lòng anh tự hiểu rõ, đừng có giả ngu với tôi." Nguyễn Thu Thu

đang muốn giơ lên vài cọng tóc trong tay, lại nhận ra không biết mình đã buông tay từ lúc nào, rơi vào trên mặt đất.

Về mặt cô ảo não hết nhìn đông tới nhìn tây: "Còn có tóc mà, tóc đâu rồi? Đâu..."

"Đó là Đồ Nam." Trình Tuyền nói.

Nguyễn Thu Thu: "A? Đồ Nam sao lại chạy đến chỗ này?"

Trình Tuyền băng quơ: "Cậu ta... Nói muốn ăn tết cùng tôi."

"Cho nên là Đồ Nam biết anh không đi công tác, nên đã chạy đến ăn tết cùng anh, lại quên cho tôi biết?"

Trình Tuyền lựa chọn đáp lời Nguyễn Thu Thu: "...Ừ."

"Quả thực quá đáng! Sao lại sơ ý như thế!"

Trình Tuyền đang muốn gạt đầu tiếp tục đáp lời, khuôn mặt tức giận của Nguyễn Thu Thu thoáng chốc đã biến thành cười lạnh.

"Anh cho rằng tôi sẽ như vậy nghĩ đúng không? Cho nên, vì sao cậu ta không nói cho tôi biết, anh cũng không nói cho tôi biết? Đã thế lại còn thoải mái ăn bò bít tết uống rượu vang, được lắm, tôi anh mảnh thì không được, anh ăn mảnh thì được phải không, để cho tôi mất trắng bao nhiêu tiền cũng được phải không?"

Mất thấy chuyện trở nên càng ngày càng phức tạp, dự vọng muốn sống của Trình Tuyền trỗi dậy: "Kỳ thật đây đều là chuẩn bị cho em."

"Anh cho rằng tôi sẽ tin sao?"

Nói láo nói quá nhiều dẫn đến lúc nói thật không ai tin tưởng, Tuyền Pinocchio đã phải trả một cái giá lớn cho việc này.

Không chỉ có không có cơm sáng, cơm trưa, cơm tối mà cả ngày đầu tiên của năm mới, Nguyễn Thu Thu ngay cả nửa chữ cũng không nói với anh, coi anh như không khí. Cô chỉ làm một phần cơm, một mình bụng bát trở về phòng ăn, chỉ còn lại Trình Tuyền cô đơn đứng trong nhà bếp. Anh thở dài.

Trình Tuyền yên lặng trở lại thư phòng, bật máy tính lên, đi vào trang web mà anh mua cuốn « dạy bạn cách nhanh chóng và hiệu quả lấy trái tim của phụ nữ ».

Lần đầu tiên trong đời anh đưa ra một đánh giá, bình luận: Phế.

Quyển sách kia vinh quang hi sinh trong thùng rác.

...

Xui xẻo nhất vẫn là Đồ Nam.

Vừa mới cảm thấy mình thật là tài năng thì sau khi tỉnh lại lại thấy cả đại boss lẫn chị dâu đều kéo cậu vào danh sách đen.

"..."

Đồ Nam khóc ròng, đang một dòng trạng thái lên vòng bạn bè: Tôi sẽ không bao giờ thè lưỡi ra liếm chó nữa!*

*Ý ở đây là không bao giờ nịnh hót nữa ấy mà.

Chưa được vài phút.

Bố của Đồ Nam gửi tin nhắn Wechat tới: Mày nuôi chó từ bao giờ thế, sao lại muốn liếm một con chó?

Mẹ của Đồ Nam: Con lại uống rượu nữa à! Nhanh xóa đi, để cô gái khác nhìn thấy thì không tốt đâu!

Đồ Nam: "..."

*

Ban đêm, Nguyễn Thu Thu ngồi ở trên ghế sofa chơi PUBG.

Cô rất phiền muộn, nhất là sau khi cô bị rớt xuống một cái hộp liên tục mấy lần, bị đồng đội điên cuồng cà khịa lại càng buồn bực hơn

"Cô bé à, cô không biết chơi thì đừng chơi nữa."

"Với kỹ thuật này của cô nên treo máy thì hơn."

Nguyễn Thu Thu: "... Muốn chết à."

Cô đang định đi mua dụng cụ để về đánh cho bọn họ một trận tơi bời thì vừa vặn Trình Tuyển từ thư phòng đi tới. Nguyễn Thu Thu ai một tiếng, quên mất chuyện mình vẫn đang tức giận, vội vàng gọi anh lại: "Anh biết chơi trò này không? Nhanh tới giúp đây giúp tôi đi!"

Trình Tuyển một tay dứt túi, vẻ mặt lười nhác đi đến bên cạnh Nguyễn Thu Thu, đúng lúc nghe được một giọng nam bĩ ối: "Em gái à, em gọi anh một tiếng chồng, anh sẽ đưa người tám lần kính."

Nguyễn Thu Thu đột nhiên cảm nhận được một cỗ sát khí.

Phía sau lưng cô run lên, da gà da cóc nổi hết cả lên. Ghế sofa nhún xuống, Trình Tuyền ngồi xuống bên cạnh của cô, trên người anh còn mang theo hương vị tươi mát sau khi tắm rửa, một giây sau, hương vị tươi mát kia hoàn toàn bao phủ lại toàn thân Nguyễn Thu Thu.

Một tay quàng qua vai phải Nguyễn Thu Thu, khuỷu tay trĩu nặng đặt trên vai của cô, hai người rất gần nhau, Nguyễn Thu Thu quay đầu, suýt nữa đụng phải cổ anh, cô không khỏi căng thẳng.

Trình Tuyền cầm điện thoại di động lên, ngắn gọn nói một tiếng: "Nhìn xem."

Nguyễn Thu Thu nhớ ngác: "Nhìn cái gì?"

Ngón tay Trình Tuyền có thể nói là vô cùng linh hoạt rồi.

Nguyễn Thu Thu trợn mắt nhìn anh nhanh nhẹn đổi súng, thăm dò hai bên, chạy lên hai bước, bắn một phát súng. Phát súng này bắn hụt, những người khác bắt đầu nhôn nhao cười nhạo nói: "Ơ ơ người đẹp tức giận sao? Nắm chắc súng vào nha!" Trình Tuyền mặt không có biểu tình, trong lúc đồng đội đang hi hi ha ha cười đột nhiên bịch một tiếng, bất ngờ bắn nổ đầu một người chơi.

Nguyễn Thu Thu: "!!!"

Các người khác cũng ngỡ ngác, một hồi lâu sau mới lên tiếng: "Đậu móa! Vừa rồi có chuyện gì xảy ra vậy, không cần thận bắn trúng sao? Vẫn là mua bug vậy?"

"Ầm!"

Lại là một tiếng nữa, bắn chết một người chơi khác trốn ở góc tường đang chuẩn bị tập kích.

Các đội hữu bị phen này tao thao tác cả kinh trợn mắt hốc mồm.

Mới vừa rồi còn cười nhạo Nguyễn Thu Thu, nhất thời có chút ngượng ngùng. Đúng lúc này, họng súng của Trình Tuyền quay sang mấy người bọn họ, không đợi bọn họ load kịp, ném lựu đạn qua, nghễ tại chỗ. Trong mic chỉ còn lại mấy lời chửi rủa không cam lòng của họ, Trình Tuyền đóng mic lại, báo cáo xong việc.

Nguyễn Thu Thu xem hết toàn bộ quá trình, kinh ngạc.

"Tôi cho là anh sẽ không chơi loại game xạ kích này chứ!"

Trình Tuyền bình tĩnh ừ một tiếng.

Chỉ là đối phó với mấy loại người bỏ đi này, dư sức.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 45

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu chợt nhớ ra mình vẫn đang giận Trình Tuyền, chỉ là bây giờ bọn họ vẫn đang dính vào nhau, cô không thể làm mặt lạnh được.

Cô hắng giọng, giục điện thoại di động lại, mặt không đổi sắc hỏi: "Tối ăn gì?"

Hai mắt Trình Tuyền sáng lên: "Cá chua ngọt..."

"Há, mì sợi sao, được thôi."

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu cho một nửa quả trứng vào bát mì của mình, cho Trình Tuyền nửa kia, nửa quả trứng gà kia là để báo đáp việc anh báo thù cho cô trong game.

Phụ nữ nói trở mặt thì lập tức trở mặt, ông chủ Trình nhìn nửa quả trứng gà trước mặt, thê lương!

Nhưng anh biết, phàm là anh dám há mồm nói ra một chữ "Không", thì đừng nói là trứng gà ngay cả nước còn không có mà

húp. Anh quyết định ăn nửa quả trứng trước, tránh cho trứng gà không cánh mà bay.

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Bò bít tết kia phải làm sao bây giờ?"

Trình Tuyền rất cơ trí: "Tùy em xử lý."

"Vậy để sáng mai làm cơm trưa vậy, hôm lại vẫn ăn được."

Hôm sau, ông chủ Trình kiên nhẫn đợi đến giờ cơm trưa, mở cơm hộp ra, phát hiện trong hộp cơm chỉ có non nửa khối bò bít tết.

Trình Tuyền: "..."

Đồ Nam đi ngang qua nhìn sang, kinh ngạc hỏi: "Đại boss, anh ăn ít như thế có no được không?"

Trình Tuyền lạnh lẽo nhìn về phía kẻ cầm đầu. Đồ Nam nổi da gà, đầu đầy mồ hôi lạnh xin chỉ thị: "Có cần em giúp anh một tay, đi mua cơm hộp hộ không?"

"Không cần."

Sự thật chứng minh, không thể đắc tội kẻ tham ăn, càng không thể đắc tội đưa đầu bếp.

...

Bữa trưa, Nguyễn Thu Thu ăn một khối nửa bò bít tết cùng với vài món chính khác, ăn bở bụng mát. Trong lòng của cô bỗng nhiên dâng lên cảm giác tội lỗi, không biết Trình Tuyền ăn có no hay không, lượng cơm mà anh chắc phải ăn nhiều hơn cô mấy lần

Bên cạnh cô, lão Mạnh chắc chắc hai tiếng, nói ra: "Cơm trưa của cô phong phú thật, kẻ có tiền aizz."

"Ăn chùa thì ngu sao mà không ăn."

Cô tức giận nói, nghĩ nghĩ, quyết định phần cho Trình Tuyền một ít đồ ăn ngon. Cô cũng không muốn nửa đêm nửa hôm lại nằm mơ mơ thấy tiếng chuột gặm đồ rỗng rỗng rỗng.

Công việc khá bề bộn, Nguyễn Thu Thu tăng ca đến tối, đến khi hoàn thành công việc thì đã mệt mỏi đến mức lưng cứng ngắc, nửa ngày mới đứng thẳng người lên được. Cô vươn vai, giãn thân tại chỗ, điện thoại ting một tiếng, là tin nhắn của Trình Tuyền.

Trình Tuyền: Xong việc rồi à?

Nguyễn Thu Thu: Ừ.

Cái giờ này, nhân viên sớm tan làm đi về hết, chỉ có bộ phận kỹ thuật và bộ phận phục vụ khách hàng đang thay phiên trực ban. Nguyễn Thu Thu đang chuẩn bị ra bãi đỗ xe, từ văn phòng đi ra lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Cô lấy làm kinh hãi: "Cô vào bằng cách nào?"

Là Từ Bích Ảnh!

Nhiều ngày không gặp, Từ Bích Ảnh không còn đáng vẻ ngăn nắp xinh đẹp như trước, làn da ảm đạm, ánh mắt tiêu tụy, người gầy hốc hác nhưng ánh mắt lại mang theo một phần chấp niệm, chơi liều khiến người nhìn mà phát sợ.

"Nếu như cô đến tìm Cố Du, anh ta không ở đây."

"Tôi không tìm anh ấy, tôi tới tìm cô. Nguyễn Thu Thu."

Từ Bích Ảnh gằn giọng nhả ra từng chữ, mỗi chữ đều được nhấn mạnh rõ ràng, nghiêng răng cứ như là đang nghiền Nguyễn Thu Thu, làm sống lưng cô lạnh ngắt.

Nguyễn Thu Thu bất động thanh sắc lui lại một bước. Không biết Từ Bích Ảnh làm thế nào để vượt qua bảo vệ để chạy vào tòa nhà của Gia Trừng, còn chính xác tìm được tầng làm việc của Nguyễn Thu Thu. Lúc này oan gia ngõ hẹp, Nguyễn Thu Thu trốn cũng trốn không được chỉ có thể hi vọng mấy nhân viên còn lại của công ty mau chóng phát hiện ra chỗ không khác thường của bọn cô.

"Tôi là thật không ngờ, không ngờ." Từ Bích Ảnh gượng cười, nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, "Nếu như ngày đó, không phải tôi thấy Cố Du say rượu mà còn nhớ kỹ tên của cô, tôi còn tưởng rằng! Tôi còn tưởng rằng ——" Cô ta còn tưởng rằng, Cố Du đã tìm được vợ anh ở kiếp trước.

Ai mà ngờ lại là Nguyễn Thu Thu!

Từ Bích Ảnh nhớ đến chuyện Nguyễn Thu Thu vẫn chưa ly hôn đã qua lại với Cố Du, thật không biết xấu hổ, nếu không phải tình huống không cho phép, cô thật muốn tát một cái lên mặt của cô ta, đánh nát khuôn mặt Bạch Liên hoa vô tội kia!

Nguyễn Thu Thu là người thế nào, sao cô ta lại không biết cơ chứ. Nếu thật là có tài vẽ tranh, có thể đùa bỡn, quay hai người này như chong chóng thì sao đời trước lại đi đến nông nỗi kia.

"Tôi cứ nghĩ chỉ có một người là tôi..." Từ Bích Ảnh mấp máy môi, "Cô cũng thế đúng không."

Nguyễn Thu Thu: "Cái gì?"

"Cô cũng thế, cô cũng làm lại từ đầu."

Nhìn dáng vẻ của Nguyễn Thu Thu, hẳn là trùng sinh sớm hơn cô ta nên mới có thể nắm giữ tiên cơ như vậy. Từ Bích Ảnh chỉ hận mình quá bất cẩn, không ngờ lại xuất hiện người thứ hai trùng sinh, bị đối phương nắm giữ tiên cơ mới dẫn đến hoàn cảnh chật của cô ta bây giờ.

Nguyễn Thu Thu giật mình —— Từ Bích Ảnh cho là cô cũng trùng sinh sao?

Nói là trùng sinh, có lẽ cũng không sai. Chỉ là cô dùng vỏ bọc của một người khác để trùng sinh, còn biết được tình tiết mà Từ Bích Ảnh không biết.

Nguyễn Thu Thu lắc đầu: "Tôi không hiểu cô đang nói gì. Nếu như là chuyện liên quan tới Cố Du, xin lỗi, chúng tôi không thể nào, tôi cũng sẽ không cho anh ta bất kỳ cơ hội nào."

Cô có thể ly hôn, có thể đến với người khác, nhưng người này vĩnh viễn không thể nào là Cố Du.

"Vậy cô có ý gì, dây dưa với mấy người rồi? Tính cho kĩ nhé, bên ngoài có tình nhân, về nhà còn có chồng, thế mà còn dám ra về ngây thơ vô tội, thật là khiến người khác kinh tởm."

Từ Bích Ảnh ăn nói rất khó nghe, Nguyễn Thu Thu không muốn so đo với cô ta, nếu như phát sinh tranh chấp ở công ty, làm lớn chuyện lên, Từ Bích Ảnh phải tay bỏ đi thì không có gì ảnh hưởng gì nhưng cô vẫn phải tiếp tục công việc.

Cô hiểu rõ tính toán trong lòng của Từ Bích Ảnh, đơn giản là cố ý gây chuyện, muốn gây ra chút tai tiếng cho Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu không mắc mưu, cô tưởng tượng Từ Bích Ảnh thành một củ khoai tây mốc meo, trong lòng cũng nhẹ nhàng hơn hẳn.

"Cô đi đi." Nguyễn Thu Thu rất tỉnh táo, "Đội lát nữa đội bảo vệ tuần tra sẽ tới, trong công ty còn có rất nhiều nhân viên chưa về, tôi hi vọng người có thể hiểu rõ rằng cô làm lớn chuyện lên ở chỗ này, sẽ chỉ làm Cố Du càng thêm chán ghét cô thôi."

Nhắc đến Cố Du, Từ Bích Ảnh thần kinh nở nụ cười, khóe mắt rưng rưng.

"Anh ấy không thích tôi, còn thiếu lý do sao?"

Nguyễn Thu Thu sửng sốt.

Cô cho là Cố Du chỉ xảy ra chút mâu thuẫn nhỏ với Từ Bích Ảnh nhưng không ngờ giữa bọn họ lại đã xuất hiện vết nứt. Nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của Từ Bích Ảnh khi nhắc đến Cố Du, Nguyễn Thu Thu ngộ ra, có lẽ, trong lúc cô không biết rõ, tuyến tình cảm của nam nữ chính đã sớm phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Thừa dịp cô đang sửng sốt, Từ Bích Ảnh sa ngã nói: "Tôi không thể sống những ngày tháng tốt lành, dựa vào đâu mà cô có thể?"

Bạch nguyệt quang của cô, thanh mai trúc mã của cô, sao có thể xoay quanh một người phụ nữ như thế? Cô không cam tâm!

Từ Bích Ảnh vốn chỉ muốn làm lớn chuyện này lên, cô muốn Nguyễn Thu Thu mang tiếng xấu, muốn đẩy Nguyễn Thu Thu vào

vững bùn không thể ngóc đầu lên nổi, chỉ có như vậy Từ Bích Ảnh cô mới có thể sống thoải mái.

Nguyễn Thu Thu không đợi được những người khác lên lầu, mắt thấy ánh mắt Từ Bích Ảnh càng ngày càng không ổn, cô âm thầm kêu hồng hét, ánh mắt cô liếc qua liếc qua lối thoát hiểm. Xem ra, chỉ có thể chạy ra.

Đúng lúc này, ánh mắt Từ Bích Ảnh lạnh lẽo, dùng sức đẩy Nguyễn Thu Thu một cái!

Từ Bích Ảnh định chờ Nguyễn Thu Thu phản kháng lại cô ta, cô ta sẽ liều mạng thét lên kéo nhân viên và bảo vệ tới, tốt nhất là ồn ào đến lên hot search, để cho bọn họ nhìn cái bọn họ gọi là họa sĩ Nguyễn Thu Thu là người dơ bẩn đến mức nào.

Nguyễn Thu Thu vốn là muốn né tránh.

Nhưng một ngày làm việc khiến cơ thể của cô cứng ngắc muốn chể, cô dùng sức xoay người đi, nhưng chưa kịp phản ứng, cơ thể đã nhanh hơn thần kinh một bước, đầu cô ngẩng lên, ót cô sắp đập trúng góc bàn rồi! Lần này không xong rồi, sắp chết người rồi!

Xong rồi xong rồi xong rồi!

Nguyễn Thu Thu đau lòng nghĩ, lần va chạm này sẽ không muốn cái mạng già của cô đó chứ?

Từ Bích Ảnh sợ hãi thét lên.

Có người động tác nhanh hơn, một bóng người vội vàng tiến đến, đỡ lấy Nguyễn Thu Thu.

Trước mắt cô chỉ có trời đất quay cuồng, mắt Nguyễn Thu Thu hoa lên, cánh tay bị giữ chặt lại, rơi vào một lồng ngực rắn chắc. Theo lực quán tính, đối phương té lăn trên đất, phát ra tiếng kêu rên khe khẽ.

Tình cảnh nguy hiểm vừa rồi dọa Nguyễn Thu Thu đầu óc trống rỗng, cô sửng sốt vài giây, vội vàng gọi tên Trình Tuyền.

"Trình Tuyền! Trình Tuyền! Anh không sao chứ!"

Vì nhảy ra làm đệm thịt, Trình Tuyền bị ngã không nhẹ, mặt vẫn không biến sắc, lông mày cũng không nhíu lấy một lần. Anh nhìn Nguyễn Thu Thu không chớp mắt, ánh mắt lộ ra chút sợ hãi. Đó là cảm xúc Nguyễn Thu Thu chưa bao giờ nhìn thấy trong mắt Trình Tuyền, chỉ là lúc này cô không có thời gian đi suy nghĩ nguyên nhân của nó.

Nguyễn Thu Thu sợ mình đè hỏng Trình Tuyền, cô còn chưa kịp ngồi dậy đã bị một cánh tay mạnh mẽ bóp chặt vòng eo của cô, siết chặt đến mức khiến cô suýt không thở nổi.

Cô hoảng hốt nghe nhịp tim thành thịch rõ ràng của Trình Tuyền, cả người anh căng thẳng vô cùng, cứng ngắc giống như cục đá, chỉ là bàn tay đang đặt ở sau lưng Nguyễn Thu Thu phía đang run rẩy.

Run rẩy rất kịch liệt.

Nguyễn Thu Thu ghé vào trên người Trình Tuyền, không dám thở mạnh.

Cô trợn mắt nhìn bả vai Trình Tuyền nhuốm mà máu tươi từ trong áo thấm ra, chiếc áo len màu xám thấm đẫm màu máu đỏ sẫm, dữ

tợn mà kinh khủng. Nguyễn Thu Thu hoảng hốt, nước mắt lưng tròng: "Anh chảy máu rồi! Chúng ta đi bệnh viện!"

"Đừng nhúc nhích."

"Đừng nhúc nhích..."

Trình Tuyền khàn khàn: "Để tôi ôm một lát..."

Giống như đang nằm mơ nhưng lại vì đau đớn mà trở nên rõ ràng đến thế, anh không nỡ buông tay ra.

Bên cạnh, Từ Bích Ảnh bị dọa cho choáng váng, đang định quay người chạy trốn lại bị mấy người Đồ Nam dẫn bảo vệ tới ngăn chặn. Nhân viên bảo vệ trực tiếp tiến lên kéo Từ Bích Ảnh lại, không cho cô ta có bất kỳ cơ hội chạy trốn nào

Đồ Nam lo lắng xông lên trước, nhất thời quên mất bên cạnh còn có người khác, hắn vừa hỏi thăm tình huống hai người vừa cấp tốc lấy điện thoại ra gọi cấp cứu 120.

"Đại boss anh không sao chứ! Chị dâu thế nào rồi?"

Từ Bích Ảnh ngu ngơ tại chỗ.

... Đại boss? Chị dâu?

Từ từ, Đồ Nam này không phải ông chủ của Gia Trừng sao!

Cô ta bỗng có dự cảm chẳng lành. Theo lời truyền miệng, Gia Trừng có một ông chủ thần bí chưa từng lộ diện, vô cùng bí ẩn, chẳng lẽ, Trình Tuyền, anh ta!

Sắc mặt Từ Bích Ảnh trắng bệch, ngất lâm sàng.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 46

Editor: Hạ Cẩn

Vai phải của Trình Tuyền bị mảnh vỡ của lọ Inkwell rơi đất quệt nên bị thương. Trong tình thế cấp bách, Nguyễn Thu Thu làm gì có thời gian để ý đến lọ Inkwell rơi xuống, may mà có quần áo ngăn cản nên mới không có nhiều miếng thủy tinh đâm vào trong da.

Nguyễn Thu Thu càng xem càng lo lắng.

Trình Tuyền đã được đi xử lý vết thương, Từ Bích Ảnh bị ngắt cũng được kéo đi cấp cứu, may thay chỉ là tụt huyết áp. Người vẫn hôn mê bất tỉnh, đang truyền dịch, chắc chỉ lát nữa là tỉnh.

Nguyễn Thu Thu đứng ngồi không yên, đi tới đi lui làm Đồ Nam hoa mắt chóng mặt.

Đồ Nam không khỏi buồn cười nói: "Chị dâu, chị gấp cái gì, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà."

"Việc này là tại chị." Lúc đầu Nguyễn Thu Thu có cơ hội chạy trốn, là do chính cô dây dưa không quyết mới để cho Trình Tuyền bị tai bay vạ gió.

Nếu là lúc bình thường, thân thể linh hoạt thì tốt rồi đằng này cô lại ngồi trên ghế cả một ngày trời, thân thể cũng cứng ngắc đến mức không thể động đậy, yếu đến mức Từ Bích Ảnh chỉ dùng một tay đẩy là ngã được. Nghe Đồ Nam nói, Từ Bích Ảnh thông qua đã Tiểu Phương để vào công ty, quan hệ của Tiểu Phương và mấy nhân viên bảo an không tệ, trong một khoảng thời gian ngắn, Đồ Nam đã sa thải mấy tên bảo an.

Cảnh sát hỏi thăm tình huống của bọn họ, Nguyễn Thu Thu thành thật trả lời. Bọn họ lấy đoạn camera giám sát trên tầng, chờ Từ Bích Ảnh tỉnh lại làm ghi chép sau đó trở về sẽ xem xét lại đoạn video.

Bởi vì cũng không tạo thành tổn thương trực tiếp với Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền bị thương không nặng nên hành vi của Từ Bích Ảnh chưa đến mức phải ngồi tù.

Nguyễn Thu Thu chỉ muốn cách xa Từ Bích Ảnh một chút, cô ta điên rồi, ai mà biết lúc nào sẽ trở thành chó dại cắn bậy vào ai.

Trình Tuyền ra.

Đồ Nam đang muốn tiến lên thì bị Nguyễn Thu Thu chen một cái, lảo đảo, lúc này mới ngượng ngừng sờ sờ đầu. Phỏng chừng đại boss cũng không hi vọng cậu xông lên trước, không bằng cho hai vợ chồng người ta chút không gian thì tốt hơn.

"Anh ổn không, không có việc gì chứ? Có đau không? Không thương tổn đến gân cốt chứ, cánh tay còn dùng được không?"

Nguyễn Thu Thu thật sự bị dọa đến phát sợ. Nếu như tay của Trình Tuyền xảy ra vấn đề gì, đối với anh chính là chuyện cả đời, cho dù cô có cố gắng đền bù như thế nào cũng không thể cứu vãn.

Vết thương của Trình Tuyền nhìn thì rất dọa người nhưng thực tế vết thương lại rất nông, mấy ngày nữa là có thể khôi phục lại, lúc này đau cũng không đau. Nhưng anh nhìn Nguyễn Thu Thu suốt quãng đường đều lo lắng căng thẳng. Vết mặt bình đạm lập tức chuyển thành nhú mào.

"Đau quá."

"Nhanh, ngồi xuống nghỉ ngơi đi. Khát nước không? Tôi đi lấy cho anh"

"Được."

Đồ Nam trợn mắt há hốc mồm: "...". Đây... Đại boss quá vô sỉ!

Trình Tuyền uống nước ấm, Nguyễn Thu Thu bận trước bận sau chăm sóc anh, chỉ thiếu nước đặt anh nằm ở trên giường đi ngủ. Đồ Nam thấy vậy, cơ mặt co giật liên tục, lại bị ánh mắt chết chóc của đại boss quăng tới, đầu đầy mồ hôi, giả vờ tôi không thấy gì, tôi không nghe gì, tôi không biết.

Đúng lúc này, y tá tiến vào, thông báo với bọn họ, Từ Bích Ảnh tỉnh.

Trình Tuyền vô thức đứng dậy, Nguyễn Thu Thu đè anh lại, dỗ dành anh như dỗ trẻ con: "Anh cứ ngồi ở chỗ này đi, đừng nhúc nhích, một lát nữa là chúng ta có thể trở về rồi."

Đồ Nam: "Khục."

Trình Tuyền: "..."

"Chị dâu, chị ở đây trông coi đại boss, bên kia cũng không phải chuyện gì to lớn, em đi qua nhìn một chuyến là được rồi."

Nguyễn Thu Thu: "Thế nhưng..."

"Không có việc gì không có việc gì, giao cho em đi."

Nguyễn Thu Thu đưa mắt nhìn Đồ Nam đi sang phòng bệnh khác. Đối mặt với những câu hỏi của cảnh sát, Từ Bích Ảnh chỉ mím chặt môi, không nói một lời, nhìn chằm chằm trần nhà. Cho đến khi Đồ Nam vào cửa, cô ta mới khôi phục thần chí, không dám tin nhìn Đồ Nam.

"Tôi chỉ muốn hỏi một vấn đề —— "

Đối mặt với Từ Bích Ảnh, Đồ Nam không hoạt bát thân mật như đối với Nguyễn Thu Thu. Ánh mắt cậu lạnh như băng, liếc mắt qua là có thể khiến cho lòng người phát lạnh.

"Tôi mặc kệ lý do của cô là gì, thắc mắc cái gì nhưng cô phải hiểu, cô đã tự ý xông vào Gia Trừng, còn suýt chút đã thương người khác."

"Trình Tuyền là ông chủ thần bí đúng không? Đúng không?" Từ Bích Ảnh hoàn toàn không để ý đến cậu, mặt mũi trắng bệch, miệng không ngừng lẩm bẩm, "Tôi muốn gặp Trình Tuyền! Tôi muốn gặp anh ta!"

Cô ta kích động lên, ống truyền dịch trong suốt phun lên dòng máu màu đỏ, y tá bên cạnh vội vàng đè tay cô lại, kêu cô ta tỉnh táo lại.

"Nguyễn Thu Thu là một tên lừa đảo! Cô ta có khác tôi chỗ nào đâu chứ, là cô ta chỉ nguy trang tốt hơn tôi thôi, các người đừng để cô ta lừa gạt!"

"Cô ta vốn là muốn ly hôn, chắc chắn là cô ta biết Trình Tuyền có nhiều tiền như vậy nên mới không ly hôn!"

Đồ Nam mặt không đổi sắc nói với đồng chí cảnh sát bên cạnh đối: "Tìm bác sĩ giám định trạng thái tinh thần của cô ta đi, tôi hoài nghi cô chứng hưng cảm* và hoang tưởng ảo giác**, có lẽ cô ta thích hợp ở trại an dưỡng hơn, đợi khôi phục rồi hãy ra."

*Tâm trạng cực kỳ hưng phấn và dễ bị kích động thường liên quan đến rối loạn lưỡng cực.

**Sự nghi ngờ không thực tế về người khác hoặc cảm giác bị bức hại. Mức độ cực đoan có thể là dấu hiệu của bệnh tâm thần.

"Được rồi, sáng mai liên hệ bác sĩ."

...

Một bên khác, Nguyễn Thu Thu đang bóc cam cho Trình Tuyền.

Trình Tuyền ngoan ngoãn ngồi ở trên giường bệnh, chờ Nguyễn Thu Thu đem quả cam dâng đến tận miệng. Anh yên lặng nhìn Nguyễn Thu Thu hết sức chuyên chú lột quả cam, nhìn không chớp mắt, Nguyễn Thu Thu bị nhìn chăm chăm, không tự nhiên, cô trừng Trình Tuyền.

"Nhìn cái gì vậy!"

Trình Tuyền: "Sợ em ăn mất quả cam."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền: "Lột sạch xơ trắng nhé."

Nguyễn Thu Thu: "... Tôi khuyên anh nên làm người lương thiện, cảm ơn."

E ngại việc Trình Tuyền bị thương, lại còn là lỗi của cô nên cô không thể làm ra hành động gì quá phận với Tuyền. Nếu như dựa theo thói quen bình thường, Nguyễn Thu Thu đã sớm cầm một cái búa thiên thạch đập một phát vào đầu anh để anh chết quách đi cho rồi, đâu còn để anh ở không đi gây sự thế này chứ.

Cô trụng mắt lột sạch quả cam, đưa cho Trình Tuyền.

Trình Tuyền tỏ vẻ vô tội: "Một tay không tách múi được."

Nguyễn Thu Thu không thể nhịn được nữa, đang định nổi giận, Trình Tuyền lập tức nhú mày lại, yếu ớt kêu lên: "Bả vai đau quá, hình như là bị thương đến xương cốt rồi."

"..." Được rồi, cô nhịn.

Nguyễn Thu Thu kiên nhẫn tách từng múi cam ra, đặt trên tay anh, Trình Tuyền lúc này mới yên lặng thỏa mãn ăn cam.

"Sao lúc ấy anh cứ một mực ôm tôi không buông? Anh bị văng đầu à?"

Sau đó Nguyễn Thu Thu nhớ tới, lúc đó vẻ mặt Trình Tuyền đích thật là quái lạ. Anh cứ giống như cá rời nước vậy, bóp chặt eo của cô, suýt làm cô tắc thở. Nguyễn Thu Thu xém nghĩ là Trình Tuyền có ý với cô, bằng không thì ôm chặt như vậy làm gì?

Trình Tuyền trầm mặc một lát, nói: "Không có váng đầu."

"Không phải là anh lo lắng cho tôi đó chứ." Nguyễn Thu Thu chế nhạo anh.

"Ừ."

Nguyễn Thu Thu: "Tôi biết mà, anh sẽ không... Hả hả hả???"

Cô sửng sốt, không ngờ Trình Tuyền lại dựa theo lời của cô mà trả lời. Trong suy nghĩ của Nguyễn Thu Thu, trong thế giới của Trình Tuyền căn bản là không có hai chữ "yêu đương", đối với chuyện này, cô và Tiêu Phiền nhất trí với nhau, hai người đều cho rằng Trình Tuyền có thể sinh sản vô tính, tự mình sinh đẻ ra con cháu để nối tiếp hương hỏa.

Bởi vậy, cô đã ngay lập tức loại bỏ khả năng Trình Tuyền thích cô.

Nguyễn Thu Thu: "Anh ra về đứng đắn như thế làm gì? Đừng để tôi cảm thấy anh thích tôi chứ!"

Lòng bàn tay Trình Tuyền cầm quả cam, múi cam mềm mại dán chặt làn da ẩm ướt, anh muốn nói ra những lời nói trong lòng. Một giây sau, Nguyễn Thu Thu nhíu lông mày, nói: "Vây sẽ rất tệ."

Ánh mắt của anh hơi ngừng lại.

Trình Tuyền còn chưa kịp hỏi "Vì sao", Đồ Nam đã đẩy cửa ra, đi tới nói: "Cô gái kia cứ như bị điên ấy, còn muốn gọi Cố Du tới. Nếu như Cố Du và chuyện này có quan hệ, vậy em sẽ không tha cho cậu ta."

"Không có liên quan gì tới người khác, cô ta chỉ là muốn tới tìm chị cho hả giận thôi."

"Cho dù như thế nào, cô ta đều phải gánh chịu hậu quả. Tùy tiện làm người khác bị thương, nói đi là đi sao."

"Chỉ là, " Đồ Nam buồn rầu nhìn về phía Trình Tuyền, "Đại boss, em nhất thời lỡ mồm rồi, anh nói phải làm sao bây giờ?"

Trình Tuyền lấy lại tinh thần.

Nét mặt của anh rất lãnh đạm, giọng điệu chậm rãi: "Lộ rồi thì lộ thôi."

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 47

Editor: Hạ Cẩn

Đang nói, Cố Du tới.

Anh vừa vào cửa đã nhìn thấy Từ Bích Ảnh đang giãy dựa trên giường bệnh, bộ dáng không cam lòng, tóc tai rối bời, ánh mắt đỏ hồng, có mấy phần đáng sợ.

Cố Du trầm mặc một lát, nói: "Gây sự đủ chưa?"

"Du ca ca! Anh đến đây thăm em!"

Từ Bích Ảnh tỏ vẻ tủi thân: "Anh nghe em nói, một người đều bị ả đàn bà Nguyễn Thu Thu kia lừa rồi, cô ta không phải người như trong suy nghĩ mọi người đâu, cô ta chỉ đang giả vờ giả vịt thôi, cô ta..."

"Đừng nói nữa."

Ánh mắt Cố Du nghiêm nghị, không còn vẻ ôn hòa của thường ngày nữa. Anh đi đến trước giường bệnh của Từ Bích Ảnh: "Nếu như cô còn gây sự nữa, tôi sẽ đem tất cả mọi việc cô làm nói cho hai bác, tôi không quản nổi cô nữa rồi."

"Đừng!"

Cha mẹ vẫn đang mong đợi hôn lễ của cô và Cố Du, mấy ngày trước, hai người còn phấn khởi thương lượng địa điểm tổ chức hôn lễ, Từ Bích Ảnh tuyệt đối không muốn để cho bọn họ biết cô và Cố Du đã không thể nào đến với nhau được nữa, càng không muốn để người khác chế giễu mình.

Từ Bích Ảnh bắt lực níu lại vạt áo của Cố Du: "Anh tin em đi được không, cô ta đã sớm biết anh có thể lên như điều gặp gió, cô ta không ly hôn cũng là bởi vì biết Trình Tuyền có tiền, biết anh ta là ông chủ lớn. Cô ta không hề thật lòng thật dạ với hai người đâu!"

"Từ Bích Ảnh!"

Cố Du vô cùng tức giận: "Bác trai bác gái có dạy cô ở bên ngoài bồi nhọ thanh danh, chửi bới người khác như vậy sao!"

Từ Bích Ảnh không cam lòng cắn cắn môi: "Em không có nói láo!" Nguyễn Thu Thu kia tuyệt đối không phải loại người lương thiện! Một khi có cảnh cây cao khác, cô ta chắc chắn sẽ không chút do dự ôm ấp cùng người khác.

Cố Du nhìn ánh mắt của cô, thất vọng vô cùng, cũng rất lạnh lùng.

"Đám truyền thông bên ngoài đang ngồi chờ chuyện vui, cô tốt nhất nên yên lặng, đừng có nói lung tung. Nếu như Đồ Nam chuẩn bị khởi tố cô, tôi sẽ không đứng về phía của cô."

Từ Bích Ảnh không dám tin: "Anh muốn đứng về phía Nguyễn Thu Thu? Dựa vào cái gì? Ai mới là thanh mai trúc mã của anh, ai mới là người gắn bó với anh nhiều năm như vậy?"

Cố Du giật góc áo: "Em gái Bích Ảnh của tôi đã sớm không còn nữa rồi."

Nói xong, anh quay người rời đi.

Cố Du đi ra khỏi phòng bệnh, giương mắt lập tức bắt gặp một người đàn ông đang đứng tựa vào tường. Anh khoác áo khoác màu đen, lưng dựa vào gạch men sứ lạnh buốt, trên mặt không có biểu tình gì. Đôi mắt phượng ngủ hững hờ liếc về phía Cố Du, ngay cả ánh mắt cũng lãnh đạm đến thế.

Có vẻ nực cười quá nhỉ, Cố Du nghĩ đến Lý Tư Đặc lúc đứng trước màn hình máy tính có lẽ cũng dùng ánh mắt như thế nhìn anh ta như một kẻ không biết lượng sức chẳng.

Thật là khiến người ta cảm thấy vừa tức giận lại vừa bất lực.

"Vai của anh thế nào, không bị thương nặng chứ." Mấy tháng trước, Cố Du cũng bị thương ở cổ tay nên bây giờ cũng có vài cảm xúc đồng bệnh tương liên với anh.

Trình Tuyền thu hồi tầm mắt, ánh mắt đầy vẻ lạnh lùng. Anh chậm rãi cười lạnh một tiếng: "Không đến nỗi nào."

"Vậy là tốt rồi. Đúng rồi, Nguyễn Thu Thu đâu."

Trình Tuyền liếc xéo anh ta, lười trả lời.

Hai mắt chỉ viết vài chữ to: Liên quan gì đến cậu.

Đồ Nam đi xử lý chuyện liên quan tới Từ Bích Ảnh, lại còn có truyền thông đang châu chực ở bên ngoài, tự nhiên không có thời gian đi quản Trình Tuyền. Đương nhiên, Trình Tuyền cũng chẳng cần đến cậu quản.

Thế là loại chuyện như mua Yakult liền rơi vào trên người Nguyễn Thu Thu.

Trình Tuyền chỉ vì Nguyễn Thu Thu, nói với Cố Du hai câu.

"Tôi sẽ không cho phép bất kì kẻ nào làm tổn thương đến cô ấy."

Cố Du ánh mắt nghiêm nghị: "Tôi cũng có cùng suy nghĩ với anh."

"Còn nhớ lời tôi nói lúc đầu không, đừng lãng phí thời gian."

Cố Du nhú mày lại: "Tôi..."

"Ai? Cố Du, sao anh lại tới đây?" Xa xa truyền đến giọng Nguyễn Thu Thu, "A... Là bởi vì chuyện của chúng tôi à."

Ngẫm lại cũng đúng, Từ Bích Ảnh vốn dĩ chẳng quen biết mấy người ở đây, trừ việc đi tìm Cố Du làm chỗ dựa, chỉ sợ là không có biện pháp khác. Cố Du hiểu được suy nghĩ của Nguyễn Thu Thu, vô ý thức phản bác: "Tôi không phải đến để thay cô ấy nói chuyện."

"Không có việc gì, tất cả đều làm việc dựa theo chứng cứ."

Nguyễn Thu Thu lắc đầu, không muốn bàn lại chuyện liên quan tới Từ Bích Ảnh

"Cô vẫn ổn chứ, có bị thương không?" Cố Du lo lắng hỏi.

Nguyễn Thu Thu vừa cười vừa nói: "Không có, tôi..."

Trình Tuyền bỗng nhiên kêu lên đau đớn, trùng hợp ngăn cản cuộc trò chuyện giữa hai người.

Ánh mắt Nguyễn Thu Thu nhanh chóng chuyển hướng lên người Trình Tuyền: "Cánh tay của anh còn đau không? Còn có vì sao chưa được cho phép đã chạy ra ngoài rồi?"

Vừa mới bày ra bộ dáng hờ hững lạnh lùng, đại boss Trình trong cái nhìn ghen hòng nhìn trần trối của Cố Du, cả người buông lỏng một nửa, khí thế sắc bén nháy mắt đã biến mất, yếu ớt che bả vai bị thương, nói: "Tôi tìm không thấy em, hơi lo lắng."

Nguyễn Thu Thu rất muốn trợn mắt trừng anh một cái, là ai ban đầu bảo cô đi mua Yakult thế. Nhưng mỗi khi Trình Tuyền ra về yếu thế, mềm yếu vô cùng đáng thương, thằng bé yếu ớt đáng thương lại bất lực như thế, Nguyễn Thu Thu làm sao cũng không thể mở miệng được

Cô thở dài: "Không phải tôi đi một lúc sẽ trở về sao, đi."

"Được."

Trình Tuyền đi theo Nguyễn Thu Thu tiến vào phòng bệnh, để lại Cố Du vừa kinh ngạc lại vừa chua xót. Thật không ngờ tới, Trình Tuyền cũng có một ngày dùng đến mấy thủ đoạn "Hèn hạ" này, loại tâm trạng lo được lo mất này, không biết người trong cuộc sẽ có cảm giác như thế nào.

Nói trắng ra, anh ghen tị muốn chết.

...

Bác sĩ căn dặn công việc cụ thể cho Nguyễn Thu Thu, chủ yếu là không được để dính nước, không được vận động kịch liệt, nghỉ ngơi tốt là được.

Lúc đầu, chỉ là một vết thương nhỏ, bác sĩ vốn dĩ không có ý định cho lời dặn. Chỉ là Trình Tuyền ở bên cạnh cứ chăm chăm ông đến mức khiến ông tê cả da đầu, bác sĩ thầm nghĩ xem như tạo phúc cho quan hệ vợ chồng người ta vậy, nghiêm túc nói cho Nguyễn Thu Thu rất nhiều việc không cần thiết phải chú ý.

Nguyễn Thu Thu ghi từng cái một.

Hai người về đến nhà, Trình Tuyền ngồi trên ghế sofa, nói: "Anh muốn ăn dẻ sườn cừu*."

*Dẻ sườn cừu là một miếng thịt cừu được cắt vuông góc với cột sống, dính liền với xương sườn và bao gồm 16 xương sườn hoặc sườn miếng.

Dẻ sườn cừu là một miếng thịt cừu được cắt vuông góc với cột sống dính liền với xương sườn và bao gồm 16 xương sườn hoặc sườn miếng

"Bị thương sao có thể ăn thịt cừu chứ?"

"VẬY CÁ..."

"Cá cũng không thể ăn! Vết thương nhiễm trùng thì làm sao bây giờ?" Nguyễn Thu Thu sợ vết thương kéo dài quá lâu, dẫn đến việc Trình Tuyền không thể làm việc như bình thường, sẽ không tốt, "Những ngày này anh cứ uống cháo, ăn thanh đạm một chút, đợi đến khi vết thương tốt lên thì muốn ăn gì thì ăn."

Trình Tuyền ý thức được mình quả thực là tự chui đầu vào rọ, lập tức tìm biện pháp cứu chữa: "Miệng vết thương của tôi hình như tốt lên rồi."

Nguyễn Thu Thu trừng mắt liếc anh một cái: "Vì ăn mà hi sinh mạng sống à? Thương cần động cật phải chữa một trăm ngày đâu. Một tuần sau đi kiểm tra lại rồi tính sau."

"..."

Thượng Đế không chỉ đóng cửa sổ mà còn đóng vô cùng chặt, một tia sáng cũng không thể chui vào. Trình Tuyền co quắp trên ghế sa lon, lần này là thật sự là nằm liệt.

Bây giờ còn kịp đổi ý không?

*

Mấy ngày nay Từ Bích Ảnh bị giày vò quá sức.

Cô ta vừa mới cảm rã ở cái thành phố vừa lạ lẫm vừa quen thuộc này, tìm được một công việc mới nhưng lại bởi vì chuyện ồn ào ở Gia Trùng, ông chủ cô ta nghe phong thanh được chuyện này, Từ Bích Ảnh bị mất việc, Cố Du lại không đáng tin cậy.

Cô ta có rất ít tiền tiết kiệm, chưa bao giờ ý thức được nguy cơ, từ cục cảnh sát ra, cô ta đột nhiên ngộ ra, nếu như mình vẫn không có biện pháp khắc phục, chỉ sợ thật sự chỉ còn một con đường cuối cùng là về nhà.

Lúc này Từ Bích Ảnh nhớ đến một người.

Trong tuyệt vọng, cô ta tìm tấm danh thiếp kia, gọi điện cho đối phương.

Điện thoại được kết nối, đầu bên kia truyền tiếng cười lạnh của Nam Cung Ngạo Thiên: "Thế nào, sao lại gọi tôi? Không phải chạy theo tình nhân rồi sao?"

Từ Bích Ảnh đứng trong một căn phòng chật chội.

Căn hộ này chỉ rộng hơn bốn mươi mét vuông, đồ điện đều đã cũ, muốn cái gì cũng không có. Bây giờ, cô ta đang phải trải qua cuộc sống tuyệt vọng, nghèo túng của đời trước, cô ta sao có thể cho phép

mình lập lại cuộc sống tuyệt vọng như thế một lần nữa? Không, tuyệt đối không thể!

Từ Bích Ảnh nắm chặt lấy điện thoại, vinh hoa phú quý trong đầu giống như bọt nước, thoáng qua rồi biến mất.

Cô chỉ muốn sống một cuộc tốt đẹp thôi, có lỗi sao? Vì sao bọn họ luôn cho rằng cô có tội ác tà trời chứ?

Từ Bích Ảnh không cam tâm.

Cô ta lau sạch nước mắt, trong lòng tuyệt vọng. Cố Du đã hoàn toàn không thể đến với cô, Trình Tuyền càng không thể, anh ta là người như vậy, sao có thể yêu người khác. Bây giờ cô chỉ có một biện pháp, đó chính là leo lên người Nam Cung Ngạo Thiên.

Mặc dù hắn cũng không phải là người lương thiện, so với Cố Du, trừ tiền thì không hơn gì cả.

Nhưng... Có tiền, cũng là điểm mạnh của hắn.

Giọng của cô ta run rẩy: "Em muốn đi theo anh."

Nam Cung Ngạo Thiên hừ một tiếng, giọng điệu khinh miệt: "Cô cho rằng tôi đang nhặt ve chai à? Đừng nói giỡn, tôi xưa nay không dùng hàng secondhand."

Bị gọi là hàng secondhand, Từ Bích Ảnh siết chặt điện thoại, toàn thân run rẩy, tức giận đến suýt nữa trở mặt. Cô ta dùng hết sức nhẫn nhịn, nói: "Nếu như, tôi có cách xử lý người đứng đầu Gia Trừng thì sao."

Nam Cung Ngạo Thiên lạnh lùng nói: "Cô cho rằng lần này tôi vẫn sẽ tin tưởng cô sao?"

"..."

Từ Bích Ảnh hít một hơi thật sâu:" Chi bằng chúng ta gặp mặt nói chuyện."

Để cho quá khứ dơ bẩn của Nguyễn Thu Thu lộ ra trước mặt người đời, cô ta muốn xem xem bọn họ sẽ làm như thế nào!

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 48

Editor: Hạ Cẩn

Bên ngoài đang nhốn nháo truyền ra tai tiếng của Gia Trừng, nói là đại boss của công ty cuối cùng cũng lộ mặt, lời đồn truyền đi rất huyền diệu khó hiểu, Đồ Nam cũng vội vàng đến sát đầu mẻ trán.

Ảnh chụp của Trình Tuyền lộ ra, toàn bộ dân mạng xôn xao lên, dồn dập đánh vào một điểm —— móa! Ông chủ lớn của Gia Trừng đẹp như vậy sao! Ngay cả máy ảnh của đám paparazzi cũng không làm giá trị nhan sắc của đối phương hao hụt một phân nào!

Gia Trừng không chỉ không bởi vì giấu diếm thân phận của ông chủ lớn mà bị tổn thương danh khí mà ngược lại, ảnh chụp của Trình Tuyền làm dậy sóng một lượng fangirl lớn, ùn ùn chạy đến weibo chính thức của Gia Trừng xưng vợ gọi chồng, cầu Trình Tuyền xuất hiện, độ hot có thể sánh ngang với minh tinh màn bạc.

Im lặng hồi lâu, weibo chính thức chỉ đăng một bài Weibo.

Là một gói biểu tượng cảm xúc: Nghĩ cũng đừng nghĩ.

Cùng một thời gian, lại có tin nói Trình Tuyền đã kết hôn nhiều năm, đối tượng chính là họa sĩ Chim mập bay trước, vợ chồng hai người khiêm tốn nhiều năm, không ai muốn để lộ thân phận của

mình. Một đám người lại chạy tới Weibo "Chim mập bay trước" chứng thực, lướt quanh một vòng, thấy weibo Nguyễn Thu Thu cập nhập, lại thêm một đám fan nữa.

Thế là, trong một tình huống ly kỳ nào đó mà Nguyễn Thu Thu không biết rõ, cô lại cò nhiều thêm một xưng hô thân mật.

"Cô vợ xinh đẹp của tổng tài bá đạo".

Sau khi lên mạng, nhìn thấy biệt danh này, Nguyễn Thu Thu: "..."

Các nhân viên trong công ty càng khiếp sợ hơn. Trước kia bọn họ chỉ coi Nguyễn Thu Thu chẳng qua chỉ là một lính nhảy dù có chút quan hệ với Đồ Nam, ai có thể ngờ tới cô lại là vợ của ông chủ lớn thần bí trong truyền thuyết???

Thế này thì quá mộc mạc rồi! Mộc mạc đến mức bọn họ không tài nào đánh hơi ra dù chỉ là một chút!

Nói cách khác, vợ ông chủ đang ở ngay cạnh bọn họ, bọn họ chẳng những không trân trọng cơ hội này mà còn chuốc rượu.

Nhớ lại sắc mặt khó coi ngày đó của Trình Tuyền lúc mang Nguyễn Thu Thu đi, mấy đồng nghiệp chuốc rượu ngày hôm đó mặt đều tái cả rồi, viết giấy kiểm điểm ngay trong đêm nộp cho Đồ Nam.

Trái ngược với bọn họ, đại boss chân chính đang ngồi trong nhà trong nhà thông dong tự tại...

Ăn hai bát cháo hoa.

"..."

Tay nghề của Nguyễn Thu Thu rất tốt, cho dù là cháo trắng bình thường, phối hợp với vài món đồ chua mặn ngon miệng cũng ăn được rất nhiều. Nhưng mà cũng không thể húp cháo mãi chứ, mỗi ngày đều húp cháo, húp đến mức Trình Tuyền cảm thấy mình sắp biến thành chén cháo kia rồi.

Nguyễn Thu Thu thì tốt rồi, thiên vị cho mình, cái gì cũng ăn, một bên húp mì sợi một bên cắn dăm Trình Tuyền không nên ăn quá nhiều dưa muối, không tốt cho vết thương.

Lần thứ N trong ngày, Trình Tuyền lại đưa ra yêu cầu: "Đi bệnh viện đi, miệng vết thương của tôi hình như tốt lên rồi."

Nguyễn Thu Thu tức giận nói: "Lúc này mới có hai ngày, anh là thần sao?"

Có phải thần không thì anh không biết nhưng nếu cứ tiếp tục húp cháo qua ngày như thế này, anh sẽ thành quỷ mất.

Trình Tuyền thở dài yếu ớt.

Nguyễn Thu Thu phát giác ra ánh nhìn chăm chăm của anh, ôm lấy bát, nói: "Cảm thấy tôi quấy rầy đến anh sao? Vậy tôi trở về phòng ăn nhé."

Trình Tuyền: "Không cần. Đã ăn xong, chúng ta đi bệnh viện thôi."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Thằng cha này rốt cuộc cố chấp cái gì chứ. Hai ngày trước là ai kêu đau trời đau đất, không phải cũng là anh sao?

Một người húp cháo, một người húp mì, Nguyễn Thu Thu đơn phương cho rằng đây là khung cảnh vô cùng hài hòa.

Cơm tối kết thúc, Trình Tuyền rửa bát, lão đảo cầm khăn mặt đi vào phòng tắm, bị Nguyễn Thu Thu níu lại. Nguyễn Thu Thu nghĩa chính nói: "Không phải đã đồng ý với tôi là mấy ngày nay không được tắm rửa sao, sẽ ảnh hưởng đến vết thương."

Một ngày không tắm rửa thì vẫn không sao nhưng hai ngày không tắm rửa, anh cứ cảm thấy trên người mình có hương vị mốc meo.

Trình Tuyền nói: "Tôi sẽ thôi."

Nguyễn Thu Thu trả lời rất đương nhiên: "Thối thì thôi, không phải có cái từ gọi xú nam nhân sao, ngay cả hương vị của mình cũng ghét bỏ còn trông mong vào người khác không chê anh sao?"

Trình Tuyền trầm mặc.

Thế mà anh lại không cách nào phản bác???

Hai người đấu tranh một hồi, cuối cùng Trình Tuyền phải thỏa hiệp, đồng ý với Nguyễn Thu Thu chỉ xông hơi, nhưng anh không thể tự gội đầu được. Thế là Trình Tuyền yêu cầu Nguyễn Thu Thu gội đầu cho anh.

Chuyện đơn giản như gội đầu thôi mà, Nguyễn Thu Thu đồng ý không chút nghĩ ngợi.

Trình Tuyền vọt vào tắm, trên thân ướt sũng, anh mặc áo ngủ đứng trong phòng, Nguyễn Thu Thu đi vào theo hết nhìn đông tới nhìn tây. Mặc dù hai người ở chung lâu như vậy, nhưng Nguyễn Thu

Thu chưa từng bước vào phòng tắm của Trình Tuyền, sạch sẽ hơn nhiều so với tưởng tượng của cô, gạch men xanh biển, tắm gương sạch sẽ và giá đỡ đồ vật, đồ vật không nhiều, rất ngay ngắn, có trật tự.

"Oa, phòng tắm thật đẹp nha."

Nguyễn Thu Thu cầm khăn tắm, vỗ vỗ vào cổ Trình Tuyền ra hiệu để anh cúi đầu xuống. Trình Tuyền nghe lời cúi đầu xuống, vóc dáng anh rất cao, nổi bật lên rửa mặt bồn thấp một nửa, nhìn còn có chút không hài hòa.

Nguyễn Thu Thu làm bầm một câu: "Lớn lên cao như vậy làm gì."

"Có thể bổ sung cho em."

Nghe vậy, Nguyễn Thu Thu sửng sờ, lập tức nghiêng mặt lại, dí lại cổ của anh: "Tắm này rồi mà còn bày đặt, đứng vững đi, tôi xả nước nóng đấy!"

Quả nhiên Nguyễn Thu Thu không nên nghĩ quá tốt về Trình Tuyền, từ lúc bắt đầu gọi đến lúc gọi xong, không có một lúc nào là yên tĩnh cả.

"Nước nóng quá."

"Thêm chút nữa."

"Lạnh, cho nóng một chút đi."

"Dầu gội..."

"Ngậm cái mồm chó của anh vào!" Nguyễn Thu Thu tức giận.

Trình Tuyền sàu não cúi đầu, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: "Dầu gội vào mắt."

"A a a thật xin lỗi! Đều tại anh hết, sao anh không nói sớm!"

"..."

Gội đầu xong, Nguyễn Thu Thu cầm máy sấy, sấy tóc cho anh. Cô mở gió nóng, nhẹ nhàng thổi phật tóc Trình Tuyền. Lộn tóc Trình Tuyền nhìn có hơi quăn và lộn xộn, sợi tóc màu đen nhìn thì rất mềm nhưng trên thực tế sờ lên vừa cứng vừa nhọn. Nguyễn Thu Thu đào tóc anh như đào bắp ngô để cho tóc nhanh khô hơn.

Giọng Trình Tuyền rất nhỏ: "Có thể hỏi tại sao không?"

Tiếng máy sấy hơi to có, Nguyễn Thu Thu nói: "Cái gì cái gì? Anh nói to hơn tí đi."

"Sao lại cảm thấy không tốt."

". "

Dây điện của máy sấy hơi ngắn, bị Nguyễn Thu Thu túm một chút, đột nhiên bị tuột ra khỏi ổ điện, tiếng ồn "vù vù vù" nháy mắt biến mất, trùng hợp nghe được rành mạch câu nói của Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu đơ mắt vài giây mới phản ứng được Trình Tuyền hình như muốn nói chuyện ở bệnh viện ngày đó.

Có thể nói là cung phản xạ của thằng cha này quăn hai vòng Trái Đất vẫn chưa hết, đã hai ngày trôi qua vẫn còn nhớ tới chuyện này mà hỏi, Nguyễn Thu Thu thật sự là phục anh luôn rồi.

Tóc cũng gần khô rồi, Nguyễn Thu Thu vuốt vuốt cái đầu chó của anh rồi thu dây máy sấy lại.

"Tôi hiểu anh, lòng tự trọng của đàn ông, dù là giả thiết khả năng cũng rất dễ ý... Bộ dạng này. Chuyện rất đơn giản, bởi vì chúng ta không có tình cảm, có tình cảm thì sẽ rất tệ."

So ra, tình cảm của Nguyễn Thu Thu đối với Trình Tuyền giống như một người bạn, người thân, một người đặc biệt đáng để dựa vào.

Nhưng đồng thời Nguyễn Thu Thu cũng rất lý trí, trên phương diện tình cảm, từ trước đến nay cô luôn hiểu được phải khắc chế mình, tránh cho phải nhận những tổn thương không cần thiết.

Đối với bản thân mình, cô rất kiềm chế, phòng ngừa không để phạm phải sai lầm, cô tin Trình Tuyền càng giống vậy hơn. Tính cách của Trình Tuyền là do thiếu hụt trên phương diện tình cảm, mới có thể đặc biệt chú ý đến cô, trong cuộc sống của anh, có quá ít nhân vật nữ nên mới cho rằng sự tồn tại của cô là tương đối đặc biệt.

Nếu như Trình Tuyền có một hoàn cảnh khác, nhất định sẽ không cảm thấy cô có chỗ nào đặc biệt đáng giá để y lại.

Nguyễn Thu Thu vẫn luôn cho là như vậy.

Nói về nấu ăn, so với cô thì còn có nhiều người giỏi hơn, nói về vẽ tranh, cô cũng không phải không thể thay thế, Gia Trường lớn như vậy, muốn tìm một họa sĩ giỏi quả thực dễ như trở bàn tay. Nói về bề ngoài thì càng buồn cười hơn, cái túi da này còn không bằng một

góc của Trình Tuyền, nếu như anh muốn, còn nhiều, rất nhiều những cô gái tốt hơn đứng xếp hàng đợi.

Tính tình cô không tốt, không muốn nhận thua, còn luôn luôn giương nanh múa vuốt với Trình Tuyền, âu cũng là ỷ vào việc Trình Tuyền tốt tính. Tật xấu thì có một đồng, Trình Tuyền có thể thích cô thì mới có quý.

Cho dù ngoài miệng Nguyễn Thu Thu vẫn luôn cười nhạo rằng dạng đàn ông chó chết như Trình Tuyền mà vẫn còn người nhớ mãi không quên nhưng trong lòng cô hiểu rõ sự ưu tú của Trình Tuyền không phải dạng người bình thường như cô có thể khống chế được.

Bởi vậy, từ đầu đến cuối, cô thỉnh thoảng sẽ bị gương mặt kia mê hoặc vài lần nhưng cô chưa bao giờ mơ tưởng đến Trình Tuyền.

"Trình tổng à, anh không cần suy nghĩ quá nhiều đâu, nếu quả như thật có cô gái nào không tệ thì nhanh chóng ra tay đi, anh cũng lớn lắm rồi." Nguyễn Thu Thu đặt máy sấy đặt vào trong ngăn kéo, "Tôi cứ mãi ăn vạ anh anh như vậy cũng không phải chuyện gì tốt, đúng không?"

Trình Tuyền im lặng thật lâu.

"Không phải."

Nguyễn Thu Thu đi vài bước, không nghe rõ. Cô sửng sốt, quay đầu lại: "Anh nói cái gì?"

"Tôi nói..."

"Ring ring ring..."

Chuông điện thoại di động cắt ngang lời Trình Tuyền. Anh cầm điện thoại di động lên, thấy là điện thoại của Đồ Nam, liền nhận.

"Đại boss, có người phốt chị dâu, đã tra rồi, hẳn là bên Thụy Phương. Trước mắt vẫn đang xử lý, anh đừng để chị dâu lên mạng nhé, chị ấy nhìn thấy nhất định sẽ không vui đâu."

Đương nhiên, Trình Tuyền cũng không xem thì càng tốt.

Trên mạng, các loại tin đồn truyền đi nhốn nháo, cái gọi bạn tốt, bạn học thời xưa đều đứng ra chứng minh sinh hoạt cá nhân của Nguyễn Thu Thu vô cùng phóng đãng, đã kết hôn còn đi khắp nơi tán tỉnh, ông chủ Gia Trừng bị đội nón xanh mà không biết, quả thực là ngu ngốc đến cực độ.

Đính kèm là mấy bức ảnh vô cùng thật, ngay cả Đồ Nam lúc đầu nhìn vào cũng giật nảy mình, cho là chị dâu thật sự làm ra chuyện như vậy.

Giọng điệu Trình Tuyền rất bình thản: "Tôi đã biết."

Nói xong, cúp điện thoại.

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Thế nào?" Cô có thể nhìn ra vẻ mặt Trình Tuyền đang rất không vui.

Trình Tuyền đứng lên, níu lại cánh tay Nguyễn Thu Thu, kéo cô ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách, anh ấn ấn điện thoại mấy lần, đến lúc đưa cho Nguyễn Thu Thu, giao diện của điện thoại đã chuyển thành game Anipop*.

*Tương tự như Candy Crush.

Nguyễn Thu Thu có chút khó hiểu" "Làm gì vậy??"

"Chơi đến hai mươi điểm."

Nguyễn Thu Thu: "???"

Trình Tuyền một tay đút túi, cầm điện thoại Nguyễn Thu Thu:
"Không được phép gian lận."

Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ, nói đùa à, lại trò chơi như Anipop này đến cả trẻ con ba tuổi cũng chơi qua, hai mươi bàn chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao.

Trình Tuyền mang điện thoại di động của cô vào thư phòng, Nguyễn Thu Thu không lo lắng Trình Tuyền sẽ làm gì điện thoại di động của cô, ngồi chơi hết sức chăm chú. Cô sao có thể vì loại trò chơi này mà bị Trình Tuyền xem thường?

Sau một tiếng.

Nguyễn Thu Thu: "Đến nay tôi mới tròn sáu tháng tuổi thôi."

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 49

Editor: Hạ Cẩn

Trong khi Nguyễn Thu Thu chăm chú chơi game, Trình Tuyền ngồi trong thư phòng xử lý mọi việc.

Mấy bức ảnh này anh đương nhiên biết, là ảnh chụp mà "Tình nhân" của Nguyễn Thu Thu đã mang ra uy hiếp anh. Đồ Nam sợ anh giận, dưới cơn nóng giận làm ra chuyện không lý trí, ai ngờ Trình Tuyền lại ổn định như vậy.

Cuộc phản công của anh rất mạnh mẽ.

Ảnh ghép bị acc marketing truyền đi bay đầy trời, một lát sau, Gia Trừng đưa ra bằng chứng làm giả ảnh chụp, lên hot search. Các dấu vết bị vạch ra rõ ràng, đánh bốp bốp bốp vào mặt mấy acc marketing.

Quá khứ của người được gọi là "Tình nhân" quá khứ cũng bị đào lên sạch sẽ, quan hệ với bao nhiêu người phụ nữ, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, bị cha mẹ đoạn tuyệt quan hệ nên không còn cách nào khác là phải đi ăn vạ. Những bức ảnh ghép này mấy tháng trước đã được gửi để làm chứng cứ uy hiếp Trình Tuyền, sau khi bị vạch trần thì vẫn luôn ghi hận trong lòng cho nên bây giờ mới bị người có ý đồ lợi dụng để bôi đen.

Hầu như tất cả các acc marketing viết bài tạo thành ảnh hưởng lớn đều bị gửi văn kiện của luật sư, cũng báo cho bọn họ biết đoàn luật sư đã giữ lại chứng cứ bọn họ tung tin đồn thất thiệt, chuẩn bị khởi tố bọn họ. Dùng từ rất nghiêm khắc, lại nhớ đến trước đó Gia Trùng cũng từng vì vấn đề danh dự mà bỏ một đồng tiền ra để thừa kiện bên kia cho bằng được, từng người một lập tức cúi đầu nhận tội, ảo não xóa bỏ bài đăng trước đó, đăng bài xin lỗi.

Ngay sau đó, chứng cứ về mấy chuyện xấu của Thụy Phương bị lộ ra.

Cài nội ứng vào Gia Trùng, ý đồ lấy thông tin cơ mật của Gia Trùng, dùng tiền để mua bản thảo của Gia Trùng, nhiều giao dịch dơ bẩn dần dần bị lộ ra. Gia Trùng tích lũy những chứng cứ này không phải một ngày hai ngày, chỉ đợi có cơ hội tung ra, lần này thì vừa hay.

Weibo Thụy Phương giả mù sa mưa tỏ vẻ "Gia Trùng không thể nào xuất hiện một vụ bê bối kinh khủng như vậy", phía dưới tất cả đều là bình luận trêu chọc của đám dân mạng.

"Đương nhiên người ta sẽ không xuất hiện vụ bê bối như vậy rồi, cảm ơn đã sắp đặt nhé."

"F*ck, giờ tôi mới biết thì ra Thụy Phương có nhiều diễn viên giỏi đến vậy đấy!"

"Có thời gian mà không lo đi cải thiện game của nhà mình đi, trộm bản thảo của người ta mà còn làm thành nát như vậy được, ngu không chịu nổi. [nôn mửa / nôn mửa] "

"Tuyệt, lần trước giả ngu, lần này lại cũng thế, coi người khác đều là kẻ ngu à!"

"Lần này không xong rồi người anh em à, Gia Trùng người ta đích thân tới cửa vả mặt rồi kìa, vẫn chưa chịu đưa mặt ra chịu đòn à?"

Thụy Phương vẫn không lên tiếng thanh minh, bắt đầu giả chết

Ngay sau đó, một tin tức động trời khác lại được tung ra —— bà chủ của Gia Trùng có một chân với tuyển thủ esports Cố Du, nhiều người nhiều miệng. Người tung tin tự xưng mình là thanh mai trúc mã của Cố Du đưa chứng cứ, bao gồm một số cuộc trò chuyện trong « Như Mộng Lệnh », biểu thị là bà chủ Gia Trùng phá hủy tình cảm của bọn họ.

Sự việc lại một lần nữa được đảo ngược, quần chúng hít drama trợn mắt há hốc mồm.

Cuộc thi giữa các câu lạc bộ còn mấy tuần là bắt đầu, nếu như chuyện này là thật, chỉ sợ câu lạc bộ của Gia Trùng sẽ bị chửi thảm, nếu ảnh hưởng của dư luận quá lớn thì Cố Du e là khó có thể tiếp tục dự thi.

Đầu tiên, Weibo Cố Du đăng bài thanh minh, nói bản thân anh và bà chủ không bắt cứ mối quan hệ tư nhân nào, những game thủ chơi cùng bọn họ có thể chứng minh.

Tiếp theo, các người chơi trong « Như Mộng Lệnh » cũng đứng ra.

Lúc trước, có không ít người trong game chú ý mấy chuyện thị phi bát quái này, vài người chơi trong bang Trường Nguyệt Đạp Ca

cũng có nick Weibo, tất cả đều mở lời chứng minh cho Cố Du. Lập tức, mọi người nhận ra một điều ——

Từ từ, ông chủ của Gia Trừng là Lý Tư Đặc? Lý Tư Đặc là chồng của Thu Thu Thu? Thu Thu Thu là họa sĩ Chim mập bay trước? Hai người đã kết hôn nhiều năm???

Wtf!

Tin tức lúc trước Lý Tư Đặc giận dữ vì hồng nhan mà đánh một trận nhanh chóng nhảy lên đầu hot search. Thấy vậy, đám dân mạng ghen hòng nhìn trần trời. Soái quá!

Điểm chú ý của dư luận nhanh chóng bị bẻ lái.

Lập tức có marketing sắp xếp lại đầu đuôi sự việc, lại thêm chuyện lúc trước còn có một số bài viết thỉnh thoảng nhảy lên trang đầu, các người chơi đồn dập đứng ra giải thích, toàn bộ sự việc cũng được sáng tỏ: Hóa ra là thanh mai đơn phương thầm mến Cố Du, hai người cũng chẳng đến với nhau. Thanh mai Khinh Phong Bích Ảnh không chỉ tung tin đồn nhảm lên internet mà còn ý đồ khiêu khích với người chơi "Thu Thu Thu" cũng chính là bà chủ Gia Trừng, sau đó bị vả mặt ngược lại.

Tất cả mọi chuyện đều là lời nói từ một phía là Khinh Phong Bích Ảnh, trong ảnh chụp những cuộc nói chuyện mà cô ta đưa ra, Cố Du chưa hề hứa hẹn gì cả.

Từ Bích Ảnh lập tức từ người bị hại biến thành người bị chứng vọng tưởng người bị hại, nick phụ liên tục bị công kích.

Lần này, cô ta thực sự đã cảm nhận cái gì được gọi là "Bạo lực internet".

Đám dân mạng rất vất vả, chạy đến Gia Trùng hít drama xong lại chạy qua Thụy Phương hóng hớt, rồi chạy đến nick phụ của Từ Bích Ảnh, sau lại chạy qua bên Cổ Du, cuối cùng chạy về Gia Trùng hít nốt drama, lại chạy đến Weibo "Chim mập" để an ủi cô.

Ai có thể nghĩ tới người trong cuộc còn đang giãy dụa trong game Anipop, không thể dứt ra.

Sau khi mọi chuyện vừa yên tĩnh lại được một lúc, Gia Trùng lại nhẹ nhàng giáng xuống một đòn nặng nề.

Weibo đăng bài tuyên bố, đại ý là Gia Trùng sẽ không tiếp tục hợp tác cùng bất kỳ đơn vị nào đang là đối tác của Thụy Phương, thanh giả tự thanh.

Bên dưới bài công bố nghiêm trang là bình luận vui vẻ của của weibo Gia Trùng, đã được đẩy lên đầu khu bình luận: "Còn có, đại boss của chúng ta nói, ly hôn là chuyện không thể nào. [cười trộm]"

Bài tuyên bố này vừa đăng, đám người lập tức xôn xao. Mặc dù Gia Trùng rất lớn, tương lai vô cùng tốt đẹp nhưng lại bởi vì chuyện của Thụy Phương mà bỏ qua rất nhiều cơ hội hợp tác, có thể nói là sát phạt rất quả đoán. Weibo quả thực đã trở thành nơi để đám dân mạng vui vẻ tán phét, không biết là acc marketing nào đã nhanh tay ké độ hot, lập tức liệt kê các công ty hợp tác cùng Gia Trùng và Thụy, hợp tác với Gia Trùng đều là nhãn hiệu, công ty lớn, Weibo dĩ dõm đăng chứng cứ hợp tác với Gia Trùng, hình minh hoạ "Quân mình! Đừng nã pháo!"

Hít drama hít drama, ăn thức ăn cho chó ăn thức ăn cho chó, nhân tiện đã làm cho game mới của Gia Trùng « Hiệp Khách Hành »

hưởng ké độ hot.

Weibo Nguyễn Thu Thu đã hoàn toàn bị chiếm đóng.

Bình luận có an ủi cô, có hít drama, có chúc phúc, có ước ao ghen tị, cũng có nói bọn họ phải tranh thủ thời gian đi kết hôn. Lập tức có người nhắc nhở người ta đã là bà chủ rồi, bình luận cầu kết hôn nhanh chóng trở mình thành thức ăn cho chó.

Đồ Nam gọi điện thoại hỏi: "Đại boss, anh muốn mở một cuộc họp để chính thức lộ diện không?"

Trình Tuyền: "Hử?"

"Giống như là Iron Man tuyên bố mình là Iron Man, Báo Đen tuyên bố mình là Báo Đen* vậy, anh cũng làm vậy?"

*Nhân vật chính trong bộ phim Chiến binh Báo Đen.

Trình Tuyền: "..."

Cạch một tiếng, Đồ Nam bị dập máy. Đồ Nam đột nhiên cảm nhận được nghề nghiệp kiếp này của mình tràn ngập nguy hiểm, đương nhiên nếu như cậu biết mấy giờ trước mình vừa cắt ngang đại boss tỏ tình, sợ rằng sẽ không chút do dự lựa chọn tự mình kết liễu.

...

Nguyễn Thu Thu đang đấu tranh với Anipop. Bỗng nhiên, của thư phòng Trình Tuyền bị đẩy ra, anh đặt điện thoại Nguyễn Thu Thu trên bàn trà.

Nguyễn Thu Thu vô thức co người lại trên ghế sofa, ôm chặt điện thoại vào trong ngực không cho anh nhìn thấy.

Trình Tuyền nhìn Nguyễn Thu Thu, hỏi: "Qua được bàn thứ mấy?"

Nguyễn Thu Thu: "... Anh đừng hỏi!"

Trình Tuyền: "?"

Nguyễn Thu Thu lựa chọn thoát game nhân tiện xóa luôn, lúc này mới nghiêm trang nói: "Qua được nhiều bàn lắm, sợ hù chết anh, anh không thấy vấn hơn."

Anh cầm điện thoại, chậm rãi nói: "Tôi đăng nhập tài khoản Wechat."

Nguyễn Thu Thu: "!!!"

Nói vậy, thành tích yếu như gà của cô, chỉ cần Trình Tuyền download game một lần nữa là có thể nhìn thấy sao!

"Không được download!"

Một tay cô chống trên đệm ghế sofa, vội vàng tiến lên đoạt lấy điện thoại. Cánh tay Trình Tuyền dài, giơ lên cao cao, Nguyễn Thu Thu nhào qua cũng chưa bắt được, đầu lại tựa vào trên người Trình Tuyền. Trình Tuyền hơi sơ suất nên đổ người về phía sau, cả người nằm trọn trong chiếc ghế sofa mềm mại, Nguyễn Thu Thu cũng bị ngã vào người anh.

Đừng thấy Trình Tuyền suốt ngày ngồi nhà mà coi thường, thịt trên người không mềm tí nào, không cảm nhận được tí mỡ nào,

Nguyễn Thu Thu cảm thấy mình như đâm đầu vào tường, đầu choáng mắt hoa, ngay cả tư thế của mình đang mập mờ ôm lấy Trình Tuyền cũng không phát hiện ra.

Vùi trong ghế sofa, Trình Tuyền nhìn cô, quên cả nhúc nhích.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, chỉ còn ngửi thấy hương sữa tắm trên người Nguyễn Thu Thu. Hương tóc của cô rất dễ chịu, làm cho Trình Tuyền cảm thấy rất kỳ lạ, đầu gối đầu giá rẻ sao lại có mùi hương tuyệt đến thế.

Cơ thể Nguyễn Thu Thu mềm không tưởng, giống như không có xương, khiến lần đầu tiên anh sinh ra xúc động, rất muốn bóp một chút, véo một cái.

"Sao người anh lại giống cục gạch thế, đau quá." Nguyễn Thu Thu vuốt vuốt cái mũi, bỗng nhiên nhớ đến Trình Tuyền vẫn đang bị thương, "A! Cánh tay của anh không sao chứ!"

Cô vội vàng đứng thẳng người khiến Trình Tuyền có chút vắng vẻ, thất vọng.

Anh á một tiếng, nói: "Còn tốt."

"Có muốn mở ra xem một chút không? Tôi sợ vết thương bị ép."

Trình Tuyền: "Không cần."

Nguyễn Thu Thu: "Vẫn là nên nhìn một chút!"

Trình Tuyền kiên quyết: "Không cần."

Nguyễn Thu Thu chỉ coi cái này là lòng tự trọng của đàn ông, ai có thể nghĩ tới đây chỉ là bởi vì vết thương của Trình Tuyền đã hết

sẹo, tốt đến mức không thể tốt hơn, nếu bị cô phát hiện ra là giả bộ đáng thương thì chết chắc rồi.

Ngày hôm nay vẫn là một ngày mạch não của vợ chồng hai người không nằm trên một đường.

"Cốc Cốc Cốc!" Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Nguyễn Thu Thu suy đoán: "Anh gọi cơm hộp?"

Trình Tuyền: "... Không có."

"Trừ giao thức ăn, còn ai gõ cửa nhà mình chứ?" Đừng nói những người khác, ngay cả Đồ Nam, Trình Tuyền cũng không cho phép tới thăm nhà, cái phòng này tựa như là lãnh địa của riêng anh, nghiêm khắc cấm chỉ bất luận kẻ nào xâm phạm.

Đúng lúc này, Chuông điện thoại Nguyễn Thu Thu vang lên.

Lại là Khúc Vi?!

Trình Tuyền ánh mắt liếc nhìn tên người gọi, ánh mắt rất lạnh đậm. Anh đang muốn tiến lên mở cửa thì bị Nguyễn Thu Thu ngăn lại.

"Không được, anh bị thương, lực chiến đấu của anh cũng quá yếu, để tôi."

Nguyễn Thu Thu vẫn chưa biết, ông chủ Trình đã vì cô mà xé nát mặt Thụy Phương trên mạng. Lúc này, cô giống như gà mẹ đang bảo vệ gà con, đứng chắn trước mặt Trình Tuyền, nhanh chóng sửa

sang lại quần áo, đầu tóc, chờ lấy Khúc Vi cúp máy lần thứ hai mới
thản nhiên đi tới cửa.

Nói đùa, mẹ kế mà còn muốn đến kiếm chén canh, thật sự cho
bọn họ là người ngốc nhiều tiền sao?

***Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: Đừng sợ, có tôi!

Trình Tuyền: Ủ

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 50

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu mở cửa.

Khúc Vi đang thấp thỏm, định tiếp tục gõ cửa thì đụng phải ánh mắt của Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu nhàn nhã ôm vai, một chân đạp lên khung cửa, chặn đường của Khúc Vi: "Thật ngại quá, trong nhiều bụi, vẫn chưa kịp dọn xong, có lời gì chúng ta cứ nói ở đây đi. Vừa hay có gió thổi, để cho bà tỉnh táo chút."

Khúc Vi bị cô châm chọc, sắc mặt tối sầm.

Sau khi biết Trình Tuyền lại là ông chủ của Gia Trừng, Khúc Vi liền ngồi không yên. Bà chưa tìm được nửa kia thích hợp nên đành phải tạm thời hư tình giả ý với Trình, ai có thể ngờ rằng chờ mãi chờ mãi lại chờ được một tin tức tốt như này?

Bà thực sự bị đồng tài sản từ trên trời rơi xuống này đập cho phát ngốc rồi, giá trị thị trường xí nghiệp của Trình đã bị giảm đi một nửa, đang đứng trong trạng thái nửa sống nửa chết, sao có thể đánh tiền bằng thân phận mẹ kế của Trình Tuyền.

Bà hân hoan mặc một bộ quần áo mới, trang điểm lộng lẫy tới thỉnh tội. Bà biết Trình Tuyền rất mềm lòng lại nhu nhược, nhất định sẽ giúp cặp ba mẹ đáng thương đang gặp khó khăn là bọn họ đây, đứa nhỏ thiếu thốn tình thương của mẹ, bà có thể bù đắp cho những thiếu thốn của thằng bé.

Nghĩ như vậy, Khúc Vi chớp mắt vài cái, cố nặn ra nước mắt, giả vờ nhu nhược đáng thương.

"Trình Tuyền à, ba con phải vào bệnh viện rồi, bị nhồi máu não, con mau đi thăm ông ấy đi!"

Ba Trình đích thật là đã nhập viện, cách đây không lâu.

Nguyên nhân là —— bị Trình Tuyền chọc giận.

Ông không ngờ đứa con trai mà mình suốt ngày mắng là phế vật vô dụng lại là ông chủ lớn của Gia Trùng, giống như một khối đá bị ông ghét bỏ lại vứt xó rồi sau lại đột nhiên có người nói cho ông ta biết nó là một khối ngọc thạch giá trị liên thành?

Chênh lệch này thật sự quá lớn.

Ba Trình sẽ diện lại tự cao tự đại, chỉ cần nghĩ tới mỗi lần ông răn dạy Trình Tuyền, không biết tâm trạng của đối phương lạnh lùng như thế nào, nhìn ông như một thằng hề nhảy nhót lung tung ra sao, chỉ cần nghĩ tới việc bạn bè thân thích sẽ nói thế nào về thằng cha phế vật như ông, tăng huyết áp, ngất xỉu.

Tin ba Trình nằm viện đã sớm có người thông báo cho Trình Tuyền nhưng anh chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ đi qua tận hiếu với ông.

Nguyễn Thu Thu nhìn Khúc Vi đang giả vờ giả vịt, nhin không được nói: "Bà thật đúng có tâm ha, còn nhớ phải vẽ mắt, dán lông mi giả trước khi đến thăm chúng tôi cơ đấy."

"Con bé này, sao dì có thể đạo đức giả như thế chứ? Người đang nằm trên giường bệnh, chẳng lẽ dì phải nhọc nhàn khổ sở hầu hạ trước giường sao, dì cũng đâu phải bảo mẫu đâu." Bị Nguyễn Thu Thu nhìn chăm chăm, Khúc Vi vô thức quay mặt đi chỗ khác, có chút ngượng ngùng.

Nguyễn Thu Thu giận quá, cười: "Người tỉnh rồi sao?"

Khúc Vi sững sờ: "Còn chưa tỉnh."

"Một cú điện thoại là có thể thông báo được rồi, phiền bà tự mình chạy tới, thật là nhọc lòng quá."

Bị Nguyễn Thu Thu châm chọc đến không mở nổi miệng, Khúc Vi giương mắt, lông mi giả rung động, bày ra dáng vẻ tủi thân nỉ non, nhưng lại lập tức đụng phải ánh mắt của Trình Tuyền phía sau Nguyễn Thu Thu.

Đôi mắt phượng ngủ kia bình thường đều là nửa cụp, thờ ơ nghiêng mặt nghe bọn họ nói chuyện. Lúc này, anh nhìn thẳng vào bà ta, ánh mắt không mang theo một chút cảm xúc nào, lại khiến cho đáy lòng Khúc Vi hốt hoảng một trận, bà không dám nhìn thẳng vào nó.

Khúc Vi nói: "Chữa bệnh phải tốn rất nhiều tiền, dì biết lúc này không nên... Nhưng mà nể ông ấy là ba con, vẫn là nên giúp đỡ một chút."

Trình Tuyền trả lời rất bình thản: "Bán công ty, chữa bệnh."

"Con! Sao lòng dạ con lại ác độc như thế? Ông ấy là cha của con mà, dì biết là dì không phải, dì sẽ xin con tha thứ, nhưng xin con đừng vì ân oán cá nhân của chúng ta mà tổn thương tình cảm cha con của con và ông ấy..."

Nguyễn Thu Thu hiểu rồi.

Thì ra là đến đòi tiền.

"Dì không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ kế, là dì thất trách, con yên tâm, sau này dì sẽ đối xử với con... và Thu Thu thật tốt, dì đảm bảo!"

Nguyễn Thu Thu bị hai chữ "Thu Thu" làm cho da gà da vịt nổi hết cả lên, cả người đều cảm thấy không khỏe.

Cô giả cười, ngọt ngào nói: "Dì Khúc à, dì yên tâm, Tuyền Tuyền của chúng ta đã có con chăm sóc rồi, không cần dì phải quan tâm. Dì cũng nên trở về chăm sóc chồng mình đi."

Về mặt Khúc Vi cứng ngắc.

Con bé này, nói chuyện kiểu gì vậy!"

Nếu như không phải có bà, Nguyễn Thu Thu sao có thể hưởng thụ cuộc sống giàu sang như vậy? Quả thực không biết tốt xấu!

"Trình Tuyền, con thay dì nói chuyện đi, sao có thể để vợ con không biết lễ phép như vậy chứ?"

Nguyễn Thu Thu nói: "Thật ngại quá, anh ấy nghe tôi."

Trình Tuyền: "Ừ."

Khúc Vi tức giận đến mặt mũi cũng muốn biến dạng: "Dù gì thì tôi cũng là mẹ chồng..."

"Im miệng."

Nguyễn Thu Thu giật nảy mình.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Trình Tuyền có dấu hiệu nổi giận, cho dù nét mặt của anh rất bình tĩnh, giọng điệu cũng vẫn bình thản không gợn sóng, chỉ có đôi mắt nhìn chằm chằm Khúc Vi, lạnh lùng đến khiến người khác tê da đầu.

Giọng điệu chậm rãi của anh lúc này giống như đang cảnh cáo: "Bà không xứng."

Khúc Vi bị vẻ mặt của anh dọa cho sợ choáng váng.

Trình Tuyền lười đặt mắt trên người bà, anh giữ chặt cánh tay Nguyễn Thu Thu, lôi đến phía sau mình, "sầm" một tiếng đóng cửa.

Nguyễn Thu Thu thấy Trình Tuyền thật sự tức giận, cô cẩn thận từng li từng tí kéo ống tay áo của anh, hỏi: "Anh... Vẫn ổn?"

"Không có việc gì."

Lúc Trình Tuyền nhìn cô đã khôi phục bình thường.

Nguyễn Thu Thu nhẹ nhàng thở ra: "Nhưng mà, Khúc Vi quả thật dai như đĩa ấy, không chừng sau này sẽ còn giở trò nữa..."

"Sẽ không." Anh sẽ xử lý, anh đã từng cam đoan với cô, cho nên không muốn để những chuyện này khiến cô lo lắng.

Trình Tuyền bỗng nhiên vươn tay, sờ lên mái tóc mềm mại của cô. Tựa như đang an ủi con thú nhỏ, động tác của anh rất nhẹ, ngay cả giọng nói cũng không giống bình thường, gần như là dịu dàng. Nguyễn Thu Thu không được tự nhiên quay đầu chỗ khác, né tay Trình Tuyền.

"Đừng chiếm tiện nghi của tôi."

Trình Tuyền tỏ vẻ vô tội: "Tiện nghi?" Bộ dáng hiển nhiên là đang nói: Nguyễn Thu Thu có cái này sao?

Nguyễn Thu Thu: "..."

Nể tình Trình Tuyền đang bị thương, cô nhin!

Trình Tuyền đã ra mặt tỏ vẻ không cho cô nhúng tay vào rồi thì Nguyễn Thu Thu chỉ có thể mặc kệ, Trình Tuyền sẽ tự có cách của anh.

Khúc Vi đề ép lửa giận trong lòng trở về bệnh viện. Ba Trình đã sớm tỉnh, trạng thái tinh thần coi như cũng không tệ, khi ông nhìn thấy Khúc Vi đi vào phòng bệnh, nhìn thấy dáng vẻ ăn mặc trang điểm lộng lẫy của bà, lập tức nổi giận: "Bà đi đâu về?"

"Còn không phải là vì ông mà tôi mới bị chọc tức! Thằng Trình Tuyền kia quả thực không biết tốt xấu, tôi..."

"Ba!"

Trình cha là người thích sĩ diện, ông biết Khúc Vi vậy mà dám đến chỗ Trình Tuyền đòi tiền trong lúc ông đang hôn mê lập tức nổi trận lôi đình, tát bà ta một cái.

Khúc Vi bị đánh, hồ đồ: "Ông lại dám đánh tôi?"

"Bà! Bà thật không biết xấu hổ! Tôi chưa từng thấy loại đàn bà nào thấy tiền là sáng mắt lên, ham tiền như bà!"

Ba Trình càng nói càng tức, tức giận đến nổi ngất đi, cả người bỗng nhiên co giật liên tục, ngã xuống giường.

Lần này, thật sự phải nằm viện.

Trình Tuyền phái người đến để trả tiền, trợ lý rất cẩn thận tỉ mỉ, xem xét kỹ tiền thuốc men mất bao nhiêu thì chỉ bỏ ra bấy nhiêu, một đồng cũng không cho dư khiến cho Khúc Vi đỏ ngầu cả mặt, nhưng lại không có cách nào khác, chỉ có thể trông mong vào việc bám chặt lấy ba Trình.

Bà ta nghiêm mặt hỏi tiền trợ lý, anh chàng trợ lý hòa hoa phong nhã đẩy đẩy kính mắt, cậu vệ sĩ phía sau bước lên trước, lạnh lùng nhìn chằm chằm Khúc Vi, dọa hai chân bà phát run

Trợ lý nở nụ cười: "Ngài thiếu tiền sao, tôi có một kênh bán hàng, có thể bán túi xách và đồ trang sức, ngài yên tâm, nhất định sẽ cho ngài giá cao nhất."

Khúc Vi lúng túng giật giật môi: "Nào có, nào có."

Nói lâu như vậy, thế mà bà không thể móc ra một đồng từ người Trình Tuyền! Ngược lại vì lấy lòng trợ lý mà tốn không ít tiền, người ta thì tốt rồi, theo lệnh làm việc, xưa nay không biết cái gì gọi là lấy tiền làm việc.

Khúc Vi khóc không ra nước mắt.

...

Bên này, Nguyễn Thu Thu lên mạng mới phát hiện ra cô cùng lắm chỉ mới chơi Anipop có vài tiếng mà số fan hâm mộ đã tăng lên gấp mấy lần. Bình luận đều là chúc phúc, ước ao ghen tị, cô ngơ ngác một chút, thông qua vài cửa đám dân mạng mới hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Đi công ty thì đám nhân viên của công ty đều vô cùng khách khí với cô, hầu hạ cô cứ như hầu hạ Thái Thượng Hoàng khiến Nguyễn Thu Thu hơi mất tự nhiên.

Thì ra đây là cảm giác khi được làm phu nhân Tổng tài à?

Lại nhớ đám dân mạng hể mở mồm ra là "Cô vợ nhỏ xinh đẹp của tổng tài bá đạo", Nguyễn Thu Thu dở khóc dở cười, không biết nên nói cái gì cho phải.

Vết thương của Trình Tuyền tốt lên rất nhiều, ngày mai sẽ kiểm tra lại, nhìn anh hình như rất vui vẻ. Nguyễn Thu Thu ngồi ở trên ghế sa lon, sai Trình Tuyền bóc bưởi cho cô, còn mình thì lười biếng ngồi xem TV. TV lúc nào cũng chiếu đi chiếu lại mấy thứ đồ như vậy, quá nhàm chán, Nguyễn Thu Thu xem được một lúc đã buồn ngủ.

Cô ngáp một cái, híp mắt lại, đợi Trình Tuyền bóc xong bưởi, cô đã ngủ thiếp đi.

Gần đây chóng việc quá nhiều, lúc nhắm mắt lại, viền mắt hiện ra màu xanh, rõ ràng là do thường xuyên tăng ca mệt nhọc gây nên.

Phòng khách rất yên tĩnh, không một tiếng động nhỏ.

Trình Tuyền nhìn về phía Nguyễn Thu Thu, cô ngủ rất say, lông mày nhíu lên, nằm mơ thấy chuyện gì không hay đây mà, không biết giờ này có đáng mơ thấy gì. Anh lay nhẹ Nguyễn Thu Thu, cô mơ mơ màng màng ngã vào trên người anh, lẩm bẩm nói gì đó.

Trình Tuyền đứng lên, để cho Nguyễn Thu Thu thoải mái nằm trên ghế sofa, anh đi tìm chăn đắp lên người cô, thay cô chỉnh lại chăn. Lúc này Nguyễn Thu Thu đã ngủ say, nằm im không nhúc nhích, hô hấp đều đều.

Anh vốn là muốn rời khỏi, bước chân lại dừng một chút, lại xoay người, nửa ngồi trước mặt Nguyễn Thu Thu.

Hồi tưởng lại lời Nguyễn Thu Thu nói, Trình Tuyền thở dài, hơi lâu sau mới nhẹ nhàng nói ra: "Chỉ sợ, sẽ rất tội tệ." Che giấu tình cảm quá khó, anh không thể nào làm được.

Nói xong câu đó, anh đứng lên, rời khỏi phòng khách.

Đèn bị tắt đi.

Trong phòng khách tối đen như mực, một mảnh tĩnh lặng, Nguyễn Thu Thu vốn nên ngủ say bỗng nhiên mở bừng mắt.

Trên người cô đắp tấm chăn mềm ấm áp, cô ngẩn người, mờ mịt nhìn lên trần nhà.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 51

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu đã tỉnh từ lúc Trình Tuyền đắp chăn cho cô.

Trong lòng có điên cuồng mĩa móc, quả nhiên là trực nam, thế mà không biết đường gọi cô dậy, để cô ngủ trên sofa cả đêm thì sáng mai cổ cô sẽ cứng đờ đó biết không?

Nghĩ nghĩ, bây giờ mà tỉnh lại thì có chút xấu hổ, Nguyễn Thu Thu đành phải giả vờ ngủ, đợi Trình Tuyền rời đi rồi mình chuyển vào phòng ngủ sau vậy.

Cô nghe thấy tiếng bước chân của Trình Tuyền dừng lại. Mấy giây sau, tiếng bước chân lại đi tới gần cô, có tiếng giày ma sát ngồi xổm xuống, Nguyễn Thu Thu còn tưởng là thằng nhãi ranh này lại muốn mò trộm đồ ăn vặt, vừa hay để cô bắt anh tại trận.

Ngay sau đó.

Trình Tuyền để lại một câu nói khiến Nguyễn Thu Thu sửng sò.

Cô không dám mở mắt, may là Trình Tuyền cũng không phát hiện ra chỗ nào khác thường, đứng lên đi về thư phòng.

Đèn tắt, Nguyễn Thu Thu im lặng thật lâu.

Một đêm không ngủ.

"...."

Hôm sau, Nguyễn Thu Thu thức dậy rất sớm, làm xong đồ ăn là lập tức chạy đi làm, đến lúc Trình Tuyền mở cửa thư phòng ra, trong nhà đã không còn bóng dáng Nguyễn Thu Thu.

"Oh my god, cô làm sao vậy, bị bạo lực gia đình à?"

Vác theo đôi mắt gấu mèo, Nguyễn Thu Thu mệt mỏi, lười không muốn nói nhiều với lão. Cô bắt lực khoát khoát tay: "Để cho tôi nghỉ ngơi một chút"

Lão Mạnh lo lắng hỏi: "Cô sao vậy, nếu không thoải mái thì xin nghỉ về nhà ngủ đi"

Ngủ được đã tốt, ngủ được thì cô đã phải chẳng vác bộ dạng này đi làm rồi.

Nguyễn Thu Thu thở dài, ngáp một cái.

"Không có việc gì đâu, đại khái là gần đây áp lực công việc hơi lớn, ngủ không ngon, nghỉ một lát là tốt rồi."

"Người trẻ tuổi không nên thức khuya." Lão Mạnh rót một chén nước đưa cho cô, "Áp lực lớn cái gì, muốn cùng vợ chồng tôi đi triển lãm anime chơi không? Vợ tôi còn một bộ cosplay hoàn chỉnh, có muốn mặc thử không?"

Nói đến đây, ánh mắt lão Mạnh lóe lên một ánh sáng quỷ dị. Lão đã sớm thảo luận xong với nàng dâu của lão, hai người đều nhất trí cho rằng mang Nguyễn Thu Thu ra ngoài chơi chắc chắn sẽ rất thú

vị, người trẻ tuổi mà luôn luôn nghiêm chỉnh, chẳng chặc thì rất nhàm chán lắm.

Nguyễn Thu Thu: ".... Tôi không muốn quấy rầy thời gian riêng của hai người đâu."

Đầu óc có bây giờ rất loạn, lòng dạ đâu ra mà đi chơi cùng vợ chồng lão Mạnh.

"A đúng rồi."

Nguyễn Thu Thu gọi lão Mạnh lại: "Công việc của chúng ta cũng xem như đã qua một phân đoạn."

"Đúng đúng, cho nên cuối tuần này có thể nghỉ dài hạn. Nói thật, cô nên suy nghĩ một chút về việc cosplay Tsunade*... "

*Nhân vật trong Naruto.

"Tôi đau bụng quá, đi toilet đây." Cái khó ló cái khôn, Nguyễn Thu Thu sử dụng kỹ thuật độn nước tiểu, chỉ để lại mình lão Mạnh thất vọng chép chép miệng.

"Cosplay Kokomi Teruhashi cũng được. "

*Nhân vật trong SAIKI KUSUO NO PSI NAN - BI KỊCH CỦA MỘT SIÊU NĂNG LỰC GIA.

.....

Không biết có phải ảo giác hay không, Đồ Nam luôn cảm thấy mấy hôm nay chị dâu rất lạ.

Lúc ở công ty luôn trốn tránh cậu, làm việc liều mạng hơn so với bình thường, lúc không cần tăng ca cũng tăng ca, mỗi ngày đều đi sớm về muộn, giống như là bị một con ma cuồng công việc bám vào người. Cậu cố ý tìm thời gian để đi thăm Nguyễn Thu Thu, Nguyễn Thu Thu đáng cầm bút loạch xoạch sửa bản vẽ, Đồ Nam gõ cửa một cái, tiến vào.

"Chị dâu."

Nguyễn Thu Thu giật nảy mình, cô vỗ ngực một cái, nói: "Sao đột nhiên câu lại đến đây?"

"Em gõ cửa rồi, là do chị quá nhập tâm thôi."

Đồ Nam to vẻ vô tội.

"Sao cậu không có chút dáng vẻ nào của ông chủ vậy? Cậu thấy có ai giống cậu không, ba ngày thì hai ngày chạy đến phòng nhân viên tán phét." Nguyễn Thu Thu dờ khóc dờ cười "Nói đi, có chuyện gì?"

"Cái này gọi là thân dân." Mặc dù chỉ thân với mình chị dâu.

Đồ Nam cười hì hì: "Không có gì, chỉ là gần đây thấy công việc của chị khổ cực quá nên đến nói chuyện tâm sự."

Nguyễn Thu Thu tức giận liếc mắt nhìn cậu: "Có loại ông chủ nào ngu như cậu không, nhân viên đã tăng ca mà còn lo lắng."

"Đấy không phải là em đang quan tâm cuộc sống của vợ chồng hai người sao!"

Đồ Nam tự giác kéo một cái ghế ra, ngồi xuống, ý đồ muốn moi ra tin tức gì đó hữu ích: "Sắp được nghỉ rồi, chị cũng đại boss có định đi ra ngoài chơi không?"

"Đừng có giở trò."

Lúc phát hiện ra thân phận thật của Trình Tuyền, cô mới biết thì ra ở trong game cô được bọn họ hỗ trợ, chuyển du lịch mà cô cho là may mắn rút được cũng là do bọn Đồ Nam giở trò quỷ. Cô cho là mình xuyên qua một thế giới khác sẽ giống như người khác có bàn tay vàng trên người, vận may tăng lên gấp trăm lần, về sau mới phát hiện tất cả may mắn đó đều là Trình Tuyền cho cô.

Nghĩ tới đây, Nguyễn Thu Thu mấp máy môi, không nói một lời.

Đồ Nam không biết lúc hai người bọn họ kết hôn không có tình cảm, nghĩ rằng vợ chồng hai người đang giận dỗi.

Mất thấy cách chỉ còn mấy tháng nữa là đến Tết, kỳ nghỉ đông đương nhiên phải đi ra ngoài chơi, Đồ Nam đã tuyệt vọng trong chuyện thoát FA, chỉ có thể từ từ thức ăn cho chó của người khác, làm chút chuyện tốt cho đại boss. Chỉ một lát, Đồ Nam buồn tủi, lệ rơi đầy mặt: "Chị dâu, chị không biết đâu, liên đoàn cầu độc thân đều phản bội em, hai thằng mót đại Tiêu Phiền và Phó Tử Trường kia đều chạy hết rồi! Bọn họ đều đón Tết cùng bạn gái!"

Nguyễn Thu Thu hơi kinh ngạc: "Thật sao, vậy phải chúc mừng cho họ rồi. Nhưng chẳng phải, Tiêu Phiền ——" vẫn còn thương nhớ An Nhu sao.

"Cậu ta mượn danh đi công tác, đuổi sang nước Mỹ." Đồ Nam chặc chặc chặc vài tiếng, "Ai biết được về sau bọn họ sẽ tiến triển

như thế nào chứ."

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc, không khỏi cười một tiếng.

"Mỗi người đều tại đang nhìn về phía trước."

Cô cũng nên nhìn về phía trước.

Chủ đề chạy lệch đi xa tít tắp mù khơi, Đồ Nam đã quên mất dự định lúc đầu của cậu khi tới đây. Cậu uống một chén nước ngọt, ăn mấy viên kẹo sữa, còn có ăn cả đồ ăn vặt và hoa quả sấy khô của chị dâu, buồn dưa lê về quan điểm của mình đối với hôn nhân, cuối cùng bị thư ký thúc giục mới chịu rời khỏi.

Ra khỏi văn phòng Nguyễn Thu Thu, Đồ Nam sửng sò: "A, vừa rồi tôi dự nói cái gì nhỉ?"

Thư ký im lặng ghen lời, cô đã quá quen với vị giám đốc trong lời người khác thì mạnh mẽ, hoàn hảo nhưng thật ra lại là một con Husky gốc xít, cô nở nụ cười nghề nghiệp: "Mười mấy phút nữa sẽ mở video họp hội nghị trực tiếp, ngài nên đi chuẩn bị một chút."

Nguyễn Thu Thu ngồi trong phòng làm việc.

Cô đã hoàn thành hết các công việc trong giai đoạn này, nếu như muốn tìm người tiếp nhận, hẳn là rất dễ dàng.

Thời gian không còn sớm, cô nằm ngửa trên ghế, cầm điện thoại di động mở Weibo, một đám người đều đang đợi được phát thức ăn cho chó.

Nguyễn Thu Thu vuốt vuốt lông mày, đính kèm một bản vẽ tay.

Vẫn là lần nữ hiệp ngồi trên cây đại thụ lần trước. Lần này, sau hông của nàng không có cái kiếm nữa, phía sau gánh nặng trĩu nặng, lúc ẩn lúc hiện. Hai tay của nàng vòng ra sau đầu, răng cắn một cọng cỏ, tiêu sái chậm rãi đi về hướng mặt trời lặn.

Chim mập bay trước: Đẹp đường hồi phủ thôi!

Về đến nhà.

Trình Tuyền từ phòng bếp đi ra, anh cầm trong tay một bình Yakult, áo ngủ lỏng lẻo lỏng lẻo lộ ra dáng người uể oải. Nguyễn Thu Thu tự nhiên hỏi: "Cơm tối muốn ăn cái gì?"

Trình Tuyền: "Măn Hán toàn tịch."

Nguyễn Thu Thu: "... Xin anh hãy làm người!"

"Quốc yển Điều Ngư Đài."

"Anh coi tôi là ai thế? Máy đặt cơm sao?" Nguyễn Thu Thu đập một cái vào tay của anh "Nếu có bánh lĩnh này, sao tôi lại không đi làm đầu bếp của Michelin?"

Trình Tuyền giống như phát hiện đại lục mới: "Michelin..."

"Nằm mơ giữa ban ngày." Nguyễn Thu Thu mặt không đổi sắc cắt lời anh.

Tựa hồ mỗi ngày chủ đề đều là từ ăn cái gì bắt đầu. Rốt cục, hai người quyết định ăn sủi cảo, Nguyễn Thu Thu cắt gọn thịt và đồ ăn rồi bảo Trình Tuyền băm nhân bánh còn mình thì đi chuẩn bị vỏ ngoài. Từng tiếng cạch cạch của dao phay băm trên mặt thớt khiến cả căn nhà bình dị hân lên.

Nguyễn Thu Thu bận rộn xong, chợt thấy tiếng bấm nhân bánh dừng lại.

Cô quay đầu lại thì thấy Trình Tuyền đang đưa lưng về phía cô, nhìn chăm chú nhân bánh trên thớt, đang đấu tranh giữa ném và không ném.

Nguyễn Thu Thu: "!!! Không được ăn thịt sống! Có vi khuẩn!"

Mấy phút đồng hồ sau.

Bị bắt tại trận, Trình Tuyền thành thành thật thật ngồi trên ghế, nhìn Nguyễn Thu Thu dạy anh cách làm sủi cảo, nhìn đi nhìn lại mấy lần, anh ngại phiền, nhú mày mức một muống nhân bánh đắp lên da, lại thả một ổ bánh da, xiết chặt.

Nguyễn Thu Thu: "... Anh làm cái gì vậy?"

Trình Tuyền: "Trăng rằm."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Lười biếng thì nói là lười biếng đi, còn tìm cớ cái gì!

Anh lại nhanh chóng véo véo mấy cái: "Trăng lười liềm."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Đến khi Nguyễn Thu Thu vớt sủi cảo từ trong nước sôi ra mâm, giọng giải thích sâu kín không thức thời của Trình Tuyền vang lên: "Khỉ vớt trăng."

...

...

...

Có câu nói rất hay, không thể nhịn được nữa thì không cần nhịn nữa. Trong đầu Nguyễn Thu Thu đáng tưởng tượng đến cảnh Võ Tòng đánh hổ, Lỗ Trí Thâm đánh Trấn Quan Tây.

*Cả 3 đều là những nhân vật có trong tiểu thuyết Thủy Hử, vì dân trừ hại.

Trình Tuyền đội mũ áo lên, vô cùng ngoan ngoãn ngồi ăn sủi cỏ, cũng không tiếp tục nói bất cứ từ ngữ nào liên quan đến mặt trắng nữa.

Nguyễn Thu Thu ăn vài miếng, bỗng nhiên thấy tẻ nhạt vô vị. Cô chống cằm lên nhìn Trình Tuyền, đáy lòng dấy lên cảm xúc ưu thương, ngũ vị tạp trần*.

*Ngọt chua cay đắng mặn

Cảm giác như một con chó mình nuôi rất lâu giờ lại phải đưa cho người khác, dù là do tự mình chủ động đi nữa thì có nói thoải mái cũng chỉ là giả.

Trình Tuyền nuốt xuống miếng sủi cỏ, nói: "Sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

Nhìn bề ngoài thì hơi ngu ngu trì độn nhưng thật ra anh lại rất miễn cảm. Nguyễn Thu Thu khựng lại, giọng điệu không mặn không nhạt: "Anh đừng chọc tức tôi thì sẽ không sao."

Hai người ăn cơm tối, ăn hoa quả, mỗi người ngồi chơi điện thoại trong chốc lát, bình đàm giống như các cặp vợ chồng đã qua cái ngưỡng bảy năm, cuối cùng ai về phòng nấy.

* nghĩa là đôi lứa yêu nhau nếu vượt qua cái ngưỡng 7 năm thì coi như bách niên giai lão, bên nhau trọn đời, bằng không thì xa nhau vĩnh viễn, muôn thuở không thể tái hợp.

Lúc Nguyễn Thu Thu sắp về phòng, Trình Tuyền bỗng nhiên gọi cô.

"Em không định nói à?"

Nguyễn Thu Thu: "Để ngày mai anh đi làm về rồi hãy nói."

*

Thứ hai, Trình Tuyền đến công ty, Nguyễn Thu Thu lại xin phép nghỉ ở nhà. Cô lôi ra một vali hành lý, ngồi trên giường ngẩn người. Trong nhà cũng không có nhiều đồ của cô.

Nhìn chiếc vali trống rỗng, Nguyễn Thu Thu ngồi im lặng thật lâu.

Trình Tuyền ở công ty cả ngày đều không thể nào tập trung được.

Anh thỉnh thoảng nhìn điện thoại một lần, động tác rõ ràng đến mức Phó Tử Trùng không chịu nổi phải lên tiếng: "Đại boss, nếu anh muốn về nhà thì cứ việc về đi, việc còn lại để bọn em làm là được rồi."

Trình Tuyền: "Được."

Phó Tử Trùng: "???" Cậu chỉ nói lời khách sáo thôi mà!

Trình Tuyền đóng laptop lại, chỉ để lại cho Phó Tử Trường một bóng lưng. Đồ Nam đi vào sững sờ, hỏi Phó Tử Trường: "Đại boss muốn đi đâu vậy? Không phải hôm nay chúng ta tăng ca sao?"

Phó Tử Trường một mặt khổ tướng: "Đúng vậy, không những tăng ca mà còn phải tăng ca rất nhiều giờ."

Đồ Nam: "?"

Trình Tuyền ngồi xe đi thẳng về nhà.

Anh đứng dưới lầu, ngẩng đầu, phòng ngủ Nguyễn Thu Thu không mở đèn, đen sì, chuyện này khiến anh có dự cảm chẳng lành, bước chân không khỏi nhanh lên. Anh mở cửa, đèn phòng khách không mở, trong phòng đầy đủ không thiếu gì, lại trống rỗng giống như không có gì cả.

Bước chân của anh chậm lại.

Trên bàn trà bày biện hai tờ đơn, giấy trắng mực đen, là đơn ly hôn, tên Nguyễn Thu Thu đã ký cẩn thận, nắn nót, bên trên ghi rõ cô tự nguyện từ bỏ tất cả tài sản.

Còn có một bức thư ngắn gọn của Nguyễn Thu Thu.

[xin lỗi, chúng ta đã có lúc gặp nhau thì cũng sẽ có lúc chia tay, đơn từ chức sẽ được gửi đến công ty, chỉ có thể phiền anh và Đồ Nam phải tìm người một lần nữa rồi. Tự chăm sóc bản thân cho tốt, ăn ít thực phẩm rác thôi.

Còn nữa, Trình Tú, đừng tới tìm tôi, tôi sẽ không làm đầu bếp cho anh nữa đâu.]

Nguyễn Thu Thu rất sợ.

Cô biết mình là loại ăn mềm không ăn cứng, nhờ đâu Trình Tuyền lại bày ra dáng vẻ yếu ớt, đến lúc đó thì cô sẽ thật sự phạm sai lầm lớn mất.

Cô chỉ có thể thừa dịp Trình Tuyền không có ở nhà lén chạy đi, tránh cho phải xấu hổ nói chuyện ly hôn trước mặt anh.

"..."

Trình Tuyền không cảm xúc, sắc mặt của anh tái nhợt, nổi bật lên đôi tròng mắt đen nhánh nhưng không chút sức sống.

Anh đi đến gian phòng của Nguyễn Thu Thu, mở đèn lên.

Không khác ngày thường là bao, cô mang rất ít đồ đi, liền ngay cả những món đồ trang sức nhỏ, khăn lụa,... vẫn được bày biện y nguyên trên bàn.

Anh đứng im tại chỗ, giống như đang suy ngẫm gì đó, lại giống như đang ngẩn ngơ.

Anh lấy điện thoại ra, cong ngón tay, sau một hồi im lặng, bấm số điện thoại Nguyễn Thu Thu.

Giọng nói ngọt ngào của tổng đài vang lên: "Số thuê bao quý khách vừa gọi hiện không khả dụng..."

Wechat thông báo, đối phương đã hủy kết bạn.

Cạch.

Điện thoại rơi xuống đất.

***Lời editor: Hôm kia hay hôm kia gì đấy t thấy có một bạn cmt
bảo sớm muộn gì chị cũng bỏ anh, chắc chắc ㄱ (´Д` ㄱ

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 52

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu thấm thía được rồi, mấy cái tình tiết nói đi là đi, lại còn đi rất thoải mái trong tiểu thuyết đều là lừa người.

Cô kéo vali hành lý, bảo bác tài xế chở cô đến chỗ cách căn hộ khoảng tầm chục kilomet, khổ nỗi trên đường lại bị kẹt xe, Nguyễn Thu Thu đành phải mở to mắt nhìn đồng hồ taxi không ngừng chuyển động, số tiền cũng theo đó mà từ từ tăng lên, thấy vậy thì Nguyễn Thu Thu đau đến mức hận không thể lập tức xuống xe, kéo vali hành lý xuống xe cuốc bộ.

Bây giờ không thể so với trước kia.

Chuyện đi đi về về đều có tài xế đưa đón đã hoàn toàn trở thành lịch sử, nghĩ cũng đừng nghĩ đến nữa.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, may là cô vẫn còn số tiền moi được từ đám chị em tổ liệu*, ít ra vẫn tìm được chỗ nào đó sống được. Từ nay về sau cô sẽ không còn là phu nhân tổng giám đốc nữa mà chỉ là một người bình thường sắp phải cong eo cúi đầu trước các loại vấn đề như thuê phòng, làm ăn.

(*) Trong truyện tác giả viết塑料姐妹情 còn cụm đầy đủ塑料花姐妹情: Là một cụm từ phổ biến trên mạng xã hội, dùng để hình dung tình cảm giống như bông hoa được làm nhựa dẻo vĩnh viễn không héo tàn, bên trong lại lục đục nội bộ, nhìn thì thân mật nhưng sau lưng âm thầm trở mặt nói xấu nhau. (Nguồn: Baidu)

Taxi còn đang thông thả nhích lên từng tí một.

Có lẽ là bác xe không đành lòng, nhìn thoáng qua dáng vẻ cá chết của Nguyễn Thu Thu trong gương chiếu hậu, nói: "Cô gái này, nếu như cô đang vội thì có thể đi tàu điện ngầm, thứ sáu giờ này là giờ cao điểm tắc đường rất nhiều, có lẽ còn phải chờ thêm một giờ nữa."

Nguyễn Thu Thu nhìn sang đồng hồ taxi.

"..." Bác nói đúng lắm.

Mấy phút đồng hồ sau, taxi dừng ở ven đường, Nguyễn Thu Thu xách vali hành lý đi tàu điện ngầm, bỗng nhiên nhớ ra mình chưa có thẻ tàu, thế là lại vội vàng chạy đi làm thẻ. Lại một vấn đề nữa, trên người không có tiền lẻ, cô đành phải đi ngân hàng lấy tiền lẻ, lấy tiền lẻ đi làm thẻ xong cuối cùng cũng có thể đi tàu điện ngầm.

Lúc này Nguyễn Thu Thu đã mệt mỏi đầu đầy mồ hôi.

Nhưng cô nhất định phải che kín mít từ đầu đến chân, đeo khẩu trang và mũ, miễn cho bị những người khác nhận ra. Mặc dù vậy nhưng dáng người cân xúng và cặp mắt hoa đào xinh đẹp kia vẫn thu hút sự chú ý của người khác như cũ, lại thêm việc quần áo trên người đều không rẻ, đi đâu cũng bị người vây xem, thậm chí còn có

người cho là cô là vị minh tinh nào, đi lên bắt chuyện, muốn xin chữ ký.

Nguyễn Thu Thu đầu đầu không thôi. Cô bỗng nhiên bắt đầu hối hận, đáng ra mình không nên tự đi tìm phiền phức chỉ để tiết kiệm tiền.

Đến khách sạn, Nguyễn Thu Thu đặt phòng một người, nhân viên lễ tân nhìn thoáng qua tên của cô, cười nói: "A, ngài cùng tên với bà chủ của Gia Trường này."

Nguyễn Thu Thu khiêm tốn nói: "Nào có nào có, tôi làm sao đẹp bằng cô ấy được."

Nếu như người quen biết nghe được câu nói này của Nguyễn Thu Thu nhất định sẽ tò mò về độ dày của da mặt cô lắm.

Đây là một khách sạn phổ thông theo mô hình chuỗi khách sạn, may mà thiết bị cũng coi như mới, Nguyễn Thu Thu ngồi ở trên giường, sờ chiếc bụng đang đánh trống liên tục, quyết định gọi thức ăn ngoài. Được tặng thêm một nồi lẩu cay, rất có lời, Nguyễn Thu Thu ăn một miếng, nhú mào.

Sao thấy nói là vạn lời khen cơ mà, còn không bằng cô tự làm một nồi ở nhà ăn.

Cô thở dài, tụt cả hứng, ăn qua loa vài miếng rồi nằm ở trên giường ngẩn người. Lúc này Trình Tuyền chắc cũng đã nhận được tin rồi, có lẽ cũng chấp nhận thực tế rồi, cô không dám nghe đến giọng của Trình Tuyền nên đã đổi số điện thoại, kéo vào danh sách đen trong Wechat, từ nay về sau liên rớt cuộc cũng sẽ không còn bất cứ quan hệ gì với Trình Tuyền nữa rồi.

Nguyễn Thu Thu đã nghĩ kỹ.

Ngày mai sẽ mua vé đi một thành phố khác, nơi đó không ai có thể biết liên hệ giữa cô và bà chủ Gia Trùng. Cô sẽ đổi kiểu tóc, mặc quần áo bình thường, mặt không có thời gian rảnh rồi chăm sóc nữa thì có lẽ không được bao lâu sẽ thành một cô gái chỉ được coi là xinh xắn ngay thôi, lẫn vào trong biển người mênh mông là chả ai nhận ra đâu.

Hối hận không? Có lẽ, Nguyễn Thu Thu có một chút hối hận thoáng qua.

Cô cũng giống người bình thường, cũng thích sống cuộc sống thoải mái dễ chịu, hi vọng mình ít việc phải lo lắng, không phải mệt mỏi, loại suy nghĩ này thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện.

Nhưng Nguyễn Thu Thu làm không được.

Cô không có cách nào đáp lại tình cảm của Trình Tuyền, nếu như cứ bỏ mặc cho anh càng ngày càng thích mình thì là không có trách nhiệm, chẳng khác nào lừa gạt tình cảm của người ta. Đêm đó Nguyễn Thu Thu nghĩ rất nhiều, trong vấn đề tình cảm, cô rất chậm chạp, cô vừa nghĩ tới Trình Tuyền đã từng ôm thật chặt cô run rẩy như vậy mà cô lại nói với anh là mình có niềm vui mới nên ly hôn thì nổi hổ thẹn và tự trách lại bao trùm lấy cô.

Nguyễn Thu Thu không có cách nào nói ra lời ly hôn ngay trước mặt Trình Tuyền như thế, nếu vậy tổn thương mà Trình Tuyền phải nhận sẽ tăng thêm rất nhiều lần.

Cô chỉ có thể làm một kẻ đào ngũ hèn nhát.

"Aizzz..."

Trong tủ lạnh có sủi cỏ đông lạnh và một ít thức ăn chín, đủ cho Trình Tuyền ăn một hai ngày. Đến lúc đó Trình Tuyền đổi đầu bếp mới, có cuộc sống mới, cũng sẽ dần dần quên lãng cô thôi.

Rời xa cô, thời gian vẫn trôi bình thường. Trước kia là thế nào thì bây giờ là thế ấy. Trình Tuyền sống nhiều năm như vậy, so với cô sẽ còn hiểu rõ hơn nhiều, anh nhất định sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân.

... Chỉ có điều, dùng thực phẩm rác và thức ăn giao hàng để chăm sóc bản thân thì không cần thiết.

Nếu như không phải Đồ Nam quá tinh tường, Nguyễn Thu Thu rất muốn để lại cho cậu một câu để cậu quan tâm nhiều hơn đến vấn đề cơm nước của Trình Tuyền.

Hôm sau, Nguyễn Thu Thu đi xuống dưới lầu cắt tóc thành tóc ngắn ngang tai.

Thầy cắt tóc Tony liên tục cảm khái tóc của cô xinh đẹp bao nhiêu, màu sắc tốt bao nhiêu, trong tiệm không có mấy người khách nên vài thợ cắt tóc cũng đứng xung quanh nhìn cô, từng người đều giống thiếu nữ then thùng, không dám đi lên bắt chuyện với cô.

Tony mua lại tóc của Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu đau lòng nhìn giá tiền, rốt cục cũng chấp nhận mái tóc ngắn của mình.

Sau khi cắt tóc, hình tượng của cô bây giờ với lúc trước khác biệt rất lớn. Nếu như lúc trước mái tóc xoắn gọn sóng khiến Nguyễn Thu Thu trở nên quỵến rũ và trưởng thành hơn thì mái tóc ngắn hiện tại lại khiến cô thêm hoạt bát đáng yêu, trông giống như một nữ sinh

cao trung, đi vào trường cấp ba cũng không ai thấy khác lạ. Những vị khách đi vào đều đoán là cô là học sinh trường cao trung nào đó gần đây, Nguyễn Thu Thu vừa phiền muộn vừa vui vẻ, tâm trạng phức tạp vạn phần.

Cắt tóc, mua mấy bộ quần áo tiện lợi lại càng giống một cô gái trẻ trên tay không có mấy đồng.

Đi ngang qua mấy tên nam sinh cao trung mặc đồng phục, chúng huýt sáo, cười hì hì người đẩy ta, ta đẩy người đi lên xin phương thức liên lạc của Nguyễn Thu Thu, Nguyễn Thu Thu tự nhủ mình là người lớn, không được chấp nhật với bọn trẻ, lạnh lùng từ chối.

"Còn ra vẻ hotgirl cơ đấy."

"Này cô em học trường nào, sáng mai tan học ông đây đi chặn."

"Lớp mười hay lớp mười một? Học muội*?"

*Em gái học lớp dưới.

Học muội cái rắm!

Nguyễn Thu Thu thật muốn tóm mấy tên lưu manh miệng còn hôi sữa này lại đấm cho vài cái.

Cô lờm bọn họ một cái, giả bộ như không nghe thấy, lấy điện thoại ra tìm vé. Ngay sau đó, Nguyễn Thu Thu chợt ngơ ngác —— từ từ, sao lại không có vé? Đến lúc cô nhìn thấy ba chữ Tết Âm lịch mới nhận ra mình vấp phải giờ cao điểm trong dịp Tết rồi.

"..."

Giá vé máy bay không thấp, Nguyễn Thu Thu thận trọng cân nhắc một lát, quyết định vẫn là nên mua vé rời đi.

Cô mua vé máy bay bay vào mấy ngày sau, còn bây giờ thì ở trong khách sạn lên kế hoạch cho tương lai đi.

Tiếp theo nên đi như thế nào đây.

...

Nguyễn Thu Thu không thể nào ngờ được rằng phản ứng của Trình Tuyền còn lớn hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của cô.

Từ khi Nguyễn Thu Thu rời đi, Trình Tuyền cũng tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, không thấy dấu vết.

Lúc đầu Đồ Nam còn chưa phản ứng kịp, gửi tin nhắn wechat thì bị phát hiện bị kéo vào danh sách đen, số điện thoại cũng thành không khả dụng, mấy người khác cũng bị giống cậu, bọn họ hai mặt nhìn nhau, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Đến lúc phát hiện ra đến cả Trình Tuyền bọn họ cũng không liên lạc được thì bọn họ mới ý thức được sự việc còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của bọn họ.

Bình thường cái giờ này, trong nhà sẽ rất ồn ỉ.

Có tiếng máy sấy, có tiếng giày lạch cạch lạch cạch giẫm trên sàn nhà, có khói lửa nấu cơm, có tiếng phim truyền hình ồn ào, cho dù là ai làm việc nấy tình, đóng chặt cửa phòng cũng rất an lòng.

Mỗi lúc anh về nhà đều có thể gặp được cô.

Bệnh dạ dày đã rất lâu không tái phát lại bắt đầu giày vò thần kinh anh, cảm giác thật khiến người buồn nôn, giống như dịch vị đang không ngừng thi nhau nhảy disco.

Đã lâu không ăn uống gì, chỉ có bệnh tật tới mới có thể nhắc nhở anh chăm sóc thân thể.

Trình Tuyền mặc áo ngủ rộng rãi, nét mặt vẫn rất thanh nhàn. Đôi mắt của anh vẫn nửa cụp giống bình thường, thần thờ mở tủ lạnh, lấy ra sủi cảo đông lạnh Nguyễn Thu Thu để lại, cho vào nước sôi nấu lại.

Lửa mở quá lớn, chỉ mới ngẩn người một lúc mà gần một nửa sủi cảo đã bị nấu đến nát da, nhân bánh lò ra, biến thành một bát canh bánh nhân thịt. Anh tắt lửa, múc sủi cảo vào trong chén, cầm chén đũa đặt lên bàn.

Một đôi đũa, một cái bát, bàn ăn trông có vẻ lớn hơn bình thường. Nỗi cô đơn vô biên đang dần chiếm lấy cõi lòng anh, siết chặt trái tim anh.

Trình Tuyền cầm chiếc đũa, lại thất thần.

Rất nhanh, bát canh vừa mới bốc hơi nóng đã dần lạnh đi, đông lại một tầng váng dầu mỏng manh. Anh tựa như đang phải ăn mười bát sủi cảo nhân thịt heo lớn, vừa nhiều lại vừa ngán

"Cốc Cốc Cốc!" Ngoài cửa vang lên tiếng Đồ Nam gõ cửa, một nam tử hán lại khóc nức nở, rống lên, "Đại boss à, anh mau nói câu gì đi chứ! Đừng nghĩ quẩn mà!"

Trình Tuyền chậm rãi đi tới cửa trước, mở cửa.

Đồ Nam hơi kém gấp đến đỏ mắt: "Chị dâu đâu? Chị ấy đi đâu rồi? Hai người sao lại cãi nhau lớn chuyện như vậy, có chuyện gì thì từ từ nói chứ."

Ngắn người hồi lâu, Trình Tuyền tự nhủ: "Cô ấy đi rồi."

... Cũng sẽ không trở lại nữa.

Đây là lần thứ hai Đồ Nam nhìn thấy Trình Tuyền có vẻ mặt như vậy.

Lần trước là lúc mẹ Trình Tuyền vừa mất.

Đồ Nam suýt nữa òa khóc, hai mắt cậu đỏ lên, run run rẩy rẩy hỏi: "Chị dâu, chị ấy... Đã chôn?"

Trình Tuyền: "..."

Đáp lại Đồ Nam chính là tiếng "cạch".

***Tác giả có lời muốn nói: Đồ Nam: Tôi cảm thấy, khoảng cách đến ngày sa thải càng ngày càng gần...

Ha ha ha kế tiếp mời xem Tuyền Tuyền của chúng ta đuổi theo vợ như thế nào!

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 53

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu hất xì một cái.

Quái lạ, ai nhắc đến cô vậy.

Trong đầu cô thoáng hiện lên cái tên Trình Tuyền. Nguyễn Thu Thu thoáng sửng sò, thờ dài yếu ớt. Mấy ngày nay cô cũng nghĩ tới việc Trình Tuyền có chịu cơm nước đầy đủ không, có lẽ là do quen với thân phận đầu bếp rồi nên giờ mới sợ Trình Tuyền tự nuôi chết mình.

Nhưng mà Nguyễn Thu Thu vẫn tin tưởng người "thỉnh thoảng" rất đáng tin - Đồ Nam sẽ chăm sóc Trình Tuyền, có cậu ta ở đó, Nguyễn Thu Thu cũng khá yên tâm.

Nguyễn Thu Thu ngồi máy bay đến một thành phố khác. Chỗ này là cô chọn tọa độ ngẫu nhiên trên bản đồ, giả cả ở đây thấp giao thông lại tiện lợi, cũng có thể xem như một nơi đáng sống.

Cô đã sớm xem kỹ nhà ở qua app điện thoại, cũng đã liên hệ xong với chủ nhà, sau khi xác định không có vấn đề gì liền chuyển vào.

Nơi cô chọn là một tòa nhà chung cư dạng căn hộ, nhà trọ một người, nhìn có vẻ hơi chật chội.

Nguyễn Thu Thu lượn quanh một vòng, phát hiện ra đồ bị thiếu khá nhiều, cô ngồi trên ghế sofa liệt kê ra một danh sách mua sắm dài dằng dặc, tìm vị trí chuỗi siêu thị gần đó, thay áo khoác đi ra ngoài mua đồ.

Chén bát xoong nồi, củi gạo mắm muối tương dấm trà, đều là những đồ dùng cần thiết.

Chưa mua hết một nửa danh sách mà xe đẩy hàng đã chất đầy đồ, không tài nào nhét nổi nữa. Nhìn qua thì ít nhất cũng phải nặng mấy chục cân, Nguyễn Thu Thu đành phải chia làm hai đợt, xách đồng đồ này về trước rồi quay lại mua mấy món khác sau.

Lúc đang chuẩn bị xếp hàng tính tiền, đột nhiên có người kinh ngạc gọi tên cô.

"Nguyễn Thu Thu???"

Ngữ khí của đối phương mang theo chút ngập ngừng không dám tin, Nguyễn Thu Thu nghe được giọng quen thuộc, vô thức định quay lại nhưng cô lập tức nhanh chóng phản ứng lại, che mặt, buồn bực nói: "Xin lỗi, anh nhận lầm người rồi."

"Là em." Là giọng Cố Du.

Tay anh cầm mấy túi nước hoa quả, nhanh chóng bước đến, xác nhận là Nguyễn Thu Thu thật sự cắt tóc, cách ăn mặc cũng khác so với trước đây.

"Sao em lại ở chỗ này? ".... Còn mua thêm một đồng gia sản.

Ánh mắt Cố Du rơi vào đồng hồ trên xe đẩy hàng của Nguyễn Thu Thu, càng thêm thắc mắc.

Nguyễn Thu Thu biết giờ giả vờ cũng vô dụng, mặt mày ỉn ẻ buông tay ra nói: "Anh hông cần hỏi nhiều, tóm lại là không liên quan gì đến anh hết."

"Chỉ một mình em?" Anh nhanh chóng đoán được sự thật.

Nguyễn Thu Thu quay mặt đi chỗ khác: "Không liên quan gì tới anh."

Cố Du đứng sau lưng Nguyễn Thu Thu, hai người im lặng, trầm mặc, trong siêu thị ồn ào lại lúng túng như vậy. Phảng phất như có một tia laser đang chiếu vào đỉnh đầu Nguyễn Thu Thu khiến toàn thân không chỗ nào cảm thấy thoải mái. Trước lúc Trình Tuyền chưa công bố, Nguyễn Thu Thu sẽ tuyệt đối bảo vệ bí mật này, không cho bất kỳ ai biết việc bọn họ đã ly hôn, ngay cả Cố Du cũng không.

Rất nhanh đã đến lượt Nguyễn Thu Thu.

Đồ cô mua thật sự quá nhiều, đựng đầy cả hai túi mua sắm, nhìn còn nặng hơn cả Nguyễn Thu Thu. Cô cố sức nghẹn đỏ mặt, làm bộ rất nhẹ nhàng xách lên hai túi mua sắm loại cực lớn, chưa đi được mấy bước mà tay đã run rẩy.

"Để tôi."

Cố Du đi lên cầm túi mua sắm giúp Nguyễn Thu Thu, nhét túi nước hoa quả vào tay cô rồi lại cầm nốt túi mua sắm còn lại.

Nguyễn Thu Thu vội vàng nói: "Thật ra không cần....."

"Coi như tôi báo đáp ân tình của em, không liên quan đến chuyện khác, được chứ?"

Cố Du dễ dàng xách hai túi đồ ra khỏi siêu thị.

"Em ở đâu? "

Nguyễn Thu Thu không tình nguyện chỉ về hướng nhà trọ. Nơi này vốn là nơi bí mật của cô, không ngờ mới ngày đầu tiên mà đã bị Cố Du tóm rồi.

Cố Du nhoẻn miệng cười: "Thật trùng hợp."

"Sao anh lại ở chỗ này." Nguyễn Thu Thu buồn bực hỏi.

Chẳng nhẽ thật sự có cái gọi là vàng sáng của nhân vật chính sao, sao cô đi chỗ nào cũng đụng phải anh ta và Từ Bích Ảnh thế.

"Đây là quê tôi, nói đến cũng thật trùng hợp, chỗ này cách nhà tôi có mấy km, tôi tiện đường đi ngang qua mua nước trái cây.""

"Ra vậy."

Trong lòng Nguyễn Thu Thu có một vận con thảo nê mã* chạy ngang qua.

*Một con vật, nhìn gần giống lạc đà, tên con này trong tiếng Trung gần với một câu chửi thề bên Trung.

Đây là cái vận cứt chó gì vậy? Tiện tay chọn một chỗ mà vẫn chọn trúng được chỗ gần nhà Cố Du??? Dù, cô chết mất!

May mà tính Cố Du không thích hỏi đông hỏi tây, hai người đến chung cư, Cố Du đặt hai túi hàng trong tay xuống, anh đánh giá

quang cảnh trong chung cư, nói: "Vừa tới không lâu sao?"

"Đúng vậy"

"Một mình ở nơi này phải cẩn thận chút, tôi đi kiểm tra xem thiết bị có vấn đề không."

"Không cần đâu."

Cố Du nhìn cô, mái tóc ngắn bị xoa có chút rối loạn, nào có giống phụ nữ đã kết nhiều năm chứ, giống một cô bé mới lớn thì có. Anh mỉm cười, lắc đầu tiến lên kiểm tra các thiết bị một phen, ốc vít bị lỏng vặn xong, sau khi xác định đã không còn vấn đề gì nữa mới chuẩn bị rời đi.

Nguyễn Thu Thu vô cùng cảm kích đưa anh đến tận cổng, lại chột nhớ ra nước trái cây của anh vẫn còn để trên nhà.

"Đúng rồi, nước hoa quả của anh..."

"Không có chuyện gì đâu, coi như là món quà ít ỏi mừng em chuyển đến chỗ ở tốt đi."

Sắc mặt Cố Du đột nhiên nghiêm túc lên: "Nếu có vấn đề gì, nhớ là phải gọi điện cho tôi, không được vì mặt mũi mà chần chừ."

"Được, cảm ơn anh."

Nguyễn Thu Thu đóng cửa lại, lưng dựa vào cửa, chậm rãi trượt xuống trên sàn gỗ, than thở che mặt.

Xong xong, Cố Du chắc chắn đã phát hiện ra bọn họ không bình thường rồi.

Quả nhiên.

Dù mặt ngoài Cố Du không tỏ vẻ gì nhưng cứ hai ba ngày lại tìm cơ đưa cho Nguyễn Thu Thu mấy món đồ.

Có khi thì là thịt, khi thì là rau củ quả, lúc đầy Nguyễn Thu Thu cũng từ chối nhưng lại không chịu nổi Cố Du thật lòng thuyết phục. Nhưng thật ra trên thực tế anh cũng làm theo chính xác như lời mình nói, chỉ tặng đồ, thỉnh thoảng hỏi thăm mấy câu về tình hình gần đây của Nguyễn Thu Thu, nói xong thì chạy lấy người, không làm ra chút hành động mờ ám nào.

Nguyễn Thu Thu cũng dần dần thở phào nhẹ nhõm. Thỉnh thoảng cô cũng sẽ để lại chút bánh trái do chính cô làm cho Cố Du mang về với danh nghĩa cảm ơn. Nhưng cho dù thế nào, Nguyễn Thu Thu cũng chưa từng có ý muốn giữ anh ở lại ăn cơm.

Cố Du cũng thấy mừng thay cô từ tận đáy lòng.

Trước khi đi, Nguyễn Thu Thu nhét cho anh một hộp đồ ăn nhẹ, Cố Du trịnh trọng nhận lấy, sau khi nói tạm biệt với cô mới đi xuống lầu.

Môi anh không tự chủ nhếch lên, lúc đi ngang qua tòa nhà, một bóng đen lướt qua anh, trong lòng Cố Du có chuyện, đương nhiên không nhận ra đối phương thoát nhìn có chút quen thuộc.

Trình Tuyền tháo mũ xuống, quay lưng lại, nhìn bóng lưng Cố Du đang dần đi xa.

Anh lại ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà nơi Nguyễn Thu Thu ở, lại chuyển qua nhìn góc đường, bóng lưng Cố Du đã biến mất không thấy đâu, im lặng một hồi.

Một lúc sau.

Trình Tuyền lấy điện thoại ra, bấm số.

Giọng nói bình tĩnh của anh trong khoảng sân yên tĩnh: "Gọi Cố Du về câu lạc bộ, bất kể dùng lý do gì."

Trên đường Nguyễn Thu Thu về nhà.

Dạo này Cố Du không còn năm lần bảy lượt xuất hiện trước mặt cô nữa, cô có thể thở phào nhẹ nhõm rồi, không cần phải vì từ chối Cố Du mà tổn một đồng nơron thần kinh nữa.

Cô xách theo một túi hoa quả, cái này mua lúc siêu thị giảm giá, không tốn bao nhiêu tiền.

Phần cơm cho một người rất khó làm, cô vẫn theo thói quen lúc trước, thường xuyên tính theo phần ăn hai người mà nấu một nồi to, sau đó lại chỉ có một mình ăn hết, ăn đến mức buồn nôn, không muốn ăn đến lần thứ hai mới thôi. Nguyễn Thu Thu vừa nghĩ tới việc ngày mai phải làm cơm làm đầu lại ong ong lên.

Cô là một kẻ lười biếng, đồ ăn này để vào trong hộp còn có thể ăn thêm mấy ngày đấy.

Bước chân của Nguyễn Thu Thu không chậm, dù sao sống một mình vẫn cần phải chú ý chút, nhờ đâu bị theo dõi sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng lúc này, cô cứ cảm thấy kì quái sao sao ấy, ra đầu cô run lên, cả người đều cảm thấy mất tự nhiên.

Cô nhìn thoáng qua phía sau.

Mấy ngày gần đây, cô luôn có ảo giác kì quái như vậy, hại cô tối nào cũng mơ thấy ác mộng. Con đường này không có nhiều người đi lắm, dù gan Nguyễn Thu Thu có lớn bằng trời cũng thấy hơi hãi, bước chân không khỏi đi nhanh hơn.

Đúng lúc này, phía sau cô vang lên một tiếng cười lưu manh: "Sợ cái gì chứ? Người đẹp này, em nhà ở đâu thế, để anh đây đưa em lên."

"! "

Nguyễn Thu Thu đang chuẩn bị dùng túi hoa quả vung mạnh lên thì đã có người động tác nhanh hơn cô, dùng một quyền đánh cho đối phương méo mặt, máu mũi giàn giụa. Lại thêm một quyền nữa, tên kia đã đau đến mức mồm văng đầy phụ khoa, kêu la nói phải báo cảnh sát.

Nguyễn Thu Thu bị màn trước mặt này làm cho đơ người rồi.

Đến lúc cô nhìn thấy người đánh là ai thì sửng sờ tại chỗ: "Trình Tuyền? "

Trình Tuyền chắn trước mặt cô, cúi đầu nhìn chằm chằm vào tên cầm đầu đang nằm trên đất kêu cha gọi mẹ. Cặp mắt hẹp dài sắc lẹm kia khiến tên cầm đầu run rẩy, quên cả kêu la, sợ tè ra quần, chạy té khói.

Lòng Nguyễn Thu Thu vẫn còn sợ hãi.

.....

"Sao anh biết tôi ở đây? Có phải anh đã đi theo tôi vài ngày rồi hay không hả?

Trình Tuyền: "..... Đì ngang qua."

Nguyễn Thu Thu: "..... "

Trình Tuyền: "..... "

"Không phải tôi đã nói là đừng tới tìm tôi sao?" Nguyễn Thu Thu lui về phía sau vài bước, đứng lại: "Cảm ơn anh, lần sau tôi nhất định sẽ chú ý hơn, anh cũng mau trở về đi."

Trình Tuyền không đáp lời, chỉ im lặng đứng đó nhìn cô chăm chú.

"Anh đi đi." Nguyễn Thu Thu thở dài.

Anh vẫn không nói một lời.

Nguyễn Thu Thu xoay người, tiếp tục đi về nhà. Trình Tuyền ở sau lưng giống như đang sợ cô tức giận, chỉ đi theo từ xa, không dám đi đến gần. Đến lúc Nguyễn Thu Thu bước lên bậc thang, anh chỉ đứng xa xa ở cửa tòa nhà, nhìn đèn phòng cô dần sáng lên.

Nguyễn Thu Thu trở về nhà trọ, khóa trái cửa. Cô không thấy bóng dáng Trình Tuyền qua mắt mèo, hi vọng anh đi rồi.

Tuyết bắt đầu rơi.

Tuyết rơi lả tả, sôi nổi như ai đang tỏ tình, sướt đến kinh người.

Nguyễn Thu Thu mở hé cửa sổ ra, gió lùa vào. Cô lơ đãng thoáng nhìn qua, trên nền tuyết trắng bao la mờ mịt nổi bật nên một bóng người màu đen.

Anh đứng yên vị trên bậc thang, vẫn không nhúc nhích, vài bông tuyết đọng lại trên người anh.

Bóng lưng trở trọi lẻ loi.

.....

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 54

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại.

Cô tự nhủ, không được giẫm lên vết xe đổ, không được mềm lòng. Trình Tuyền không phải trẻ con, thấy tuyết rơi sẽ tự biết đường về, không cần cô nhọc lòng.

Nguyễn Thu Thu coi như không thấy, thay quần áo đi nấu cơm.

Tuyết bắt đầu rơi lớn hơn.

Đây là đợt tuyết lớn nhất trong năm mới. Bầu trời xám xịt, cả thế giới như bị chôn vùi trong đại dương tuyết trắng. Kính cửa sổ bị phủ một lớp sương mù, không thể thấy rõ tình huống bên ngoài. Cô ngập ngừng đi đến cửa sổ, tiện tay lau đi một ít khói mờ trên kính.

Khung cảnh mới đây còn mờ ảo đã trở nên rõ ràng. Cô nhìn xuống từ cửa kính, suýt nữa thì không nhìn ra bóng dáng Trình Tuyền.

Anh vẫn ngồi trên bậc thang, vì không bắt động trong một thời gian dài mà người anh đã bị phủ lên một lớp tuyết mỏng, phẳng phất như đã hòa làm một với tuyết.

"F*ck"

Nguyễn Thu Thu phiền não nhíu mày.

Anh điên rồi à.

Cô liên tục lang thang trong phòng

vài vòng, cuối cùng cũng không nhẫn tâm được.

Trần tuyết không biết sẽ rơi đến lúc nào, nếu để Trình Tuyền ngồi đấy cả một đêm thì sẽ phát sốt mất.

Anh chưa bao giờ biết yêu quý cơ thể mình như thể cho dù thân thể chịu tra tấn cùng cực ra sao cũng không liên quan gì đến anh vậy.

Cô mặc áo khoác, đổ một lọ nước ấm rồi bước nhanh xuống lầu.

Trình Tuyền vẫn ngồi trên bậc thang như thể một hòn đá, dựa vào trình độ thất thần của anh, trong tình trạng không có Nguyễn Thu Thu nhắc nhở mà vẫn nhớ mặc áo khoác cũng đã là một chuyện cực kỳ cực kỳ đáng mừng rồi.

Nguyễn Thu Thu đi đến phía sau anh, gọi: "Trình Tuyền"

"...."

Anh ngẩng đầu, tuyết trên người rơi ào ạt xuống đất. Sắc mặt anh tái hơn so với ngày thường khá nhiều, sắc môi anh nhạt nhòa đến nỗi gần như không thấy rõ, trên lông mi đã kết sương. Đôi mắt trầm lặng lúc nhìn Nguyễn Thu Thu đã có thêm vài phần sức sống.

"Anh bị điên à? Tuyết lớn như mà còn không biết đường mà về nhà?"

Giọng anh khô khốc: "Không có nhà."

Anh nói quá mức chua xót, lòng lòng cô như bị thứ gì mềm mại đâm vào, nhất thời không nói lên lời.

Cô hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng thở ra.

Cô ngồi xổm xuống bên cạnh Trình Tuyền, phủi tuyết trên người xuống giúp anh, cầm bình nước ấm áp trong tay nhét vào ngực Trình Tuyền. Đụng đến ngón tay Trình Tuyền, lạnh buốt như băng khiến cô không khỏi nhú mào.

Toàn bộ quá trình Trình Tuyền đều không nói gì, chỉ là cứ nhìn chăm chăm động tác của Nguyễn Thu Thu không chớp mắt, đến lúc ánh mắt Nguyễn Thu Thu quay sang nhìn anh thì lại cụp mắt cúi thấp đầu xuống như là sợ Nguyễn Thu Thu phiền chán.

"Đi tìm một khách sạn ngủ một giấc đi."

Nguyễn Thu Thu đứng thẳng dậy: "Sau khi ngủ dậy thì bay chuyển gần nhất trở về đi, đừng bao giờ đến đây nữa."

Trình Tuyền hồi lâu không đáp lại lời cô.

Anh hỏi: "Là vì tôi sao."

Nguyễn Thu Thu: "Gì? "

Nguyễn Thu Thu không biết là Trình Tuyền còn tới đây sớm hơn một ít so với trong dự liệu của cô. Anh lần theo địa chỉ tìm được cô,

thấy cô cắt tóc ngắn ngang tai như đang quyết tâm cắt đứt hoàn toàn với anh.

Bước chân của anh dừng lại, chập chạp không tiến lên, cho đến khi Nguyễn Thu Thu biến mất ở góc tường.

"Rất ghét bị quán mãi không bỏ sao."

Cho nên mới vì tránh anh mà hao công tốn sức chạy đến một thành phố khác, đổi kiểu tóc mới cũng để chặt đứt liên quan tới anh.

Nguyễn Thu Thu không biết nên nói tiếp thế nào, đành phải tránh củ đề này đi: "Anh mau về đi, lát nữa rất khó gọi xe. Tôi đi trước đây."

Cô xoay người.

Đúng lúc này, một cánh tay níu lại góc áo của cô, giữ cô lại. Lực của cô không lớn, chỉ cần cô giật nhẹ một cái là có thể thoát ra.

"Không dùng lại chiêu cũ được đâu."

Nếu anh lại nói "Đừng đi" nữa thì cô sẽ mềm lòng mà ở lại mất.

"Anh thích em."

"...."

Đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên tỏ tình khiến Nguyễn Thu Thu đứng hình tại chỗ.

Anh ngồi trên bậc thang đã bị lạnh đến đông cứng, khí thở ra đều ngưng kết thành sương mờ khói trắng. Anh lại cố chấp, đáng thương túm lấy vạt áo của Nguyễn Thu Thu. Nào có giống tỏ tình,

mà giống như kẻ ăn xin, xin Nguyễn Thu Thu chỉ cần cho anh một chút ấm áp là đủ rồi.

Hai người im lặng như tờ, chỉ có tiếng gió đang thét gào xung quanh.

"Anh trở về đi."

Giọng điệu cô đột nhiên lạnh lùng lên: "Đừng đến đây nữa."

Nguyễn Thu Thu gỡ tay anh ra, mặt không cảm xúc đi về phía tòa nhà. Cô nghĩ cô cần phải dứt khoát một chút mới có thể làm Trình Tuyền không ôm hi vọng với cô nữa.

Cô cự tuyệt dứt khoát như thế, Trình Tuyền lại là người nhất gan trong tình cảm, sợ bị tổn thương như thế nhất định sẽ không còn ý nghĩ dây dưa với cô nữa.

Đúng lúc này, Nguyễn Thu Thu nghe thấy tiếng bình nước lăn trên mặt đất.

Cô còn chưa kịp quay đầu lại đã có một vòng tay gắt gao ôm lấy cô. Anh ôm chặt cô từ phía sau, không hề có ý định buông tay, như đang sợ Nguyễn Thu Thu chạy trốn. Nguyễn Thu Thu bị dọa hết hồn, cô ngã vào trong ngực Trình Tuyền, không thể động đậy, cả người đều đơ ra.

Hành động như vậy, không giống Trình Tuyền chút nào.

"Anh.. "

"Xin em. "

Thái độ của anh thấp hèn, giọng nói yếu ớt đáng thương, nếu bọn Đồ Nam nhìn thấy bộ dạng van nài của anh lúc này, chỉ sợ sẽ bị dọa chết mất.

Nguyễn Thu Thu không tài nào quyết tâm mở lời trách móc anh được, cô chỉ cảm thấy người Trình Tuyền thật nóng, nóng như một cái bếp lò, nóng đến mức này thì có chút không bình thường rồi.

Không phải là anh bị sốt đó chứ!?

Nguyễn Thu Thu chưa kịp mở miệng hỏi Trình Tuyền thì đột nhiên tay anh buông lỏng ra, ngã trên mặt đất bất tỉnh nhân sự. Bộ dạng anh đổ người ằm xuống nền tuyết dọa Nguyễn Thu Thu hết hồn.

"Trình Tuyền."

Trình Tuyền phát sốt, được 120 đưa tới bệnh viện.

Lòng Nguyễn Thu Thu nóng như lửa đốt, may mà bác sĩ đã nói Trình Tuyền không có gì đáng lo ngại, chỉ là phát sốt cộng thêm việc nhịn đói lâu ngày và tâm trạng không ổn định nên mới bị hôn mê bất tỉnh như vậy.

Ngồi bên cạnh giường bệnh, Nguyễn Thu Thu thở dài, thật sự không biết nói gì hơn.

"Anh làm thế nào mà sống được đến bây giờ vậy? Lớn như vậy rồi mà còn không biết tự chăm sóc bản thân."

Trình Tuyền đang được truyền nước, vẫn chưa tỉnh lại.

Trán anh nóng bỏng, nhiệt độ vẫn chưa giảm, miệng thì lẩm bẩm nói mê sảng. Nguyễn Thu Thu phải ghé sát vào mới nghe được anh vẫn luôn lẩm bẩm câu "Đừng đi." ngay cả tay cũng vô lực vùng vẫy.

Nguyễn Thu Thu sợ kim truyền nước trên tay anh bị anh vùng vẫy mà đâm vào mạch máu khác, cô bắt lấy tay truyền dịch của anh.

Đầu ngón tay hai người chạm vào nhau, tốc độ của Trình Tuyền nhanh hơn cô, mạnh mẽ kéo tay cô lại, thật là giống bị rùa cắn, không chịu buông ra.

Tựa như đột nhiên dừng lại, anh không lẩm bẩm nữa nhưng cánh tay vẫn không chịu buông ra.

"... "

Nguyễn Thu Thu dờ khóc dờ cười: "Thật là đời trước tôi thiếu nợ anh mà." Nên đời này mới phải trả nợ nhiều như này.

Tay Nguyễn Thu Thu nhỏ bé, mềm mại không xương, tay Trình Tuyền to lớn rắn chắc, bao phủ lên tay cô, cầm chặt mu bàn tay. Đáy lòng Nguyễn Thu Thu rìlun lên, cái thằng này, ngất rồi còn chiếm tiện nghi của cô.

Cô ngồi bên cạnh giường bệnh, xem kỹ bộ dáng của Trình Tuyền.

Không biết có phải ảo giác hay không, vài ngày không gặp, hình như Trình Tuyền đã gầy đi, cũng tiêu tụy đi một ít.

Nguyễn Thu Thu lại thở dài lần nữa.

Coi không thể chịu được bộ dáng đáng thương của người khác, Trình Tuyền cứ tiếp tục như thế này thì làm sao cô có thể hạ quyết tâm cự tuyệt được.

Sau khi tỉnh lại, Trình Tuyền vẫn có ý định buông tay cô ra, làm cho cô y tá vào thay bình truyền dịch vừa buồn cười vừa hâm mộ.

Nguyễn Thu Thu da mặt mỏng, bảo Trình Tuyền buông tay ra thì anh lại bắt đầu giả ngu.

".... Máu chảy rồi."

Sau khi bị đánh một cái, Trình Tuyền mới chịu buông tay ra.

Tiếp theo, Nguyễn Thu Thu đi chỗ nào thì ánh mắt Trình Tuyền sẽ chuyển đến chỗ ấy. Nguyễn Thu Thu ra ngoài lấy thuốc, Trình Tuyền cũng sẽ cầm bình truyền dịch chạy theo sau lưng giống như đang sợ cô chạy mất, người ta đi bắt tội phạm cũng không dính chặt như anh.

Nguyễn Thu Thu cảm thấy rất áp lực.

Cô gọt táo cho Trình Tuyền thì anh nhìn chăm chú không chớp mắt, người không biết còn tưởng anh đang xem đến tình tiết gay cấn nào trong phim.

"Tôi đi mua cơm cho anh."

"Đừng đi." Anh vô thức túm lấy cổ tay cô.

Nguyễn Thu Thu: ".... Anh phải ăn cơm."

Trình Tuyền trả lời cô bằng một cái nhìn im lặng.

Nguyễn Thu Thu không còn biện pháp nào khác, đành phải mua cơm bệnh viện, bảo y tá mang lên, Trình Tuyền nhìn chăm chăm cô suốt khiến cô cả người đều mất tự nhiên, nếu không phải anh đang bị bệnh thì cô đã sớm tấn cho anh một trận rồi.

Ăn cơm xong, Nguyễn Thu Thu đứng dậy, Trình Tuyền lập tức đứng dậy theo.

"Tôi muốn đi vệ sinh."

"Anh đi theo em."

Nguyễn Thu Thu trợn mắt: "Ngồi xuống!!!"

Thừa dịp Trình Tuyền hôn mê, Nguyễn Thu Thu, cô đã gửi tin nhắn cho Đồ Nam. May mà cô còn ghi số điện thoại của cậu, đỡ phải luống cuống. Cô báo vị trí cho Đồ Nam để cậu lại đây nhận người về.

Lúc Đồ Nam tới, Trình Tuyền đã ngủ rồi, Nguyễn Thu Thu nhẹ nhàng trốn ra khỏi phòng bệnh. Đồ Nam nhìn thấy cô, hai mắt rưng rưng. Người không biết còn tưởng xảy ra chuyện lớn gì rồi.

"Chị dâu....."

Nguyễn Thu Thu: "???" Không phải mới mấy ngày không gặp thôi sao, tình cảm của Đồ Nam đối với cô sâu sắc đến vậy sao? Sao lại bày ra cái dáng vẻ như là sinh ly tử biệt như này?

Cô nào biết, Đồ Nam vốn tưởng cô ngỏm rồi.

"Cậu chăm sóc tốt cho Trình Tuyền đi."

"Chị dâu, chị đi đâu vậy."

"Sau này các cậu đừng đến tìm tôi nữa, cũng đừng gọi tôi là chị dâu nữa."

Lòng Nguyễn Thu Thu rối như tơ vò.

Nhìn Trình Tuyền như vậy, lòng cô sao có thể không khó chịu. Nhưng cô cần phải thật kiên quyết, quyết tâm chặt đứt tia hi vọng cuối cùng của Trình Tuyền, để anh đừng ôm hi vọng với cô nữa, rồi thời gian sẽ xóa đi tất cả.

"Không được, chị không thể đi." Đồ Nam nôn nóng "Đại boss.... Đã mấy ngày không ăn không ngủ rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ xảy ra án mạng đấy."

"Anh ấy chỉ nhất thời nghĩ quẩn trong lòng thôi, qua một thời gian nữa sẽ tốt thôi. Đói bụng sẽ ăn, mệt nhọc sẽ ngủ, cơ thể sẽ giúp anh ấy điều tiết." Nguyễn Thu Thu nhìn đi chỗ khác. "Đều là người lớn cả rồi, làm gì có chuyện ai rời ai thì sẽ không sống nổi chứ."

"Có anh ấy."

Nguyễn Thu Thu thật sự không tìm ra được lời nào phản bác.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 55

Editor: Hạ Cẩn

Thực sự Nguyễn Thu Thu cũng không biết rốt cuộc mình đang nghĩ gì nữa.

Cô không thể nhẫn tâm, dứt khoát bỏ mặc Trình Tuyền đang sốt cao ở đây mà đi, cũng không thể đồng ý lời tỏ tình của anh. Trong lòng cô, hai bé chibi liên tục tranh đấu khiến cô tâm phiền ý loạn.

Thời niên thiếu, cha mẹ cô li dị, từ đó về sau, hai bên gia đình nội ngoại đối xử với cô lạnh nhạt đi nhiều. Kể từ khi vào đại học, Nguyễn Thu Thu cũng không xin họ tiền bạc gì nữa, cô tự học cách nấu ăn, quen với cuộc sống đơn độc một mình, tự lập từ đó đến giờ.

Có lẽ bởi vì hoàn cảnh Trình Tuyền trải qua tương tự với cô nên Nguyễn Thu Thu mới vô thức đồng cảm với anh, đối xử với anh dịu dàng như đang đối xử với chính mình. Nhưng những điều này không có nghĩa là cô muốn trở thành một cặp vợ chồng thật sự với anh.

Nói miệng thì rất nhẹ nhàng nhưng Nguyễn Thu Thu chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ yêu đương, thậm chí là kết hôn.

Đồ Nam đứng trong hành lang, vẻ mặt cậu rất nghiêm túc như nhìn thấu được những điều ẩn giấu trong lòng Nguyễn Thu Thu: "Chị dâu, gặp chuyện không phải cứ trốn tránh là được, sau này nhất định sẽ hối hận."

Nguyễn Thu Thu buồn bực xoa xoa mái tóc ngắn.

Hành động này của cô là đang trốn tránh sao?.... Hình như Đồ Nam nói cũng không sai.

"Tôi... Tôi đi trước." Giọng Nguyễn Thu Thu có ý chạy trốn chết.

"Đi chỗ nào?"

Sau lưng bỗng nhiên vang lên giọng Trình Tuyền chậm rì rì.

Như bị kim xuyên thủng, Nguyễn Thu Thu hơi bối rối. Cô đang định chuẩn bị thì đúng lúc này, Đồ Nam tự giác cười xấu hổ, để không gian cho hai người họ trò chuyện, còn mình thì trốn nhanh vào phòng bệnh

Trình Tuyền đẩy giá đỡ của chai truyền dịch, phát ra tiếng rít vang chói tai trên gạch men bóng loáng.

Nguyễn Thu Thu căng thẳng, cô đứng thẳng người lên, hắng giọng nói: "Chúng ta ở đây nói chuyện rõ ràng đi. Tôi chỉ coi anh là bạn, cho nên.... "

"Vậy thử xem đi."

"Hả?" Ánh mắt ngạc nhiên của cô đụng phải đôi mắt của Trình Tuyền.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Nguyễn Thu Thu lặp lại một lần:
"Thử xem?.... Cái gì? "

Giọng Trình Tuyền thông thả ung dung nhú đang nói chuyện làm ăn: "Em có thể xem như đang hẹn hò, thử ở cùng với tôi, không cần quá áp lực."

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc: "Sao có thể như vậy!

"Chúng ta đã từng ở chung, quen thuộc lối sống, giờ giấc làm việc, nghỉ ngơi của nhau. Về điểm này thì không có bất kỳ mâu thuẫn gì."

"Đúng vậy."

"Em cũng không phản cảm với tôi, các phương diện khác tôi cũng không tệ lắm."

"Hình như vậy."

"Quan trọng nhất chính là tôi rất thích em nên em không cần lo về việc yêu đơn phương."

"..."

"Vậy tại sao lại không thử một lần? Nếu sau đó em vẫn nghĩ giữa chúng ta là không thể vậy thì chúng ta sẽ ly hôn, anh sẽ để em đi."

Nghe có vẻ rất có lý! Các điều kiện đều rất có lợi cho cô!

Nguyễn Thu Thu lại một lần nữa bị logic thần kì của Trình Tuyền thuyết phục.

"Nhưng mà, nếu cuối cùng tôi vẫn không thích anh..." Cô thực sự không muốn làm tổn thương Trình Tuyền nhưng đây là vấn đề không thể tránh khỏi giữa hai người.

Đến lúc đó cô rời đi, cho Trình Tuyền hi vọng rồi lại phũ phàng dập tắt nó, vậy chẳng phải sẽ khiến Trình Tuyền càng đau khổ hơn sao.

Trình Tuyền thông thả nói: "Để cho tôi can tâm đi, sau khi nỗ lực vẫn thất bại hãy nói."

"...."

Cô nghĩ nghĩ, hình như Trình Tuyền nói cũng không sai. Nhưng mà sao cô lại cảm thấy có chỗ nào không hợp lý nhỉ? Nguyễn Thu Thu im lặng suy nghĩ, tìm ra một ý gì đó để phản bác lại Trình Tuyền, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ ra được.

Đã kết hôn mà còn thử ở chung, đúng là chỉ có Trình Tuyền mới có thể đưa ra được đề nghị như vậy.

Cô vẫn tiếp tục dò hỏi Trình Tuyền: "Anh nghĩ kỹ chưa? Thật sự muốn làm như vậy sao? Thật ra... nếu anh muốn lập gia đình sẽ có rất nhiều lựa chọn tốt hơn tôi."

"Sẽ không." Anh trả lời không chút do dự.

Sẽ không có lựa chọn nào thích hợp hơn cô.

Nguyễn Thu Thu đang muốn nói rằng để cô xem xét lại thì Trình Tuyền đã chạy tới trước mặt cô không biết tự lúc nào. Anh cúi đầu xuống, mi mắt sụp lại, trong ánh nhìn chăm chú của Nguyễn Thu Thu, anh vươn tay ra.

Giọng anh rất nhỏ, dịu dàng đến bất ngờ: "Về nhà đi."

Về nhà?

Tại thời khắc, Nguyễn Thu Thu đột nhiên cảm thấy lòng mình lay động kỳ lạ.

Đồ Nam đứng ở cửa phòng bệnh, ghé sát tai vào cửa cố sức nghe lén, cậu chỉ hận mình không mang theo cái máy trợ thính. Cậu chỉ mong đại boss có thể đàn ông lên một chút, ôm chị dâu, hôn một cái đi! Hồi lâu không nghe thấy động tĩnh gì, Đồ Nam lén lút ló mặt ra, không may lại đụng phải ánh mắt của Trình Tuyền và Nguyễn Thu Thu.

Hai người đứng ở cửa phòng, nhìn Đồ Nam đáng khinh thờ đầu ra.

"..." Trên mặt Đồ Nam viết hai chữ xấu hổ to đùng.

"Ha ha ha, hai người ồn chứ?"

Trình Tuyền: "Đi ra ngoài."

Đồ Nam: "Đây gọi là gì, tá ma giết lừa*..... Phi! Cậu mới không phải là lừa! Bạt điều vô tình?? Hình từ cụm từ này có chút kỳ lạ???"

*Tá ma sát lừa (卸磨杀驴): Tá: tháo dỡ - ma: cối xay – sát: giết – lừa: con lừa. Sau khi xay xong thì giết chết lừa | qua sông dỡ cầu; qua cầu rút ván; ăn cháo đá bát; qua rào vỗ vế' hết rên quên thầy

Nguyễn Thu Thu đồng ý với đề nghị của Trình Tuyền, nhưng mà trong lòng vẫn cảm thấy có chút kỳ quái không ra được.

Luôn có loại ảo giác bị logic kỳ quái của Trình Tuyền quán quanh.

Trình Tuyền nhanh chóng mú vé máy bay, Nguyễn Thu Thu rầu rầu nói: "Đồ vừa mới mua.... Mà lại còn vừa mới trả tiền thuê nhà."

Sớm biết cuối cùng sẽ như vậy, cô làm gì phải vất vả thu dọn một đống đồ trong phòng như vậy chứ.

Cô đúng là bị điên rồi.

"A đã mua căn hộ đó rồi."

"Cho nên."

Nguyễn Thu Thu nhất thời cảm thấy sa mạc lời. Có tiền thì ghê gớm lắm sao? Đúng là vô cùng ghê gớm!

Trình Tuyền đặt vé máy bay bay vào buổi tối, một đêm cũng không chờ được, như là sợ Nguyễn Thu Thu mình mẫn ra thì sẽ không theo anh trở về nữa, chỉ thiếu nước trói Nguyễn Thu Thu lại, vác về ngay lập tức.

"Em phải về thu dọn một ít đồ đạc"

"Được."

Trình Tuyền mặc áo khoác, đứng xuống giường bệnh. Nguyễn Thu Thu nói: "Anh đợi ở chỗ này là được rồi."

"Ừ" Nói xong, anh lẻo đẻo đi theo sau Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Bây giờ cô hối hận còn kịp không?

Nguyễn Thu Thu hạ lệnh cấm Trình Tuyền cách cô quá gần, trước đây thằng cha này đã có tiền án chiếm tiện nghi của cô, Nguyễn Thu Thu không thể không phòng. Cô đi phía trước, Trình Tuyền đi theo sau lưng, hai người duy trì khoảng cách ước chừng 2m.

Trên đường đi, Nguyễn Thu Thu đều thất thần, cô không rõ quyết định của mình như vậy đến tột cùng là đúng hay không.

Đang lúc cô thất thần, dưới chân trượt một cái, cô ngã sấp mặt với tư thế chó gặm bùn ngay trước mặt Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu: Tôi hận trời tuyết!!!

Trình Tuyền lè mà lè mè, sau một hồi lâu vẫn không tiến lên đỡ Nguyễn Thu Thu dậy khiến Nguyễn Thu Thu sâu sắc cảm thấy mình bị lừa gạt: "Tại sao không đỡ tôi!"

Trình Tuyền lý lẽ hùng hồn, giọng điệu chậm rãi: "Không phải em đã nói, cho dù là tình huống nào cũng không cho phép anh đến gần em sao."

...

...

Nguyễn Thu Thu yếu ớt: "Có sống cũng sắp chết rồi."

Đã như vậy mà còn muốn phát triển tình cảm, chẳng bằng trồng cây một cơn sóng thần đột nhiên xuất hiện cuốn bay hai người bọn họ đến một hòn đảo hoang, vì giống nòi mà không thể không đến với nhau!

Nguyễn Thu Thu thật sự muốn đem tất cả câu chữ bấy đời này có thể dùng dùng hết lên người Trình Tuyền.

Cô tức giận lườm Trình Tuyền lại nhận lại được ánh mắt mờ mịt của anh.

Nguyễn Thu Thu càng tức giận hơn.

Nguyễn Thu Thu lên lầu thu dọn đồ đạc, Trình Tuyền vào phòng xem xét xung quanh, chợt cảm thấy căn phòng này cũng không tệ. Chỉ cần đổi giường đơn thành giường đôi là quá ok.

Anh đi đêm phòng bếp, kéo ngăn tủ ra, trong tủ chỉ đặt một đôi bát đĩa.

Tâm trạng của ông chủ Trình bỗng nhiên biến thành ngày nắng chói chang.

Nguyễn Thu Thu đang ngồi thu dọn quần áo, quay đầu lại thì nhìn thấy Trình Tuyền đang đứng trong phòng bếp, tâm trạng có vẻ không tệ. Cô tức giận liếc mắt: "Em biết ngay là anh chỉ nhớ đến ăn!

Không phải là thằng cha này vì ăn mà diễn một vở kịch đó chứ!

Nguyễn Thu Thu chợt cảm thấy, khả năng này cũng có thể lắm.

Rốt cuộc việc đáp ứng điều kiện của Trình Tuyền có đúng đắn hay không, Nguyễn Thu Thu cũng không rõ, thậm chí cô còn có cảm giác như đang leo lên thuyền giặc. Nhưng cô đột nhiên cảm thấy Đồ Nam nói rất đúng, không thể trốn tránh mãi được.

"Đi"

Nguyễn Thu Thu gọi Trình Tuyền: "Lát nữa còn phải lên máy bay."

Hai người đi ra ngoài, Trình Tuyền kéo vali hành lý giúp Nguyễn Thu Thu, còn Nguyễn Thu Thu thì theo bên cạnh, khung cảnh hòa hợp đến lạ.

Cố Du vừa xuống máy bay đã vội vàng chạy đến, nhìn thấy khung cảnh này.

Anh sửng người, đưa mắt nhìn bóng lưng hai người đang dần đi xa, cả người đờ ra. Lập tức, anh cười khở một tiếng, vừa cười vừa lắc đầu, không biết trong lòng có cảm giác thế nào. Hi vọng dâng lên một chút trong lòng nháy mắt bị đập nát, cười nhạt mình dốt nát đến mức nào.

Anh lấy từ trong ngực ra một tấm vé, là vé vào trường đấu của cuộc thi tiếp theo, vốn là mang về cho Nguyễn Thu Thu nhưng hình như hiện giờ đã không cần nữa rồi.

Cố Du im lặng một hồi, dứt khoát xé tấm vé thành hai nửa.

Có những việc, không cần phải cố gắng cũng có thể nhìn thấy kết quả, xưa nay anh không phải kẻ tiểu nhân thích xen vào chuyện tình cảm của người khác.

Mặc dù không nở...

Nhưng..

Nếu đã là sai lầm thì không nên tiếp tục nữa.

...

Nguyễn Thu Thu ngồi trên máy bay, còn mười mấy phút nữa mới cất cánh, Trình Tuyền ngồi bên cạnh vẫn luôn cúi đầu nhìn điện thoại. Bây giờ thì ngược lại, tinh thần phấn chấn, nào có dáng vẻ của bệnh nhân, nếu không phải nhiệt độ chưa hạ, Nguyễn Thu Thu thật sự hoài nghi anh đang giả vờ.

"Anh đang xem cái gì vậy?" Cô thuận miệng hỏi một câu.

Trình Tuyền lập tức tắt điện thoại.

Nếu như mở điện thoại của anh ra, nhất định sẽ nhìn thấy mục tìm kiếm: Cách làm phái nữ nhanh chóng động lòng.

Câu trả lời được nhiều ủng hộ nhất là, dưới tình huống nguy hiểm, vì tim đập nhanh hơn nên sẽ có loại ảo giác động lòng. Đề nghị chủ tus đi chơi trò chơi mạo hiểm hoặc là nhà ma các thứ các kiểu.

Sau khi máy bay cất cánh, Nguyễn ThuThu mơ màng sắp ngủ, Trình Tuyền đột nhiên hỏi: "Có muốn đi công viên trò chơi không?"

"Sao đột nhiên lại muốn đi công viên trò chơi?"

"Có đối tượng, không phải đều đi ra ngoài hẹn hò sao?"

"..." Nghe rất có lý nhĩ.

Trình Tuyền lại tiếp tục nói: "Gần đây có một công viên trò chơi cơ sở vật chất đầu đủ, giờ hành chính chúng ta có thể vào đó chơi."

Nguyễn Thu Thu hai mắt sáng lên.

Đã lâu rồi cô không đi thuyền hải tặc, tàu lượn siêu tốc, nhà ma! Đi ra ngoài chơi một lần cũng không tồi.

Tác giả có lời muốn nói: Nguyễn Thu Thu: Năm đó tôi đã dọa khóc nữ quỷ trong nhà ma.

Trình Tuyển:...

Ông chủ Trình cứ muốn nhanh nhanh chóng chóng cơ, không được đâu ㄝ (͡ ▽ ͡) ㄝ

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 56

Editor: Hạ Cẩn

Lúc đầu, Nguyễn Thu Thu còn hơi mất tự nhiên, dù sao lần này bọn họ trở về sẽ không chỉ đơn thuần là bạn chung nhà nữa.

Nhưng rất nhanh, Trình Tuyền đã chứng minh cho cô thấy, cái thằng khỉ gió này đã coi lời tự mình nói ra thành không khí rồi. Về đến nhà, anh dường như đã quên hết những gì mình nói, rất tự nhiên lấy ra một túi khoai tây chiên bắt đầu nhai.

"Đồ trong tủ lạnh anh không ăn à? Máy ngày nay anh ăn cái gì vậy?"

Giọng Trình Tuyền không chắc chắn: "Không khí...chăng"

Nguyễn Thu Thu: "... " Cái quỷ gì!

"Không phải là máy ngày nay anh đều không ăn cơm đó chứ?"

"Không có." Trình Tuyền chậm rãi phản bác, "Còn có một thùng mì ăn liền." Cho dù chưa ăn mấy đã bị đổ đi.

Nguyễn Thu Thu không hề nghi ngờ về việc nếu cho Trình Tuyền một cơ hội, Trình Tuyền hoàn toàn có thể phi thăng, viên tịch* trong nhà.

*Viên tịch: Tiếng nhà Phật, chỉ sự chết của nhà tu hành

Hai người ăn một bữa cơm đơn giản.

Trình Tuyền đã bớt sốt nhưng có vẻ vẫn hơi mệt, anh uống thuốc xong thì nằm bệt trên ghế sofa.

Nguyễn Thu Thu dọn dẹp lại một chút rồi chuẩn bị đi ngủ. Nghĩ đến việc ngày mai còn phải đi đến công ty, khối u xấu hổ liền bị chạm vào. Lúc trước tự đào hố, giờ phải tự mang thân đi lấp hố, đây chính là điển hình của việc tự làm tự chịu.

Cô trở lại phòng nghỉ ngơi.

Tối nay cô không ngủ được an ổn, đầu óc đều nghĩ về chuyện tương lai.

Cô và Trình Tuyền sẽ có tương lai sao? Chính Nguyễn Thu Thu cũng không dám chắc.

Cô trở mình, không ngủ được, cổ họng lại hơi khô nên quyết định rời giường đi uống ít nước. Phòng khách, trên sofa một bóng đen người đen sì đang tĩnh lặng ngồi dọa Nguyễn Thu Thu sợ tới mức có thể nhảy cao 3m.

"Anh đang làm gì vậy? " Lại nửa đêm ngồi ăn vụng sao!

Trình Tuyền xoa xoa đôi mắt, có vẻ như không ngủ.

Nguyễn Thu Thu dường như không biết được vì anh sợ cô nửa đêm thức dậy bỏ trốn nên mới phải canh giữ ở phòng khách, đề phòng Nguyễn Thu Thu lại chạy trốn không nói một lời.

"Mau trở về phòng đi."

"Ồ"

Nguyễn Thu Thu uống xong một cốc nước mà Trình Tuyền vẫn ngồi đực ra ở ghế sofa như cũ. Cô chớp chớp mắt hỏi: "Không phải anh nói ngày mai muốn đi công viên giải trí sao? Không ngủ làm sao có sức mà đi."

Trình Tuyền chỉ trả lời chậm rì rì: "Em ngủ đi. "

"Được rồi, ngủ ngon."

Trình Tuyền nhìn theo bóng cô biến mất sau cánh cửa. Cửa phòng ngủ đóng lại, cách một tiếng, chỉ còn lại mình anh ngồi trên ghế sofa.

Đêm đã khuya nhưng anh lại không hề buồn ngủ.

Trong phòng khách đen như mực, Trình Tuyền yên lặng móm di động ra, ôn tập lộ trình của ngày mai. Tàu siêu tốc, thuyền hải tặc đều là những phần quan trọng, nếu Nguyễn Thu Thu dám vào nhà ma thì đây sẽ là phần chủ chốt của kế hoạch.

Trong đầu Trình Tuyền tưởng tượng đến cảnh Nguyễn Thu Thu hét lên AAAAAA chói tai, rồi ngã vào lòng ngực mình.

"..."

Anh càng thêm không ngủ được.

Sau khi Nguyễn Thu Thu uống một chén nước thì ngủ say như chết, lúc mở mắt ra thì mặt trời đã lên cao.

Cô đẩy cửa ra theo thường lệ, lười nhác ngáp một cái, đột nhiên phát hiện Trình Tuyền đã ngủ gục trên sofa từ lúc nào.

"Anh thế mà còn chưa dậy!"

Lời Nguyễn Thu Thu vừa ra khỏi miệng, Trình Tuyền liền mở to mắt, chậm rãi xoa xó mắt nói: "Không cần thận ngủ thiếp đi."

Thực ra, tận đến sáng anh mới thấy buồn ngủ.

"Hôm nay vẫn đi công viên giải trí sao?"

"Đi" Trình Tuyền kiên quyết.

"Đi Đi" Nhìn Trình Tuyền có vẻ còn chờ mong đi công viên giải trí hơn cả cô.

Hai người ăn bánh sandwich, thay quần áo rồi thẳng tiến đến công viên giải trí. Mùa đông nên ít người hơn, dạo này lại sắp kiểm tra cuối kỳ, lại không phải ngày nghỉ nên không có nhiều người. Hai người đeo khẩu trang, đội mũ, anh trai bảo vệ nghiêm túc theo sát nhìn chăm chặp bọn họ một hồi lâu, y như đang nhìn mấy phần tử nguy hiểm của xã hội.

"Em chờ ở đây."

Nguyễn Thu Thu: "?? Làm gì???"

Cô cầm vé trong tay, nóng lòng muốn đi thử tất cả các trò chơi trong đây. Không bao lâu sau, Trình Tuyền quay trở lại.

Trên tay cầm hai que kem.

Nguyễn Thu Thu nhìn anh chăm chú: "Anh mua cái này làm gì?"

Trình Tuyền trả lời rất đương nhiên: "Trên TV đều diễn như vậy."

"... Bây giờ là tháng một mà."

Trình Tuyền: "Ừ"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Không bao lâu, kem ốc quế trong tay sắp biến thành một đồng băng. Nguyễn Thu Thu liếm thử một cái, cắn một miếng, lập tức run run hít thật sâu vào. Que kem suýt nữa đóng băng não cô luôn rồi, cô nhe răng trợn mắt, Trình Tuyền quay đầu lại.

"Bị phỏng mồm? " Trình Tuyền rất thành khẩn.

Nguyễn Thu Thu ngoài cười nhưng trong không cười.

"Tôi khuyên anh làm người nên lương thiện chút."

Nguyễn Thu Thu liếm xong kem ốc quế mất rất nhiều thời gian, trong lúc đó thì Trình Tuyền ăn mấy cây xúc xích, kiên nhẫn chờ Nguyễn Thu Thu ăn xong.

Cuối cùng cũng liếm xong kem ốc quế, đầu gối đông lạnh của Nguyễn Thu Thu cũng bắt đầu minh mẫn lên, Trình Tuyền ở bên cạnh chậm rãi hỏi: "Muốn chơi gì, tàu lượn siêu tốc?"

Giọng của Nguyễn Thu Thu run run rẩy rẩy giống như đang sợ hãi nhưng vẫn gắng gượng chống đỡ, trên thực tế, chỉ là cô vừa bị lạnh nên mới run một chút, còn là hưng phấn đến phát run.

Ông chủ Trình hiểu làm một cách hoa lệ.

Giờ này không cần phải xếp hàng, hai người leo lên tàu lượn siêu tốc, ngồi ngay ở hàng đầu tiên. Trình Tuyền vốn muốn thông cảm cho Nguyễn Thu Thu, dắt cô ngồi xuống gàng ghế giữa, ai ngờ

Nguyễn Thu Thu lại cứ thích gượng ép bản thân, nói gì cũng muốn lên hàng đầu ngồi.

Hai người thắt chặt dây an toàn.

Trình Tuyền nói: "Nếu em thấy sợ, có thể nhìn nói với tôi."

Nguyễn Thu Thu: "Anh cũng thế."

Trình Tuyền:???

Đột nhiên cảm giác bất an lại bao phủ lấy anh.

Nguyễn Thu Thu đề giọng lại, hưng phấn nói: "Anh biết không, đã từng có một thời em chơi đến hơn chục lần tàu lượn siêu tốc! Em siêu siêu siêu thích! "

Trình Tuyền: "..."

Anh chưa kịp mở miệng thì tàu đã bắt đầu chạy.

Nguyễn Thu Thu hưng phấn hét lên, cách xa vạn dặm với tiếng hét chói tai trong tưởng tượng của Trình Tuyền, mặc dù... cũng coi như đang hét chói tai. Cô siêu hưng phấn nhìn bọn họ chậm rãi bò lên đỉnh cao nhất, hai mắt mở to, đừng nói đến sợ hãi, bây giờ cô hưng phấn đến mức suýt cười ra tiếng kia mà.

Kịch kịch --

Tàu lượn bất ngờ lao vèo vèo xuống dưới.

Tàu chạy như bay khiến quang cảnh xung quanh trở nên mờ ảo, mắt thường không thể nhìn thấy rõ.

Tim Nguyễn Thu Thu đập thành thịch, cái này khiến cô cảm giác thư giãn và tự do, cảm nhận được máu rong người đang sôi lên. Cô phấn khích đến mức mặt đỏ ửng, lúc tốc độ của tàu lượn dần chậm lại, cô quay đầu sang, Trình Tuyền ngồi bên cạnh mặt không cảm xúc.

Gió thổi khiến tóc anh lộn xộn, cơ thể anh hơi cứng lại, đôi môi cũng mím lại.

Nguyễn Thu Thu lớn tiếng nói: "Không phải anh đang sợ đấy chứ!"

Trình Tuyền: "... Không."

Giây lát, tàu lượn lại tiếp tục trượt xuống! Bên tai Nguyễn Thu Thu chỉ còn tiếng gió vù vù gào thét, căn bản không nghe rõ Trình Tuyền nói gì.

Toàn bộ hành trình Nguyễn Thu Thu đều duy trì dáng vẻ hưng phấn cho đến khi tàu chậm rãi dừng lại.

"Chúng ta chơi lại một lần nữa đi! "

Trình Tuyền: "Có muốn đổi..."

"Oa!!! Thật sự siêu vui!"

Đại boss Trình chưa bao giờ đi công viên giải trí điên cuồng chơi. Cho đến hôm nay, ngồi trên tàu lượn điên cuồng lao lên chạy xuống chạy như bay, gió lạnh như tát bóp bóp bóp vào mặt lên tục khiến lòng người cũng đau nhức theo.

Lúc này, anh chợt nhận ra.

Từ khi sinh ra đến giờ, anh chưa bao giờ phát hiện ra, mình vậy mà lại.... sợ độ cao.

"..."

Bên tai vang lên tiếng cười khanh khách. Tại loại hoàn cảnh này, Trình Tuyền vẫn rất tỉnh và bình tĩnh như cũ, dù biết rằng mình sợ độ cao cũng không để lộ ra ngoài.

Ánh mắt Trình Tuyền liếc nhìn qua Nguyễn Thu Thu, tóc cô bị gió thổi toán loạn, đôi mắt cười híp lại, tựa như hai vàng trắng lười liềm, lóe lên vàng sáng chói mắt.

Tim anh bỗng dưng nhảy lên.

Trình Tuyền nghĩ, đây rốt cuộc là sợ hãi, hay là động lòng.

Anh nhìn Nguyễn Thu Thu, quên cả tiếng gió đang rít gào bên tai, quên cả cảnh sắc đang vội vã trôi đi, chỉ yên lặng nhìn cô.

Cuối cùng, tàu lượn cũng dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn Nguyễn Thu Thu đỏ bừng, cô vuốt vuốt đôi má, nhìn về phía Trình Tuyền, trên mặt Trình Tuyền không có cảm xúc gì, chỉ là khuôn mặt tái nhợt hơn ngày thường một chút.

"Anh có ổn không?" Nguyễn Thu Thu cuối cùng vẫn còn chút lương tâm, "Có muốn nghỉ ngơi một chút không?"

Loại thời điểm này sao có thể lòi cái ngu ra?

Trình Tuyền: "Không có việc gì."

"Vậy là tốt rồi."

Anh chậm rãi đứng dậy, chậm rãi bước ra khỏi toa tàu, chậm rãi bước xuống bậc thang, cả một quá trình đều cứng đờ như người máy.

Nguyễn Thu Thu xác nhận lại lần nữa: "Anh thật sự không sao chứ? Anh có thể nghỉ ở đây một lát, tôi đi tiếp tục chơi."

Trình Tuyền vẫn kiên trì nói mình rất ổn.

Được rồi.

"Tiếp theo tôi muốn chơi thuyền hải tặc. Anh chơi sao!"

Người ngồi trên ghế im lặng hai giây, nói "Được."

Kết cục của cậu mạnh chính là...

Trình Tuyền bị quay như con chó điên, chết trên thuyền hải tặc.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 57

Editor: Hạ Cẩn

Vào giờ này công viên không có nhiều người, người hăng máu nhất có lẽ chính là là Nguyễn Thu Thu rồi.

Sau khi chơi xong mấy trò chơi, hai má cô đỏ ửng, hai mắt lấp lánh, tóc bị gió thổi toát loạn. Bộ dáng Nguyễn Thu Thu có vẻ còn chưa chơi đủ, nhìn đông ngó tây tiếp tục tìm kiếm các trò chơi thú vị khác.

"Anh muốn chơi gì nữa không?" Nguyễn Thu Thu gọi Trình Tuyền.

Trình Tuyền ngồi trên ghế dài, vẻ mặt thờ ơ, hai tròng mắt không dịch chuyển một chút nào, lại khiến Nguyễn Thu Thu quý dị mà liên tưởng đến Tường Lâm tầu, đôi mắt thỉnh thoảng một vòng, chứng minh anh vẫn là vật còn sống.

"Tường Lâm... Không, Trình Tuyền, anh không sao chứ, có phải không thoải mái chỗ nào hay không?"

Trình Tuyền giữ im lặng một lát.

"Khá ổn."

"Hẻm núi dừng cảm bên kia nhìn rất thú vị đấy, muốn thử không?"

Trình Tuyền nói: "Đổi cái khác."

"Chơi trò gì?"

"Nhà ma."

Nếu như Nguyễn Thu Thu không sợ độ cao, thích chơi trò kích thích, vậy nhà ma thì sao. Con gái lúc nhìn thấy quỷ không phải đều sẽ hu hu hu khóc thút thít, nhảy vào lòng bạn trai hoặc chồng mình ôm ôm ấp ấp sao?

Sau khi khôi phục tinh thần, Trình Tuyền tiếp tục vật lộn với kế hoạch của mình.

Nguyễn Thu Thu lâm vào trầm tư.

Loại người chơi bắt bẻ như cô bình thường sẽ không vào loại nhà ma trong công viên này vì đạo cụ chế tác thô, nhân viên công tác không có nhiều kinh nghiệm dẫn đến cả cuộc chơi không có một chút dọa người nào. Chưa kể rằng một số nhân viên công tác lá gan còn nhỏ hơn cả khách, bị Nguyễn Thu Thu dọa phát khóc, cũng vì vậy mà tên cô bị kéo vào danh sách đen.

Nguyễn Thu Thu còn nhớ rất rõ, trước kia cô có đi vào một nhà ma chủ đề bệnh viện chơi, khung cảnh "kinh tởm" đến mức giờ nhớ lại cô vẫn thấy hãi.

Lần đó, một cậu trai đang hẹn hò với bạn gái, đi trước cô, bị dọa sợ tè ra quần.

Tình cảm lúc đó rất xấu hổ.

Nguyễn Thu Thu cũng rất xấu hổ, không tài nào tập trung đi vào nhà ma được, toàn bộ hành trình đều mang vẻ mặt lạnh lùng nhìn thẳng.

"Không biết nhà ma này có đáng sợ không ha."

Thấy vẻ mặt của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền an tâm. Anh đứng dậy, chậm rãi nói: "Thử một lần."

Nhớ đâu Nguyễn Thu Thu bị dọa khóc thì sao.

Đã đi công viên giải trí thì phải chơi cho thỏa thuê. Nguyễn Thu Thu đi theo Trình Tuyền đến nhà ma chơi, sau khi nghe nhân viên công tác nhắc nhở vài việc, hai người xác nhận là không có vấn đề thì lập tức vào cửa.

Đợt khách này chỉ có hai người bọn họ, có vẻ bọn họ sắp được hưởng một bữa tiệc quý cấp VIP rồi.

Vừa vào cửa, tối đen như mực, bên cạnh cô vang lên giọng Trình Tuyền: "Nếu như sợ thì bám vào tay anh."

Nguyễn Thu Thu đồng ý không cần suy nghĩ.

.... Điều kiện tiên quyết là cô thật sự biết sợ.

Đang nói, trên khoảng không đen sì sì đột nhiên rủ xuống một cách tay, lỏng lẻo tái nhợt, lắc lư trước mặt Nguyễn Thu Thu.

Hiệu quả này không tệ! Không khí được kích thích đúng thời điểm! Vượt xa mong đợi của cô, phải cho điểm cao!

Trình Tuyền không nghe thấy động tĩnh bên Nguyễn Thu Thu, vô thức quay đầu sang, lập tức anh mắt đối mắt với nữ quý đang treo

trên không trung. Cô nhân viên đóng vai nữ quỷ chắc là chưa bao giờ thấy giống đực nào đẹp như vậy, then thùng đổ mặt, cái miệng to đùng dính máu hé ra, khuôn mặt ngũ quan cổ quái vặn vẹo.

"..."

Nguyễn Thu Thu nhỏ giọng nói: "Có chút đáng sợ nha."

Trình Tuyền cứng ngắc quay đầu lại, tận lực duy trì bình tĩnh. Cuối cùng cũng chờ được cơ hội này rồi, đang chuẩn bị đưa vai ra cho Nguyễn Thu Thu dựa vào thì cô lại vui thích chèn thêm một câu.

"Thật tốt. "

Trình Tuyền: "? "

Anh có dự cảm chẳng lành.

"Đi đi đi, chúng ta đi thăm dò hết nhà ma này đi!"

Trình Tuyền được như ý nguyện, được Nguyễn Thu Thu nắm chặt tay nhưng đây lại không phải kết quả mà anh mong muốn. Nguyễn Thu Thu một lòng một dạ đi chạy đến căn phòng nhìn trông khủng khiếp nhất, chơi vô cùng vui vẻ. Bất ngờ mở cửa, bất ngờ kéo ngăn tủ, bất ngờ phát hiện ra cửa ngầm mới, đủ các loại hưng phấn kích thích.

Thậm chí cô còn cầm cả چرا điện chạy đuổi theo nữ quỷ.

Trình Tuyền trợn mắt nhìn Nguyễn Thu Thu chơi càng ngày càng hăng, đã không thể ngăn cản được nữa, sớm đã quên mất sự tồn tại của anh.

Nhóm nhân viên công tác nghe nói có hai vị khách vô cùng đẹp trai xinh gái đến thì hưng phấn không chịu nổi, ngay cả nhân viên công tác đang nghỉ ngơi cũng đứng lên mặc quần áo chạy ra đón người, nhóm ma nữ đều chạy tới ngắm Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu cảm thấy thật kích động, thật hưng phấn, vé vào công viên hôm nay thật có giá trị.

Cô chợt phát hiện ra, Trình Tuyền biến mất rồi.

"Trình Tuyền, anh ở đâu?" Nguyễn Thu Thu gọi tên anh.

"Ở đây." Trình Tuyền khó khăn lắm mới thoát thân được khỏi đám nữ quỷ kia, mặt không cảm xúc, nhìn thế nào cũng không thấy giống bộ dáng nhẹ nhàng bình thường.

Nguyễn Thu Thu: "Không phải là anh sợ đấy chứ?"

Trình Tuyền: "Không có."

"A!!! Sau lưng!" Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên chỉ vào sau lưng Trình Tuyền la lên.

Anh lập tức nắm chặt cổ tay Nguyễn Thu Thu, lúc quay đầu lại thì chẳng thấy gì, thì ra là Nguyễn Thu Thu đang cố ý dọa anh.

"..."

Nguyễn Thu Thu cười sắp gãy lưng rồi.

Bây giờ cô mới biết thì ra Trình Tuyền cũng có lúc đáng yêu đến thế!

"Không cần phải sợ, yên tâm, tôi sẽ bảo vệ anh, Nguyễn Thu Thu vỗ ngực, ý bảo Trình Tuyền nắm tay cô "Đi, chúng ta sắp tới điểm cuối rồi."

Trong suy nghĩ chủ quan của Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu sẽ khóc hu hu nhào vào ngực anh, vừa kêu "Thật đáng sợ" vừa cầu an ủi. Sao bây giờ lại có loại... cảm giác ngược lại?

Nguyễn Thu Thu tỏ ra mình là một người bạn trai mạnh mẽ, bảo vệ Trình Tuyền.

Trình Tuyền cầm lấy cổ tay cô, chẳng biết từ lúc nào lặng yên trượt xuống, dần dần trượt xuống theo cổ tay, cuối cùng nắm chặt lấy bàn tay của cô. Nguyễn Thu Thu chơi nhà ma rất say mê, bên cạnh là người hay là chó có cũng không biết.

Trình Tuyền lại thất thần.

Trong căn nhà ma trống vắng hắc ám, tiếng tim anh đập càng lúc càng nhanh, lực chú ý đều dồn vào tay Nguyễn Thu Thu.

Quả nhiên lúc đang sợ hãi sẽ sinh ra ảo giác tim đập rộn ràng thật ư. Vậy Nguyễn Thu Thu thì sao?

"Oa! Anh mau nhìn xem, Kuchisake-onna kìa!"

*Kuchisake-onna(裂口女): Một yêu quái hiện đại truyền kỳ của Nhật Bản.

Con ma nữ có miệng sắp chạm đến tai nở nụ cười hoa si với Trình Tuyền.

Trình Tuyền: "... "

Chuyến này, Nguyễn Thu Thu cảm thấy rất hài lòng.

Mãi cho đến khi ra khỏi nhà ma, cô vẫn còn hơi lưu luyến, bị Trình Tuyền cứng rắn kéo ra ngoài.

Thời gian thẩm thoát đã đến chạng vạng tối, sắc trời ảm đạm, mờ hồ có vài đám mây đen trôi nổi.

Nguyễn Thu Thu sờ lên cái bụng bẹp dí của mình, cuối cùng cũng nhớ ra là bọn họ chưa ăn cơm "Chúng ta đi ăn thôi."

Có rất nhiều quán hàng nhỏ ngoài công viên bán Oden, Kushikatsu, mực xiên,... các loại đồ ăn vặt.

Hai người bỗng mắt nhìn nhau, lập tức hiểu ý của đối phương.

Nguyễn Thu Thu vui vẻ đi theo sau lưng Trình Tuyền, miệng đầy dầu. Trình Tuyền ăn một viên bạch tuộc, Nguyễn Thu Thu cũng đi lên trước, cầm một cái nhét vào miệng.

"Ngon quá!" Miệng cô còn ngậm đầy đồ ăn nên chỉ có thể vụng về cho đánh giá.

Về mặt Trình Tuyền không nóng cũng không lạnh.

Pháo hoa hào cùng ánh sáng lò mờ chiếu lên người anh khiến khuôn mặt anh đẹp hơn gấp mấy lần so với ngày thường khiến người xung quanh đi qua xem đến ngây người.

Anh trầm ngâm nhìn cô gái bên cạnh mình, cô xinh xắn đáng yêu, ánh mắt linh động khiến lòng anh càng thêm mềm mại hơn.

Lúc này, bên tai truyền đến tiếng bàn tán của mọi người.

"Chắc là anh trai đưa em gái đi chơi, cô gái đó nhìn rất trẻ."

"Ồ, cũng có thể là vợ chồng mà, cái loại chênh lệch năm sáu tuổi ấy."

"Còn có thể là cha và con gái mà, nhà trai mặt con nít không hiện tuổi."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền: "..."

Trên đường về nhà, Trình Tuyền vô cùng mất hứng.

Anh không nói một lời, cả đường đều rất im lặng. Nguyễn Thu Thu nhìn cha già Trình "Anh còn đang nghĩ về chuyện tuổi tác."

Nguyên chủ vốn là nhỏ tuổi hơn Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu lại cắt tóc nên càng lộ ra vẻ non nớt, không trách được người khác nói như vậy. Trình Tuyền trông rất trẻ, chỉ là nhìn cô còn trẻ hơn nên người khác mới hiểu lầm như vậy.

"Thu Thu" Giọng anh bình tĩnh, điệu bộ muốn nói lại thôi của anh khiến Nguyễn Thu Thu không khỏi căng thẳng lên.

"Làm sao vậy?" Cô hỏi

"Anh muốn nói..."

"Anh nói?" Nguyễn Thu Thu cũng không biết mình đang lo lắng cái gì.

"Trên hàm răng của em, có một hạt tiêu."

....

Nguyễn Thu Thu đỏ mặt, nhất thời thẹn quá hóa giận, bốc lên một nắm tuyết vo lại, trực tiếp nện vào người Trình Tuyền: "Sao anh không nói sớm!" Bây giờ cô chỉ muốn móc ra một cái gương kiểm tra dung nhan ngay lập tức, xấu hổ quá!!!

Bị ném tuyết vài người, Trình Tuyền thờ ơ.

Thật ra anh chỉ nói đùa thôi, rằng cô rất sạch và trắng, chả có cái mẹ gì cả.

Thừa dịp Nguyễn Thu Thu không phòng bị, anh đột nhiên quay lại ném một quả cầu tuyết, trúng ngay giữa đầu Nguyễn Thu Thu.

Bộp~~ một tiếng.

Lòng Nguyễn Thu Thu lạnh lẽo, trong lòng cô, Trình Tuyền sắp xong đời rồi.

Cô ghi thù rất nặng đấy nhé, quay lại ném thẳng một quả cầu vào người Trình Tuyền. Không đả trúng được Trình Tuyền mà mình lại phải hứng trọn một quả cầu tuyết.

Hai người người đả ta ta đả người cả nửa ngày, Nguyễn Thu Thu thương vong nặng nề, rốt cuộc cũng không nhin được nữa, giận dữ hét lên: "Sao anh không nhường em!!"

Vẻ mặt Trình Tuyền kinh ngạc, giọng điệu chậm rãi: "Không phải chúng ta đang thi đấu à."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Lúc này, Trình Tuyền bước tới. Dưới ánh nhìn chăm chú của Nguyễn Thu Thu, anh cong đầu gối, tay chống lên đùi, đặt mặt mình ngay trước cầu tuyết của Nguyễn Thu Thu: "Em ném anh."

Vuốt quả bóng tuyết trong tay, Nguyễn Thu Thu chột mềm lòng.

"Được rồi."

Hai người hòa thuận đi trên đường, gặp gió lạnh, Nguyễn Thu Thu hắt hơi một cái, ngay sau đó Trình Tuyền cũng hắt hơi một cái.

Chết cha! Đừng bị cảm chứ!

...

Buổi tối.

Hai người ngồi trên ghế sofa, tư thế rất quy củ, gương mặt đồ bưng. Hai người cùng đặt khăn mặt lên trán, nằm ngửa trên ghế sofa chờ thức ăn và thuốc hạ sốt giao tới.

Trình Tuyền: "Aizz"

Nguyễn Thu Thu: "Aizz"

Lời tác giả: Hai kẻ ngốc muahaha~~~

Lời Editor: Chúc mọi người năm mới vui vẻ ٩(•̀•́)و

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 58

Editor: Hạ Cẩn

Bị cảm lạnh, ngủ ở nhà vài ngày.

Dù sao Nguyễn Thu Thu vẫn hoài nghi là vì cô ở cùng một chỗ với Trình Tuyền, hai người lây nhiễm lẫn nhau nên bệnh tình mới không tốt lên chút nào.

Bên công ty không thông báo là Nguyễn Thu Thu đã nghỉ việc mà chỉ nói là Nguyễn Thu Thu xin nghỉ dài hạn, ngay cả lão Mạnh cũng không biết rõ. Máy ngày nữa Nguyễn Thu Thu sẽ trở lại công ty tiếp tục làm việc. Đối với kết quả này, Nguyễn Thu Thu nửa cười nửa mỉa.

Luôn có cảm giác học sinh trốn học thất bại, bị tóm về đi học tiếp.

Đồ Nam là một tên tích cực nịnh bợ, nghe tin cả ông chủ lẫn bà chủ của mình đều bị cảm thì chủ động tới cửa thăm hỏi bọn họ. Cậu đã gửi tin nhắn cho chị dâu nhưng không thấy Nguyễn Thu Thu trả lời. Còn lý do vì sao Đồ Nam không gửi tin nhắn cho Trình Tuyền, thì là vì, đến bây giờ tên cậu vẫn chưa thoát khỏi danh sách đen của đại boss...

Đồ Nam đứng trước cửa làm dáng, lắc lư hình rắn, ung dung đến trước cửa, nhấn chuông.

Nguyễn Thu Thu nghe được tiếng chuông cửa, nói: "Chắc là chuyển phát nhanh của em, anh ra nhận hộ em với."

"Được."

Trình Tuyền mở một chai Yakult, chậm rãi ra mở cửa, anh im lặng một giây, không đợi Nguyễn Thu Thu phản ứng đã đóng sầm cửa lại.

Nguyễn Thu Thu: "? Ai vậy?"

Trình Tuyền: "Đi nhầm."

Ngoài cửa không đúng lúc vang lên tiếng Đồ Nam gào thét: "Chị dâu ơi, em đến đến thăm hai người này!"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền: "..."

"Vẫn là không mở cửa thì hơn."

"Đúng thế."

Ban đầu hai người định giả chết, không ngờ Đồ Nam lại dai như thế. Cậu ta bắt đầu ngồi bệt xuống cửa hát Cải Thiệu Nhỏ, giọng hát ung dung run rẩy, như đứt từng khúc ruột, hát hay đến mức bác gái tầng trên đi ngang qua nước mắt rưng rưng, một hai phải mời cậu đến hội người cao tuổi biểu diễn.

Ngoài cửa ồn ào náo nhiệt, mắt thấy sắp cãi nhau đến lật nóc nhà, Nguyễn Thu Thu vội vàng gọi Trình Tuyền ra kéo người vào, Trình Tuyền lờ mờ đi ra ngoài, lưu loát xách Đồ Nam vào nhà.

Tay Đồ Nam ôm một bó hoa và một hộp thuốc bổ, vội vàng đặt lên bàn.

"Chị dâu! Đại boss! Em đến thăm hai người!"

"..." Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên thấy hối hận, đáng ra cô nên quyết tâm gọi bảo vệ ném Đồ Nam đi mới phải.

Từ từ.

Nguyễn Thu Thu mặt không đổi sắc, chỉ vào bó hoa trên bàn: "Đây là gì?"

Đồ Nam khẳng định: "Đẹp mắt, trắng sáng. Bách hợp trắng."

Nguyễn Thu Thu: "Đây là hoa cúc trắng*."

*Hoa cúc trắng thường dùng để đi thăm viếng người đã khuất, không dùng đi thăm người ốm.

Đồ Nam chảy mồ hôi lạnh.

"Vừa hay vừa hay, dùng giảm nhiệt được mà, hai người có thể dùng để pha trà."

"Còn nữa" Nguyễn Thu Thu chỉ vào hộp thuốc bổ " Sao lại mang một hộp Melatonin?"

"Bởi vì... Tết năm nay không nhận quà?"

*Là một thực phẩm chức năng của Trung, nổi tiếng với câu quảng cáo "Năm nay ăn tết không nhận quà, chỉ nhận não bạch kim."

Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên hiểu được, Đồ Nam độc thân đến tận bây giờ cũng có cái lý của nó. Cô thở dài, khoác tay lên vai Đồ Nam, vẻ mặt thâm trầm nói "Chị nói cho cậu biết, nếu như cậu muốn thoát ế thì đừng học tập gì ở ông chủ Trình của cậu hết. Cậu nhìn xem bây giờ anh cậu lăn lộn có ra cái giống gì không?"

Đang uống Yakult, Trình Tuyền lạnh lẽo nhìn sang hai người.

Da đầu Đồ Nam tê dại, ngượng ngùng cười: "Em có thể bằng một phần mười của anh ấy là tốt rồi! Anh ấy là tiên trên trời, phạm nhân nhỏ bé như em sao có thể với tới."

Nguyễn Thu Thu không nhịn nổi nữa: "Van cầu cậu đừng có nịnh hót nữa được không?"

Lúc Đồ Nam tới đã là giờ cơm, Nguyễn Thu Thu chuẩn bị nấu cơm, giữ Đồ Nam lại. Đồ Nam đáp ứng không chút do dự, chỉ là cặp mắt chết chóc của Trình Tuyền vẫn nhìn chăm chú vào cậu. Trình Tuyền chậm rãi nói: "Chỉ có hai đôi đũa."

"Không sao không sao, em có thể bốc tay! " Đồ Nam vui sướng vẫy vẫy đuôi.

Trình Tuyền cân nhắc một lúc, đề nghị với Nguyễn Thu Thu: "Ăn lẩu."

Nguyễn Thu Thu: "Phụt"

Có đôi khi Trình Tuyền thật sự là ngây thơ đến không chịu được, Nguyễn Thu Thu thực sự bị anh đánh đổ rồi.

Đồ Nam giả bộ tủi thân, tỏ vẻ tủi thân với Nguyễn Thu Thu nhưng lại bị ánh mắt thăm thẳm của ông sếp nhà mình dọa sợ, nháy mắt nhận ra hành vi tự tìm đường chết của mình lúc này rất có thể sẽ bị đại boss trả thù. Huống chi, đến giờ đại boss vẫn chưa chấp nhận lời mời kết bạn của cậu đâu!

Nguyễn Thu Thu nói: "Vừa hay có thể ăn cơm cà ri gà, Đồ Nam, cậu ăn được chứ? "

"Đương nhiên có thể!"

Đồ Nam có ý muốn vào bếp hỗ trợ, bị Nguyễn Thu Thu đuổi ra phòng khách, cô chỉ là chê cậu ta phiền thôi, cậu ta có thể ngồi yên trên sofa không nhúc nhích là trợ giúp lớn nhất đối với Nguyễn Thu Thu rồi.

Cậu buồn bực ngồi trên ghế sofa, hai mắt sáng lên, vội vàng mở grup chat lên, tán phét với Phó Tử Trường và Tiêu Phiền.

Đồ Nam: Tôi sắp được ăn cơm chị dâu nấu rồi A ha ha ha ha ha! Hâm mộ không! Ghen tị không!

Phó Tử Trường: Đù mé! Sao không gọi tôi?

Tiêu Phiền: Đồ Nam, cậu đừng có làm càn, đừng dẫm lên vết xe đổ, cảm ơn.

Đồ Nam: Yên tâm, giờ này đại boss chắc chắn không xem di động đâu.

Đồ Nam: Hai người xem xong, tôi sẽ thu hồi tin nhắn, anh ấy sẽ không phát hiện ra cái gì đâu.

Thông báo từ group: Đồ Nam đã bị Trình Tuyền xóa khỏi "Group Chat".

Hai người còn lại run lẩy bẩy.

Nguyễn Thu Thu không biết chuyện phát sinh giữa bọn họ, động tác của cô rất nhanh, nấu xong cà ri, phủ lên cơm là có thể làm mang lên bàn rồi. Về mặt Đồ Nam đưa đám đi theo sau Nguyễn Thu Thu, nói: "Chị dâu, em bị đại boss ghét bỏ."

Ý là muốn chị dâu an ủi.

Chị dâu dịu dàng mỉm cười nói: "Đây không phải chuyện rất bình thường sao?"

Đồ Nam tỏ vẻ, phụ nữ đều là ma quỷ. Ma quỷ!

Nhưng mà cơm thật sự ngon quá! Đáng chết!

Cậu cảm động suýt khóc. Dạo này đi công tác, đối tác là một người ngoại quốc không quen ăn đồ Trung Quốc, suốt ngày phải ăn cơm Tây, ăn đến mức Đồ Nam hoài nghi nhân sinh. Bây giờ, cậu ngồi trong nhà Đại boss, ăn cơm cà ri ngon miệng, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, đột nhiên không muốn trở về ngôi nhà trống rỗng lạnh lẽo của mình.

"Chị dâu, còn cơm không?" Đồ Nam không nhận mình là người ngoài, ưỡn mặt giơ đĩa lên.

"Vẫn còn vẫn còn"

May mà Nguyễn Thu Thu nấu nhiều cà ri, cô cho Đồ Nam một đĩa to đùng, đến lúc Trình Tuyền đi ra thì chỉ còn lại một ít, Trình Tuyền

càng u ám hơn.

Đồ Nam không hề hay biết, còn ngại sống quá dài, nhắc tới Cổ Du.

"Đúng rồi, trận đấu cầu lạc bộ ngày mai chị có xem không?"

"Hả? Ngày mai?"

Tính ra cũng sắp đến cuối tháng, đại khái là trận chung kết của Cổ Du. Hai mắt Nguyễn Thu Thu sáng lên, nói: "Cậu yên tâm, chị nhất định sẽ xem!"

"Nếu như chị muốn đi xem trực tiếp, em còn vé, hàng ghế đầu."

"Không cần. Xem trên TV là được rồi." Cô không phải rất hứng thú với thể thao điện tử nhưng mà chứng kiến thời khắc đỉnh cao của nam chính cũng là chuyện vô cùng đáng nhớ.

Trình Tuyển mây đen đầy đầu.

Lúc Đồ Nam ý thức được nét mặt của đại boss nhà mình không đúng lắm thì đã muộn. Ăn cơm xong thì cậu lập tức bị đại boss đuổi ra khỏi nhà, cầm bó hoa cúc trắng và hộp thuốc bổ trong tay. Đồ Nam mờ mịt đứng tại chỗ, thật thê lương!

"Tôi muốn có nhà, muốn có bạn gái."

...

Nguyễn Thu Thu chỉ đi toilet một lúc mà khi ngó đầu ra đã chẳng thấy bóng dáng Đồ Nam đâu.

"Ủa, người đâu rồi?"

Trình Tuyền lời ít ý nhiều: "Tăng ca."

"Ồ."

Nguyễn Thu Thu vẫn nhớ chuyện trận chung kết ngày mai nhưng ngoảnh mặt một cái đã quên mất Đồ Nam. Hôm sau, cô ăn cơm trưa sớm, chuẩn bị xem trực tiếp, Trình Tuyền lại lè mà lè mề, lúc thì bảo mất điện, lúc thì bảo muốn cùng ra ngoài đi siêu thị, quấy nhiễu khiến Nguyễn Thu Thu không an lành được một giây một phút nào.

Nguyễn Thu Thu tóm anh lại: "Có để em yên lặng xem TV không thì bảo?"

Trình Tuyền: "Không thể"

Nguyễn Thu Thu thật sầu não. Nếu như không biết Trình Tuyền đường đường chính chính là ông chủ của Gia Trừng, cô sẽ hoài nghi có phải Trình Tuyền có ý kiến gì với Gia Trừng hay không, động viên câu lạc bộ nhà mình, đã không đi xem trực tiếp hẳn hoi thì thôi, bây giờ còn làm ra vẻ không muốn xem là cái lý gì?

"Không được quấy phá em, đi ra đi ra."

Anh cứ khẳng khẳng không theo ý Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền ngồi cạnh cô, dáng vẻ bám chặt núi xanh chẳng buông ra*, không biết lấy ra từ chỗ nào một túi khoai tây chiên, bắt đầu ăn rộp rộp rộp.

**Bám chặt núi xanh chẳng buông ra,

Gốc mọc vững bền nơi vách xa.

Va đập ngàn muôn vẫn cứng chắc,

Bốn bề gió cuộn mặc thổi qua.

(Trúc Thạch- Trịnh Bằng Kiều)

MC: "Tiếp theo xin giới thiệu... "

"Rộp rộp rộp rộp.... "

"Trận đấu sắp bắt đầu, mọi người..."

"Rộp rộp rộp rộp... "

Bên tai tiếng nhai khoai tây chiền vang lên liên tục không ngừng nghỉ, Nguyễn Thu Thu mở lớn âm lượng, át đi động tĩnh của Trình Tuyền.

Trình Tuyền: "Mở lớn như vậy không tốt cho tai"

Nguyễn Thu Thu: "Anh nói xem vì sao em phải bật lớn như thế?"

Truyền hình trực tiếp, trận đấu chính thức bắt đầu. Chắc hẳn tâm trạng cậu bình luận viên rất kích động lắm, lại thêm việc cậu là fan cứng của câu lạc bộ Gia Trưng, cả trận đấu giọng cao lại trầm bổng du dương, ngay cả Nguyễn Thu Thu - một người không biết gì nhiều về người chơi thể thao điện tử cũng bị cuốn vào, nhiệt huyết sôi trào, cảm xúc sục sôi.

"ĐM ĐM ĐM, Cố Du quá lợi hại!"

"Trời ạ! Vừa rồi là Cố Du sao? Độ ngẫu lòi cân cả trường quay!"

Quả nhiên giống như trong sách miêu tả, trận đấu này Cố Du siêu thần, phát huy vượt xa bình thường, mang theo đồng đội không ngừng kiếm điểm. Nương theo lời bình luận kích động hét to của bình luận viên, Nguyễn Thu Thu cũng hưng phấn mặt đỏ rần.

"Cố Du đẹp trai quá!"

Bên cạnh cô là một thần thoại thể thao điện tử, một ông lớn chân chính của ngành vậy mà lại hoàn toàn bị Nguyễn Thu Thu ngó lơ, đây là chuyện thê lương đến mức nào. Có câu chỉ thấy người mới cười, không nghe người cũ khóc. Ánh mắt của anh sâu kín, chú ý động tĩnh của Nguyễn Thu Thu, lần đầu tiên trong mấy năm qua có ý nghĩ tái xuất giang hồ.

Lòng ghen tị khiến người ta ngạt thở.

Cuối cùng, trận đấu kết thúc, câu lạc bộ của Gia Trùng giành được vị trí đầu tiên với thành tích vô cùng xuất sắc.

Nguyễn Thu Thu hưng phấn đăng weibo: "Gia Trùng muôn năm."

Trong tiệc mừng, Đồ Nam quay một video đặc biệt. Cậu chúc mừng thành công của tất cả mọi người trong hôm nay, đặc biệt là chúc mừng cho Cố Du. Còn trong thời điểm đặc biệt này, tuyên bố đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng Cố Du đại diện cho câu lạc bộ Gia Trùng tham gia thi đấu.

Việc Cố Du đột ngột rời vị trí thi đấu thu hút sự chú ý của nhiều người.

Trong lúc mọi người không chú ý, ngón tay Cố Du khẽ run, cuối cùng nắm chặt thành quả đắng.

Đối mặt với những câu hỏi của phóng viên, anh mỉm cười nói "Có đôi khi phải biết một vừa hai phải, đừng không biết tự lượng sức mình, đánh giá bản thân quá cao. Đây là lời khuyên của ông chủ Gia Trùng cho tôi. Kịp thời thu tay lại, chừa đường lui cho chính mình. Hi

vọng cuộc đời tôi sau bước ngoặt lớn này sẽ nghênh đón cuộc sống mới.

Có được ắt có mất."

Cuối cùng, anh vẫn không nhìn được, thở dài tiếc nuối.

Lúc này, Nguyễn Thu Thu đã tắt TV, không xem đoạn phỏng vấn tiếp theo của Cố Du.

Nguyễn Thu Thu phấn khích nói: "Làm sao bây giờ, em cũng muốn chơi game! Cảm giác nhìn rất thú vị!"

Về phần Trình Tuyền, đã bị cô bỏ quên từ đầu đến cuối.

Có lẽ là internet nắm bắt tâm lý người dùng quá chuẩn xác, sau khi Nguyễn Thu Thu cảm khái xong, dù chơi điện thoại hay bật máy tính thì cũng đều thấy hiện các loại tin tức về thể thao điện tử.

【 Lý Tư Đặc, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu thần tay! 】

【 Lý Tư Đặc lại đoạt giải quán quân! Đến cuối cùng ai sẽ là người có thể đánh vỡ huyền thoại bất bại này đây! 】

【 Thảo luận chút, mọi người thấy biểu hiện hôm nay của Cố Du có qua được Lý Tư Đặc không? Tôi vẫn cảm thấy chênh lệch rất lớn. 】

Lý Tư Đặc.....

Lý Tư Đặc.....

Giống như bị trúng virus, toàn bộ màn hình đều là Lý Tư đặc*.

Nguyễn Thu Thu: “.....”

*Góc hồi tưởng: Lý Tư Đặc và ID game của Trình Tuyền nhé.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 59

Editor: Hạ Cẩn

Khách sạn.

Cố Du tham gia tiệc mừng công, mọi người uống đã ngà ngà say, không khí bắt đầu náo nhiệt lên. Anh không thích ồn ào, báo cho mọi người một tiếng xong thì ra khỏi khách sạn.

Những cơn gió lạnh lẽo tạt vào mặt khiến anh tỉnh táo lên đôi chút.

Hai tay Cố Du đút túi, đứng ngoài cửa.

Tối nay sẽ là lần cuối cùng anh buông thả bản thân, từ ngày mai, anh phải tiếp tục tiến đến mục tiêu mới của mình, không bao giờ quay đầu lại nữa.

Đáy lòng dâng lên một nỗi chua xót không biết từ đâu tới mà lại, Cố Du cười tự giễu. Ngay từ đầu, anh đã không có tư cách gì để cạnh tranh cùng người đó, chỉ có thể trách vận mệnh trên người, không thể gặp nhau sớm hơn.

Sau chuyện lần trước, Từ Bích Ảnh mất tâm không thấy bóng dáng, không biết đã đi đến nơi nào. Cố Du không thể nào quản

chuyện của cô ta được nữa. Suy cho cùng, hai người chẳng qua chỉ là hai đường thẳng cắt nhau, đi qua giao điểm thì sẽ cách nhau càng ngày càng xa, dần dà cũng sẽ không còn gặp lại nhau được nữa.

Ngày này năm trước, hai gia đình còn đưa ra đề nghị đính hôn. Trong mắt người khác, anh và Từ Bích Ảnh chính là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, thanh mai trúc mã, xứng đến không thể xứng hơn.

Khi đó Từ Bích Ảnh ngây thơ đơn thuần, luôn ỷ lại vào Cố Du, cho dù anh chỉ coi Từ Bích Ảnh là em gái nhưng gánh vác kỳ vọng của người nhà, gánh vác tình cảm của Từ Bích Ảnh, anh không mở lời từ chối, gánh chịu trách nhiệm này, chưa bao giờ nghĩ đến tình cảm của mình.

Trong một năm này, có quá nhiều thứ xảy ra.

Cố Du thờ dài. Anh dựa vào trong góc, lẳng lặng ngắm người. Chẳng biết đã chuồn ra ngoài từ lúc nào, Đồ Nam vỗ bả vai Cố Du.

"Uống không nổi rồi?"

"Tôi không thích uống rượu."

"Rất tốt. Nhưng mà về sau uống hai chén vẫn được, sau này không thi đấu nữa rồi."

"..."

Đồ Nam nhìn sườn mặt của anh, bỗng nhiên nghiêm túc lên: "Không thi đấu thì nói chuyện yêu đương đi."

Cố Du buồn cười: "Sao đột nhiên lại nói vậy?"

Đương nhiên là để tránh tên tiểu tử thú nhà cậu suốt ngày cứ nhìn chăm chăm vào chị dâu nhà tôi rồi!

Đương nhiên lời này chỉ giữ trong đầu thôi, sao mà nói ra được. Cậu ra vẻ thâm sâu nói: "Đợi cậu ném được một miếng cơm cà ri thì sẽ biết thôi."

Cố Du: "..."

Tin tức Cố Du vừa giành giải xong đã rời ngành lập tức lên hotsearch. Gia Trùng vội vàng rèn sắt khi còn nóng, tranh thủ tuyên truyền cho game mới đồng thời cũng nói rõ Cố Du sẽ là một trong những người thử nghiệm nội bộ, về sau cũng sẽ chuyển về phía sau sân khấu, không hề có ý định rời khỏi ngành thể thao điện tử.

Mặc dù tiền mua hotsearch không nhiều nhưng tiết kiệm được phần nào hay phần đấy nha!

Có thể nói là vô cùng vô cùng tiết kiệm!

Dạo này công ty không có việc gì mấy, lão Mạnh xin nghỉ để chạy đi chơi cùng với vợ lão. Với cả mấy ngày nữa là đến Tết Âm lịch rồi nên Nguyễn Thu Thu quyết định nghỉ thêm vài ngày, đợi lão Mạnh trở về rồi lại đi.

Đã lâu cô không online game, Bạch Long Mã đang làm nhiệm vụ hàng ngày trong game, í ới gọi cô online.

Giờ cô đang rất nhàn rồi, tiện tay lập một nick mới, vui vẻ chạy đi làm nhiệm vụ tân thủ một lần nữa.

Chẳng còn cách nào khác, bây giờ mà cô dùng ID Thu Thu Thu online thì chắc chắn sẽ có một đám người đuổi theo cô chạy loạn

khắp nơi mất, không thể nào chơi game trong yên bình được.

Nguyễn Thu Thu nhàm chán lặp lại chiêu thức mấy lần, mở mic nói chuyện với Bạch Long Mã.

Nguyễn Thu Thu: "Đúng rồi, cậu có xem trực tiếp trận chung kết của Gia Trường không?"

Bạch Long Mã: "Đương nhiên có xem! Cố Du có thể coi là một trong số ít những người chị đây hâm mộ. Nhưng Lý Tư Đặc vĩnh viễn là số một trong lòng tôi. Người anh em à, cậu cứ yên tâm, tôi chỉ thích người trong thế giới giả tưởng, sẽ không ngáp ghé chổng của cậu đâu."

Cô dở khóc dở cười.

Hai người cùng nhau bò lên một đỉnh núi trong game để ngắm cảnh. Nguyễn Thu Thu điều khiển nhân vật ngồi trên đỉnh núi, sàu nảo: "Tôi phát hiện internet tiếp cận thông tin người dùng quá nhanh, tôi chỉ xem có một video thế mà công cụ tìm kiếm đều hiện tin tức về Lý Tư Đặc. Của cậu có bị vậy không?"

Cô mơ mơ hồ hồ xem mấy video đã phải chán động bởi kỹ thuật đỉnh cao của Trình Tuyển rồi.

Bình luận không khác nhau là mấy, đều là chán kinh, khiếp sợ, đương nhiên cũng có rất nhiều bình luận quỳ lạy, nịnh hót.

Vừa nghĩ đến việc người mà bọn họ hận không thể đặt lên bàn thờ cúng bái hàng ngày mỗi ngày đều bị mình sai đi sai lại như culi. Ngữ khí của Nguyễn Thu Thu lại lơ lửng.

Bạch Long Mã: "Hả? Làm gì có? Mình còn xem đủ xem lại video tận năm sáu lần mà có thấy đề cử như vậy đâu?"

Nguyễn Thu Thu: "???"

"Không thể nào, công cụ tìm kiếm của tôi phải bị ba chữ Lý Tư Đạc bao trùm hết rồi đây."

Bạch Long Mã cười nham nhở, cô bé lập tức trở nên bối rối: "Ài, phải tìm kiếm nhiều thế nào thanh công cụ mới bị che kín đây. Chắc chắc chắn, yêu đương có khác, khó lường."

Chính là bởi vì ngày bình thường cô nào có tìm kiếm thông tin nào về acc game của Trình Tuyển nên mới càng khác thường.

Nguyễn Thu Thu lên diễn đàn game hỏi, tất cả mọi người đều xem trực tiếp nhưng không có ai xuất hiện vấn đề kỳ quái như Nguyễn Thu Thu cả.

... Thật kỳ lạ.

Lúc hai người ăn cơm, Nguyễn Thu Thu nhắc đến chuyện này, nói: "Chẳng nhẽ công cụ tìm kiếm còn biết tự động nhận diện thân phận của em, sau đó đẩy những tin tức này lên cho em sao?"

Trình Tuyển chậm rãi kẹp một quả cà.

"Có lẽ vậy."

"Đáng sợ đáng sợ, phải đóng định vị thôi."

Nguyễn Thu Thu sao có thể nghĩ đến, đây chính là chuyện đích thân ông chủ Trình của chúng ta ra tay chế tác ra, chỉ làm trên điện

thoại của cô. Dạng tin tức về Lý Tư Đặc bao trùm khắp nơi này cũng chỉ có một người là cô được hưởng.

Kẻ đầu sỏ rất bình tĩnh, không có chút chột dạ nào.

Nguyễn Thu Thu thuận miệng hỏi một câu; "Đúng rồi, tết này anh có tính toán gì không?"

Cô đang định mấy ngày nữa đi siêu thị lớn mua chút đồ, dù là chỉ có hai người nhưng cũng phải làm một bữa tất niên ra trò chứ.

Động tác của Trình Tuyền dừng lại.

Anh chậm rãi nói: "Đi ra ngoài chơi."

Nguyễn Thu Thu: "Hử"

Xưa nay Trình Tuyền chả bao giờ ăn Tết, đối với mấy chuyện này chẳng có chút khái niệm nào. Chỉ là năm nay có chuyện quan trọng muốn làm, bình thường gọi Nguyễn Thu Thu ra ngoài thì cô chắc chắn sẽ không đáp ứng, bây giờ lấy lý do nghỉ phép thì sẽ tự nhiên hơn rất nhiều.

Đột nhiên được mời, Nguyễn Thu Thu nhanh chóng phản ứng lại: "Không phải là anh muốn đi hẹn hò chứ? Có phải quá nhanh rồi không, không tốt lắm đâu?"

Trình Tuyền tỏ vẻ "Chẳng lẽ chúng ta chưa từng ra ngoài sao?", yên lặng nhìn Nguyễn Thu Thu chăm chú một lúc, "Chỉ là đi ra ngoài chơi, đừng quá áp lực. Cứ xem như phúc lợi nghỉ phép của nhân viên đi."

"Nào có nhân viên nào đơn độc cùng ông chủ ra ngoài nghỉ phép..." Nguyễn Thu Thu nói thầm.

"Chúng ta không giống." Trình Tuyền nói.

"Mỗi người đều có tạo hóa của riêng mình*?" Nguyễn Thu Thu thuận miệng hát câu tiếp theo.

*Bài hát "Chúng ta không giống nhau" đó. Gù men bu giáng(~ 3~) ♪♪♪

Trình Tuyền: "..."

"Đừng nhìn em, em cũng cảm thấy mình hơi ngu."

Lời mời của Trình Tuyền không tính là chính thức nhưng cũng đáng để cân nhắc. Nếu là bình thường, Nguyễn Thu Thu nhất định sẽ vô tình từ chối, nghĩ xem vợ chồng plastic như hai người thì đi chơi làm gì, lại nhớ lại lần đi chơi trước xấu hổ biết bao nhiêu, cô mới không muốn xấu hổ một lần nữa đâu.

Nhưng hiện tại hai người đã càng thêm hiểu rõ nhau, vả lại Nguyễn Thu Thu cũng đồng ý với Trình Tuyền là sẽ thử rồi, cô trầm ngâm một lát, đồng ý lời mời của Trình Tuyền.

Dù sao ở nhà xem chương trình cũng rất nhàm chán, không bằng ra ngoài chơi.

Tết Nguyên Đán mấy năm trước đều ở nhà ăn cơm tất niên, năm lại được ra ngoài chơi, mới đây. Kỳ nghỉ phép thú vị sắp tới khiến Nguyễn Thu Thu vớt luôn chuyện cái máy tính, điện thoại đang trúng độc của mình ra sau đầu. Trình Tuyền đã đặt xong vé máy bay, hai ngày nữa bắt đầu lên đường.

Nơi bọn họ tới vẫn là mùa đông tuyết phủ trắng xóa, có sân trượt tuyết, có khu vui chơi, chuyến này hẳn là sẽ không tồi.

Nguyễn Thu Thu không khỏi mong chờ.

Đi ra ngoài hơi đương nhiên phải mang theo một đồng đồ vật, áo khoác mùa đông, quần tất, khăn quàng cổ, khẩu trang, các loại đồ dùng giữ ấm v. v... Không biết thế nào lại đã chất đầy một cái vali. Đồ Nguyễn Thu Thu mang đi rất nhiều, cô nhìn sang Trình Tuyền chỉ mang một cái balo, nói "Cầm cái vali nhỏ kia nữa đi, anh xách hộ nhé."

Trình Tuyền đáp một tiếng.

Hai người vội vã chạy tới sân bay, lúc này không có nhiều người lắm. Nguyễn Thu Thu gửi hành lý lên băng vận chuyển xong thì trên tay chỉ còn một cái ví nhỏ, tâm trạng nhẹ nhõm, vui sướng. Trình Tuyền đứng xếp hàng ngay phía sau cô, lúc qua cửa bảo an, Nguyễn Thu Thu quay đầu lại nói: "Em đi toilet một lúc, anh xong thì cứ đứng ở đây chờ."

Nguyễn Thu Thu qua kiểm tra xong thì đi tìm toilet, Trình Tuyền xếp hàng đi lên phía trước.

Nhân viên an ninh kiểm tra cho Trình Tuyền là một cô gái trẻ, liếc trộm Trình Tuyền mấy lần, mặt đỏ hồng.

Cô rụt rè quét máy qua người Trình Tuyền, xấu hổ không dám chạm vào anh. Lúc này, cậu nhân viên công tác bên cạnh tiến lên nói: "Anh mang sạc dự phòng à? Có thì lấy ra đi, lát nữa rồi kiểm tra lại."

Chắc là lúc Nguyễn Thu Thu bỏ đồ vào đã quên mất sạc dự phòng.

Trình Tuyền tiến lên, kéo vali ra.

Trong ánh nhìn chăm chú của bộ họ, chiếc vali được kéo ra, bên trong chất đầy quần áo nội y màu sắc rực rỡ các loại. Nếu không phải Trình Tuyền phản ứng nhanh chỉ sợ quần áo sẽ nhảy ra ngoài mắt.

Nhân viên công tác quý dị nhìn anh, đại khái là không ngờ một tên đàn ông con trai như anh mà lại mang theo quần áo nữ tính như này "..."

Cô gái kiểm an sợ hãi, ánh mắt nhìn Trình Tuyền cũng thay đổi. Thật không ngờ lại là một anh chàng thích mặc đồ khác giới!

Trình Tuyền yên lặng sờ soạng trong đồng quần áo cả buổi, cuối cùng cũng tìm được cục sạc dự phòng.

Không khí suốt quá trình tràn đầy xấu hổ, quý dị.

...

Sau khi Nguyễn Thu Thu đi toilet xong, lúc trở lại thấy Trình Tuyền vẫn chưa kiểm tra xong. Nguyễn Thu Thu sần nảo hết nhì đồng tứ nhìn tây, không hiểu sao cứ thấy không khí hơi là lạ.

Cô đợi Trình Tuyền kéo vali nhỏ tới, bấy giờ mới mở miệng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì à?"

Trình Tuyền: "Ừ."

"Ánh mắt bọn họ nhìn anh cứ là lạ ý." Nguyễn Thu Thu sực nhớ ra cái gì, vẻ mặt nghiêm túc lên, đề thấp giọng: "Bọn họ phát hiện thân phận của anh à? Bại lộ rồi sao!"

Trình Tuyền trả lời: "Không đâu."

... Cùng lắm chỉ là bại lộ thân phận nam thích mặc đồ nữ hoặc là biến thái thôi.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 60

Editor: Hạ Cẩn

Địa điểm du lịch bọn họ chọn là một thành phố phía Bắc rét mướt, lúc xuống máy bay trời đã chạng vạng tối, tuyết bay đầy trời.

Trước đây lúc đi du lịch, Nguyễn Thu Thu đều phải nhọc lòng tự lo lắng cho bản thân, giờ thì đã có Trình Tuyền giải quyết các loại việc vặt. Taxi đỗ trước sân bay, giúp bọn họ mang hành lý để vào cốp xe.

Nguyễn Thu Thu ngáp một cái.

Lúc trên máy bay cô không ngủ, tối nay phải ngủ cho đã đời mới được.

Cô mơ màng đi tới khách sạn. So với khu nghỉ mát riêng tư, yên tĩnh thanh nhàn thì bây giờ nhiều người hơn một ít. Trong sảnh lớn của tầng một, ca sĩ thường trú đang vừa đàn ghita vừa hát bài

《Lâu đài trên không》, trên chỗ ngồi chỉ có út ỏi mấy người, ánh đèn mờ nhạt ấm áp. Trình Tuyền đang làm thủ tục nhận phòng, Nguyễn Thu Thu ngồi nghe hát, tâm trạng cũng dần tốt lên.

"Lát nữa có muốn xuống nghe hát không?" Trình Tuyền hỏi.

"Ngày mai đi, hôm nay em chỉ muốn nghỉ ngơi cho khỏe người."

Phòng Trình Tuyền đặt là phòng VIP, ở tầng cao nhất của khách sạn, cũng giống với căn hộ ở chung cư của bọn họ chẳng qua là xa hoa sang trọng hơn so với chỗ bọn họ thôi. Nguyễn Thu Thu đứng trước cửa sổ sát đất, đứng đây có thể nhìn thấy sân trượt tuyết và dải núi trập trùng chạy dài ở phía xa, tuyết rơi phủ đầy đỉnh núi.

Phòng khách thoáng đãng, hai phòng ngủ, còn có một phòng giải trí, trong phòng có một máy chơi game Nintendo và bộ máy chiếu, bên cạnh sofa có một tủ lạnh nhỏ bày rượu vang, đồ uống thành dãy.

Nguyễn Thu Thu chợt cảm thấy đau thối: "Phòng lớn như vậy, chắc chắn không rẻ."

Trình Tuyền đang cởi áo khoác ngoài, nghe vậy, anh chớp chớp mắt, mặt không biến sắc báo cáo.

... Đương nhiên, bớt đi một số 0.

Không biết rõ, Nguyễn Thu Thu càng đau thối: "Xấp xỉ bằng tiền thuê nhà một tháng của em rồi."

Trình Tuyền liếc cô, chậm rãi ung dung trả lời: "Lần sau muốn nghỉ ngơi ở đâu, mua lại."

Nguyễn Thu Thu lập tức khoát tay: "Thật xin lỗi, em chẳng phải kẻ ham tiền."

Bữa tối có thể đi đến đại sảnh ăn buffet hoặc gọi phục vụ mang vào. Nguyễn Thu Thu lười không muốn xuống, để Trình Tuyền đi gọi

món còn mình thì đi tắm rửa trước. Nguyễn Thu Thu ngồi xồm trước bồn tắm nghiên cứu hồi lâu, chọn chọn lựa lựa hương liệu.

Cô hạnh phúc ngâm mình trong bồn tắm. Làn nước ấm áp thấm vào da, vài giọt tinh dầu dần tan trong nước, một hương thơm nhàn nhạt quanh quẩn trong phòng, quả thực là thần tiên.

Khui một bình rượu vang, cô nhấp nhẹ hai ngụm, đặt lên thành.

Nguyễn Thu Thu bất tri bất giác ngủ mất.

Cô ngủ rất sâu, sâu đến nỗi không nghe thấy tiếng gõ cửa và tiếng giao đồ ăn.

Đồ ăn đã nguội một nửa, Trình Tuyền đứng trước cửa, im lặng một lát, anh gõ cửa: "Ăn cơm."

Trong phòng tắm không có động tĩnh.

Anh lại gõ gõ cửa lần nữa: "Em còn đó không?"

Vẫn im lìm như cũ.

"..."

Trình Tuyền nhớ tởm lượng của Nguyễn Thu Thu không tốt, nãy lại nhìn thấy Nguyễn Thu Thu mang rượu với ly vào phòng tắm. Trong đầu anh bỗng nhiên hiện lên một khung cảnh, Nguyễn Thu Thu say bất tỉnh nhân sự, chết đuối trong bồn tắm.

Cửa phòng tắm không khóa trái, anh vặn cửa một cái, lập tức xông vào. Trong hơi nước mờ mịt, Nguyễn Thu Thu đột nhiên bừng tỉnh hét lên.

"Đồ lưu manh!!!"

Một chiếc dép lê chuẩn bị đáp trên người Trình Tuyền, ông chủ Trình chạy chối chết.

Nguyễn Thu Thu thực sự không ngờ là Trình Tuyền thực sự dám xông vào phòng tắm, may là trên bồn tắm còn có bọt xà phòng có thể che lại thân thể của cô. Nếu không Nguyễn Thu Thu nhất định sẽ dùng cú đá 360 độ không góc chết kết thúc chuyến đi này.

Cô cảm phần nhìn Trình Tuyền: "Nói! Anh có thấy cái gì không nên thấy chưa!"

Trình Tuyền chậm chạp nói: "Cơ thể người không phải đều giống nhau sao?"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Nguyễn Thu Thu xem như hiểu rõ rồi, cái thằng chết tiệt này, ý là cơ thể cô chả khác gì với cơ thể của những phụ nữ khác, cho nên cho dù thấy cái gì cũng thờ ơ. Đối với anh mà nói chỉ là khác nhau về mặt sinh lý thôi.

Đây là lời một con người có thể nói ra ư? Đây là lời một thằng đàn ông luôn miệng tỏ tình với cô, nói muốn thử hẹn hò với cô nói ra ư?

Lúc người ta không lý trí, rất dễ làm ra một số việc khiến mình hối hận.

Nguyễn Thu Thu nhìn anh, lười biếng dùng ngón tay thon dài móc vào cổ áo rộng thùng thình của mình, nhẹ nhàng kéo xuống

dưới, áo cổ tròn biến thành cổ áo chữ V, lộ ra một phần trắng tuyết trước ngực.

Cô nheo mắt lại, chờ cầu độc thân Trình Tuyền mặt đỏ tía tai.

"..."

"..."

Hai người mặt đối mặt, Trình Tuyền mờ mịt hỏi: "Em đang làm gì vậy?"

Nguyễn Thu Thu: "Xin lỗi đã quấy rầy."

Cô xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, vội vàng tìm đại một cái cớ trở về phòng thay quần áo. Lúc thay quần áo, Nguyễn Thu Thu đứng trước tấm gương, tỉ mỉ nhìn bộ ngực no đủ, làn da non mịn của mình, muốn đẹp cỡ nào thì đẹp cỡ đó, thân là con gái cô nhìn mà còn động tâm, thế mà Trình Tuyền lại thờ ơ được?

Nguyễn Thu Thu đột nhiên nghi ngờ, liệu Trình Tuyền có thật sự thích cô không?

Hay là thằng khỉ gió này chỉ muốn thử nói chuyện yêu đương một lần, cùng cô ngọt ngọt ngào ngào một lần?

Nguyễn Thu Thu tự kỷ. Chán nản. Không vui.

Trình Tuyền ngồi trên sofa phòng khách, bình tĩnh ngồi uống nước giải khát. Sắc mặt anh rất bình thường, chỉ là hai tai đỏ rực, nóng đến kinh người.

Hai người định ở đây khoảng bốn ngày rưỡi, ngày mai sẽ đi ra ngoài trượt tuyết sau đó đi tắm suối nước nóng. Lên kế hoạch cho cả ngày xong, Nguyễn Thu Thu lại ngáp một cái: "Em về phòng ngủ đây."

Trình Tuyền ừ một tiếng, ánh mắt nhìn thẳng, cúi đầu tiếp tục chơi di động.

Dường như đối với anh, Nguyễn Thu Thu chính là yêu tinh chuyên mê hoặc người khác trong "Tây Du Ký", còn anh chính là Đường Tăng chuyên tâm tu hành.

Nguyễn Thu Thu buồn bực liếc anh một cái.

Đàn ông đều là cái móng heo! Là ai sống chết đòi cô trở về!

Cô về phòng tiếp tục ngủ đi thôi.

Trình Tuyền ngồi trong phòng khách, uống xong bình nước thứ năm. Cửa phòng Nguyễn Thu Thu khép lại, tắt đèn, rất nhanh đã không còn động tĩnh.

Anh vẫn im lặng không nói gì, nhìn về cánh cửa nơi phòng ngủ của Nguyễn Thu Thu, bỗng nhiên thở dài. Anh vặn chai nước thứ sáu, rửa đầu tu ừng ực hết một nửa, để cho cảm giác khô nóng trong lòng có thể tan đi nhanh chút.

Đêm nay, Nguyễn Thu Thu ngủ rất sâu.

Đêm nay, Trình Tuyền rửa đầu nhìn trần nhà, nửa đêm mới bắt đầu nhắm mắt đi ngủ.

Hôm sau, ăn xong bữa sáng ở khách sạn, Nguyễn Thu Thu vũ trang đầy đủ, đi theo Trình Tuyền trượt tuyết. Trước đây, Nguyễn Thu Thu chưa từng trượt tuyết bao giờ, theo như lời Trình Tuyền nói thì sân trượt tuyết có huấn luyện viên, trả tiền theo giờ, cô sẽ học rất nhanh.

Cả quãng đường Nguyễn Thu Thu đều rất hưng phấn: "Ngã sắp xuống thì phải làm sao? Có đau không?"

"Không."

"Đúng rồi, không phải là anh sợ độ cao sao? Lúc trượt tuyết, anh không thấy sợ sao?"

"Không."

...

Câu trả lời rất nhạt nhẽo của Robot Trình nhanh chóng làm Nguyễn Thu Thu bình tĩnh lại.

Sân trượt tuyết rất lớn nhưng không có nhiều người, ánh tuyết chói mắt khiến Nguyễn Thu Thu vô thức nheo mắt lại. Tuyết phải sâu chừng đến bắp chân cô, giẫm mạnh là được một cái hố. Nguyễn Thu Thu quên cả rét lạnh, hưng phấn hết nhìn đông tới nhìn tây.

Trình Tuyền ở bên cạnh lặng yên không tiếng động chọn ra một huấn luyện viên nữ trong nhóm huấn luyện viên nam nhiều nữ ít ở đây.

"Em ở đây, anh đi trả tiền."

"Được."

Trình Tuyền rời đi được một lúc, du khách trượt tuyết, huấn luyện viên liên tiếp lên bắt chuyện với cô, mượn danh dạy cô trượt tuyết hỏi xin cô phương thức liên lạc, Nguyễn Thu Thu đều cự tuyệt. Chỉ có một tên tự xưng là hải quy* cứ dây dưa với Nguyễn Thu Thu không dứt, nhất quyết muốn xin phương thức liên lạc với cô.

*Từ nước ngoài về.

Lúc Nguyễn Thu Thu đã có chút không kiên nhẫn, y đột nhiên im bật.

Bả vai chìm xuống, một cánh tay thon dài đặt trên vai Nguyễn Thu Thu, cánh tay kéo vai cô lại, dùng lực không nhỏ, dễ dàng kéo Nguyễn Thu Thu vào lòng.

Đỉnh đầu của cô chạm vào cằm anh, bị ôm đến gất gao, không thể động đậy.

Nương theo giọng nói chậm rãi của Trình Tuyền, đỉnh đầu Nguyễn Thu Thu ơng ơng lên, cô chỉ nghe thấy giọng lười nhác của Trình Tuyền từ trên đỉnh đầu: "Làm sao vậy?"

Tại nơi Nguyễn Thu Thu không nhìn thấy, cặp mắt nhỏ dài kia nhấc lên một nửa, con mắt đen kịt. Nếu như nói khi không chút để ý sẽ làm cho người ta thả lỏng ra thì cặp mắt sâu kín kia lúc nhìn chằm chằm vào người nào thì sẽ khiến người đó dựng tóc gáy, nổi da gà toàn thân.

Hải quy lập tức im bật, hậm hực nói: "Thật xin lỗi, tôi còn có việc, ngại quá, quấy rầy rồi."

Hải quy xám xịt rời đi.

Nguyễn Thu Thu khó hiểu nói: "Anh ta sao vậy, cứ như là nhìn thấy quỷ ấy?"

Trình Tuyền: "Ý của em là, phụ nữ đều là ma quỷ?"

Trình Tuyền ăn một phát đấm rồi mới đi trượt tuyết. Chỉ để lại cho cô một bóng lưng thô lương, đáng thương lại bất lực.

Sau lưng anh, Nguyễn Thu Thu cười lạnh: "Anh nói không sai, phụ nữ đều là ma quỷ."

*Lời Editor: Cuối cùng cũng hợp phụ huynh xong rồi ♪(((#^_^)\(^_~^*)))♪

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 61

Editor: Hạ Cẩn

Trượt tuyết là loại vận động thử thách khả năng cân bằng nhất.

Nguyễn Thu Thu tự cho là năng lực vận động của mình không tồi, tuy là cô chơi game tẹt nhưng cô biết chơi bóng bàn, tennis, cầu lông nha!... Hình như cũng chả liên quan gì mấy.

Huấn luyện viên rất dịu dàng kiên nhẫn, đại khái là trước đó đã nói chuyện cùng Trình Tuyền, toàn bộ quá trình đều dịu dàng như nước dạy dỗ cô, người không biết còn tưởng là đang dạy tình nhân chứ. Cả người Nguyễn Thu Thu không tự nhiên, dựa theo lời của huấn luyện viên để điều chỉnh động tác, giữ lấy trọng tâm.

Cô từ từ trượt xuống, hai chân thành hình chữ bát (八), cố gắng làm cho mình đi chậm lại.

Xa xa nhìn lại, động tác cẩn thận của Nguyễn Thu Thu trông vô cùng khôi hài.

Cô không sợ độ cao, cô chỉ sợ ngã.

Huấn luyện viên đi bên cạnh cô, dịu dàng mỉm cười: "Em gái à, người vừa rồi nói chuyện với em là anh trai của em à?"

Nguyễn Thu Thu sửng sốt: "Em gái?"

"Đúng, thoát nhìn em không lớn mà."

Em gái cái lìn!

"Tôi là vợ anh ấy, tôi không nhỏ." Nguyễn Thu Thu dờ khóc dờ cười.

Sắc mặt huấn luyện viên lập tức biến đổi. Vừa rồi còn dịu dàng, hận không thể nâng Nguyễn Thu Thu như nâng trứng, làm cho cô cảm nhận được sự tuyệt vời khi trượt tuyết, thế mà khi Nguyễn Thu Thu vừa dứt lời, sắc mặt đã lập tức đen lại, chẳng còn ôn nhu cái quần què gì cả.

Nguyễn Thu Thu nhìn sắc mặt của vị kia biến đổi xuất sắc, yên lặng cảm khái, lại là một cô gái ngốc bị Trình Tuyền lừa gạt thành công.

"Chúng ta tiếp tục luyện tập."

Ngắn gọn, súc tích, không có chút tình cảm dư thừa nào.

Lần này thì không còn sự dịu dàng cẩn thận như vừa rồi, Nguyễn Thu Thu chỉ trong mấy chục phút ngã cả chục lần, cả người đều là tuyết.

Huấn luyện viên nhăn mày, tức giận nói: "Sao lại đàn như vậy chứ?"

Rõ ràng trong sân trượt tuyết nơi nơi đều là người mới té ngã, Nguyễn Thu Thu như vậy đã coi là không tệ rồi mà huấn luyện viên lại không kiên nhẫn nhưng thế, khoanh tay bật điện thoại lên chơi.

Nguyễn Thu Thu vẫn nhìn được.

Dù sao cũng là Trình Tuyền bỏ tiền ra, cãi nhau cũng chả được cái tích sự gì, dù sao cũng không chiếm lý. Địa bàn của người khác, tranh chấp cãi vã gì cũng là thế yếu, Nguyễn Thu Thu không muốn chỉ vì vấn đề nhỏ thế này mà khiến cả hai người đều không vui.

Cô yên lặng đứng lên, tiếp tục tập trượt tuyết.

Cô lại ngã dập mông trên nền tuyết, "bộp" ra một cái hố. Nguyễn Thu Thu ngã đến thất điên bát đảo, hơi xấu hổ tí. Đúng lúc này, trên đầu cô vang lên một tiếng cười không rõ ràng lắm "Ha"

"..."

Khỏi cần đoán, trăm phần trăm là thằng khỉ gió Trình Tuyền.

Ngay lúc Nguyễn Thu Thu còn đang vật lộn giữ thăng bằng, anh đã trượt đi trượt lại mấy vòng, nhìn có vẻ trượt không ít.

Nguyễn Thu Thu mặt không cảm xúc ngẩng đầu: "Anh muốn chết à!"

Trình Tuyền tháo kính bảo vệ mắt xuống, chậm rãi hỏi: "Chơi vui không?"

"Sắp không vui rồi, ngã suốt."

"Ngã chỗ nào?"

"Mông, còn có đầu gối, khuỷu tay... Thật ra có đồ bảo hộ nên cũng không đâu đau lắm, chỉ suýt bị trật chân thôi." Nguyễn Thu Thu vỗ vỗ tuyết trên người, bộ dáng không đạt được mục đích không bỏ qua "Em tiếp tục tập đây, anh đi chơi đi."

Cô lại phịch một cái, không đứng lên nổi.

Trình Tuyền vươn tay ra: "Bắt lấy."

Trong tuyết trắng, ngọn tóc anh bị thổi bay phát phới, khuôn mặt mộc mạc thanh lãnh, đẹp đến mức khiến người ta giận sôi, trận tuyết lớn này chỉ như đang làm nền cho anh. Trong nháy mắt, tim Nguyễn Thu Thu đập loạn một phách, ánh mắt lấp lánh. Cũng may là mặt bị che kín nên Trình Tuyền không nhìn thấy gì.

Nguyễn Thu Thu cầm lấy tay anh. Hai người đều đeo găng tay dày, Nguyễn Thu Thu cách hai tầng bao tay mà lại phẳng phất như cảm nhận được độ ấm cơ thể khiến người khác an lòng của anh.

Vì sợ Trình Tuyền buông tay giữa chừng, để cô ngã sấp mặt nên một tay Nguyễn Thu Thu chống trên mặt tuyết, một tay túm chặt lấy anh, được Trình Tuyền kéo lên, ván trượt tuyết dưới chân vừa nặng vừa trơn, trọng tâm của cô lại không ổn định, nhanh chóng lao vào lòng Trình Tuyền.

Trình Tuyền lão đảo một bước, vững vàng ôm lấy cô.

Nguyễn Thu Thu: "Không được nói em nặng."

Trình Tuyền: "Mũ giáp của em đụng vào cằm anh rồi."

Nguyễn Thu Thu: ".... Thật xin lỗi"

Huấn luyện viên chạy tới, lúc đối mặt với Trình Tuyền lại ra vẻ dịu dàng hiền thực. Vừa rồi mới cúi đầu chơi điện thoại một lúc, Nguyễn Thu Thu đã ngã trên mặt tuyết, vốn tính đợi Nguyễn Thu Thu tự đứng lên, ai ngờ Trình Tuyền động tác nhanh hơn, đỡ Nguyễn Thu Thu dậy.

"Sao lại bắt cần vậy chứ?" Cô ta cười mỉa.

"Loại thái độ này, đừng đi dạy người khác nữa." Ngữ khí của Trình Tuyền chậm rãi, lại khiến cho nữ huấn luyện viên rất xấu hổ.

Cô ta đi vào nhờ quan hệ, ngày thường chính là một tên lưu manh, chỉ dạy phụ nữ và trẻ em, đụng phải người vừa nghiêm túc vừa cố chấp như Nguyễn Thu Thu, cô ta rất không kiên nhẫn.

Ỗ vào chú mình là chủ khu trượt tuyết này, khuôn mặt cô ta lập tức khó coi lên: "Thật ngại quá, anh vẫn chưa đủ tư cách để quyết định tôi có được dạy người khác hay không đâu." Cho dù có tiền thì sao, sân trượt tuyết này được một ông chủ lớn siêu cấp nhiều tiền bao hết, chú cô ta làm việc cho người đó, loại người không đi sân trượt tuyết tự nhiên lại còn không biết trượt tuyết này đã bị cô ta tự động xếp vào cấp bậc khá giả, cho dù có làm ồn ào lên thì cũng chẳng làm gì được cô ta.

Nguyễn Thu Thu vốn là không muốn để ý vị huấn luyện viên này, không ngờ thái độ của cô ta đối với Trình Tuyền lại vô lễ thô lỗ như vậy, một ngọn lửa mang tên khó chịu tức giận xông lên đầu.

Cô lạnh mặt: "Cô nói chuyện kiểu gì đấy, có tin tôi khiến nại các cô không?"

"Vậy cô khiêu nại đi, để tôi gọi người tới cho cô khiêu nại nhé."

Không đợi bọn họ lên tiếng, huấn luyện viên đã móc điện thoại ra, gọi người.

Nguyễn Thu Thu sợ cô ta sẽ gọi một đám người đến gây rối, động tác Trình Tuyền nhanh hơn cô, kéo Nguyễn Thu Thu lại đằng sau, giữ chặt tay cô "Không sao"

Quản lý khu trượt tuyết rất nhanh đã đến.

Nghe được tin cháu gái lại gây chuyện nữa, ông đã hơi mất kiên nhẫn rồi, chỉ đành phải đi qua giải quyết qua loa cho xong chuyện. Ông đã nói chuyện với một huấn luyện viên khác, lát nữa đối xử với người ta tốt chút, kéo chương trình học thêm nữa tiếng.

Cho đến khi ông đến gần, thềm rõ khuôn mặt của vị khách nam đã tháo kính mắt xuống, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch.

Dù trên mạng có lưu truyền ảnh chụp của Trình Tuyền nhưng chỉ là mơ mơ hồ hồ, không rõ ràng lắm, sau đó cũng bị xóa sạch, người khác không nhận ra là điều bình thường. Nhưng ông đã làm việc ở chỗ này năm năm, ông chủ là ai, nhìn một lần là thấy ngay.

Môi ông run run: "Ông, ông chủ..."

Huấn luyện viên ngây ngẩn cả người, Nguyễn Thu Thu cũng ngẩn tò te theo.

Nguyễn Thu Thu ngạc nhiên nhìn Trình Tuyền: "Đây cũng là..."

"Mảnh đất này là của anh."

Nguyễn Thu Thu:???

"Bao gồm khách sạn."

Nguyễn Thu Thu:!!!

Huấn luyện viên mới vừa rồi còn đặc ý vênh váo, nháy mắt đã biến thành cà tím thắm sượng*, hối hận không thôi.

*Nguyên văn 霜打的茄子 sương đã đích gia tử: câu ngạn ngữ này xuất phát từ phương bắc. Mỗi khi cuối thu, nhất là sau khi tiết sương giáng (23 hoặc 24 tháng mười), đất phương bắc bởi vì nhiệt độ trong đêm hạ thấp mà trên thực vật kết một tầng sương mỏng, mà lúc này quả cà chưa hái (quả cà có chịu đc nhiệt độ cao nhưng sợ lạnh), k chịu đc sương lạnh kích thích mà khiến da bên ngoài nhăn nheo—> để chỉ một người tinh thần uể oải k phấn chấn, phờ phạc, suy sụp, mất hồn...)

"Ông chủ, ngài tới sao không báo trước với tôi một tiếng? Việc hôm nay.... "

"Nên giải quyết như thế nào thì giải quyết như thế đi."

Ngược lại với Nguyễn Thu Thu kinh hãi, Trình Tuyên hết sức bình tĩnh. Ngay cả ánh mắt cũng lười nhìn bọn họ "Đi thôi."

Quản lý khu trượt tuyết run run rẩy rẩy nhìn bóng lưng hai người đi xa, huấn luyện viên sắc mặt trắng bệch, lắp bắp hỏi: "Chú, vậy... Vậy còn cháu?"

"Mày đi đi, chỉ biết tìm phiền phức cho chú." Ông tức giận liếc xéo đứa cháu gái ngoại không hiểu chuyện, "Thu dọn đồ đạc, cút đi!"

"Không phải chú đã đảm bảo với mẹ cháu, sẽ luôn để cháu ở đây sao?"

Cô ta không chịu, giọng nói tỏ ra ghen ngạo, lại muốn dùng chiêu làm nũng để chú tha thứ. Đùa chứ, việc nhẹ lương cao, mỗi tháng kiếm được mấy triệu, tìm đâu ra?

Người chú ngày thường tính tình tốt của cô ta giận dữ.

"Đảm đảm cái quần què! Cháu không đi, chú sẽ phải đi!"

...

Nguyễn Thu Thu đi sau lưng Trình Tuyền, khó khăn xê dịch, hỏi: "Chỗ này là địa bàn của anh?". Không ngờ nhìn Trình Tuyền có vẻ là người không biết hưởng thụ mà cũng rất tư bản chủ nghĩa, mua một miếng đất lớn. Nguyễn Thu Thu hết sức kinh ngạc.

Trình Tuyền ừ một tiếng.

Mấy năm trước anh mua đất chỗ này nhưng số lần đến đây trượt tuyết cũng không nhiều, thấy hơi lãng phí nên dứt khoát sửa chữa lại thành một khu nghỉ dưỡng, mấy năm nay lợi nhuận cũng không ít.

"Bây giờ chúng ta đi đâu đây?"

"Trượt tuyết."

Nguyễn Thu Thu: "Ừm hả?"

"Anh dạy em."

Trình Tuyền kéo Nguyễn Thu Thu veed phía trước, đến một sườn núi thì dừng lại. Anh đứng bên cạnh, ý bảo Nguyễn Thu Thu đứng ngay ngắn, sau đó mới chậm rãi giảng giải những chỗ quan trọng. Người mới dễ phạm sai lầm nhất là sai trọng tâm, Trình Tuyền vừa giảng vừa chỉnh lại động tác của Nguyễn Thu Thu, hết như một ông thầy có kinh nghiệm phong phú.

Tốc độ giảng của anh không nhanh không chậm, phương thức biểu đạt dễ hiểu, Nguyễn Thu Thu như được xua đi mảnh sương

mù, mới vừa rồi còn mờ mịt không hiểu gì mà giờ cũng đã biết sương sương.

Nguyễn Thu Thu dựa theo động tác Trình Tuyền dạy, chân chậm rãi hoạt động, trót lọt trượt xuống từ sườn núi.

Cô hưng phấn hét lên, quên không chế thắng bằng.

... Chó gặm bùn.

Nguyễn Thu Thu nghe được một tiếng "tách", lập tức hoảng sợ. Cô vội vàng ngồi dậy, quả nhiên thấy Trình Tuyền thỏa mãn ngắm nghía điện thoại: "Góc chụp này không tệ."

Nguyễn Thu Thu: "... Anh chụp cái gì rồi?"

"Nhìn."

Trên màn hình di động là một bức ảnh vô cùng rõ ràng, Nguyễn Thu Thu chặt vật ngã nhào trên nền tuyết, muốn bao nhiêu khôi hài thì có bấy nhiêu..

Chỗ chết người nhất chính là...

Nguyễn Thu Thu tức hỏn hển: "Anh dừng lại! Ai cho anh đặt thành hình nền hả!"

***Tác giả có lời muốn nói:

Trình Tuyền: Nếu như cả em cũng chán ghét chính mình, vậy còn ai có thể thích em?

Nguyễn Thu Thu:... Tôi không còn gì để nói.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 62

Editor: Hạ Cẩn

Hình nền nhà người ta đều đẹp như tiên nữ, còn ảnh trong máy Trình Tuyền, chỉ có thể nói là tiên nữ không đứng vững, ngã từ trên trời xuống đất.

Vì mặt mũi, Nguyễn Thu Thu cố vươn người lên, cướp điện thoại Trình Tuyền.

Từ chỗ của cô nhào qua, ván trượt trên chân quá nặng, không thể động đậy, nếu Trình Tuyền mà tránh, Nguyễn Thu Thu tất nhiên sẽ ngã thêm cái nữa. Động tác lui về sau của anh dừng lại, lập tức Nguyễn Thu Thu ngã nhào.

Cơ thể ngã nhào trên nền tuyết mềm mại, không có chút đau đớn nào, những hạt tuyết tóe lên chui vào quần áo, lạnh cóng.

Nguyễn Thu Thu ngã trên người Trình Tuyền, trong mắt chỉ có điện thoại của anh. Cô duỗi tay, nhanh chóng bắt lên nhưng Trình Tuyền né còn nhanh hơn cô.

"Anh muốn chiến với em đến cùng đúng không?"

Nguyễn Thu Thu ra sức túm cánh tay anh lại, bắt tri bắt giá, cô đè lên người Trình Tuyền, mặt cách môi Trình Tuyền ngày càng gần, hơi thở phả trên mặt anh, phảng phất như có thể truyền nhiệt từ người mình sang đối phương. Nguyễn Thu Thu không để ý đến khuôn mặt Trình Tuyền càng ngày càng đỏ, càng ngày càng đỏ.

Anh quay mặt đi chỗ khác, lực tay hơi lỏng ra, Nguyễn Thu Thu cuối cùng cũng thành công cướp được điện thoại.

Đồ đã tới tay, việc đầu tiên cô làm là xóa ảnh, việc thứ hai là thay hình nền.

Ảnh đã bị cô quyết đoán xóa bỏ, Nguyễn Thu Thu vui vẻ âm ỉ, lại phát hiện ra Trình Tuyền không động đậy, quay mặt sang chỗ khác giả chết.

Nguyễn Thu Thu: "... Anh giận à?"

"Hẹp hòi như vậy sao?"

"Trình Tuyền? Tuyền Tuyền?"

Chẳng biết từ lúc nào, Trình Tuyền đã che kín mặt, Nguyễn Thu Thu muốn gỡ kính mắt của anh ra lại bị Trình Tuyền tránh đi.

Nguyễn Thu Thu: "Giận thật à?... Được được, em đền cho anh một tấm khác có được không?"

Cô nằm trên đầu vai Trình Tuyền, mở camera trước. Camera trước của iPhone thật đúng là kính chiếu yêu, Nguyễn Thu Thu có thể nhìn thấy rõ ràng vết mụn đỏ trên trán mình. Cô buồn bực giơ tay lên, chỉnh cho Trình Tuyền cũng vào khung ảnh. Hai người, một người đội mũ giáp, kính bảo hộ, cổ áo dựng thẳng lên, che mặt kín

mít, một người thì cười tươi rói, đôi mắt hoa đào cong lên tạo thành hai vầng trăng xinh đẹp.

Một giây sau, ảnh chụp chung của hai người dừng lại tại giờ khắc này.

Nguyễn Thu Thu đặt hình thành hình nền điện thoại, hài lòng trả lại điện thoại cho anh. Trình Tuyền trầm mặc lấy lại điện thoại, Nguyễn Thu Thu đang muốn chế giễu anh thì hai vợ chồng trung niên đi ngang qua, chửi thề một tiếng.

"Giới trẻ bây giờ aizzz... "

"Đúng đấy, ban ngày ban mặt mà làm gì vậy."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô nhận ra tư thế của hai người đứng là hơi thân mật quá, liền tranh thủ thời gian ngồi dậy. Trình Tuyền tựa như hồi lâu mới bớt đau, một tay chống mặt tuyết, chậm rãi ngồi dậy, trên đường, anh im lặng hơn nhiều so với ngày thường, nhưng Nguyễn Thu Thu đã sớm quen với tính ít nói của anh, chỉ coi là anh đang tỏ vẻ mình bị bắt nạt, tổn thương ghê gớm.

Hai người trở về khách sạn.

Nguyễn Thu Thu định buổi tối đi ngâm suối nước nóng một lúc, suối nước nóng của khách sạn tính tiền riêng, nếu không phải Trình Tuyền là ông chủ, lúc nhìn thấy giá cả cô sẽ đau thít chết tại chỗ mất.

"Cùng đi không?"

Về mặt Trình Tuyền như là Nguyễn Thu Thu đang vô cớ gây rối:
"Nam nữ tách riêng."

Nguyễn Thu Thu: "... Anh hiểu lầm rồi! " Ý cô chỉ là cùng nhau ra ngoài thôi.

Trình Tuyền đối với việc ngâm suối nước nóng không có hứng thú mấy, đặc biệt là có khả năng xuất hiện người khác. Nhưng anh nhìn bộ dạng vui vẻ của Nguyễn Thu Thu, xách theo túi nhỏ, vẫn luôn đứng đợi anh, câu từ chối không tài nào nói ra miệng được.

"Đi nào đi nào! Lúc ngâm nước nóng còn có thể ăn nha!"

Trình Tuyền xoa xoa ấn đường, để Nguyễn Thu Thu tùy ý kéo anh đi. Suối nước nóng ở tầng cao nhất, cách chỗ bọn họ không xa. Đi vào, bên trong chỉ có người bảo quản đồ và nhân viên trông cửa phòng tắm nữ.

"Vậy em đi trước đây."

Nguyễn Thu Thu đi vào phòng thay quần áo, thấy có một tủ được khóa lại, chắc là bên trong còn có một người nữa. Nguyễn Thu Thu trùm khăn tắm, vén rèm lên, hơi nước bốc hơi đập vào mặt, Nguyễn Thu Thu híp mắt lại.

Cô nghe thấy một giọng quen thuộc.

"Thu Thu"

"Ai?"

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc nhìn về ao suối nước nóng, trong đó có một người đang ngâm. Tóc cô búi lên, khuôn mặt bé con ngạc

nhiên, tràn ngập ý cười, vẫy tay với Nguyễn Thu Thu.

"Là tôi đây, Bạch Long Mã nè!"

Vậy mà hai người có thể gặp nhau ở chỗ này, thật trùng hợp.

Nguyễn Thu Thu ngâm suối nước nóng, cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của dòng nước, cô thoải mái híp mắt lại. Nghe Bạch Long giải thích lúc lâu mới hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Thì ra hai người bọn họ đã đính hôn nên muốn làm một chuyến du lịch trước, sau khi trở về sẽ lập tức chuẩn bị kết hôn.

"Chuyến đi này không rẻ, nghỉ lại đây tốn không ít!" Gia cảnh của Bạch Long không tệ, nhưng nhắc đến tổn thất lần này vẫn hơi nhức nhối, "Mình đã nói là không tắm suối nước nóng rồi, tên kia cứ khăng khăng nói vớ vẩn lắm mới đến một lần, phải hưởng thụ cho đã."

Mặc dù là phàn nàn nhưng trong lời nói lại không giấu nổi vẻ hạnh phúc, có thể nói là một loại gánh nặng ngọt ngào.

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Đúng rồi, hai người định ở bao lâu?"

"Ngày mai là về rồi, ít nhất cũng phải kịp ăn cơm tất niên. Năm nay hai nhà sẽ cùng nhau ăn cơm."

"Vây chúc mừng cậu trước nhé!" Nguyễn Thu Thu cười tủm tỉm, "Đến lúc kết hôn đừng quên gọi mình đấy."

"Đó là đương nhiên! Cậu nhất định phải ngồi chỗ bạn thân. Nếu như cậu chưa kết hôn, mình đã để cho cậu làm phù dâu rồi!"

Nói đến đây, Bạch Lung lập tức tỉnh táo lại. Cô rót cho Nguyễn Thu Thu nửa ly rượu vang, ân cần hỏi thăm: "Đúng rồi, cậu đã kết hôn, có kinh nghiệm, có thể nói cho mình biết hôn lễ cần phải chú ý những chỗ nào không?"

"Ây..."

Cô nào có kinh nghiệm tổ chức hôn lễ gì chứ, trước khi xuyên qua còn ế chồng vó ra. Nếu nói làm phù dâu, Nguyễn Thu Thu nhất định có thể viết ra 100 điều tâm đắc.

Bạch Lung còn đang mong chờ Nguyễn Thu Thu truyền thụ kinh nghiệm.

Nguyễn Thu Thu khẽ nhấp một ngụm rượu vang, mơ hồ nói: "Chuyện khác sẽ có người phụ trách, việc chủ yếu của cậu là điều chỉnh trạng thái cho tốt, lấy bộ dạng xinh đẹp nhất tiến vào lễ đường."

"Cậu nói đúng." Bạch Lung bóp bóp cái bụng nhỏ của mình, mặt mày ủ rũ: ""Lòng thoải mái thân thể béo mập, gần đây béo lên rồi."

Nhìn bộ dạng trẻ con của cô, Nguyễn Thu Thu không khỏi mỉm cười.

Hai người nói chuyện chốc lát, Nguyễn Thu Thu tinh mắt phát hiện xương bả vai của Bạch Lung có mấy vết nhỏ màu đỏ, cổ cũng có. Cô kinh ngạc hỏi: "Cậu bị bệnh sởi à? Ngâm nước nóng không tốt đâu."

"Phụt... "

Bạch Lung đỏ mặt: "Cậu đừng có mà giấu cọt mình! Đáng ghét! Đừng nói là cậu không có dâu tây nha!"

Nguyễn Thu Thu sửng sốt, bỗng nhiên hiểu ý Bạch Lung. Cô cũng đỏ mặt theo, ho khan một tiếng, ý đồ đánh trống lảng sang truyện khác nhưng đã bị Bạch Lung cắt ngang.

Bạch Lung thẩm tra cô từ trên xuống dưới một lát, giống như cảnh sát nhìn phạm nhân, hai mắt sáng quắc, dò xét đến Nguyễn Thu Thu tê cả da đầu.

"Này, nhìn cậu không đúng lắm, vợ chồng già ra ngoài nghỉ phép không ba la ba la sao?"

Đối với bên ngoài, Nguyễn Thu Thu tự nhiên muốn bảo vệ hôn nhân của họ, vô thức phản bác: "Sao có thể! Hôm qua chúng mình vừa làm xong!"

"Ồ, làm ở đâu, phòng tắm hay là trên giường?"

May là có nước nóng mới không nhìn ra từ mũi đến chân Nguyễn Thu Thu đều đỏ rực như một con tôm bị nướng chín.

Nguyễn Thu Thu vội vàng ngăn cản Bạch Lung đi sâu hơn: "Vợ chồng già cả rồi, không có gì để nói đâu."

"Cậu nghe mình nói này, hai người ở cùng nhau lâu rồi, khó tránh khỏi sẽ không có cảm giác mới mẻ cũng là bình thường. Mình và vị kia nhà mình mặc dù chưa kết hôn nhưng đã ở cùng nhau bốn năm năm rồi." Bạch Lung ra vẻ thần bí, "Có đôi khi phải chủ động chút, để nói cho mà nghe.. "

...

Nguyễn Thu Thu bị Bạch Lung oanh tạc tủy não rỗng rã cả tiếng đồng hồ.

Đến khi làn da ngâm nước đến phát nhần, chớp mũi ngựa ngựa, nghe chừng sắp chảy máu mũi, Nguyễn Thu Thu mới chạy trời chết.

Trên đường ra, đầu Nguyễn Thu Thu đều là các loại "Chiêu thức" của Bạch Lung, tưởng tượng như vậy, mặt cô càng đỏ hơn, nhắm mắt lại lắc mạnh đầu một cái, muốn đem mấy thứ Bạch Lung nhét vào đầu văng hết ra.

Ngồi trên ghế chờ, Trình Tuyền nhìn thấy hết dáng vẻ quỷ dị này của Nguyễn Thu Thu.

Cô háng giọng: "Đi"

Bình thường lộn tóc Trình Tuyền hơi cuộn, tóc xõa lộn xộn lại thêm cả mũ áo cùng đôi mắt luôn luôn ra vẻ mệt mỏi, biếng nhác không có tinh thần. Bây giờ anh đang khoác áo choàng tắm, buộc đai lưng, dáng người thon dài, mái tóc ướt sũng được vuốt đến sau tai, trong sự lười nhác lại nhiều thêm mấy phần gợi cảm sắc bén không nói lên lời.

Trong mắt Nguyễn Thu Thu nhiều thêm mấy phần háo sắc.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Nguy rồi nguy rồi, sắc đẹp hại người rồi!

***Tác giả có lời muốn nói

Trình Tuyền: Nghe nói hôm qua tôi có làm chuyện ấy.

Nguyễn Thu Thu:...

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 63

Editor: Hạ Cẩn

Hai người trở lại khách sạn, Nguyễn Thu Thu hắt xì một cái.

Cô xoa xoa mũi, rót một ly nước ấm. Ngoài cửa sổ, tuyết bắt đầu rơi lớn hơn. Tuyết rơi đầy trời như những trang giấy mỏng manh nhẹ nhàng rơi trên mặt đất. Từ cửa sổ nhìn ra, nền tuyết trắng chạy dài không có điểm cuối.

Nguyễn Thu Thu đứng trước cửa sổ ngắm tuyết, gương mặt hơi hơi phấm hồng sau khi bình tĩnh lại rót cuộc đã khôi phục về bình thường.

"Hôm nay em gặp Bạch Long Mã, chính là cô bạn lúc trước quen trong game ấy, cô ấy cùng bạn trai đi tắm suối nước nóng, chắc là anh có thấy nhỉ?"

Trình Tuyền: "Ừ"

"Hai người có nói chuyện với nhau không? Ở chung có tốt không?"

"Ừ""

Nghe thấy Trình Tuyền trả lời, lúc này Nguyễn Thu Thu mới tiếp tục nói: "Vây là tốt rồi. Bạch Lung mời chúng ta cùng ăn một bữa cơm trưa mai, buổi chiều bọn họ sẽ lên đường trở về. Có được không?"

Trình Tuyền đang nghiêm túc bồ bưởi, không thềm ngẩng đầu lên, trả lời: "Được."

Nguyễn Thu Thu ngồi trên sofa, mở TV. Cái giờ này phim truyền hình tràn lan, cô tùy tiện mở một bộ phim về đạo lý gia đình, xem chán chết. Trình Tuyền bồ bưởi xong, tách ra hai nửa, đưa cho cô một nửa. Hai người êm ả ngồi ăn bưởi.

Điện thoại kêu, là tin nhắn Wechat của Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu liếc qua, là tin nhắn thoại của Bạch Lung. Cô vội vàng ăn nốt miếng bưởi, dùng ngón út chọc chọc màn hình điện thoại, giọng vui sướng của Bạch Long Mã vang lên: "Thu Thu à, nhất định phải nhớ kỹ phương pháp của mình đó, đêm nay nhất định phải nước sôi lửa bỏng nha~~"

"Khụ khụ khụ"

Nguyễn Thu Thu ho khan một tiếng, cuống quýt tắt tin nhắn thoại đi, tin nhắn vốn dĩ đã kết thúc bị Nguyễn Thu Thu nhấn vào lại lặp lại một lần nữa.

Trình Tuyền mờ mịt nhìn cô, im lặng dò hỏi Nguyễn Thu Thu.

"Không có gì..."

Đầu Nguyễn Thu Thu sắp nổ tung rồi.

Nghĩ đến ngày mai Bạch Long Mã chắc chắn sẽ nhìn chăm chăm vào hai người với ánh mắt quỷ dị, nói không chừng còn sẽ hỏi Nguyễn Thu Thu vì sao không có dâu tây, vậy thì chuyện sẽ càng rối cho mà xem. Nguyễn Thu Thu bâng hoàng cầm di động, ngay cả buổi cũng quên ăn. Nhân lúc cô không chú ý, Trình Tuyền yên lặng thò tay ra, bẻ lấy 2 múi bưởi, tiếp tục ăn.

"Này"

Bị chộp, dự vọng muốn sống của Trình Tuyền rất mạnh: "Trả em."

Nguyễn Thu Thu: "??? Anh nói gì vậy?"

Trình Tuyền: "Hả"

Bưởi của anh ăn được không?"

Trình Tuyền nhìn về phía cô: "Làm sao vậy? "

"Để tránh một chút phiền toái nhỏ, chúng ta làm giả một tí, thế nào?" Nguyễn Thu Thu lè mà lè mề dịch đến bên cạnh anh, quỷ dị nhìn chăm chăm Trình Tuyền: "Cây nhà lá vườn"

Trình Tuyền: "... Muốn trồng rau?"

"Hoa quả."

Trong ánh nhìn chăm chú, tràn đầy khó hiểu của Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên ngồi ngay ngắn, một tay khoác lên vai anh. Lưng Trình Tuyền cứng ngắc lại như phản xạ có điều kiện, trơ mắt ếch nhìn Nguyễn Thu Thu thò tay ra, sờ soạng yết hầu của anh.

Ngón tay của cô mềm mại lạnh buốt, mang theo vị ngọt ngào chan chát của da bưởi, lòng bàn tay vuốt ve qua lại trên cổ anh.

Đôi mắt kia rất thành thật, bận rộn, đơn thuần như thiếu nữ chính trực thời kỳ trưởng thành, không có chút ý thức nào về chuyện mình đang làm. Hầu kết của anh di chuyển, giọng nói nhỏ đi vài lần: "Em làm gì vậy?"

Nguyễn Thu Thu tập trung tinh thần tìm xem chỗ nào dễ xuống tay.

Trên người Trình Tuyền không có nhiều chỗ thịt mềm. Cổ anh thon dài, xương quai xanh rất rõ ràng, cái loại này, véo một cái chắc phải đau lắm.

Nguyễn Thu Thu thâm trầm nói: "Anh cho em véo một cái, coi như cống hiến cho hai chúng ta."

Trình Tuyền: "?"

Ngón tay no đủ mượt mà của cô dừng trên chỗ bên phải của Trình Tuyền, móng tay đột nhiên dựng thẳng lên, nhéo một phần thịt mềm, vặn sang bên phải.

Đây là lần đầu Nguyễn Thu Thu làm loại chuyện lật vạt này, lực tay không mạnh còn hơn run. Chỉ như bị muỗi cắn một phát, ngửi mùi hương thoang thoảng trên người cô, cô ngửa mặt lên, đôi môi đỏ mọng mượt mà vì tập trung mà hơi mở ra, lộ ra đầu lưỡi phấn nộn.

Trình Tuyền nhìn cô, cứ như bị thôi miên không thể nào dời mắt nổi, hô hấp đột nhiên nặng nề..

Nguyễn Thu Thu thu tay lại, trơ mắt nhìn làn da phiem hồng dần dần phai màu, cuối cùng khôi phục lại sắc trắng nõn.

"A... " Cô thở dài đầy thất vọng.

Nhìn như này, đừng nói là để lại ấn ký, ngay cả chút hồng hồng cũng không có.

"Em làm gì vậy?" Giọng Trình Tuyền trầm khàn chậm rãi hỏi..

"Vì để tránh cho Bạch Long Mã tiếp tục hiếu kỳ với sinh hoạt tình dục của chúng ta, phải tạo ra vài vết dấu tây giả để xua tan lòng hiếu kỳ của cô ấy." Thái độ của Nguyễn Thu Thu rất chăm chú, nghiêm túc, không hề phát hiện ra thái độ khác thường của Trình Tuyền, "Anh có biện pháp nào khả thi không? Tốt nhất là để lúc ngày mai ăn cơm có thể nhìn thấy."

"..."

"Hay là em lại véo anh một cái nữa nhé? Anh nhịn một tí?"

Trình Tuyền: "Vô dụng thôi, nếu muốn có hiệu quả cao, chi bằng thẳng tay cào một phát trên cổ anh thì hơn."

Nguyễn Thu Thu không thể không thừa nhận, biện pháp này quả là một biện pháp tốt. Cô vươn tay đo lường trên cổ anh, ngặt nỗi không tìm được chỗ nào tốt để xuống tay, móng tay cô nhẹ nhàng xẹt qua xương quai xanh của anh, giống như bị mèo cào, nhẹ nhàng lướt qua khiến lòng người ngứa ngáy, đối với anh lúc này quả thực giống như trên chọc âu yếm.

"Được rồi, được rồi. Em không thể xuống tay được." Nhỡ đâu cào một phát lại cào ra mấy đường máu trên cổ, Nguyễn Thu Thu

chỉ nghĩ đã thấy đau. Nếu bị Đồ Nam nhìn thấy, chả biết đầu óc sẽ chạy đến miền đất nào, cô vẫn đừng nên tự rước vạ vào thân thì hơn.

Nguyễn Thu Thu đứng lên, nói: "Em về phòng ngủ đây."

Cô trở về phòng ngủ, nhưng chỉ trong chốc lát đã nghe thấy tiếng nước ào ào, chắc là Trình Tuyền đang tắm. Nguyễn Thu Thu lật qua lật lại không ngủ được, ánh mắt cô chạm đến chai nước ngọt để ở tủ đầu giường, bỗng nhiên hai mắt sáng lên, có cách rồi!

Tiếng nước tắm rửa đã ngừng, Nguyễn Thu Thu nhảy xuống giường, xỏ dép lê, khẽ khàng chạy đến phòng ngủ của Trình Tuyền, vừa nói vừa bước vào phòng: "Em nói cho anh nghe, em đã nghĩ ra một... biện pháp... rất... tốt"

Rèm cửa trong phòng ngủ của Trình Tuyền bị kéo kín, trong phòng chỉ bật một ngọn đèn đầu giường, ánh đèn mờ mờ không rõ.

Anh đang thay quần áo, đưa lưng về phía Nguyễn Thu Thu, anh chỉ mới mặc quần dài, nửa người trên lộ ra không sót một cm nào. Từ góc nhìn của Nguyễn Thu Thu, có thể nhìn thấy đường cong rắn chắc, trôi chảy sau lưng anh, vòng eo thon thả, cánh tay mạnh mẽ thon dài.

Nguyễn Thu Thu đại khái là không nghĩ tới sẽ đụng phải cảnh Trình Tuyền thay quần áo, càng không nghĩ tới Trình Tuyền có dáng người tốt như vậy, nhất thời mặt nghệt ra tại chỗ, quên cả chuyện mình muốn nói.

Trình Tuyền đưa lưng về phía cô, chậm rì rì mặc áo ngủ.

Những giọt nước trên tóc anh rơi xuống chảy dọc theo bờ vai, cuối cùng biến mất ở vùng eo sâu thẳm.

Nguyễn Thu Thu cảm thấy mặt mình nóng rất, nóng sắp hồng người rồi, mũi cũng nóng theo, sắp chảy máu mũi mất rồi. Cô che lại mũi, xoa xoa theo bản năng, lúc này mới thoải mái hơn chút.

Tay cầm ống hút, gương mặt hạ sốt, Nguyễn Thu Thu tiếp tục nói: "Em nghĩ ra một cách rất tốt, chúng ta làm thử đi?"

"..."

Trình Tuyền im lặng xoay người lại, chậm rãi đi đến trước mặt Nguyễn Thu Thu, mặt không biểu tình, đôi mắt thon nhỏ sụp xuống, lông mi dài đậm, không nhìn ra thần sắc của anh. Anh đưa lưng về phía ngọn đèn mờ nhạt, căn phòng tối đi nhiều, Nguyễn Thu Thu không thể nhìn ra tâm trạng của anh.

Trình Tuyền đi về phía trước một bước, Nguyễn Thu Thu vô thức lùi lại một bước, sống lưng đụng phải bức tường lạnh lẽo, lúc này mới bình tĩnh lại.

"Anh làm gì thế? Không cần dọa em đâu, em không sợ quỷ."

Trình Tuyền nhíu mày, như đang cố kìm chế tâm tình xao động nào đó, lúc này và sự bình tĩnh đậm bạc của ngày thường khác nhau rất lớn: "Không nên bước vào lúc này."

Lúc này?

Nguyễn Thu Thu mờ mịt ngẩng đầu, bộ dạng Trình Tuyền không giống vừa mới tắm rửa xong chút nào, trên người anh không có độ

ấm hơi nước mà ngược lại là lạnh lẽo như băng, ngay cả khí thở ra cũng mạnh theo hơi lạnh buốt, tựa như vừa mới tắm mưa.

"Anh tắm nước lạnh? Mùa đông mà tắm nước lạnh làm gì? Không sợ cảm lạnh à?"

Một giọt nước trên tóc Trình Tuyền rơi xuống, rơi trúng mặt Nguyễn Thu Thu, lạnh buốt khiến cô run một cái.

Một tay Trình Tuyền dứt túi, tay kia duỗi ra, lau sạch nước trên má Nguyễn Thu Thu. So với bàn tay mềm mại của cô, bàn tay của Trình Tuyền thô ráp hơn, lau trên mặt cô khiến mặt cô hơi đau, Nguyễn Thu Thu mất tự nhiên, quay đầu đi: "Em tự làm."

Cầm cô bị nắm lại.

Nguyễn Thu Thu lấp bắp kinh hãi, thẳng chóc Trình Tuyền này mà cũng dám bóp cầm cô? Còn muốn sống không?

Nguyễn Thu Thu đang tức giận, chợt ngừng đầu, trước mắt cô là một gương mặt tuấn tú được phóng to lên. Trình Tuyền chậm rãi lau nước giúp cô, không biết có phải do ánh đèn hay không, giọng anh khàn khàn đi vài phần, nhiễm một loại sắc thái mang tên tình dục.

"Nước trên mặt không thể tự mình lau khô. Tương tự, dâu tây, một người sẽ không thể làm được."

***Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: Tôi cảm thấy thẳng khi gió này có gì đó rất không bình thường...

***Lời editor: Năm mới đến rồi, chúc mọi người một năm an lành, mạnh khỏe. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình trong năm vừa qua ạ (´,,•ω•,,)♡. Vì chúc Tết mọi người vào mùng 3 nên tui đăng 3 chương lì xì cho mọi người nè.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 64

Editor: Hạ Cẩn

Khung cảnh này, mờ ám đến cực điểm.

Trên người Trình Tuyền có hương vị tươi mát nhàn nhạt khi tắm, hơi nước lạnh lẽo thấm vào da thịt, anh đến càng gần, hương vị kia ngày càng bao phủ lấy Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu bị vây hãm.

Thằng chó này muốn chiếm tiện nghi của cô? Nên tránh? Hay là không tránh tốt hơn?

Cô đồng ý với anh là thử một lần, nhưng mà tiến triển này hình như quá nhanh rồi, còn chưa tiến hành áp áp ôm ôm đã nhảy đến hôn rồi sao? Anh sẽ không thừa thắng tiến lên, hôn môi rồi lại muốn tiến thêm một bước nữa chứ?

Nội tâm Nguyễn Thu Thu giao chiến kịch liệt, khiến cô rất bối rối.

Cô không hề phát hiện ra những thay đổi của mình. Nếu như là trước kia, Trình Tuyền mà dám làm ra hành động như vậy thì đã bị cô sớm bị cô tẩn cho bay lên chín tầng mây, đâu còn để anh có cơ hội mà bóp cầm này nọ.

Lọn tóc xõa lòa xòa trước trán che khuất mí mắt của anh, ánh mắt Trình Tuyền lại nhiều thêm mấy phần tình cảm không thể nói rõ, cúi đầu, tiến đến sát mặt Nguyễn Thu Thu. Nguyễn Thu Thu rõ ràng đã cảm giác được điều gì, cô tránh đi ánh mắt của Trình Tuyền, thân thể đảo ngược về sau, hồi hộp khiến mặt cô đỏ bừng.

Chỉ là, trong mắt của cô, sự hoảng loạn và choáng ngợp nhiều hơn là động tình.

Cơ thể Trình Tuyền dừng lại.

"Anh muốn làm gì?" Nguyễn Thu Thu lại khôi phục vẻ gương nanh múa vuốt như một con thú xù lông.

"..."

Anh đến càng ngày càng gần, Nguyễn Thu Thu hận không thể áp sát vào tường, hòa làm một thể với nó. Đang lúc này, cô cảm nhận được đầu ngón tay Trình Tuyền nhẹ nhàng đặt trên chỗ cổ non mềm của mình, nhẹ nhàng vuốt ve, tóc gáy Nguyễn Thu Thu dựng đứng hết lên, da gà da vịt thi nhau mọc lên. Bên tai cô ngứa đến khó chịu, cô rất muốn mạnh tay cào một cái.

Giây tiếp theo.

"A!" Nơi cổ truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt khiến Nguyễn Thu Thu hét lên một tiếng.

Đầu sở gậy tội dĩ nhiên chính là trực nam siêu cấp vô địch nhất vũ trụ - Trình Tuyền. Anh thế mà dám thừa dịp Nguyễn Thu Thu không phòng bị, bám chặt vào thịt mềm trên cổ cô, véo một cái! Nguyễn Thu Thu đau đến sắp chảy nước mắt rồi.

Sau khi hoảng hồn, cô bình tĩnh lại, nổi trận đùng đùng trừng mắt nhìn Trình Tuyền, không ngờ vào lúc mập mờ như này mà anh lại làm ra chuyện động trời như vậy!

"Anh đang làm gì vậy?"

Trình Tuyền thu tay lại, đứng thẳng người lên, chậm rãi nói: "Làm vườn"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô càng nghe càng tức. Tức đến mức muốn lập tức móc ra sổ kết hôn, kéo Trình Tuyền đến cục dân chính ly hôn, để cái loại đàn ông sinh sản vô tính chết tiệt này tự sinh tự diệt.

Nguyễn Thu Thu vốn dĩ đã nghĩ ra một biện pháp tốt, là hai người cầm ống hút giúp nhau hút ra mấy quả dâu tây đem đi lừa Bạch Lung chút là xong. Ai mà ngờ, Trình Tuyền lại làm ra chuyện như thế, khiến đầu óc của cô sạch bong, quên bém mắt mình đến làm gì.

Lúc này, bác nông dân Trình Tuyền cúi đầu, tiến đến trước mặt Nguyễn Thu Thu: "Tới lượt em."

Nguyễn Thu Thu lâm vào trầm mặc.

Hình như, Trình Tuyền rất thật lòng muốn hoàn thành chuyện làm vườn này.

Mượn sức tức giận, Nguyễn Thu Thu hít một hơi. Trình Tuyền rất phối hợp, không hề nhúc nhích, để mặc cho Nguyễn Thu Thu tìm xong chỗ tốt, bóp lấy làn da gần xương quai xanh của anh, dùng hết sức bình sinh nhéo một cái.

Cả quá trình, về mặt Trình Tuyền đều rất thờ ơ, bị nhéo xong cũng chỉ im lặng nhìn cô, suýt nữa khiến Nguyễn Thu Thu cho rằng lực tay mình quá nhỏ. Lúc cô buông tay ra, một quả dâu đỏ rực đã nằm thình lình trên vai Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu thở phào.

"Được rồi, xem như hòa, một trả một"

Giữ vững tinh thần nghiên cứu khoa học, Trình Tuyền cho hay: "Mỗi người một điểm đỏ, giống như bị muỗi cắn còn rất đối xứng, không giống thật."

"Vậy giờ sao, chẳng nhẽ véo thêm mấy cái à?"

Ký ức đau đớn kia vẫn còn rõ mồn một trong tâm trí Nguyễn Thu Thu. Cô cảnh giác lui về sau một bước, nói: "Anh đừng làm bậy!"

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Oắn tù tù"

Nguyễn Thu Thu: "Hả?"

...

So vận may, Nguyễn Thu Thu tự nhận là mình có vận may rất tốt trong trò này. Trước kia chơi oắn tù tù cùng mấy đứa bạn, số lần cô thắng rất nhiều. Tức khắc, lòng tự tin của Nguyễn Thu Thu bốc cháy mãnh liệt, đứng thẳng tắp, nói: "Oắn tù tù thì oắn tù tù, nhào vô."

Ai thắng thì được véo cổ người kia một cái, tổng cộng ba ván.

Phương thức trồng dâu tằm khố như vậy cũng chỉ có hai người bọn họ có thể nghĩ ra.

Nguyễn Thu Thu nín thở tập trung, căng thẳng quan sát động tác tay của Trình Tuyền, hai người im lặng mặt đối mặt, Nguyễn Thu Thu căng thẳng siết chặt nắm đấm, nói: "Một, hai, ba——"

Nguyễn Thu Thu ra kéo.

Trình Tuyền ra bao.

".. A, em thắng!" Hai mắt Nguyễn Thu Thu lấp lánh ánh sao, khoái chí bảo Trình Tuyền cúi đầu xuống, "Nhanh nhanh nhanh, em muốn trồng dâu!"

Trình Tuyền nghe cô, cúi thấp đầu xuống, mặc cho Nguyễn Thu Thu chọn tới chọn lui trên vai anh, thành công lưu lại một quả dâu tây nho nhỏ. Nguyễn Thu Thu hứng chí phùng phùng giơ tay lên, chuẩn bị oằn tù tì ván thứ hai.

Một, hai, ba ----

Nguyễn Thu Thu cả kinh: "Em lại thắng!"

Trình Tuyền ừ một tiếng, không hề kinh ngạc, chỉ tiếp tục cúi đầu xuống để Nguyễn Thu Thu trồng dâu tây. Nguyễn Thu Thu véo một cái, nhìn ba viên "dâu tây" đỏ rực trên cổ anh, đột nhiên lương tâm trời dậy, hơi ngượng ngùng.

"Em véo anh hai cái rồi, anh cũng véo một cái đi."

Trình Tuyền: "Ừ"

Nguyễn Thu Thu: "? "

Không biết cái gì gọi là khách khí à?

Lời đã nói ra không thể rút lại, Nguyễn Thu Thu khẽ cắn môi, thò đầu lại gầm để Trình Tuyền chọn chỗ trồng dâu. Cô nhắm mắt lại, cau mày, chuẩn bị kỹ để nghênh đón cảm giác đau nhói đột nhiên đến.

Im lặng. Tiếp tục im lặng.

Nguyễn Thu Thu lờ mờ cảm thấy tiếng hít thở bình ổn của Trình Tuyền trên đỉnh đầu, nhưng không hề thấy động tác của đối phương. Cô lặng lẽ mở hé một mắt ra, lại nhìn thấy Trình Tuyền bước về phía sofa.

"Anh muốn làm gì?" Nguyễn Thu Thu đột nhiên cảm thấy kinh dị: "Không phải là đi tìm công cụ đó chứ?"

Trình Tuyền: ".... Em nghĩ nhiều rồi. "

Anh cầm một bình trà lạnh, vặn ra, yên lặng uống hết nửa bình.

Nguyễn Thu Thu: "Không trồng dâu, làm vườn?"

Trình Tuyền quay đầu đi chỗ khác, giọng nguội ngất: "Để lần sau."

Nguyễn Thu Thu về phòng đi ngủ, cô ngồi trước mặt kính bàn trang điểm cẩn thận quan sát, chột nhìn, vết đỏ chỗ cổ đích xác giống như vừa mới làm xong.

Mặt Nguyễn Thu Thu đỏ lên, tức khắc gương mặt ngưng. Tưởng tượng đến cái mặt quỷ ngày mai của Bạch Long Mã, cô càng thêm xấu hổ, bỗng nhiên cảm thấy đây cũng không phải là một ý kiến hay. Nhưng mà, lại nói tiếp, cũng chỉ có Trình Tuyền có thể tùy cô làm loạn như vậy.

Trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên Trình Tuyền đứng trước mặt, khuôn mặt thờ ơ thành thương hiệu kia hình như có hơi khác biệt, nhưng cô lại không thể nói rõ là khác chỗ nào.

... Được rồi, được rồi.

Nguyễn Thu Thu phát tay, đập tan mấy suy nghĩ vẩn vơ trong đầu. Ngày mai còn phải rời giường trang điểm, cô vẫn nên đi ngủ sớm thì hơn.

Nằm trên giường, Nguyễn Thu Thu trở mình, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trong một căn phòng khác.

Màn cửa trĩu nặng bị kéo kín, Trình Tuyền nằm trên giường, không hề buồn ngủ chút nào.

Chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu sẽ hiện lên làn da mềm mại, đôi môi đỏ hồng, đôi vai tinh tế như ngọc của Nguyễn Thu Thu, làm cho người ta tò mò, không biết lúc chạm tay vào sẽ có cảm giác như thế nào.

Chắc là cảm giác sẽ tốt lắm.

Anh trở mình, càng không ngủ được.

.....

Hôm sau.

Nguyễn Thu Thu phấn chấn xuống giường trang điểm, nhìn nhìn, hình như không đúng lắm. Gương mặt cô gái trong gương đẹp như họa, làn da sạch sẽ, trắng nõn như ngọc, đến cả lỗ chân lông cũng

không thấy, chỉ trang điểm nhẹ đã đủ thêm màu. Nhưng càng nhìn Nguyễn Thu Thu càng cảm thấy không ổn, không khỏi rơi vào trầm tư.

Hình như... mất cái gì?

Nguyễn Thu Thu thận trọng xem xét từ trên xuống dưới, rốt cuộc cũng tìm được chỗ không ổn. Cô khiếp sợ phát hiện ra ----- "dầu tây" hết rồi! HẾT RỒI!

"Trình Tuyền, Trình Tuyền." Cô vội vàng đứng lên gọi Trình Tuyền.

Mặc áo ngủ rộng rãi, Trình Tuyền vuốt vuốt con mắt buồn ngủ mông lung, mở cửa phòng ngủ. Nguyễn Thu Thu nắm chặt cánh tay anh, lôi cổ áo Trình Tuyền ra, nhón mũi chân lên quan sát. Trình Tuyền quyết đoán từ bỏ phản kháng, mặc cho cô nhìn đi nhìn lại, còn thuận tiện giúp Nguyễn Thu Thu kéo xuống chút nữa để dễ nhìn hơn.

Nguyễn Thu Thu tuyệt vọng tìm lúc lâu, quả nhiên, mấy chỗ bị cô nhéo đều khôi phục lại như lúc đầu rồi, không còn gì hết.

"... Trời ạ." Nguyễn Thu Thu đưa đám.

Trình Tuyền: "?"

"Anh nói xem, đêm qua em đã vất vả cực nhọc thế cơ mà?"
Nguyễn Tường Lâm chính thức online, bước chân biểu lộ tinh thần sa sút trầm trọng, thất tha thất thiếu đi về phòng: "Tôi thật đàn, đàn."

Trình Tuyền: "..."

"Thế mà em lại không biết vết nhéo không để qua ngày thứ hai được, anh nói có phải chúng ta dùng sức quá nhỏ hay không?"

Trình Tuyền im lặng quỳ dị mấy giây, chậm rãi nói: "Có lẽ."

Anh đương nhiên biết.

***Tác giả có lời muốn nói: Tuyền Tuyền của chúng ta mềm lòng, nhất định muốn chờ Nguyễn Thu Thu cam tâm tình nguyện mới chịu.

Ban đêm, nằm ở trên giường, Trình Tuyền:... Hối hận.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 65

Editor: Hạ Cẩn

Bạch Lung và Ngụy Điềm sẽ bay lúc bốn giờ chiều, sau khi ăn cơm với hai người bạn họ xong sẽ lập tức trở về chuẩn bị lên máy bay.

Nguyễn Thu Thu và Bạch Lung chọn giờ, kéo Trình Tuyền tới nhà ăn, may mà chỗ này có phòng riêng, bọn họ nói chuyện cũng tiện hơn. Hôm nay cô mặc một chiếc áo len dệt kim cùng một chiếc váy, đi một đôi giày da dê, chiếc khăn lụa quàng trên cổ khiến cho cái cổ thiên nga càng thêm thanh mảnh và duyên dáng hơn.

Đều là phụ nữ với nhau, Bạch Lung lập tức nắm bắt được chỗ vẽ mắt cho rồng: "Khăn lụa hôm nay của cậu chọn không tệ đâu."

Nguyễn Thu Thu tâm linh tương thông, cười nói: "Son màu của cậu là màu cà chua phải không?"

"Ồ, cái này mà cậu cũng nhìn ra, tên trực nam nhà mình còn tưởng màu đỏ đậm ma chết chứ."

Nguyễn Thu Thu nhoẻn miệng cười.

Ngược lại, Ngụy Diễm lại thấp thỏm hơn nhiều. Hoàn cảnh ngày đó trong suối nước nóng cũng không phải giống lời Trình Tuyền nói "Không tệ lắm" với Nguyễn Thu Thu. Lúc Trình Tuyền vén rèm đi vào, Ngụy Diễm đang híp mắt hưởng thụ, ban đầu lúc nhìn thấy Trình Tuyền, anh hơi sửng sốt chút, sau lại không hiểu sao bị đôi mắt dài nhỏ kia nhìn đến căng thẳng.

Ngay sau đó, người này lại lập tức quay ngược trở về phòng tắm. Ngụy Diễm ngâm nước nóng đến trời u đất ám cùng không thấy người đó trở lại một lần nào.

Ai có thể đoán được, người đó lại chính là ----- ông chủ của Gia Trùng? Hay Lý Tư Đặc?

Thân là một trực nam, trong đầu Ngụy Diễm lúc này chỉ có một suy nghĩ....

Ôi mẹ ơi, thế mà tôi lại có thể nhìn thấy Lý Tư Đặc bán khóa thân! QAQ

Nguyễn Thu Thu tinh tế phát hiện ra khuôn mặt đỏ bừng của Ngụy Diễm, cô thân mật nói: "Nếu như thấy nhiệt độ trong phòng để quá cao thì cứ việc chỉnh thấp xuống đi."

"Không cần không cần!"

Ngược lại, Bạch Lung tuy là rất hưng phấn nhưng chỉ số thông minh vẫn online, vẫn miễn cưỡng duy trì tỉnh táo được, chẳng qua là chỉ khách khí để cho Nguyễn Thu Thu chọn món, về mặt "bây giờ cho dù mình có ăn cỏ cũng vui vẻ."

Khiến Nguyễn Thu Thu không khỏi 囧 囧.

Ngụy Diễm lại càng khoa trương hơn, cả quá trình đều giống như cô gái nhỏ e thẹn, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Trình Tuyền, hai mắt lấp lánh, nhiệt độ trên mặt vẫn chưa chịu giảm xuống. Thỉnh thoảng, đối tượng bị nhìn chăm chăm - Trình Tuyền sẽ mất kiên nhẫn lườm cậu ta, lúc đó Ngụy Diễm sẽ giống như được thần tượng điểm danh, hưng phấn đến mức có thể mở một đoàn tàu hỏa ngay tại chỗ.

Ngay cả Bạch Lung cũng không chịu nổi nữa, ngằm đá chân bạn trai mình, nhỏ giọng nói: "Anh không thấy xấu hổ à, đừng dấn chút!."

Lúc hai người đối diện với Trình Tuyền đều cẩn thận đến không thể cẩn thận hơn, sợ mình nói sai lời nào hoặc là biểu cảm nào không hợp, lại làm cho vị kia mất hứng.

Ai mà ngờ, suốt buổi Trình Tuyền lại gần gũi, hiền hòa và bình dị đến thế. Mặc dù lúc mới gặp, anh chỉ gạt đầu tượng trưng với hai người, ra vẻ không giỏi nói chuyện rồi ngồi xuống ghế trước lại khiến áp lực trên vai hai người tăng gấp đôi, nói câu nào cũng phải xem lại xem mình dùng từ có phù hợp không.

Nhưng rất tiếc nhanh hai người đã phát hiện ra, Trình Tuyền không hề biểu hiện ra sự không thoải mái nào, hoặc cũng có thể nói là, lực chú ý của anh vốn dĩ không hề đặt trên hai người bọn họ.

"..." Âu mai gót, hoàn toàn bị làm lơ rầu.

Thời gian dần qua, ngồi nóng ghế, hai người nhận ra đại boss không chú ý lời nói của hai người nên cũng dần thả lỏng ra, không thận trọng như lúc đầu nữa.

Bữa cơm này vô cùng yên bình, chủ đề chủ yếu xoay quanh Bạch Lung và Nguyễn Thu Thu. Trình Tuyền vẫn duy trì trạng thái im

lặng, từ đầu đến cuối không nói một câu, còn Nguyệt Điềm thì sợ lúc nói bị run, xấu hổ quá nên dứt khoát nhét cả đồng đồ vào miệng, kiềm chế tâm trạng muốn chạy lên ôm thần tượng một cái.

"Đợi đến sang năm sẽ kết hôn, hôn lễ định vào cuối tháng ba, vừa hay sau khi kết hôn thì đi hưởng tuần trăng mật."

"Hai người định đi đâu hưởng tuần trăng mật?"

"Vẫn chưa nghĩ ra nữa, mình nói muốn đi Nam Mỹ nhưng mà anh ấy ngại bên đó quá loạn."

"Vấn đề an ninh đúng là cần phải đặc biệt chú ý." Nguyễn Thu Thu cười híp mắt.

"Không sao, hưởng tuần trăng mật thì ở đâu mà chả được, dù sao chỗ mình muốn đi đã sớm đi rồi, chủ yếu là hai người ở bên nhau tâm tình thôi."

Chủ yếu chủ yếu là hai người ở bên nhau tâm tình?

Nguyễn Thu Thu vô thức liếc nhìn Trình Tuyền, lại bị đối phương vừa vặn bắt được, cô khó nén nổi xấu hổ, vội cầm một ly thủy tinh lên uống một ngụm nước trái cây.

Bạch Lung phát giác ra động tác nhỏ của hai người, tâm tình thiếu nữ tràn lan, cô ôm mặt, hậm mộ nói: "Thật tốt, hi vọng sau này khi tôi và Nguyệt Điềm đã kết hôn vài năm tình cảm cũng tốt như vậy."

"Khụ khụ khụ"

Nguyễn Thu Thu đang uống nước trái cây, suýt nữa thì phun hết ra.

Con mắt nào của Bạch Lung nhìn thấy tình cảm của hai bọn họ tốt vậy, cái tên chó chết này hôm qua còn véo cô đấy. Cô thật sự hoài nghi Trình Tuyền có phải đang lấy cô làm vỏ bọc để che đậy sự thật anh là một người ngoài hành tinh sinh sản vô tính hay không.

Ăn được một nửa thì Nguyễn Thu Thu ăn không vào nữa, câu được câu không ăn salad, nói chuyện phiếm với Bạch Lung.

Bạch Lung đã bắt đầu bẻ lái sang vấn đề về sau phải nuôi dạy con cái như thế nào. Thật ra, Nguyễn Thu Thu chưa nghĩ xa như vậy, cô nhìn vẻ mặt khao khát của Bạch Lung, nuốt nuốt mũi, bỗng nhiên cảm thấy đây mới là hôn nhân chân chính.

Chủ động và bình tĩnh, cùng người mình yêu nắm tay nhau bước vào hội trường hôn lễ, từ đó sẽ có thêm rất nhiều vấn đề nhỏ nhặt nhưng cũng rất hạnh phúc.

Giọng chậm rì rì của Trình Tuyền vang lên: "Không ăn nữa?"

Nguyễn Thu Thu sửng sốt: "A...?". Cô lập tức nhận ra Trình Tuyền đang nhìn chằm chằm món bò bít tết chưa ăn hết của mình, nói: "Ừ, ăn không vô."

Trình Tuyền thản nhiên kéo bò bít-tết về chỗ mình, trong ánh nhìn chần chú trợn mắt há hốc mồm của Bạch Lung và Ngụy Diễm, anh bình tĩnh cắt bò bít-tết thành từng miếng nhỏ, chậm rãi ăn.

Bạch Lung: ĐM ĐM ĐM, ngọt lịm!

Ngụy Diễm: Đại thần đúng là đại thần, ăn cơm mà cũng ưu nhã như vậy.

Tâm lý kịch liệt thay đổi lộ hết ra trên mặt họ, chỉ có Nguyễn Thu Thu vẫn mờ mịt chưa hiểu gì: "Làm sao vậy?" Cơ bản là Trình Tuyền luôn ôm đồm hết cơm thừa canh cặn trong nhà, kể cả một ít đồ ăn Nguyễn Thu Thu không ăn hết, không hề để bụng nước miếng của cô, Nguyễn Thu Thu đã sớm quen với chuyện này.

Không ngờ trong mắt những người khác lại trở thành một màn rai cầu lương đặc sắc.

Đại thần vậy mà lại ăn cơm thừa của vợ ngay trước mặt người khác!

Đại thần bình tĩnh như vậy chán chán là đã làm việc này rất nhiều lần!

Đại thần ngay cả ăn cơm cũng soái như vậy, còn để người khác sống không!

Ăn cầu lương căng cả bụng rồi!

Nguyễn Thu Thu: "... Hai người có nghe thấy mình nói gì không vậy? Này này?"

Bộ dáng Bạch Lung như vừa tỉnh lại từ trong mộng. Cô nhìn nhìn Trình Tuyền rồi lại quay sang Ngụy Điềm bên cạnh, bất thành linh vỗ vai Ngụy Điềm: "Lần trước anh ghét bỏ nước miếng của em!"

"Anh sai rồi, anh sai rồi!"

Nguyễn Thu Thu hơi buồn cười.

Bọn họ sao có thể biết rằng đây chẳng qua chỉ là giờ thói ham ăn mà thôi. Thông thường ở nhà, thỉnh thoảng sẽ tự bảo vệ đồ ăn, mỗi

khi Nguyễn Thu Thu ngựa ngáy tay chân, muốn bắt nạt Trình Tuyền thì chỉ cần giả bộ lơ đãng gấp một ít thức ăn của anh, sau đó sẽ thấy ông chủ Trình lặng lẽ di chuyển thức ăn của mình đến khu vực an toàn để cho đồng đồ ăn khó khăn lắm mới có được của mình không gặp tai họa.

Bữa cơm này chủ khách đều vui.

Bạch Lung đá chân Ngụy Diêm, ý bảo anh đi tính tiền, Nguyễn Thu Thu ngăn lại.

"Đừng đừng, coi như bọn mình mời khách."

"Thôi, ngại lắm." Bạch Lung nói

"Khách sạn là của Trình Tuyền." Nguyễn Thu Thu khuyên trắng ra.

"...Ồ." Bạch Lung vốn định khuyên Nguyễn Thu Thu tiếp, vừa nghe Nguyễn Thu Thu nói vậy, nháy mắt cô hơi xấu hổ. Cô ngượng ngừng thu tay về, ngồi trên ghế mình.

Bạch Lung bị hơi thở bá đạo tổng tài của ông chủ Trình dọa đến lệ rơi đầy mặt. Hâm mộ quá đi mất, cô cũng muốn một ngày nào đó có thể ngủ trong khách sạn của mình! Ngụy Diêm trấn an giữ chặt cánh tay Nguyễn Thu Thu, nói: "Sau này em cũng sẽ có, chờ anh xây cho em."

Bạch Lung hừ một tiếng: "Tự em cũng làm được."

Nguyễn Thu Thu nhìn hai người tương tác với nhau, đột nhiên cảm thấy hâm mộ.

Chó độc thân vạn năm như cô cũng có vài giây như vậy, thật muốn nói chuyện yêu đương quá đi.

Ánh mắt Nguyễn Thu Thu rơi vào trên người Trình Tuyền, Trình Tuyền đang đứng ngồi ăn hoa quả, thậm chí còn nhân lúc Nguyễn Thu Thu không chú ý, lén lấy đi một miếng xoài của cô.

"..."

Cô thật sự có thể trông cậy vào Trình Tuyền ư? Thà trông cậy vào lúc nào thiên thạch va vào địa cầu, hủy diệt tòa nhân loại còn hơn.

Bạch Lung cầm ví lên, cười hỏi: ""Thu Thu, muốn đi toilet không?"

"Ah, được."

Hai chị em kéo tay nhau đi vào toilet trang điểm lại.

Nguyễn Thu Thu đi theo Bạch Lung xuyên qua hành lang, kẻ vai sát cánh đứng trước tấm gương toilet, Nguyễn Thu Thu lấy son môi trong ví ra, tỉ mỉ son lại, Bạch Lung bên cạnh cũng cầm son môi, chớp chớp mắt nói: "Xen ra tối qua không tệ nha, hôm nay còn phải choàng khăn nữa cơ~~"

Đây chính là phương pháp xử lý tạm thời mà Nguyễn Thu Thu nghĩ ra, lộ không bằng che, che khuất, ngược lại Bạch Long Mã sẽ không suy nghĩ bậy bạ nữa, sẽ tưởng là tối qua bọn họ thật sự đã làm gì đó.

Nguyễn Thu Thu bình tĩnh ừ một tiếng: "Cũng không tệ lắm."

... Có cái củ lìn!

Cô đã cắn răng chịu đau bị véo mà sau đó lại chả đi được cái mẹ gì, nhớ lại hiện trường cầu véo lẫn nhau tối qua, Nguyễn Thu Thu liền phì cười. Cô với Trình Tuyền nào có bộ dáng mà vợ chồng nên có chứ, ai có thể giống như Trình Tuyền, đột nhiên nổi điên véo cô một cái, người khác không biết còn tưởng là cô bị bạo lực gia đình đấy.

Bạch Lung hâm mộ cảm thán.

"Lớn lên đẹp như vậy lại còn có tiền như thế, chơi game giỏi, yêu vợ, đã thế lại còn khiêm tốn, tốt tính. Trên đời này sao lại có người hoàn mỹ như thế chứ?"

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc: "Xin hỏi chúng ta đang nói về cùng một người ư?"

"Cậu ấy, mỗi ngày đều mặt đối mặt, ở chung quá lâu rồi mới thấy những điểm đó bình thường." Bạch Lung sửa lại son môi xong, mỉm cười nhìn Nguyễn Thu Thu: "Mình và Ngụy Diêm đều thấy được, cả bữa ăn, ông chủ Trình đều chú ý nhất cử nhất động của cậu đấy."

Nguyễn Thu Thu: "Hử, sao có thể?"

Trong ấn tượng của cô, cả bữa Trình Tuyền đều bận rộn ăn đồ ăn trên bàn mình cơ mà, hơi đâu mà để ý đến cô chứ.

"Tất nhiên rồi." Hai tay Bạch Lung ôm lấy ngực, bộ dạng như cô gái mới lớn: "Ánh mắt kia, chặc chặc chặc... Thật là đến lòng ghen ghét mình cũng không có, nhưng mà ngấm lại cũng đúng, trong nhà để một đại mỹ nhân như cậu, là đàn ông thì đều sẽ động lòng thôi."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Nguyễn Thu Thu chợt nhớ đến lần cô té ngã quỵ trước cửa phòng tắm, phản ứng đầu tiên của Trình Tuyền là bảo cô dọa mình rồi.

Cái tên Trình Tuyền này, không thể nào xếp vào hàng "đàn ông" được. Còn về việc anh có động tâm với mình không, cô lại càng hoài nghi hơn.

Trong toilet hai người đang ngượng ngùng tới ta đi trò chuyện rất vui vẻ, cùng lúc đó, trong phòng ăn, không khí giữa hai người đàn ông lại tràn ngập xấu hổ.

Vài phút im lặng sau khi Nguyễn Thu Thu và Bạch Lung rời khỏi, thời gian đã bắt đầu trở nên có chút gian nan.

Ngụy Diêm moi moi tay, lại gãi gãi đầu. Lúc trước, nếu là anh không thích bầu không khí nói chuyện phiếm thì sẽ tự mình lên tiếng phá vỡ cục diện hoặc là dứt khoát lấy điện thoại ra chơi, chẳng thèm quan tâm người khác, nhưng bây giờ, người đang ngồi trước mặt anh là Trình Tuyền, tạm không nói đến việc anh có bao nhiêu động tác dư thừa mà ngay hô hấp cũng lộ ra vẻ cẩn thận từng li từng tí.

"..."

"..."

Sự im lặng tĩnh mịch tiếp tục lan rộng giữa hai người.

Ngụy Diêm vò đầu bứt tai, không dám chủ động bắt đầu đề tài.

Đúng lúc này, ngồi bên đối diện, Trình Tuyền ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Diêm: "Tôi có một vấn đề."

"Ngài cứ nói." Ngụy Diêm lập tức ngồi thẳng tắp.

"Cậu, dùng phương pháp gì để theo đuổi bạn gái?"

Ngụy Diêm:???

***Tác giả có lời muốn nói:

Trình Tuyền: Lý thuyết không dùng được thì ta đổi sang kinh nghiệm thực chiến✓

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 66

Editor: Hạ Cẩn

Lúc Bạch Lung và Nguyễn Thu Thu trở lại phòng thì đã thấy hai người sắc mặt khác nhau. Trình Tuyền có vẻ rất bình tĩnh, chậm rãi ăn trái cây. Ngụy Điềm thì ánh mắt lập lòe, phức tạp liếc trộm Nguyễn Thu Thu, lúc lại liếc nhìn Trình Tuyền, bộ dạng không dám nhiều lời.

Nguyễn Thu Thu tò mò hỏi; "Vừa rồi hai người đang nói chuyện gì sao?"

"Không có, không có, chỉ là nói chuyện về sông núi linh tinh..."

Ngụy Điềm vội vàng đứng lên, nắm chặt cổ tay của Bạch Lung, nói: "Đi thôi, chúng ta còn phải lên máy bay nữa, đồ của em còn chưa dọn xong đâu."

Bạch Lung bị nắm tay, choáng váng, không tự chủ được mà đi theo Ngụy Điềm, vẫn không quên vẫy vẫy với Nguyễn Thu Thu: "Bọn mình phải đi rồi, thời gian hơi gấp, ngại quá!"

"Không sao, máy bay hạ cánh nhớ phải gửi tin nhắn cho mình đấy." Nguyễn Thu Thu cười tủm tỉm nhìn hai người rời đi.

Sau đó.

Nguyễn Thu Thu đề thấp giọng, hỏi Trình Tuyền: "Hai người thật sự không nói chuyện gì kỳ quái chứ?"

Trình Tuyền: "Chỉ là chuyện sông núi nước non linh tinh thôi."

Nguyễn Thu Thu:???

Hai tên này bị hạ cổ đấy à?

Cùng lúc đó, Ngụy Diêm thấp thỏm bất an kéo Bạch Lung ra khỏi nhà hàng. Bạch Lung không nhìn được, hỏi: "Hai người rốt cuộc nói chuyện gì vậy, sốt ruột chết em."

Ngụy Diêm gãi gãi đầu, nói: "Ài, đừng nói nữa, lúc đầu anh còn tưởng đại thần muốn vượt tường chứ. Kết quả ngồi nói nửa ngày, hóa ra là muốn cho Nguyễn Thu Thu một niềm vui bất ngờ."

"Cho nên?"

"Anh ấy hỏi anh lúc trước theo đuổi em bằng cách nào, em nói xem, anh theo đuổi em thế nào?"

Bạch Lung đỏ mặt.

"Xấu xa, không biết xấu hổ!"

Về việc lúc trước Ngụy Diêm theo đuổi Bạch Lung như thế nào, có thể nói là khiến cho trời đất giật mình, quỷ thần chấn động. Lúc đó bọn họ vẫn đang học đại học, mỗi buổi tối đẹp trời nào đó, Ngụy Diêm lái xe chở cô đến một sườn núi nhỏ, hai người ngồi trên đỉnh núi, trên đường đi cô không ăn gì, cứ phàn nàn đói bụng suốt, Ngụy Diêm lấy ra một chiếc bánh ngọt nhỏ trong xe.

Chưa ăn được mấy miếng, rằng cô đột nhiên hơi cộm cộm lên, nhổ ra ra thì phát hiện là một chiếc nhẫn. Đúng lúc này, Ngụy Diễm quỳ một gối xuống đất, cầm lấy chiếc nhẫn, dịu dàng nhìn cô, hỏi cô có muốn cùng anh đi hết quãng đời còn lại không. Đúng lúc này, tiếng pháo hoa vang lên, nổ tung cả một vùng trời.

Nhìn pháo hoa sáng rực trên bầu trời, Bạch Lung kinh ngạc che miệng, xúc động nước mắt rưng rưng. Sau đó, hai người bọn họ ở trên sườn núi ân ân ái ái...

Đang nói đến đây thì Trình Tuyên cắt ngang, làm Ngụy Diễm thoát khỏi kỷ ức tươi đẹp.

"Tóm lại chính là như vậy."

"Oa, kết hôn nhiều năm như vậy mà vẫn đối tốt với vợ mình như thế, cảm động quá đi mất. Sau này anh phải nhớ kĩ, năm năm sau, em muốn anh cũng phải đối xử với em tốt như vậy."

"Được, được, không thành vấn đề!"

Ngụy Diễm hôn nhẹ lên trán cô, ôm Bạch Lung vào lòng.

Anh giả bộ buồn rầu, nói: "Vậy phải mau để anh thực hiện trách nhiệm của một người chồng đi chứ, cầu xin em."

"Đáng ghét." Bạch Lung đỏ bừng mặt, oán trách nói.

....

Bên này, cặp vợ chồng chính thức lại đang theo đuổi suy nghĩ của riêng mình. Không cùng giường cũng chẳng cùng mộng.

Nguyễn Thu Thu thay áo ngủ, vểnh chân ngồi trên sofa chơi điện thoại. Còn hai ngày rưỡi mới về nhà, không biết tiếp theo định đi đâu chơi đây. Nếu thực sự mà nói, Nguyễn Thu Thu vẫn rất thích trượt tuyết.

"Năm nay đón năm mới thật thú vị nha" Nguyễn Thu Thu đuổi thẳng cái lưng mỗi "Đây là lần đầu tiên em ra ngoài đón Tết đó."

"VẬY CÒN TRƯỚC ĐÂY." Trình Tuyền hỏi

"Trước đây ----"

Nguyễn Thu Thu suýt nữa thốt ra cuộc sống trước kia của cô, vội vàng nuốt lại. Cô vội ho một tiếng, thu lại hai cái chân thon dài, tiếp tục nói: "Trước đây đều một mình đón, vắng vẻ cũng coi như là có Tết."

Ở thế giới này, Nguyễn Thu Thu là một đứa bé mồ côi, ở thế giới trước của cô, cô cũng chẳng khác mồ côi là bao. Nói là một mình qua năm cũng không có gì không phải.

Nghĩ đến đây là lại có cảm giác bi thương, như hộp gia vị bị đánh đổ, ngũ vị tạp trần, chua ngọt đắng cay đều có.

Có lẽ, cô biến mất ở thế giới kia cũng chẳng có ai nhớ đến cô, đương nhiên nếu có cũng là ông chủ bên A kia chửi ầm lên vì không thấy cô nộp bản thảo thôi.

"Về sau sẽ không."

Nguyễn Thu Thu: "Hả?"

"Sẽ không buồn." Trình Tuyền một tay dứt túi, tay kia thò ra xoa xoa đầu Nguyễn Thu Thu làm tóc cô loạn cả lên: "Sang năm có thể ở nhà gói hai trăm cái sủi cỏ như vậy em sẽ không buồn nữa."

Cảm động được có vài giây đã bị nghẹn ứ, Nguyễn Thu Thu: "... Anh làm người đi!"

Trình Tuyền trầm ngâm một lúc: "Một trăm năm mươi cũng được."

"... " Ánh mắt giết người.

Trình Tuyền bị đập, về phòng ngủ.

Nguyễn Thu Thu cảm giác sâu sắc là mỗi lần cô đối mặt với Trình Tuyền đều giống như cô giáo chủ nhiệm thời kỳ mẫn kinh, mỗi ngày đều đang sống sờ sờ bị tức chết.

Cô buồn bực trở về phòng ngủ, nằm trên chiếc giường lớn mềm mại. Lần này trên nóc nhà chỗ giường lớn không có gương nữa, có thể ngủ yên rồi. Cô dần buồn ngủ, che kín chăn ngủ mất. Trong hoảng hốt, cô mơ thấy một cái ôm ấm áp, tiếng hít thở thô nặng vang lên bên tai.

Nguyễn Thu Thu mơ màng ngẩng đầu, mặt Trình Tuyền.

Bộ dáng của anh chậm chạp hơn so với ngày thường, thêm cả vài phần hương vị mê hoặc không nói lên lời, đôi mắt dài nhỏ cúi thấp xuống, dâng lên một cảm xúc không biết tên nào đó, đôi môi mỏng nhuộm màu tươi đẹp, Nguyễn Thu Thu thấy mà miệng đắng lười khô, thậm chí nhất thời còn có chút bối rối.

Anh cúi người, chụp lấy má Nguyễn Thu Thu, giọng nói trầm thấp như ngâm đá cát nhỏ khiến đáy lòng cô ngứa ngáy.

Anh nói: "Không phải đã nói rồi sao... "

Nguyễn Thu Thu nuốt yết hầu khô khốc, run rẩy hỏi: "Cái gì?"

"Không phải đã nói, ăn sủi cỏ nhân thịt nhồi sao."

Nguyễn Thu Thu: "Hả?!""

Nguyễn Thu Thu giật mình tỉnh giấc.

Toàn thân nóng rực, đổ một lớp mồ hôi mỏng khiến cho Nguyễn Thu Thu không thở nổi. Cô hậu tri hậu giác phát hiện ra mình lại cuốn chăn ngủ rồi, chẳng trách não thiếu oxy, chẳng trách...

Mặt Nguyễn Thu Thu lập tức đỏ bừng. Hình như cô vừa mới mơ thấy mộng xuân không thành? Đối tượng mộng xuân là Trình Tuyền?

Nhưng.

Làm gì có mộng xuân nhà ai lại có kết cục như vậy chứ!

Trong đầu Nguyễn Thu Thu chỉ còn lại sủi cỏ, sủi cỏ và sủi cỏ.

"Bữa sáng ăn sủi cỏ hay là hoành thánh?" Ngoài cửa truyền đến tiếng Trình Tuyền chậm rì rì lầu bầu: "Vẫn chưa dậy ư? Chó Alaska* kéo xe cũng được nửa ngày rồi!"

*Loại chó dùng để kéo xe trên tuyết.

Nguyễn Thu Thu:??!

"Em không phải chó."

Trình Tuyền: "Đã biết."

Nguyễn Thu Thu: "... Cái gì là gọi đã biết, thế từ trước đến giờ anh không biết à?"

Cô rõ ràng nghe được tên chó chết kia đứng ngoài phòng khách thờ dài, cứ như đang tỏ vẻ Nguyễn Thu Thu cố tình gây sự vậy.

"..."

Hôm nay cô vẫn tiếp tục hoài nghi không biết có đợi được đến ngày Trình Tuyền thoát khỏi số phận sinh sản vô tính không.

*

Hai người ăn cơm trưa, Trình Tuyền nói chạng vạng tối sẽ đưa cô ra ngoài chơi.

Nguyễn Thu Thu sững sờ hỏi: "Lúc này đi lên núi có thể có nguy hiểm không, nhớ đâu đỉnh núi đất lở, tuyết lở gì đó chôn sống chúng ta thì làm sao bây giờ?... Sau đó chúng ta bị nhốt trong núi tuyết, không có đồ ăn thức uống, anh muốn coi em như lương thực dự trữ mà nuôi à?? Cho đến lúc đội cứu hộ cứu được anh, anh sẽ nói là em bị tuyết chôn các kiểu..."

Trình Tuyền liếc nhìn Nguyễn Thu Thu, cắt ngang quá trình tưởng tượng của cô: "Chỉ là đi một mảnh đất bằng gần đây thôi, sân trượt tuyết nhân tạo cũng nhiều,... với cả, anh không ăn thịt người."

"Ồ"

"Mặc dày chút, buổi chiều chúng ta xuất phát."

"Vậy cơm tối thì sao?"

"Gần đó có nhà hàng, chúng ta có thể ra ngoài ăn."

"Ra vậy" Nguyễn Thu Thu lau miệng, "Cho nên chúng ta đi chơi gì vậy? "

Ánh mắt Trình Tuyền lơ đãng "Xem..... Sông núi linh tinh."

Nói là đi xem sông núi thì đi xem sông núi thôi, dù sao ở lý trong khách sạn đợi cũng chán. Nguyễn Thu Thu đi theo Trình Tuyền xuất phát, chẳng biết anh đã cho người đỗ xe đợi dưới lầu từ lúc nào, Nguyễn Thu Thu ngồi ở ghế phụ, thắt chặt dây an toàn, tùy ý để Trình Tuyền chậm rãi ung dung lái xe đến đâu thì đến.

Lúc trưa ăn không nhiều nên mới có nửa buổi chiều Nguyễn Thu Thu đã thấy hơi đói. Cô đang trông đợi nhà hàng trong lời Trình Tuyền, đã chuẩn bị xong tinh thần để ăn một bữa tiệc lớn.

Đường tuyết trơn nên Trình Tuyền đi không nhanh, phải mất hồi lâu hai người mới đến một mảnh đất bằng. Nơi đây trống trải không người, bốn phía đều là rừng cây khô khốc đầy tuyết trắng, xa xa nhìn lại, ngọn núi xanh phủ đầy tuyết trắng, khiến lòng người thoải mái hơn nhiều.

Sắc trời tối sớm, xe Trình Tuyền dừng trên đất bằng hồi lâu không nhúc nhích, nghe anh nói là có chút vấn đề nhỏ, cần sửa lại chút, anh bảo Nguyễn Thu Thu ngồi trong xe đợi một lát.

Lúc đầu Nguyễn Thu Thu vẫn còn ngồi trong xe chơi game được, nhưng mắt thấy sắc trời càng ngày càng tối, điện thoại thò báo lượng pin còn chưa đầy một nửa, cô xuống xe hỏi Trình Tuyền: "Vẫn ổn chứ? Nếu không được thì gọi xe tải đi."

"Đã sửa xong." Trình Tuyền đứng phía sau xe.

"Khổ cực, khổ cực, chúng ta đi tiếp thôi!"

Trình Tuyền đột nhiên hỏi cô: "Em đói không?"

Nguyễn Thu Thu chớp chớp mắt, lúc chờ đợi cũng hơi đói nhưng cũng không đến nỗi, cô thành thật đáp: "Khá tốt."

"Vậy là em cũng hơi đói."

"Có lẽ cũng xem như hơi đói."

Nguyễn Thu Thu không hiểu vì sao Trình Tuyền lại quan tâm vấn đề cô có đói bụng hay không: "Thế nên, chúng ta nhanh đến nhà hàng ăn cơm sau đó lại đi chơi, thế nào?"

Trình Tuyền bỗng nhiên lấy một chiếc bánh kem nhỏ từ trong cốp xe ra, là một chiếc bánh kem bơ được gói trong hộp cực kỳ chặt chẽ. Anh nhét vào tay Nguyễn Thu Thu: "Đói thì ăn đi."

Nguyễn Thu Thu khó nén kinh ngạc: "Anh chuẩn bị trước cả bánh ngọt?"

"Không có, vốn là chuẩn bị để làm lương thực dự trữ."

Thế nhưng mà, ai lại để lương thực dự trữ ở cốp xe.

Nguyễn Thu Thu kiềm chế dục vọng muốn mĩa móc anh. Trình Tuyền có thể chia cho cô một phần bánh ngọt đã là rất tốt rồi, đây là chuyện khó khăn mức nào cơ chứ, cô phải cảm động mới phải. Cô cầm hộp bánh lên, hỏi: "Anh muốn ăn không?"

"Không." Anh nhanh chóng trả lời, Nguyễn Thu Thu hoài nghi miếng bánh ngọt này có phải đã đặt trong cốc nhiều năm rồi không.

Cô chợt nhớ đến miếng chocolate quá hạn mà mình từng ném thử, kẻ cầm đầu chính là tên đang ra vẻ vô tội trước mặt cô đây.

"Không phải bánh hỏng đấy chứ?"

Nguyễn Thu Thu hoài nghi nhìn chiếc bánh ngọt trong tay.

Trình Tuyền lắc đầu: "Yên tâm ăn đi."

"Được, cảm ơn anh."

Nguyễn Thu Thu móc đĩa ra, hỏi: "Chúng ta ở chỗ này làm gì vậy? Không phải là đợi người bắn pháo hoa đó chứ? Tuy đây không phải là nội thành nhưng đốt pháo hoa cũng không tốt lắm, chưa nói đến chuyện ô nhiễm môi trường, nhớ đâu không cẩn thận lửa bén lên cây khô, cháy rừng là chết đấy..."

Trình Tuyền bỗng nhiên cắt ngang lời cô: "Em không thích pháo hoa sao?"

Nguyễn Thu Thu múc một thìa bánh, là bơ mới không phải loại để lâu ngày, may thế, ăn vào rất ngọt, cô mơ hồ nói: "Coi như cũng được, đối với mấy loại pháo phiếc gì đó em cũng không hứng thú mấy."

Trình Tuyền: "... "

Đang ăn bánh kem, Nguyễn Thu Thu bị Trình Tuyền đè vai lại, đẩy cô lên xe. Nguyễn Thu Thu ngơ ngác hỏi: "Sao đột nhiên lại muốn lên xe vậy?" Tuy bên ngoài có hơi lạnh nhưng mà khung cảnh

xung quanh khá đẹp, Nguyễn Thu Thu còn đang định đợi lát nữa chụp vài tấm ảnh.

Trình Tuyền chỉ đẩy đẩy cô, ý bảo cô lên xe: "Bên ngoài lạnh."

Nguyễn Thu Thu mơ mơ hồ hồ bị đẩy vào trong xe, ngồi ở ghế sau. Trình Tuyền đóng cửa xe "phanh" một tiếng, chỉ để lại cho Nguyễn Thu Thu một bóng lưng đen sì, nhìn có vẻ là đang gọi điện thoại.

Chắc là có việc gấp.

Cô thu ánh mắt lại, tiếp tục ăn bánh ngọt. Có lẽ là lâu rồi không ăn đồ ngọt, Nguyễn Thu Thu ăn rất nhanh, ngoàm ngoàm mấy cái đã hết một cái bánh kem. Đợi đến lúc Trình Tuyền gọi điện thoại thông báo bỏ mìn pháo hoa, mở cửa xe thì chỉ thấy Nguyễn Thu Thu đang ưu nhã lau miệng.

Hộp bánh chỉ còn lại cái đĩa trống không!

Anh cứng đờ đứng ngoài cửa xe, một tay chống lên cửa xe, chân dẫm lên nền tuyết trắng xóa, lạnh thật sự, lại nhất thời không rõ rốt cuộc là ai lạnh hơn ai.

Thấy biểu tình của Trình Tuyền cứ là lạ, Nguyễn Thu Thu hỏi: "Anh sao vậy?"

Trình Tuyền im lặng quở dị: ".... "

Nếu anh nhớ không nhầm, theo yêu cầu của anh, chiếc nhẫn phải được đặt vào vị trí chính giữa của bánh kem, mức vài muống bơ là có thể nhìn thấy.

*Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: "Chiếp chiếp chiếp? Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 67

Editor: Hạ Cẩn

Giữa hai người nổi lên một hồi tĩnh mịch trầm mặc khiến cho người ta hít thở không thông. Mà sự tĩnh lặng này bắt nguồn từ Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu cũng không biết làm sao.

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu: "?? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Sao sắc mặt của anh lạ thế?"

Trình Tuyền lại trầm ngâm một lúc nữa. Cơ hồ đến lúc Nguyễn Thu Thu sắp không kiên nhẫn nổi nữa, anh mới chậm rãi mở miệng: "Lúc ăn bánh kem, em không thấy gì lạ ư?"

Nghe anh hỏi như vậy, Nguyễn Thu Thu mờ mịt.

"Có ý gì? Không phải là anh cho em ăn bánh ngọt biến chất đấy chứ?!"

"Vấn đề không phải ở bánh ngọt."

"Chẳng lẽ lại là hộp bánh có vấn đề... "

"Anh nhét một cái nhẫn kim cương... "

Nguyễn Thu Thu:?

"Trong bánh ngọt."

"???"

Nguyễn Thu Thu sửng sốt một lúc, sau đó đầu óc trống rỗng: "Ý của anh là em đã ăn mất một chiếc nhẫn? Từ từ, nhẫn bao nhiêu tiền?"

Thứ cô nghĩ đến đầu tiên lại là giá cả.

"Hơn mười vạn."

Hơn mười vạn?! Nguyễn Thu Thu hoảng sợ, không cần nghĩ ngợi nhiều vùng tay lên.

"Đi đi đi! Mau tranh thủ thời gian đưa em đi bệnh viện, thừa dịp bây giờ còn sớm, biết đâu rửa ruột lại lấy ra được!"

Trình Tuyền: "..."

"Nhanh đi! Mổ em ra đem bán cũng không được nhiều tiền vậy đâu!" Nguyễn Thu Thu chỉ vừa nghĩ đến việc mười vạn sẽ không cánh mà bay, thịt đau như sắp chết. Cô giục Trình Tuyền ngồi lên ghế lái còn mình thì ngồi ghế sao ôm dạ dày, miệng lẩm bà lẩm bẩm mong thời gian còn kịp.

Xe bắt đầu khởi động, Trình Tuyền lái xe. Tĩnh lặng.

Vốn phải là một tiết mục lãng mạn mà giờ lại thành tẩu hài như vậy, vừa nghĩ tới lát nữa còn phải rửa ruột khó chịu còn phải bỏ ra một đồng tiền vào bệnh viện, thịt Nguyễn Thu Thu đã đau lại càng

thêm đau, nhất thời không biết nên đau lòng tiền hay là đau lòng cho mình đây nữa.

Trong xe lập tức an tĩnh lại, hai người một người ngồi ghế trước, một người ngồi ghế sau, Nguyễn Thu Thu nhìn nhìn cái ót của anh, không cần nhìn cũng tưởng tượng ra được bộ dạng giả bộ bình tĩnh trấn định, cô bỗng nhiên phụt cười.

"Em thật sự phục anh đấy, sao lại có thể nghĩ ra cái ý tưởng quê mùa này cơ chứ?"

Giọng Trình Tuyền mơ hồ, tay nắm tay lái hồi lâu mới thốt ra: "Học tập."

"Đây là học tập ý kiến quái quỷ gì vậy!"

Sau khi kinh sợ, bình tĩnh lại, Nguyễn Thu Thu đã chuẩn bị tốt tinh thần đi rửa ruột. Chợt nhớ đến hành động khác thường lúc nãy của Trình Tuyền, trong đầu cô chợt nảy ra: "Không phải vừa rồi anh muốn tặng em một niềm vui bất ngờ đấy chứ? Chẳng lẽ là..... Pháo hoa?"

Trình Tuyền: ".... Không có."

"Em đoán đúng rồi?"

Pháo hoa cộng với nhẫn kim cương, quả thật có dáng dấp của một tổng tài bá đạo đấy! Thật đáng tiếc, kế hoạch không theo kịp biến hóa, chẳng những không được gì mà còn phải đi bệnh viện.

Nguyễn Thu Thu cũng không ngờ lại xảy ra cảnh tượng này.

Sờ sờ cái bụng chứa nhẫn kim cương của mình, Nguyễn Thu Thu vừa cạn lời vừa buồn cười. Quay mặt đi chỗ khác, nhìn cảnh sắc trời băng đất tuyết rét lạnh ngoài cửa, giọng cô nhẹ đi: "Thật ra, không cần phải dùng nhẫn, dùng những vật đắt tiền như vậy. Em không yêu tiền như anh nghĩ đâu."

Cho dù bề ngoài luôn hô to gọi nhỏ, la hét nói cái này quý cái kia đắt, nhưng trên thực tế cô đối với tiền tài cũng không khao khát gì nhiều. Tiền đủ tiêu là được rồi, nếu đeo nhẫn kim cương thật còn phải sợ đông sợ tây, sợ hư, sợ mất.

"Anh không phải nghĩ như vậy."

Nguyễn Thu Thu hơi sửng sốt: "Hả?"

Trình Tuyền vừa lái xe vừa nói: "Nếu tiền có thể giữ em lại thì anh đã không lo lắng đến mức đêm không ngủ được."

"..." Cô kinh ngạc, nhìn qua Trình Tuyền.

"Cũng không phải nửa đêm canh ở phòng khách, sợ em chạy mất."

"..."

"Lúc làm việc luôn luôn lo lắng sau khi trở về chỉ còn lại một người. "

"..."

"Lắp camera và thiết bị định vị để như trở bàn tay nhưng từ trước đến nay anh vẫn không hề nghĩ đến việc sẽ dùng trên người em. Ngay tại nửa giờ trước, cho dù là trận đấu có tính thách thức nhất

trong cuộc đời thi đấu của anh cũng không thấp thỏm bất an, không khổng chế được cảm xúc như thế." Anh vịn tay lái, yên lặng một lúc.

"Nếu thích một người có thể đơn giản giống như lập trình thì tốt rồi. Có lẽ anh sẽ lập tức có thể tìm ra BUG, phá vỡ tường lửa của em, cài virus làm em dao động vào."

"... "

Một luồng nhiệt nóng rực dần bốc lên trên mặt Nguyễn Thu Thu, nóng kinh người, nóng như muốn nung lòng cô tan thành vũng nước. Cô không ngờ loại trực nam như Trình Tuyền lúc nói lời âu yếm lại động lòng người đến thế.

Trong xe lại khôi phục không khí im lặng, mơ hồ nghe được tiếng lốp nghiền trên mặt tuyết tựa như tiếng tường phòng hộ của Nguyễn Thu Thu đang vỡ tan từng tầng một.

Vốn tưởng giữa hai người, cô đang ở thế yếu nên mới không dám thích, không dám chủ động nỗ lực. Ngoài mồm thì nói sẽ thử nhưng trong lòng lại co đầu rút cổ, cho dù anh đã cứng rắn thăm dò ở ngoài bao nhiêu lần cũng vờ như không biết, vẫn thờ ơ mặc kệ.

Ánh mắt Nguyễn Thu Thu cúi xuống nhìn đầu gối mình, tay cô nắm chặt thành quả đấm, lộ ra tâm trạng bứt rứt vất an.

"Thật ra.... "

"Ring ring ring ring.... "Tiếng chuông điện thoại Trình Tuyền vang lên, lập tức bị anh quyết đoán tắt đi. Anh nắm chặt điện thoại cứng đờ, hỏi: "Thật ra cái gì?"

Thật ra cô không có cách nào làm mình thích anh?

Thật ra cô đã có người mình thích?

Thật ra ----

"Anh nghe trước đi." Nguyễn Thu Thu vội ho một tiếng, lảng đi.

Giống như một con ốc sên đang lén lén lút lút thò râu ra, hơi có biến động lập tức rút về, gõ như thế nào cũng không muốn ra. Ở góc Nguyễn Thu Thu nhìn không thấy, lần đầu tiên thần sắc Trình Tuyền xuất hiện vài phần ảm đạm.

Mặc dù vậy, biểu cảm trên mặt và ngữ khí vẫn bình tĩnh chậm rãi trước sau như một.

Anh ấn gọi lại, nói: "Alo"

Người gọi là quản lý khách sạn, giọng điệu nghe có vẻ hơi hoảng hốt lo sợ: "Ông chủ, ngài cầm nhầm bánh gato rồi, bên trong không có nhân... Loại chuyện như vậy mà cũng không làm ra trò quả thật là chuyện không thể tha, tôi sẽ lập tức đuổi việc đầu bếp phụ trách việc này ạ... "

"Nhấn đang ở chỗ của ông?" Trình Tuyền cắt ngang.

Quản lý khách sạn sợ sệt, lập tức nói; "Đúng đúng đúng, đang ở ngay khách sạn, ngài yên tâm, tôi sẽ bảo quản thật tốt, tuyệt đối sẽ không làm mất!"

Thành ngữ tốt đẹp nhất thế gian có lẽ chính là sợ bóng sợ gió.

Giọng Trình Tuyền chậm rãi bình tĩnh, không có chỗ nào lên xuống khiến lòng quản lý lo sợ bất an: "Ông chủ... Ngài muốn phạt

như thế nào thì phạt, không giám sát tốt là lỗi của tôi, tôi cũng có trách nhiệm, tôi... "

"Không cần."

"A?"

"Cũng gọi đầu bếp về đi. Tháng này gấp đôi tiền lương."

Quản lý khách sạn ngo ngoác: "Ông, ông chủ?"

Đáp lại ông là những tiếng "tút tut" thật dài.

Trong xe im lặng, Nguyễn Thu Thu ngồi đằng sau cũng nghe được qua qua. Tâm trạng có hơi phức tạp, vừa mới còn ôm bụng như giấu báu vật gia truyền, bây giờ bụng cô lại không đáng một đồng, à không chắc là cũng phải có giá mấy cân thịt.

... Nhưng mà, không cần phải đi bệnh viện rửa ruột, đối với Nguyễn Thu Thu là chuyện không còn gì tốt hơn.

Hai người ngồi trong xe, im lặng lúng túng kéo dài.

Không khí tốt đẹp bị phá hư không còn một mảnh, loại thời điểm này mà tiếp tục tâm sự thì chẳng khác nào dậu đổ bìm leo.

Nguyễn Thu Thu vội ho vài tiếng, nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Đi về, đói bụng."

"Muốn đi nhà hàng kia không? "

"Đừng."

Thật ra cô hơi sợ, sợ Trình Tuyền lại làm ra chuyện "ngạc nhiên" kì quái nào nữa. Lần trước suýt ngồi máy bay chạy đến một thành phố khác, Nguyễn Thu Thu vẫn còn nhớ rõ lắm, cô mấp máy môi, nói: "Lần sau làm mấy chuyện thế này, vẫn nên thông báo trước một tiếng, đừng lãng phí sức lực nữa."

Nếu như còn có lần sau.

Trình Tuyền nhẹ nhàng ừ một tiếng, không biết lúc này tâm trạng của anh như thế nào.

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh, lúc đi còn mở miệng nói một hai câu, lúc về thì thành hai người câm, không ai hé răng nói câu nào. Nguyễn Thu Thu chống khuỷu tay bên cửa sổ xe, sắc trời đen nhánh, trên trời điểm xuyết mấy ánh sao lấp lánh, lặng lẽ tỏa sáng, cho dù ít ỏi cũng nỗ lực tỏa ra hào quang từ chính mình.

Khóe môi của cô không tự giác không tự giác cong lên.

Lúc trở về khách sạn, hai người ăn ý không đề cập gì đến chuyện phát sinh trong xe. Buffet trong khách sạn không nhiều người lắm, hai người yên lặng ăn xong một bữa cơm, Nguyễn Thu Thu có thể dễ dàng nhận ra Trình Tuyền đột nhiên ăn ít đi.

Thế mà anh chỉ ăn một phần món chính, trời sắp nổi bão rồi, không thể tin được!

Hai người yên lặng đi qua hành lang, tiến vào phòng cho khách.

Giờ này đi ngủ thì sớm quá, còn mấy tiếng nữa mới đến 0h, một năm mới chính thức qua đi. Có lẽ xem chương trình Chào Xuân cũng không phải một lựa chọn tốt.

"Kia---"

"Kia ----"

"Anh nói trước đi."

"Em nói trước đi."

Nguyễn Thu Thu không biết nên khóc hay cười đây: "Chúng ta ăn ý như thế từ khi nào vậy."

Trình Tuyền quay mặt đi, không tiếp lời cô mà chỉ chậm rãi nói: "Thời gian không còn sớm nữa, ngủ đi."

Lúc này, Nguyễn Thu Thu bước về phía trước mấy bước, đến trước mặt Trình Tuyền. Cô thấp hơn Trình Tuyền một cái đầu, càng lộ ra vẻ nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người. Trình Tuyền không nói gì, dùng ánh mắt hỏi Nguyễn Thu Thu muốn làm gì.

Ánh mắt Nguyễn Thu Thu trấn định nhưng tai lại đỏ rực.

Cô giang hai tay ra, có vẻ hơi xấu hổ, trúc trắc nói: "Cho phép anh ôm em mười giây, không cho phép từ... "

Lời còn chưa kịp nói xong đã bị cắt ngang, Nguyễn Thu Thu rơi vào một vòng tay quen thuộc mà xa lạ. Hai thon dài mạnh mẽ ôm cô thật chặt, như là sợ cô chạy mất, siết chặt đến nỗi Nguyễn Thu Thu phải vì không thoải mái mà vùng vẫy một lúc, ngược lại bị ôm càng chặt.

Mùi hương trên người Trình Tuyền rất dễ ngủ, hơi thở của anh làm dịu đi cái lạnh lẽo của tuyết, rồi lại dần dần bị hòa tan, cuốn lấy làn da nóng hổi.

Mặt Nguyễn Thu Thu cũng bị xông lên một màu hồng nhàn nhạt khiến nhìn cô càng thêm mê người, đáng yêu không chịu nổi.

"Trước cứ thử đi. Có lẽ vẫn còn hi vọng."

Có lẽ, cô không nên từ chối quá nhanh. Đâu ai biết được sau này sẽ ra sao.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng thở dài rầu rĩ của Trình Tuyền, khàn khàn.

"Được."

"..."

"..."

Lại yên tĩnh.

Nguyễn Thu Thu đột nhiên nói: "Cái đó... Hết mười giây rồi, anh mau buông ra... "

"Vẫn chưa hết."

Cô bị ôm chặt hơn: "Còn 9 giây."

*Lời editor: Trường t được nghỉ đó mọi người ơi, mừng rớt nước mắt hò. Mọi người nhớ giữ gìn sức khỏe nha (๖•̂•̂)♥

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 68

Editor: Hạ Cẩn

Còn một ngày nữa mới về nhà, Nguyễn Thu Thu cứ có cảm giác khó xử sao sao ấy.

Vừa nghĩ đến mười giây dài đằng đặc tối hôm qua, Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên cảm thấy không muốn ra ngoài đối mặt với Trình Tuyền nữa, sợ Trình Tuyền lại ôm lấy cô không buông. Cô đứng ngòai không yên, mắt thấy đồng hồ treo tường đã tí tách sắp đến bữa trưa, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa cộc cộc.

Giọng biếng nhác của Trình Tuyền truyền đến từ bên kia cánh cửa: "Ăn cơm không?"

"Ăn." Cô háng giọng, "Đợi em thay quần áo."

"Đầu bếp đang làm sủi cải, lát nữa sẽ đưa đến."

"Biết biết."

Ngoài cửa không còn âm thanh, chắc là anh cũng đi xa rồi. Nguyễn Thu Thu rón rén đứng lên, vịn vào tủ đầu giường, lặng lẽ cầm quần áo của mình lên y như trộm, mặc dù cô cũng không biết vì sao mình lại phải cẩn thận như thế.

Cô đứng thẳng người lên, chầm chậm xé quần lên, đúng lúc này, ngoài cửa chợt vang lên giọng chậm rãi của Trình Tuyền: "Em căng thẳng đấy à?"

"Oái"

Nguyễn Thu Thu bị bất ngờ, nghiêng ngả một cái mông đã thân mật chạm xuống đất.

"Câm mồm!" Cô trợn mắt.

Trình Tuyền: "..."

Được rồi, cô chỉ là hơi mất tự nhiên thôi. Kể từ khi lò ra từ bụng mẹ, Nguyễn Thu Thu vẫn luôn làm chó FA từng ấy năm, chưa có tí kinh nghiệm yêu đương nào, từ trước đến giờ đều không chịu thua kém gì lại sợ yếu thế trước mặt Trình Tuyền. Nghĩ cả đêm cũng không nghĩ ra phải dùng thái độ thế nào để đối mặt với Trình Tuyền.

Không bao lâu, Nguyễn Thu Thu đã nghĩ xong.

Cô chẳng qua là chỉ động lòng vài giây thôi, người ôm chặt cô là Trình Tuyền, có gì mà mình phải chột dạ.

Sau khi rửa mặt xong, ra cửa thì thấy Trình Tuyền đang ngồi chờ ở phòng ăn. Anh mở hai bàn sủi cỏ đã đóng lại ra, ngồi trên ghế nói: "Ăn sủi cỏ."

"A, được."

Vừa ngồi vào bàn ăn, hai người liền quên đi chuyện khác, ăn sủi cỏ vô cùng hòa bình. Nguyễn Thu Thu chấm ít gia vị, nhét một miếng sủi cỏ to dùng vào miệng, sủi cỏ da mỏng nhân nhiều lại

thấm nước chấm, vô cùng ngon, Nguyễn Thu Thu mãi ăn quên cả trời đất.

Ngồi phía đối diện, Trình Tuyền ăn chậm hơn ngày thường.

Nguyễn Thu Thu liếc nhìn anh, vô thức hỏi: "Sao vậy, ăn không ngon sao?"

Trình Tuyền ừ một tiếng.

"Không ngon như sủi cỏ em làm."

Đột nhiên được khen, lại còn là so sánh với đầu bếp dùng lương cao đào đến, đáy lòng Nguyễn Thu Thu không khỏi nháy cẳng nho nhỏ. Ngay sau đó, Trình Tuyền nghiêm túc nói: "Trở về, anh muốn ăn sủi cỏ em làm."

"Được được."

"Một trăm cái."

Nguyễn Thu Thu: "... Anh hít không khí đi."

"Tám mươi cái cũng được." Trình Tuyền bắt đầu cò kè mặc cả.

"Nói nữa em để anh ăn mì tôm một tuần đấy."

Trình Tuyền tiếp tục cò kè mặc cả: "Lẩu bộ đội?"*

*Lẩu phổ biến bên Trung Quốc, một trong những nguyên liệu chính là mì.

Thật là, vô phương cứu chữa!

Ăn sủi cỏ xong, hai người đi ra ngoài tản bộ. Nhớ lại khung cảnh đáng sợ lúc bị ném bóng tuyết lúc trước, Nguyễn Thu Thu kiềm chế suy nghĩ muốn chơi ném bóng tuyết xuống, ai mà biết tên chó chết này có đột nhiên nổi hứng thể thao không, xong rồi lại thi đấu thứ nhất, tình yêu thứ hai thì chết dở.

Mặt tuyết trống trải không một bóng người, mọi người đa số đều đã đi ngâm suối nước nóng bên ngoài hoặc là đi sân trượt tuyết chơi. Từ khách sạn đi ra, mảng lớn đất trống chỉ có tuyết chưa tan, đạp trên mặt đất phát ra tiếng vang lộp bộp.

Ánh mắt Trình Tuyền rơi trên chân Nguyễn Thu Thu.

Đồ chống lạnh của hai người rất đầy đủ: mũ, gang tay, khăn quàng cổ, áo bông... Cái gì cần có đều có. Nguyễn Thu Thu sợ lạnh chân nên đã đi giày nhung cừu, nghe nói lông cừu Châu Úc giữ ấm rất tốt.

Lúc này cô đã mặc kín mít, không cảm nhận được cái gì là rét lạnh.

Nguyễn Thu Thu nhận ra Trình Tuyền đang nhìn chằm chằm chân của cô, hỏi: "Sao vậy?"

"Giày của em-----"

"Có phải rất đẹp không?" Đôi giày này rất đắt đấy, Nguyễn Thu Thu kiêu hãnh nâng chân lên cho Trình Tuyền triển lãm.

"Như móng heo."

Nguyễn Thu Thu: "???"

"Nâng lên lại càng giống!"

Nguyễn Thu Thu: "???"

Trình Tuyền bị ăn đập mới chịu im lặng lại.

Anh mệt mỏi đứng một bên, Nguyễn Thu Thu thì lại hứng chí bưng bưng vẩy vẩy tay, nói: "Chúng ta đắp người tuyết đi!"

Hiếm khi Nguyễn Thu Thu có ý muốn làm người tuyết, trong ấn tượng của cô, người tuyết chính là cái loại đầu tròn nảo cũng tròn trong phim hoạt hình, cắm thêm vài cành cây, nhét vào hai cục đá là cơ bản đã hoàn thành. Cô hưng phấn cuộn tuyết, cuộn ra cả một khoảng đất bằng, sau hồi lâu không nghe thấy động tĩnh gì từ chỗ Trình Tuyền, cô nghĩ chắc anh lại lười chẳng buồn nhúc nhích rồi.

Chợt bên tai vang lên tiếng nổ động cơ ô tô, Nguyễn Thu Thu kinh ngạc ngẩng đầu, một chiếc việt dã đã đỗ gần đó, người nào đó cung kính xuống xe, cầm một thùng dụng cụ đưa cho Trình Tuyền sau đó lại cung kính tiễn Trình Tuyền đi.

Nguyễn Thu Thu: "Anh lấy nhiều đồ như vậy làm gì thế, còn có cả xẻng này? Chúng ta xây nhà à?"

Trình Tuyền chậm rãi đáp: "Không phải nói muốn làm người tuyết sao?"

Cô muốn làm người tuyết.

Không phải muốn khắc băng!

Ngoài dự đoán của Nguyễn Thu Thu, năng lực hành động của Trình Tuyền rất mạnh. Ngày bình thường trong lúc phác thảo thì rất

dễ dàng nghĩ ra sẽ vẽ cái này thế này, vẽ cái kia thế kia nhưng lúc bắt tay vào làm thì mông lung vẫn hoàn mông lung. Thế mà Trình Tuyền còn cầm một cái ghế gấp để cô ngồi xem, cô nhìn Trình Tuyền đắp người tuyết, đắp tuyết rất chắc chắn, cuối cùng cũng làm xong hình dáng thô sơ cao hơn một mét.

Thời gian dần qua, hình tượng bắt đầu rõ ràng hơn, Nguyễn Thu Thu càng nhìn càng thấy quen, chợt bừng tỉnh: "Đây không phải hình tượng nữ hiệp do em thiết kế sao?"

Cái này thì cô thật sự bất ngờ rồi đấy.

Không ngờ Trình Tuyền lại có thể nhớ rõ đến thế.

Tay Trình Tuyền đã lạnh đến đỏ bừng nhưng cả quá trình vẫn rất thờ ơ, chủ yếu là do chăm chú làm người tuyết. Nguyễn Thu Thu nâng cằm, nhìn một bên mặt của Trình Tuyền, giờ mới thấy anh lớn lên thật là cmn đẹp quá, quá đẹp!

"Tới lượt em."

"Hả?"

Trình Tuyền đưa dụng cụ cho Nguyễn Thu Thu: "Vẽ tranh."

Về việc xây dựng mô hình 3D, Nguyễn Thu Thu vẫn khá có kinh nghiệm, lúc đầu động tác của cô có hơi chậm, phải đánh giá đại khái kích cỡ trên dưới, dần dần động tác trên tay Nguyễn Thu Thu càng ngày càng nhanh, xung quanh chỉ nghe thấy tiếng bông tuyết rơi trên mặt đất, các chi tiết cụ thể của nhân vật dần dần thành hình.

Trình Tuyền đứng bên cạnh cầm dụng cụ cho Nguyễn Thu Thu.

Bộ dạng nghiêm túc của cô lúc này khác với ngày thường, là một loại xinh đẹp trầm tĩnh, lưu loát. Bông tuyết rơi trên mí mắt nhanh chóng bị hòa tan, bởi không ngừng bận rộn, trán cô đã bắt đầu chảy mồ hôi, đôi má phớt hồng.

"Được rồi!"

Nguyễn Thu Thu cuối cùng cũng đứng thẳng người được, eo cô vừa mỏi lại vừa cứng nhưng lại rất có cảm giác thành tựu.

Hình ảnh nữ hiệp đã hoàn toàn được khắc họa một cách hoàn chỉnh. Nữ hiệp một tay chống nạnh, nghiêng đầu, khoe miệng vẫn ngậm cành lá ngàn năm không đổi, một bên môi nhếch lên làm cho nụ cười của nữ hiệp càng thêm sinh động.

Nguyễn Thu Thu lau mồ hôi trên đầu, vô cùng hài lòng tỉ mỉ xem lại chi tiết một lát, lấy di động ra chụp mấy tấm.

Nếu không chụp tuyết sẽ tan mất, hôm nay cực khổ vất vả cả một buổi chiều như vậy, đợi đến ngày mai phỏng chừng chỉ cũng chỉ còn lại một đống tuyết.

"Thật đáng tiếc, cuộc sống của nàng ấy quá ngắn."

Trình Tuyền nhìn thoáng qua ảnh chụp trong di động Nguyễn Thu Thu, lấy điện thoại trong túi ra, chầm chậm nói: "Gửi tất cả ảnh chụp cho anh."

"Được." Lúc đang gửi ảnh, Nguyễn Thu Thu vẫn không quên trách móc Trình Tuyền: "Anh xem, em chụp cho người tuyết mà còn chụp đẹp đến như vậy, nhìn lại anh..."

Trong tầm mắt cô, ảnh nền của Trình Tuyền hiện lên rõ ràng, là ảnh chụp chung trên nền tuyết ngày đó.

Mặt Nguyễn Thu Thu cười ngu ngu, cái gối hình người bên cạnh cô - Trình Tuyền che kín mít, không nhìn thấy một cái gì.

"A... Anh vẫn giữ cơ à, xấu chết mất. Em chỉ giỡn thôi, mau xóa đi."

Trình Tuyền làm như đang bảo vệ báu vật gia truyền, giọng cao lên: "Không muốn."

Nguyễn Thu Thu từ bỏ giấy dự: "... Được, tùy anh."

Dù sao vẫn tốt hơn tám ảnh cô ngã chổng vó trên tuyết kia nhiều.

Trình Tuyền nhận được ảnh của Nguyễn Thu Thu, nhanh chóng gửi cho Đồ Nam.

Trình Tuyền: "Quà lưu niệm của game mới làm dựa theo cái này."

Đang chịu thẩm vấn của bảy dì lớn tám bác cả, Đồ Nam:??? Tùy tiện như vậy sao?

Đồ Nam: Ọe

Đồ Nam: Đại boss, em nhìn thấy chị dâu đang trên vòng bạn bè, hai người đi trượt tuyết vui không? Đi chơi với chị dâu vui không?

Đồ Nam: Em nhớ hai người nhắm nhắm luôn, chờ sang năm, em sẽ về tìm hai người chơi nhóa nhóa ~~~

Đồ Nam: Đại boss, sao anh không về với em???

Sau khi gửi tin nhắn cuối cùng, màn hình đột nhiên nhảy ra một câu: Đối phương đã bật tính năng xác minh bạn bè, bạn không phải là bạn của anh (cô) ấy. Vui lòng gửi lời mời kết bạn trước...

Đồ Nam khóc.

Đại boss lại lại lại lại xóa cậu!

"Bà nhìn thằng bé này xem, độc thân quá lâu nên u buồn thành cái dạng này rồi, đáng thương..."

Đồ Nam nghe thấy càng khóc to hơn.

...

Chơi người tuyết thỏa thích rồi, cũng coi như là đặt một dấu chấm tròn viên mãn cho chuyến du lịch này. Hai người lên máy bay, Nguyễn Thu Thu thắt chặt dây an toàn.

Máy bay còn phải bay mấy tiếng nữa, tiếp viên hàng không đẩy xe nhỏ, dọn cơm canh đến trước mặt, Nguyễn Thu Thu kinh ngạc phát hiện, lại là phần ăn giống lần bay trước mà cô bảo không tệ.

Nhận ra cái nhìn chăm chú của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền giải thích: "Ăn gì cũng không thể bạc đãi chính mình."

Nguyễn Thu Thu: "... Nghe có vẻ có lý ha."

Cô cậu nấp lên, bên trên cơm có thêm hai con lươn, phong phú so với lần trước nhiều. Nguyễn Thu Thu ăn say sưa ngon lành, ăn hết hoa quả và món tráng miệng ngọt không còn một mảnh, nghe Trình Tuyền bảo đã chuẩn bị vài phần, cô lại mặt dày mày dạn gọi thêm một phần nữa.

Ngồi bên cạnh, Trình Tuyền không thích ăn cơm máy bay nhất, anh nhìn thấy Nguyễn Thu Thu ăn như gió cuốn, vốn là vị như nhai sếp bỗng nhiên lại thấy cũng có chút mùi vị.

Trình Tuyền: "Ăn rất ngon sao?"

Nguyễn Thu Thu: "Đương nhiên là ngon rồi. NÀY! Không được trộm lươn của em!"

Trình Tuyền nhai nhai.

Ừ, đúng là ngon thật.

Máy bay đã bay được nửa đường, tầng mây lạnh lẽo phía trên rất cuộc cũng lộ ra một màu xanh trong vắt, dần dà nhuộm một màu đỏ cam mỹ lệ. Lúc đầu Nguyễn Thu Thu nói muốn ngắm mặt trời lặn, chờ mãi chờ mãi lại ngủ thiếp đi. Hai mắt cô díp chặt lại, lông mi mảnh khảnh dày đặc, môi đỏ nhếch lên, ngủ rất ngay ngắn.

Tay cô đặt trên lan can, không nhúc nhích.

Trình Tuyền liếc qua liếc lại nửa ngày, động tác chậm rãi, tựa như tên trộm đang thừa dịp ông chủ không chú ý trộm đồ, yên lặng phủ tay lên mu bàn tay của Nguyễn Thu Thu, nắm chặt.

Chắc là Nguyễn Thu Thu ngủ rất say, không có phản ứng gì.

Nếu như lúc này có người có thể nghe được tiếng lòng của Nguyễn Thu Thu, chắc chắn sẽ nghe được cô tỉnh táo phân tích.

Nên tỉnh hay tiếp tục giả vờ ngủ đây?

Suy nghĩ lại chút...

Tác giả có lời muốn nói: Thu Thu: Tỉnh xấu hổ lắm, giả vờ ngủ
thôi_(:3" ∠)_

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 69

Editor: Hạ Cẩn

Trình Tuyền thực sự thực hiện lời hứa của mình.

Không để Nguyễn Thu Thu gói sủi cảo một mình, một nửa là sủi cảo lành lặn tròn trịa do Nguyễn Thu Thu làm, nửa còn lại là sủi cảo “mặt trắng” do Trình Tuyền làm. Anh cho rất nhiều nhân bánh, sủi cảo “mặt trắng” cho vào nồi bị bục mất mấy cái, suýt nữa thì biến thành canh, hại anh bị Nguyễn Thu Thu giấu cọt một hồi lâu.

Sau khi ăn hết hai đĩa rưỡi sủi cảo, Nguyễn Thu Thu sợ Trình Tuyền ăn quá dạ dày bục mất, vội vành ngăn lại hành vi không có chút tiết chế nào của anh.

Trình Tuyền cũng chỉ không biết tiết chế trong mấy chuyện ăn uống.

Đối với những chuyện khác, anh luôn bày ra bộ dạng mệt mỏi, không hứng thú, ngay cả công việc cũng làm xong thì tuyệt đối sẽ không lè mà lè mề lãng phí thời gian.

Lần đầu cảm nhận được không khí đón năm mới khi có thêm một người bên cạnh, Nguyễn Thu Thu cảm thấy khá tốt. Cô đã nghĩ kĩ, sang năm sẽ tiếp tục đi một thành phố khác đón tết, tốt nhất là đi

một bờ biển nào đó, chân trần tung tăng chạy khắp nơi, hưởng thụ mặt trời rực rỡ vốn không thuộc về mùa đông giá rét.

Ngồi trên sofa, Trình Tuyền đột nhiên hỏi: " Đi làm không?"

" Tất nhiên là đi rồi"

Cảm giác nằm ì ở nhà ăn không ngồi rồi thật chẳng tốt đẹp chút nào, vẫn nên có một công việc để cô an tâm mới được. Nguyễn Thu Thu không ngừng bóc quýt ăn, mấy quả quýt này là Trình Tuyền đi siêu thị mua về, vừa ngọt vừa mọng nước, quả thực là ngọt đến thấm vào lòng người.

"Anh ăn không?"

Nguyễn Thu Thu chưa nói hết câu, Trình Tuyền đã lấy miếng quýt trong tay cô, nhai nhồm nhoàm.

"... Ý em là anh tự mình bóc."

Trình Tuyền: "Cảm ơn."

Nguyễn Thu Thu: "Ha!"

....

Có lẽ là do ăn quá nhiều quýt, ngày hôm sau Nguyễn Thu Thu tỉnh lại, trên đầu lưỡi đã xuất hiện một vết nhiệt, lúc đánh răng đau, đau thấu tim gan, đau đến mức nước mắt doanh tròng.

Trình Tuyền còn tưởng là cô khóc.

Anh đứng tại chỗ trầm tư một lát, nói: "Nếu như không muốn đi làm thì không đi cũng được."

Nghe giọng điệu của anh giống như ông bố đang dỗ dành đứa con không muốn đi học, mang theo một chút cẩn thận. Nguyễn Thu Thu lập tức phản bác, lời vừa ra khỏi miệng liền biến thành giọng điệu lóng ngóng đấm nước mắt: "A... Mới không có... "

Trình Tuyền: "..."

Đau không nói lên lời, Nguyễn Thu Thu: "...". Được rồi, cô ngậm mồm lại ngay đây.

Lần nữa trở lại công ty, Đồ Nam chỉ thiếu nước khua chiêng gõ trống, đốt pháo vang trời, mang bằng cổ động đến hoan nghênh Nguyễn Thu Thu trở về. Cả quá trình, cậu nhiệt tình một cách lạ thường, chạy quanh Nguyễn Thu Thu, đông một câu tây một câu, nhiệt tình đến nỗi ngay cả ánh mắt trợ lý nhìn cậu cũng khó dấu ghét bỏ.

Đầu lưỡi Nguyễn Thu Thu đau đến chết đi sống lại, không tình nguyện mở miệng: "Ông phải ậu núi uồn nở cọt à?" (Không phải cậu nói muốn mở họp à?)

Ánh mắt Đồ Nam lập tức trở nên quỷ dị: "Chị dâu, chị làm sao vậy?"

Nguyễn Thu Thu: "Nhiệt iệng." (Nhiệt miệng)

Ánh mắt quỷ dị của Đồ Nam tỏ vẻ còn lâu cậu mới tin. Nhất định là đại boss mặt ngoài vô dục vô cầu nhưng thực tế mặt người dạ thú cắn nát đầu lưỡi của chị dâu rồi, đàn ông mà, luôn chỉ có một nửa là người, lúc đối mặt với crush đều chẳng khác gì súc sinh.

Nếu như Trình Tuyền biết Đồ Nam ví von anh như vậy, chắc chắn sẽ tổng cổ cậu khỏi Gia Trùng.

"Thì ra là vậy! Vừa hay, chị muốn lên uống trà không, bạn em vừa mang về ít trà ngon... "

"Ôi... Có iệc, ôi... đi ược!"

Cô thật sự sắp chống đỡ không nổi đợt tấn công mãnh liệt này của Đồ Nam nữa rồi, vội vàng chạy trốn chết, để lại Đồ Nam chết đứng ngây ra đó, mờ mịt gãi gãi đầu: "Không đúng, văn phòng của chị dâu ở chỗ này mà, chị đi đâu vậy?"

Thư ký đứng phía sau mỉm cười nói: "Đi một chỗ yên tĩnh."

Đồ Nam: "?? Gia Trùng chúng ta còn chưa đủ yên tĩnh sao?"

Thư ký tiếp tục mỉm cười: "Đúng vậy."

Đồ Nam: "... " Không hiểu vì sao, cậu lờ mờ nhận thấy vài phần ghét bỏ trong đôi đồng tử xinh đẹp của thư ký.

Nguyễn Thu Thu mượn cớ đi WC, lượn một vòng rồi trở về.

Đã lâu không gặp lão Mạnh, lão cười ha ha ngồi trên chỗ ngồi cạnh Nguyễn Thu Thu, chờ cô về. Cô vừa vào cửa, lão đã nhiệt tình hỏi: "Thu Thu! Tết năm nay đi chơi thế nào?"

Nguyễn Thu Thu đầu tiên phải nhìn trái nhìn phải, xác định chắc chắn là Đồ Nam không ở đây mới thở phào nhẹ nhõm: "Còn ược."

Lão Mạnh: "?? Cô sao vậy?"

Đây là lần thứ n trong ngày cô giải thích khoang miệng của mình bị nhiệt, lòng Nguyễn Thu Thu thật sự mệt mỏi.

Sau khi lão Mạnh hiểu rõ tình huống, quan tâm bảo Nguyễn Thu Thu ngồi xuống trước.

Bây giờ Nguyễn Thu Thu mới để ý, lão Mạnh đã đen đi một vòng, hốc mắt lại trắng nõn sạch sẽ. Lúc nhếch miệng cười sẽ lộ ra hàm răng trắng sáng dị thường, khiến Nguyễn Thu Thu suýt bật cười ra tiếng.

"Ai mười đi âu chơi?" (Hai người đi đâu chơi?)

"Haizz, đừng nói nữa. Đi Hải Nam một chuyến, chị dâu cô nói muốn có làn da khỏe mạnh màu lúa mạch, phơi nắng cả ngày mới nói cho tôi là cô ấy bôi kem chống nắng." Nói đến đây, lão Mạnh chưa xót rơi nước mắt: "Quá thảm rồi, tôi đây đặt hai tay trên bụng nằm ngủ, sau khi tỉnh lại thì bụng trắng xóa một đống, chị dâu cô suýt chết vì cười đấy."

Nguyễn Thu Thu bật cười, có thể tưởng tượng được thảm cảnh lúc ấy.

Lão Mạnh mang đặc sản Hải Nam về, hoa quả được vận chuyển theo đường hàng không về không hề rẻ, Nguyễn Thu Thu ngượng ngùng từ chối, lão Mạnh lại lấy lý do lão vất vả khổ sở mang tới, nếu như cô không muốn lão cũng lười mang về phản bác lại.

Có xoài, có dứa, đầy ắp mấy hòm.

Lão Mạnh vỗ vỗ vai cô: "Chờ lúc nào cô hết nhiệt rồi ăn, không sao đâu, mấy món này để lâu được."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô cũng không muốn chịu đựng loại hành hạ mang tên nhiệt miệng này nữa. Đau đến muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, khổ không sao kể siết. Một là đau răng, hai là đau lưỡi, thêm cả lần này dãi cả đến tự nhiên lại đau nghiêm trọng khác thường, đây đại khái là là thử thách đau đớn nhất trong tất cả thử thách trên đời rồi.

Bởi vì cứ há mồm ra là đau, Nguyễn Thu Thu không muốn nói chuyện, không muốn uống nước, ngay cả cơm cũng không muốn ăn, cứ như vậy ngồi trên ghế không nhúc nhích, một lòng chỉ có vẽ tranh.

Vẽ tranh khiến cô vui vẻ.

Ước chừng ngồi hơn nửa giờ, điện thoại vang nhỏ một tiếng, là tin nhắn của Trình Tuyền.

Trình Tuyền: Đến phòng làm việc của anh.

Nguyễn Thu Thu: ? Làm gì?

Trình Tuyền: Ăn cơm.

Nguyễn Thu Thu: ???

Cô đầu óc mơ hồ đi vào văn phòng của Trình Tuyền, còn tưởng là Trình Tuyền chưa ăn no. Sáng nay tỉnh lại đầu lưỡi đau vô cùng, Nguyễn Thu Thu buồn bực mất tập trung nên không có chuẩn bị cơm, tay không đi làm. Nghĩ đến việc Trình Tuyền không thích ăn cơm công ty, cho dù thức ăn của Gia Trừng ngon miệng có tiếng, còn lên hot search mấy lần, nghe đồn đầu bếp của họ là dùng một số tiền lớn để mời về từ khắp các nơi về.

Đẩy cửa ra, Trình Tuyền đang ngồi trên bàn làm việc, trên bàn bày mấy hộp cơm. Có cháo thanh đạm, có bánh bao nhỏ mềm mềm, còn có một đĩa đồ ăn phụ ngăn nắp.

Đưa mắt nhìn Nguyễn Thu Thu đi đến, Trình Tuyền cạy nắp hộp cơm, nói: "Ăn đi, đợi lát nữa sẽ nguội mất."

Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên hơi cảm động.

Trình Tuyền còn chuẩn bị cho cô những thứ này, thật không dễ dàng, thật sự trưởng thành rồi!

Nguyễn Thu Thu vừa húp cháo, vừa yên lặng bày tỏ nhất định phải báo đáp cho Trình Tuyền, làm cho anh một bữa tiệc lớn. Lúc này, Trình Tuyền mới chậm rãi nói: "Trưa nay anh vừa đi ăn tiệc."

Nguyễn Thu Thu: "Hả?"

"Đây là tặng không, không muốn ăn nên đóng gói mang về."

Ngậm cháo trong miệng Nguyễn Thu Thu nuốt vào không nổi, nhổ ra không xong: "?!"

Khát khao được sống của Trình Tuyền lập tức khôi phục: "Nói đùa."

"... Nói nữa ông đây đập chết anh."

"Nhưng món phụ đúng là được tặng."

Nguyễn Thu Thu:...

Trình Tuyền: "Ha. Vẫn là nói đùa thôi."

Nguyễn Thu Thu yên lặng kiềm chế khát khao muốn đá anh bay lên trời.

Đùa không vui chút nào! Bữa ăn này thực sự không thể ăn ngon lành được!

Cũng may Trình Tuyền đã quay lại làm người, lúc Nguyễn Thu Thu đang húp cháo, anh lấy một hộp thuốc trong ngăn kéo ra, chậm rãi lấy ra hai viên, lại rót một cốc nước sôi để ở một bên. Nguyễn Thu Thu đã húp xong nửa bát cháo, ánh mắt nhìn chăm chú vào đỉnh đầu cô khiến cô không thể không ngẩng đầu lên.

"Lại sao nữa?"

Trình Tuyền nghiêm túc hỏi: "Ăn ngon không?"

"Sao, anh ưong uồn ăn?" (Anh cũng muốn ăn?)

"Vay ngại quá... " Anh móc thêm một cái muỗng ra từ trong ngăn kéo.

Nguyễn Thu Thu:!!!

Ngại quá cái cờ cờ, anh dám đảm bảo cái thìa đấy không phải là chuẩn bị sẵn từ trước không!

Nguyễn Thu Thu nghiêm khắc từ chối việc cùng Trình Tuyền chia sẻ một cái bát, quan hệ của bọn họ còn chưa thân thiết đến mức có thể uống chung một chén cháo, xin anh tự trọng. Trình Tuyền yên lặng thu cái thìa lại, tiếp tục sâu kín nhìn chăm chăm Nguyễn Thu Thu uống cháo.

Nguyễn Thu Thu không hiểu vì sao lúc anh ở tiệm cơm thì không ăn, nhìn cô lại thì lại ngo ngoe rục rịch.

Cháo đã ăn, thuốc đã uống, Nguyễn Thu Thu đang định rời đi thì bị Trình Tuyền ngăn lại.

"Công việc bạn không?" Anh hỏi.

Nguyễn Thu Thu lắc lắc đầu.

"Vậy làm việc ở đây đi, thuận tiện có thể nhìn xem dự án mới."

"Được."

Nguyễn Thu Thu vốn định từ chối nhưng lại tưởng tượng đến cảnh văn phòng của cô có thể sẽ vinh dự được Đồ Nam tập kích vào bất cứ lúc nào, cô quyết định vẫn nên ở đây thì hơn. Đồ Nam mà dính người lên thì không phải là đáng sợ bình thường đâu, lắm lời đến mức Nguyễn Thu Thu không tìm ra cách nào để làm cậu dừng lại cả.

Cứ như vậy, hai người ngồi đối diện nhau, tự làm việc của mình.

Trên bàn làm việc đặt một chén trà đặc, nghe nói là rất tốt cho người bị nhiệt miệng, Nguyễn Thu Thu làm việc một lúc thì bắt đầu uống trà.

Trình Tuyền ngồi làm việc đối diện cô, hiếm khi thấy anh nghiêm túc như thế, Nguyễn Thu Thu sợ quấy rầy đến anh, tiếng thổi trà cũng cố gắng làm nhỏ đi chút.

Trình Tuyền nhìn màn ảnh máy tính, im lặng một lát.

Trong ánh nhìn mờ mịt của Nguyễn Thu Thu, anh xách ghế đến ngồi bên cạnh Nguyễn Thu Thu, quay laptop ra.

Nguyễn Thu Thu: "Anh làm gì đấy?".

Trình Tuyền bình tĩnh, tay phải dùng máy tính, tay trái nắm chặt lấy cái tay nhỏ mềm mại của Nguyễn Thu Thu, nắm chặt không buông: "Công việc."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Mẹ cha thằng này, gọi cô đến phòng làm việc để sàm sỡ cô đấy à?

Nguyễn Thu Thu đang định hát ra, Trình Tuyền nhìn về phía cô, nhỏ giọng nói: "Một lúc thôi."

Cặp mắt kia tỏ vẻ vô cùng tội nghiệp.

Nguyễn Thu Thu trầm mặc.

Thôi vậy, cũng nói là sẽ thử rồi, ôm cũng ôm rồi, vì một cái nắm tay mà giận dỗi cũng không cần thiết. Cô cầm chén trà lên nhấp nhẹ một ngụm, chỉ cảm thấy ngón tay Trình Tuyền khô ráo thon dài, lòng bàn tay có một vết chai mỏng, nắm chặt tay cô, tựa như là vất vả lắm mới bắt được một con cá trơn mượt trên sông, nói gì cũng không hịu buông ra.

Nắm nắm, Nguyễn Thu Thu bình tĩnh, đặt cốc trà xuống một bên, tiếp tục xem máy tính.

"Đại boss? Đại boss, em đến đây!"

Nguyễn Thu Thu giật mình, giống như bị bắt gian, bỗng nhiên vô thức hất tay anh ra. Khoảng cách giữa hai người bọn họ quá gần, người Nguyễn Thu Thu đụng phải Trình Tuyền, đang chuyên tâm công tác nên Trình Tuyền hơi sơ ý, cả người và ghế đều bị đụng ngã.

Đồ Nam vừa vào cửa liền nhìn thấy Đại boss nhà mình bị chị dâu đẩy trên mặt đất, rầm một tiếng, muốn bao nhiêu thê thảm thì có bấy nhiêu.

Cậu sửng sốt hồi lâu, mới lắp bắp nhỏ giọng nói: "Bạo, bạo lực gia đình?"

*Tác giả có lời muốn nói: Đồ Nam: Bạo lực gia đình là không tốt đâu!

*Lời editor: Lại thêm một tuần ăn chơi (; ㄟ__ㄟ)

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 70

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền: "..."

Đồ Nam vẫn giữ nguyên động tác lúc đẩy cửa tiến vào, vai vươn thẳng, đầu nhún thấp, tiếc thay cho một gương mặt anh tuấn lại bị động tác của cậu làm cho hèn mọn đi. Ánh mắt cậu dao động giữa không trung, có vẻ đang muốn giả bộ làm người qua đường chưa thấy gì nhưng lại thấy lương tâm cắn rứt, đành phải trở thành người qua đường chính nghĩa.

Đồ Nam thì thầm tiếp tục nói: "Chuyện này không tốt lắm đâu?"

Nguyễn Thu Thu đang định giải thích.

Đồ Nam tiếp tục nhỏ giọng nói: "Hay là... Chị dâu, chị về nhà lại tiếp tục?"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Đồ Nam mà không bị Trình Tuyền kéo vào danh sách đen, thiên lý bất dung.

Bị cấp dưới nhìn thấy cảnh "bạo lực gia đình", Trình Tuyền lại vô cùng bình tĩnh, chậm rãi chống đất đứng lên, nâng ghế dựa bị đổ dậy. Nguyễn Thu Thu lúng túng hỏi: "Anh không sao chứ? Ngã có đau không?"

Trình Tuyền không trả lời cô, chỉ sâu kín thờ dài.

Nguyễn Thu Thu hiểu Trình Tuyền đang chỉ cái gì.

Đồ Nam nhận ra bầu không khí lạ lùng giữa hai người đã bắt đầu xuất hiện, ngưng ngừng nói: "Chuyện em định nói cũng không quan trọng lắm, nếu đại boss đang bận vậy em ra ngoài trước. "

Người qua đường chính nghĩa chuồn mất, để lại vợ chồng hai người bốn mắt nhìn nhau.

Nguyễn Thu Thu nhất thời sốt ruột, quên cả đầu lười vẫn còn đau: "... Xin lỗi, anh không bị thương chứ?"

Ông chủ Trình lập tức tô vẽ: "Cả người đều đau."

"Không bị thương đến xương chậu đấy chứ? Có phải đi khám không?" Cẩn thận nhớ lại, Trình Tuyền từng vì cô mà gãy xương tay, rạn xương, Nguyễn Thu Thu không khỏi càng thêm áy náy.

Cô níu tay Trình Tuyền lại, chân chưa kịp bước ra thì cổ tay cô đã bị nắm chặt, chỉ nhẹ nhàng kéo một cái, Nguyễn Thu Thu lão đảo ngã vào trong lòng ngực Trình Tuyền. Tay anh ôm vòng ra sau lưng cô, kéo cô vào lòng ngực.

Đỉnh đầu truyền đến giọng chậm rãi của Trình Tuyền: "Hình như tốt lên nhiều rồi." Nói thì nói như vậy nhưng tay vẫn không chịu buông lỏng.

Mặt Nguyễn Thu Thu nháy mắt bốc khói.

Thằng cha này, lại tìm lý do sàm sỡ cô!

Đang lúc bị ôm chặt, Đồ Nam đã ra ngoài lại quay lại, cậu nghĩ nghĩ, bạo lực gia đình ở văn phòng không ổn lắm, nhớ đâu bị người khác nhìn thấy thì không hay nên quyết định quay lại khuyên chị dâu đóng cửa làm việc.

Đồ Nam gõ gõ cửa: "Cái đó..."

Nguyễn Thu Thu:!!!

Cô vô thức đẩy Trình Tuyền một cái, lúc kinh hoàng sức lực bùng nổ cực lớn, lấy sức dời non lấp biển đẩy Trình Tuyền ra, chân sau của anh đụng phải ghế dựa, chiếc ghế dựa đáng thương ầm một cái đổ trên mặt đất, may mà người không có việc gì.

Lúc Đồ Nam bước vào chỉ nhìn thấy Nguyễn Thu Thu dùng một tay đẩy ông chủ nhà mình đi xa thật xa.

Đồ Nam ngậy người một lúc, thì thầm: "Vẫn chưa kết thúc à?"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền: "..."

Buổi tối lúc về già nhà, Đồ Nam gửi không ít trái cây giải nhiệt, sắc mặt cuống cuồng vội vã, phảng phất như biếu quà cho lãnh đạo. Đây là một phần lòng tốt của cậu, chính là đang sợ đại boss về nhà lại bị đánh nữa, thảm quá đi!

Nguyễn Thu Thu nhìn cốp xe chất đầy trái cây, một nửa là đặc sản lão Mạnh cho, một nửa là tấm lòng của Đồ Nam, lâm vào trầm

tư.

Trình Tuyền lại sâu kín thờ dài.

Nguyễn Thu Thu: "... Thật xin lỗi."

Trình Tuyền yên lặng ôm trái cây đến một góc bỏ không, yên lặng về thư phòng tiếp tục làm việc, yên lặng ăn hoa quả sau cơm, cứ thế một câu cũng không nói với Nguyễn Thu Thu. Nguyễn Thu Thu áy náy nhưng không biết làm cách nào để bù đắp mới tốt. Ăn cơm xong, Bạch Long Mã đột nhiên online gọi Nguyễn Thu Thu cùng đi chơi PUBG, Nguyễn Thu Thu lập tức ném Trình Tuyền ra sau đầu, vô cùng hưng khởi đồng ý.

Đồng đội cùng chơi với Bạch Long Mã kỹ thuật không tồi, mang theo Nguyễn Thu Thu đi bắn PUBG nhiều lần, cả quá trình cô rất tập trung, chơi dị thường happy.

Trình Tuyền im lặng nhìn cô, nhận ra mình đã hoàn toàn bị bỏ.

Đợi đến lúc Nguyễn Thu Thu bắn PUBG xong, logout, quay đầu lại phát hiện Trình Tuyền vẫn còn chưa đi. Anh vẫn ngồi trên ghế sofa, đầu nghiêng về một bên dựa vào đệm, hai mắt nhắm chặt, chẳng biết ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Nguyễn Thu Thu sửng sốt.

Giờ này đi ngủ thì hơi muộn, nếu để Trình Tuyền nằm trên sofa ngủ một đêm thì không cẩn thận sẽ cảm lạnh mất, Nguyễn Thu Thu thò tay lại gần nhẹ nhàng đẩy đẩy bờ vai của anh.

"Trình Tuyền? Trình Tuyền?"

Trình Tuyền "uhm" một tiếng, lười nhác dụi dụi mắt.

Nguyễn Thu Thu: "Sao anh lại ngủ ở chỗ này chứ? Mau về phòng ngủ đi, đừng để bị cảm."

Trình Tuyền vẫn buồn ngủ, giọng hơi khàn khàn: "Còn chuyện chưa làm."

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Cái gì? Công việc vẫn chưa xong sao?"

Vừa dứt lời, cô lập tức rơi vào một vòng tay ấm áp. Có nhiệt độ cơ thể quen thuộc của Trình Tuyền, có mùi hương rất nhạt nhưng rất dễ ngủ. Nguyễn Thu Thu giãy giụa một lúc không có kết quả đành phải nhận mệnh, bị ôm chặt.

Anh ôm lúc lâu vẫn chưa chịu buông tay, Nguyễn Thu Thu đang định bảo anh buông ra, lúc này, đỉnh đầu truyền đến giọng chậm rì rì của Trình Tuyền.

"Sau lưng em, nhiều thịt."

Nguyễn Thu Thu: "... Im mồm!"

Biết ngay mà, miệng chó không mọc ra ngà voi!*

*Kẻ xấu không thể nói ra lời tử tế.

...

Qua vài ngày, vết nhiệt miệng cuối cùng cũng khỏi hẳn, Nguyễn Thu Thu tâm trạng rất tốt, gặp ai cũng mỉm cười.

Trải qua mấy lần kéo đen, xóa bỏ và dạy dỗ thâm thúy, Đồ Nam đã học xong phép tắc gõ cửa trước rồi mới vào. Cậu gõ cửa rồi kiên

nhấn chờ một lúc, sau đó mới tung ta tung tăng nhảy vào. Văn phòng chỉ có một mình Trình Tuyền, cạch cạch đánh máy tính.

Đồ Nam nhìn đông ngó tây, động tác lén lén lút lút, Trình Tuyền ngẩng đầu nhìn cậu.

Trình Tuyền: "Có việc?"

Đồ Nam đề thấp giọng nói, che miệng nói thầm: "Đại boss, dạo này không bị đánh nữa chứ. Em biết mà, đồ giảm nhiệt là hiệu quả nhất. Em nói với anh này, bệnh này..."

Trình Tuyền không thèm ngẩng đầu lên, cắt ngang lời Đồ Nam: "Gần đây ít việc lắm à?"

Đồ Nam cả kinh, vội vàng cứu chữa: "Thật ra em tới để báo cáo công việc!"

Trình Tuyền thờ ơ: "Ồ, vừa hay, hôm nay tăng ca. Biểu hiện cho tốt nhé!".

Đồ Nam: "..."

Cậu thật sự không nên ôm tâm tư hóng hớt đi vào! Đại boss chính là nhân tinh, sao có thể không nhìn ra tâm tư của cậu!

Hôm nay Nguyễn Thu Thu tam làm sớm, vừa hay đang muốn đi dạo phố.

Tài xế đưa cô đến trung tâm mua sắm còn mình thì ở dưới chờ. Tài xế riêng của bọn họ là một bác trai trung niên rất trung thực, ngày bình thường lúc lái xe không nói câu nào, miệng cũng rất kín. Nguyễn Thu Thu định sau khi nua quần áo xong sẽ mang một ít

bánh trái vào đồ uống xuống cho bác, cho dù bác ấy không ăn thì trẻ con trong nhà cũng sẽ thích.

Chuyện một mình đi trung tâm mua sắm đã trở thành thói quen của Nguyễn Thu Thu, cô bán hàng vừa nhìn thấy mặt cô liền cười tươi như hoa, cung kính dẫn Nguyễn Thu Thu đi chọn quần áo. Nguyễn Thu Thu nhìn thời gian còn sớm nên cô đi dạo chốc lát, thẳng đến lúc sắc trời tối xuống, thành phố lên đèn mới xách túi lớn túi nhỏ lên xe.

Cô tặng cho bác tài xế một phần bánh trái và đồ uống, bác tài ngày thường không nó sẽ gì hiếm khi tỏ vẻ ngượng ngùng như bây giờ, nói gì cũng không muốn lấy.

Từ chối thì từ chối thôi, Nguyễn Thu Thu dứt khoát đặt đồ ở trên xe, nói gì không mang đi, bấy giờ bác tài mới thẹn thùng nói cảm ơn.

Chiếc xe vững vàng lăn bánh, Nguyễn Thu Thu ngồi ở ghế sau xem điện thoại, nghĩ nghĩ, gửi tin nhắn cho Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu: Tối nay ăn gì?

Trình Tuyền: Được chọn?

Nguyễn Thu Thu: Anh biết thế là tốt, buổi tối nấu cháo mà húp đi.

Đợi một lúc lâu không thấy Trình Tuyền trả lời lại, có vẻ là đang chán nản kháng nghị, trong đầu Nguyễn Thu Thu lập tức hiện lên bộ dạng Trình Tuyền phiền muộn, giận mà không dám nói.

Nguyễn Thu Thu sung sướng suýt cười ra tiếng.

Bác tài nghìn thoáng qua Nguyễn Thu Thu qua gương chiếu hậu, thấy mặt mày cô tràn đầy ý cười không khỏi cũng mím môi mỉm cười theo. Ông bật máy nghe nhạc trong xe lên, trong xe vang lên tiếng đàn dương cầm du dương xoa dịu tâm hồn.

Chiếc xe vững vàng chạy trong đêm tối, khung cảnh hai bên đường nhanh chóng xẹt qua, dần trở nên mờ ảo.

Một chiếc xe việt dã mà đen dần dần theo kịp.

Khác với không khí nhẹ nhàng vui sướng trong xe của Nguyễn Thu Thu, chủ nhân chiếc xe này khuôn mặt dữ tợn, gương mặt căng cứng trong đêm tối trông thật hung ác, nếu lúc này Nguyễn Thu Thu có thể nhìn thấy mặt của chủ chiếc xe này nhất định sẽ khiếp sợ hét lên.

Là Từ Bích Ảnh!

Nhiều ngày không gặp, sắc mặt Từ Bích Ảnh ngày càng trở nên tiều tụy vàng vọt, nếu như nói một năm trước cô ta là một cô gái xinh đẹp, trang nhã tự nhiên thì giờ lại giống như tuổi đã xế chiều, mặt mày khô héo, toàn thân trên dưới tản ra tử khí nặng nề.

Từ lúc giờ trò hãm hại Nguyễn Thu Thu lần trước, trộm gà không thành còn mất nắm gạo, chỗ dựa duy nhất của Từ Bích Ảnh - Nam Cung Ngạo Thiên hoàn toàn rút đài, trong vòng một đêm, từ Tổng Giám đốc bá đạo biến thành một tên rác rưởi không có tí tiền đồ nào, Từ Bích Ảnh lại một lần nữa đặt cược sai lầm, mất hết hi vọng xoay người, khiến cô ta trở nên suy sụp, thất bại hơn cả đời trước.

Từ Bích Ảnh không cam tâm.

Cố Du rời bỏ cô ta, Trình Tuyền cũng nhớ mãi không quên con đàn bà kia, còn công khai hôn nhân của bọn họ.

Con ả Nguyễn Thu Thu kia rốt cuộc có gì tốt!

Nghĩ đến đây, Từ Bích Ảnh càng thêm phần nộ.

Hôm nay cô ta vốn mang tâm tư đồng quy vu tận với Nguyễn Thu Thu mà đến.

Cô ta phải kéo Nguyễn Thu Thu chết cùng!

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 71

Editor: Hạ Cẩn

Bên này, Nguyễn Thu Thu vẫn chưa cảm giác được nguy cơ sắp bùng nổ.

Cô ngồi ở ghế sau chơi điện thoại, Bạch Long Mã lại gọi cô đi chơi PUBG tiếp, Nguyễn Thu Thu nhanh chóng trả lời lại: "Chờ tớ về nhà đã, các cậu chơi trước đi."

Bạch Long Mã: "Vậy được, cậu nhanh lên chút nhé~~"

Dạo này cứ có thời gian là lại chơi PUBG, Nguyễn Thu Thu sắp biến thành chồn rồi. Game hại người!

*PUBG bên trung viết là 吃鸡, còn có nghĩa là "ăn gà".

Đồ Nam sẽ tiện đường đưa Trình Tuyền về bởi vậy tài xế lái xe thẳng về phía khu nhà. Nhìn cảnh cảnh sắc hai bên đường dần quen thuộc, Nguyễn Thu Thu nhét điện thoại vào túi, chuẩn bị đợi xe dừng.

Lúc này, đột nhiên một chiếc xe lao vút đến, cọt qua bên sườn, không đợi Nguyễn Thu Thu kịp phản ứng, đối phương lập tức lao lên, bên tai chỉ còn lại tiếng va đập "ầm", Nguyễn Thu Thu ngồi

không vững, ngã người về trước theo quán tính. Đầu đập thật mạnh vào tấm đệm ghế trước, dù mềm nhưng vẫn rất đau, Nguyễn Thu Thu không kìm được kêu đau, lập tức, cô nhanh chóng bám chắc vào chỗ tựa lưng tránh cho mình bị đập lần thứ hai.

Dưới tình huống cấp bách, bác tài gầm lên giận dữ: "Ngài hãy ngồi vững!"

Nguyễn Thu Thu vội vàng hỏi: "Sao lại thế này?!"

"Người kia cố ý!"

Bác tài vốn cho rằng có người định bắt cóc tổng tiền, sao có thể đoán được người ngồi xe bên kia - Từ Bích Ảnh đang ôm tâm tư đồng quy vu tận. Xe việt dã phát ra tiếng rít nhào trảm thấp trong bóng tối, ngoặt một cái, lao về phía bọn họ!

Từ Bích Ảnh đạp ga, không định chừa cho mình bất kỳ một con đường sống nào.

Giờ đây trong lòng cô ta, hận thù là tất cả.

Người qua đường hoảng loạn hét lên, cửa sổ xe mở ra một khe hở nhỏ, mái tóc phất phơ trong gió. Cô nhìn chòng chọc vào chiếc xe đối diện, tựa như muốn xuyên qua lớp kính chọc một lỗ trên người Nguyễn Thu Thu để cô biết được hậu quả của việc chọc giận người khác lớn đến cỡ nào.

Từ Bích Ảnh nghĩ đời này của cô ta coi như xong rồi. Cố Du chặt đứt quan hệ với cô ta, sau cô ta lại trở mặt với người trong nhà chỉ vì bọn họ muốn cô ta nghĩ thoáng ra, khuyên cô ta đi xem mắt, gả cho một người bình thường, sống cuộc sống tầm thường.

Từ Bích Ảnh cười khinh bỉ, cô ta sao có thể gả cho mấy kẻ thất bại tầm thường đó?

So với cuộc sống thanh thản, bình đạm, cô ta thà rằng gả cho người chẳng có gì khác ngoài tiền như Nam Cung Ngạo Thiên. Từ lúc sinh ra, cô ta đã tự ngủ với lòng, nhất định phải có một tình yêu mãnh liệt rầm rộ, cho dù là đời trước hay đời này, kỳ vọng lớn nhất của Từ Bích Ảnh vẫn là cuộc hôn nhân trong mộng đó.

Cô và người đó sẽ nắm chặt tay nhau bước vào lễ đường. Hoặc là gả cho tình yêu, hoặc là cho tiền, ít nhất phải được một trong hai.

Đời trước vì sai lầm đặt nhầm kỳ vọng lên Trình Tuyền nên cô ta mới phải sống tạm bợ, lưu lạc, thất vọng khốn cùng, làm sao mà biết được Trình Tuyền là ông chủ của Gia Trừng. Nhớ đến đời trước mình đã phải sống khốn khổ như vậy, vậy mà từ đầu đến cuối, Trình Tuyền đều vững tâm không để ý đến cô ta, trơ mắt nhìn cô ta bước dần đến cái chết, Từ Bích Ảnh lại càng thêm hận.

Cô ta hận Trình Tuyền lạnh lùng, càng hận hơn làm Trình Tuyền phân biệt đối xử. Nếu Trình Tuyền đối với tất cả mọi người đều lạnh nhạt như thế thì có lẽ cô ta sẽ không tuyệt vọng và phẫn nộ như bây giờ. Nhưng lúc cô ta nhìn thấy Trình Tuyền đích thân vạch ra thân phận của mình, treo cho loại đàn bà như Nguyễn Thu Thu danh hiệu bà chủ Gia Trừng, Từ Bích Ảnh cảm thấy mình bị sỉ nhục sâu sắc, cảm giác đó nhục nhã như bị cởi sạch quần áo ném trên đường.

Sự đối lập quá đối mạnh mẽ này đã khiến Từ Bích Ảnh ngày càng cảm thấy thống khổ.

Nguyễn Thu Thu đã có tiền, đã chiếm được người đàn ông hoàn mỹ về mọi mặt như Trình Tuyền mà vẫn còn đi quyến rũ hy vọng duy

nhất của ta, Cổ Du!

Cô ta không cam tâm!

Sống lại một đời sao có thể lại kết thúc như vậy, cuộc sống khác xa với cuộc sống mà cô ta mong muốn!

Một khi đã như vậy, sao trời cao lại cho cô ta trùng sinh! Vì sao lại để cô ta phải trải qua cuộc sống còn thống khổ hơn cả đời trước! Trơ mắt nhìn những thứ vốn là của mình bị cướp hết đi, mỗi ngày đều phải giãy dụa trong đau khổ.

Nếu không phải Nam Cung Ngạo Thiên cũng hoàn toàn vứt bỏ cô ta, cô ta sẽ không sụp đổ đến tình trạng như bây giờ.

- ---- Ngay cả loại phế vật như hấn cũng dám ghét bỏ cô ta, dựa vào đâu!

Trong lúc hai người cãi nhau, Từ Bích Ảnh ác hướng đảm biên sinh*, máu nóng xông lên đầu, tiện tay cầm dao gọt trái cây chọc một phát vào người Nam Cung Ngạo Thiên. Vết dao không đến mức trí mạng, Từ Bích Ảnh vốn định tự mình kết thúc, hoàn toàn chấm dứt đời thứ hai hoang đường này, lúc này cô ta chợt nhớ tới Nguyễn Thu Thu, cô ta không cam tâm chết một mình, loại phụ nữ không biết xấu hổ như Nguyễn Thu Thu lại vẫn dương dương đắc ý sống thỏa mái, Nguyễn Thu Thu không xứng được sống!

*(恶从胆边生: Ác tòng đảm biên sinh) xuất phát từ câu (怒从心头起, 恶向胆边生: Nộ tòng tâm đầu khởi, ác hướng đảm biên sinh). Câu nói xuất phát từ những truyện về lịch sử thời ngũ đại nói về Chu Ôn khi không nghe được mọi việc tốt đẹp, tức giận từ trong tâm ra mà có thể bất chấp làm mọi việc.

Cho nên, cô ta đã tìm đến tận cửa.

"Tiền là của tao, người cũng là của tao!" Từ Bích Ảnh gào rống.

Hai xe va chạm với nhau chỉ còn là chuyện của vài giây đồng hồ nữa, tim Nguyễn Thu Thu nhảy lên tận cổ, chẳng biết tại sao, một cơn khủng hoảng chưa bao giờ có bao phủ lấy cô khiến cô toàn thân run rẩy. Cô thấy bác tài đang cật lực đánh tay lái, cô nghe thấy tiếng bánh xe vang lên tiếng két chói tai trên mặt đường do chuyển bánh đột ngột. Chiếc xe kịch liệt lật sang một bên.

Trong giây phút cái chết gần trong gang tấc, trong tâm trí Nguyễn Thu Thu đột nhiên hiện ra gương mặt của Trình Tuyền.

Cô nghĩ, nếu cô xảy ra chuyện, Trình Tuyền không có cơm ăn thì phải làm sao bây giờ? Anh sẽ ngồi xồm trên nền tuyết chờ cô, giống như lần đó, cứ mãi chờ cô trở lại?

Anh nói, đừng đi.

Anh nói, anh thích em.

Anh nói, ôm một lát thôi.

Mà cô nên trở về trả lời anh mới phải.

"Àm!"

...

...

...

Một tiếng nổ vang lên như muốn phá tan bầu trời. Màng nhĩ không chịu nổi, quanh tai chỉ còn những tiếng ong ong, cơ thể chịu va chạm kịch liệt khiến cho dây thần kinh cả người chập chập theo. Chỉ có vài giây đồng hồ ngắn ngủi, trong hệ ngân hà cách xa vạn dặm, bầu trời như nứt ra, những ngôi sao xinh đẹp nổ tung hóa thành pháo hoa lộng lẫy mà tráng lệ nhất thế gian, rào rạt rơi trên mặt đất, không một tiếng động.

"A-----"

"A-----"

"Phu nhân! Phu nhân!"

Đầu như bị nhét một cái chuông lớn vào, nghe như ai đó đang gõ một bài hát chúc mừng năm mới, âm vang đến khiến cô choáng váng, nhưng lại cực kỳ tỉnh táo. Mí mắt xốc lên, trong màu đen tĩnh mịch lộ ra mà sắc trần xe cùng với khuôn mặt nôn nóng của bác tài đang đong đưa.

"Ngài có ổn không? Tôi đã gọi xe cứu thương rồi, ngài đừng sợ, ông chủ đang trên đường tới..."

Nguyễn Thu Thu ngây ngốc chớp chớp mắt: "Tôi không chết?"

Bác tài tìm một tấm vải đè vào vết thương trên trán của Nguyễn Thu Thu, cẩn thận nói: "Chỉ sợ trán tạm thời có sẹo rồi."

Thì ra tiếng chuông xôn xao nổ vang kia là tiếng đầu cô đập mạnh vào kính chắn gió.

Nguyễn Thu Thu chậm chạp giữ khăn vải trên đầu, cả người run lên, tai qua nạn khỏi mới biết đau là gì, hít một ngụm khí lạnh, toàn

thân cứng đờ.

Cô khàn giọng hỏi: "Bác không sao chứ?"

Ngồi ghế lái càng dễ bị thương hơn.

Bác tài nói: "Tôi không sao, tôi đánh tay lái tránh đi được nhưng đuôi xe vẫn bị đụng vào nên mới khiến cho ngài bị thương."

"Không sao thì tốt, không sao thì tốt."

Nguyễn Thu Thu run run ngồi thẳng người, quả nhiên trên kính chắn gió có một khối máu đọng lại, trông đến sợ.

Hủy dung thì hủy dung, cô cũng không phải minh tinh, cũng không phải dựa mặt mà sống, còn mạng là tốt rồi.

Trong giờ phút đó, Nguyễn Thu Thu cơ hồ cho rằng mình đã ngủm củ tỏi rồi, có lẽ sẽ bay vút vưởng sang một thế giới khác.

"Đúng rồi... hung thủ đâu?"

Bác tài chỉ chỉ vào nơi nào đó sau lưng Nguyễn Thu Thu: "Đụng vào tường rồi. Là một cô gái, đã hôn mê bất tỉnh?"

"Cô gái?"

Nguyễn Thu Thu có dự cảm chẳng lành: "Cháu xuống xem một lát."

"Phu nhân..."

"Không sao đâu, không sao đâu, bây giờ cháu chỉ hơi văng đầu thôi, không có gì đáng ngại đâu ạ."

Bác tài cẩn thận từng li từng tí đỡ cô xuống xe. Xung quanh hiện trường tai nạn có rất nhiều người qua đường tò mò vây xem, chỉ chỉ trỏ trỏ. Bác tài phanh xe ở giữa đường, đuôi xe bị hư hỏng vô cùng nghiêm trọng, nếu thật sự trực tiếp đâm đầu vào, chắc là sẽ đâm cô nát thành bánh bao thịt mất.

Nguyễn Thu Thu rùng mình nhìn về phía chiếc xe của Từ Bích Ảnh. Xe việt dã màu đen đâm vào tường, kính xe vỡ vụn văng ra khắp nơi, linh kiện bên ngoài bắn tung tóe, nhìn là đoán được tốc độ của đối phương nhanh đến mức nào.

Nguyễn Thu Thu chậm rãi đi đến trước chiếc xe.

Đầu xe vặn vẹo biến dạng, cô gái ngồi trên ghế lái mặt đầy máu tươi, bị kẹt chặt trên ghế lái sống chết không rõ. Gương mặt kia vàng vọt, ảm đạm, bị mảnh kính vỡ đâm vào rách toác, nhìn càng thêm ghê người.

Đời này của Từ Bích Ảnh đã hoàn toàn xong rồi. Hành động của cô ta hôm nay đủ để cô ta ngồi tù một gông, cho dù là dùng tiền vớt vát, loại chuyện như có ý định mưu sát bà chủ của Gia Trường tất nhiên sẽ khiến tất cả mọi chuyện của cô ta bị moi ra ánh sáng, lăn qua lộn lại rồi thổi phồng lên khiến cả đời cô ta không được an bình.

Nguyễn Thu Thu vẫn còn mơ hồ nhớ trong truyện miêu tả Từ Bích Ảnh như thế này.

Nói cô ta không quá đơn thuần vì lúc nhỏ từng đã từng trải qua biến cố gia đình, cô ta khát vọng tình cảm và chôn vùi hơn người bình thường rất nhiều. Nhưng lúc đó là câu chuyện đã gần đi đến hồi kết, Nguyễn Thu Thu lúc ấy vốn định chửi tác giả cưỡng ép vặn nhân vật vào cái khuôn vốn đã sụp đổ từ lâu.

Từ lúc bắt đầu, cuộc sống Từ Bích Ảnh đã được định trước là nhiều biến số, dễ thất bại.

Cô ta đem cuộc sống của mình gửi gắm cho người khác thì phải chấp nhận hậu quả như vậy thôi. Tương lai của cô không phải liên quan đến cô ta mà là liên quan chặt chẽ với người đàn ông mà cô ta "đặt cược".

Nguyễn Thu Thu nhớ rõ, lúc cô xem xong hết cuốn sách này chỉ có một cảm nhận ----

Từ Bích Ảnh từ nhỏ đến lớn không có một chút sở trường nào, cho dù là theo đuổi Trình Tuyền hay là giữ lại Cố Du thì từ đầu đến cuối cô ta luôn sống tách rời với xã hội. Cô ta không có sở thích gì, bạn bè cô ta cũng chỉ khổ tâm nghiên cứu làm sao để gả cho đàn ông tốt, còn bày đủ loại mánh khéo cho cô ta. Cô ta không muốn làm việc, chỉ muốn lán muốn làm một người vợ nhàn hạ, giống như một đóa hoa thổ ti, dành cho chồng sự ấm áp và dịu dàng lớn nhất, muốn là một người phụ nữ đằng sau một người đàn ông thành đạt, luôn luôn ủng hộ đối phương.

Cho dù nam chính trong tiểu thuyết vĩnh viễn không ly hôn, sẽ luôn yêu nữ chính, không rời không bỏ. Nguyễn Thu Thu vẫn không nhận được nghĩ, Từ Bích Ảnh không hề có bất kì liên hệ với cuộc sống của Cố Du, không có bất kì tiếng nói chung nào ngoại trừ chuyện nhà, một cuộc hôn nhân như vậy liệu sẽ duy trì được bao lâu.

Nếu ngày nào đó bọn họ ly hôn, liệu cô ta có còn dũng khí sống khí sống không?

Hiện tại xem ra... Từ Bích Ảnh, chưa hẳn có thể làm như cô ta nói: vững vàng không ngã.

Nguyễn Thu Thu nhìn bộ dạng thê thảm của cô ta, cũng không biết nên nói gì hơn, chỉ thở một hơi thật dài.

Sau lưng vang lên tiếng còi inh ỏi của xe cảnh sát vào xe cấp cứu, phảng phất như đang nói --- từ ngữ liên quan đến " tương lai", "hi vọng", "tốt đẹp" đều đang dần xa khỏi cuộc sống của Từ Bích Ảnh, dần dần biến mất.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 72

Editor: Hạ Cẩn

Trong đám đông ồn ào không thiếu người táy máy, không hiểu ngọn nguồn, quay video, phát trực tiếp, chụp ảnh đăng lên đủ loại mạng xã hội, ồn ào hò hét loạn cả lên, âm thanh ầm ĩ gần như át cả tiếng còi xe cảnh sát.

Nguyễn Thu Thu đứng một bên, đưa mắt nhìn 120 cẩn thận cứu Từ Bích Ảnh đang bất tỉnh nhân sự ra, đặt lên cán cứu thương.

Lúc này, một bóng người nhanh chóng chen chúc xuyên qua đám đông, vội vã chạy về hướng Nguyễn Thu Thu.

Bóng người kia là Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu đứng đó, hơi buồn, lại không biết lúc này mình đang suy nghĩ cái gì. Lúc cô ngẩng đầu lên đã lập tức va vào một cái ôm quen thuộc ấm áp, cô lão đảo lui lại vài bước mới đứng vững, bấy giờ mới hồi phục tinh thần, kinh ngạc: "Trình Tuyền?"

Trình Tuyền không bình tĩnh như mọi ngày, hô hấp của anh nặng nề, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Hai gò má của Nguyễn Thu Thu kề sát trên quần áo của anh, cách lớp vải mềm mại có thể nghe

được nhịp tim thỉnh thoảng mạnh mẽ của anh. Anh không nói một lời, chỉ là lúc ôm chặt Nguyễn Thu Thu, tay vẫn run lẩy bẩy.

Tay cô chỉ chạm được đến quần áo ở sống lưng của anh, mồ hôi ướt nhẹp, cả người đều mang hơi nóng, trên đường đi phải chạy nhanh lắm mới thành ra như vậy.

Nguyễn Thu Thu bị ghì chặt, không thở nổi.

Hốc mắt cô đỏ lên, hành động của Trình Tuyền lại làm sự sợ hãi cất giấu trong lòng cô này giờ trào ra, hiếm khi không kháng cự lại vòng ôm của Trình Tuyền.

Âm thanh rối loạn bên tai vẫn luôn kéo dài chưa từng dừng lại, đám phóng viên đánh hơi được chuyện hay lập tức chạy tới, muốn cướp tư liệu trực tiếp để đưa tin, cũng may bên phía cảnh sát đủ người, lại thêm nhân viên của Gia Trừng cũng có mặt, Nguyễn Thu Thu mới tránh được giông bão dư luận.

Nguyễn Thu Thu ngồi lên một chiếc xe cứu thương khác, Trình Tuyền không nói gì suốt từ nãy đến giờ, chỉ cầm tay của cô, ngón tay cứng nhắc, dùng sức rất lớn khiến Nguyễn Thu Thu cũng cảm thấy hơi hơi đau.

Từ Bích Ảnh được đưa đi cấp cứu ICU*, Nguyễn Thu Thu được đưa đi kiểm tra toàn diện, rất nhanh đã có kết quả.

*Khu Chăm sóc Tích cực (ICU) là một khoa chuyên môn cao giành cho các bệnh nhân cần theo dõi, chăm sóc điều dưỡng chuyên sâu và hỗ trợ hô hấp phức tạp.

May mà não chỉ bị chấn động nhỏ, nghỉ ngơi mấy ngày là không có gì đáng ngại.

Vết thương trên trán đã được băng bó, vẫn còn cảm giác nhói nhói, trên quần áo bị dính vài vết máu khiến nhìn Nguyễn Thu Thu trông khá thảm. Cô ngồi trên giường bệnh, im lặng đối diện với Trình Tuyền hồi lâu, bấy giờ mới nhỏ giọng nói: "Em... Thật ra không có việc gì đâu."

Làm kiểm tra toàn thân thật sự là quá thừa, Nguyễn Thu Thu xót cho đồng tiền kia quá.

Trình Tuyền lờm cô, đôi mắt dài nhỏ lúc nhìn chăm chăm Nguyễn Thu Thu đen kịt, mất đi vẻ hồ hững lại rất dọa người khiến Nguyễn Thu Thu tức khắc ngưng ngưng, về tự tin lúc này lập tức biến mất.

Được được, kiểm tra thì kiểm tra, coi như lần kiểm tra sức khỏe cuối cùng của năm.

Hiệu suất làm việc của cảnh sát cao thật, mới đó mà đã lấy được video hiện trường. Từ Bích Ảnh ôm tâm lý đồng quy vu tận đương nhiên sẽ không nghĩ đến việc xóa bỏ chứng cứ, trong video có đầy đủ bằng chứng để cô ta nhận một lần dạy bảo cả đời khó quên.

Một cảnh sát gõ cửa, muốn lấy lời khai.

Nguyễn Thu Thu trung thực báo cáo hành tung cho cảnh sát, anh cảnh sát nghiêm túc nhớ kỹ, nhíu mày nói: "Cô ta tội gì phải thế."

Nguyễn Thu Thu: "Làm sao vậy?"

"Trước khi người này lái xe đâm cô đã đâm bị thương một người đàn ông, người đàn ông này đã ở cùng cô ta nhiều ngày, trước mắt đang cấp cứu ở một bệnh viện khác... Quan trọng nhất chính là, vừa rồi trong lúc cấp cứu, bệnh viện kiểm tra thấy trong bụng cô ta có

thai chết, không cứu được nữa, cha của đứa trẻ rất có khả năng là người đàn ông kia."

Nguyễn Thu Thu hoảng hốt, lẩm nhẩm: "Không phải là... Nam Cung Ngạo Thiên..."

Cha ruột của đứa bé, tuyệt đối không thể nào là Cố Du.

"Tóm lại, chuyện tiếp theo cứ giao cho chúng tôi phụ trách, cô đừng lo lắng."

"Ngài Trình, có thể ra ngoài nói chuyện một lát không?"

Trong ánh mắt nghi hoặc của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền theo cảnh sát ra ngoài, hai người đứng trên hành lang, lúc này cảnh sát mới nói ra: "Người nhà của người tình nghi hi vọng có thể hòa giải bên ngoài tòa án, cũng tỏ vẻ sẽ dùng hết khả năng để khắc phục tình hình. Anh Trình, anh..."

"Không cần." Anh đột ngột ngắt lời cảnh sát.

Giọng Trình Tuyền chậm rãi, có thể nghe ra được cơn tức giận chưa hề vơi bớt ẩn sau vẻ lạnh lùng lý trí.

"Bọn họ tốt nhất đừng chữa lợn lành thành lợn què."

"Được rồi, tôi biết. Tôi sẽ truyền đạt ý kiến của anh cho họ."

Sau khi cảnh sát rời đi, phòng bệnh một người lại lập tức rơi vào im lặng tĩnh mịch. Nguyễn Thu Thu ngồi một lúc, cúi thấp đầu, tóc mai toán loạn.

Trình Tuyền đi vào, sắc mặt khôi phục lại vẻ bình thường, anh cầm tay Nguyễn Thu Thu hỏi: "Còn đau không?"

"A... Vẫn ổn."

Nếu không phải anh vẫn đang siết chặt tay cô, cô sẽ tin rằng Trình Tuyền đã sớm bình tĩnh lại.

Lòng bàn tay toát mồ hôi, cảm giác ươn ướt khiến Nguyễn Thu Thu hơi khó chịu nhưng lúc này cô lại không muốn rút tay lại, bây giờ lại giống như cô đang an ủi Trình Tuyền, rõ ràng cô mới là người bị thương mà, Trình Tuyền phản ứng còn mạnh hơn cả cô.

"Thật ra... Trong khoảnh khắc đó, em rất sợ mình sẽ chết."

"..." Ánh mắt của anh chuyển đến người cô.

"Em còn tưởng mình sẽ không gặp được anh nữa."

Dáng vẻ Nguyễn Thu Thu vụng về thảng thốt khiến lòng Trình Tuyền dâng lên chút vui mừng, chờ đợi một thời gian dài đằng đẳng cuối cùng cũng được đáp lại, sao có thể không đây.

Không đợi Nguyễn Thu Thu phản ứng, anh ôm chặt cô vào trong ngực. Anh nhẹ nói: "Không đâu, sẽ không có ngày đó."

"Cộc cộc cộc!" Tiếp gõ cửa kèm theo giọng vội vàng cách một tấm cửa truyền đến.

"Chị dâu! Chị dâu, chị ổn chứ! "

Đồ Nam làm việc cực nhanh, xử lý xong mọi việc bên ngoài là lập tức chạy đến bệnh viện. Cho dù bác tài đã nói rất rõ Nguyễn Thu Thu chỉ bị thương nhỏ, phản ứng và sắc mặt lúc đó của Trình Tuyền vẫn khiến Đồ Nam đời này khó quên được. Cậu thật sự bị dọa sợ

rồi, nhanh chóng xử lý xong việc bên ngoài là lập tức tranh thủ chạy đến.

"Chị dâu!"

Đồ Nam lố mững đẩy cửa ra, lọt vào tầm mắt cậu là hình ảnh đại boss ôm chặt chị dâu trong lòng ngực. Cái liếc xéo đầy chết chóc của đại boss khiến Đồ Nam ý thức được, mình chắc là, có lẽ, có khả năng lại lại lại đến không đúng lúc rồi.

Đồ Nam lúng túng gãi gãi đầu: "... Không sao là tốt."

Bầu không khí bị phá vỡ, Nguyễn Thu Thu cũng không thể nói tiếp. Nhưng, thời gian của bọn họ còn rất dài, cũng không vội, Nguyễn Thu Thu gọi Đồ Nam lại, cảm ơn cậu đã đến thăm.

Cho dù Đồ Nam có hơi lố mững nhưng cậu cũng là vì lo lắng cho sự an toàn của cô. Cảm giác có người quan tâm thật tốt.

Nguyễn Thu Thu nghiêm túc nói: "Cảm ơn."

Đồ Nam sửng sò, lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng nói: "Sao đột nhiên chị lại nghiêm túc vậy, em không quen. Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi."

Hiếm khi Nguyễn Thu Thu thấy da mặt cậu mỏng như thế, không kìm nổi bật cười.

Mặt Đồ Nam càng đỏ hơn, tinh lực dồi dào nịnh nọt: "Chị dâu, chị đẹp thật, mặt bị thương mà vẫn đẹp như vậy."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyển: "..."

Ngày thường cũng đều là nhân mô cầu dạng, sao lúc khen cô lại càng nói càng biến chất thế.

Đồ Nam nhận thấy tình hình hiện tại càng bời càng đen, vội ho một tiếng, nhanh chóng lảng sang chuyện khác: "Đúng rồi, chuyện còn lại có Phó Tử Trùng ở đây, nên làm sẽ nào thì sẽ làm như thế, chắc chắn sẽ không để hung thủ thoát tội."

"Vậy thật cảm ơn mọi người."

Đang nói, ngoài cửa lại vang lên tiếng "cộc cộc cộc", cửa bị đẩy ra, người đến là Cố Du.

Anh chạy vội tới từ công ty, lại phải tránh đám paparazzi, quần áo lộn xộn, trông vô cùng chật vật. Anh bước nhanh tiến vào, đầu tiên là xác định tình trạng của Nguyễn Thu Thu, sao khi chắc chắn là cô không có vấn đề gì, dây thần kinh căng thẳng suốt này giờ mới thả lỏng được một chút.

Cố Du cười khổ, ánh mắt lộ rõ vẻ xấu hổ: "Thật xin lỗi, dù biết lúc này xin lỗi cũng đã quá muộn, là do vấn đề của tôi đã gây cho em phiền phức lớn như hôm nay, sau khi giải quyết xong chuyện lần này, tôi sẽ viết đơn từ chức nộp cho bộ phận nhân sự, tôi lấy danh dự của tôi ra thề sẽ không bao giờ để Từ Bích Ảnh có cơ hội làm chuyện thương tổn đến em..."

"Xin anh đừng nói như vậy."

Cố Du luôn ôm hết trách nhiệm về mình. Mắt thấy anh ngay cả công việc cũng sắp từ bỏ, Nguyễn Thu Thu vội vàng cắt ngang: "Giữa Từ Bích Ảnh và tôi có chút hiểu lầm và mâu thuẫn nhưng những chuyện này đều không liên quan gì đến anh, cũng như không

có liên quan đến những người khác, cho nên anh không cần tự trách."

Cố Du sửng sốt, cho rằng Nguyễn Thu Thu đang cố an ủi anh, khó nén chua xót giật giật môi.

"Cho dù là thế, hôm nay cô ấy đi đến bước đường này cũng có trách nhiệm của tôi. Tôi không nên vì tức giận mà bỏ lại cô ấy, khiến cô ấy từng bước một bước lên con đường không thể quay đầu này."

Nghe Cố Du nói vậy, Nguyễn Thu Thu nhú mày càng chặt hơn.

"Tôi không ngờ anh lại có suy nghĩ như vậy."

"Tôi..."

"Anh đã từng xúi giục cô ấy? Đã từng ám chỉ cô ấy à?" Cố Du đang muốn lên tiếng giải thích thì lại bị Nguyễn Thu Thu cướp lời, "Người trưởng thành thì nên sẵn sàng nhận hậu quả với mỗi quyết định của mình. Không chiếm được thứ mình muốn thì cố sức đi hại người khác, nhân sinh quan này là anh dạy cô ấy à? Nếu như không phải, anh dựa vào đâu mà muốn ôm hết trách nhiệm? Rốt cuộc anh thánh mẫu đến mức nào vậy?"

Cố Du bị Nguyễn Thu Thu hỏi dồn dập, á khẩu không trả lời được.

Nguyễn Thu Thu đứng lên, sắc mặt nghiêm túc chưa từng thấy, thậm chí biểu tình còn là hận sắt không rèn thành thép. Cô nhìn chằm chằm vào đôi mắt đang cố né tránh của Cố Du, giọng chậm dần: "Chính vì anh luôn luôn thay gánh chịu trách nhiệm thay cô ấy mới khiến cô ấy mang tâm lý may mắn như thế, mới khiến cô ấy

nghĩ rằng cho là dù làm ra chuyện gì thì cũng có người đứng sai chịu trách nhiệm thay cho mình.

Cố Du, mọi người đều là người trưởng thành rồi, mỗi người đều là một cá thể độc lập, có quá nhiều chuyện không liên quan đến anh, ví như chuyện này."

"..."

Phòng bệnh lặng ngắt như tờ.

Cố Du ngu ngơ đứng đờ tại chỗ, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Loại tình huống nghiêm túc như vậy, Đồ Nam vẫn không nhận được tiếng lòng, vặn volume nhỏ nhất, bày tỏ tình cảm: "Chị dâu đẹp trai xuất sắc!"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cố Du chậm chạp chớp chớp mắt, cẩn thận ngấm lại lời Nguyễn Thu Thu nói với anh một hồi lâu, anh thoải mái thở phào.

"Cảm ơn, tuy rằng có lẽ tôi sẽ không làm được ngay.... Nhưng tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm với bản thân mình!"

"Vậy là tốt rồi" Nguyễn Thu Thu lấy ra phong phạm của bà chủ: "Ngày mai tiếp tục đi làm nếu không trừ tiền thưởng."

Cố Du cười theo.

"Đúng rồi, Từ Bích Ảnh bên kia---"

"Không biết, tôi vẫn chưa kịp sang." Phải chạy đến phòng khám của Nguyễn Thu Thu xác định cô không có chuyện gì mới có thể an tâm được.

Sau khi vào phòng bệnh, nhìn hai người vẫn luôn nắm chặt tay nhau, ánh mắt Cố Du lập lờ, nói trong lòng không cảm thấy mất mát thì là giả, nhưng anh vẫn đang cố gắng điều chỉnh tâm lý của mình để có thể quên đi đoạn tình cảm mãi mãi không bao giờ có kết quả này nhanh một chút.

Đang nói, cảnh sát làm biên bản vừa rồi đi tới, thấy trong phòng nhiều người như vậy thì hơi sừng sốt, nói: "Cô Từ đã tỉnh, mọi người có muốn đi gặp cô ấy không?"

"Tôi sang thăm Từ Bích Ảnh." Cố Du nói.

"Đúng rồi, cô ấy nói hi vọng lúc lập biên bản có thể có cô Nguyễn ở hiện trường."

Lời cảnh sát vừa dứt, mọi người hai mặt nhìn nhau. Ánh mắt cô nhìn vào Trình Tuyền theo bản năng, Trình Tuyền vững vàng cầm chặt tay của cô, ý bảo cô an tâm.

Nguyễn Thu Thu cầm chặt tay anh, mím môi mỉm cười.

"Tôi cũng qua đó vậy." Coi như chấm dứt đoạn nghiệt duyên với Từ Bích Ảnh.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 73

Editor: Hạ Cẩn

Nằm trên giường bệnh, Từ Bích Ảnh đã bình tĩnh lại.

Bên cạnh là mấy anh cảnh sát và người nhà Từ Bích Ảnh, vừa thấy Nguyễn Thu Thu bước vào, mấy người lập tức rưng rưng nước mắt, bộ dáng như sẵn sàng quỳ xuống dập đầu với Nguyễn Thu Thu để cô tha cho Từ Bích Ảnh nếu cần. Bọn họ làm náo loạn như vậy khiến tình cảnh trở nên giống như Nguyễn Thu Thu ỷ thế hiếp người, dùng quyền lực bắt nạt người khác, còn Từ Bích Ảnh mới thật sự là người bị hại.

Nhìn thấy Cố Du bước vào thì nhào lên như thể nhìn thấy người thương khiến Cố Du bận tối mắt tối mũi, nhẹ nhàng khuyên bọn họ rời đi, bọn họ hồng mắt, nói gì cũng không chịu đi.

Từ Bích Ảnh nằm trên giường bệnh, mặt mũi chết lặng, không cảm xúc, phẳng phất như hành động và lời nói của những người này chẳng liên quan gì đến ả.

Bác sĩ cũng bắt đầu lên tiếng khuyên can bọn họ: “Đừng làm ồn, phòng bệnh cần yên tĩnh, người bệnh vừa mới tỉnh lại, tiếp tục ồn ào như vậy không tốt cho bệnh nhân đâu.”

Cố Du cũng nói: “Trước hết bác cứ bình tĩnh lại đã, chúng ta ra ngoài nói chuyện, bây giờ cảnh sát phải bắt đầu lập biên bản rồi.”

Vừa nghe thấy câu sắp lập biên bản, mẹ Từ Bích Ảnh – một người phụ nữ trung niên khóc càng dữ dội hơn: “A Ảnh nhà chúng ta là một cô bé tốt, vừa đơn thuần lại lương thiện, Cố Du cháu ngàn vạn lần đừng hiểu lầm con bé, tính cách con bé chỉ hơi gắt gỏng chút thôi, nó tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì hại người đâu...”

“Đi ra ngoài.”

Giọng Trình Tuyền không lớn nhưng rất rõ ràng. Lời anh vừa dứt, căn phòng lập tức yên tĩnh hẳn lên. Sắc mặt của mẹ Từ Bích Ảnh hơi lúng túng nhưng vẫn muốn dùng cách cúi đầu khom lưng quen thuộc để làm ông chủ Gia Trừng nguôi giận.

“Tôi là mẹ con bé, lòng tôi...”

Ánh mắt Trình Tuyền chuyển sang nhìn mẹ Từ Bích Ảnh khiến bà lập tức im re.

Đồ Nam bước lên phía trước một bước, cười lạnh: “Bác gái này, chắc là bác vẫn chưa hiểu con gái bác đã phạm sai lầm lớn đến mức nào nhỉ. Cháu thật lòng khuyên bác bây giờ nên đi ra ngoài hóng gió cho tỉnh táo lại đi, đừng để việc làm của bác khiến cho con bác tự dưng phải ngồi thêm mấy năm tù. Như vậy thì quá không tốt rồi đúng không?”

“Tôi.. Tôi...” Bà nào có biết mấy cái lý lẽ lý lời như vậy, cùng lắm là chỉ dám khuya tay múa chân làm loạn dầy vò bọn họ, nhận ánh mắt lạnh như băng của bọn họ thì im re, cảm thấy hơi ngượng.

Cố Du thở dài: "Dì à, dì tiếp tục làm ồn như vậy là đang làm hại Bích Ảnh đấy."

Không lâu sau, phòng bệnh đã khôi phục về yên tĩnh.

Từ Bích Ảnh lẳng lặng nằm trên giường bệnh, trạng thái tinh thần của cô ta lúc này trông có vẻ khá tốt, chỉ là đôi mắt lúc nhìn bất kỳ ai đều tràn đầy thù hận. Đặc biệt là lúc nhìn Nguyễn Thu Thu, chỉ hận không thể nhảy dựng lên bóp chết cô.

"Cô đã đến rồi."

Nguyễn Thu Thu đứng lặng trước giường bệnh, nhìn cô ta nói: "Cô muốn gặp tôi?"

"... A. Đột lát nữa có chuyện muốn nói riêng với cô."

Lúc Từ Bích Ảnh nói ra những lời này, cô ta có thể rõ ràng cảm nhận được mấy người trước mặt đang mơ hồ che chở Nguyễn Thu Thu, cứ như người đang nằm trên giường bệnh là cô đây chính là sai lang hổ báo không bằng. Cô ta nén giận, cười lạnh: "Tội tôi cũng nhận rồi, mấy người sợ cái gì, tôi đâu ăn thịt cô ta được."

Dù đã đoán trước được kết quả, Cố Du vẫn không nén nổi bi thương; "Bích Ảnh, em không nên làm vậy, em ngốc quá."

Hốc mắt Từ Bích Ảnh cũng đỏ lên.

Tỉnh lại sau hôn mê, biết mình tự tử không thành, biết Nguyễn Thu Thu chẳng qua chỉ bị vài vết thương nhỏ, lòng cô đã tràn đầy mệt mỏi và không cam tâm. Ngay sau đó, bác sĩ lại tiếc nuối thông báo cho cô, đứa bé trong bụng cô không thể giữ được, phản ứng đầu tiên của Từ Bích Ảnh chính là ngạc nhiên, không ngờ cô lại

mang thai. Số lần cô lên giường với Nam Cung Ngạo Thiên chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mỗi một lần đều là ký ức chẳng vui vẻ gì, không ngờ lơ đãng đã để lại một sinh mệnh không biết đã ra đi từ lúc nào.

Từ Bích Ảnh che bụng, một tay che khuất gò má, không biết cô nên khóc hay nên cười đây.

Vận mệnh của cô vì sao lại thảm đạm như thế!

Cô không hiểu!

Nam Cung Ngạo Thiên đang được điều trị tại một bệnh viện khác, tình trạng rất ổn định. Chỉ sợ lần tiếp theo gặp mặt chính là ở trên tòa rồi.

Từ Bích Ảnh khàn giọng nói: "Tôi nhận thua, là tôi xui xẻo, là tôi không đủ cẩn thận, tôi phải trả giá đắt, cho dù các người muốn hành hạ, tra tấn tôi thế nào tôi cũng nhận hết."

"Cô vẫn không hiểu sao?" Nguyễn Thu Thu nhẹ than một tiếng, "Không có ai muốn mạng cô cả, cũng không ai cố ý muốn hại cô hết."

"Không có người muốn hại tôi, chỉ có người muốn cướp đi những thứ thuộc về tôi." Từ Bích Ảnh gắt gao nhìn chằm chằm Nguyễn Thu Thu, "Thứ cô có được đủ nhiều rồi, không cần giả mù mưa sa làm người tốt trước mặt tôi nữa."

"Tôi cướp của cô cái gì?" Nguyễn Thu Thu hỏi.

"Cổ Du của tao! Trình Tuyển của tao! Mà cướp bọn đi, cướp hết!" Từ Bích Ảnh kêu đến khàn cả giọng, nước mắt theo khóe mắt

chảy xuống, "Tất cả đều là của tôi!"

Vừa nói hết lời, trừ Nguyễn Thu Thu ra, mấy người ngồi trong phòng đều nhất trí cho là Từ Bích Ảnh điên rồi. Cố Du thì thôi không nói làm gì, nhưng nhìn chăm chăm chồng nhà người ta là chuyện quái gì thế, lại nhắc đến cả Trình Tuyền, ngay cả sắc mặt của Cố Du cũng chẳng tốt đẹp gì.

Cố Du nói: "Bích Ảnh, anh thuộc về chính anh, không phải đồ vật thuộc sở hữu của em. Những người khác cũng vậy."

"Nhưng mà! Nhưng mà trước khi Nguyễn Thu Thu xuất hiện, người anh thích là em đúng không? Là cô ta xuất hiện cướp đi anh đúng không?"

"..."

Cố Du trầm mặc, không muốn chọc thủng ảo tưởng của cô. Trên thực tế, từ lúc bắt đầu, tình cảm của anh với Từ Bích Ảnh chỉ có tình thân ràng buộc cùng với trách nhiệm không thể trốn tránh. Mọi quan hệ của bọn họ trước đây chủ yếu là do gánh nặng của bậc cha chú, muốn anh chịu trách nhiệm cả đời với cô.

Sự im lặng của Cố Du khiến Từ Bích Ảnh bất an, cô ta chờ đợi câu trả lời lại nhìn nét mặt của Cố Du như vậy, tất cả cảm xúc trên mặt anh đều không phải thứ cô ta muốn thấy, máu cả người lạnh băng, nhiệt độ tứ chi cũng dần giảm xuống, khiến lòng cô lạnh lẽo.

"Du ca ca, anh từng thích em đúng không?" Từ Bích Ảnh cẩn thận hỏi.

Cố Du chỉ im lặng.

Trong chuyện này, anh không thể lừa gạt được, hồi lâu sau anh khẽ nói: "Xin lỗi."

Không thích chính là không thích, chuyện tình cảm đâu thể miễn cưỡng được.

Một câu xin lỗi của Cố Du, khiến tư thái giãy giụa âm ỉ mới vừa rồi của Từ Bích Ảnh thoáng chốc nặng nề rơi vào không trung, đập nát chấp niệm và sự kiêu ngạo cuối cùng của cô, không đáng một đồng.

Ý cười cố nặn ra trên khuôn mặt cứng đờ, cổ họng như đang phát ra tiếng bi thương rên rỉ.

Hóa ra từ đầu đến cuối, không có một ai... Yêu cô ư?

Cô ngơ ngác nhìn Cố Du, Cố Du tránh ánh mắt của cô, vẻ mặt áy náy. Cô lại nhìn sang Trình Tuyển chưa nói câu nào từ lúc bước vào, ánh mắt của anh rõ ràng là keo kiệt chẳng thèm nhìn cô một, hết như đời trước vậy, cho dù cô có phấn đấu, cố gắng đến mức nào đều không thể khiến cho gương mặt ấy nhìn cô lâu một chút.

"Bởi vì, tình yêu không phải dựa vào cậy mạnh theo đuổi mà là hấp dẫn lẫn nhau." Giọng Nguyễn Thu Thu bình tĩnh trần thuật sự thật với cô: "Nếu như cô chưa từng tự yêu bản thân mình, sao có thể làm người khác yêu cô."

Môi Từ Bích Ảnh run run, sau một lúc, hồn bay phách lạc nói: "Tôi thật sự rất ghét cô..."

...

Từ Bích Ảnh thẳng thắn thừa nhận sai lầm của mình. Cô ta đã từ bỏ cuộc sống của mình, Nguyễn Thu Thu chỉ hi vọng cô ta có thể rút học kinh nghiệm từ lần này, hi vọng cô ta không sống uổng một đời nữa.

Lúc bọn họ chuẩn bị rời khỏi phòng bệnh, Từ Bích Ảnh gọi Nguyễn Thu Thu lại.

"Tôi có mấy lời muốn nói riêng với cô."

Trình Tuyền cầm khuỷu tay Nguyễn Thu Thu, kéo cô về phía mình.

Nguyễn Thu Thu vỗ vỗ tay anh trấn an, lắc đầu: "Không có chuyện gì đâu, chỉ nói mấy câu thôi." Dù gì thì giờ Từ Bích Ảnh cũng rất yếu ớt, đừng nói đến chuyện hại người khác, ngay cả giờ cánh tay lên cũng bủn rủn, có thể làm gì được cô đâu.

Trình Tuyền: "Nửa phút."

Nguyễn Thu Thu bật cười: "Được, nửa phút thì nửa phút."

Trong phòng chỉ còn lại hai người Nguyễn Thu Thu và Từ Bích Ảnh. Để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Nguyễn Thu Thu cách cô ta hơn một mét, Từ Bích Ảnh cười lạnh: "Tôi thật sự muốn cắn chết cô, cô đến gần tôi chút đi để tôi còn có sức."

"Đừng vậy, thịt tôi khó ăn lắm." Nguyễn Thu Thu thành khẩn.

Từ Bích Ảnh không thèm để ý đến câu nói đùa của cô, tiếp tục lạnh băng nói: "Bây giờ cô đang đắc ý ư?"

"Sao tôi phải đắc ý?"

"Tôi cuối cùng cũng hiểu rõ, cách của cô hay thật, một mũi tên trúng hai con nhạn cơ đấy. Đánh vào bên trong Gia Trùng, làm mình trở thành chủ nhân thứ hai của Gia Trùng, đồng thời phát triển tình cảm với Cố Du, đợi lúc Trình Tuyền chết rồi, cô có thể quang minh chính đại kế thừa Gia Trùng, qua vài năm là có thể danh chính ngôn thuận đến với Cố Du. Tôi thật sự muốn cho cô một tràng pháo tay đấy, tôi đúng là không tính kế nổi cô."

"... Cái gì?"

Từ Bích Ảnh thấy sắc mặt Nguyễn Thu Thu trắng bệnh thì nhăn mày: "Cái gì là cái gì?"

"Vì sao cô cảm thấy Trình Tuyền sẽ chết?"

Từ Bích Ảnh sững sờ, lập tức nở nụ cười. Giọng cười cô ta rất thoải mái đặc chí: "Không ngờ... Không ngờ, cô còn trùng sinh sớm hơn cả tôi, Trình Tuyền sẽ chết, sẽ bị người khác hại chết, bây giờ nhớ lại, tôi cũng hiểu rồi, hẳn là đối thủ cạnh tranh của anh ta. Ha ha, đây chính là kết cục của anh ta đấy."

"..."

"Cô cảm thấy cô đã thay thay đổi rất nhiều chuyện thì ngay cả sống chết của anh ta cũng có thể thay đổi ư?" Từ Bích Ảnh cười lạnh: "Tốt, vậy cô cứ sống trong lo lắng cả đời đi. Tôi khuyên cô đừng nên quá yêu anh ta, nếu không chỉ tự chuốc lấy khổ thôi."

*

Những người khác đồng loạt ra khỏi phòng bệnh, Cố Du không thấy cha mẹ của Từ Bích Ảnh đâu. Quay qua quay lại suýt nữa đụng phải một cô hộ sĩ, cô hộ sĩ này tuổi không lớn, mặt tròn tròn như

quả táo, cái đầu nhỏ xinh, đôi mắt xinh đẹp dán chặt vào người Cổ Du không rời.

Phảng phất như cuộc gặp gỡ định mệnh, hai người ngơ ngẩn bốn mắt nhìn nhau.

Cổ Du hồi phục tinh thần, khách khí nói: "Vị này?"

"Anh là Cổ Du?" Cô bé y tá tung tăng như chim sẻ, khuôn mặt đỏ bừng, "Thật trùng hợp, không ngờ còn có lúc nhìn thấy người thật."

Cổ Du còn tưởng cô là fan của anh, đối phương lại líu díu nhanh chóng nói: "Chắc là anh không nhớ được em rồi, em không chỉ là fan của anh đâu, em còn từng chơi game với anh đấy. Anh còn nhớ 《 Như mộng lệnh 》 không? Em cũng ở trong bang Trường Nguyệt Đạp Ca đấy, em với bọn Bạch Long Mã quan hệ không tồi đâu, anh từng dẫn em đi đánh quái vài lần nữa, còn khen kỹ thuật của em không tồi nữa cơ."

Màn tự thuật liên thanh của cô bé khiến anh ngây người, lập tức, nhờ nhớ cực tốt của Cổ Du nhanh chóng nhớ ra, lúc trước đúng là có một nhân vật như vậy. Hiếm thấy cô gái nào có kỹ thuật tốt như cô nên anh thuận miệng khen vài câu, kết quả là Từ Bích Ảnh giận dữ, khóc suốt mướt, náo loạn suốt mấy ngày, anh dựa theo yêu cầu của Từ Bích Ảnh, xóa lời mời kết bạn của đối phương, mấy hôm sau, cô bé này rút khỏi bang phái.

Bây giờ nhớ lại, có lẽ lúc đó cô bé này rời game có liên quan đến Từ Bích Ảnh.

Nhắc đến game, sắc mặt cô bé thoáng ảm đạm đi, giống như đang nhớ lại một số hồi ức không mấy tốt đẹp. Bên kia hành lang,

một y tá khác gọi lớn tên của cô, cô lạnh lạnh đáp lại, nhanh chóng đeo khẩu trang lên, vội vàng nói: "Khó khăn lắm mới thấy anh một lần, đúng rồi, em lấy được tài khoản thử nghiệm nội bộ của 《 Hiệp khách hành 》 rồi, ID game là Tiểu tiên nữ, nếu anh đi đánh đoàn không đủ người thì có thể gọi em đến không?"

Cố Du ngây người: "Hả... Được."

Bên kia, y tá lại gọi cô, cô vội vàng vẫy vẫy tay với anh rồi chậm rãi biến mất trên hành lang.

Sau một lúc, Cố Du không nhìn được mỉm cười.

Anh làm sao vậy chứ, y thẳng nhóc mới lớn.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 74

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu không có cách nào xác định tính chân thật của những lời Từ Bích Ảnh nói.

Trong sách chỉ đề cập đến nội dung cốt truyện là nhân vật nữ chính sau khi trọng sinh khăng khăng một mực theo đuổi trúc mã, không mấy nhắc đến chuyện của bạch nguyệt quang Trình Tuyền, bởi vậy, đối với tương lai của Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu không rõ ràng lắm.

Trong giây phút đó, phảng phất như tất cả đều sụp đổ, nữ thần vận mệnh giờ con thoi đập vào đỉnh đầu cô, ác ý cười nhạo, đầu óc cô dần trở nên hỗn loạn, bối rối.

Nhưng Nguyễn Thu Thu vẫn không hề tỏ ra rụt rè.

Vào lúc này, chỉ cần cô lộ ra một chút yếu ớt, để Từ Bích Ảnh phát hiện là chắc sẽ rơi vào thế hạ phong.

"Cô Từ Bích Ảnh này, tôi không hiểu cô đang nói gì." Khóe môi Nguyễn Thu Thu giương lên một đường cong không rõ ràng, "Chuyện cô tin tưởng đều đi ngược lại với ý nguyện của cô, không đạt được kết quả cô mong đợi, cho nên mới nói thành sự tại nhân.

Con người rồi sẽ có lúc chết đi, không ai có thể tránh được, giống như lúc cô muốn kéo tôi chết cùng, tôi cũng không nghĩ tới việc mình sẽ còn sống đi ra khỏi xe."

"Cho nên cô tin rằng Trình Tuyền cũng có thể tránh được?" Từ Bích Ảnh cười cợt nhả.

Nguyễn Thu Thu: "Tôi tin, trong thế giới này, anh ấy là nhân vật chính." Vì vậy mệnh sẽ không tuyệt.

Nụ cười nhạo báng của Từ Bích Ảnh cứng lại.

"Cô có thời gian để đe dọa tôi thì mau tỉnh táo lại, nghĩ xem nên phải vượt qua cuộc sống dày vò dài đằng đặc trong tù của cô ấy."

Từ Bích Ảnh vẫn nắm chặt tay, cho dù toàn thân đã mệt rã rời nhưng vẫn cứ dùng hết sức lớn tiếng nói: "Tôi sẽ không hối hận."

Nguyễn Thu Thu chỉ thản nhiên nhìn cô ta.

"Vậy sao."

Cuộc trò chuyện ngắn ngủi của hai người kết thúc, chân trước Nguyễn Thu Thu vừa bước ra khỏi phòng bệnh, Từ Bích Ảnh vừa rồi còn gắng gượng chống lấy thân thể lập tức mệt mỏi, chán nản ngã trên giường bệnh. Ánh mắt cô tái nhợt nhìn lên trần nhà, sắc mặt xanh xao, không còn chút hăng hái, tự tin nào của khi vừa mới trọng sinh.

Trong đầu cô ta hiện lên ánh mắt thất vọng của Cố Du, ánh mắt thương tâm, không dám tin của người nhà, cuối cùng ---- bác sĩ thờ dài thương cảm: đứa bé mất rồi.

Tính mạng trong bụng cô chỉ tồn tại ngán ngủ vậy thôi ư.

Tay Từ Bích Ảnh chậm rãi chuyển từ trên giường lên cái bụng lạnh như băng của mình, hốc mắt chứa nước mắt đã lâu nhưng lại bị cô cố nuốt vào. Thật lâu sau, cánh môi run run di chuyển, phát ra âm thanh lí nhí như tiếng muỗi kêu: "Tôi... Không hối hận."

Cũng không thể hối hận.

*

Lời Từ Bích Ảnh đã gieo những hạt giống vào lòng Nguyễn Thu Thu, lặng lẽ mọc rễ nảy mầm trong góc nào đó, kết ra những đóa hoa lo lắng.

Cô đưa mắt nhìn Trình Tuyền mặc tạp dề Hello Kitty màu hồng nhạt đang rửa chén, đưa lưng về phía cô, Nguyễn Thu Thu càng thêm khó chịu.

Loại cảm giác mơ hồ không rõ này thật khó chịu, đã thế lại còn không có cách nào biết được sự thật.

Đang lúc Nguyễn Thu Thu tự hỏi bước tiếp theo nên làm thế nào thì Trình Tuyền bỗng nhiên quay đầu lại, chậm chạp hỏi thăm: "Hôm nay anh ăn nhiều quá à?"

Nguyễn Thu Thu: "Hả hả hả?"

"Cho nên em tức giận."

Nguyễn Thu Thu: "..... Anh cảm thấy em giống loại người này sao!"

Trình Tuyền trả lời ngay không cần nghĩ ngợi: "Giống."

Nguyễn Thu Thu nghiêng rằng: "Em khuyên anh nên ít há mồm ra thôi."

Trình Tuyền: "Cho nên, quả nhiên là giận rồi."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền đúng là có bản lĩnh này, cho dù cô vốn không tức giận, anh cũng chỉ cần dăm ba câu là có thể khơi mào máu nóng trong người anh.

Nguyễn Thu Thu buồn bực trừng mắt nhìn anh: "Này, em hỏi anh, số công ty coi Gia Trùng là cái đinh trong mắt có nhiều không?"

Anh lấy một lon Yakut trong tủ lạnh ra, bóc giấy bọc bên ngoài, chậm rãi trả lời: "Không nhiều lắm, tầm chục cái gì đấy."

Nguyễn Thu Thu thật sự không nói lên lời.

Chục cái mà còn không nhiều lắm???

Liên hợp lại cũng đủ chĩnh chết anh mấy chục lần đấy được không?

"Anh đã bao giờ nghĩ đến chưa, có lẽ bọn họ sẽ làm ra một ít hành động bất lợi cho anh... Giống như Từ Bích Ảnh làm với em vậy." Nguyễn Thu Thu hỏi rất súc tích, có ý muốn giúp Trình Tuyền tìm ra một số nhân tố bất lợi để cô còn biết đường nghĩ cách giúp anh tránh khỏi nguy hiểm.

Trình Tuyền cầm chặt Yakut.

Ánh mắt anh nhìn về phía Nguyễn Thu Thu, anh cứ nhìn chăm chăm cô khiến cô hơi mất tự nhiên. Anh tiếp tục nói: "Là cô ta nói

với em những thứ đó sao?"

Nguyễn Thu Thu lẩn tránh ánh mắt của anh, úp úp mở mở: "Thì đại khái là em suýt chết một lần nên ngộ ra nhiều thứ."

Từ Bích Ảnh cho rằng cô trọng sinh là bởi vì cô ta chưa từng xúc gần gũi với cô, không hiểu biết gì về cô. Nhưng những người khác thì không giống vậy, nhất là Trình Tuyền, nhìn thấy hết biến hóa trước sau của cô, người bình thường sẽ chẳng ai nghĩ là linh hồn bên trong đã bị đổi.

Chuyện này, Nguyễn Thu Thu muốn vĩnh viễn gạt Trình Tuyền, đương nhiên sẽ không nhắc đến chủ đề liên quan.

"Đừng cả nghĩ, anh cũng không phải Steve Jobs, cho dù anh có chết thì bọn Đồ Nam cũng có thể gác đòn đông, Gia Trừng vẫn sẽ càng ngày càng phát triển, chỉ thiếu đi một khối gạch móng, rất nhanh sẽ có khối gạch khác thay vào."

Có thời gian đi làm mấy việc này, không bằng tự nâng cao thực lực của mình, hoặc là dứt khoát vắt óc tìm kế, bày mấy cái âm mưu dương mưu, đào vài nhà thiết kế hoặc là lập trình viên qua bên mình, đó mới là cách thương nhân làm tăng lợi ích của mình lên tối đa.

Dùng cách mưu hại người khác để tăng triển vọng cho công ty mình, không phải ngu thì là xuẩn.

Nguyễn Thu Thu: "...Ồ!"

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, công ty lớn như Gia Trừng, ý tưởng cốt lõi cũng không phải dựa vào một người. Nhưng nói theo cách khác, đối với bọn Đồ Nam mà nói, Trình Tuyền chính là người lãnh

đạo cốt lõi. Trên miệng anh nói thì là không quan trọng nhưng lại là một tồn tại không thể thay thế...

Nguyễn Thu Thu nghiêm túc suy nghĩ một thời gian rất lâu, đột nhiên nghĩ đến, có lẽ Trình Tuyền không phải bị đối thủ cạnh tranh trên thương trường hại chết?

Có lẽ ----

Ăn thực phẩm rác rưởi nhiều quá, thân thể sụp đổ, bị cảm lười đi bệnh viện, kết quả là đang sống sờ sờ tự nhiên bệnh chết, ăn uống làm việc nghỉ ngơi không lành mạnh trong thời gian dài dẫn đến ung thư, tai biến..... Cái nào cũng rất có lý.

Cô không khỏi 囧 囧.

Lại nhìn Trình Tuyền lần nữa, đột nhiên nhận ra với bộ dáng lười nhác này mà Trình Tuyền vẫn sống đến bây giờ, thật không dễ dàng!

Trình Tuyền: "...". Không hiểu sao, đột nhiên anh lại có dự cảm chẳng lành.

Trong ánh nhìn chăm chú của Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu đứng lên.

"Từ hôm nay trở đi, bảo vệ sức khỏe, quý trọng mạng sống, ăn uống, làm việc, nghỉ ngơi đều phải điều độ, không thêm không bớt."

Trình Tuyền: "...".

"Được rồi, để tránh cho anh chết quá sớm, đi ngủ sớm đi."

Nguyễn Thu Thu đẩy anh về thư phòng. Trình Tuyền tỏ vẻ không tình nguyện liếc qua cái bàn bày đầy hoa quả khô và đồ ăn vặt, Nguyễn Thu Thu nghiêm mặt trừng mắt nhìn anh: "Nhanh đi ngủ đi! Người trẻ tuổi mà cứ bày đặt thức khuya!"

Trình Tuyền: "Đồ ăn vặt của anh..."

"Bành!"

Nguyễn Thu Thu đóng sầm cửa lại, phát ra tiếng kêu thảm thiết, cách tấm cửa, Nguyễn Thu Thu sâu kín nói: "Nếu như để em phát hiện đồ ăn vặt trên bàn mất miếng nào, ngày mai ăn không khí."

"..."

Hôm nay, Nguyễn Thu Thu tài nào ngủ yên được, cô xoay qua xoay lại, khung cảnh trong mơ hỗn loạn, lúc thì là chuyện của thế giới này, lúc thì là ký ức kiếp trước của Từ Bích Ảnh, cả hai lặp đi lặp lại, đan xen lẫn lộn, cuối cùng khuấy đảo điên lên.

Cô trở mình, trong mộng cũng vẫn nhú chặt lông mày, nhìn có vẻ ngủ rất không yên ổn. Một bàn tay đập trên ván giường, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Trong phòng khách tối om, một bóng người đang chậm chạp nhẹ nhàng di chuyển, đột nhiên nghe thấy tiếng động truyền đến từ phòng ngủ Nguyễn Thu Thu, lập tức đứng hình tại chỗ.

Là Trình Tuyền.

Đêm hôm khuya khoắt, xuất hiện ở phòng khách, ngoại trừ ăn vụng cũng chỉ có ăn vụng.

Đợi một lúc, không nghe thấy tiếng Nguyễn Thu Thu quát lớn, anh lặng lẽ tiếp tục xê dịch đến phòng bếp.

Trong tủ lạnh nước ngọt không thấy, trong ngăn tủ bếp mì tôm không có, Trình Tuyền tìm hết một vòng, đừng nói là lạp xưởng, ngay cả vỏ nhưa cũng còn chẳng thấy. Anh lại yên lặng di chuyển đến phòng khách, ngồi thẩn thờ trên ghế sofa.

Trên bàn bày đầy đồ ăn vặt và hoa quả khô, Trình Tuyền vươn tay, cầm lấy nột túi thịt khô như mọi khi, đang chuẩn bị xé vỏ, trong đầu lại hiện lên lời cảnh cáo trịnh trọng của Nguyễn Thu Thu.

Trình Tuyền trầm mặc.

Vì một túi đồ ăn vặt mà hi sinh một bữa cơm trưa, đi ăn cơm căn tin tập thể, nghĩ thế nào cũng không thấy có lời.

May mà anh còn có căn cứ bí mật, Nguyễn Thu Thu nhất thời nổi hứng chắc chắn sẽ quên mất dưới gầm sofa còn đồ. Hai chân Trình Tuyền rã ra, cong người nhìn xuống, thò tay xuống dưới đáy ghế sofa, không chạm được gì. Ngay khi anh nghĩ là đồ ăn vặt đã bị tịch thu hết rồi thì đầu ngón tay lại chạm phải một túi thức ăn phồng lên, Trình Tuyền nhẹ nhàng linh hoạt rút ra.

"..."

Hóa ra, túi rỗng?

Đèn PIN chiếu vào đáy ghế sofa, quả nhiên không có gì cả, chỉ để lại một cái túi không giống như thứ Nguyễn Thu Thu dùng để chế giễu anh, một mặt là cảnh cáo anh, một mặt là để cho anh hoàn toàn hết hi vọng.

Trình Tuyền ngồi thừ ra trên ghế sofa.

Trong phòng khách tối om, hai tay anh đan xen, nhìn chăm chăm vào cái túi không, hồi lâu sau, thở dài thườn thượt.

"Haizzz"

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 75

Editor: Hạ Cẩn

Đồ Nam nhận thấy, dạo này đại boss nhà mình làm việc, nghỉ ngơi có quy luật một cách dị thường.

Cậu thường xuyên thức khuya làm việc, thỉnh thoảng gửi cho đại boss mấy tin nhắn liên quan đến công việc thì phải đến tận sáng ngày hôm sau mới có tin trả lời. Đồ ăn vặt trong ngăn kéo đại boss bốc hơi, đồ uống thiết yếu mỗi ngày đổi thành nước sôi để nguội, một ngày đẹp trời nào đó, lúc Đồ Nam gửi tin nhắn cho anh, đại boss vậy mà lại nói phải chạy bộ buổi sáng, không có thời gian.

Chạy bộ buổi sáng???

Anh xác định mình là một người trưởng thành đã đi làm mà không phải là học sinh trung học bị quản chế sao?!

Cú sốc của Đồ Nam nhanh chóng được lan tỏa trong group chat, mỗi khi Trình Tuyển không thể kịp thời phản hồi thông tin, Đồ Nam sẽ cùng bọn Phó Tử Trùng ý vị thâm trường nói chuyện phiếm trong group chat.

"Lại đi chạy bộ buổi sáng."

"Không, giờ này không còn sớm, chắc là đang ngủ trưa."

"Ăn uống lành mạnh, không có các loại như dầu máng xối."

"Ha ha ha ha ha, đại boss thật vất vả!"

[Đồ Nam đã bị xóa khỏi grup chat, Phó Tử Trường đã bị xóa khỏi group chat, Tiêu Phiền đã bị xóa khỏi group chat.]

*Dầu máng xối là một thuật ngữ được sử dụng ở Trung Quốc đại lục, Hồng Kông, Ma Cao và Đài Loan để mô tả dầu ăn bất hợp pháp được tái chế từ dầu thải được thu thập từ các nguồn như nồi chiên nhà hàng, bã mỡ, chất thải của lò mổ và nước thải từ cống thoát nước.

....

Khiến Đồ Nam khiếp sợ hơn cả là cậu quen biết với Trình Tuyền từ lúc còn là học sinh, khi đó Trình Tuyền có tiếng là không thích bị trói buộc, ba ngày thì hai ngày không tìm thấy người, ngay cả khi thầy chủ nhiệm tới tìm khuyên anh tham gia thi, anh nói không đi là không đi, không cho ai mặt mũi. Mà lại cứ như vậy, Trình Tuyền luôn xếp hạng nhất từ lớp một đến lớp mười hai, từ đầu đến cuối đều vững vàng đề lên đầu Đồ Nam.

Đồ Nam cũng từng hỏi anh, nếu như không muốn nổi bật thì sao không thi lấy điểm thấp một ít.

Trình Tuyền cầm sách, liếc xéo cậu, không mảy may không nhặt tỏ vẻ, quá phiền phức.

Làm sai đề sẽ bị mắng, sẽ bị gọi lên văn phòng, sẽ phải chép phạt, lúc rời khỏi sẽ bị chửi cho mất hết mặt mũi, nói không chừng

còn phải gọi phụ huynh lên. Học sinh có thành tích xuất sắc nhất thì sẽ có đặc quyền, chỉ có thể nói là Đồ Nam không biết cố gắng, chính mình không có bản lĩnh để chiếm được vị trí đầu bảng.

Trong lúc các học sinh và thầy giáo còn đang vắt óc suy nghĩ, đóa hoa cao lãnh - Trình Tuyền bỗng nhiên ngẩng đầu, nghiêm túc dùng giọng đều đều hỏi: "Đề đơn giản như vậy, sao mấy người lại tính sai vậy?"

Đồ Nam: "... " Móa!

Đồ Nam uất ức.

Từ đó về sau, người được người người tán thưởng là con cưng của trời - Đồ Nam biến thành tùy tùng của Trình Tuyền, 他想跟着程隽一定有搞头, trở thành đoàn làm màu đầy soái khí. Sau đó, Đồ Nam đi theo Trình Tuyền lên đại học, cùng nhau gây dựng sự nghiệp, cùng nhau mở công ty, cùng nhau nhìn công ty từ một công ty nhỏ lấy tốc độ khiến người trong ngành kinh ngạc phát triển.

Cậu thật sự phục Trình Tuyền sát đất, quyết định sự nghiệp sau này sẽ trói chặt với Trình Tuyền, cho dù gặp thời điểm tốt nhất, thiên thời địa lợi nhân hòa cũng không nghĩ đến chuyện tự mình tách ra. Anh chàng họ Đồ tỏ vẻ, cam tâm tình nguyện là một người liêm chó* của đại boss Trình.

*Nịnh hót, bợ dít.

Liêm chó gì đó, nói cả đời, làm con mẹ nó cả đời thật!

Bây giờ nhìn Trình Tuyền bị quản lý như học sinh trung học, lúc đầu Đồ Nam còn cảm thấy hơi lo lắng, sợ đại boss không kiên nhẫn,

sợ anh sẽ cãi nhau với chị dâu ----- mặc dù trong đầu cậu chẳng thể hình dung ra được khung cảnh đại boss cãi nhau sẽ là cái dạng gì.

Lúc ăn cơm trưa, Đồ Nam định nhân tiện đi xem tình hình gần đây của đại boss nhà mình thế nào.

Quẹo qua chỗ ngoặt, xa xa nhìn thấy chị dâu và đại boss đang đứng trên hành lang.

Nguyễn Thu Thu ngẩng đầu nói: "Có nghe lời em không?"

Trình Tuyền: "Anh muốn... "

Nguyễn Thu Thu: "Không, anh không muốn."

Trình Tuyền: "..."

Theo lý thuyết, vào những lúc như thế này ngày trước, đừng nghĩ đến việc nói nhiều một câu, ngay cả người Trình Tuyền chẳng thém để ý. Đồ Nam đáng khinh thờ đầu ra, so với cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn của Nguyễn Thu Thu, đầu Trình Tuyền cao hơn một chút, hai tay anh dứt túi, nghe Nguyễn Thu Thu nói, mặt không cảm xúc, ý đồ dùng im lặng để chống cự quân phát xít Nguyễn Thu Thu.

Lần này Đồ Nam thực sự đã thấy rõ sắc mặt của Trình Tuyền.

Người ngoài nhìn vào thì sẽ thấy bộ dáng không mặn không nhạt này của Trình Tuyền trông có vẻ vô cùng không vui. Nhưng Đồ Nam đã đi theo Trình Tuyền nhiều năm như vậy, cũng coi như hiểu biết Trình Tuyền được khá nhiều, trên mặt đại boss Trình nào có chút không tình nguyện nào, bị Nguyễn Thu Thu quản lý, anh vâng lời một cách lạ thường, ngoài mặt nhìn thì vô cùng bất đắc dĩ nhưng trên thực tế tâm trạng lại vô cùng tốt.

Lần cuối cùng Đồ Nam nhìn thấy bộ dáng này là lần đầu tiên công ty nghiên cứu ra trò chơi đạt được thành công vô cùng lớn.

Đồ Nam: "..."

Dùng từ "hèn mọn" có vẻ không thích hợp để hình dung Đại boss Trình lúc này----

Anh đang mừng thầm! Đúng!

Không đúng, Trình Tuyền bị quản lý chặt chẽ như thế thì mừng cái quần què gì?

Cầu độc thân Đồ Nam mờ mịt nhìn Trình Tuyền đi theo sau lưng Nguyễn Thu Thu, hai người một trước một sau bước vào văn phòng, cửa bị đóng lại.

Trong đầu cậu bỗng hiện lên lúc còn là học sinh, khuôn mặt xinh đẹp không nóng không lạnh kia không có cảm xúc gì, chỉ vào Đồ Nam vốn đang tính hỏi anh một vấn đề toán học lớn đang làm khó cả lớp.

- -----Cậu ngay cả bài này cũng không biết?

- ----- Bài này cũng không biết?

- ----- Cũng không biết?

- ----- Không biết?

Đề này quá khó mà! Cầu độc thân không! Biết! Giải! A!

Ngồi trong văn phòng, Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên quay đầu, ngơ vác nhìn quanh: "Kỳ lạ, hình như em nghe thấy tiếng chó sủa?"

Trong công ty không được nuôi chó mà?"

Trình Tuyền bình tĩnh ăn trứng tráng: "Nghe làm."

"Chắc vậy."

Dạo này, cho dù là làn việc, nghỉ ngơi hay ăn uống, Nguyễn Thu Thu đều giám sát Trình Tuyền vô cùng chặt chẽ. Lúc đầu cô cũng định nghiêm ngặt như thế, chỉ là muốn nâng tiêu chuẩn cao lên một chút, đang chờ Trình Tuyền mặc cả, không ngờ đã qua vài ngày, Trình Tuyền vẫn nhẫn nhục chịu đựng, Nguyễn Thu Thu không cho ăn, anh cũng sẽ không ăn.

Cứ như thế, Nguyễn Thu Thu cảm thấy hơi ngại ngùng.

"Thật ra... Thỉnh thoảng ăn một ít đồ ăn vặt cũng không có vấn đề gì. Nhưng phải cố gắng uống nhiều nước sôi để nguội, uống ít đồ uống ngoài thôi."

Trình Tuyền bình tĩnh gấp trộm một miếng thịt gà trong hộp cơm của Nguyễn Thu Thu: "Được."

Nguyễn Thu Thu:????? Cho rằng cô mù à?

Để khen ngợi thái độ gần đây của Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu quyết định mua cho anh một cái bánh gato nhỏ. Đã là niềm vui bất ngờ thì đương nhiên Nguyễn Thu Thu không thể nói ra được, cô đã nghĩ rồi, đợi sau khi ngủ trưa xong, mượn cớ gì đó đi ra ngoài một chuyến.

Chẳng biết từ lúc nào, từ phía sau, Trình Tuyền lặng lẽ đi lên trước. Hôm nay anh mặc một chiếc áo lông mỏng màu đen, mặc áo hoodie bên trong, ngón tay buốt lạnh như băng.

Nguyễn Thu Thu nằm trên bàn ngủ vô cùng ngon lành.

Anh yên lặng đứng phía sau, im lặng một hồi, chậm rãi vươn tay ra, nhìn có vẻ như muốn xoa lên mái tóc mềm mại của cô. Những ánh nắng vàng vụn vỡ len lỏi qua khe cửa sổ, bóng hai người như được mạ lên một tầng ánh sáng dịu nhẹ mông lung, khung cảnh lúc này thật đẹp!

Một giây sau.

Trên cổ bị một bàn tay lạnh như băng chạm vào, giống như bị một quả cầu tuyết nhét vào cổ áo giữa mùa đông, cái rét lạnh thấu xương khiến Nguyễn Thu Thu giật mình hoảng hốt, suýt nữa nhảy dựng lên.

"Anh làm gì thế? " Nguyễn Thu Thu nổi giận đùng đùng.

Trình Tuyền: "Gọi em dậy."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cái thằng mất nết này vẫn là ăn thực phẩm rác đến chết đi là vừa.

Trình Tuyền bị Nguyễn Thu Thu đập mới đi ra khỏi văn phòng, Nguyễn Thu Thu thật không hiểu anh rảnh háng quá nên đi tìm việc hay gì. Chạm mặt Cố Du đã lâu không gặp, hai người bốn mắt nhìn nhau, Cố Du xấu hổ cười thoáng một cái, có ý tìm một chủ đề để đánh tan bầu không khí căng thẳng giữa hai người: "Tôi tới tìm Đồ tổng..."

Trình Tuyền một tay đút túi, đi ngang qua anh ta, tỏ vẻ lười chẳng thèm nghe anh ta nói tiếp.

Cố Du: "....." Hình như lại lại lại bị bơ rồi.

Công việc buổi chiều khá bề bộn, Nguyễn Thu Thu không có thời gian đi ra ngoài, mãi tận đến lúc tan làm, cô liếc nhìn điện thoại, đánh giá giờ này vẫn kịp đi mua bánh ngọt, bảo Trình Tuyền đợi cô ở cửa ra vào của công ty vậy, sau đó hai người có thể tiện đường đi một nhà hàng gần đây ăn cơm.

Giữa mùa xuân, hai ba ngày trời nổi gió lớn, thổi vù một cái là có thể làm Nguyễn Thu Thu run bần bật, lạnh thấu tim gan.

Cô đội mũ, đeo khẩu trang, nhanh nhanh chóng chóng chạy đến cửa hàng bánh ngọt, mua một chiếc bánh Mousse, một cái bánh phô mai, một cái bánh ngọt ngàn tầng. Đợi nhân viên cửa hàng đóng gói xong, Nguyễn Thu Thu xách mấy cái bánh ngọt, ngâm nga bài hát, tung tăng đi về phía công ty.

Đúng lúc này, cô nghe thấy xa xa có tiếng mọi người nghị luận ầm ĩ, ngay tại cửa lớn Gia Trừng, vài người qua đường lẻ tẻ vây quanh, cách đó không xa, tầm vài mét, một chiếc xe con màu đỏ đâm vào đèn đường, đầu xe lồm vào do va chạm mạnh, mảnh vỡ rơi đầy đất, nhìn rất thê thảm.

Nháy mắt, Nguyễn Thu Thu nhớ đến buổi tối đáng sợ suýt xảy ra tai nạn đó.

Tim cô đập nhanh hơn, không hiểu sao, một cảm giác khủng hoảng bao trùm lấy cô. Cô bất giác sỏi bước nhanh hơn, càng đi càng thấy hoảng hốt, đến cuối cùng, dứt khoát chạy nhanh xông lên trước.

"Thảm quá đi mất, xe nát thành như vậy rồi, không chết thì cũng mất nửa cái mạng."

"Hình như không phải nhân viên của Gia Trùng, thấy đi từ cổng lớn ra."

"Thoạt nhìn vẫn là một cậu trai trẻ, haizzz."

"Đúng vậy..."

Chân Nguyễn Thu Thu mềm đi, cô bước nhanh chen vào, rút cuộc cũng xem được toàn bộ hiện trường. Người đàn ông nằm rạp trên đất đã lâm vào hôn mê, cả người đều là máu, áo hoodie của anh nhuộm màu đỏ thẫm, áo lông màu đen rách ra vài lỗ khiến lông tơ màu trắng lộ ra ngoài.

Thân hình anh cao gầy, tóc quăn đen toán loạn, che kín khuôn mặt.

Nguyễn Thu Thu sao có thể quên, Trình Tuyền đã mặc như vậy đi vào phòng làm việc của cô mà.

Cô bắt lực quỳ rạp xuống đất, vội vàng lấy điện thoại ra gọi 120 cấp cứu. Hoảng hốt đến lợi hại, ngay cả ngón tay cũng đang run rẩy kịch liệt, nỗi bi thương dâng trào trong lồng ngực khiến hai tay Nguyễn Thu Thu tê dại, nước mắt lẫn chã chảy xuống theo gương mặt. Đến lúc bấm điện thoại xong, giọng Nguyễn Thu Thu đã mang theo âm nức nở, cô vừa khóc vừa báo tọa độ, cầu xin bọn họ mau tranh thủ thời gian đến đây, người bị thương sắp không được nữa rồi.

Trong một rừng lời nghị luận, tiếng khóc của Nguyễn Thu Thu nhanh chóng dẫn đến sự chú ý, những người xung quanh không

khỏi thương hại.

"Chắc là người nhà của nạn nhân rồi, bạn gái chẳng... "

"Đáng thương quá..."

"Haizzz"

.....

Đồ Nam đi theo Trình Tuyền cùng ra cửa. Cho dù Trình Tuyền chẳng thèm để ý đến cậu, Đồ Nam vẫn vui thích lải nhải bên tai anh như cũ: "Em nói cho anh nghe, có lẽ em sắp yêu đương rồi!"

Trình Tuyền không trả lời cậu, chỉ đẹp tau nghe lên.

"Đại boss, anh không hiểu kỳ chút nào à? Đại boss anh hỏi em một câu đi mà, em khó chịu lắm!"

Đồ Nam vội vàng: "Em cảm thấy thư ký của em đang yêu thầm em, anh biết không? Là do em quá chậm chạp nên mới không phát hiện cô ấy thế mà lại có tình cảm sâu sắc với em đến thế!"

Trình Tuyền đổi bài hát khác, tiếng nhạc xập xình át đi tiếng Đồ Nam nói chuyện.

Đồ Nam buồn rười rượi.

Cậu còn muốn nói quá trình chuyển biến tâm lý của mình nữa mà...

Hai người bước ra khỏi cửa lớn liền thấy một đám người vây quanh đường lớn, vừa nhìn là biết hiện trường tai nạn xe rồi. Trong

đó có một tiếng gào khóc vô cùng rõ ràng khiến người nghe cũng cảm thấy đau buồn theo.

Đồ Nam không nhịn được nhìn nhiều một cái.

Sau đó

"Ờ? Đây chẳng phải chị dâu sao?"

Trình Tuyền tháo tai nghe xuống, nhìn theo hướng Đồ Nam chỉ, lập tức nhìn thấy Nguyễn Thu Thu đang quỳ trên mặt đất, khóc rất dữ dội.

Đồ Nam: "... "

Trình Tuyền: "..."

*Tác giả có lời muốn nói:

Đồ Nam: Chị dâu đang khóc ai vậy?

Trình Tuyền: Tôi cũng rất muốn biết.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 76

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu khóc đến mức tay chân lạnh lẽo, cả người chết lặng.

Những người vây xem xung quanh đều thương hại nhìn cô, nghe bọn họ khe khẽ nói nhỏ, Nguyễn Thu Thu càng thêm đau lòng. Trình Tuyền đã rời khỏi thế giới này, cô chỉ còn lại một mình, lẻ loi cô độc sống trên thế giới này, không có bạn bè để giải bày nỗi lòng, không có người thân, không có người để sống nương tựa lẫn nhau, thế giới đã từng rực rỡ sắc màu giờ chỉ còn lại hai màu đen trắng.

Giờ phút này, Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên hiểu ra vì sao sau khi mẹ anh rời đi, Trình Tuyền lại vẫn luôn sống vô tri vô giác, không biết yêu quý bản thân mình.

Có lẽ anh cũng cho là cuộc sống của mình chẳng có ý nghĩa gì. Tâm lý như vậy, chỉ có lúc này cô mới thật sự cảm nhận được.

Là vai phụ thì có thể chết đột nhiên như vậy ư! Mỗi người bọn họ đều là một người sống sờ sờ mà!

" Trình Tuyền... Sao số anh lại khổ vậy.... " Cô lại càng đau buồn hơn.

Đám đông ồn ào đột nhiên im lặng một lúc, Nguyễn Thu Thu ngồi liệt trên mặt đất, trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày thể thao đen trắng, quần dài đen ưu nhã. Cô ngạc nhiên lau sạch nước mắt, hai mắt đắm lệ mơ hồ ngẩng đầu lên, Trình Tuyền đứng trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô.

Mí mắt nửa khép buông xuống, lộ ra con mắt đen nhánh, yên lặng nhìn Nguyễn Thu Thu. Trên mặt cô còn mang theo vài vệt nước mắt chưa khô, chớp mũi đỏ rực, vẻ mặt yếu đuối hiếm thấy.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Trình Tuyền nói khẽ: "Vì sao con khóc?"

"....."

Nguyễn Thu Thu nhất thời tưởng mình quá hoảng hốt nên khiến đại não sinh ra ảo giác. Cho đến khi Trình Tuyền uốn gối, nửa ngồi xuống trong ánh nhìn ngây ngốc của cô, anh vươn tay, dùng ngón tay nhẹ lau nước mắt của cô. Nước mắt thấm ướt đầu ngón tay anh, có hơi chút nóng rực lây nhiễm sang cả trái tim anh khiến nó cũng nóng lên theo, đầu ngón tay anh hơi run rẩy rút về.

Trình Tuyền nhìn cô, chậm rãi nói: "Đừng khóc, xấu lắm."

Nguyễn Thu Thu ngây ngốc cảm nhận được độ ẩm làn da của anh, sau một lúc lâu, cung phản xạ dài mười vòng Trái Đất của cô cũng load xong, Nguyễn Thu Thu quên cả lau nước mắt, khàn giọng hỏi: "Anh..... Anh không chết?"

Trình Tuyền nghiêm túc nói: "Anh còn chưa được ăn Mãn Hán toàn tịch của em nữa."

Nghe Trình Tuyền nói vậy, Nguyễn Thu Thu tức lắm, không biết nên khóc hay nên cười, trong lòng ngũ vị tạp trần, cô không tài nào diễn tả nổi cảm giác lúc này. Cô nghiêng rằng, trừng mắt nhìn Trình Tuyền: "Nghĩ cũng đừng nghĩ."

Vợ chồng hai người còn chưa tranh luận xong chuyện Mãn Hán toàn tịch thì 120 đã đến.

"Ở đây có người nhà bệnh nhân không?"

"Có!"

Dám người hít drama ở đây nhao nhao trả lời, đồng loạt chỉ vào Nguyễn Thu Thu đang ngồi bệt dưới đất. Cô bé này ngồi khóc cả buổi rồi, nhìn xem hai mắt đã sưng đến thế kia mà.

Đột nhiên mình mẫn lại, Nguyễn Thu Thu: "..."

Đối mặt với lời hỏi thăm của bác sĩ, Nguyễn Thu Thu trả lời khô cằn: "Đúng... chẳng"

Cũng đâu thể nói là cô nhận nhầm người rồi ngồi chỗ này khóc không công một trận được.

Trình Tuyền nói: "Đây là nhân viên Gia Trừng, tôi là ông chủ."

Nguyễn Thu Thu: "???"

"Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, nhanh lên một chút lên xe!"

Hai người lên xe cấp cứu, để Đồ Nam ở lại chờ cảnh sát đến, xử lý chuyện tiếp theo. Trình Tuyền và Nguyễn Thu Thu ngồi đối mặt nhau, cô hỏi: "Sao anh biết là nhân viên Gia Trừng?"

Chẳng lẽ trí nhớ của Trình Tuyền tốt đến mức hình ảnh nhân viên ra sao cũng nhớ kỹ à?

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Mặc quần áo hôm nay vừa đưa đến công ty, anh tiện tay lấy một bộ,"

Nguyễn Thu Thu: "?"

"Bọn họ thường xuyên mua quần áo theo nhóm, bớt việc."

"..."

Nguyễn Thu Thu không có ấn tượng với chuyện này là có lý do. Bình thường cô chỉ thường xuyên giao tiếp với bọn Đồ Nam, lão Mạnh, Trình Tuyền. Trình Tuyền thì chẳng nói làm gì rồi, vạ năm mặc áo hoodie, Đồ Nam thì khá khảm hơn chút, cộng thêm yêu cầu công việc, hầu như mỗi ngày đều là quần áo vest để tiện đi xã giao, lão Mạnh lại rất thích thời trang, chả bao giờ đụng đến áo hoodie khiến cho Nguyễn Thu Thu mất dần khái niệm với trang phục của người khác.

Nguyễn Thu Thu che mặt.

"Thì ra là vậy."

Vì được cứu giúp kịp thời, vết thương cũng không phải quá nghiêm trọng nên sau mấy tiếng, người bị tai nạn đã qua cơn nguy kịch. Tuy rằng Nguyễn Thu Thu không quen biết đối phương nhưng nhìn khung cảnh thâm hiểm kia, ít nhiều cũng có chút đồng cảm, nghe thấy bác sĩ bảo đã không còn nguy hiểm gì, cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Tốt quá!"

Tài xế gây tai nạn cũng được đưa tới bệnh viện cấp cứu, tài xế thì bị chấn thương nhẹ hơn, không bao lâu là tỉnh. Nhưng đồng thời, anh ta sắp phải đối mặt với cái giá phải trả cho sai lầm lớn uống rượu lái xe của mình.

Trình Tuyền thuận tay trả phí trị liệu, Nguyễn Thu Thu kiên nhẫn đứng chờ ở hành lang, mở điện thoại ra lướt một lúc.

Đồ Nam: "Chị dâu, chị lại nổi tiếng rồi."

Nguyễn Thu Thu:???

Đồ Nam: Xem hot search.

"..."

Nguyễn Thu Thu vội vàng mở Weibo, #Nhân viên Gia Trừng có đãi ngộ tốt đến mức nào đang leo lên vị trí số một, có xu hướng bùng nổ.

Cô click mở đề tài, thứ đập vào mắt đầu tiên là tài khoản V nào đó chia sẻ video. Video do một người qua đường quay, đoạn video quay cảnh người bị thương đang được nâng lên cán, Trình Tuyền và Nguyễn Thu Thu nói mình là người nhà của nạn nhân, một trước một sau bước lên xe cứu thương.

Weibo V "Phóng đăng bắt kham cười nhạt" viết: "Nhân viên công ty xảy ra tai nạn giao thông, ông chủ đích thân hộ tống, chắc chỉ có Gia Trừng mới có đãi ngộ tốt như thế! Theo lời người ở hiện trường, bà chủ còn khóc cơ, hy vọng ông chủ của bé cũng có thể khóc vì bé một lần [mỉm cười/mỉm cười]

Weibo này được mấy ngàn lượt chia sẻ, số bình luận nhanh chóng tăng lên.

Các Weibo khác cũng khen Gia Trùng có tình người, đủ nhân nghĩa. Gia Trùng không cần xây dựng hình tượng cho Đại boss của mình để giành sự yêu thích của người khác, trái lại, sau lần thân phận hai người bại lộ lần trước, vẫn luôn khiêm tốn, ít xuất hiện, giống như bọn họ chưa từng tồn tại, nên lúc đó người qua đường cũng có chút ấn tượng tốt với bọn họ.

Lập tức có nhân viên Gia Trùng phoir ra chế độ phúc lợi của mình, nhà ăn có thức ăn mỹ vị, tổ vẽ phúc lợi của Gia Trùng tốt hơn so với bọn họ tưởng nhiều, đám bạn trên mạng vừa hâm mộ vừa ghen ghét.

Vậy thì quá tuyệt vời rồi! Quả thực là thiên đường!

Mục tin nhắn riêng của Nguyễn Thu Thu sắp nổ tung rồi, bên dưới bài đăng Weibo gần nhất của cô tràn ngập bình luận.

"Tiểu Tiên nữ à! Sao cô lại đáng yêu như thế chứ!"

"Ngay cả lúc khóc mà cũng đẹp như thế, tiếc là chỉ có một bên mặt mờ ảo! I love you 3000!"

"@Gia Trùng, mau gọi ông chủ các người ra đây quyết đấu với tôi. Cô gái này là của anh mày nhé!"

.....

Nguyễn Thu Thu nhìn thoáng qua bình luận phía dưới, càng về sau càng nhiều bình luận khen cô hoặc tỏ tình với cô, cô dờ khóc dờ

cười, dứt khoát tắt máy. Ai ngờ được, việc cô nổi hứng mua bánh kem cho Trình Tuyền lại dẫn đến tình huống như bây giờ.

Nguyễn Thu Thu không muốn dùng sự sống chết của người khác để lãng xê chính mình, vì vậy cô mới vờ như không thấy, không để ý đến những lời đánh giá trên mạng kia.

Trình Tuyền ra cửa, xa xa nhìn thấy Nguyễn Thu Thu xoắn quýt đứng lặng tại chỗ.

Anh điềm nhiên bước đến dắt tay Nguyễn Thu Thu: "Đi."

"Đi đâu?"

"Về nhà."

Bàn tay Trình Tuyền khô ráo lạnh buốt, nắm chặt tay Nguyễn Thu Thu khiến cô tài nào giã giụa nổi. Cô u mê đi theo Trình Tuyền ra khỏi bệnh viện, hai người đi một trước một sau, Nguyễn Thu Thu đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, ảo não vỗ đầu, "Ai da, bánh ngọt cho đất ăn rồi."

Trình Tuyền hiếm khi không so đo vấn đề bánh kem chạy đến chỗ nào.

Anh đi phía trước, nhanh hơn Nguyễn Thu Thu nửa bước chân. Anh đưa lưng về phía Nguyễn Thu Thu, đều đều hỏi: "Tại sao phải mua bánh ngọt?"

Nguyễn Thu Thu vội ho một tiếng, ""Để khen thưởng thái độ nghe lời của anh dạo này----- Nhưng mà anh không được thừa cơ làm bậy đâu đấy..."

Trình Tuyền lại tiếp tục hỏi: "Tại sao phải khóc?"

Nguyễn Thu Thu ghen hờn.

Vấn đề này tới quá đột nhiên, cô vốn tưởng rằng trải qua một loạt chuyện hoảng loạn ngoài ý muốn vừa rồi, đáng ra Trình Tuyền phải vứt chuyện này ra sau đầu rồi chứ.

Vừa nghĩ đến việc mình ngu ngốc ngồi khóc cả buổi, lại còn bị Trình Tuyền nhìn thấy hết toàn bộ là ảo não, xấu hổ lại xông lên đầu. Nguyễn Thu Thu lảng mắt đi, nói sang chuyện khác: "Cũng không có gì... Buổi tối muốn ăn gì? Em vốn định đi nhà hàng ăn cơm."

Trình Tuyền đi không nhanh, giọng nói cũng chậm rãi ung dung: "Phía trước có một nhà hàng, mùi vị không tệ."

"Ồ, vậy chúng ta đi chỗ đó đi."

Đánh trống lảng, thành công. Nguyễn Thu Thu lặng lẽ thở phào. Quả nhiên thẳng mắt nét Trình Tuyền này chỉ cần nghe thấy ăn là quên hết mọi thứ, thói quen tốt đấy!

Sắc trời đen kịt.

Trình Tuyền im lặng cầm tay Nguyễn Thu Thu, cô không khỏi giật mình, từ lúc nào cô đã không còn phản đối Trình Tuyền nắm tay mình nữa vậy.

Chẳng hiểu sao, cô cứ cảm thấy Trình Tuyền là lạ sao ấy.

Là ảo giác của cô sao?

Nguyễn Thu Thu trầm tư, một giọt nước rơi trên sống mũi cô. Cô "ái" một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn, những giọt mưa dày đặc như

lông trâu thi nhau rơi xuống, ngày càng dày đặc. Nguyễn Thu Thu híp mắt lại nói: "Sao lại mưa chứ!"

"Nhanh! Mau tìm chỗ trú mưa thôi!"

Nguyễn Thu Thu níu lại cổ tay Trình Tuyền, phát hiện Trình Tuyền vẫn luôn trầm mặc bước chân đột nhiên nhanh lên.

Cô nhanh chóng chạy theo, chạy một doanh kha khá mới kịp anh. Lúc này Nguyễn Thu Thu mới thở hồng hộc nói: "Anh đi chậm thôi, em không theo kịp mất!"

Bước chân Trình Tuyền lại không hề nghe lời.

"Này! Trình Tuyền! Trình Tuyền!"

Bước chân Trình Tuyền càng nhanh hơn, Nguyễn Thu Thu không thể không chạy theo, giày đập lên mặt đất phát ra tiếng vang cộp cộp. Cô bắt đầu cảm nhận được cánh tay mình hơi đau, Nguyễn Thu Thu sửng sốt: "Anh mang em đi đâu vậy? Nhà hàng ở đằng kia mà?"

Trình Tuyền chẳng những không tiếp tục đi trên đường lớn mà còn kéo Nguyễn Thu Thu vào một lối nhỏ gần đây.

Nguyễn Thu Thu càng hoảng hốt.

Cái điệu bộ này, sao giống đưa cô đi bán quá vậy?

"Trình Tuyền? Trình..."

Bước chân Trình Tuyền đột nhiên dừng lại, Nguyễn Thu Thu suýt nữa đâm đầu vào người anh. Cô ngẩng đầu lên, Trình Tuyền đang

im lặng nhìn cô chăm chăm, cô hơi mất tự nhiên. Nguyễn Thu Thu suýt Thì cho rằng Trình Tuyền muốn giết vợ diệt khẩu ở đây

Mưa khiến tóc Trình Tuyền ướt nhẹp, anh tiến về phía trước một bước, bức bách Nguyễn Thu Thu không tự chủ được lui về phía sau, cho đến khi lưng chạm vào bức tường lạnh lẽo.

Cô thừa nhận cô hơi sợ rồi đấy.

Ngày thường nhìn quen dáng vẻ bại hoại của Trình Tuyền rồi, còn lúc này thì lại khác. Nhưng cụ thể là khác chỗ nào, cô không biết.

Trình Tuyền thấp giọng: "Tại sao lại khóc? "

Nguyễn Thu Thu ngoài mặt thì rất cứng nhưng trong lòng thì đã hoảng đến không thể hoảng hơn rồi. Cô cố trợn tròn hai mắt, hồ báo nghiêm mặt nói: "Em muốn khóc thì khóc, tuyền lệ sinh ra trên người của em, lúc đã sâu đã cảm phát tiết một tí cũng không được à?"

Giọng đều đều của Trình Tuyền trong đêm mưa tí tách lại rất rõ ràng.

"Là vì anh sao?" Cho nên mới khóc đau đớn như vậy, giống như cả thế giới sụp đổ như vậy.

"Anh đừng hỏi, em không khóc anh đâu, đừng có mà tự mình đa tình."

Nguyễn Thu Thu càng giương nanh múa vuốt, càng phô trương thanh thế thì càng lộ ra sự chột dạ, không tự tin của cô. Nói xong câu đó Nguyễn Thu Thu đột nhiên nhận ra, Trình Tuyền từ nãy đến giờ vẫn im lặng xem phản ứng của cô.

Mặt cô lập tức đỏ lên, không biết là do xấu hổ, hay là do cảm xúc không thể giải thích nào đó.

Cô quay mặt đi, cứng ngắc nói: "Em đói bụng rồi, em đi đây. Anh muốn đứng ở chỗ này hứng mưa thì cứ đứng đi."

Nói xong, cô nhích sang bên cạnh một bước, lực trên cổ tay đột nhiên mạnh lên, Nguyễn Thu Thu còn chưa kịp bước bước thứ hai đã bị Trình Tuyền kéo về.

Nguyễn Thu Thu đang định xù lông thì gương mặt xinh đẹp của ai kia lại đã phóng to lên, chiếm hết tầm mắt của cô.

Trong lúc Nguyễn Thu Thu vẫn đang mờ mịt, bên tai lại vang lên tiếng thở dài trầm thấp của Trình Tuyền, như tự nói với mình: "Thôi vậy."

Thôi?

Thôi cái gì mà thôi?

Lời Nguyễn Thu Thu còn chưa ra khỏi miệng đã bị anh dùng môi chặn lại.

!!!

Đầu óc cô trống rỗng, cả người đơ ra như khúc gỗ.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 77

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu ngơ ngẩn.

Cô gần như có thể rõ ràng cảm nhận được hơi thở của Trình Tuyền đang lướt nhẹ qua gò má cô, giống như mức gió cao nhất của điều hòa, vừa thổi qua đã khiến má cô đỏ bừng, hai tai hồng lên trông thấy.

Cảm xúc trên cánh môi mềm mại mà chân thật, cô bừng tỉnh ra giữa họ đang xảy ra chuyện gì. Toàn thân Nguyễn Thu Thu cứng ngắc như khúc gỗ, động cũng không dám động, như thể một cánh quạt khổng lồ rít qua, trong đầu cô chỉ còn lại âm thanh vù vù.

Cô giãy giụa một lúc, Trình Tuyền đè chặt eo cô khiến cô không thể động đậy.

Sao cái thằng này lại khỏe vậy chứ!

Nguyễn Thu Thu cảm thấy trời đất quay cuồng, cô sắp ngạt thở chết rồi!!!

Trình Tuyền không tiến thêm bước nữa, chỉ dừng trên môi cô một lúc, sau đó chậm rãi rời khỏi môi cô, buông lỏng tay ra.

Cánh môi vẫn còn lờ mờ lưu lại nhiệt độ của anh. Mưa càng lúc càng lớn, Cơn mưa xuân này tới thật vội vàng tựa như tâm trạng của Nguyễn Thu Thu lúc này. Cô không dám ngẩng đầu, bởi vì cô biết Trình Tuyền vẫn luôn nhìn cô, Nguyễn Thu Thu vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để bọn họ bước đến mối quan hệ này.

Không khí giữa hai người tràn ngập im lặng.

Những giọt mưa rơi trên vách tường, mặt đất phát ra những tiếng lộp bộp vắng vắng.

Đỉnh đầu truyền đến giọng Trình Tuyền: "Em.."

Nguyễn Thu Thu đột nhiên căng thẳng.

"Cái gì?"

"Có phải em, ăn mảnh bánh su kem đúng không?"

Nguyễn Thu Thu:???

Đúng là lúc đứng ở cửa hàng đợi đóng gói cô có tiện tay mua mấy cái bánh su kem, ăn xong mới đi ra. Còn sao Trình Tuyền lại phát hiện được ----- Có lẽ là trên môi còn lưu lại chút hương vị của bánh su kem.

Trình Tuyền thở dài, sâu kín nói: "Quả nhiên là ăn vụng."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Thằng tró... Không phải là... vì kiểm tra xem cô có ăn vụng không mới đề cô ra hôn một cái đấy chứ?

Nhất định là vậy!!!

Nguyễn Thu Thu im lặng ngưng nghen, đột nhiên có cảm giác bị lừa: “Anh..”

“Đi.” Anh cắt ngang lời cô.

Trình Tuyền nắm chặt cổ tay cô, dắt Nguyễn Thu Thu khỏi con ngõ vắng vẻ, về mặt ổn đến không thể ổn hơn. Bị một đoạn nhạc đêm quấy nhiễu, Nguyễn Thu Thu cơ hồ đã quên mất nụ hôn kia.

Hai người bọn họ im lặng ăn cơm, không ai nhắc lại chuyện này.

Trình Tuyền và Nguyễn Thu Thu đều bị dính mưa, toàn thân ướt sũng, điều hòa trong nhà hàng cũng không thể làm cô cảm thấy ấm áp hơn. Cho đến khi bọn họ đi từ phòng ăn ra, đón gió lạnh, Nguyễn Thu Thu không cẩn thận hắt xì một cái, lập tức run rẩy: “Lạnh quá đi mất, mau gọi xe về nhà thôi.”

Trình Tuyền: “Anh mặc áo lông.”

Cho rằng anh định cởi áo khoác ra cho mình mặc vào, Nguyễn Thu Thu nói: “Không cần đâu, lát nữa lên xe là ấm ngay thôi.”

Trình Tuyền dừng lại, lúc nhìn về phía Nguyễn Thu Thu, mặt mũi viết đầy mấy chữ “Em đang nghĩ cái gì vậy?”, tràn đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu.

“Ý của anh là, áo lông giữ ấm rất tốt, lần sau em cũng mua một bộ đi.”

Nguyễn Thu Thu: “...”

Trình Tuyền: “?”

Trình Tuyền lại bị ăn đập.

Cái thằng khỉ gió này, chắc chắn chán sống lắm rồi, giờ Nguyễn Thu Thu nhớ lại, cảm thấy mình thật là bị ma quỷ ám ảnh nên mới để Trình Tuyền chiếm tiện nghi được. Đáng ra lúc anh có ý xấu, cô tần cho anh một trận thẳng thiên luân mới phải, thế mới khiến anh nhận ra hành động của mình phạm phải sai lầm lớn cỡ nào.

Cơn mưa càng lúc càng lớn, trong không khí tràn ngập hơi ẩm và mùi tanh đất bùn, xen lẫn cả vị tươi mát của nhành liễu. Hạt mưa rơi tí tách tí tách trên mặt đất, trông thật giống cảnh Y Bình và Thư Hoàn ôm hôn nhau trong mưa, quần áo trên người ướt đẫm. Nguyễn Thu Thu thay giày, nói:

“Thư Hoàn...”

Trình Tuyền: “Em gọi ai vậy?”

Nguyễn Thu Thu: "... Xin lỗi, thuận miệng."

Cả người đột nhiên lạnh lẽo, khung xương như đang bị ngâm trong nước lạnh, Nguyễn Thu Thu run rẩy kéo áo khoác lên, Trình Tuyền nắm chặt không tha: “Thư Hoàn là ai?”

Nguyễn Thu Thu: "??? Anh làm gì thế? Chưa xem "Tân dòng sông ly biệt" bao giờ à?"

"Tại sao lại gọi tên anh ta?"

"Em thuận miệng, thuận miệng thôi mà."

"Tại sao phải thuận miệng?"

Nguyễn Thu Thu: "Không phải chứ, sao anh lại đi so đo với một nhân vật truyền hình làm gì?"

Trình Tuyền: "Em chột dạ."

Nguyễn Thu Thu:???

Có đôi khi Nguyễn Thu Thu thực sự không thể hiểu nổi mạch não thần kỳ của Trình Tuyền, cô có gì để chột dạ sao?

Nguyễn Thu Thu buồn bực: "Em lười nói chuyện với anh, em muốn đi tắm nước nóng, nếu không sẽ bị cảm."

Giây tiếp theo, Nguyễn Thu Thu được tận mắt chứng kiến cái gì gọi là tình người bạc bẽo.

Cô tròn mắt nhìn thẳng cha mất nét Trình Tuyền nhảy ra ba thước, cách xa cô vài mét. Trong ánh nhìn chăm chú chết chóc của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền nói: "Đừng lây bệnh cho anh."

"..."

Nghe đi. Đây là lời một con người nói ra sao?

Nguyễn Thu Thu thừa nhận, lòng phản nghịch của cô vô cùng nặng. Vì thế, cô nhanh chóng áp dụng biện pháp trả đũa. Lúc cô tắm rửa xong ra ngoài, Trình Tuyền vẫn đang ngồi trên sofa xem TV, Nguyễn Thu Thu thừa dịp anh đang chăm chú xem phim, lặng lẽ chỉnh nhiệt độ điều hòa thấp xuống, để chế độ gió lạnh, còn mình thì bọc quần áo thật dày.

Có vẻ Trình Tuyền vẫn chưa phát hiện, vẫn đang tiếp tục xem TV.

Một lúc sau, anh đã phát hiện có điều bất thường. "Nhiệt độ trong phòng thấp vậy, điều khiển điều hòa đâu rồi?"

Nguyễn Thu Thu: "Không được tăng nhiệt độ, em cảm thấy thế này rất vừa."

Trình Tuyền: "Anh về phòng..."

"Anh dám trở về thử xem."

"..."

Trình Tuyền yên lặng một lúc, đều đều nói: "Em đang trả thù anh đấy à?"

Nguyễn Thu Thu chết cũng không nhận: "Không thể nào."

"Nếu muốn làm anh bị cảm lạnh, hiệu suất thấp quá."

"Hả?"

Trình Tuyền quay mặt đi, nghiêm túc đề nghị: "Không bằng nghĩ một biện pháp có hiệu quả hơn đi?"

Biện pháp có hiệu quả cao hơn, Nguyễn Thu Thu nghĩ vài giây là hiểu được Trình Tuyền có ý gì. Trước mắt cô tối sầm, khung cảnh trước mặt đảo điên, lưng dựa sát vào miếng đệm sofa mềm mại.

Nguyễn Thu Thu không có tiền đồ sợ hãi.

Cô yếu ớt nói: "Vẫn nên tăng nhiệt độ lên cao đi, cảm lạnh sẽ không tốt... Uhm!"

Cùi chỏ của anh chống trên ghế sofa, bắt lấy cổ tay đang làm loạn, trực tiếp đi lên hôn môi cô. Môi kề môi sát sát, thân mật và cảm xúc chưa từng có khiến yết hầu Trình Tuyền phát ra một tiếp thở dài trầm thấp.

Lần này thì anh không lướt qua là thôi nữa, mà giống như đang ăn một cái bánh kem dâu tây, cẩn thận nhắm nháp hương vị môi cô.

Giống như kẹo đường mềm mại, mà lại mềm mại hơn cả kẹo đường, ngọt hơn cả Macaron nhưng lại không dính chút nào.

*Macaron là một loại bánh ngọt của Pháp được làm từ lòng trắng trứng, đường bột, đường cát, bột hạnh nhân và thêm màu thực phẩm. Nhân bánh thường được lấp đầy với mứt, ganache hoặc kem bơ kẹp giữa hai mặt bánh.

Cô hiếm khi bày ra vẻ mềm yếu như bây giờ, anh không khỏi hơi mất khống chế cắn môi cô.

Nguyễn Thu Thu suýt cho rằng mình bị ăn hết rồi.

Giống như đồ ăn, ăn xong chùi mép.

Cô phát ra một tiếng hít hơi nho nhỏ, nhanh chóng bị nuốt hết vào trong âm thanh răng môi giao hòa kịch liệt.

Mới đầu, động tác của anh còn hơi mới lạ, không quen, càng ngày càng thuần thục hơn, Nguyễn Thu Thu hoàn toàn không có đường tránh, bị anh hôn đến thở còn không thở được.

Lồng ngực cô phập phồng kịch liệt, cách một tầng quần áo thật dày mà vẫn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Trình Tuyền.

Dần dà, đã không còn cảm nhận được gió lạnh rét buốt, hô hấp lưu luyến và khô nóng làm cho cả người nóng rần lên.

Nguyễn Thu Thu mặt đỏ đến tận mang tai, mơ mơ màng màng nghĩ, cảm lạnh có thể lây qua đường nước bọt sao? Sao cô lại cảm

thấy mình đang bị sàm sỡ nhỉ?

.....

Nửa đêm

Trong phòng vang lên tiếng cửa bị đẩy ra, hai người đi ra từ hai gian phòng khác nhau. Trán nóng hầm hập, bước chân uể oải...

Hai người cùng nhau ngồi trên ghế sofa, kẹp nhiệt độ.

Trình Tuyền " Haizzz"

Nguyễn Thu Thu: "Haizzz"

*Tác giả có lời muốn nói: Bản chất của Trình Tuyền là gì? Thăng tró

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 78

Editor: Hạ Cẩn

Sốt cao kéo dài đến tận nửa đêm, may mà cũng không lâu là khỏi.

Tâm trạng Nguyễn Thu Thu lúc này rất phức tạp.

Nghĩ đến nụ hôn buổi tối hôm qua, cô cứ nhìn Trình Tuyền là lại thấy xấu hổ, nhưng bởi vì hai người bị cảm lạnh, phát sốt, xấu hổ lại có thêm vài phần dờ khóc dờ cười.

Nguyễn Thu Thu che mặt.

Nhà người ta yêu đương thì ngọt ngọt ngào ngào, sao hai người bọn họ lại cứ luôn thọc vào rắc rối thế.

Lúc này, Trình Tuyền đi ra từ thư phòng, đã thay bộ quần áo khác. Lại là áo lông màu đen, chẳng qua là áo bên trong đổi thành hoodie màu xám nhạt, trước ngực có logo hình một con bạch tuộc nhỏ đáng yêu. Loại phong cách hoạt bát kỳ lạ này, chắc chắn không phải quần áo Trình Tuyền tự mình mua, thẩm mỹ của anh là lấy đen trắng làm chủ đạo, không hoa văn, không màu sắc, phong cách giản dị, không có gì làm điểm nhấn, vô cùng vô cùng vô cùng đơn giản.

Nếu không có gương mặt hại nước hại dân kia, kéo anh ra ngoài tuyệt đối sẽ vô cùng mộc mạc, hòa hợp với tập thể nông dân.

"Lại là quần áo công ty à?"

"Ờ, em muốn không?"

"... Không cần."

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Đi không?"

Nguyễn Thu Thu: "Hả.. Được?"

Nguyễn Thu Thu ho khan, vờ như không có việc gì, cầm ví lên theo anh ra ngoài. Hai người ngồi ở ghế sau, Nguyễn Thu Thu cúi đầu xem điện thoại. Qua một ngày, lượng fan trên Weibo đã tăng mấy chục vạn, tin nhắn gửi đến nhiều không kể xiết, Nguyễn Thu Thu đành phải tắt hết thông báo trên Weibo đi.

Bác tài bật một bài nhạc nhẹ nhàng, cửa xe mở hé ra một khe nhỏ, Nguyễn Thu Thu nhìn ra cửa sổ, làn gió trong trời lạnh lẽo thổi phớt qua mặt cô.

Chỉ trong vòng một đêm, vạn vật như sống lại, hàng cây bên đường xanh mơn mớn, những cành cây non mảnh khảnh đang dần vươn ra, nụ hoa đã bắt đầu xuất hiện, chỉ chờ đến mùa xuân khoe sắc.

Nguyễn Thu Thu hít một hơi thật dài, nheo mắt lại.

"Thật tuyệt, mùa xuân lại đến rồi."

Lúc cô sống một mình sợ nhất là mùa thu, ghét mùa đông dài dằng dặc. Bây giờ, ở cùng với Trình Tuyền, thời gian lâu dài, chuyện

gặp phải cũng nhiều, vậy mà không hề để ý đến biến đổi các mùa. Không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu đây, chính Nguyễn Thu Thu cũng không rõ.

Trình Tuyền nói: "Qua hai tuần nữa, hoa mai, hoa đào đều nở. Có muốn đi ngắm hoa không?"

Nguyễn Thu Thu sửng sốt, sau đó mặt giãn ra, đáp: "Được."

Lại nói nữa, đến giờ hai người bọn họ vẫn chưa hẹn hò nghiêm chỉnh lần nào. Trình Tuyền mà đưa ra được đề nghị ra ngoài chơi chứ không phải nằm chết dí trong nhà, tốt, có tiến bộ!

Nguyễn Thu Thu ngoái đầu lại cười rộ lên, đôi mắt hoa đào xinh đẹp cong lên, đuôi mắt chau lên, tròng mắt đen nháy lóe sáng như đang có hàng vạn ngôi sao đang ngủ say, hay bởi trong lòng vui vẻ mà đôi mắt lóe ra ánh sáng động lòng người.

Tâm mắt của anh rơi vào đôi môi mềm mại hồng hào của cô.

Thực tử tri vị.

(3) thực tử tri vị (食髓知味): nghĩa đen ý nói hương vị của tủy xương rất ngon, ăn vào chính là mỹ vị, sau đó còn muốn ăn thêm lần nữa. Nghĩa bóng là nghĩa tiêu cực, thường dùng miêu tả đạo tặc hoặc nam nữ vụng trộm yêu đương, ý nói làm được một lần không bị bắt liền nghĩ đến làm lần thứ hai; cũng có thể giải thích là ngẫu nhiên làm một việc nào đó để thỏa mãn lòng tham nhất thời hoặc cảm giác mới mẻ, nhưng làm xong việc này lại cảm thấy rất kích thích, về sau lại muốn tiếp tục làm, thậm chí có thể thành thói quen, sở thích.

Anh bỗng nhiên cảm nhận được, loại cảm giác cầu mà không được này tra tấn tinh thần người ta đến mức nào.

Anh nắm chặt tay Nguyễn Thu Thu ngón tay cô rất mềm mại, dễ dàng bị anh nắm trong lòng bàn tay. Trong ánh nhìn chăm chú của Nguyễn Thu Thu, anh chậm rãi tiến lên trước... Sau đó, bị Nguyễn Thu Thu dí tay lên mặt, đẩy ra.

Nguyễn Thu Thu không cảm xúc: "Bị cảm, đừng đụng vào em."

Bác tài ngồi ghế lái không nhìn được, phát ra âm thanh nhỏ xíu, như là đang cố nén cười, toàn thân giống như con rối được lên dây cót, run bần bật.

Trình Tuyền: "..."

Cảm nhận được cái chìm chết chóc của ông chủ, bác tài yên lặng ngậm miệng, chỉnh lại tấm che giữa hai hàng ghế, che khuất bóng dáng bọn cô.

Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ mình thù dai vô cùng.

Cái thằng nhãi ranh này, sợ bị cảm không đụng vào cô, sau đó lại hôn cô say đắm. Đối với hành động này của Trình Tuyền, cô vẫn canh cánh trong lòng.

Trước khi cô tha cho, anh đừng có mơ đụng vào người cô.

Cửa thang máy công ty mở ra, Nguyễn Thu Thu ra trước một bước, Trình Tuyền im re đi theo sau. Thỉnh thoảng gặp vài nhân viên công ty, đều gật đầu rất kính cẩn.

Không đến nửa tiếng, tin đồn nhảm lại nhanh chóng lan truyền trong cuộc nói chuyện tào lao của các nhân viên.

- ---- Đại boss bị vợ quản nghiêm đó!

- ---- Bà chủ đi trước, đầu còn không thèm quay lại cơ, quá soái!

- ---- Chắc chắc chắc, chắc là tối hôm qua bị phạt quỳ điều khiển rồi.

...

Nếu Nguyễn Thu Thu nghe được tin đồn này, đoán chừng là phải buồn bực đến chết đi sống lại. Cô chỉ đi trước Trình Tuyền một lần thôi mà, sao lại đồn ra nhiều chuyện kỳ quái như vậy?!!!

Nguyễn Thu Thu bước vào văn phòng, Trình Tuyền tự nhiên như ruồi bước vào theo, bị Nguyễn Thu Thu ngăn lại.

"Anh làm gì thế?"

"Đi lang thang."

Nguyễn Thu Thu: "... Về phòng làm việc của anh đi."

Trình Tuyền dốc sức làm cho cô thấy cái gì gọi là đã cấm rồi thì không nhúc nhích.

Hai người đang giằng co thì nghe được tiếng Đồ Nam nói chuyện ở xa xa.

"Tối nay cũng nhau ăn cơm?" Đây là giọng Đồ Nam ân cần hỏi.

"Không ăn." Đây là giọng thư ký lạnh băng trả lời.

"Tôi biết em then thùng, không sao đâu, tôi..."

"Sếp, ngài đang quấy rối tình dục tôi đây, cần tôi phổ cập khoa học cho ngài không?"

Đồ Nam bị ghen:....

Cô thư ký vẻ mặt lạnh lùng, lấy bộ dạng độc mồm độc miệng ngày thường dùng để đối phó với đối thủ cạnh tranh ra dùng trên người Đồ Nam: "Ngài đây là do lâu ngày không bạn tình nên dopamine tích tụ tác quái à? Dù là t*ng trùng lên não thì cũng phải lý trí một ít, đừng có coi tôi như mấy cô gái khác muốn nói thế nào thì nói. Trong thời gian làm việc, hi vọng ngài có thể tém tém lại một chút, nếu không tôi sẽ suy nghĩ đến công ty tối hôm qua muốn săn tôi với giá cao đấy."

Đồ Nam giật mình: "Có người muốn đào em đi? Tiền lương rất cao? Tôi tăng lương cho em là được?"

Thư ký lắc đầu: "Tiền lương tuy rằng không tồi nhưng không đến mức làm tôi động lòng, đào được tôi đi."

Đồ Nam thở phào: "Vậy là tốt rồi."

"Làm tôi động lòng chính là, sếp nhà người ta, IQ và EQ đều rất cao."

"..."

Sau một lúc lâu, Đồ Nam mới load kịp, mình bị thư ký chửi xéo? Mặt cậu lúc xanh lúc trắng, thư ký liếc xéo cậu một cái, không thêm cho cậu chút mặt mũi nào, tự mình rời đi.

Đồ Nam:????

Thân là sếp, cậu còn có tôn nghiêm không? Ngay cả thư ký cũng có thể giễu cợt cậu, cậu có thể nói gì khác sao?

Chỗ hai người nói chuyện cách văn phòng Nguyễn Thu Thu không xa, Nguyễn Thu Thu nghe đủ mới đẩy cửa đi ra, hỏi: "Cậu có chuyện gì thế?"

Đồ Nam như xa quê gặp được đồng hương, nước mắt lưng tròng, níu tay Nguyễn Thu Thu kéo đến phòng làm việc. Vừa bước vào đã đụng phải đại boss đang ngồi chễm chệ, Đồ Nam ngượng ngùng. Từ lúc cậu vào cửa đến giờ, ánh mắt Trình Tuyền vẫn luôn nhìn chăm chăm vào chỗ tay cậu đang nắm chặt tay Nguyễn Thu Thu, ánh mắt kia khiến Đồ Nam nhớ đến cảm giác kinh hoàng lúc tăng ca.

Đồ Nam vội vàng buông tay ra.

Hôm nay cậu đã đắc tội thư ký, lại còn đắc tội cả đại boss, thời gian này thật khó khăn!!!

Nguyễn Thu Thu buồn cười, hai tay ôm vai nói: "Cho nên, vừa rồi rốt cuộc cậu đang làm gì vậy?"

Đồ Nam buồn bực nói: "Chính là làm chuyện giao tiếp nam nữ bình thường đó. Ày dà, chị dâu, em vẫn chưa kịp nói cho chị nữa. Đáng lẽ hôm qua định tìm chị đàm luận tình hình cụ thể rồi, sau đó lại thấy chị quý trên mặt đất khóc dữ dội nên mới..."

"Được được, xin hãy nhảy qua đoạn này, cảm ơn." Nguyễn Thu Thu mỉm cười nguy hiểm.

Đồ Nam vẫn chưa nhận ra mình vừa đắc tội nốt bà chủ.

Cậu sờ sờ đỉnh đầu, nói: "Em phát hiện ra thư ký yêu thầm em."

Nguyễn Thu Thu: "Gì gì gì?"

Đối mặt với phản ứng "khá" lớn của Nguyễn Thu Thu, Đồ Nam càng tủi thân thân: "Chị dâu, phản ứng này của chị là có ý gì, em nói sai sao?"

Nguyễn Thu Thu: ".... Không sai, không sai, cậu nói tiếp đi."

"Tóm lại chính là, em phát hiện cô ấy rất dễ ý em. Không chỉ là trong công việc, mà còn trong cuộc sống. Đầu tuần em đi xem mắt hai lần, cô ấy rất không vui, chiến tranh lạnh với em cả một ngày trời. Còn nữa, cô ấy sẽ cố tình làm em chú ý đến cô ấy, sau đó lại dùng thái độ hoàn toàn trái ngược để thể hiện mình không quan tâm."

Chuyện khác không nói, chuyện Đồ Nam xem mắt hai lần Nguyễn Thu Thu nhớ rõ. Cậu ném một vụ đàm phán sang cho thư ký khiến kế hoạch xin nghỉ phép của thư ký bị hủy, con gái nhà người ta viết hai chữ không vui đầy mặt.

Nghe Đồ Nam lấy đủ loại "dẫn chứng", Nguyễn Thu Thu đã hoàn toàn xác định được, thằng bé này chắc là độc thân lâu lắm rồi nên mới bị một loại bệnh vọng tưởng tên là "khác phái liếc tôi một cái, tôi liền nghĩ đến con của tôi và người ấy nên đặt tên gì cho dễ nghe".

Những thứ này tất cả đều là cảm nhận của mình Đồ Nam mà.

Nguyễn Thu Thu kiên nhẫn hỏi: "Cái đó... Có chứng cứ gì thiết thực hơn không, cô ấy có từng thổ lộ với cậu chưa?"

Nói đến đây, hai mắt Đồ Nam sáng như đèn pha ô tô.

"Có."

Lần trước, cậu hơi mệt nên ghé vào bàn làm việc ngủ một lúc, thư ký nhắc cậu sau nửa tiếng nữa sẽ có một cuộc hội nghị, Đồ Nam lập tức ngồi ngay ngắn. Lúc này, Đồ Nam và thư ký bốn mắt nhìn nhau, cậu rõ ràng nhìn thấy, cặp mắt lạnh lùng kia ấy vậy mà lại mang theo chút ý cười ngượng ngùng, cô mím môi, muốn nói lại thôi.

"Sếp."

Lòng Đồ Nam nảy lên một cái.

"Kết quả lại bị điện thoại cắt ngang, tức chết em rồi. Chị nói xem, lúc đó trừ tử tình ra thì còn lý do nào khác sao?"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Hôm đó, nếu như cô nhớ không nhầm. Ngay lúc đó, cô bước ra từ văn phòng Trình Tuyền thì vừa dịp gặp được thư ký của Đồ Nam. Cô bé cười lên cười xuống một lúc lâu, Nguyễn Thu Thu nhất thời hiếu kỳ hỏi một câu, thư ký nín cười nói: "Đồ tổng nằm sấp ngủ, lúc ngồi dậy, trên trán có một vết hằn tròn hình đồng hồ, giống Nhị Lang Thần* lắm ý."

*là một nhân vật trong thần thoại Trung Quốc và một vị thần trong tôn giáo truyền thống Trung Quốc là Đạo Giáo và Phật giáo.

Nhìn Đồ Nam phoi phới trước mặt, Nguyễn Thu Thu thật không đành lòng chọc thủng ảo tưởng của cậu.

"Đây đều là suy nghĩ đơn phương của cậu, không có cách nào để xác định cả, cậu nói chuyện với thư ký như thế chính là quấy rối tình dục, tình yêu văn phòng."

Đồ Nam đặc chí: "Cô ấy nhất định sẽ tỏ tình với em."

Nguyễn Thu Thu: "Chúc cậu may mắn."

Đồ Nam đã tới, Nguyễn Thu Thu nhân tiện cưỡng ép giao Trình Tuyền cho Đồ Nam, để ông chủ lớn bước vào phòng làm việc của cô, quấy nhiễu không gian yên tĩnh của cô. Công việc hôm nay còn rất nhiều, Nguyễn Thu Thu không có tâm trạng đi cãi cọ với bọn anh. Lúc này, Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên hiểu được tâm trạng của thư ký Đồ Nam.

Khi không thể dứt ra được, thật sự muốn đập nát cái đầu chó của bọn họ!!!

Không biết giấc mơ giữa ban ngày của Đồ Nam sẽ kéo dài được bao lâu đây.

Đang lúc Nguyễn Thu Thu đẩy nhanh tiến độ làm việc, cửa bị đẩy ra, Lão Mạnh bước vào.

Nguyễn Thu Thu liếc lão một cái, nói: "Có chuyện gì vậy?"

Lão Mạnh cười híp mắt, nói: "Hôm nay Thu Thu vẫn là Thu Thu chăm chỉ nha."

"Có chuyện mau nói."

"Cái này cho cô trước. Cái nha đầu này, làm một bộ kỉ niệm lúc nào cũng không nói với tôi, vợ tôi rất thích, nói muốn mời cô vẽ một

bản đây."

"Vật kỷ niệm? "

Nguyễn Thu Thu mờ mịt nhìn lão Mạnh, lão Mạnh cầm một chiếc móc khóa trong tay lung lay, là sản phẩm hình tượng băng nữ hiệp thu nhỏ. Đây là vật kỷ niệm hôm nay Gia Trùng chính thức công bố, còn viết Weibo tag họa sĩ Chim mập bay trước.

Nguyễn Thu Thu vội làm việc nên không để ý đến.

Cô nhìn tượng băng nhỏ, vừa mừng vừa sợ, không ngờ Trình Tuyền lại làm nó thành một cái móc chìa khóa.

Nhớ lại, lúc trước Nguyễn Thu Thu còn than tiếc rằng thời gian tượng băng tồn tại quá ngắn ngủi, bây giờ thì tốt rồi, có thể vĩnh viễn tồn tại. Thì ra lúc đó Trình Tuyền hỏi cô ảnh chụp là để làm cái này.

Lòng cô ấm áp, cầm móc chìa khóa lên lắc lắc.

"Thật đẹp."

"Còn một việc."

"Việc gì?"

"Ngày mai cô có thời gian không, có một buổi họp mặt nhỏ, đều là người cùng ngành, có mấy người là bạn tôi, tôi dẫn cô đi xem việc đời."

Nguyễn Thu Thu thụ sủng nhược kinh: "Chuyện này... Chuyện này có ổn không?"

"Cô nhớ kỷ ăn mặc thật đẹp là ổn rồi." Lão Mạnh cười híp mắt, xoa đầu Nguyễn Thu Thu, tựa như đang xoa đầu đứa con đang đợi mình ở nhà, "Thật tốt, nếu không phải thân thể vợ tôi không cho phép, tôi cũng muốn có một đứa con gái, cái thằng nhóc thối tha nhà suốt ngày gà bay chó chạy, chơi không vui gì sất."

Nghe lão Mạnh hình dung con mình thế, Nguyễn Thu Thu dở khóc dở cười: "Nào có ai dùng "chơi không vui" để hình dung von cái nhà mình bao giờ chứ. Còn nữa, tôi cũng không còn nhỏ đâu."

Dạo này tóc dài ra, Nguyễn Thu Thu dùng một cái dây chun nhỏ để buộc nhúm tóc đằng sau lại, càng thêm giống một cô sinh viên hoạt bát. Khiến cho lúc bình thường mọi người nhìn Nguyễn Thu Thu, sắp lớn trong đầu bọn họ liền biến thành một tên biến thái có sở thích đặc biệt.

Được Lão Mạnh mang đi chơi, Nguyễn Thu Thu tất nhiên vô cùng cảm kích. Trong cái vòng này, cô không có đất lập thân, là lão Mạnh từng bước một dẫn cô bước vào.

Nguyễn Thu Thu nghiêm túc nói: "Cảm ơn."

"Này, đừng khách khí như vậy chứ."

Vật kỷ niệm được Nguyễn Thu Thu treo trên điện thoại, hình người nhỏ bé lúc ẩn lúc hiện trước mặt cô làm cho Nguyễn Thu Thu hơi hơi vui giận Trình Tuyền. Cô nghĩ, Trình Tuyền có đôi khi hơi chó, nhưng cũng không phải không có chỗ đáng khen, ngạc nhiên thật tâm thật ý này rất đã động được cô.

Trình Tuyền ngồi trên sofa, hơi liến nhìn về phía Nguyễn Thu Thu khóe môi ngậm ý cười.

Hình như lúc về nhà, tâm trạng của cô rất tốt.

Nguyễn Thu Thu nhận ra ánh mắt chăm chú của anh, lắc lư vật trang trí trên điện thoại: "Cái này coi như quà anh tặng em nhé, cảm ơn ~~~"

Loại chuyện nhỏ như vậy cũng làm cô vui vẻ đến thế. Trình Tuyền vòng hai tay ra sau đầu, bày ra tư thế đang xem TV, vì tâm trạng Nguyễn Thu Thu tốt nên cũng vui theo.

Anh chậm rãi nói: "Vậy lúc nào thì em tặng quà cho anh?"

Nói tổ chức sinh nhật, bị anh hủy.

Nói khen thưởng thái độ của anh, bánh gato bị vứt ở hiện trường tai nạn không thấy đâu.

Trình Tuyền hỏi rất hùng hồn, Nguyễn Thu Thu lại không tức giận nói: "Em tặng quà cho anh rồi nha." Cho dù chỉ là tấm lòng nhỏ nhưng cô rất thích mang về mấy hòn đá nhỏ, trên tay cô vẫn còn đeo một cái lắc tay đá đó.

Trình Tuyền:?

Nguyễn Thu Thu: "....."

Trình Tuyền:??

Đối mặt với cái nhìn mờ mịt chăm chú của anh, Nguyễn Thu Thu cười lạnh: "Không phải anh, quên mất hòn đá nhỏ em tặng anh rồi chứ."

Trình Tuyền nỗ lực lục lọi đầu óc, sau một lúc lâu, anh chần chừ nói: "Cục phân dê?"

"Còn dám mở miệng nói cục phân dê, em sẽ trở mặt, cảm ơn."

Bạn của ngày, Nguyễn Thu Thu nóng nảy đã online.

Quả nhiên, cô không thể trông chờ gì vào việc thằng nhãi này có thể biểu hiện ra cái gọi là lãng mạn. Nguyễn Thu Thu trợn mắt, thăm vắn Trình Tuyền: "Cục phân dê em đưa anh.... Phi! Hòn đá nhỏ em đưa anh, anh ném đi rồi đúng không?"

Trình Tuyền thành thật: "Cần anh tìm lại không?"

Nguyễn Thu Thu: "... Sao anh không tự ném mình đi đi."

Nhưng mà vì một hòn đá mà trách tội Trình Tuyền cũng không cần thiết. Ném rồi thì thôi vậy, Trình Tuyền lại không thích đeo đồ trang sức, không để trong lòng cũng là chuyện đương nhiên. Chỉ là trong lòng cô vẫn thấy hơi thất vọng, tấm lòng của mình bị vứt bỏ, tiếp theo ngay cả mình cũng không được quan tâm nữa.

Nhưng ngẫm lại, lúc đó Trình Tuyền cũng đâu có thích cô, tùy ý vứt sang một bên không phải là hành động rất bình thường sao?

Nguyễn Thu Thu tự mình trấn an, rốt cục cũng được chút an ủi.

"Đi." Nguyễn Thu Thu ném điện thoại sang bên, "Em đi tắm trước."

Tiếng sấm rền vang dội, một cơn gió lạnh thổi qua, có vẻ như đêm nay trời sẽ có mưa nhỏ. Dạo này, vì nguyên nhân thời tiết, tủ quần áo của Nguyễn Thu Thu hơi ẩm, đợi vài ngày nữa trời nắng lên, cô sẽ mang ra phơi hết cho tán vị.

Nước ấm tí tách rơi trên nền gạch men sứ, hơi nước mù mịt bốc hơi, cả người cô nóng lên.

Nguyễn Thu Thu cởi quần áo đứng dưới vòi hoa sen. Cơ thể mềm mại trắng nõn hơi phồng hồng lên vì hơi nước, hai chân thon dài thẳng tắp, tỉ lệ vóc người vô cùng tốt, tiếc là bức tranh mỹ nhân tắm rửa tuyệt đẹp này chỉ có mình chiếc gương được chiêm ngưỡng mà thôi.

Cô bóp dầu gội lên tóc, tinh dầu hoa anh đào mùi không quá nồng, mùi thanh đậm nàn nhạt, ngửi rất thoải mái. Trong đầu Nguyễn Thu Thu đều là buổi tiệc nhỏ ngày mai, cô nên mặc đồ gì bây giờ nhỉ.

Mặc váy dài ư?... Có vẻ quá cổ tình không?

Mặc quần jean thì bình như không trang nghiêm lắm.

Xem ra, vẫn phải hỏi lão Mạnh xem, cụ thể là nên mặc thế nào vậy. Nghĩ như vậy, Nguyễn Thu Thu ngẩng đầu lên, dòng nước ấm áp chảy trên mặt cô. Bọt trên tóc như kem mosses mềm mượt nhẹ nhàng trôi dần xuống khỏi tóc mai, nhỏ giọt trên làn da sáng bóng.

"Két."

Một âm thanh mỏng manh vang lên, như là tiếng ai đó cắt dòng điện, ánh đèn ấm áp trong phòng tắm nháy mắt tối sầm, tĩnh mịch đến tối.

Nguyễn Thu Thu hoảng sợ, vội tắt vòi hoa sen.

Trên mặt vẫn còn bọt chưa rửa sạch, cô vội vàng cầm khăn lông lau đi, hỏi Trình Tuyền: "Mất điện à? Sao lại thế này?"

Cách một cánh cửa, Trình Tuyền trả lời: "Đừng sợ, cả khu đều mất điện."

Nguyễn Thu Thu: "....."

Sớm không mất, muộn không mất, lại cố tình mất lúc cô đang tắm dở. Phòng tắm đen như mực, đột nhiên từ sáng chói đến tối om, giờ cô chả khác gì người mù, chả thấy cái mẹ gì cả.

Nguyễn Thu Thu cẩn thận đi lên phía trước, không sờ đến chỗ quần áo.

Đúng lúc này, cách một tấm kính mờ, một vầng ánh sáng bỗng nhiên chiếu sáng một nửa phòng tắm, Nguyễn Thu Thu đã nhìn rõ mọi mặt.

Cách một cánh cửa, truyền đến giọng Trình Tuyền hỏi nhỏ: "Thấy rõ không?"

"Thấy rõ rồi!"

Tiện có ánh đèn của Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu vội vàng dùng nước gội sạch bọt trên tóc, sau đó lau sạch sẽ bọt nước trên người. Đến lúc cô ra khỏi, phòng khách đen kịt, Trình Tuyền dựa trên tường, một tay hút tui, một tay cầm điện thoại chiếu sáng cho cò,

Nguyễn Thu Thu buồn rầu hỏi: "Bao giờ mới có điện lại đây?"

Trình Tuyền nói: "Đang sửa chữa mạch điện, chắc phải mấy tiếng nữa."

Khu nhà cũng tương đối cũ, thỉnh thoảng phát sinh một số thiết bị điện hỏng hóc cũng là việc bình thường. Có lẽ chẳng ai ngờ được,

ông bà chủ của Gia Trùng lại ở trong một căn nhà không phù hợp với thân phận như thế này.

"Mất điện thì mất điện thôi. Nhưng mà vẫn còn sớm như vậy, không ngủ được..."

Nguyễn Thu Thu dừng một lúc, nói: "Không bằng chúng ta....."

Đang dựa vào tường, Trình Tuyền đứng thẳng lên, hai mắt sáng lên.

"Không bằng chúng ta xem phim ma đi! Trong Laptop của em có!"

Trình Tuyền: "....."

- ----Tác giả nói lên suy nghĩ của mình:

Nguyễn Thu Thu: Không hiểu sao, tôi cảm thấy Trình Tuyền hình như không vui cho lắm.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 79

Editor: Hạ Cẩn

Mất điện xem phim ma, quá hợp lý.

May mà laptop vừa mới sạc đầy, có thể bật được tầm mấy tiếng, đủ cho bọn họ xem hết một bộ điện ảnh.

Để tạo cảm giác, Nguyễn Thu Thu vợ vét toàn bộ đồ ăn vặt Trình Tuyền cất giấu mang ra, đương sự Trình Tuyền giận mà không dám nói gì, yên lặng làm nhân viên chiếu sáng, giúp Nguyễn Thu Thu chiếu sáng lên hộp đồ ăn vặt, đưa máy nhìn cô dọn sạch sẽ đồ trên bàn trà. Còn có đồ ăn nấu chín một hai ngày chưa ăn hết trong tủ lạnh, Nguyễn Thu Thu cũng dứt khoát lấy ra.

Nguyễn Thu Thu bận rộn quay qua quay lại, Trình Tuyền phụ trách giúp cô cầm đồ, sau một lúc chuẩn bị kỹ càng, Nguyễn Thu Thu mở laptop, thuận miệng hỏi Trình Tuyền: "Anh muốn xem phim nào?"

Trình Tuyền sâu kín nhìn Nguyễn Thu Thu mở ra ổ E tội ác, mở file "Phim" ----- "Phim kinh dị". Một hàng dài từ trên xuống dưới, phân theo quốc tịch, cực kì trật tự.

"Muốn xem của nước nào, tùy anh chọn. Chỗ này em đã xem hết một nửa rồi."

Trình Tuyền: "....."

Nói như vậy, Hàn Nhật tuyệt đối phải bỏ qua. Mặc dù anh hiếm khi xem phim kinh dị, không có nghĩa là anh em không biết gì. Âu Mỹ quỷ quái, máu me bạo lực, cũng bỏ qua. Trung Quốc... Bằng hiểu biết của anh về Nguyễn Thu Thu, chắc chắn sẽ không để một phim nội địa nát bét trong đồng phim nước ngoài.

Từ tất cả những điều trên, dùng phương pháp loại trừ để lựa chọn, ánh mắt Trình Tuyền rơi trên hai chữ "Thái Lan".

Nói về ngôn ngữ, tiếng Thái mềm mại, không tổn thương đến lỗ tai. Xét về độ nổi tiếng, phim kinh dị Thái Lan hình như cũng không nổi danh lắm, độ truyền bá thì chưa từng nghe thấy trong dân chúng. Đương nhiên, dân chúng ở đây là chỉ anh.

Trình Tuyền đều đều: "Thái Lan."

"Được rồi! Xem cái nào?"

Cái tên nào nghe cũng quỷ quái dọa người, thế là anh tùy tiện chỉ một cái.

"Quỷ Ảnh*? Vận may của anh không tồi đâu!"

*鬼影

Trình Tuyền chưa kịp phân tích kỹ càng xem "không tồi" của Nguyễn Thu Thu là tốt hay xấu thì bộ phim đã bắt đầu. Phòng khách rộng lớn đen kịt, màn cửa bị kéo kín mít không một tia sáng, hai

người ngồi trên ghế sofa, một người ôm gối, Nguyễn Thu Thu bóc một gói chocolates, đổ ra chia cho Trình Tuyền.

Hai người đồng thời nhét chocolates vào miệng, im lặng xem phim.

Khác biệt chính là, Nguyễn Thu Thu ngồi hơi rướn về phía trước, tới gần màn hình, còn Trình Tuyền thì dựa vào ghế sofa sau lưng, vẻ mặt điềm tĩnh ôm chặt gối trong tay, ra vẻ mình tuyệt đối sẽ không bị dọa.

Trong phòng khách đen kịt, âm thanh trong phim, tiếng nhạc, tiếng nói đều to hơn nhiều so với bình thường.

"A!!!"

Trình Tuyền bị tiếng hét của Nguyễn Thu Thu dọa sợ, lão đảo về phía sau, ghế sofa vang ầm một tiếng.

Nguyễn Thu Thu: "?? Anh đang làm gì thế?"

Trình Tuyền: "Em hét to thế để làm gì?"

Nguyễn Thu Thu: "A, thì là chợt nhớ ra kịch bản tiếp theo của bộ phim này, em xem lâu rồi, quên mất một số chi tiết."

Trình Tuyền: "....."

"Tiếp tục xem, tiếp tục xem. Đoạn sau rất đặc sắc đấy."

Đồ ăn vặt Nguyễn Thu Thu chọn đều là đồ ăn không phát ra tiếng. Cô nhai mút, xem say sưa. Kịch bản phim càng ngày càng khó đoán, ngày càng xuất hiện nhiều manh mối dẫn đến sự thật. Ngược lại, Trình Tuyền ngồi bên, trừ lúc Nguyễn Thu Thu đưa cho

anh một miếng chocolate còn đâu thì toàn ngồi ôm gối, rất ngay ngắn, vẻ mặt bình tĩnh lạ thường.

Trong lúc vô tình, anh yên lặng đến gần Nguyễn Thu Thu.

Một bàn tay chậm rãi đặt trên cánh tay Nguyễn Thu Thu, đang xem phim ma, cô giật mình một cái, dừng nói nữa, bầu không khí thế này, đột nhiên có một bàn tay hạ xuống, hơi bị kích thích đấy. Nguyễn Thu Thu run lên, liền thấy tay Trình Tuyền đặt lên cổ tay cô, nắm chặt.

Nguyễn Thu Thu nghi ngờ hỏi: "Sao thế? Anh sợ à?"

Trình Tuyền lắc đầu: "Là sợ em sợ."

Nguyễn Thu Thu: ".....Ồ."

Nhớ lại lúc ở trong nhà ma, hẳn là Trình Tuyền không phải người không sợ ma. Nguyễn Thu Thu nghĩ nghĩ, thôi thì cứ để anh lừa mình dối người, nắm tay cô vậy.

Cả bộ phim nhuộm dẫm bầu không khí đê mê khủng bố khiến cho người xem nơm nớp lo sợ, thỉnh thoảng lại đột nhiên nhảy ra cái gì đó, may là không có quá nhiều phân cảnh dọa người.

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Sợ không?"

Trình Tuyền cố gắng bình phục tâm trạng: "Vẫn ổn."

Nói xong, anh lặng lẽ nằm bên cạnh Nguyễn Thu Thu, túm túm lại với cô. Nhà người ta đều là bạn gái sợ hãi, khóc hu hu rúc vào trong ngực bạn trai. Ngược lại, Trình Tuyền lại vô cùng tự giác, nhìn nhìn một lúc rồi dứt khoát ngồi xán lại gần Nguyễn Thu Thu, giống như

chim sợ cành cong. Cốt truyện thì hơn cả kinh khủng, cơ thể anh cứng đờ, sắp ngừng thở đến nơi.

Vốn dĩ cho rằng sẽ là thời gian dài dằng dặc lại vì có Nguyễn Thu Thu ở bên cạnh mà trôi qua rất nhanh. Sắp kết phim, Nguyễn Thu Thu nhìn không rời mắt, Trình Tuyền bên cạnh lập tức nhận ra có biến.

Cái phim này ----

Phần cuối đột ngột chuyển cảnh, rừng rợn chết người.

Nguyễn Thu Thu bình tĩnh ngồi xem hết đoạn kết, nghe thấy bên tai có tiếng hít thở dồn dập, trong đêm tối yên tĩnh, âm thanh này vô cùng rõ ràng. Nếu như lúc này có điện, nhất định sẽ nhìn thấy gôi ôm trong ngực Trình Tuyền đã gần như bị siết thành hai nửa.

"Anh sợ?"

"Không có."

Nguyễn Thu Thu nảy ra ý định trêu anh, cô chậm chậm quay sang, trong ánh sáng mập mờ của laptop, gò má Nguyễn Thu Thu xanh trắng bất thường. Tóc cô ẩm ướt, rải rác trên đầu vai, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Cô sâu kín nói: "Nhìn xem, trên vai của anh là gì?"

Lúc đầu đây chỉ là một trò đùa nho nhỏ, lại cố tình lúc Nguyễn Thu Thu vừa dứt lời, đèn đột nhiên sáng lên. Một giây sau, Nguyễn Thu Thu thấy rõ ràng vẻ mặt Trình Tuyền hoảng sợ cứng ngắc. Cặp mắt phượng ngủ nửa cụp kia trợn lên, con ngươi phản chiếu ra khuôn mặt thâm trầm của Nguyễn Thu Thu.

Ông chủ Trình đã bị dọa đến mất năng lực quản lý cơ mặt.

Nguyễn Thu Thu: "...."

Trình Tuyền: "....."

Không hiểu sao, nhìn Trình Tuyền bị dọa sợ, mặt cắt không còn giọt máu mà trong đầu Nguyễn Thu Thu lại hiện lên hình ảnh một con mèo xù lông, lỗ tai dựng đứng lên, chắc là Trình Tuyền thật sự bị dọa sợ rồi.

Nguyễn Thu Thu thấy hơi xấu hổ.

Cô vội ho một tiếng, nói: "Đùa thôi, đùa thôi, anh đừng sợ."

Về mặt Trình Tuyền cứng đờ, xem chừng là còn lâu lắm mới tỉnh táo lại. Tắt laptop đi, anh yên lặng thu dọn rác còn sót lại, yên lặng cất hết đồ ăn vặt còn lại vào ngăn tủ, yên lặng ôm gối đi về thư phòng.

Từ đầu đến cuối, không nói một câu.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, không phải là Trình Tuyền tức giận rồi đấy chứ.

Nhưng mà, mấy người nhát gan bị dọa như thế, rất dễ để lại bóng ma tâm lý. Nguyễn Thu Thu thấy áy náy, vội vàng cứu chữa: "Cái đó----- Anh có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì đó không?"

Trình Tuyền không quay đầu lại, tiếp tục đi.

Nếu là lúc trước, lấy danh nghĩa đồ ăn, Trình Tuyền chắc chắn sẽ tha thứ cho cô. Trong mắt anh, không có gì sánh bằng đồ ăn.

Mà bây giờ...

Trình Tuyền áy vậ mà! Không để ý đến cô!

Lần này Nguyễn Thu Thu thực sự nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề rồi.

Cô đuổi theo, Trình Tuyền tiến vào thư phòng, lườm cô một lúc, vẻ mặt "Tại sao lại đi theo tôi vào". Nguyễn Thu Thu ngượng ngùng nói: "Anh xác định mình thật sự không muốn ăn chút gì sao? Hôm qua em có mua ít spaghetti đấy, làm spaghetti thịt xay hay spaghetti hải sản cũng được!"

Trình Tuyền dừng chân trong chốc lát, trả lời trong ánh mắt mong mỏi của Nguyễn Thu Thu: "Không ăn. Có hại cho sức khỏe."

Nguyễn Thu Thu: "....."

Cô chắc chắn chuyện Trình Tuyền am hiểu nhất chính là dụ cô tự đào hố, sau đó lại dụ cô tự nhảy xuống.

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Anh thật sự không ăn? Em đói bụng, có thể nhân tiện nấu thêm một phần cho anh."

"Không ăn."

"Vậy được rồi."

Nguyễn Thu Thu rời khỏi thư phòng, đứng nhìn Trình Tuyền đóng cửa lại. Cô không nhịn được thở dài, biết thế đã không dọa Trình Tuyền rồi, bây giờ thì hay rồi, từ lúc bọn họ quen biết tới nay, đây là lần thứ hai Trình Tuyền giận cô.

Lần đầu tiên, đến bây giờ Nguyễn Thu Thu vẫn không biết lý do, nhưng sau đó vì chuyện ăn vụng cơm hộp, quan hệ bạn bè giữa bọn họ lại bình thường lại.

Nhưng bây giờ là quan hệ nam nữ, vậy phải chữa như thế nào bây giờ?

Chẳng lẽ là ôm một cái? Hôn một cái?...

Nguyễn Thu Thu: "....." Xùy xùy, vẫn là dùng đồ ăn dụ dỗ đi, mấy chuyện này đó chẳng đáng tin cậy chút nào.

Rốt cuộc thì Trình Tuyền cũng chẳng bao giờ làm theo lẽ thường hết.

Có sẵn spaghetti, Nguyễn Thu Thu băm thịt, khí nóng hầm hập khiến cả căn phòng ấm áp hẳn lên. Cô bê một đĩa spaghetti, lặng lẽ đi đến cạnh cửa thư phòng Trình Tuyền, gõ gõ cửa.

"Trình Tuyền? Trình Tuyền? Spaghetti làm xong rồi này!"

Cánh cửa bên kia truyền đến giọng Trình Tuyền rầu rĩ: "Anh buồn ngủ."

".... A, được rồi. Vậy nếu anh đói bụng thì hâm nóng lên ăn nhé."

Nguyễn Thu Thu nghĩ, lần này cô xong đời rồi, không biết khi nào Trình Tuyền mới nguôi giận đây. Cô chán nản ôm đĩa spaghetti, một mình về phòng, một mình ăn.

.....

Cùng lúc đó.

Nằm trên giường, Trình Tuyền đang ôm điện thoại.

Ánh đèn mờ nhạt của điện thoại chiếu rọi khuôn mặt anh.

Màn hình hiện ra một trang đã được đánh dấu, sao lưu từ trước đó. Trên đó viết:

Loại đàn ông mà phụ nữ không thích nhất.

Một: Nhất gan ấu trĩ.

*****Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: "Anh ấy không để ý đến tôi!"

Trình Tuyền: Tôi, nhất gan ấu trĩ.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 80

Editor: Hạ Cẩn

Hôm nay Nguyễn Thu Thu vẫn là Nguyễn Thu Thu buồn bực.

Rõ ràng sáng sớm ngày hôm qua, lúc ngồi lên xe, cô còn không thèm để ý đến Trình Tuyền, hôm nay thì hoàn toàn ngược lại. Trình Tuyền ngồi ghế sau y như cô hôm qua, lại còn cố tình rúc vào một góc, cách Nguyễn Thu Thu một đoạn dài.

Hai người im lặng, bác lái xe thấy thế cũng cảm thấy hơi xấu hổ, dứt khoát kéo tấm rèm ngăn cách để vợ chồng hai người tự giải quyết vấn đề.

Trình Tuyền cúi đầu, hai tay rút túi. Tóc anh mềm mại lòa xòa, có vẻ như tối qua ngủ không được ngon, nhìn như xù lông, sợi tóc cong lên một độ cung nhỏ hình thù kỳ quái, làm người ta cảm thấy đáng yêu không chịu nổi.

Mí mắt anh buông xuống, không biết là đang nhắm chân mình hay đang ngơ ngẩn nhìn sàn xe. Từ góc nghiêng chỗ Nguyễn Thu Thu, chỉ cần nghiêng mặt liếc một cái là nhìn thấy hàng lông mi mảnh khảnh dày đặc của anh, sau một hồi lâu mới chậm rãi chớp một cái.

... Nếu không phải anh còn chớp mắt, cô sẽ nghĩ bên cạnh mình là một hình nhân khổng lồ mắt.

Nguyễn Thu Thu càng sầu não.

Có câu châm ngôn gì nhỉ, vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, sao anh vẫn còn nhớ mãi không quên thế chứ? Nguyễn Thu Thu phát hiện mắt anh thâm sì, có vẻ ngủ không được ngon cho lắm, thật áy náy quá đi.

Quả nhiên là bị dọa rồi. Cô không nên lấy mấy chuyện như vậy ra đùa.

Nguyễn Thu Thu vẫn còn nhớ hồi cô còn học cấp hai, trong lớp có một cô bạn học khá giỏi sợ côn trùng vô cùng. Lúc đó các bạn nam trong lớp đều đang trong độ tuổi người gặp người ngại, chớ gặp chớ ngại, không biết đạo đức là gì, rất có tài trêu chọc người khác, chớp được cơ hội là bung lụa ngay. Không biết bọn họ làm sao biết được cô bạn kia sợ côn trùng, thức đêm bắt một đồng côn trùng, nhét toàn bộ vào cặp sách của cô bạn đấy.

Sau khi hết tiết thể dục, cô bạn vào lớp mở cặp lấy sách ra học, sách vở không móc được, móc ra một đồng xác côn trùng, lại còn có vài con côn trùng sống nhảy lên cả mặt và cổ của cô bạn.

Trong lớp vang lên một tiếng hét thê lương.

Sau đó, Nguyễn Thu Thu và mấy học sinh trong lớp ngơ ngác nhìn cô bạn chạy vèo ra khỏi lớp, tạm nghỉ học, bốc hơi mất tằm.

Các bạn nam trong lớp vì chuyện này mà sau đó không dám động vào những người khác dù chỉ một ngón tay.

Lúc đó, Nguyễn Thu Thu cũng giống như bao bạn nữ khác, vẫn sợ sâu, sợ tối, sợ ma. Vì tránh cho mình cũng gặp phải chuyện như vậy, cô nỗ lực tập tiếp xúc với mấy thứ khiếp người đó, dần dần, từ sợ hãi mất ăn mất ngủ đến chai lì, đến sau đó, Nguyễn Thu Thu lại tìm được thú vui từ những thứ này, hoàn toàn trở thành người đam mê mạo hiểm, kích thích.

Bây giờ nhìn dáng vẻ sa sút tinh thần của Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu bỗng nhận thấy, cô chả khác gì mấy bạn nam thích đùa cợt người khác kia cả.

"Cái đó..."

Nguyễn Thu Thu cẩn thận dịch dịch sang chỗ Trình Tuyền, Trình Tuyền dịch sang dựa vào cửa kính, ra chiều sợ Nguyễn Thu Thu tới gần.

Nguyễn Thu Thu không chịu khuất phục: "Chuyện tối hôm qua....."

"Đừng nói nữa." Trình Tuyền sa sút cắt ngang lời cô.

Quả nhiên, nghiêm trọng quá rồi!

Nhỡ đâu để lại bóng ma tâm lý thì sao!

Trình Tuyền hối hận không thôi, vẫn có ý muốn khai thông cho Trình Tuyền: "Xin lỗi, em không nên rủ anh xem phim kinh dị, để anh trải qua chuyện tồi tệ như vậy. Nhưng mà anh yên tâm, lần sau nếu em xem loại phim này, nhất định sẽ không tìm anh!"

Xin lỗi, em không nên rủ anh xem phim kinh dị.

Lần sau nhất định sẽ không tìm anh.

Em không nên.....

Lần sau nhất định.....

Bên tai Trình Tuyền, câu cam đoan chân thành của Nguyễn Thu Thu vang đi vang lại.

Nếu như lúc này Nguyễn Thu Thu có thể hiểu được vì sao tinh thần của Trình Tuyền lại sa sút đến thế, thì sẽ biết, lời nói lúc này của cô, với Trình Tuyền mà nói, chẳng khác nào sát thương×2

Trình Tuyền còn nhớ, quyển sách kia có đề cập đến một trong những biểu hiện của phụ nữ khi không còn yêu: "Khi một cô gái không còn ỷ lại vào bạn nữa mà học cách tự mình gánh vác tất cả mọi thứ tức là cô ấy đã không cần bạn nữa."

Cô ấy, đã, không, cần, bạn, nữa.

Ông chủ Trình suy sụp.

Nhìn ánh mắt thành khẩn của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền không nói một lời, kéo mũ áo hoodie lên đội vào, một tay túm chặt hai dây mũ, lặng lẽ kéo xuống dưới, mũ dần dần co rúm lại, che kín cả khuôn mặt anh.

Lúc này, nếu muốn dùng một từ để hình dung cảm xúc của Trình Tuyền thì đó chính là -----

Tang.

Nguyễn Thu Thu: "....."

Cô lại nói sai cái gì à?!

Không khí yên lặng quỷ quái theo bọn họ đến tận công ty.

Tiêu Phiền đã đi công tác về, trùng hợp đụng phải Trình Tuyền đang đi về văn phòng, cậu hớn hở chào hỏi mà ngay cả một ánh mắt cũng không được trả lại. Trình Tuyền hai tay đút túi, cúi thấp đầu, lướt qua Tiêu Phiền. Tư thế kia, vẻ mặt kia, nếu thay đổi cách ăn mặc, chắc sẽ có người tưởng là diễn viên phim "The Walking Dead" chạy nhằm phim trường mắt.

*The Walking Dead (tạm dịch: Cái xác không hồn") là series phim truyền hình Mỹ thuộc thể loại hậu tận thế, drama, kinh dị, được phát triển nội dung bởi Frank Darabont chủ yếu dựa trên bộ truyện tranh đang phát hành cùng tên The Walking Dead của Robert Kirkman, Tony Moore và Charlie Adlard.

Tiêu Phiền kinh ngạc: Đại boss xảy ra chuyện gì vậy?

Nhận ra chỗ khác thường, Tiêu Phiền vội vàng gửi tin nhắn cho Đồ Nam hỏi: "Trong khoảng thời gian tôi không ở đây có xảy ra chuyện lớn gì sao?"

Đồ Nam trả lời rất nhanh: "Đương nhiên là có!"

"Chuyện gì chuyện gì."

Lòng Tiêu Phiền trầm xuống. Công ty xảy ra chuyện lớn như vậy mà cậu không biết, là cậu thất trách.

Giọng Đồ Nam bay bổng: "Tôi sắp yêu đương đó."

Tiêu Phiền: "....."

Đồ Nam: "? Sao cậu không nói gì?"

Tiêu Phiền: "Ha ha ha, tôi cười ịa."

Không hiểu sao tự nhiên lại bị khịa, Đồ Nam cảm thấy thật oan uổng. Cậu ngồi trong văn phòng, im lặng suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên hiểu ra----- Bây giờ đường tình duyên của Tiêu Phiền đang bế tắc, yêu mà không được, vừa về đến đã bị cậu nhét cầu lương, tức giận cũng là chuyện bình thường.

Nghĩ vậy, Đồ Nam không thấy tủi thân nữa.

Lúc này, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, là thư ký đến. Hôm nay cô mặc đồ không khác ngày thường là bao, nhưng bằng con mắt tinh tường của mình, Đồ Nam dễ dàng nhận ra, thư ký nhỏ bé của cậu đánh son, còn vẽ mắt nữa kìa.

Quả nhiên, cô ấy có ý với mình! Lại còn biết trang điểm để thu hút sự chú ý của mình, tốt, rất tốt!

Đồ Nam đang định khen cô một câu thì đã nghe thư ký lạnh băng nói: "Sếp, tối nay tôi không làm thêm, tôi muốn xin nghỉ."

"Xin nghỉ? Em làm gì?" Đồ Nam sửng sò.

"Xem mắt."

Nụ cười trên mặt cậu cứng lại: "Cái gì?"

Đồ Nam và Tiêu Phiền không hẹn mà cùng đến văn phòng Trình Tuyền, mượn danh nghĩa bàn công việc, một cái muốn thăm dò xem đại boss nhà mình xảy ra chuyện gì, một cái đến tố khổ, bày tỏ nỗi uất ức.

Đồ Nam: "Hình như em sắp thất tình."

Tiêu Phiền: "Không phải vừa mới nói sắp yêu đương sao???"

Đồ Nam thở dài: "Cô ấy nói tôi ấu trĩ, nhạt nhẽo."

"Vậy mà lại nói cậu ấu trĩ..."

Vốn đang không thần thờ, Trình Tuyền đột nhiên ngẩng đầu, nghe cuộc trò chuyện của hai người, tựa như đang có hàng trăm hàng ngàn nhát dao đâm thẳng vào tim anh cùng lúc.

Lần này, anh thật sự suy sụp.

*

Mỗi người đều có chuyện phiền lòng, Nguyễn Thu Thu ngồi trong văn phòng thất thần.

Bản thảo vẽ rồi lại vẽ, càng vẽ càng kỳ quái, cuối cùng, bất tri bất giác, trên máy tính đã hiện ra một bức vẽ nháp. Trong tranh, Trình Tuyền co đầu rụt cổ trong một góc, mây đen mù mịt đầy đầu, mặt mũi tràn ngập nét không vui.

Nguyễn Thu Thu càng xoắn quýt,

Khổ lắm, cô đã yêu đương bao giờ đâu, lại không hiểu rõ tường tận Trình Tuyền. Bởi vậy, trong loại giờ phút máu chót này, cô mới chẳng biết vì sao Trình Tuyền lại tức giận, chỉ có thể nghĩ ra một biện pháp duy nhất, là dùng đồ ăn đi dỗ dỗ Trình Tuyền.

Tối hôm qua ngủ quá muộn nên sáng hôm nay không làm cơm hộp, lát nữa sẽ phải đi căn tin ăn cơm. Bình thường Trình Tuyền cũng sẽ ăn trong phòng ăn đặc biệt, anh không thích chỗ nhiều

người, càng không thích người khác nhìn anh chăm chăm, dù là ở ngoài vẫn tỏ ra không để ý.

Nguyễn Thu Thu cứ cách một lúc lại nhìn đồng hồ, cách một lúc lại nhìn, một lúc lại nhìn, lúc chờ đợi, thời gian luôn luôn dài đằng đặc.

Rốt cuộc, trong sự mong chờ của cô, giờ cơm trưa đến rồi.

Nguyễn Thu Thu do dự một lúc, gửi tin nhắn cho Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu: Anh đi căn tin ăn không? Chúng ta đi chung.

Vài phút trôi qua, Trình Tuyền vẫn chưa trả lời cô. Việc này làm Nguyễn Thu Thu cảm thấy càng thêm bất an, chả có nhẽ, tình cảm của bọn họ lại bị một bộ phim Thái Lan chặt đứt sao? Thế là thế quái nào được?

Nguyễn Thu Thu dứt khoát đứng dậy, cầm điện thoại đi tìm Trình Tuyền.

Trên đường tình cờ gặp được Tiêu Phiền đã biệt tăm biệt tích bấy lâu. Nguyễn Thu Thu nhiệt tình chào hỏi cậu.

Tiêu Phiền cười ha hả gọi "chị dâu", rồi lập tức thần hồn nát thần tính nhỏ nhẹ tiến lên trước, thì thầm: "Chị dâu, chị với đại boss có chuyện gì vậy, cãi nhau sao?"

"Cũng không hẳn là cãi nhau, thì là.... Chắc là chị chọc giận anh ấy rồi. Sao thế, sáng nay anh ấy làm gì à?"

Tiêu Phiền hỏi như vậy, chắc chắn là vì nhìn thấy chuyện gì rồi.

Tiêu Phiền đề nặng cuống họng nói: "Từ sáng đến giờ đại boss chẳng nói chẳng rằng gì, ngó lơ bọn em luôn! Anh ý cứ ngồi bên cạnh cửa sổ sát đất, nhìn như cái hòn vọng phu ấy, đó giờ em chưa bao giờ thấy đại boss sa sút tinh thần như thế cả."

Nguyễn Thu Thu: "...."

Xong rồi, xong rồi.

Chuyện ngày càng vượt ngoài tầm kiểm soát rồi!

Nguyễn Thu Thu: "Bây giờ anh ấy ở đâu, vẫn còn ở văn phòng à?"

"Ừ, có vẻ như định bỏ cơm trưa luôn hay sao ý." Trình Tuyền không ăn cơm trưa auto trời có bão, Tiêu Phiền cũng cảm thấy thật lạ lùng.

"Chị dâu à, chị đừng giận đại boss, con người anh ấy là vậy, làm chuyện gì cũng chậm chạp, có đôi khi hơi không nhạy cảm, không hiểu được cảm xúc, suy nghĩ của người khác. Đôi lúc em cũng thấy rất tức giận, nhưng mà, nghĩ đến tiền lương, hì hì, đành thôi vậy."

Nguyễn Thu Thu dờ khóc dờ cười.

Tình huống hiện giờ rõ ràng là Trình Tuyền đang tức cô mà.

"Thôi vậy, không có gì đâu, bên Trình Tuyền đã có chị đây xử lí rồi, các chú không cần lo lắng."

"Được được được, vậy em yên tâm rồi. Chị vất vả rồi!"

Tạm biệt Tiêu Phiền, Nguyễn Thu Thu đi vào nhà bếp nhỏ của căn tin, nhờ đầu bếp đóng gói cho hai phần cơm để cô mang đi.

Cơm vẫn còn đang nóng hằm hập, bụng Nguyễn Thu Thu réo rất kêu ca, nhắc nhở cô đến giờ ăn cơm rồi. Nguyễn Thu Thu xoa xoa bụng, sải bước nhanh hơn. Đến trước cửa văn phòng Trình Tuyền, cô khẽ khàng gõ cửa, nhưng không thấy Trình Tuyền trả lời.

Nguyễn Thu Thu đẩy cửa.

"....."

Văn phòng rộng mở, chỉ có mình Trình Tuyền ngồi trên ghế. Anh nhìn chăm chú vào màn hình máy tính trước mặt ngăn người, lại bị thím Tường Lâm nhập nữa rồi, không nhúc nhích. Nguyễn Thu Thu muốn cười nhưng tình cảm thâm lương cổ quái lúc này lại khiến cô chẳng thể cười nổi.

Nguyễn Thu Thu bê cơm đặt lên bàn Trình Tuyền, nói: "Nên ăn cơm rồi, không ăn sẽ đói lắm."

Trình Tuyền vẫn cứ đắm chìm trong đám sương mù âm u của anh, không thể tự thoát ra, tinh thần sa sút bất ngờ.

Nguyễn Thu Thu thực sự nhìn không nổi nữa, "Anh tỉnh, tỉnh táo lại mau, nếu như thấy trong lòng không thoải mái thì hôm nay đừng làm việc nữa, được không?"

Nghe Nguyễn Thu Thu khuyên bảo, Trình Tuyền cuối cùng cũng ngẩng đầu, chậm chậm nhìn cô.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Trình Tuyền sa sút hỏi: "Đây là cơm chia tay?"

Nguyễn Thu Thu: "???"

Đây là cái logic qué gì vậy?

Tác giả có lời muốn nói: Nguyễn Thu Thu: Sao lại thành ra chia tay rồi?

Trình Tuyền: Cải thìa nhỏ ơi, héo tàn vào đất, hai ba tuổi, không có mẹ....*

*Bài hát Cải thìa nhỏ (小白菜) là một bài dân ca vùng Hà Bắc, Trung Quốc kể về một đứa bé đang gào khóc khi mất mẹ.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 81

Editor: Hạ Cẩn

Câu nói của Trình Tuyền khiến Nguyễn Thu Thu ngơ ngẩn.

Cô vốn tưởng là Trình Tuyền bị cô dọa sợ nên mới hờ hững với cô như vậy, bây giờ nhìn lại, có vẻ chuyện không phải như vậy.

Nguyễn Thu Thu buồn cười: “Sao lại phải chia tay?”

Trình Tuyền: "..."

Bây giờ trong đầu anh vẫn còn quanh quẩn hai chữ “ấu trĩ”, nhưng mà ông chủ Trình lại chẳng thể thốt ra miệng câu ấy được. Nguyễn Thu Thu ngồi trước mặt ý tứ lơ đãng, không có vẻ gì là không vui hay thiếu kiên nhẫn cả, “Có phải anh thấy không thoải mái chỗ nào không? Đừng cả nghĩ, có chuyện gì chúng ta nói rõ ràng.”

Trình Tuyền bất thành linh hỏi: “Em ghét anh không?”

Nguyễn Thu Thu ngớ ngàng hỏi: "Sao em phải ghét anh?"

Rất tốt. Chín bỏ làm mười, chính là thích anh.

Trình Tuyền yên lặng chăm chú nhìn Nguyễn Thu Thu, trong lúc Nguyễn Thu Thu còn đang mông lung không hiểu chuyện gì xảy ra,

anh đứng lên, đi đến trước mặt Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu; "....."

Anh muốn làm gì???

Trình Tuyền bỗng nhiên dang hai tay ra nhìn Nguyễn Thu Thu, cả người vẫn tản ra hơi thở tang thương như cũ. Anh rầu rĩ nói: "Ôm một cái."

Trong khoảng khắc đó, Nguyễn Thu Thu như bị một dòng điện kỳ lạ nào đó đánh trúng, lòng cô mềm đi, tình mẹ trào dâng. Trình Tuyền vẫn tiếp tục làm tư thế dang hai tay, chờ cô dịu dàng an ủi, đáng vẻ ngoan ngoãn kỳ lạ, trong vẻ tang thương còn có chút đáng thương.

Nguyễn Thu Thu bật cười, mi mắt cong cong.

Thái độ của cô hòa hoãn xuống, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ dang hai tay ôm lấy Trình Tuyền. Cơ thể mềm mại của cô dán trên người anh, cánh tay thon dài vòng qua sau lưng anh, vỗ về an ủi. Trình Tuyền ôm chặt eo cô, sức dồn vào tay, chúi đầu vào vai cô.

Anh ngửi thấy mùi hương thoang thoảng dễ chịu của Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu như người không xương, mềm mềm, cảm xúc lúc ôm vào rất tốt, Trình Tuyền đột nhiên hiểu ra vì sao lại có nhiều người thích gồng ôm hình người đến thế.

Nguyễn Thu Thu sắp không thở nổi rồi. Lòng ngực đè chặt trên lồng ngực Trình Tuyền, không gian chật chội đến mức cô sắp ngạt

chết rồi. Nguyễn Thu Thu đành phải nhắc nhở anh: "Được rồi, buông tay ra nào, em sắp ngạt chết rồi đây."

".... " Trình Tuyền dùng im lặng để phản kháng.

Sau cùng, Nguyễn Thu Thu vẫn ôm đủ nếu không phải lão Mạnh gửi tin nhắn hỏi cô đang ở đâu chắc là cô bị Trình Tuyền ôm đến già mất.

Ôm áp vuốt ve an ủi khác với hôn. Lúc hai người ôm lấy nhau, tựa như bộc lộ hết cảm xúc của mình cho đối phương, loại cảm giác không cần đề phòng này dĩ nhiên sẽ khiến người ta mê mẩn.

Nguyễn Thu Thu chẳng những không ghét bộ dáng Trình Tuyền như vậy, ngược lại, cô rất thích.

"Cơm sắp nguội rồi, mau ăn thôi."

Lần nữa trở về chỗ ngồi, vết tang thương trên người Trình Tuyền gần như đã không còn nữa. Anh mở hộp cơm, ăn một miếng, Nguyễn Thu Thu nhớ là anh không ghét món gà xào xả ớt này nên đã bảo người ta lấy nhiều một chút, nhìn anh chậm rãi ăn cơm, tâm trạng Nguyễn Thu Thu cũng tốt lên.

Thời gian hai người hài hòa ăn cơm kéo dài.

Cuối cùng, lúc Nguyễn Thu Thu lau miệng chuẩn bị rời khỏi, Trình Tuyền đột nhiên hỏi: "Em không thích loại đàn ông nào nhất?"

Thỉnh thoảng đánh bóng thẳng sẽ có hiệu quả tốt hơn nhiều. Trong phương diện này, xưa nay Trình Tuyền chưa bao giờ biết cái gì gọi là liêm sỉ. Quả nhiên, Nguyễn Thu Thu bị câu hỏi đột ngột của anh làm cho đứng hình.

Lúc đầu cô hơi ngạc nhiên, không hiểu sao Trình Tuyền lại hỏi về vấn đề này. Sau nghi suy nghĩ cẩn thận, Nguyễn Thu Thu nói: "Gia trưởng, lòng dạ hẹp hòi, háo sắc, ham tài, thích khoác lác, mơ tưởng xa vời.... Đại khái là vậy."

Trình Tuyền yên lặng gặt bỏ trong lòng, phát hiện mình chẳng trúng cái nào. Giống như chơi game mở được kỹ năng né tránh max điểm, né được tất cả khiến tâm trạng tốt đẹp lạ thường.

"A.... Đúng rồi. Còn có," Nguyễn Thu Thu sâu kín, ý vị thâm trường nhìn về phía anh, "Cầu nam nhân."

Trình Tuyền: "?"

Nguyễn Thu Thu: "Em về làm việc tiếp đây, anh cũng cố lên nhé!"

Cầu nam nhân là gì? Trình Tuyền lại lên mạng tra một lúc lâu, cuối cùng cũng hiểu được đại khái.

Anh thờ phào nhẹ nhõm.

May quá, anh không phải.

.....

Tiêu Phiền đang vội đi làm việc, lại bị Đồ Nam không biết nhảy ra từ xó xỉnh nào túm chặt. Đồ Nam vui buồn thất thường, thì thầm: "Cậu có biết nãy tui nhìn thấy cái gì hông?"

Tiêu Phiền: "Cậu nói thừa quá đấy, tôi có thiên lý nhãn đâu."

"Này!"

Đồ Nam vẫn chưa tỉnh táo lại, khoa chân múa tay, dùng động tác khoa trương để miêu tả khung cảnh kia khiếp sợ đến mức nào: "Đại boss dang hai tay, cứ như vậy, sau đó chờ chị dâu đến ôm?" Người vẫn luôn ngồi trên thần đàn trong mắt cậu, lập tức rơi từ tầng mây thứ chín ngã sấp mặt xuống đất.

Trình Tuyền đã không còn là người hùng mạnh không có một nhược điểm nào, lạnh lùng hơn bất kỳ ai nữa!

Ấy vậy mà anh lại chủ động yêu cầu! ÔM! MỘT! CÁI!

Đồ Nam khó có thể miêu tả tâm trạng của mình lúc nhìn thấy khung cảnh ấy. Cứ như là con sư tử mình ngày ngày cụng bái, giờ lại phát hiện, con sư tử kia biến thành một con chó, hơn nữa còn là thể loại mặc người chà đạp.

Nếu không phải cậu trùng hợp có việc đi ngang qua, cách cửa kính nhìn thấy động tác của đại boss và chị dâu, không chừng sẽ coi Trình Tuyền vẫn là một anh giai nạnh nùng.

Tâm trạng của Tiêu Phiền lúc này cũng phức tạp hết như Đồ Nam, bọn họ lại gọi điện cho Phó Tử Trùng, thêm mắm dặm muối kể lại cho cậu. Nếu không phải sợ đại boss lại kéo bọn họ vào blacklist, thì bọn họ cũng đã nghĩ xong nên trêu chọc Trình Tuyền thế nào rồi.

Vẻ mặt quái dị của Đồ Nam cũng không hề tím lại trước mặt Trình Tuyền, hết như là bắt được gót chân Asin của ai đó, muốn nói lại thôi. Cậu đi qua đi lại, khuấy phá tâm trạng Trình Tuyền.

Đang vui đầu làm việc, Trình Tuyền không thèm ngẩng đầu lên, đều đều: "Cậu, tối nay tăng ca."

Đồ Nam: "??? Tại sao ạ?" Trên trời rơi xuống tin dữ.

Trên mặt Trình Tuyền viết mấy chữ to

Tăng ca cần lý do?

"....."

Đồ Nam thất tha thất thiêu về văn phòng. Thư ký vẫn chưa đi, đang sắp xếp lại văn kiện. Hai mắt cậu sáng lên, học dáng vẻ đại boss, dang hai tay với thư ký, mặt dày nói: "Ôm một cái."

Thư ký nhìn Đồ Nam như nhìn người chết, mặt không đổi sắc, im lặng trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng cũng không nhin được xỏ ra một câu nói tục.

"Nào anh bị cửa kẹp à?"

*

Trên đường tan làm, Nguyễn Thu Thu gặp được Cố Du.

Từ sau khi chuyện của Từ Bích Ảnh kết thúc, bọn họ chưa trực tiếp gặp mặt lần nào. Bây giờ Từ Bích Ảnh đã phải ngồi tù, trải nghiệm cảm giác bóc lột. Nguyễn Thu Thu hy vọng cô ta tỉnh táo lên một chút, đừng có ý đồ suy nghĩ bậy bạ gì.

Không biết Cố Du có đi thăm Từ Bích Ảnh không. Nhưng nhìn anh mặc áo gió, anh tuần tiêu sái, ôn tồn lễ độ, có vẻ cuộc sống gần đây khá tốt.

Cố Du bất ngờ: "Thu Thu, cô cũng tan làm muộn vậy sao?"

"Ừm, dạo này khá bận, lại sắp bắt đầu sự án mới nữa." Bởi vì "Hiệp Khách Hành"" nhận được nhiều khen ngợi, cô cũng dần dần nổi tiếng lên, một số công ty muốn mời cô hợp tác.

"Vất vả rồi." Cố Du mỉm cười.

"Công việc mà, vất vả nhưng cũng vui."

Hai người câu được câu không trò chuyện.

Sau khi xảy ra chuyện lần trước, Cố Du đã dần dần thoải mái hơn với cô, không còn cố gắng cản trở như trước, Nguyễn Thu Thu cảm thấy vui cho anh từ đáy lòng.

"Đúng rồi."

"Hửm?"

Cố Du tiếp tục mỉm cười nói: "Gần đây tôi có gặp được một cô gái rất tốt, trùng hợp là cô ấy đã từng cùng ở trong một bang phái với chúng ta trong game. Nếu thuận lợi, sau này tôi sẽ giới thiệu cô ấy cho em."

Nguyễn Thu Thu: "Ồ"

Dường như không ngờ Nguyễn Thu Thu lại kinh ngạc thế, Cố Du nghi hoặc hỏi: "Sao thế?"

"Ày... Không có gì."

Nhận ra phản ứng của mình hơi rõ ràng quá, Nguyễn Thu Thu ha ha cười trừ. Cô nhìn Cố Du, thật lòng nói: "Chúc mừng anh, cũng chúc mừng hai người. Cô ấy chắc chắn là một người rất tốt."

Nếu như cô không đoán sai, cô gái kia, có lẽ chính là người vợ đầu của Cố Du trong sách nhắc đến.

Vận mệnh như đã định sẵn, tất cả đang dần trở về quỹ đạo vốn có. Bóng ma về chuyện sống chết của Trình Tuyền vẫn nấn ná trong đầu Nguyễn Thu Thu, nhưng giờ đã khác nhiều với câu chuyện trong sách, lại có quá nhiều thay đổi phát sinh, không tài nào lần ra được chuyện gì.

Cánh bướm nhẹ vỗ, quá nhiều chuyện đã khác đi.

Cố Du chân thành nhìn cô: "Cảm ơn."

Nguyễn Thu Thu vĩnh viễn không biết, là chính cô trong lúc vô tình đã ủng hộ anh vượt qua quãng thời gian khó khăn kia. Quá khứ mãi chỉ là quá khứ, giờ đây, mỗi người bọn họ đều có một con đường riêng để bước tiếp.

Đúng lúc này, cảm giác như có một ánh mắt âm u nào đó đang nhìn chằm chằm hai người.

Nguyễn Thu Thu rùng mình.

Kỳ lạ, sao cô lại có cảm giác.... Bị quỷ để mắt là sao?

Cố Du nhìn về phía trước, mỉm cười: "Trình Tuyền."

Đối diện, Trình Tuyền một tay dứt tay túi bước đến, một tay cầm tay Nguyễn Thu Thu. Anh hờ hững nhưng lại có ý cảnh cáo lờm Cố Du một cái mới kéo Nguyễn Thu Thu dời đi.

Cố Du đưa mắt nhìn bóng lưng hai người, cảm thấy hơi buồn cười. Trình Tuyền cũng không hẳn là một người gố xinh đẹp không

có tình cảm như trong mắt người khác, nhìn cử chỉ của anh, có vẻ rất quan tâm Nguyễn Thu Thu.

Người mạnh mẽ đến đâu đi chẳng nữa, lúc đối diện với tình yêu đều sẽ có uy hiếp. Bọn họ ai cũng vậy.

Cố Du tự nhủ: "Chúng ta đều sẽ hạnh phúc."

Nguyễn Thu Thu bị kéo đi vội vàng, cô vừa đuổi theo bước chân của Trình Tuyền, vừa vẫy vẫy tay tạm biệt với Cố Du.

Trình Tuyền: "Không được nhìn anh ta, không được tạm biệt anh ta."

Nguyễn Thu Thu: "Whây sờ má?"

Trình Tuyền không nói gì nắm chặt cổ tay cô.

Có lẽ là vì lo được lo mất.

Nhưng lời đến môi, anh lại dừng lại, nói: "Buổi tối ăn gì? Anh đói."

Nguyễn Thu Thu: "Em biết ngay mà."

***Tác giả có lời muốn nói: Thu Thu: Em không thích nhất là cầu nam nhân.

Tuyền súc vật: May mà tôi không phải.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 82

Editor: Hạ Cẩn

Lão Mạnh tới đúng hẹn. Nguyễn Thu Thu cố ý trang điểm, đúng lúc cô đang vẽ mi, Trình Tuyền âm hồn không tan lạng lẽ bay tới bên cạnh cô.

"Đây là cái gì?" Anh chỉ chỉ vào cây mascara.

"Móa, anh làm em sợ muốn chết."

Căn phòng đang yên ả lại vang lên tiếng Trình Tuyền, dọa run tay, cây mascara đập vào mí mắt, làm hỏng cả công sức của cô từ nãy đến giờ.

"Anh đi vào không thể nói trước một câu à?"

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Đây không đúng à? Giống như là hôm nay thời tiết thế nào, trưa nay em ăn gì, dựa trên chuyện đối phương đang làm tìm ra một đề tài sẽ khiến cho cuộc nói chuyện của hai người dễ dàng hơn."

Một chuỗi lý luận của anh khiến Nguyễn Thu Thu kinh ngạc.

"Anh học ở đâu ra thế?" Trình Tuyền mà cũng bắt đầu để ý đến kỹ năng nói chuyện, ày dà, hay à nha!

Nghe Nguyễn Thu Thu hỏi vậy, Trình Tuyền lập lò: "Trên mạng quảng cáo."

"Ồ..."

Nếu để Nguyễn Thu Thu biết anh lòi hết sách vở về đề tài nam nữ ra xem nát, sẽ bị cô cà khía chết mất. Chỗ quan trọng cần nhấn mạnh nhất ở đây là, ông chủ Trình cẩn thận tỉ mỉ tham khảo một lượng tài liệu khổng lồ, chủ yếu lấy số điểm trên Douban, lập ra một danh sách.

Danh sách bí mật cuối cùng, chỉ có anh là có tư cách biết được nội dung cụ thể.

Nguyễn Thu Thu cẩn thận dùng tăm bông lau sạch mascara bị nhòe, tiếp tục nói: "Tối nay anh tự mình ăn nhé, em phải ra ngoài."

"Em đi đâu?"

"Lão Mạnh đưa em đi một buổi họp mặt nhỏ, tiếp xúc với các lớp người đi trước, đây là một chuyện tốt đối với em. Có lẽ phải tới muộn mới về được, cho nên... anh tự xử đi."

Trình Tuyền im lặng một lúc lâu, ừ một cái, yên lặng đi ra khỏi phòng ngủ Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu: "???"

Không hiểu tại sao, trong đầu cô lại hiện lên cảnh Trình Tuyền đầu đầy tuyết, điều hiu hát "Cải thìa nhỏ". Nguyễn Thu Thu vội vàng lắc lắc đầu, hát căng suy nghĩ quái dị này ra khỏi não.

Cô xách túi lên, kéo gọn tóc bên vành tai lại, nhìn Trình Tuyền đang ngồi trên ghế sofa.

"Anh nhớ phải ăn cơm, không được ăn thực phẩm rác đâu đấy."

Ánh mắt Trình Tuyền nhìn theo cô.

Nguyễn Thu Thu đang đi giày ở cửa, ngẩng đầu, Trình Tuyền một tay dứt túi đi đến trước mặt cô. Nguyễn Thu Thu vẫy vẫy tay tạm biệt anh: "Em đi đây."

"Nhớ về sớm."

Trình Tuyền lẻ loi đứng ở cửa, cứ làm như là Nguyễn Thu Thu sắp vứt bỏ anh không bằng. Nguyễn Thu Thu bị anh nhìn chăm chăm, hơi không đành lòng nói, đang nghĩ xem có nên đến trấn an anh một lúc không thì đúng lúc này anh lại chậm rãi lên tiếng: "Cửa hàng KFC ở dưới không ship hàng vào buổi tối, anh không muốn đi xuống, lúc em về mua hộ anh một phần nhá."

Nguyễn Thu Thu: "....."

"Phải có tương ớt ngọt, sốt mayonnaise. À, còn có thêm một phần khoai tây chiên nữa nhé, một cốc cocacola."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền: "Anh nói xong rồi, em đi đi."

Nguyễn Thu Thu: ""....."

Vứt lại hai chữ âm vang cho thẳng nhãi ranh này.

"Tạm! Biệt!"

Lão Mạnh mở cửa xe, vừa lúc Nguyễn Thu Thu ra. Nguyễn Thu Thu thấy hơi xấu hổ, may mà lão Mạnh cũng tiện đường, cô liền gửi địa chỉ cho lão Mạnh. Lão Mạnh đến sơn, Nguyễn Thu Thu đứng từ xa đã thấy chiếc BMW xanh ngọc phong cách, hai bên thân xe được phun hình vẽ lên, không biết là nhân vật anime nào đây.

Chiếc xe này rất bắt mắt, người qua đường phải quay đầu lại ngoái nhìn mấy lần, cũng có người lôi điện thoại ra chụp tấm hình lưu lại làm kỉ niệm.

Lão Mạnh ngồi trên ghế lái nói: "Tôi còn sợ cô không tìm thấy đây."

"Sao lại không tìm thấy được chứ." Nguyễn Thu Thu thắt chặt dây an toàn, "Xe lão là trung tâm của chỗ này rồi đây."

Lão Mạnh coi lời này như khích lệ, ha ha cười phớ lớ.

"Tôi không ngờ vợ chồng hai người lại ở một khu chung cư bình thường như này đây. Không an toàn lắm, có dịp thì chuyển sang chung cư cao cấp khác đi, dạo này người xấu đâu đâu cũng có, đừng coi thường thói đời."

"Ừm, tôi biết rồi."

Nguyễn Thu Thu sao có thể nói, chung cư này đối với Trình Tuyền không chỉ đơn giản là một nơi ở. Với anh, nơi đây là cả một bầu trời kỷ ức.

"Người đẹp hôm nay ăn mặc xinh thật đấy. Chao ôi, tiếc là con trai tôi vẫn còn phải đi học, nếu không tôi đã bảo cô chờ nó rồi. Trong nhà cô còn có chị em gái nào xinh đẹp không, giữ cho tôi mấy cái."

Nguyễn Thu Thu: "Sao lại nói như lừa bán người thế?"

Trên đường đi hai người trò chuyện, nói đúng ra vẫn là lão Mạnh đơn phương nói chuyện, liên miên lải nhải khoe với Nguyễn Thu Thu rằng triển lãm Anime mùa xuân chơi vui thế nào. Nguyễn Thu Thu nghe đến mức hoa mắt chóng mặt, may mà cách chỗ họp mặt không còn xa, lúc cô xuống xe, cảm giác như mình là Andy vừa trốn khỏi ngục giam, hận không thể duỗi tay nghênh đón bầu không khí của tự do.

Nơi tổ chức là một câu lạc bộ tư nhân, ra vào đều phải dùng thẻ hội viên. Nguyễn Thu Thu thấy mới mẻ, suốt đường đều đi theo sau lưng lão Mạnh, cố gắng để cho biểu hiện của mình không giống mấy tên nhà quê.

Lão Mạnh bị bộ dáng cẩn thận của cô chọc cười: "Không có chuyện gì đâu, cô chớ có căng thẳng, đều là bạn bè thân thiết với nhau, tính cách rất hoạt bát."

"Phù..."

Nguyễn Thu Thu thở phào: "Được rồi, tôi đã biết."

Phục vụ dẫn bọn họ đến một phòng riêng, hành lang yên tĩnh im ắng giống như không có người nào. Nguyễn Thu Thu kiềm chế tâm trạng căng thẳng, người phục vụ đẩy cửa ra-----

Mấy người ngồi trên ghế sofa đồng loạt quay đầu lại, trên mặt ai cũng dán một đồng giấy, khung cảnh kia, đcm, tẩu hài. Nguyễn Thu Thu kinh hãi, suýt nữa thì cười ra tiếng, may mà cô còn nén lại được.

Ngược lại, lão Mạnh lại không cho họ chút mặt mũi nào, cười phớt lờ: "Mấy người lại chơi bài."

"Không phải vẫn đang đợi ông sao? Đằng sau là chim con Thu Thu đúng không? Cô bé xinh đẹp quá ha. Mau lại đây, mau lại đây, chỗ ở giữa này để lại cho cô đấy!"

Mấy người hứng phần khoát tay, quả nhiên giống như lão Mạnh nói, không hề tự cao tự đại, thậm chí là hơi nhiệt tình quá.

Nguyễn Thu Thu ngồi giữa ghế sofa mà như ngồi đồng lửa. Ngoài lão Mạnh ra thì có ba người, hai người đàn ông trung niên, một cô gái nhìn khá trẻ, lão Mạnh giới thiệu lần lượt bọn họ cho Nguyễn Thu Thu. Nhìn bề ngoài thì không bắt mắt mấy nhưng mỗi người đều là cao nhân ở ẩn, trong đó, lão Ngụy vì chuyện cá nhân đã nửa ẩn nửa lui, mỗi tác phẩm của lão đều ngàn vàng khó cầu.

Nguyễn Thu Thu được biết lão đã cống hiến rất nhiều cho nước nhà, càng thêm cung kính.

"Ai da, đừng có khách khí như vậy, cẩn thận bị dán một đồng giấy vào mặt bây giờ."

Lúc lão Ngụy nói chuyện, tờ giấy trên mặt bị lão thổi bay phấp phới, Nguyễn Thu Thu nhất thời không nhịn nổi, ghen cười nhìn bọn họ.

Lão Mạnh cười ha hả: "Tôi nói mà, một đám lão ngoan đồng*."

*Ý nói người già nhưng tính cách thì như trẻ ranh.

Ba người còn lại đồng loạt phỉ nhổ lão: "Ta khinh! Mi mới già, tôi đây vĩnh viễn 18 tuổi nhé."

"Đúng vậy!!!"

Bọn họ thỉnh thoảng lại vui đùa pha trò với nhau, Nguyễn Thu Thu cũng dần dần bình tĩnh lại. Ba người bọn họ tràn đầy hiếu kỳ với Nguyễn Thu Thu, hỏi Nguyễn Thu Thu rất nhiều vấn đề, ví như là cô tốt nghiệp trường nào, thầy dạy vẽ của cô là người phương nào, cô đành phải vụng về nói là tự học.

"Những tác phẩm của cô đều rất có năng lực, tương lai của cô bé trong ngành này sẽ rất tốt, không nhất thiết phải làm game."

"Vậy phải làm gì ạ?" Nguyễn Thu Thu sững sờ.

Lão Mạnh bẻ lái: "Cái lão già xấu xa này, người ta đang xui cô đổi nghề đấy, cô đừng nghe ông ta. Hôm nay chúng ta không nói chuyện công việc."

Lão Ngụy không tức giận, nâng chén trà lên nói: "Vậy tôi đây tự phạt một ly. Thu Thu, cô đừng giận nhé."

"Tôi không tức giận đâu." Nguyễn Thu Thu vừa cười vừa nói.

Qua ba tuần trà, đĩa trái cây đã vơi đi không ít, quai hàm đau vì nhai hoa quả khô, đồ ăn vặt, trà cũng uống được nhiều. Cuộc họp mặt này khác xa tưởng tượng của Nguyễn Thu Thu, cô vốn tưởng rằng mình sẽ phải trải qua mấy cuộc thử thách nghiêm trọng này nọ, đã chuẩn bị tốt tinh thần, giờ thì ngược lại, uống trà no căng bụng, muốn đi vệ sinh.

Đã nói là không nói chuyện công việc là không nói chuyện công việc thật. Nghe bọn họ tám mấy chuyện vụn vặt thực sự rất thú vị.

Mọi người nói qua nói lại, chủ đề lại dờn đến trên người Nguyễn Thu Thu.

Chị Từ mỉm cười nói: "Tình cảm của cô với vị kia nhà cô cũng không tồi nhỉ, tuổi trẻ thật tốt."

"Đúng vậy, lúc nào thì định sinh con vậy? Nhưng mà chơi thêm vài năm nữa cũng không tệ, hay là hai người không muốn có con à?"

Nguyễn Thu Thu thấy hơi xấu hổ.

Sinh con? Chữ bát còn chưa có nét phẩy đâu.

*八字还没一撇 – chữ bát còn chưa có nét phẩy: câu này đầu tiên dùng để chỉ việc nam nữ thành hôn, vì thời xưa phải coi ngày tháng năm sinh của nam nữ phải hợp bát tự với nhau mới kết hôn. Nét thứ nhất trong chữ bát 八 là nét phẩy. Chữ bát chưa có nét phẩy tức là vẫn chưa vung bút viết, ý là sự việc chưa bắt đầu.

Bị mọi người hỏi như vậy, Nguyễn Thu Thu ở trong dây an toàn đã lâu bỗng nhiên cảm nhận được nguy cơ. Ngẫm lại cũng đúng, tuy là Trình Tuyền sống hơi chớ một tí nhưng mà anh cũng là đàn ông bình thường, không thể nào sinh sản vô tính được.

Cho nên, Trình Tuyền cũng có dự vọng.

Có dự vọng.

..... Dự vọng.

Có lẽ do Trình Tuyền trước mặt Nguyễn Thu Thu tỏ ra quá ngoan ngoãn, quá dịu dàng, không giống kiểu tổng giám đốc bá đạo khác,

hở tí là cưỡng hôn, ném người khác lên giường này nọ cho nên cô mới không hề cổ kị anh.

Trình Tuyền..... Cũng là người trưởng thành.....

Bất chợt bị cảm giác nguy hiểm bao phủ, Nguyễn Thu Thu ngây người

Cuộc họp mặt kết thúc, lão Mạnh đưa cô xuống dưới lầu, Nguyễn Thu Thu mua xong gà rán về nhà rồi, cả quá trình cô đều luôn chìm đắm trong mâu thuẫn.

Thừa nhận sự thật Trình Tuyền là một giống đực bình thường rất khó ư? Có lẽ vậy. Nguyễn Thu Thu tưởng tượng đến cảnh bọn họ có con. Trình Tuyền dẫn con cùng nhau ăn mì gói, dẫn con cùng nhau lén lút ăn vụng túi đồ ăn vặt giấu ở đâu đó lúc nửa đêm, Nguyễn Thu Thu thật sự ngứa tay, muốn đánh người.

Trình Tuyền vừa mở cửa ra đã bị Nguyễn Thu Thu trừng mắt mà không hiểu lý do, nhét bịch gà rán vào người anh.

"Ăn gà của anh đi."

Trình Tuyền:?

Sao anh có thể biết được, Nguyễn Thu Thu vừa tưởng tượng ra cảnh tương lai, anh thân là bố lại lừa bịp con nhỏ suốt ngày, tự nhiên máu nóng xông lên đầu thôi.

Trình Tuyền mở túi ra, ngó vào nhìn thoáng qua, ngẩng mặt lên đều đều hỏi: "Nước có ga đâu?"

"A, quên mất."

Nguyễn Thu Thu ngồi trong phòng ngủ tháo trang sức: "Anh nhìn tủ lạnh xem, chắc là trong đấy có đấy. Đừng có uống nhiều quá."

Trình Tuyền nghe lời cô đi đến phòng ăn. Mở cửa tủ lạnh, bên trong đặt một loạt Yakut, mấy hộp sữa bò với mấy chai rượu. Anh chợt nhớ ra, lần trước gọi cơm hộp, chủ quán đưa nhằm đồ uống, anh đặt spite lại đưa nhằm mấy chai rượu đến nên bây giờ chúng nó mới nằm chễm chệ lè loi trong tủ lạnh thế này. Không có một chai nước ngọt nào, Trình Tuyền tìm kỹ mấy lần, đảm bảo anh chỉ có hai lựa chọn.

Hoặc là uống rượu hoặc là uống Yakut...

..... Hoặc là không uống.

Trình Tuyền cầm bịch gà rán trong tay, ngẫm nghĩ một lúc, quyết định cầm lấy hai chai rượu. Bình thường anh rất ít khi uống rượu nhưng tửu lượng cũng không tệ, chưa say bao giờ, coi rượu thay nước ngọt, uống một hai chai cũng không thành vấn đề.

Nguyễn Thu Thu bồi bồi xóa xóa trên mặt nửa ngày, đi ra cửa phòng, Trình Tuyền đang ngồi trên ghế sofa ăn gà rán.

"A, sao anh lại uống rượu?"

"Tủ lạnh không có nước ngọt."

"Ồ....."

"Em muốn ăn không?"

Nguyễn Thu Thu lắc đầu: "Không ăn, bụng no lắm rồi."

Cô ngồi xuống bên cạnh Trình Tuyền, bắt chéo chân chơi điện thoại. Lúc Trình Tuyền, yết hầu nhấp nhô lên xuống, mắt Nguyễn Thu Thu không khỏi nhìn theo. Dường như cô có thể tưởng tượng ra được chất lỏng lạnh buốt chảy xuống thực quản là một cảm giác tốt đẹp đến mức nào.

Nói trắng ra, Nguyễn Thu Thu thèm.

Cô liên tiếp nhìn Trình Tuyền, Trình Tuyền thấy vậy hỏi: "Em đói bụng à?"

"Không phải....." Nguyễn Thu Thu ngồi ngay ngắn, dịch người đến chỗ anh, "Rượu uống ngon không?"

Trình Tuyền vẫn nhớ cảnh cô mượn rượu làm càn lần trước: "Em không được uống."

"Em chỉ uống một hớp thôi mà. Anh yên tâm đi, em tuyệt đối không mượn rượu làm càn, uống xong sẽ lập tức về phòng ngủ."

Trong lúc thèm ăn, Nguyễn Thu Thu đã quên mất lúc này cô vẫn còn đang suy tư xem Trình Tuyền có giống với giống đực khác không.

Ngày mai không phải đi làm, uống rượu vào lúc dậy mặt sẽ hơi sưng, nhưng mai cô cấm rễ ở nhà cả ngày thì để ý sưng hay không sưng làm quái gì.

Nguyễn Thu Thu động lòng: "Em chỉ uống một hớp thôi."

Trình Tuyền lại nhớ đến lúc cô mượn rượu làm càn lần đó.

Ánh mắt anh lơ đãng như đang nhớ lại việc gì đó hay ho. Lần này chẳng những không từ chối mà còn chủ động mở miệng hỏi: "Khui một chai nữa không?"

"Không cần, em chỉ uống một hớp của anh thôi."

"Được."

Chai rượu lạnh buốt chạm nhẹ vào làn da, Nguyễn Thu Thu bắt giác run rẩy, cô ngửa đầu uống một ngụm lớn, cảm giác quá sảng khoái, không nhịn được lại uống thêm hớp nữa, lúc này mới chịu đưa cho Trình Tuyền.

"Uống xong rồi! Trả anh!"

Trình Tuyền nhận lại chai bia, phảng phất còn mang theo độ ấm của cánh môi Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu mẫn nguyện nằm ngửa trên ghế sofa chơi điện thoại, Trình Tuyền bên cạnh đã ăn xong gà rán, quét sạch bãi chiến trường. Lúc anh đi ngang qua phòng khách lén nhìn Nguyễn Thu Thu, trông Nguyễn Thu Thu có vẻ rất bình thường, không có dấu hiệu nào của say rượu.

"....." Ông chủ Trình cũng không biết mình đang thất vọng cái gì nữa.

Sắc trời không còn sớm, Trình Tuyền đã dọn hết đồ còn sót lại, đi đến bên cạnh Nguyễn Thu Thu nói: "Anh đi ngủ, chúc ngủ ngon."

Mắt Nguyễn Thu Thu nửa híp nửa mở, không trả lời anh.

Trình Tuyền đều đều nói: "Đừng ngủ ở đây, lạnh."

Nghe thấy giọng nhắc nhở của Trình Tuyền, có vẻ Nguyễn Thu Thu hơi bực bội, lông mày nhíu lại, đầu ngón tay đặt trên trán, nhẹ nhàng vuốt vuốt. Ánh đèn đêm chiếu sáng lên người cô làm nổi bật lên làn da trắng nõn, tựa như một khối dương chi bạch ngọc*, đẹp không tì vết. Lúc cô nhắc tay lên, tay áo rộng rãi trượt xuống hơn nửa, lộ ra cánh tay mảnh khảnh.

(*) Dương chi bạch ngọc(羊脂白玉), hay còn gọi là Bạch ngọc (白玉) hay Dương chi ngọc (羊脂玉), là thượng phẩm trong các loại nhuyễn ngọc (tức là chỉ khoáng vật silicate có giá trị trong ngọc, những tinh thể khoáng vật nhỏ bé kết hợp đan xen vào nhau tạo thành một cấu trúc hoàn chỉnh), vô cùng quý giá, nổi tiếng bởi màu trắng tinh khiết, không lẫn bất cứ màu sắc nào khác.

Cô liếm liếm môi, lườm biếng hỏi: "VẬY anh ôm em về đi."

Trình Tuyền: "?"

Nguyễn Thu Thu mở to mắt, đôi mắt đào hoa mơ màng tràn đầy ý cười, ánh mắt long lanh lúng liếng, quyến rũ động lòng người.

"Tuyền ca ca~~~"

Cạn lời.

Một chén đã ngục, đại khái là nói kiểu người như Nguyễn Thu Thu, đã thế lại không tự ý thức được tầm lượng của mình đến đâu.

"Em sẽ ở cùng anh..... Cho nên, đừng sợ."

Trình Tuyền: "....."

Trong mơ, cô thấy Trình Tuyền lẻ loi đứng cạnh cửa, như thể mình bị cả thế giới bỏ rơi. Cho nên, cô mới nói ra câu này với anh.

Phòng ngủ yên tĩnh đến kỳ lạ.

Người ngồi bên mép giường một tay chống lên tấm nệm, để Nguyễn Thu Thu tùy ý ôm cổ anh. Anh cúi đầu xuống, mái tóc toán loạn rủ xuống, che kín đôi mắt của anh, không thấy rõ biểu tình. Anh vẫn duy trì một động tác từ nãy, không nhúc nhích, im lặng không nói một lúc lâu.

Cuối cùng.

Giọng nam chậm rãi êm tai vang lên: "Chúng ta đã thỏa thuận rồi."

Nguyễn Thu Thu say khướt, không nghe ra chuyện gì, chỉ là vẫn còn lầu bà lầu bầu, không biết lại mơ thấy cái gì rồi.

Trình Tuyền cúi đầu, im dấu một nụ hôn trên đôi môi đỏ mọng của cô, chỉ đơn giản là môi chạm môi thôi mà cũng khiến người ta tim đập chân run đến thế.

Dần dà lại cảm thấy không đủ, nụ hôn của anh dần rơi trên lông mày, mắt, trán rồi cuối cùng lại trở về đôi môi mềm mại của cô. Anh khẽ cắn môi cô, tựa như có mấy con kiến đang bò trên môi, cảm giác tê ngứa khiến cô không nhịn được phát ra tiếng hừ nhẹ.

Môi lưỡi dễ dàng bị cạy ra, môi lưỡi dây dưa. Nguyễn Thu Thu nửa tỉnh nửa mê, cảm giác như không khí trong phổi sắp bị rút cạn, cô giãy dụa một hồi lại bị đối phương bắt lấy cổ tay, như có quả cân nghìn tạ đè trên người khiến cô không tài nào cử động được, mơ

mơ màng màng, nụ hôn của anh càng lúc càng không biết nặng nhẹ.

Anh hôn theo gò má trượt xuống dưới, dừng lại ở cái cổ trắng nõn mềm mại của cô.

Làn da trắng bóc không tì vết, tựa như một tấm vải nhuộm sạch sẽ đang chờ nhuộm lên những màu sắc rực rỡ nồng đậm.

Bác nông dân Trình Tuyền thành công trồng được một quả dâu nhỏ rực rỡ.

Đương lúc anh đang định tiến thêm bước nữa, không biết Nguyễn Thu Thu đã từ bỏ giấy giụa từ lúc nào, ngủ mất rồi.

Trình Tuyền: "....."

Giọng anh như nuốt phải một khối than lửa, nhiệt độ nóng rực khiến máu anh sôi trào, khoang miệng khô khốc, mỗi tế bào đều đang kêu gào.

"Thu Thu." Giọng anh trầm khàn.

Nguyễn Thu Thu chẳng những không tỉnh lại mà còn co chân đá Trình Tuyền đang không hề đề phòng xuống. Cô ngủ dai lắm, ghét nhất người khác quấy rầy giấc ngủ của mình, cuộc tấn công mơ hồ trong lúc say xỉn đã hoàn toàn đánh vỡ bầu không khí kiêu diễm lúc này.

Ngồi trên sàn nhà, Trình Tuyền quay mặt đi, nhìn phía Nguyễn Thu Thu.

Ngủ rất ngon lành.

Trình Tuyển im lặng một lúc lâu, lại lại lại lại thở dài.

*Lời editor: Hựt (; ㄟ__ㄟ)

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 83

Editor: Hạ Cẩn

Lúc Nguyễn Thu Thu ngủ dậy, đầu óc ong ong.

Cô chỉ nhớ là mình ngồi trên sofa chơi điện thoại, sau đó, trở về phòng ngủ bằng cách nào, sao lại nằm trên giường thì hoàn toàn không có ấn tượng.

"A."

Cô uống rượu!

Cô xỏ dép lê, dụi dụi mắt đẩy cửa ra, Trình Tuyền dựa vào bàn, vừa xem điện thoại vừa ăn cơm nắm. Nguyễn Thu Thu nói theo phản xạ: "Đã để cơm nắm ra ngoài tủ lạnh một lúc chưa?"

Trình Tuyền gật đầu. Nguyễn Thu Thu dặn anh rất nhiều lần, mặc dù anh ngại phiền nhưng vẫn làm theo.

"Vậy là tốt rồi."

Nguyễn Thu Thu dùng tay chỉnh lại mái tóc rối, ngượng ngùng hỏi: "Có phải tối hôm qua em lại uống say không?"

Trình Tuyền im lặng.

"Em không mượn rượu làm càn?" Nguyễn Thu Thu không nhớ gì, sợ mình lại làm ra chuyện gì không hay ho.

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Em đập anh một cái."

Nguyễn Thu Thu: "???"

Cô mà lại đập anh?!

Nhìn Trình Tuyền không giống đang giả vờ, Nguyễn Thu Thu xấu hổ: "Không đập đến..... Ừm, bộ phận quan trọng nào đó chứ."

Ánh mắt Trình Tuyền lay động, Nguyễn Thu Thu không khỏi càng thêm căng thẳng.

"Không phải -----"

"Eo đau."

"Eo?!... A, là eo." Nguyễn Thu Thu thở phào nhẹ nhõm.

Trình Tuyền sâu xa hỏi: "Em cho rằng là đâu?"

"Khụ khụ khụ....."

Vấn đề này, Nguyễn Thu Thu từ chối trả lời.

Cô xoay người đi toilet rửa mặt, Trình Tuyền tiếp tục ăn cơm nắm, mấy phút sau, trong toilet truyền đến tiếng Nguyễn Thu Thu kinh ngạc hét lên.

"Ớ! Cổ em bị làm sao vậy? Sao lại sưng đỏ ở đây?"

Trình Tuyền suýt bị nghẹn cơm nắm.

Nguyễn Thu Thu đẩy cửa toilet ra, một tay lôi cổ áo ra, chỉ chỉ vào cổ của mình cho Trình Tuyền xem, bên phải cái cổ thon dài có một vết tích đỏ bầm, so với da thịt trắng nõn lại càng thêm tươi sáng bắt mắt.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, vẻ mặt Trình Tuyền cứng ngắc.

Nguyễn Thu Thu: "Không phải là....."

Trình Tuyền: "....."

Nguyễn Thu Thu: "Không phải là trong nhà có sâu đấy chứ? Nguy rồi, nguy rồi, anh nhanh đi siêu thị mua thuốc sát trùng về đi, sớm diệt tận gốc."

Trình Tuyền: "....."

Nguyễn Thu Thu thật sự không nghĩ nhiều thế nên bác nông dân Trình tiên sinh thành công thoát khỏi hiềm nghi. Nguyễn Thu Thu soi gương nhìn nửa ngày trời, vẻ mặt buồn bực, chỗ rõ ràng như vậy lại bị cắn một phát, quá chướng mắt, nhớ đâu mấy ngày nữa vẫn không hết, bị đồng nghiệp trong công ty truyền nọ truyền kia cũng không hay.

Cô tìm kem che khuyết điểm, cẩn thận đắp lên một tầng lại một tầng phấn, sau khi xác định nó không còn quá rõ ràng nữa mới trở lại phòng khách.

Trình Tuyền ăn một cái cơm nắm từ nãy đến giờ, Nguyễn Thu Thu hoài nghi anh đang có tâm sự.

"Hôm qua anh ngủ không ngon sao? Sao cứ thấy anh là lạ thế?"

Trình Tuyền nhìn cô, trong đầu hiện lên hình ảnh mềm mại động lòng người của Nguyễn Thu Thu. Cô nằm trên giường, phong tình vạn chủng, kiều diễm xinh đẹp, mắt say lờ đờ mông lung gọi ca ca.

"Cơm nắm không ngon."

Nguyễn Thu Thu tin thật.

"A, vậy lần sau đừng mua vị này nữa."

Trình Tuyền mua thuốc, dưới sự chỉ đạo của Nguyễn Thu Thu, "sát trùng tất cả các gian phòng một lần". Khiến Nguyễn Thu Thu thất vọng là, đã mấy ngày trôi qua, đừng nói là xác côn trùng ngay cả một cái chân cũng chẳng thấy.

Có lẽ thuốc trừ sâu này hiệu lực không cao, cũng có lẽ lũ côn trùng cảm giác được nguy hiểm nên bỏ nhà đi bụi.

Chỉ là từ đó về sau, Nguyễn Thu Thu cũng không bị côn trùng cắn nữa, cũng an tâm phần nào.

Sau một trận mưa xuân, những cây anh đào trong công viên đã bắt đầu xuất hiện nụ hoa non mịn, lộc non xanh ngát, hoa rộ rực rỡ, người người đạp thanh du ngoạn. Tranh thủ lúc mọi người chưa đến nhiều đạp hết nụ hoa, Nguyễn Thu Thu kéo Trình Tuyền đi ngắm hoa.

Ngắm hoa đương nhiên phải mặc váy đẹp, Nguyễn Thu Thu mặc váy dài màu xanh, trông cô càng thêm xinh đẹp động lòng người. Trên đường đi cô hớn ha hớn hở, chuẩn bị chụp mấy bức ảnh thật xinh đẹp.

Đương nhiên, nếu có thể trông cậy vào Trình Tuyền thì tốt hơn.

Trên đường đi, Nguyễn Thu Thu dặn đi dặn lại Trình Tuyền, "Lát nữa anh nghe theo em, em bảo chụp thế nào thì anh phải chụp thế."

Trình Tuyền: "Được."

"Nếu anh chụp em xấu, em sẽ khắc vào tận xương." Nguyễn Thu Thu cảnh cáo.

Trình Tuyền: "Được."

".... Tự tin vậy!"

Trình Tuyền đồng ý bình tĩnh như thế nhưng Nguyễn Thu Thu vẫn không thể nào tin tưởng anh, cô đã chuẩn bị tâm lý để đón nhận khiếu thảm mỹ thần kỳ của trực nam.

Giờ này chưa có nhiều người, nhưng hai người vẫn trở thành tâm điểm chú ý như cũ. May mà Nguyễn Thu Thu có tính sẵn, mỗi người một cái kính râm, che nửa khuôn mặt.

Nhìn bộ dáng này nào có giống đến ngấm hoa, giống chuẩn bị lên bục phát biểu hơn.

..... Cho nên, lại làm người khác càng chú ý.

Nguyễn Thu Thu kéo Trình Tuyền đi đến một rừng cây không có bóng người. Ngẩng đầu là nhìn thấy những đóa hoa đua nhau nở rộ, không khí ngày xuân thật đẹp. Nguyễn Thu Thu hít một hơi thật sâu, thoải mái nói: "Thích quá, lâu rồi không đi chơi thế này."

Trình Tuyền đột nhiên quay sang nhìn cô.

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Anh nhìn em làm gì?"

Cô lập tức nhận ra, vào lúc này, bình thường nam chính sẽ nói nữ chính đẹp hơn cả hoa. Có lẽ Trình Tuyền đang tìm cách diễn đạt chẳng.

Vì hôm nay muốn chụp mấy bức ảnh đẹp nên cô cố ý trang điểm thật rực rỡ. Mặc dù Trình Tuyền là trực nam nhưng không có nghĩa là anh không có năng lực thẩm mỹ chứ.

Trình Tuyền chậm rì rì: "Trên mặt em dính đồ."

"....."

Lúc này, Nguyễn Thu Thu xấu hổ.

"Ở đâu? Anh lau hộ em đi, không phải là lúc trang điểm quệt phải chứ?"

Trình Tuyền đặt tay lên đuôi mắt trái của cô, lau lau, lau hết mấy thứ anh cho là bẩn thìu không sạch sẽ. Nguyễn Thu Thu nhận ra điểm bất thường, vội vàng cầm điện thoại lên mở camera trước.

Trình Tuyền cường điệu rằng anh lau vô cùng sạch, không lưu lại dấu vết nào.

.....

.....

.....

Nguyễn Thu Thu trợn mắt: "Sai anh lại lau nốt ruồi son của em!"
Cô phải cực khổ tìm vị trí vẽ lên! Vì hiệu quả ảnh chụp đấy!

Trình Tuyền lại bị đập, chuẩn bị chụp ảnh cho Nguyễn Thu Thu

Thiếu một nốt ruồi mỹ nhân, tâm trạng Nguyễn Thu Thu vô cùng không tốt, đặc biệt là đối diện với người chụp ảnh không đáng tin cậy là Trình Tuyền. Nguyễn Thu Thu vừa dạy anh phải tìm góc chụp thế nào, vừa chọn cách tạo dáng, chờ Trình Tuyền chụp cho cô.

Trông Trình Tuyền vô tình chuyên nghiệp, như thể một thợ chụp ảnh lão luyện, anh chỉnh tiêu cự, đưa ống kính lên.

"Tách! Tách!"

Chụp một tấm lại một tấm, đợi Trình Tuyền ra hiệu đã chụp xong, Nguyễn Thu Thu vội vàng chạy lên trước, nhìn thành quả của Trình Tuyền.

Ngoài dự kiến, thế mà, chụp rất tốt.

Trong ảnh, người đẹp như hoa trên mây, mỉm cười trong rừng cây mờ ảo, trong vẻ thanh thuần lại có phong tình. Chọn cảnh rất khá, góc độ không tệ, độ tập trung vừa đủ, có thể nói đây là một tấm ảnh có độ hoàn thiện vô cùng cao, không cần thêm bất kỳ hiệu ứng hay Photoshop gì.

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc: "Chuyện gì xảy ra với anh vậy? Sao kỹ thuật lại tiến bộ vượt bậc thế?"

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Học qua một ít, rất đơn giản."

Nguyễn Thu Thu: "....."

Sao cô lại có cảm giác trí thông minh của mình bị dè bĩu thế này?

Trình Tuyền chụp cho Nguyễn Thu Thu thêm mấy tấm nữa. Nguyễn Thu Thu cầm camera muốn chụp cho anh, Trình Tuyền từ

chối. Anh nói: "Anh không thích chụp ảnh."

"Được thôi."

Nguyễn Thu Thu ôm camera nói: "Vốn đang định chụp chung với anh mấy tấm, đành chịu vậy, lần sau có cơ hội lại nói."

"Chụp chung thì được."

Nguyễn Thu Thu: "Hả?"

Trình Tuyền lặp lại lần nữa: "Chụp chung thì được."

Trình Tuyền nói được, Nguyễn Thu Thu lập tức hớn hờ cầm camera chụp ảnh cho hai người. Một tay cô khoác tay Trình Tuyền, thân mật dựa vào bả vai anh, người bên cạnh lập tức đỡ người, mặc dù vậy bên ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh, tâm lặng như nước

Khung cảnh dừng lại tại giờ phút này.

Nguyễn Thu Thu thu tay về, xem ảnh chụp được trong camera. Cô chớp chớp mắt, hỏi: "Sao đột nhiên mặt anh lại hồng thế?"

Lúc ngẩng đầu lên, Trình Tuyền đã khôi phục vẻ bình thường. Đối mặt với nghi vấn của Nguyễn Thu Thu, anh trả lời rất bình tĩnh.

"Mặc quá nhiều."

Nói, anh nắm chặt tay Nguyễn Thu Thu: "Đi, đi ngắm hoa."

Trên đường đi Trình Tuyền không chịu buông tay ra. Bàn tay anh to lớn mà ấm áp, nắm tay Nguyễn Thu Thu suốt, hai người yên lặng sánh vai cùng nhau đi trong rừng cây, trải nghiệm lần này khiến Nguyễn Thu Thu cảm thấy vô cùng tốt đẹp. Giống như được cho ăn

một viên kẹo đường, lòng cô ngọt ngào khiến ngay cả hít không khí cũng hít ra vị ngọt.

Ánh mắt Trình Tuyền tinh tường định vị: "Đằng trước có bánh ngọt, anh đi mua mấy cái."

Nguyễn Thu Thu:???

Quả nhiên, hương vị ngọt ngào không phải tưởng tượng mà thật sự có một quán bán bánh ngọt nhỏ ở đây. Trong quán bày biện đủ loại kiểu dáng bánh ngọt tinh xảo, Nguyễn Thu Thu chọn một cái bánh ngọt gạo nếp hoa anh đào, nói: "Mua mấy cái này đi "

Bánh ngọt mềm mại như tan trong miệng, đặt vào trong miệng lại mang theo vị thơm ngọt quán quýt, ăn thật ngon.

Trình Tuyền vung tay lên: "Mỗi loại lấy năm cái. "

"Này anh ăn được hết à?"

Nguyễn Thu Thu vừa thốt lên, liền biết là mình hỏi thừa rồi. Trình Tuyền chỉ có ăn không đủ, sao làm sao có chuyện ăn không hết chứ.

Khách hàng lớn tới, ông chủ tươi cười hơn hờ đóng gói bánh ngọt, đưa thêm mấy cái nữa, vô cùng nhiệt tình đưa cho hai người: "Lát nữa hai người có định vào miếu không?"

"Miếu? Chung quanh đây có miếu ạ?"

"Đúng vậy, nghe nói được xây dựng từ thời nhà Đường, rất linh. Cầu duyên cầu sự nghiệp, cầu được ước thấy. Vợ chồng trẻ hai

người đi ngang qua cúi chào cũng tốt. Nếu không tin mấy cái này, cứ coi như tôi không nói gì ha ha ha ha!"

Nguyễn Thu Thu vốn không tin quỷ thần. Cô tự nhận mình là người thuộc chủ nghĩa duy vật, nhưng lại vừa được tự mình trải nghiệm chuyện thần kỳ như xuyên đến một thế giới khác, sao có thể vẫn tin rằng thế giới này không có thần. Ngẫm lại cũng thật kỳ diệu, một năm trước cô vẫn còn sống một mình trong một thành phố nhỏ, cho rằng mình sẽ sống một mình như vậy đến hết quãng đời còn lại.

Mà giờ -----

Trình Tuyền vẫn còn đang nắm tay cô, đầu ngón tay chạm vào nhau, quần quýt, Trình Tuyền nắm tay cô rất chặt, không hề có ý định nói lỏng.

"Vừa hay, nếu đã đến đây rồi, vậy qua đó một lát đi."

Tất cả mọi thứ của ngày hôm nay đều tới rất kỳ diệu, Nguyễn Thu Thu chỉ muốn thành tâm thay cô và Trình Tuyền cầu nguyện, hy vọng quãng thời gian tiếp đến sẽ suôn sẻ một chút, hy vọng Trình Tuyền sẽ không xảy ra chuyện gì.

Trình Tuyền xách túi bánh ngọt được gói kỹ càng, tay kia nắm chặt tay Nguyễn Thu Thu, nghe cô nói vậy, anh nhìn về phía cô. Mí mắt thường ngày rụp xuống giờ nhìn chằm chằm vào cô, thấy cô mờ mịt nhìn anh, đang định lên tiếng hỏi, Trình Tuyền lại nói: "Thôi bỏ đi."

Nguyễn Thu Thu năn nỉ: "Dù sao cũng tiện đường, đi qua đó một lát thôi. Lâu rồi em không đi chùa miếu gì, anh đi cùng em được không?"

Trình Tuyền im lặng vài giây, cuối cùng cũng không thể từ chối.

"Được."

Trên đường đi, Trình Tuyền không những không bỏ bánh ngọt ra ăn như bình thường mà cứ im lặng suốt, nắm tay Nguyễn Thu Thu càng chặt hơn. Chuyện hai người đi suốt đường mà không nói với nhau lời nào là chuyện bình thường mà lúc này Nguyễn Thu Thu lại cảm thấy hơi mất tự nhiên. Nguyên nhân đến từ tâm trạng bất thường của Trình Tuyền, áp suất quanh người giảm mạnh, buồn bực đến khó thở.

Nguyễn Thu Thu quay mặt sang nhìn anh, góc nghiêng của anh nhìn rất đẹp, đường nét sắc sảo, mũi cao ngất thanh tú, lúc anh nhấp môi, môi mím thành một đường thẳng tắp, càng tô đậm thêm người sống chờ lại gần.

"Sao vậy?" Nguyễn Thu Thu hỏi, "Anh không thích đi chùa ư?"

Trình Tuyền: "Không phải."

"Vậy sao anh lại ủ ê thế, đói bụng?" Nguyễn Thu Thu chỉ có thể nghĩ đến đồ ăn.

"Đại khái vậy." Trình Tuyền đáp.

Nguyễn Thu Thu thở phào: "Em biết ngay mà! Sau khi chúng ta đi chùa xong sẽ đi nhà hàng ăn một bữa hoành tráng, em nhớ gần đây có một nhà hàng không tệ đâu."

Trình Tuyền chỉ ừ một tiếng, nghe đến đồ ăn ngon mà vẫn thờ ơ như cũ.

Lực chú ý của Nguyễn Thu Thu bị phân tán.

Bọn họ băng qua con đường mòn trong rừng cây, ở cuối con đường là một ngôi đền. Ngôi đền được đặt nơi đây, bao quanh bởi sự yên bình, thảnh thơi có vài vị khách hành hương đến đi lại, còn lại chỉ có tiếng gió thổi vi vu cùng với tiếng xào xạc của lá cây.

Ngôi đền không lớn, nhìn có vẻ tuổi đời khá cao, tường bị tróc sơn loang lổ, hơi cũ nát nhưng bậc thang trước cửa được quét rất sạch sẽ, không một hạt bụi.

Nguyễn Thu Thu vô thức nói nhỏ lại: "Đi thôi, chúng ta vào trong nào."

Nguyễn Thu Thu bước lên trước một bước, Trình Tuyền túm chặt tay cô, níu lại.

"Hay là thôi đi."

"???"

Nguyễn Thu Thu thật sự không hiểu Trình Tuyền đang nghĩ cái gì. Cô u sầu nói: "Được rồi, nếu anh thật sự không thích đền chùa thì để em vào cúi đầu một lát là được. Anh đứng đây chờ em."

"Vậy anh vào."

Nguyễn Thu Thu: "....."

Chơi cô đấy à?

Lòng dạ Trình Tuyền như kim đáy bể. Nhìn anh không muốn nói, cô cũng không có bản lĩnh cạy miệng anh được, đành phải dẫn Trình Tuyền vào đền. Đầu năm nay, ngay cả chùa chiền cũng rất

biết bắt kịp thời đại, vốn Nguyễn Thu Thu còn đang lo mình không cầm theo tiền lẻ, không chừng không mua được hương hỏa

Sư thầy nhỏ tuổi mi thanh mục tú nhanh nhẹn mở ra mã QR của ứng dụng chuyển khoản nói: "Ngài quét cái này là được."

Nguyễn Thu Thu dờ khóc dờ cười quét mã QR.

Cả quá trình Trình Tuyền đều luôn nắm lấy cổ tay Nguyễn Thu Thu. Sư thầy nhìn hai người, mỉm cười, Nguyễn Thu Thu ngượng ngùng đến lạ

"Anh bỏ tay ra đi, thế này làm sao mà đi vào được?"

Trình Tuyền thoáng chần chừ một lát, buông tay ra, rồi đến lúc hao người bước qua cánh cửa lại nắm lấy tay áo Nguyễn Thu Thu. Nguyễn Thu Thu nghi ngờ nhìn anh, mặt Trình Tuyền vẫn không cảm xúc, giọng điệu vẫn đều đều như ngày thường: "Không sao đâu."

..... Thoạt nhìn chả thấy chỗ nào của anh giống "không sao" cả.

Lúc này nói chuyện với nhau thì không tiện, Nguyễn Thu Thu cố kìm hãm sự hoang mang trong lòng. Cô đặt hương khói lên, từ bé đến giờ cô chưa từng trải qua thời khắc thành kính như vậy. Nguyễn Thu Thu chấp tay trước ngực, nhắm mắt lại, miệng lầm nhảm.

Cô cho rằng Trình Tuyền cũng sẽ cầu nguyện giống cô. Nhưng không, Trình Tuyền vẫn đang nhìn cô chăm chăm, căng thẳng dựa sát vào cô.

Nguyễn Thu Thu thừa nhận mình là một người tham lam, bởi cô cầu rất nhiều thứ.

Cô cầu cho Trình Tuyền sống bình an, cầu cho anh em Đồ Nam sớm ngày hết ế, có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, cầu cho lão Mạnh sống lâu trăm tuổi, cầu cho Cố Du và người vợ đời trước của anh hạnh phúc mỹ mãn..... Cô cầu rất nhiều thứ, nhưng lại quên mất chính mình.

Đến lúc Nguyễn Thu Thu mở mắt ra, một đôi mắt đen nhánh đập vào mắt cô, là Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu hoảng hồn: "Anh đứng gần em như vậy làm gì?"

"Anh có một thắc mắc."

"Anh nói đi."

Trình Tuyền: "Đồ cúng có được ăn không?"

Nguyễn Thu Thu: "?? Đương nhiên không thể!"

Cô vội vàng túm Trình Tuyền ra khỏi đền, người trước người sau, hấp ta hấp tấp, lực chú ý của số khách hành hương ít ỏi lại bị hai người kéo đi mất. Nguyễn Thu Thu vội vàng bảo Trình Tuyền đeo kính râm lên, đi ra ngoài vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

"Anh vẫn chưa nói, sao lúc này biểu hiện của anh kỳ quái vậy?" Về mặt Nguyễn Thu Thu tràn đầy thắc mắc, "Rốt cuộc anh đang nghĩ gì?"

Trình Tuyền còn chưa kịp mở miệng, thì một bóng người đứng lúc bước đến, thoạt nhìn có vẻ đã hơn 80 tuổi, nhìn rất siêu trần thoát tục, ông lão tủm tỉm cười nhìn hai người bọn họ.

"Cô gái, hôm nay tới đây có muốn xem mệnh à, lão thấy cô khá thú vị đấy."

Nguyễn Thu Thu vầy vầy tay "Không xem bói, không xem bói."

Nếu có thể xem được mệnh của cô, chỉ sợ ông thầy bói này đã sợ chạy mất dép rồi.

"Cô gái, ấn đường cô đang chuyển thành màu đen, gần đây cô ngủ ngon không? Nhìn cô có vẻ như đang bị đồ vật kỳ lạ quẩn lầy, cô phải trừ tà đi thôi, ở đây lão có một ít bùa trừ tà,....."

Thầy bói vừa nói vừa móc bùa trừ tà trong ngực ra, Nguyễn Thu Thu đang định từ chối, Trình Tuyền còn nhanh hơn cả cô.

Anh lướt qua Nguyễn Thu Thu, bắt lấy cánh tay đang lấy bùa trừ tà của thầy bói.

Anh đưa lưng về phía Nguyễn Thu Thu, cô thấy sắc mặt của anh. Anh đứng thẳng tắp, tháo kính râm xuống, cầm chặt tay thầy bói không nhúc nhích, giọng chậm rãi; "Cô ấy không cần, cho nên, ông giữ lại đi."

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc.

Trình Tuyền tức giận! Chỉ vì một thầy bói lừa tiền?

Cô thấy thầy bói gượng cười khó coi, để lộ một chiếc răng vàng rực rỡ, nếp nhăn chồng chất trên mặt có thể kẹp chết cả ruồi bọ. Đối diện với Trình Tuyền, ông run run rẩy rẩy, nhét lại bùa vào túi.

"Được được được..... Xin lỗi đã quấy rầy!!!"

Nói xong vài câu xin lỗi, thầy bói cấp đít chạy trời chết, cơ thể khỏe mạnh không giống một lão già chút nào.

Nguyễn Thu Thu đứng sau lưng Trình Tuyền, nghệt mặt.

"Này, hôm nay anh uống nhầm thuốc à? Sao cả ngày hôm nay thấy anh không vui suốt thế, còn hung dữ nữa....."

Nguyễn Thu Thu còn chưa kịp nói hết câu Trình Tuyền đã xoay người ôm Nguyễn Thu Thu vào lòng. Tay anh vòng ra sau lưng Nguyễn Thu Thu khiến cô không thể không dựa sát vào lòng anh. Chôn mặt trong quần áo Trình Tuyền, tim Nguyễn Thu Thu nháy loạn lên, mặt đỏ bừng.

"Rốt cuộc anh bị làm sao vậy?" Khí thế của cô nhanh chóng dịu xuống.

Trình Tuyền dựa trên vai cô.

Hồi lâu sau, rầu rĩ nói: "Đừng đi."

"Em chắc chắn sẽ không đi đâu, em nói phải đi lúc nào chứ." Nguyễn Thu Thu buồn cười.

Sao hôm nay Trình Tuyền lại nghĩ cô phải đi nhỉ, chẳng lẽ vì cô cúi đầu trước thần linh? Nguyễn Thu Thu không hiểu ra sao, vỗ vỗ lưng Trình Tuyền trấn an tinh thần anh.

Trình Tuyền ôm cô thật lâu, Nguyễn Thu Thu dường như có thể cảm giác được ánh mắt trách móc của vài bác gái đến dâng hương. Cho dù là không phải ở trong đền nhưng ở trong sân mà làm vậy cũng không hợp. Nguyễn Thu Thu xấu hổ ra hiệu cho Trình Tuyền buông tay ra, để bọn họ rời khỏi đây

Trình Tuyền không tình nguyện, một lúc sau mới chịu buông tay.
Hai người nhìn nhau, bầu không khí mờ ám lại bắt đầu xuất hiện

Sau đó.

Nguyễn Thu Thu nhìn thấy một vết son môi loang lổ trên áo hoodie xám của Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu: "....."

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 84

Editor: Hạ Cẩn

Vết son môi trên áo hoodie của Trình Tuyền đặc biệt bắt mắt, Nguyễn Thu Thu thấy hơi xấu hổ. Cô ra sức chà lau bằng khăn giấy, lau thế nào cũng không sạch, ngược lại còn làm lan ra một vệt hồng lớn.

Nguyễn Thu Thu "... Cứ như vậy. "

Trình Tuyền không mấy để tâm đến việc mình mặc một cái áo nhuộm một vệt hồng chói mắt đi tới đi lui, xách túi bánh ngọt bị gió lạnh thổi đến cứng rắn trở về nhà.

Cuối cùng hai người cũng không thể ăn cơm bên ngoài, vừa đúng lúc trong tủ lạnh vẫn còn cà ri, Nguyễn Thu Thu nấu một nồi đầy ắp, hạt gạo đầy đặn tỏa khói nghi ngút trong nồi cơm điện, cô múc cho Trình Tuyền nhiều thêm mấy muỗng để đền bù cho vết son môi đáng xấu hổ của mình.

Trình Tuyền chậm chạp ăn cơm, không biết có phải là ảo giác của cô không, Trình Tuyền dường như im lặng hơn so với lúc trước.

Nguyễn Thu Thu muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì.

Sau bữa ăn.

Cô ở trên ghế sa lon xem tivi tùy tiện bật một kênh nào đó, vậy mà lại bật trúng kênh đang phát lại phim « Tân Bạch nương tử truyền kỳ ». dù sao cũng không có xem, Nguyễn Thu Thu vừa cùng xem tivi vừa bóc chuối tiêu ăn. Trên TV đang chiếu đến đoạn Bạch nương tử bị đàn áp dưới tháp Lôi Phong, tách biệt với Hứa Tiên, khóc rất thảm thiết, muốn bắt lấy đối phương nhưng lại bất lực.

Nguyên gốc rất cảm động, mặc dù biết nội dung kế tiếp, Nguyễn Thu Thu vẫn nước mắt rưng rưng, rút khăn tay ra lau nước mắt.

Trình Tuyền đi ngang qua thấy cảnh này.

Nguyễn Thu Thu ngồi trên ghế sa lon khóc sụi sụi trước TV, trong TV đoạn tình cảm người - yêu sắp bước đến kết cục chia ly.

"..."

Anh bỗng nhiên đi lên trước, tắt TV đi. Nguyễn Thu Thu đang xem hăng say, TV bỗng nhiên đen thui lù, cô ngơ ngác. Cô mắt đỏ hoe hỏi: "Anh sao thế? Sao lại tắt TV của em?"

Trình Tuyền bình tĩnh nhìn chăm chăm cô, trầm mặc, không nói một lời.

Nguyễn Thu Thu: "???"

Trong cái nhìn đầy thắc mắc của cô, Trình Tuyền chậm rãi bước đến trước mặt, ngồi xuống, nhìn Nguyễn Thu Thu.

"Anh vẫn chưa hỏi, trong đèn em đã cầu nguyện gì?"

Còn tưởng rằng anh muốn nói chuyện gì quan trọng lắm, thần kinh Nguyễn Thu Thu căng sít sao, đang đợi Trình Tuyền lên tiếng, không ngờ là anh lại hỏi chuyện nhỏ nhặt này. Cô dờ khóc dờ cười nói: "Em còn tưởng chuyện gì chứ. Thì là hi vọng anh khỏe mạnh bình an, hi vọng tất cả mọi người đều sống tốt, những thứ đó."

"Ước vọng đều sẽ trở thành sự thật sao? "

"Em cảm thấy nhất định sẽ trở thành sự thật." Bọn họ đều sẽ bình an sống hết cả đời này.

"Vậy em biết anh cầu điều gì không?" Trình Tuyền hỏi.

"Ừm? Anh cầu gì?" Nguyễn Thu Thu đột nhiên bừng tỉnh, "Không phải là cầu cho em mau làm Mãn Hán toàn tịch cho anh đấy chứ?"

Cái thằng chó chết này! Nói đi nói lại, chủ đề vẫn chuyển sang đồ ăn!

Trình Tuyền lắc đầu: "Không phải. "

Trình Tuyền nhìn cô, nói: "Nguyện vọng của anh là, em sẽ không bao giờ rời khỏi anh."

"..."

"..."

Căn phòng bỗng chốc rơi vào im lặng. Nguyễn Thu Thu kinh ngạc nhìn Trình Tuyền, anh cô đơn ngồi xồm trên mặt đất, tựa như một con chó cỡ lớn sắp bị bỏ rơi, không dám tới gần Nguyễn Thu Thu quá mức, sợ dọa chạy mất, nói xong lập tức rũ mắt xuống.

Hồi lâu sau, Nguyễn Thu Thu khẽ than. Cô chống cùi chỏ xuống đầu gối, lưng hạ thấp xuống, rút ngắn khoảng cách với Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu nhẹ giọng hỏi: "Tại sao anh lại cảm thấy em sẽ bỏ rơi anh?"

"Bởi vì -----"

Bởi vì anh biết, cô vốn không phải Nguyễn Thu Thu ban đầu.

Thời gian quay ngược trở lại lúc Trình Tuyền đã in xong đơn ly hôn, về đến nhà. Khoảnh khắc anh đẩy cửa nhà ra, nhìn thấy Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền đã biết cô gái trước mặt mình không phải "Nguyễn Thu Thu" thật sự. Cho dù là lời nói hay là thần thái động tác đều khác nhau một trời một vực, giống như một người xa lạ treo lên khuôn mặt quen thuộc.

Sau khi loại bỏ khả năng tâm thần phân liệt và bị đánh tráo, Trình Tuyền xác định, người đang sống cùng anh chỉ có thể dùng lý do phi khoa học để giải thích.

Trình Tuyền lười để ý đến người khác, anh ngay cả mình còn chẳng thèm quan tâm kia kìa, người sống chung là người hay là quỷ, đối với anh cũng chẳng khác gì nhau. Huống hồ Nguyễn Thu Thu còn giỏi bếp núc.

Anh cũng không bao giờ chỉ ra điểm khác biệt giữa cô trước đây và bây giờ.

Lúc trước là vì không muốn so đo, sau này thì anh càng không thể chỉ ra điểm bất thường được, sợ Nguyễn Thu Thu phát hiện ra anh đã biết cô không phải người vợ thật sự của anh. Có một câu chuyện, sau khi nàng tiên ốc bị phát hiện đã biến mất không thấy

tăm hơi, chỉ để lại một vỏ ốc nhỏ mãi không hết; tiên hạc báo ân, sau khi bị ân nhân phát hiện chỉ để lại một bộ váy, sau đó vẫy cánh bay xa.

Về lai lịch của Nguyễn Thu Thu, anh không biết gì cả.

Nếu lúc đầu anh đã tỏ rõ mình đã biết Nguyễn Thu Thu là quỷ hồn, là yêu quái, là thứ tồn tại không thể giải thích bằng khoa học. Nếu vạch trần Nguyễn Thu Thu, nhờ đâu cô giống như trong truyền thuyết, cô bốc hơi khỏi nhân gian, không còn tung tích.

Có lẽ, Nguyễn Thu Thu sẽ không rời đi nhưng anh không thể chấp nhận bất kỳ khả năng nào khác ngoài khả năng này.

Từ lúc đặt chân vào đền anh đã sợ Nguyễn Thu Thu lại đột nhiên biến mất, sau lại có thầy bói muốn đuổi yêu tà. Nguyễn Thu Thu không để trong lòng, Trình Tuyền lại thật sự tức giận.

Nếu như không phải bởi vì nỗi sợ hãi huyền hoặc đầy khó hiểu này, anh vẫn sẽ tiếp tục vờ giả bộ như không biết.

"Bởi vì ——

Anh luôn luôn chọc giận em. "Anh nuốt xuống lời sắp thốt ra.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, Nguyễn Thu Thu còn tưởng là Trình Tuyền muốn nói ra chuyện gì long trời lở đất lắm. Thần kinh cô buông lỏng, thở dài ra một hơi nói: "Anh còn biết mình suốt ngày chọc giận em cơ à. Nhưng cũng may là em quen rồi đấy."

Thỉnh thoảng sẽ kỳ dị cảm thấy Trình Tuyền như vậy cũng khá đáng yêu.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, có lẽ là mình điên rồi.

Nguyễn Thu Thu là loại ăn mềm không ăn cứng, không thể chịu nổi bộ dáng đáng thương, tinh thần sa sút của Trình Tuyền, lòng cô mềm nhũn. Cô mỉm cười vuốt vuốt tóc Trình Tuyền, tựa như đang dỗ dành Trình Tuyền, nói: "Em sẽ không rời đi."

Trình Tuyền: "Em chắc chắn chứ? "

Nguyễn Thu Thu: "Tuyệt đối không lừa anh."

Lời bảo đảm của Nguyễn Thu Thu đã kết thúc đoạn nhạc đệm be bé này.

Từ sau khi nói với nói với Trình Tuyền là muốn thử một lần, thời gian gian dần qua, cô cũng không nghĩ đến việc rời khỏi Trình Tuyền. Nói đến đây, cũng thật kỳ diệu, chỉ mới hơn nửa năm, cô đã hòa vào cuộc sống của thế giới này, thậm chí là gắn bó thân mật.

Một năm này xảy ra quá nhiều chuyện. Ngay cả Nguyễn Thu Thu cũng không thể đảm bảo rằng tương lai sẽ phát triển như thế nào.

Hôm sau, Trình Tuyền đã khôi phục trạng thái bình thường.

Tác phong chậm chạp như trước, chó như trước,... Trục nam đến mức Nguyễn Thu Thu muốn đập anh một trận toại bời.

"Không được ăn vụng nắm của em! Rõ ràng anh có một phần lớn thế kia cơ mà! "

Trình Tuyền không có lý thì phải có khí: "Ăn của em ngon hơn."

Nguyễn Thu Thu: "???"

Đều múc ra từ cùng một cái nồi, ngon hơn là ngon thế quái nào? Nguyễn Thu Thu nghi ngờ Trình Tuyền đang kiếm cớ để ăn thêm mấy miếng, sự thật chứng minh cô quả nhiên không sai, thừa dịp Nguyễn Thu Thu không chú ý cái, Trình Tuyền cắp mất miếng gà rán của Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu: "Đây là gà rán của em, bỏ xuống.. "

Trình Tuyền: "Một miếng thôi."

Nguyễn Thu Thu do dự: "Được rồi, vậy anh chỉ được cắn một miếng nhỏ thôi đấy, dù, anh làm gì thế hả?"

Trước cái nhìn tròn mắt há hốc mồm của cô, Trình Tuyền há miệng, một miếng, thế mà nhét cả một miếng gà rán to đùng vào miệng, ngay cả xương cũng không thềm nhả. Nguyễn Thu Thu tức nổ phổi bóp mặt Trình Tuyền: "Anh nhả ra cho em! "

Trình Tuyền phồng mồm tròn má nhai nhai nhai, mặc cho Nguyễn Thu Thu cắn phẫn đến thế nào cũng tuyệt không tuyệt không nhả ra, nuốt xuống.

"... "

Nguyễn Thu Thu thở phì ngòì bịch xuống ghế.

Cô thật ngu ngốc. Biết là Trình Tuyền ăn giỏi, mà không ngờ rằng cái một miếng của anh lại là một miếng lớn như thế.

Trình Tuyền gấp cây nắm trong bát của mình vào bát Nguyễn Thu Thu: "Hòa."

Nguyễn Thu Thu u ám cười lạnh.

"Anh cho rằng, em, ngốc sao? "

Trình Tuyền suýt tí nữa thì bật thốt lên, đúng.

Lại bị ăn đập.

Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ mình thật sự là bị dầu mỡ heo làm cho mê muội mới đồng ý ăn cơm với Trình Tuyền, thỉnh thoảng làm việc với nhau. Sau khi ăn cơm xong, cô vẫn tức chuyện phần cơm của mình bị ăn một nửa, quay đầu lại nhìn, chẳng biết Trình Tuyền đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Anh ngồi trên ghế, đầu dựa vào chỗ tựa lưng, ngay cả trong lúc ngủ mơ cũng nhíu mày, nhìn rất nghiêm trọng.

Cái miệng của anh hé ra, Nguyễn Thu Thu không nghe rõ lắm.

"Đừng..."

Nguyễn Thu Thu lại xích lại gần một tí nữa, gần đến mức sắp đếm được anh có bao nhiêu cái lông mi rồi. Khuôn mặt này quả thực là đẹp đến phát hờn, nếu lúc làm cái kia mà nhìn thấy khuôn mặt này chắc đổ đến nổ tung mất. Ngay lúc Nguyễn Thu Thu thất thần, cặp mắt đang đóng chặt đột nhiên mở bừng ra, con người đen sì phản chiếu gương mặt phóng đại của Nguyễn Thu Thu.

Trình Tuyền: "... Em."

Cô xấu hổ xua xua tay, "Em chỉ là muốn gọi anh dậy....." Còn chưa dứt lời, Trình Tuyền đã cắt ngang

"Không phải là, em muốn hôn trộm anh đấy chứ."

Nguyễn Thu Thu đại kinh thất sắc, mặt mũi đỏ bừng.

"Bà khinh, nằm mơ đi."

Bọn họ từng hôn nhau mấy lần, nhưng chuyện này không có nghĩa là Nguyễn Thu Thu coi chuyện này như chuyện thường ngày, trong đầu Nguyễn Thu Thu hiện lên cảnh Trình Tuyền hôn cô, đêm mưa ẩm ướt kia, môi cọ môi ôn tồn.... Cô lắc lắc đầu, đập tan suy nghĩ trong đầu mình.

Không, sai, quá sai, sai hết rồi! Trình Tuyền thuộc loại sinh sản vô tính, sinh sản vô tính Nguyễn Thu Thu yên lặng tự tẩy não.

*

Sau khi bị Trình Tuyền cướp đồ ăn, Nguyễn Thu Thu kiên quyết trở lại văn phòng của mình không chút do dự.

Đến mức này rồi mà cô nhịn được không để Trình Tuyền hít không khí sống, Nguyễn Thu Thu thật sự nỗ lực phục sự thiện lương của mình.

"Cốc Cốc Cốc" Tiếng gõ cửa vang lên, lão Mạnh đi vào, kéo một cái ghế ra ngồi chém gió với Nguyễn Thu Thu. Lão Mạnh nói bên ngoài công ty, hoa nở rực rỡ lắm rồi, Nguyễn Thu Thu liền nhớ tới chuyện trong đền, thuận miệng nói mấy câu.

Lão Mạnh kinh ngạc nói: "A, tôi cũng từng đi đến đó rồi, rất linh đấy. Lúc trước tôi có một cái bùa của ông thầy bói trước cổng, nói không ngoa chứ, mấy hôm sau tôi suýt bị tai nạn giao thông thật đấy, chỉ chậm thêm vài giây nữa thôi, vợ tôi sẽ trở thành quả phụ."

Nguyễn Thu Thu trấn an lão: "Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi."

Lão Mạnh cười ha hả nói: "Không sao cả, văn phòng tôi có mấy cái bùa trừ tà cầu lành, tôi xin cho cô một cái này."

Nguyễn Thu Thu: "Xin một cái?"

Lão Mạnh tặng Nguyễn Thu Thu một con linh vật trên bàn của lão, còn tiện tay đưa thêm một món đồ trang trí treo lên tường văn phòng của Nguyễn Thu Thu. Lão nói: "Đừng nói đến chủ nghĩa duy vật hay chủ nghĩa duy tâm gì cả, đều là đồ mang lại may mắn, cô đừng để bụng."

"Tôi biết ơn còn không kịp, sao lại để bụng chứ?" Lòng tốt của lão Mạnh, Nguyễn Thu Thu cảm kích nhận lấy.

Lão Mạnh ngồi nói chuyện với cô thêm một lúc nữa, nếu không phải công việc hôm nay của lão vẫn chưa xong, phỏng chừng là còn tiếp tục kéo ghế ra nói đông nói tây. Lão Mạnh đi ra ngoài không bao lâu, cửa lại bị đẩy ra, là Trình Tuyền.

"Sao anh lại vào đây?"

"Hôm nay ít việc."

Ít việc mà còn thiếu ngủ như thế, Nguyễn Thu Thu âm thầm nói. Chẳng biết thức đêm chơi game hay là thức để ăn vụng đồ ăn vặt, tóm lại là không phải chuyện tốt đẹp gì.

"Lão Mạnh tới đây làm gì?"

"Thế nào, đến kiểm tra nhân viên à?" Nguyễn Thu Thu cố ý chế nhạo anh rồi mới giải thích "Lão Mạnh đến tặng em một ít đồ trừ tà, chính là mấy thứ may mắn đó."

Trình Tuyền im lặng.

Trong suy nghĩ của anh, Nguyễn Thu Thu vốn là yêu ma quỷ quái, lại tự mình muốn đuổi mình, rãnh háng quá hả.

Nguyễn Thu Thu phát phát tay với anh: "Anh ngần ngại vì thế?"

"Không có gì."

Trước khi tan làm, lão Mạnh lại đến một lần nữa.

Lần này lão đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp bước lên đặt hai món trừ tà xuống. Trong lòng lão Mạnh nhủ thầm, đại boss lần đầu tìm đến cửa, lại là vì chút chuyện nhỏ nhặt này, quả thực là sủng vợ tận trời, luôn miệng nói là Nguyễn Thu Thu yếu bóng vía, đừng dọa chết cô.

Nguyễn Thu Thu giật mình:: "Ấy ấy, lão Mạnh, sao lại cầm đi? "

Lão Mạnh nói: "Nghe người ta nói, những vật này không thích hợp bày trong phòng, sẽ làm tổn thương nhân khí, lần sau tôi xin một cái bùa bình an tặng cho. "

Nguyễn Thu Thu không biết rõ lắm về mấy thứ này, nói: "Còn phải để ý những thứ này à."

Lão Mạnh cười nhẹ dưới đáy lòng.

Cũng không phải.

Chuyện ông chủ để ý cũng thật nhiều.

Hai người ăn cơm tối, Nguyễn Thu Thu vẫn muốn xem « Tân Bạch nương tử truyền kỳ », lại bị một thằng cha tay dài nào đó

nhanh tay cướp mất điều khiển chuyển sang Tay xé quỷ.

*手撕鬼子.

Nguyễn Thu Thu: ".... Em không ngờ anh lại có phẩm vị như này."

Trình Tuyền bình tĩnh nói: "Đây là chủ nghĩa hiện thực ma huyễn, dùng phương pháp khoa trương để châm chọc, dùng hài kịch để kể chuyện bi ai,..."

"Xì xì xì tốp ngừng! Dừng! "Nguyễn Thu Thu dở khóc dở cười, thật sự là phục anh luôn rồi.

Chạng vạng tối, bên ngoài mưa tí tách tí tách, gió lạnh thổi đến một làn không khí ẩm, không ngừng chui vào theo khe cửa, lạnh đến phát sợ. Nguyễn Thu Thu khoác áo khoác cùng Trình Tuyền xem TV một lúc, skill cả khía level max, luôn miệng lú lo không ngừng đây là cái kịch bản quỷ quái gì.

Trình Tuyền lặng yên nghe Nguyễn Thu Thu chửi.

Lúc này, điện thoại Nguyễn Thu Thu vang lên.

Cô cầm điện thoại di động lên, phía trên hiện lên tin nhắn đến từ Đồ Nam.

Đồ Nam: Chị dâu, em muốn nói với chị một chuyện, Đại boss có ở bên cạnh chị không?

Nguyễn Thu Thu liếc mắt nhìn sang Trình Tuyền theo bản năng, anh đang chậm rãi bóc chuối tiêu, không để ý đến động tác nhỏ của Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu: Cậu nói.

Đồ Nam trả lời rất nhanh.

Đồ Nam: Chị dâu, em chỉ nói vậy thôi nhé. Gần đây..... Tinh thần đại boss không tốt lắm, hai người.... Hai người lại giận đối nhau chuyện gì nữa à?

Nguyễn Thu Thu: "Đâu có đâu!!!"

Đồ Nam: Ý! Vậy không phải hai người! Khụ khụ cái đó, chị dâu à, buổi tối hai người vẫn phải chú ý nghỉ ngơi một chút nhé, đừng làm việc quá sức ha, cẩn thận thận hự.

Nguyễn Thu Thu:...

Đồ Nam huyên thuyên một thôi một hồi, Nguyễn Thu Thu vẫn im lặng. Bên cạnh, Trình Tuyền vẫn đang ăn chuối tiêu, hai má phình lên, trông như một con sóc vậy. Cẩn thận nhìn lại, đúng là vẻ mặt của anh có hơi xanh xao, trạng thái tinh thần không tốt như bình thường. Trước mặt Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền làm ra vẻ mọi chuyện đều rất bình thường, nếu không phải có Đồ Nam, Nguyễn Thu Thu cũng không biết anh ngủ thiếp đi mấy lần ở văn phòng.

Ban ngày ngủ gật, buổi tối làm gì?

Nguyễn Thu Thu nhin không hỏi anh. Theo tính cách của Trình Tuyền, nếu như đã muốn làm việc giấu đầu giấu đuôi thì cho dù cô có hỏi anh cũng sẽ không giải thích tình hình thật sự.

Buổi tối,sắp đến lúc tắt đèn, Nguyễn Thu Thu dặn dò: "Anh đi ngủ sớm đi. "

"Được. "

...

Đêm nay, Nguyễn Thu Thu ngủ không ngon.

Nỗi nghi vấn cứ quanh quẩn mãi trong đầu của cô không đi, cô xoay qua xoay lại, từ nãy giờ đều đang nghĩ xem vì sao Trình Tuyền không ngủ được. Thật vất vả mới ngủ thiếp đi thì không lâu sau lại tỉnh lại, đồng thời mất hết cả cảm giác buồn ngủ.

"... "

Ngoài cửa trời vẫn tí tách tí tách mưa vẫn chưa ngừng, những hạt mưa tí tách rơi lên bề cửa sổ, nung theo âm thanh gầm rú của rừng cây, từng cơn gió lạnh len lỏi vào tận đáy lòng khiến Nguyễn Thu Thu sợ run người.

Cô cẩn thận từng li từng tí khoác áo khoác, cẩn thận từng li từng tí, nhón chân khẽ khàng chậm rãi bước đến cửa phòng ngủ, đẩy cửa ra. Phòng khách đen kịt, Nguyễn Thu Thu lén lén lút lút đi đến thư phòng của Trình Tuyền, ý đồ muốn nghe xem buổi tối anh làm gì mà không đi ngủ.

Cửa thư phòng của Trình Tuyền đóng chặt, không một tiếng động nhỏ nào.

Nguyễn Thu Thu lén lút ghé lỗ tai vào nghe động tĩnh.

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến một giọng hỏi thăm trầm thấp: "Em đang nghe cái gì vậy?"

Một giây sau, tiếng hét kinh thiên động địa của Nguyễn Thu Thu vang lên: "A A A A ma A! "

Nguyễn Thu Thu chưa hoàn hồn, xem chừng là bị dọa không nhẹ. Khuôn mặt nhỏ của cô trắng bệch, hồi lâu sau vẫn chưa lấy lại được hồn phách.

Trong nháy mắt đó, cô thật sự là bị dọa đến thẳng thiên rồi.

Lòng Nguyễn Thu Thu hãy còn sợ hãi, vỗ vỗ ngực: "Anh ở phòng khách làm gì? Làm em sợ muốn chết! "

Đèn phòng khách không bật, Trình Tuyền đứng trong phòng khách tối om, không thấy rõ nét mặt của anh, chỉ nghe thấy giọng anh bình tĩnh hỏi: "Em đang làm gì? Tại sao lại nghe lén phòng anh. "

Nguyễn Thu Thu ngượng ngùng nói: "Thấy dạo này tinh thần của anh không được tốt nên muốn xem buổi tối anh làm gì. không phải anh thức trắng cả buổi tối đấy chứ?"

Đâu chỉ là một đêm không ngủ, sao chuyển đi đèn thờ lần trước, cả mấy đêm rồi anh đều không ngủ.

Loại cảm giác lo được lo mất này không dễ chịu chút nào.

Trình Tuyền tỉnh bơ nói dối: "Anh chỉ ngồi sofa một lúc cho tiêu cơm thôi."

Nguyễn Thu Thu: "... "

Anh có thể nói dối có sức thuyết phục hơn được không? Hơn nửa đêm rồi mà còn tiêu cơm, chắc Trình Tuyền phải mệt não lắm mới nghĩ ra được cái lý do thuyết phục như này.

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Anh lại ăn vụng đồ ăn vặt nữa phải không? Anh nói xem, nhớ đâu không có em ở đây đôn đốc anh thì sao? Sớm muộn gì anh cũng tự hại chết mình cho xem."

Nói không chừng đời trước Trình Tuyền thật sự tự mình hại chết mình cũng nên.

Mấy chữ "Nhớ đâu không có em" đâm thẳng vào lòng Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu đang muốn bảo anh về phòng đi ngủ, căn phòng lóe sáng trong giây lát, bên ngoài vang ầm lên một tiếng lớn, phảng phất tia sét xoẹt qua đỉnh đầu, dọa Nguyễn Thu Thu trực tiếp bổ nhào trong ngực Trình Tuyền.

Sao đột nhiên lại có sét chứ, vừa rồi còn yên lành lắm mà. m thanh xé toạc trời cao này, chắc, đúng là thay đổi thất thường mà.

Trình Tuyền lão đảo lui về sau vài bước, đứng vững, ôm chặt lấy Nguyễn Thu Thu.

Cái ôm của anh run rẩy, siết chặt Nguyễn Thu Thu vào lồng ngực. Nguyễn Thu Thu tưởng rằng anh cũng bị tiếng sấm rền làm cho giật nảy mình, vội vàng nói: "Không có việc gì đâu, anh đừng sợ, một lúc nữa là ổn rồi.""

Trình Tuyền càng ôm cô càng chặt hơn, khàn giọng nói: "Em sẽ không, đúng không? "

Nguyễn Thu Thu sửng sờ.

Trời nổi sét có liên quan quái gì đến việc cô đi hay không đi?

Hình như từ sau lần trở về từ ngôi đền kia, Trình Tuyền vẫn luôn sầu lo tất cả mọi thứ về cô. Có lúc, Nguyễn Thu Thu còn tưởng là Trình Tuyền biết thân phận thật của cô. Nhưng rất nhanh, cô đã loại bỏ ý nghi này, nếu Trình Tuyền thật sự biết cô là một quỷ hồn, lá gan anh nhỏ như vậy, chỉ sợ sớm đã chỉ sợ đã sớm mời thầy đến trừ tà, đâu còn để cô yên bình mà đứng đây.

Nguyễn Thu Thu yếu ớt nói: "Anh cũng phát hiện tôi là nàng tiên ốc sao? Đặc biệt đến nấu cơm báo ân cho anh."

Hô hấp Trình Tuyền cứng lại.

Nguyễn Thu Thu vốn là chỉ muốn đùa với anh một tí để làm dịu bầu không khí giữa bọn họ thôi. Ai ngờ lúc này Trình Tuyền lại lạ lùng như thế khiến cô cũng mất tự nhiên theo.

... Đương sau khi cô nói xong câu này, hình như Trình Tuyền càng không bình thường hơn.

"Anh không cần em nấu cơm, không cần em sinh con, anh chỉ muốn em ở lại."

"???" Sinh con? Nào có chuyện tốt như vậy? Nguyễn Thu Thu dở khóc dở cười.

"Cho nên, em đừng đi. "

"..."

Nguyễn Thu Thu cũng hồ đồ mất rồi. bây giờ Trình Tuyền có còn tỉnh táo không vậy? Sao nghe anh nói, cảm giác như anh tin cô thật sự là nàng tiên ốc đến báo ân hay sao ý.

Nguyễn Thu Thu tim đập loạn, lòng cô hốt hoảng, cả người lạnh ngắt.

Nhớ lại cách ứng xử của Trình Tuyền trong đền ——

Không phải là ——

Trình Tuyền ôm siết cô, đầu cô vùi trong lồng ngực anh, có thể cảm nhận được nhịp tim đang đập loạn của anh, giọng điệu anh rất bình tĩnh, chậm rãi, giống như đang tự thuật một vài chuyện bình đạm trong lòng, nếu cô không nghe được nhịp tim dồn dập và lồng ngực đập trùng của anh, Nguyễn Thu Thu có lẽ sẽ cho là anh chỉ đang thuận miệng vui đùa một chút.

Nguyễn Thu Thu căng thẳng cổ họng khô khốc.

Nếu Trình Tuyền biết thân phận thật của cô, sẽ vẫn tiếp tục bình tĩnh sống chung với cô sao? Hay là cô hiểu nhầm rồi?

Cô nhỏ giọng nói: "Anh có ý gì vậy, đừng để em hiểu lầm chứ."

Nguyễn Thu Thu không ngốc, liên hệ với hành động khác thường mấy ngày nay của Trình Tuyền, tất cả đều chỉ về khả năng Trình Tuyền đã đoán được cô không phải nguyên chủ. Ngẫm lại cũng đúng, từ lúc bắt đầu cô đã không che giấu sự khác biệt của mình cũng là vì Trình Tuyền không có hứng thú với cô, Nguyễn Thu Thu mới không kiêng kỵ gì.

Có lẽ cô hiểu Trình Tuyền vì sao lại lo lắng đến thế.

Trình Tuyền lại tiếp tục im lặng.

Tựa như giấu trong lòng một cảm xúc nào đó vừa sợ hãi mà vừa mong đợi, tới lúc máu chốt này rồi, Nguyễn Thu Thu đột nhiên không muốn đánh vỡ.

Cô vốn là như vậy, đã đến trước mắt rồi mà vẫn không muốn đối diện sự thật, nhất là tình cảm với Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu nói lảng sang chuyện khác, ra hiệu cho Trình Tuyền buông tay ra: "Khụ khụ, nửa đêm nửa hôm mà hai chúng ta đứng đây nói bậy bạ cái gì vậy chứ. Mau trở về ngủ..."

"Ầm ầm!"

Tiếng sấm rền thật biết chọn lúc để vang lên nha, khí thế của Nguyễn Thu Thu bị bẻ cong, bị tiếng sấm dọa lại nhảy bổ lên người Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu khóc thành một dòng sông.

Dường như từ một nơi sau xa nào đó thật sự có thần linh đang trừng phạt cô trong ngoài không đồng nhất, lòng Nguyễn Thu Thu xúc động.

Cô yên lặng một lát, quyết định đặt một câu hỏi súc tích: "Anh biết...bí mật của em?"

Tác giả có lời muốn nói: Thu Thu: Nàng tiên ốc? Tôi phải báo cái ân gì vậy → _ →

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 85

Editor: Hạ Cẩn

Lời Nguyễn Thu Thu vừa dứt, lại một tiếng sét rền vang nữa. Kèm theo một tia sáng chói mắt như ban ngày, rèm cửa sổ hé ra, cả phòng khách rực sáng, tiếng sấm ầm ầm mãnh liệt, hạt mưa rơi lộp bộp trên vách tường, tiếng mưa rơi càng ngày càng mau, có thể xưng là dây lớn ào ào như mưa rào, dây nhỏ nỉ non như tỉ tê chuyện riêng.*

*大弦嘈嘈如急雨, 小弦切切如私语: Hai câu thơ trong bài Tỳ bà hành. Bản dịch trên lấy từ Thi Viện.

Trời ơi là trời, có muốn phối hợp hay không vậy hả?

Nguyễn Thu Thu run một cái.

Đối mặt với câu hỏi của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền yên lặng chốc lát, tiếng mưa rơi như muốn át đi tiếng nói của bọn họ. Nguyễn Thu Thu thấp thỏm phức tạp, tựa như đang chờ một bản tuyên án.

Trình Tuyền nghiêm túc hỏi: "Em sẽ đi sao? "

Hôm nay anh càng cố chấp với vấn đề này hơn, dường như chỉ cần anh mở miệng ra là Nguyễn Thu Thu sẽ bị một lực lượng vô

hình nào đó túm đi, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Nguyễn Thu Thu có chút buồn cười: "Mưa lớn như vậy, em đi đâu được chứ?"

Anh không trả lời, siết chặt Nguyễn Thu Thu đến mức cô không thở nổi, trước sau gì cũng không chịu buông ra.

Nguyễn Thu Thu không biết cô có nên tiếp tục hỏi Trình Tuyền nữa hay không, rốt cục anh đã biết được những gì. Bí mật xuyên qua một thế giới khác, cô vốn định sống để dạ chết mang theo, nhưng nhìn dáng vẻ loạn tưng phèo này của Trình Tuyền, cô mềm lòng, không muốn anh suốt ngày phải lo này nghĩ kia, bất an không thôi.

Nhưng đồng thời, Nguyễn Thu Thu lại sợ Trình Tuyền không cùng tần số giao tiếp với cô, là cô tự mình hiểu nhầm, trời xui đất khiến tự làm lộ bí mật của mình.

Đối với chuyện Trình Tuyền có cùng một tần số giao tiếp với cô hay không, Nguyễn Thu Thu vô cùng hoài nghi.

Anh sợ cô biến mất không tìm thấy nữa, không phải là ——

Nghĩ như vậy, Nguyễn Thu Thu đặc ý: "không phải là anh cho rằng em là tiên nữ hạ phàm tới hóa giải nhân duyên cho anh chứ."

Nếu Trình Tuyền nghĩ như vậy, cô vẫn rất hài lòng.

Tiên nữ...

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu: "?"

Trình Tuyền: "..... "

Nguyễn Thu Thu:???? Mời anh nói đúng! "

Trình Tuyền: "Đúng vậy, chẳng. "

Nguyễn Thu Thu khẽ cắn môi, cười lạnh: ""Đừng nói là anh cho rằng em là cô hồn dã quỷ, hoặc là yêu tinh trong núi, chẳng hạn như bạch xà?"Hèn chi không cho cô xem phim kia, hóa ra là thay bản thân vào!

Cho nên thầy bói thì là Pháp Hải? Vì lẽ đó nên anh mới sốt ruột rồi?

"... " Nguyễn Thu Thu thật sự muốn đem tên trước mặt cô đi thiến.

Trình Tuyền băng quơ, nhanh chóng tìm cách sống sót: "Không phải, em là tiểu tiên nữ. " Câu trả lời vô cùng qua quýt ầu thả, Nguyễn Thu Thu đẩy anh ra, trợn mắt nhìn.

Thật giống hai quả nho tím.

Nguyễn Thu Thu đã quên ban đầu tại sao cô lại muốn giấu diếm thân phận của mình. Lúc này cô sống chết nói mình là tiểu tiên nữ, cô chính là tiên nữ hạ phàm, không phải cô hồn dã quỷ, càng thể hút dương khí của Trình Tuyền.

Trình Tuyền: "Được, được, em nói cái gì chính là cái đó,."

Nguyễn Thu Thu: "... " Sao cô lại càng không vui nhể.

Cô xoay người, đen mặt nói: "Bỏn tiên nữ muốn trở về đi ngủ. "

"Ầm ầm! "

Đạp móa, lại là một tiếng sét đến không đúng lúc nữa, Nguyễn Thu Thu lập tức ôm đầu. Bình thường cô chưa bao giờ sợ sét đánh hay gì nhưng mà sao hôm nay tiếng sét lại đáng sợ thế, cứ như là thật sự có quỷ thần ở nơi xa xăm nào đó đang canh chừng từng hành động của cô.

Khuôn mặt nhỏ của Nguyễn Thu Thu trắng bệch, xám xịt chạy về chỗ Trình Tuyền.

"Liệu hôm nay tôi có bị sét đánh chết không." Ngay cả ông trời cũng đang nói với cô, không ôm Trình Tuyền một cái thì đạo trời không tha à.

Trong đêm tối, Trình Tuyền cúi thấp đầu, ôm cô vào lòng. Lúc Nguyễn Thu Thu ôm lấy anh, tựa như một cổ yên lặng đã lâu được sạc điện, bắt đầu vận hành. Loại cảm giác kỳ lạ này, anh chưa bao giờ trải qua.

Đỉnh đầu vang lên giọng trầm ấm của Trình Tuyền.

"Đừng sợ, có anh đây."

Lòng Nguyễn Thu Thu bình yên đến lạ.

Trong đêm mưa tầm tã, hai người ôm nhau, Nguyễn Thu Thu lại cảm thấy an tâm, cảm giác này cô đã lâu không thấy. Cô quyết định thẳng thắn một lần, không để Trình Tuyền đoán mò như vậy nữa, mỗi ngày đề suy nghĩ lung tung, không chừng lại còn đoán mệnh hơn cả đời trước.

Cô cũng không muốn làm quả phụ.

Nguyễn Thu Thu vùi đầu trong lòng ngực, giọng buồn buồn: "Bí mật của em chỉ cho một mình anh biết. Trước khi giải thích xong, cấm mở miệng! Em chính là tiên nữ, sợ anh chết đói nên hạ phàm cứu vớt anh, anh biết chưa?"

"Tóm lại, anh chỉ cần hiểu là em sẽ không đi. Đừng có lo lắng. "

Trình Tuyền lặng im chốc lát, giọng chậm rãi rõ ràng.

"Em hạ phàm vì anh, anh sẽ đỡ em."

"..."

Nguyễn Thu Thu sửng sốt. Dường như trong lòng còn hàng ngàn cây pháo hoa nổ tung khiến cô hoa mắt mê man, mặt đỏ tới mang tai, trong lòng ngọt phải biết. Cô phải thừa nhận, thỉnh thoảng lúc Trình Tuyền không chớ, nghiêm túc nói lời tâm tình còn êm tai hơn bất kỳ ngôn ngữ nào trên thế gian này.

Trình Tuyền tiếp tục: "Ngộ nhớ mặt chấm đất thì sao giờ. "

Nụ cười của Nguyễn Thu Thu cứng lại trên gương mặt. Cô đang định đưa tay đẩy anh ra, thì lại bị anh bóp chặt vòng eo, một tay luồn ra sau gáy cô, kéo sát vào.

"Đùa thôi. "

" Anh... A... ""

Cô còn chưa kịp mở miệng đã bị Trình Tuyền dùng môi dè lại. Cô tròn tròn mắt, trong căn phòng mờ tối, khuôn mặt Trình Tuyền phóng đại trước mặt cô. Anh che mắt Nguyễn Thu Thu, khẽ nói: "Đừng mở ra. "

Gương mặt trắng nõn của Nguyễn Thu Thu phấp hờn, đôi tai nhỏ nhắn đỏ bừng, sắc hoa đào say lòng người nhuộm lên da thịt cô, bóng tối mờ ảo chung quang bao phủ giúp cô che kín vẻ ngượng ngùng lúc này.

Cô bất giác nghe lời nhắm mắt lại.

Lần này, anh hôn cô như chuồn chuồn lướt nước vuốt ve an ủi. Môi chạm môi ấm áp, tựa như đang rút đi hô hấp và nhiệt độ của người kia. Nguyễn Thu Thu loạng choạng ngửa đầu, theo bản năng bám vào quần áo của anh để mình có thể đứng vững.

Trình Tuyền kiềm chế cảm xúc, hôn lên môi cô. Lúc này đây, anh chăm chú hơn bao giờ hết.

"Không thích anh cũng không sao, chỉ cần em ở bên cạnh anh là được." Anh không có quá nhiều yêu cầu xa vời.

Lòng Nguyễn Thu Thu đau xót, không ngờ Trình Tuyền sẽ thổ lộ lần nữa. Cô kinh ngạc mở to mắt, nhìn về phía Trình Tuyền, trong cặp mắt nhìn như bình tĩnh kia rốt cuộc cất giấu bao nhiêu cảm giác bất an mới có thể nói ra lời như vậy.

Trình Tuyền tránh ánh mắt của cô, nói lảng sang chuyện khác, "Về phòng ngủ đi, trời sắp sáng rồi"

Anh buông tay ra, Nguyễn Thu Thu thoát khỏi cảnh khó thở rồi.

Lúc Trình Tuyền muốn xoay người rời đi, lần này, ngược lại là Nguyễn Thu Thu tiến lên níu tay anh lại. Vẻ mặt Nguyễn Thu Thu cực kỳ bình tĩnh, thực tế trong lòng đã hoảng đến không thể hoảng hơn rồi. Thô bạo đẩy Trình Tuyền lên tường.

Trình Tuyền mờ mịt chớp chớp mắt.

Nguyễn Thu Thu vội ho một tiếng.

Anh rõ ràng biết cô ghét lừa tình nhất, thằng nhãi này!

Cô cố nghiêm mặt, một tay ấn ngực Trình Tuyền, mặt không cảm xúc như thể đang mở hộp với cấp dưới. Nếu như cô không thấp tẹt như thế, đầu cao thêm chút nữa, không chừng khí thế sẽ ổn hơn chút.

"Tôi tới làm sơ kết.

Kiểm tra sơ bộ đã thông qua, mặc dù có bug, nhưng không ảnh hưởng đến vận hành toàn thể. Xét thấy biểu hiện tốt, sau khi thảo luận, quyết định khen thưởng."

Trình Tuyền: "?"

Nguyễn Thu Thu nghiêm trang nói: "Cúi đầu."

Trình Tuyền chớp chớp mắt, ngoan ngoãn nghe lời cúi đầu xuống.

Anh lén liếc sang, Nguyễn Thu Thu nhón chân, đang tiến đến chỗ của anh, ngay sau đó, khoe môi anh bị một nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua. Tựa như một cây kẹo bông mềm mại, chưa để anh nếm ra hương vị, Nguyễn Thu Thu đã co đầu lại, chuồn về phòng ngủ.

"Em về đi ngủ đây, ngủ ngon!"

"Bang", cửa phòng ngủ của Nguyễn Thu Thu đóng sầm lại, để lại một mình Trình Tuyền dựa vào tường.

Hồi lâu sau anh vẫn chưa tỉnh táo lại, một lát sau nữa, load xong được chuyện vừa xảy ra, ngón tay dài nhỏ của anh rơi trên khoe môi của mình, lơ mơ cảm thấy nhiệt độ của cô.

"...."

Hai mắt Trình Tuyền trợn ngược, vẻ mặt cứng nhắc, không có chút bình tĩnh nào như hồi nãy, hai tai đỏ rực.

Ngay lúc này.

Reng reng reng reng, tiếng chuông inh ỏi vang lên, len lỏi ra ngoài theo khe cửa, là chuông báo thức của Nguyễn Thu Thu, đến giờ làm rồi.

Chuông báo thức bị tắt. Phòng ngủ yên ắng, lúc sau, Nguyễn Thu Thu bất đắc dĩ mở cửa, đầu cô rối tung rối mù, cố gắng che đi vẻ xấu hổ trên khuôn mặt. "Khụ khụ.... Cái đó, phải đi làm."

Một kỳ nghỉ đầy bão tố, lúc bọn họ ra khỏi nhà, trên đường chỉ còn những vũng nước nhỏ đọng lại cùng với mùi hương ẩm ướt lá cây.

Bác tài xế ngồi trên ghế lái khẽ khàng ngẩng đầu nhìn kính chiếu hậu, nhận ra bầu không khí khác thường của hai người. Bác nở nụ cười ngằm hiểu ý, mở đài phát thanh, trong xe vang lên tiếng ca như hòa, tốc độ xe cũng chậm lại.

Hôm nay tâm trạng Trình Tuyền rất không tệ. Không chỉ là không tệ mà còn là rất rất rất không tệ.

Phạm là người tiếp xúc với anh đều nhận ra. Tâm trạng ông chủ Trình rất phờ.

Đồ Nam len lén chạy tới văn phòng Nguyễn Thu Thu, nháy mắt ra hiệu hỏi: "Chị dâu, sao hôm nay Đại boss hớn hờ thế?"

Nguyễn Thu Thu lạnh nhạt liếc xéo cậu: "Tôi nghe thư ký nói, cậu quấy rối tình dục cô ấy."

Chủ đề bỗng nhiên chuyển đến mình, Đồ Nam vội vàng kêu oan: "Không phải, chị dâu, chị đừng có đừng hiểu lầm, em không phải người như vậy! Em chỉ là muốn tỏ vẻ chủ động một chút thôi mà, chị biết đấy, nữ theo đuổi nam cách một lớp giấy, em chỉ muốn cho cô ấy bớt tốn sức thôi. "

Nguyễn Thu Thu: "..... Cậu cứ tiếp tục mơ giữa ban ngày đi nhé."

Sáng sớm nay vì chuyện mà ai cũng biết là chuyện gì, Nguyễn Thu Thu không có lòng dạ đi nấu cơm, cơm trưa đành phải đi căn tin ăn vậy. Để tránh gặp phải Trình Tuyền, xấu hổ càng thêm xấu hổ, Nguyễn Thu Thu lần đầu tiên bùng đĩa, ngồi cùng một chỗ với các đồng nghiệp. Bọn họ thụ sủng nhược kinh vội vàng dịch vào để chỗ rộng rãi cho Nguyễn Thu Thu ngồi.

Đang lúc bọn họ nói chuyện trời đất câu được câu không, nhóm đồng nghiệp nữ đang nói chuyện ríu rít đột nhiên dừng lại.

Gương mặt xinh đẹp của các cô đỏ bừng chỉ biết ngây ngốc nhìn ông chủ lớn vắn năm không thấy bên một đĩa thức ăn đứng trong căn tin.

Trình Tuyền vô cùng bình tĩnh, không coi mình là người ngoài, tự nhiên như ruồi ngồi xuống đối diện đối diện Nguyễn Thu Thu. Trước mắt bao người, anh chậm rãi hỏi: "Chỉ ăn ít như vậy? Là vì tối qua bị dày vò ngủ không ngon nên không muốn ăn à? "

Xôn xao ——

Lời Trình Tuyền, tất cả mọi người hiểu làm.

Lập tức Nguyễn Thu Thu mặt đỏ tới mang tai, nháy mắt ra hiệu với Trình Tuyền, ý bảo anh đừng nói lung tung.

Trình Tuyền bê một bát súp mộc nhĩ trắng, đặt trước mặt Nguyễn Thu Thu: "Bổ thân thể."

Nguyễn Thu Thu: "...". Cô xấu hổ giận dữ đến mức muốn đập đầu vào tường rồi đây này.

Các đồng nghiệp xung quanh nghe được cuộc nói chuyện của hai người, vẻ mặt ngũ sắc, táy máy,, lại ngại có ông chủ và bà chủ ở bên cạnh, chỉ có thể yên lặng kìm nén câu chửi thề sắp ra khỏi miệng.

Quả thực là vợ chồng son! Đã đẹp rồi, mà tình cảm còn tốt đến thế.

Chỉ trong vòng vài giờ đồng hồ, các loại tin đồn bắt đầu lan rộng, rất xôn xao.

Một mình ngồi trong văn phòng kẻ cầm đầu Trình Tuyền ngủ thiếp đi.

Trước mặt anh bày một vài cuốn sách, trên mỗi quyển đều có dấu ấn, trên một số quyển còn có ghi chép. Một vài trong số đó: «Bách khoa toàn thư lời tỏ tình », « Dạy bạn cách nhanh chóng lấy được cảm tình từ người khác giới », «100 loại đàn ông mà phụ nữ ghét nhất ».

Tác giả có lời muốn nói: Thu thu: Tôi là tiểu tiên nữ! Không có mặt chấm đất gì sất!

Trình Tuyền: Chẳng lẽ là nã....

Thu thu: Ngậm miệng:)))

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 86

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu đang mơ màng ngủ thì bị đánh thức.

Chuông điện thoại di động reo inh ỏi, đau hết cả đầu. Cô nửa mê nửa tỉnh híp mắt lại, bàn tay lần mò trên đồng chăn gối mềm mại, vất vả lắm mới chạm đến cái tủ đầu giường, ngón tay đụng phải ly thủy tinh, suýt tí nữa là đổ mất ly nước, cuối cùng cũng bắt được đầu sở gây tội.

Nguyễn Thu Thu không nhìn tên người gọi đã ấn nghe điện thoại: "Alo?" Cô lười biếng.

"Thu Thu, con mau tới đây, bố chồng con sắp không xong rồi!

Công công*? Cô còn là thái giám đây này!

*Bên đó gọi bố chồng là công công.

Giọng nói đã lâu không nghe thấy khóc nức nở không ra hơi, Nguyễn Thu Thu chờ người suy nghĩ hồi lâu mới nhớ còn một người tên là Khúc Vi. Chuyện này cũng làm cô nhớ lại, mình vẫn là một cô con dâu có bố mẹ chồng. Đầu bên kia, Khúc Vi vừa khóc vừa nói:

"Ông ấy đột nhiên bị kéo đi cấp cứu, bác sĩ nói sống không được bao lâu nữa, hai đứa mau đến nhìn mặt ông ấy lần cuối đi!"

Giọng Khúc Vi nghẹn ngào mơ hồ không rõ, Nguyễn Thu Thu mở choàng mắt, vô thức xoay người ngồi dậy.

Chuyện đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là, Trình Tuyền biết chuyện không?

Nguyễn Thu Thu cúp điện thoại, sải bước dài đẩy cửa ra, Trình Tuyền cảm mặt cảm mũi vào tủ lạnh, không biết đang tìm cái gì. Nguyễn Thu Thu vừa đẩy cửa ra là lập tức đóng lại. Nguyễn Thu Thu bước nhanh lên trước, ngay cả Trình Tuyền cũng cảm thấy được sự bất thường.

Trình Tuyền hỏi: "Làm sao vậy? "

Nguyễn Thu Thu dừng lại một lúc, Cô nhìn về phía Trình Tuyền, cố gắng hết mức để giọng nói thông thả lại, nói: "Khúc Vi gọi điện thoại cho em, nói, có lẽ chú... không được rồi."

"..."

Trình Tuyền im lặng đứng tại chỗ, trên mặt không có bất kỳ cảm xúc nào, đôi mắt phượng ngủ nửa sụp, không gợn sóng. anh vặn chai Yakult trong tay, nói: "Bà ta lại làm phiền em."

Khúc Vi luôn biết chọn quả hồng mềm để bóp. Nếu bà ta gọi điện thoại cho Trình Tuyền thì anh sẽ cúp máy ngay khi bà ta mở miệng nói từ đầu tiên.

Nguyễn Thu Thu mấp máy môi, nói: "Anh tự quyết định đi, cho dù anh lựa chọn thế nào, em cũng sẽ ủng hộ anh."

Cô không hiểu rõ chuyện gia đình của Trình Tuyền, cũng không thể nào biết được ba của anh đã làm ra chuyện gì chuyện quá đáng. Cho dù Trình Tuyền đi thăm, hay là không đi thì đều có lý do của anh, dù là ai đi chẳng nữa cũng không thể dùng danh nghĩa tình thân để ép buộc người khác.

Không phải chỉ cần dùng một câu "không thể xóa bỏ quan hệ huyết thống" là có thể nhẹ nhàng vứt bỏ mọi ân oán.

Lời cô vừa dứt, Trình Tuyền nhìn cô, im lặng một lúc.

Trong suy nghĩ của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền đã biến thành cậu bé Trình đáng thương, cô ôn hòa yên lặng nhìn anh, tiếp cho anh sức mạnh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, thời khắc này phẳng phất như vĩnh cửu.

Trình Tuyền dường như vẫn trầm tư như cũ, cuối cùng mở miệng: "Vậy bữa sáng anh muốn ăn sủi cảo."

Nguyễn Thu Thu: "... A?!" Không phải là đang nói đến chuyện của ba anh sao, sao đột nhiên lại lái sang vấn đề ăn uống vậy, hơn nữa còn lái một cách rất chi là điềm nhiên.

Trình Tuyền tỏ vẻ ngay thẳng nói, giọng điệu chậm rì rì khiến người ta tức điên người: "Không phải em nói sẽ ủng hộ mọi lựa chọn của anh sao?"

Nguyễn Thu Thu: ".... "

Được đấy, chủ đề nói lệch là lệch.

"Mới sáng ra đã đòi ăn sủi cảo? Sao anh không nói muốn ăn mì hoành thánh luôn đi? Còn đòi thêm mấy món ăn vặt nữa đi chứ?"

Trình Tuyền: "Nghe cũng không tệ lắm..."

Nguyễn Thu Thu ném trả anh một ánh mắt chết chóc.

...

Trình Tuyền vẫn phải bị ăn đánh mới yên tĩnh lại được.

Cơm sáng nào có sủi cảo. Gần đây dần dần quen với chế độ ăn uống lành mạnh, trong tủ lạnh chỉ có các loại nguyên liệu nấu ăn tốt cho sức khỏe, thịt cũng cố gắng thay bằng một số loại thịt gà thịt cá, thịt bò không tăng trọng. Nguyễn Thu Thu vô cùng hài lòng với chế độ ăn uống của bọn họ.

Sáng sớm phải ăn cái gì? Đương nhiên đương nhiên phải ăn đồ dinh dưỡng rồi.

Bánh mì nguyên chất, khoai tây tím và sữa bò ngũ cốc, tất cả tạo nên một bữa sáng dinh dưỡng tuyệt vời.

Trình Tuyền cắn cắn cái bánh vì nguyên chất mà anh cảm thấy nhạt toẹt, thở một hơi thật dài. Nguyễn Thu Thu ngồi trên bàn ăn đối diện với anh, ăn một quả cà chua bi, hết quả này đến quả khác, vô cùng thích thú với cuộc sống lành mạnh kiểu như này. Cô giám sát Trình Tuyền: "Phải ăn hết, không được chừa lại. "

Mặt mũi Trình Tuyền tràn đầy u sầu.

Trình Tuyền không nhắc đến chuyện của bố anh, Nguyễn Thu Thu cũng không tiện hỏi nhiều. Người trong cuộc đã không để ý, cái

đưa con dâu không được tính là con dâu như cô làm tròn bốn phận của một người vợ là được rồi.

Hai người ngồi trên xe, mỗi người đều mang tâm sự riêng.

"Reng reng reng reng reng."

Chuông điện thoại di động của Nguyễn Thu Thu lại vang lên một lần nữa, cô cầm điện thoại di động lên, là số điện thoại lại, 99% là Khúc Vi. Đoán chừng đợi lâu quá, không đợi được tin tức nên sốt ruột. Nguyễn Thu Thu nhìn thoáng qua Trình Tuyền, ngồi bên cạnh cô, Trình Tuyền động tác còn nhanh hơn cả cô, cầm điện thoại Nguyễn Thu Thu thẳng tay tắt nguồn.

Nguyễn Thu Thu trợn mắt há hốc mồm.

Trình Tuyền trả lại điện thoại cho cô, đều đều nói: "Không cần để ý đến bà ta. Lát nữa rồi hãy bật nguồn lại."

"Ồ... được thôi."

Nguyễn Thu Thu lấy điện thoại lại, không khí trong xe lại yên tĩnh như trước.

Cô lén lén lút lút liếc Trình Tuyền một cái, Trình Tuyền đang xem phong cảnh ngoài cửa sổ, khuỷu tay chống lên bệ cửa, bộ dạng lơ đãng. Hôm nay anh yên tĩnh hơn so với này thường, có lẽ Trình Tuyền cũng đau lòng lắm.

Khó cho anh, sáng sớm nay phải giả vờ điềm nhiên như không có việc gì.

Nguyễn Thu Thu mềm lòng, cô mím chặt môi, do dự không biết mình có nên nói chút gì đó không.

Trình Tuyền nhìn ngoài cửa sổ, mí mắt rủ xuống, lông mi thanh mảnh. Sắc môi anh nhợt nhạt, thở dài đầy u sầu: "Bánh mì nguyên chất thật khó ăn."

Nguyễn Thu Thu đang duỗi tay ra: "... "

Nguyễn Thu Thu cô đúng là điên rồi mới đi tin Trình Tuyền cũng có lúc nghiêm chỉnh!

Vào công ty, vừa lúc gặp phải cảnh Đò Nam quấy đuôi chạy quanh thư ký, nào có như lời cậu nói, gì mà cho thư ký một cơ hội, gì mà nữ theo đuôi nam cách một lớp giấy. Nguyễn Thu Thu dờ khóc dờ cười, vờ như không thấy gì, yên lặng trở lại phòng làm việc của mình.

Bật máy tính lên, nhìn bản vẽ, cô ngẩn người.

Mặc dù Khúc Vi ngu xuẩn nhưng cũng là người mưu mô. Nguyễn Thu Thu không hy vọng bà ta lại danh nghĩa làm âm ỉ.

Ngồi tô tô vẽ vẽ, mãi vẫn không thể thành hình, Nguyễn Thu Thu ngồi trên ghế ngẩn người. Hình như từ khi cô bước vào thế giới này chưa lần nào nghe Trình Tuyền nói về người mẹ quá cố của anh. Tất cả những gì cô biết là căn phòng này và vài lời kể của Khúc Vi, Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên nhận ra, cô không hiểu được bao nhiêu về quá khứ của Trình Tuyền.

"Ai... " Cô không khỏi thở dài.

Cảm giác xa lạ này, sao lại làm cô cảm thấy khó chịu thế nhỉ.

Điện thoại ting một tiếng, trên màn hình là tin nhắn của Trình Tuyền.

Trình Tuyền: Đang làm gì?

Ngồi ở văn phòng, Trình Tuyền đang nghĩ tối nay muốn đi ăn thịt nướng kiểu Hàn. Nhưng cụ thể có được ăn thịt nướng hay không còn phải để Nguyễn Thu Thu xét duyệt cái đã. Trong mắt người khác, Trình Tuyền cúi đầu chăm chú nhìn chằm chằm điện thoại, vẻ mặt nghiêm nghị, bộ dáng cứ như là đang bàn hợp đồng cả trăm triệu.

Phó Tử Trùng đang thuyết trình thì lắp bắp, cậu chần chừ nhìn Trình Tuyền, không biết mình nên nói tiếp hay không.

Trình Tuyền liếc cậu một cái, ý bảo cậu tiếp tục.

Phó Tử Trùng: Chắc chắn Đại boss đang bàn chuyện làm ăn vô cùng quan trọng! Mình phải biểu hiện tốt thêm tí nữa.

Những người khác trong phòng họp: Chẳng nhẽ công ty mình gặp phải nguy cơ chí mạng gì sao? Sao sắc mặt Đại boss lại nghiêm túc như thế?

Cả một cái phòng họp, lòng người hoang mang, sôi nổi âm thầm đoán mò rốt cuộc Trình Tuyền gặp chuyện gì mà vẻ mặt của anh lại nghiêm trọng thế. Trình Tuyền tựa như đang chờ công bố điểm thi đại học, lưng thẳng tắp, đợi Nguyễn Thu Thu trả lời.

Mãi sau, Nguyễn Thu Thu mới trả lời.

Nguyễn Thu Thu: Làm nũng.

Trình Tuyền: "? "

Trình Tuyền bỗng nhiên đứng dậy, ra hiệu cho Phó Tử Trường tiếp tục còn mình thì bước nhanh ra cửa. Phó Tử Trường khó nén nổi sốt sắng. Nhỏ giọng hỏi Đồ Nam: "Tôi không có nói bậy chứ, hay là hôm nay tôi làm không tốt sao?"

Đồ Nam bị cậu gọi một tiếng mới lấy lại tinh thần.

Cậu ngồi đối diện thư ký ghi chép nội dung, dáng vẻ cần cù chỉ quan tâm đến gia quốc thiên hạ không quan tâm đến nhi nữ tình trường khiến Đồ Nam uể oải hết sức.

Đồ Nam trì độn hỏi: "Cậu nói cái gì? "

Phó Tử Trường: "..."

Quả nhiên! Hôm nay cậu biểu hiện kém đến vậy sao!

Nguyễn Thu Thu trả lời tin nhắn xong lại tiếp tục công cuộc ngăn ngừa, chờ hồi lâu không thấy Trình Tuyền nhắn lại, cô cầm điện thoại lên, nhìn thấy trên màn hình hiện hai chữ to đùng: Làm nũng.

Nguyễn Thu Thu:!!!

Á đù, không phải cô trả lời anh là ngăn ngừa sao!!! Đều tại hai mươi sáu kí tự trên bàn phím!!!

Cô đang chuẩn bị giải thích, cửa phòng làm việc bỗng nhiên bị đẩy ra. Ông chủ Trình cầm điện thoại, vẻ mặt nghiêm trọng như công ty sắp phá sản đến nơi, giống như đỉnh đầu bị đội cho một cái mũ xanh mơn mơn: "Sao em lại làm nũng? Làm nũng với ai? Làm nũng cái gì?"

Nguyễn Thu Thu: "..... Hình như anh kích động quá rồi đấy. Em chỉ là không cẩn thận đánh chữ nhầm thôi mà."

Trình Tuyền: "Ồ"

"Anh vì chút chuyện nhỏ như thế mà chạy tới đây đấy à? A, không đúng, không phải anh đang họp sao?"

Trình Tuyền một tay dứt túi, ánh mắt lơ đãng băng quơ, khí nãy vừa nãy chẳng biết chạy đi đâu hết rồi.

Anh nói: "Công ty đang họp quyết định hạng mục tiếp theo, Phó Tử Trường phụ trách. Còn có.....Trên cơ bản thì anh đã nắm được hết các vấn đề quan trọng rồi, lát nữa về sẽ thảo luận tiếp, sau khi thảo luận xong sẽ đi ăn thịt nướng kiểu Hàn, hôm nay chúng ta nghỉ ngơi, ngày mai còn có công việc quan trọng hơn phải làm..."

Trình Tuyền nói liền một lèo, Nguyễn Thu Thu ngẩn tò te.

"Chờ một chút! Câu cuối cùng của anh là gì cơ?"

Trình Tuyền dừng một chút, tiếp tục nhẹ nhàng nói: "Hôm nay chúng ta nghỉ sớm..."

"Không phải, câu trước câu ý."

Trình Tuyền: "Anh đi họp đây."

"Không có thịt nướng?"

"Không có thịt nướng." Trình Tuyền ngoan ngoãn y như học sinh tiểu học.

Nguyễn Thu Thu nhìn anh đang đứng nghiêm như bị phạt đứng, mũ áo hoodie rầu rĩ rũ sụp xuống, trông cả người anh như mất hết sức lực. Nguyễn Thu Thu dờ khóc dờ cười, nói: "Ăn thịt nướng thì ăn thịt nướng."

Cũng đâu phải là tuyệt thực, không đến mức ngừng lại tất cả đồ ăn không dinh dưỡng khỏe mạnh.

Mắt Trình Tuyền sáng lên.

Sau khi công việc buổi tối kết thúc, hai người đến một quán thịt nướng kiểu Hàn. Nguyễn Thu Thu gọi một bàn toàn thịt bò, trong ánh mắt mong chờ của Trình Tuyền, gọi thêm hai đĩa nấm, một phần thịt ức gà, một phần cơm rang dưa chua, thêm một ít rau xà lách.

Nguyễn Thu Thu chân thành hỏi: "Đủ rau tươi chưa?"

Trình Tuyền yên lặng đứng lên: "Anh đi toilet."

"Được."

Nguyễn Thu Thu nghĩ, gọi nhiều như vậy, ăn hai người là quá đủ rồi. Không nên ăn quá nhiều cơm tối, phải học cách kiềm chế.

Trình Tuyền đi không lâu đã trở về tiếp tục ngồi xuống. Nguyễn Thu Thu rót một chén trà lúa mạch, đang chậm rãi ung dung bê lên uống thì đúng lúc có hai nhân viên cửa hàng đi tới, hoan hô vỗ tay bộp bộp, Nguyễn Thu Thu giật nảy mình.

Nguyễn Thu Thu: "???"

"Chúc mừng bạn, hai người đã trở thành vị khách thứ một nghìn của chúng tôi, may mắn được nhận một phần thưởng lớn từ tiệm

chúng tôi ——"

Nguyễn Thu Thu ngơ ngác nhìn họ đẩy ra một xe chất đông thịt đồ tươi. Cô 囧, sao tự nhiên lại có chuyện tốt như thế này.

Làm sao mà cô biết được, một số người vì ăn, không từ thủ đoạn.

Bàn nướng dần dần nóng lên, Trình Tuyền gấp mấy miếng thịt bò đặt lên, xèo xèo vài tiếng, miếng thịt đồ tươi đã nhanh chóng được nướng chín. Kết hợp với một ít nguyên liệu, dưa chua, dùng rau xà lách cuốn vào, đưa vào trong miệng, mỹ vị nhân gian có lẽ chính là đây.

Điện thoại đột nhiên vang lên.

Nguyễn Thu Thu cầm điện thoại di động lên, là Đồ Nam.

Đồ Nam đang cùng Phó Tử Trường lang thang dạo phố, Đồ Nam chợt nghĩ, chỉ có phụ nữ mới hiểu rõ phụ nữ, nói không chừng tìm chị dâu học hỏi, đường tình duyên của cậu sẽ suôn sẻ hơn thì sao.

Cậu vội vàng gửi tin nhắn cho Nguyễn Thu Thu, đương nhiên, nếu như có thể đến nhà chị dâu ké một bữa cơm tối thì không còn gì bằng.

Phó Tử Trường nghe xong cũng hứng lên: "Tôi cũng muốn ăn cơm chị dâu nấu."

Thật sự là ngủ gật đưa gỏi đầu, Nguyễn Thu Thu trả lời rất nhanh: "Tôi và Trình Tuyền đang ở quán thịt nướng, chủ quán đưa rất nhiều thịt, hai người muốn ăn cùng không?"

Đồ Nam: "Gửi cho bọn em địa chỉ với, bọn em lập tức đến."

Đang ăn thịt nướng, ông chủ Trình vô cùng tâm đắc với phương pháp này của mình nhưng lại không biết sắp có biến.

Mười phút sau.

Đồ Nam: "Hì hì, chị dâu, Đại boss."

Phó Tử Trùng: "Hì hì, chị dâu, Đại boss."

Trình Tuyển một tay cầm kẹp thịt, ánh mắt lúc nhìn hai người, tựa như đang nhìn người chết.

Tác giả có lời muốn nói: Đồ Nam: Sao tôi có cảm giác Đại boss hình như không vui cho lắm??? Cảm giác của tôi sai sao?"

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 87

Editor: Hạ Cẩn

Bệnh viện.

Nằm trên giường bệnh, cha Trình thoi thóp, mặt như giấy vàng. Ông đeo mặt nạ dưỡng khí trên mặt, hốc mắt hãm sâu, chỉ chừng ấy thời gian mà đã gầy đi mất mười mấy cân, thân hình tiều tụy. Ông nằm trên giường không nhúc nhích, giống như đã chết, cả người đều bị bao phủ bởi tử khí.

Nếu Nguyễn Thu Thu nhìn thấy, sợ rằng sẽ phải giật mình kinh ngạc. Tóc ông bạc đi một nửa, nào giống chủ một xí nghiệp năm sáu mươi tuổi, quả thực là một ông lão bảy tám chục tuổi, một chân đã bước vào quan tài.

Cột kẹt, cửa đẩy ra.

Khúc Vi chậm rãi đi đến trước mặt ông, đứng lại. Bà làm tóc xoắn gọn sóng, mặc áo khoác lông chồn, toàn thân đều là đồ trang sức, nhìn vô cùng giàu sang, hạnh phúc. Khuôn mặt bóng loáng trắng nõn, đứng trước cha Trình, nhìn như con gái của ông.

Cô y tá bên cạnh đuổi kịp bà, Khúc Vi khoanh tay, chẳng thèm che giấu vẻ thờ ơ trên mặt nữa: "Còn sống được mấy ngày?"

Y tá giật nảy mình. Làm việc trong phòng chăm sóc đặc biệt ICU, đã chứng kiến nhiều cuộc sinh ly tử biệt, ngọt bùi cay đắng đều có, thái độ thờ ơ khinh miệt như thế này, rất hiếm thấy.

"Nếu như người nhà sẵn lòng bỏ tiền chữa trị, cỡ lẽ vẫn có thể kéo dài thêm vài tháng nữa."

"Mấy tháng sao."

Biểu tình của Khúc Vi như có điều suy nghĩ. Bà khoát khoát tay, giống như sai bảo người hầu, bảo y tá rời đi.

Ba Trình vẫn đang hôn mê.

Giọng Khúc Vi nhẹ đi: "Bây giờ chỉ xem thằng con trai của ông có cứu ông không thôi. Nếu như nó không cứu, kẻ làm cha là ông cũng quá thất bại rồi."

Lúc này bà ta nắm chắc chín phần, Trình Tuyền nhất định sẽ đưa tiền cho bà ta, hơn nữa còn là rất nhiều tiền. Khúc Vi là người thông minh, bà ta hiểu rõ nếu bà ta chọc tức Trình Tuyền, đối phương hoàn toàn có bản lĩnh làm bà ta bốc hơi, chẳng qua là Trình Tuyền xưa nay vốn khinh thường lãng phí thời gian trên người bà.

Đưa tiền, rời đi. Bọn họ thành toàn lẫn nhau, đảm bảo an bình cho đối phương, chẳng phải là một lựa chọn vẹn cả đôi đường sao?

Vừa nghĩ tới sau cuộc điện thoại của mình, vợ chồng Trình Tuyền chẳng những không quan tâm mà còn chẳng thèm phái một người đến tra hỏi, Khúc Vi uất hận nghiêng rằng.

Bọn họ không đến, bà đến!

...

Một bên khác.

Đồ Nam và Phó Tử Trùng đang ngồi ăn ké thịt nướng, ăn một phát hết một hai ngàn, Nguyễn Thu Thu phải mở to mắt thán phục, mắt mấy nhân viên phục vụ còn càng còn tròn to hơn cả cô. Nhân viên phục vụ trong tiệm nhìn thích thú như đang xem xiếc, thay phiên nhau ra trận nhiệt tình phục vụ thịt nướng cho bọn họ, chỉ thiếu nước gạt hết mấy vị khách trên các bàn khác ra thôi.

Nguyễn Thu Thu ngồi ăn được nửa tiếng đã no đến chết đi sống lại rồi.

Cô yên lặng nhìn mấy tên đực rựa này ăn bung lụa, bắt đầu suy nghĩ một vấn đề -- rốt cuộc là bọn Đồ Nam kéo Trình Tuyền sa đọa hay là Trình Tuyền kéo bọn họ sa đọa?

Chuyện này thật bí ẩn!

Bát đĩa trên bàn đã dọn mấy lần rồi, Nguyễn Thu Thu không nhận được nữa, yếu ớt hỏi: "Mấy người vẫn chưa ăn đủ sao?"

Bấy giờ Đồ Nam mới nhớ ra, cậu đến để xin lời khuyên của chị dâu kia mà. Hai người đang muốn cười đùa ngỏ ngoảnh với chị dâu, Trình Tuyền lạnh lùng nhìn chăm chăm hai người bọn cậu, mỗi lần bị anh nhìn chăm chăm như thế, bọn họ phải tăng ca ước chừng mấy đêm liền, nỗi đau vẫn còn khắc sâu trong tim đây này!

Phó Tử Trùng vội ho một tiếng: "Chúng ta nên về thôi."

Đồ Nam: "Đúng đúng, chị dâu hẹn gặp lại. "

Bọn chuồn nhanh ra khỏi quán, mỗi người một ngã.

Nguyễn Thu Thu buồn cười hỏi Trình Tuyền: "Ăn thịt nướng ngon không? "

Trình Tuyền thành thật trả lời: "Ăn ngon. "

Thỉnh thoảng ăn một bữa no nê, khôi phục sức sống, cuộc sống như vậy tươi đẹp quá đi thôi. Nguyễn Thu Thu thừa dịp Trình Tuyền mất tập trung, tay mò đến bụng của anh, lập tức ngạc nhiên kêu lên: "Oa, bụng của anh ăn đến vậy mà cũng không phồng lên? Thật kỳ diệu!

Trình Tuyền đột nhiên lùi lại phía sau, nhanh chóng lùi xa Nguyễn Thu Thu mấy mét, nhìn như anh vừa gặp quỷ vậy.

Nguyễn Thu Thu: "....Em đáng sợ đến vậy sao?"

Đối mặt với gương mặt tràn đầy dấu chấm hỏi của cô, Trình Tuyền yên lặng kéo khóa áo khoác của mình lên kín mít. Lúc ngón tay cô đụng vào bụng anh, dường như có dòng điện kỳ lạ nào đó từ chỗ bị đụng phải lạng lẽ trượt lên đầu anh, đến giờ anh vẫn cảm thấy tai mình nóng rực.

Trình Tuyền lại trở về trạng thái bình tĩnh, vẫn giữ nguyên khoảng cách chừng một mét với Nguyễn Thu Thu.

"Ngón tay của em lạnh quá," Anh nói.

Nguyễn Thu Thu không còn gì để nói: "Ra là vậy."

Cái thẳng nhãi Trình Tuyền này quả nhiên luôn giữ vững tâm thế bảo vệ chính mình mọi lúc mọi nơi.

Hai người trở về phòng của mình ngủ. Nằm trên chiếc giường lớn, Nguyễn Thu Thu mãi vẫn không thể ngủ nổi, chắc là do ăn nhiều quá đây mà, đầu cũng cứ ong ong cả lên. Cô vừa suy nghĩ lung tung vừa quay qua quay lại, dần dà cũng buồn ngủ.

Nguyễn Thu Thu mơ một giấc mơ vô cùng khủng bố.

Cô mơ thấy mình chỉ là một tia hồn phách, bay lang thang khắp các thành thị. Xa xa, cô nghe thấy tiếng ồn ào của một người nào đó đang tranh chấp, gay gắt chói tai, Nguyễn Thu Thu bắt giấc đi về phía phát ra âm thanh, ấy vậy mà lại thấy Khúc Vi và Trình Tuyền đang đối mặt nhau đứng một chỗ.

Khúc Vi tức giận chỉ vào anh, bắt Trình Tuyền moi tiền ra. Trình Tuyền hai tay đút túi, tựa như lần đầu tiên cô gặp anh, hờ hững, không quan tâm bất cứ thứ gì, ánh mắt lơ đãng băng quơ nhìn chỗ nào đó.

Khúc Vi gào thét khản cả giọng, Trình Tuyền thờ ơ.

Về mặt Khúc Vi trở nên dữ tợn.

Đúng lúc này! Một bóng người từ góc tường vụt qua, cầm dao xông lên! Thân thể Trình Tuyền run lên, có ý muốn bắt đối phương lại nhưng lại không khống chế được, ngã trên mặt đất.

Vũng máu đỏ tươi lênh láng.

Nguyễn Thu Thu sợ hãi, hai mắt ướt nhẹp. Cô xông lên trước nhưng không chạm được vào bất cứ thứ gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn người nằm trên mặt đất dần dần mất hết hơi thở.

"Trình Tuyền! Trình Tuyền! Trình Tuyền!"

Một bàn tay lớn ấm áp nắm chặt tay cô, Nguyễn Thu Thu mở choàng mắt. Đầu tóc Trình Tuyền vẫn còn rối bời, chưa tỉnh ngủ, ôm cô vào lòng: "Sao thế? Gặp chuyện gì, sao lại bị dọa đến mức này?:"

Nguyễn Thu Thu tỉnh lại, lòng vẫn còn sợ hãi, khuôn mặt trắng bệch, bấy giờ cô ms nhận ra, chẳng qua là cô chỉ mơ một giấc mơ mà thôi.

Cô thở phào, run run rẩy rẩy nói: "Không có gì, chỉ là bị ác mộng quấy nhiễu thôi."

Trình Tuyền ôm cô: "Bây giờ đã khá hơn chút nào chưa?"

"Ừm, tốt hơn nhiều."

Nguyễn Thu Thu buông tay ra, tỉnh táo lại.

Chắc là do cuộc điện thoại hôm qua của Khúc Vi mới lật lại lo lắng dưới đáy lòng cô. May là không có chuyện gì, cô cũng yên lòng rồi.

Bởi vì ác mộng, tinh thần Nguyễn Thu Thu sáng hôm sau hơi uể oải. Cô thất thần suốt đường đi, ngay cả Trình Tuyền lén lén lút lút cầm ngón út của cô, cô cũng không nhận ra. Lúc bác tài đỗ chờ đèn đỏ, nghiêng mắt nhìn thấy khung cảnh này, bỗng nhiên cảm khái.

Đại boss quả nhiên là bị vợ quản nghiêm thật! Cầm cái ngón út thôi mà cũng phải lén la lén lút!

Hôm nay công ty trời yên biển lặng, tất cả mọi người đều cần cù vùi vàng với công việc của mình. Nguyễn Thu Thu bận rộn đầu đầu, lúc ngòi bút của cô đang bay múa, có người gửi cho cô một tin nhắn.

Nguyễn Thu Thu còn tưởng rằng là Trình Tuyền bảo cô trưa nay cùng nhau ăn cơm nên làm như không thấy tiếp tục công việc. Cô cũng không muốn đối mặt với Trình Tuyền trong căn tin, trước mặt mọi người anh lại nói ra mấy lời kỳ quái cho xem. Theo như lời của lão Mạnh, có đồng nghiệp nào đó lấy hai người làm hình mẫu vẽ một bộ manga, nhận được không ít lời khen từ cả trong lẫn ngoài công ty.

Đến lúc Nguyễn Thu Thu nhìn thấy bộ manga đăng ký dài kỳ kia, mặt mũi đen sì, chỉ muốn lôi kẻ cầm đầu ra tấn cho một trận.

Sao cô lại biến thành cô vợ bé nhỏ mít ướt của tổng tài bá đạo thế này?

Trình Tuyền mới là cô vợ nhỏ mít ướt thì có?

Nguyễn Thu Thu đang nhập tâm sửa lại bức tranh đang dang dở, vội vàng sút đầu mề trán sửa đi sửa lại. Điện thoại lại vang lên, Nguyễn Thu Thu bực bội đặt bút xuống, cầm điện thoại di động lên, lại là một tin nhắn từ số lạ.

【tôi là Khúc Vi, bây giờ tôi đang đứng chờ dưới công ty các người. Nếu hai người không xuống đây, tôi sẽ phơi bày hết mọi chuyện cho bàn dân thiên hạ xem!】

Lại là bà ta --

Nguyễn Thu Thu nhú mày, bây giờ cô chỉ mong sao Khúc Vi cách cô càng xa càng tốt. Muốn thừa dịp cha Trình bệnh nặng đến dọa dẫm, bà ta đúng là điên rồi. Ai phốt ai còn chưa biết đâu.

Lúc này Khúc Vi vẫn đang đứng trước cửa lớn của công ty, chờ đợi trong nôn nóng bất an.

Bà ỷ vào giờ đang là ban ngày ban mặt, Nguyễn Thu Thu cũng không dám làm gì với bà. Huống chi -- Khúc Vi sờ lên cái bụng còn chưa lộ rõ của mình, bà ta còn một lá bùa hộ mệnh này nữa.

Khúc Vi đi tới đi lui, đợi mãi vẫn không thấy có người ra.

Bà ta bắt đầu cảm thấy lo âu.

Kỳ lạ, sao đến giờ này rồi mà Nguyễn Thu Thu vẫn chưa ra? Chẳng lẽ Trình Tuyền cản cô ta lại? Bọn họ thật sự có tự tin là bà ta sẽ không thể làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến họ sao? Phàm là bất kỳ vấn đề gì liên quan đến danh dự đối với bọn họ đều là đả kích trí mạng.

Khúc Vi đúng là ỷ vào ưu thế dư luận, hơn nữa bà ta còn nhiều, còn nhiều, rất nhiều thời gian để làm phiền bọn họ.

Dù gì nể mặt đứa bé trong bụng bà, Trình Tuyền chắc chắn sẽ không dám làm gì bà. Trình Tuyền khác với mấy lão tổng giám đốc đạo đức giả lòng dạ ác độc mà bà đã từng tiếp xúc, Trình Tuyền này làm việc có nguyên tắc hơn nhiều, đơn giản là không thèm động vào bà ta.

Nếu không, bây giờ bà ta cũng không lành lặn, có gan đứng ở chỗ này.

Lúc này, Nguyễn Thu Thu đang ngồi trong văn phòng Trình Tuyền.

Cách một lớp cửa kính, Trình Tuyền đứng bên ngoài cửa phòng làm việc, nói chuyện cùng một người đàn ông xa lạ, Trình Tuyền đưa lưng về phía Nguyễn Thu Thu, cô chỉ thấy người kia hơi cúi

đầu, ánh mắt không nhìn thẳng vào Trình Tuyền, thỉnh thoảng gật đầu.

Nguyễn Thu Thu nhàm chán chống cằm, nghĩ thầm nhìn cái bộ dạng này của Trình Tuyền, thật đúng là có chút phong phạm của tổng giám đốc đấy.

Đọc tin nhắn Khúc Vi gửi tới, phản ứng đầu tiên của cô chính là cầm điện thoại đi tìm Trình Tuyền. Trình Tuyền không tỏ vẻ gì, chỉ bảo cô ngồi trong phòng, không cần để ý tới những việc này, còn anh thì đi ra ngoài gọi điện thoại.

Trình Tuyền đang xử lý chuyện của Khúc Vi, Khúc Vi còn nóng vội hơn anh nghĩ, trong lúc Trình Tuyền chưa xử lý tốt tất cả mọi thứ, Khúc Vi lại nhảy nhót tìm đến.

Nếu Nguyễn Thu Thu nghe được giọng anh lúc này sẽ phát hiện nó sắc hơn ngày thường rất nhiều, bỏ xuống vẻ không tập trung, thay vào đó nhiều thêm vài phần lạnh lẽo, hờ hững.

"... Cứ như vậy."

"Biết."

Trình Tuyền đẩy cửa ra, trở lại văn phòng. Nguyễn Thu Thu đang ngồi trên chỗ ngồi của anh, nhìn đông ngó tây, hưởng thụ choo ngồi dành riêng cho ông chủ. Nguyễn Thu Thu nghe thấy tiếng anh đẩy cửa vào, hỏi: "Xử lý được chưa?"

Trình Tuyền: "Ừm."

"Hô -- vậy là tốt rồi."

Nhớ lại khung cảnh trong giấc mộng kia, Nguyễn Thu Thu lại thấy lạnh sống lưng. Mặc kệ đời trước Trình Tuyền cuối cùng có chết oan chết uổng hay không, kẻ chủ mưu có phải Khúc Vi hay không cũng khiến cô theo bản năng mà muốn để Trình Tuyền tránh xa Khúc Vi một chút.

Người này quá tham lam, cho bà ta thứ bà ta muốn, về sau bà ta sẽ càng thêm trắng trợn không kiêng dè.

Nguyễn Thu Thu thở dài.

"Anh nói, sao anh lại dễ bị bắt nạt thế chứ?" Chỉ là một bà mẹ kế thôi mà cũng có thể cười lên đầu anh được.

Nếu không phải lấy lý do là không muốn để cô dính vào những chuyện vớ vẩn này, từ chối Nguyễn Thu Thu tự đề cử mình, Nguyễn Thu Thu thật sự rất muốn dạy dỗ bà mẹ kế mặt dày vô sỉ này một trận.

Trong mắt Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền chính là một cây cải thìa số khổ.

Cải thìa Trình Tuyền: "...."

Nếu như Nguyễn Thu Thu biết Trình Tuyền vừa mới dọn dò gì, nhất định sẽ nuốt lại những gì mình vừa nói.

Tác giả có lời muốn nói: Nguyễn Thu Thu: Thăng bé Tuyền thật sự quá đáng thương

Trình Tuyền Ôm anh.

Đám Đồ Nam: e mm mm mm....

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 88

Lòng Khúc Vi tràn đầy chờ mong cảm được số tiền của chính mình.

Bà đứng dưới lầu đi qua đi lại, càng lúc càng thêm nôn nóng bất an. Sao Trình Tuyền vẫn chưa xuống tìm bà ta?

Một người đàn ông xa lạ đi ra từ cửa sảnh lớn của Gia Trùng, người này mặc u phục giày da, nhìn có vẻ nho nhã, Khúc Vi tất nhiên quen biết người này, đây chính là người lúc trước phụ trách chuyện nằm viện của cha Trình - Tiểu Phạm, bọn họ coi như đã từng qua lại. Tiểu Phạm đẩy gọng kính, đi đến trước mặt bà.

Khúc Vi vô thức nở nụ cười ngượng ngịu: "Trình Tuyền đâu? Tôi có việc tìm nó."

"Công việc của ông chủ bề bọn nên bảo tôi tới xử lý. "

"Các người không định làm giống như lần trước, đến hù dọa tôi, vất chày ra nước đấy chứ?" Khúc Vi lập tức nhớ đến lần đầu tiên cha Trình nằm viện, bọn họ chỉ thanh toán tiền bệnh viện, để cho bà ta không chiếm được một tí da lông nào.

Tiểu Phạm cười thân thiện: "Sao có thể chứ." Không những không cho bà một xu nào mà còn phải để bà phun hết tiền của mình

ra mới phải phép chứ.

Khúc Vi vẫn chưa buông lỏng.

Vẻ mặt này của Tiểu Phạm khiến cho bà ta cảm thấy mình sẽ không tốt được đến đâu. Bà ta khế cắn môi, nói: "Cậu gọi điện thoại cho Trình Tuyền, nói tôi có chuyện nhất định phải trực tiếp nói với nó."

Tiểu Phạm nói: "Ngài có chuyện gì thì cứ nói với tôi, tôi sẽ chuyển lời lại thay ngài.""

"Đây là chuyện nhà của chúng tôi! Tôi là mẹ kế của nó!"

Khúc Vi cao giọng, người chung quanh đều hướng mắt nhìn về phía bọn họ. Khúc Vi như đã nhận được sự giúp đỡ, trong lòng đã có dự tính, che bụng nói: "Tôi đã có thai rồi. Dù sao đây cũng là em trai em gái của Trình Tuyền, thằng bé không thể mặc kệ tôi được."

Sắc mặt Tiểu Phạm biến đổi.

"Mang thai?"

Khúc Vi lạnh lùng nheo mắt lại, đắc ý hất hàm: "Lần này, tôi có lý do. Thân là mẹ kế, nó là con riêng chẳng lẽ không nên phụng dưỡng tôi sao? Đợi cho chồng tôi chết rồi, tôi và con tôi không chỗ nương tựa...."

Tiểu Phạm đẩy kính mắt: "Được rồi được rồi, tôi biết rồi."

"Tôi bảo đảm, chỉ cần các người đưa tiền cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ không đến quấy rầy các người nữa."

Tiểu Phạm nói: "Tôi phải đi xem tình hình của bác Trình trước đã. Ngài biết đấy, mặc dù ông chủ luôn tỏ vẻ mình chẳng quan tâm đến cha, nhưng thật ra vẫn vô cùng để ý đến ông ấy, chắc chắn sẽ mềm lòng. "

Khúc Vi giống như được bảo đảm, vội vàng nói: "Vậy chúng ta cùng đi, tôi đi cùng cậu."

Nghĩ đến lời ông chủ, Tiểu Phạm cười tủm tỉm.

Nguyễn Thu Thu đang ngồi trong văn phòng của Trình Tuyền.

Cô không nhịn được hỏi Trình Tuyền: "Anh định làm như thế nào?"

Trình Tuyền hai tay đút túi, ung dung đi đến ngồi vào chiếc ghế đối diện cô: "Trưa nay đi căn tin hay đi nhà hàng ăn?"

"... Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy!"

"Anh muốn ăn sushi. "

Nguyễn Thu Thu: "..."

Thôi vậy, Trình Tuyền không muốn nói thì cô cũng không hỏi nữa.

Buổi trưa Trình Tuyền gọi thức ăn ngoài, hai người ăn cơm chung trong văn phòng. Dưới sự giám sát của Nguyễn Thu Thu, anh không thể ăn quá nhiều sushi, cơm nước xong xuôi thì lại bắt đầu gọi gặm táo, tiếng răng rắc rắc rắc vang vọng.

Trong suy nghĩ của Khúc Vi, vợ chồng Trình Tuyền chắc hẳn là đang lòng nóng như lửa đốt, vội vàng nghĩ xem phải xử lý chuyện

của bà. Nếu bà ta biết hai người bọn họ đang hưởng thụ một bữa cơm trưa tươi đẹp như thế chắc phải tức nổ phổi mất.

Khúc Vi đi theo Tiểu Phạm đến bệnh viện.

Tiểu Phạm đi kiểm tra tình hình cha Trình trước, nói chuyện với bác sĩ một lúc, Khúc Vi kiên nhẫn chờ đợi.

Sau khi Tiểu Phạm đi ra khỏi phòng bệnh nói: "Tình hình hiện tại cấp bách, chúng ta không thể kéo dài thời gian nữa. Mời ngài đi làm giám định ADN trước đã. "

Khúc Vi sửng sốt: "Cái gì?"

"Không phải ngài cho rằng ông chủ của chúng tôi không cần bất cứ thứ gì chứng minh chứ? Xét thấy độ uy tín lúc trước của bà đây không được cao cho lắm, lần giám định ADN này, tôi sẽ trực tiếp theo sát ngài trong suốt quá trình."

Khúc Vi đổ mồ hôi lạnh.

Sẽ không phải, Trình Tuyền phát hiện cái thai trong bụng bà ta không phải của cha Trình đấy chứ?

Nhưng vẫn may, bà ta đã sớm ra tay chuẩn bị xong, cho dù Trình Tuyền muốn thử bằng cách nào đi nữa! Ngoài mặt, bà ta sốt ruột khế cắn môi, ra chiều không quá bằng lòng đi theo Tiểu Phạm làm giám định ADN: "Tôi mặc kệ, nếu muốn tôi làm giám định, các người nhất định phải ký trước hợp đồng, đưa tiền cho tôi."

Tiểu Phạm không đồng ý, Khúc Vi lại liền bắt đầu làm âm ỉ. Cậu đau đầu day trán, quay người nói muốn gọi điện thoại cho Trình

Tuyển, một lát sau, Tiểu Phạm cầm điện thoại đi tới, gật đầu với Khúc Vi.

"Ông chủ nói có thể. "

Khúc Vi nhẹ nhàng thở ra. Bà ta đã sớm móc nối với bác sĩ, bởi vậy, kết quả của giám định ADN, trăm phần trăm sẽ chứng tỏ là con của cha Trình. Bà ta chỉ cần chờ lấy tiền là được.

Tiểu Phạm mỉm cười: "Phu nhân, ngài muốn tiền mặt hay là muốn chung cư? "

"Đương nhiên là chung cư!"

Một người bạn của Khúc Vi đã tính xong cho bà ta, gần đây có một chung cư đang được mở rộng, tiếp giáp khu thượng lưu, phong cảnh tươi đẹp, vị trí tốt. Lúc bà ta nhìn thấy tòa nhà hai mắt như muốn lòi ra, nhưng trước mắt tất cả mọi người đều đang điên cuồng tranh đoạt, đừng nói là mua, ngay cả đường vào cửa còn không có. Khúc Vi đã sớm nhắm trúng tòa nhà này chỉ chờ Trình Tuyển mắc câu thôi.

Lúc này giá phòng vẫn không tính là quá đắt nhưng nghe đâu bà bạn đang làm trong ngành bất động sản nói cuối tuần này chắc chắn sẽ lại tăng vọt.

Lúc này chính là thời điểm cực tốt để mua vào.

Khúc Vi bắt đầu ảo tưởng đến khung cảnh tươi đẹp lúc mình trở thành tỷ phú. Đứng đối diện bà, Tiểu Phạm cười như không cười: "Vậy chúng ta ký hợp đồng trước?"

"Được được được! "

Buổi chiều lúc chưa tan làm, Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên nhận được một tin nhắn của Bạch Lung.

"Thu Thu, tháng sau tôi sẽ kết hôn á!"

Nguyễn Thu Thu sửng sờ, lập tức chúc mừng cô: "Quá tuyệt vời!"

"Nếu như cậu có thời gian, nhất định phải tới nhà. "

"Không thành vấn đề! "

Thời gian trôi qua thật nhanh, lần trước gặp, Bạch Lung vẫn còn đang bàn chuyện đính hôn mà giờ đã chuẩn bị kết hôn rồi. Bạch Lung liên tiếp hỏi mấy chuyện vụn vặt, muốn tham khảo ý kiến của Nguyễn Thu Thu, Nguyễn Thu Thu nào biết mặt mũi cái lễ đường nó ra sao, chạy tới văn phòng tìm Trình Tuyền.

Trình Tuyền đang đọc sách, Nguyễn Thu Thu vừa mở cửa ra, anh lại nhanh chóng cất toàn bộ bút sách vào ngăn tủ, khóa kỹ.

Nguyễn Thu Thu không bỏ qua bất kỳ hành động nào của anh.

Cô nghi ngờ hỏi: "Anh đang làm gì đấy?"

Trình Tuyền tỏ ra vô cùng phi thường bình tĩnh, nói lảng sang chuyện khác: "Làm sao vậy? "

"A, không có gì, Bạch Lung kết hôn, hỏi em một số chuyện em không rõ lắm, cho nên sang đây hỏi anh." Từ sau khi nói ra thân phận của mình là tiểu tiên nữ, những chuyện không biết này, Nguyễn Thu Thu cũng không cần che giấu.

Nguyễn Thu Thu nói: "Anh chắc là nhớ chứ?"

"Không biết."

"Hả?"

"Chỉ lãnh chứng, hết chuyện."

"Ra vậy!" Cho nên là, Trình Tuyền giống cô, chẳng biết cái mẹ gì cả!

Đôi vợ chồng nhìn nhau. Nguyễn Thu Thu thật không dám tin cả hai người bọn họ thế mà không biết một cái gì về chuyện như kết hôn này.

".... Thôi, vậy để em trả lời Bạch Lung. "

Nguyễn Thu Thu chập vọt tìm kiếm trên Baidu, tìm mãi mới gửi được cho Bạch Lung mấy ý kiến tham khảo có giá trị. Còn về việc có cần dùng đến hay không, cô không biết.

Trình Tuyền nhìn cô tỉ mỉ xem ảnh chụp áo cưới của những người khác, Nguyễn Thu Thu rất chân thành, vẫn không quên chỉ cho Trình Tuyền: "Anh nhìn xem, tấm này có phải rất đẹp không? Cô dâu thật đẹp!"

Nguyễn Thu Thu chưa từng mặc áo cưới, nhưng cũng đã từng làm phù dâu rồi. Nhìn thấy người khác chia sẻ ảnh chụp cô dâu, đương nhiên là cảm thấy đẹp mắt. Chẳng qua đối với cô mà nói, hôn lễ chỉ là hình thức, cũng không phải vấn đề gì quan trọng.

Về mặt Trình Tuyền rất trầm ngâm.

Lúc này, điện thoại anh vang lên. Là Tiểu Phạm.

Tiểu Phạm: Ông chủ, đã làm giám định ADN

Trình Tuyền: Tốt.

*****Tác giả có lời muốn nói: Thu thu: Tôi tuyệt đối không chờ mong lễ cưới. (xua tay)

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 89

Editor: Hạ Cẩn

Mấy ngày này trôi qua quá mức êm đềm khiến Nguyễn Thu Thu suýt thì quên mất chuyện của Khúc Vi.

Khúc Vi không làm ầm ĩ, đoán chừng là Trình Tuyền đã tìm cách để bà ta rời khỏi đây. Nguyễn Thu Thu tò mò hỏi Trình Tuyền: "Anh giải quyết Khúc Vi thế nào vậy?"

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Cho cái nhà. "

"... A, quả nhiên."

Để Khúc Vi chiếm hời, thật ra Nguyễn Thu Thu rất không cam tâm. Nhưng nghĩ lại, dùng tiền mua bình an cũng không phải là chuyện xấu. Cô vẫn nhớ giấc mơ đáng sợ kia, nếu Khúc Vi thực sự giận quá hóa rồi, làm ra chuyện gì tổn thương đến Trình Tuyền thì dù có dùng bao nhiêu tiền đi nữa cũng không vớt lại được.

Trình Tuyền không thiếu chút tiền này, nếu bà ta có thể để cho bọn cô yên tĩnh thì cũng không so đo nữa làm gì.

Nguyễn Thu Thu lẩm bẩm nói: "Được, tất cả đều tôn trọng quyết định của anh, bà ta đừng có gây chuyện nữa là tốt rồi."

Trình Tuyền ngồi trên ghế sa lon ăn quả hạch, đây là do Nguyễn Thu Thu mua từ cửa hàng ba con sóc* được tặng, vừa hay bổ sung dinh dưỡng. Mỗi ngày ăn một ít cũng hay, cô trợn mắt nhìn, Trình Tuyền lại nhân lúc cô không chú ý, ăn hết một túi hạnh nhân, vội vàng mặt tối sầm lại ngăn cản.

*Một nhãn hiệu nổi bên trung về sản xuất hoa quả sấy, thịt khô, các loại đồ ăn vặt.....

"Anh ăn ít thôi chứ."

Trình Tuyền vẫn cứ cắn răng rắc như một con sóc đang đập đồ ăn vặt, miệng há mồm nói ừ mà tay vẫn đồ một ít hạt dưa vào mồm.

"..."

Ngăn cản không thành, Nguyễn Thu Thu sâu kín hỏi "Đúng rồi, anh có biết người ta lấy nhân hạt dưa bằng cách nào không?"

Trình Tuyền: "Hả?"

"Một bà lão không răng phải dùng phải dùng miệng cực khổ cắn ra từng hạt một một đấy, cho nên anh phải ăn từ từ thôi, phải biết quý trọng thành quả lao động của người ta chứ."

Trình Tuyền: "..."

Mặc dù biết bây giờ nhân hạt dưa đều dùng máy móc tách ra, nhưng kiểu nói này của Nguyễn Thu Thu, anh vẫn cảm thấy....nổi da gà. Trình Tuyền yên lặng đặt túi hạt dưa trong tay xuống.

Nguyễn Thu Thu cười híp mắt nói: "Thế có phải ngoan hơn không."

Hai người hòa thuận chung sống được một lúc, Trình Tuyền nhìn điện thoại, làm như mình chỉ lơ đãng nhắc tới: "Tháng sau em đi đám cưới à?"

Nghe Trình Tuyền hỏi vậy, Nguyễn Thu Thu kinh ngạc, không ngờ anh lại nhớ kỹ chuyện này. Còn hai tuần nữa là sang tháng sau, Bạch Lung vô cùng tiếc chuyện Nguyễn Thu Thu đã kết hôn nên không thể làm phù dâu cho cô, nhưng cô lại rất nhiệt tình mời Nguyễn Thu Thu đến dự lễ cưới của cô.

Mỗi ngày Nguyễn Thu Thu đều cùng Trình Tuyền đi làm tan tầm, số bạn bè của cô cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, có thể có một người bạn vẫn luôn nhiệt tình thân mật với cô như Bạch Lung, cô thật sự rất vui.

Cô không hiểu về mấy việc xử lý quan hệ thân mật, may mà những người cô gặp phải đều không tệ.

Nguyễn Thu Thu nói: "Đúng, sao thế?"

Trình Tuyền chậm rãi ồ một tiếng: "Trao đổi nhiệm vụ hằng ngày."

Nguyễn Thu Thu: ".....Anh đang coi em là NPC để thăng cấp gia tăng kinh nghiệm đấy à?"

...

Trong lúc hai người bọn họ đang nói chuyện, một bên khác, Khúc Vi kiên nhẫn chờ đợi mấy ngày, cuối cùng cũng lấy được giám định ADN. Kết quả giám định cho thấy, là con ruột của cha Trình.

Khúc Vi cầm giám định ADN, mặt mày hớn hở đưa cho Tiểu Phạm xem, về mặt Tiểu Phạm bất đắc dĩ không tình nguyện, nhận

lấy kết quả giám định nói: "Vậy chúng ta chọn ngày ký hợp đồng đi."

"Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay luôn được không?"

Nếu Khúc Vi đã bảo hôm nay ký hợp đồng, Tiểu Phạm cũng không do dự, cậu gọi điện thoại cho luật sư, Khúc Vi kiên nhẫn chờ đợi một lát, luật sư đã mang hợp đồng đến. Vì để cho mình không thiệt thòi, Khúc Vi và luật sư của mình kiên nhẫn xem kỹ xem có lỗi hổng gì không, sau đó mới quyết định ký.

Khúc Vi cầm hợp đồng, xảo quyết tăng thêm điều kiện: "Nếu như bây giờ các người trả tôi hai triệu, tôi sẽ lập tức ly hôn với ông ta."

Bất động sản dưới tay cha Trình đã bán, công ty đóng cửa, thu nhập ngày càng đi xuống, bà ta không muốn sau khi cha Trình chết mình phải còng lưng đi trả nợ.

Cách này của bà ta cũng được đấy.

So với việc để Khúc Vi vì chuyện trả nợ mà lại đến làm phiền Trình Tuyền, Trình Tuyền tất nhiên sẽ lựa chọn dùng số tiền bé bằng hạt bụi như hai triệu để đóng kín cái miệng bà ta lại, rời xa cuộc sống của anh.

Sắp xong việc đến nơi rồi mới nâng giá, sắc mặt Tiểu Phạm khó xử: "Ngài, chuyện này...."

"Cậu nói có được hay không."

"Chuyện này rất khó nói, tôi gọi điện thoại cho ông chủ trước."

Tiểu Phạm gọi điện thoại một lúc lâu, đợi đến lúc Khúc Vi sắp mất hết kiên nhẫn mới gạt đầu. Luật sư lấy laptop ra một lần nữa, chỉnh

sửa lại hợp đồng và ghi thêm điều kiện, Khúc Vi nhìn thấy phía trên đó viết ba chữ to hai triệu, hai mắt đã chỉ còn tiền và tiền.

Khúc Vi sảng khoái ký tên, ôm hợp đồng như đang ôm một bảo bối quý giá. Đồng ý mua cho bà ta một căn hộ, Tiểu Phạm nói qua hai ngày nữa sẽ mang giấy tờ sang, đến lúc đó sẽ gọi điện thoại cho bà sau.

Dù sao cậu ta cũng chẳng chạy đi đâu được, Khúc Vi yên tâm, giày cao gót lộp cộp bước vào phòng bệnh của cha Trình.

Chuyện cái thai trong bụng bà không phải của cha Trình chỉ có Khúc Vi và tình nhân của bà ta biết, nhưng bà ta vì tiền nên đã bàn bạc với tình nhân để hấn ta bình tĩnh đừng nóng vội. Thời gian trước người này từng bị cha Trình chèn ép nên vẫn luôn ghi hận trong lòng, khi biết mình làm cho Khúc Vi có thai đã sớm không kiềm chế nổi báo cho cha Trình hay, mục đích đương nhiên là làm ông tức chết.

Khúc Vi ỷ vào chuyện cha Trình bệnh nặng nói không ra lời mới một tay che trời. Lúc mang thai vừa lúc cha Trình được đón về nhà chăm sóc, tin tức Khúc Vi mang thai lộ ra, người ngoài đều đồn nhau rằng cha Trình vẫn còn khỏe mạnh chán.

Cha Trình đứng trên lầu tận mắt nhìn thấy Khúc Vi và người tình câu kết làm bậy nên mới mới tức giận đến mức bất tỉnh tại chỗ, tất tần tật các loại bệnh tích tụ trong người bộc phát, đừng nói là nói chuyện, có thể mở to mắt đã là chuyện tốt rồi.

Khúc Vi tiến vào phòng bệnh.

Cha Trình chậm rãi mệt mỏi mở mắt, nhìn thấy Khúc Vi đang ung dung bước tới, bóng người dần phóng đại trong con mắt đục ngầu của ông.

Một trang giấy đặc ý đóng đưa trước mặt ông.

Khúc Vi cười như không cười: "Nhìn thấy không? Phí phụng dưỡng của thằng con trai ngoan của ông cho đấy, một căn phòng này, cũng phải tầm mấy ngàn vạn ấy chứ."

Cha Trình bỗng nhiên trừng to mắt, phát ra từng hơi thở nặng nhọc nhưng vẫn không sao nói thành lời được. Gương mặt ông tức đến đỏ bừng, nhìn như có vẻ sắp bị tức chết đến nơi rồi, Khúc Vi suýt tí nữa cười ra tiếng: "Ông tức chết đi, sau khi chết rồi, vừa hay để thằng con hiếu thuận của ông trả nợ thay ông. Bà đây ly hôn với ông rồi, ông tự mình cố mà sống đi nhé."

"Đúng rồi, con của ông không thèm quan tâm đến chút tiền lẻ như vậy đâu. Cũng phải thôi, người ta là ông chủ lớn đấy, còn ông chỉ là một tên phá sản thôi."

"Hà hà -- "

Vắt vả lăm mới vớt được nửa cái mạng về, cha Trình lại suýt phải vào phòng cấp cứu lần nữa.

Hợp đồng đã tới tay, Khúc Vi mặc kệ cha Trình sống chết ra sao, bây giờ bà còn phải cầm tiền đi chơi chứ, ra ngoài chơi một trận, làm giàu một phen rồi trở về chờ lấy giấy tờ nhà, lấy đẹp, cuộc sống tươi đẹp miễn bàn.

...

Cùng lúc đó

Dựa theo mưu kế của ông chủ nhà mình, Tiểu Phạm tìm đến nơi. Nếu Khúc Vi có ở đây, ắt hẳn sẽ sợ hãi lắm, không ngờ bọn họ lại mò tìm tới tận chỗ của tình nhân bà ta.

Người đàn ông trung niên nam nhân ngồi trên ghế bắt chéo chân, bụng phệ, nhìn có vẻ là một thương nhân khôn khéo. Giữa ngón tay của hắn kẹp một điếu xì gà, đánh giá Tiểu Phạm đối diện: "Sao thế? Sợ tôi chọc thủng chuyện oai phong của mẹ kế cậu ta, làm hỏng thanh danh của cậu ta à?"

Tiểu Phạm đẩy, ôn tồn lễ độ: "Ngài hiểu lầm rồi. Tôi thấy Khúc phu nhân muốn trốn nên mới đến tìm ngài vào lúc này để nhắc nhở ngài."

Anh đưa kết quả giám định ADN cho đối phương.

Trong ánh mắt nửa nghi ngờ, nửa khinh miệt của ông ta, Tiểu Phạm khách khí nói: "Bác sĩ là người của chúng tôi, không thể giả được. Khúc phu nhân có con, đưa cho bà ấy một căn hộ cũng xem như đền bù, dù sao không có công lao cũng có khổ lao."

"Cái gì?!"

không rảnh lo cho điếu xì gà trong tay, người đàn ông cầm giấy giám định ADN, tức giận đến mức khuôn mặt vặn vẹo không nhìn ra hình người. Ông ta nghĩ tới việc Khúc Vi cầm tiền của mình ra ngoài thoải mái tiêu xài, còn mình thì bị dất mũi như một tên đàn, ông ta tức đến nỗi không kiểm soát được lời nói của mình.

"Mả mẹ nó!!!"

Cái mũ xanh này, phải xanh gần bằng mấy cái thảo nguyên cộng lại!

Ông ta nổi giận đùng đùng đi Khúc Vi tính sổ.

Tiểu Phạm nhìn bóng lưng rời đi của người kia, gửi tin nhắn cho ông chủ: "Ông chủ, bước kế tiếp? "

Trình Tuyền: "Ừm."

Trên máy tính Trình Tuyền là một số ảnh cưới, anh nhanh chóng lưu lại từng cái một.

Nguyễn Thu Thu hoàn thành một phần công việc, rốt cục cũng có thể nghỉ ngơi một lát. Cô nằm ngửa trên chiếc ghế mềm mại lướt Weibo, đầu ngón tay trượt xuống phía dưới, những thử được đề cử cho cô đều là...Ảnh cưới? Nguyễn Thu Thu cảm giận nghĩ, bây giờ công cụ tìm kiếm càng ngày càng ngang ngược như thế sao, cô cùng lắm chỉ nhìn qua vài bức ảnh cưới ở trình duyệt khác, thế mà bây giờ đã đánh cắp được thông tin của cô mà hiện ở đây rồi?

Nguyễn Thu Thu lúc đầu định xóa hết đi nhưng rồi lại đột nhiên nhìn thấy một chiếc áo cưới vô cùng đẹp. Cúp ngực, không tay áo, eo thắt, đuôi áo kéo dài, cả bộ váy đều là màu trắng thuần khiết không tì vết. Hai mắt Nguyễn Thu Thu sáng lên, lòng hiếu kỳ nổi lên, cô tiếp tục kéo xuống.

Ngay sau đó là một hàng áo cưới kéo dài không dứt, một cái rồi lại một cái, làm Nguyễn Thu Thu hoa cả mắt.

Đẹp quá đi mất! Cô muốn kết hôn!

"..... "A, quên mất, cô đã kết hôn rồi.

Mặt mũi Trình phu nhân tràn đầy phiền muộn.

Bất tri bất giác, thời gian vẫn lặng lẽ trôi trong lúc cô đang mải mê xem điện thoại. Đến lúc Nguyễn Thu Thu ngẩng đầu nhìn giờ mới khiếp sợ phát hiện thế mà đã qua hai, ba giờ rồi.

"!! " Cô còn chưa xong việc mà!

Đang muốn tắt điện thoại di động, Nguyễn Thu Thu nhìn lướt qua Weibo, lại phát hiện có một tin hot nhảy lên.

#Hiện trường đàn ông hành hung phụ nữ.

Ảnh chụp hiện trường và video đều rất mờ hồ, người khác có lẽ sẽ không nhìn ra được nhưng Nguyễn Thu Thu thì tuyệt đối không thể không nhận ra gương mặt của Khúc Vi trong này.

Nguyễn Thu Thu: "Hả?"

Không đúng, Khúc Vi không phải đang đi lừa tiền sao, sao quay đầu một cái mà đã bị người khác hành hung thế này, là người tình à?

Bình luận liên quan tới bạo lực gia đình, tranh chấp đang rất ác liệt, mắng chồng, mắng vợ, mắng nữ quyền, mắng đàn ông là ung thư, mắng Liên đoàn phụ nữ quốc gia... Tùy tiện nhấn vào là có thể nhìn thấy một hàng dấu chấm than khiến người ta giật mình. Lập tức lại có người đào, thân phận nhà trai thật ra là tổng giám đốc công ty khoa học kỹ thuật Đạt Chủng, ông ta đã có vợ, nhưng trong miệng vẫn hùng hùng hổ hổ nói người kia "Đội nón xanh"" cho ông ta, "Tiện nhân", người sáng suốt đều hiểu --

Vị tổng giám đốc quả thật là chịu thiệt lớn rồi, chưa nói đến chuyện bị tình nhân phải bội, mình được lên hot search từ lúc nào còn không biết kia.

Thân phận nhà trai bị đào ra toàn bộ, nhiều người bất bình chạy đến bộ phận chăm sóc khách hàng nhấn lại cho ông ta, một đại dương màu xanh lục, thấy làm cho người không biết nên khóc hay cười.

Trong video, Khúc Vi bị mấy bạt tai, nước mắt như mưa, nói muốn giải thích, đối phương không thèm nghe một chữ nào, dưới cơn dưới cơn nóng giận đánh cho hồng người, tình cảnh xem chừng không tốt đẹp cho lắm. Nguyễn Thu Thu ngó người không hiểu rốt cuộc là Khúc Vi xảy ra chuyện gì.

Nguyễn Thu Thu nhin không được, gửi tin nhắn cho Trình Tuyền: "Khúc Vi bên kia xảy ra chuyện gì vậy?"

Trình Tuyền trả lời rất: "Không biết.. "

Tốt.

Nguyễn Thu Thu, chắc là do Khúc Vi làm quá nhiều chuyện xấu nên giờ mới bị nghiệp quật cho tơi tả thế này.

.....

Khúc Vi không ngờ mình đang chơi vui, đột nhiên bị tình nhân xuất hiện bất thành linh đánh cho một trận, la hét bắt bà ta trả tiền. Bà nhất thời tức giận, ỷ vào mình có bất động sản hơn ngàn vạn, trực tiếp bạt lại tình nhân, đoạn tuyệt quan hệ va ông ta.

Lúc đầu bà cũng không có ý định nuôi con, lần nay vừa hay, để bà ta thoải mái làm một phú bà, từ đây cả đời không lo ăn không lo mặc.

Vì không muốn để ai biết cha đứa bé thật sự là ai, sau khi Khúc Vi giải quyết vấn đề tình nhân xong là lập tức đi phá thai, không chút lưu luyến. Hôm sau, bà nhận được tiền và giấy tờ, trong bụng nở hoa.

Lúc này, Khúc Vi bảo người bạn làm bất động sản gửi tin tức cho bà ta.

"Vi Vi, chỗ tôi có một căn hộ lớn hơn, bà có muốn đổi không? Thời gian khẩn cấp, bà chỉ có mấy tiếng để quyết định thôi đấy, căn hộ này đất hơn hơn hai trăm vạn, thêm mấy chục mét vuông, là dạng xa hoa đấy!"

Mắt Khúc Vi sáng lên, lập tức mừng như điên.

Cái này chẳng phải là thần tài tới cửa sao!

"Muốn muốn, giữ cho tôi!"

Trên tay bà ta không có hơn một trăm vạn, gần như đều bị bà ta tiêu hết rồi, nhưng bà có thể đi vay, bán thành tiền, thế chấp một vài thứ, không bao lâu là sẽ hồi vốn ngay ấy chứ.

Để ăn mừng mình sắp vinh dự trở thành phú bà cao cấp, Khúc Vi rủ đám bạn bà ta đi uống rượu chúc mừng, bà ta mời khách.

Say một ngày một đêm, Khúc Vi xuống giường, lão đảo mặc quần áo đi ra ngoài.

Bà ta gọi điện thoại cho bạn "tốt", lại không gọi được.

Khúc Vi không dám tin, điên cuồng gọi điện thoại cho đối phương, không lâu sau, trong điện thoại vang lên giọng nữ thủy mì nhắc nhở, đối phương đã tắt máy. Khúc Vi cuống lên, vội vàng bắt một chiếc taxi, chạy đến tòa nhà đó, dáng vẻ điên điên khùng khùng của bà ta thu hút sự chú ý của bảo vệ, mấy người cản lại bà ta.

""Bà có chuyện gì?"

"Tôi muốn gặp bạn tôi! Tôi có mua nhà ở chỗ này, tôi là chủ chỗ này!"

Mấy người hai mặt nhìn nhau, như đang nói chuyện với một người điên: "Thật xin lỗi, vị này, tòa nhà này bị đắp chiếu một khoảng thời gian rồi, đã sớm ngừng bán, còn bị tố cáo là chất lượng có vấn đề, nhà đầu tư đều chạy hết rồi, còn nợ tiền lương của rất nhiều người. Bên trong đều bị đập phá sạch, mấy thứ sắt thép đều bị trộm hết cả, chúng tôi chỉ là phụ trách tới tuần tra thôi. Tuyệt đối không thể có người bán cho bà được! Tòa nhà này bị bỏ hoang mấy tháng rồi."

Trong lòng Khúc Vi lộp bộp một tiếng, đáy lòng chìm xuống.

Bà ta cùng bạn đã từng đùa bỡ không ít người, cuống đi không ít tiền, hai người đặt bẫy người khác là yên tâm tuyệt đối, Khúc Vi cũng rất tin tưởng người bạn này.

Bà ta không thể nào ngờ, người duy nhất bà ta tin tưởng, lại đi lừa bà ta?!

Khúc Vi thấy hoa mắt.

Nhớ đến khoảng thời gian trước, lúc liên lạc với người bạn đó, nói mình muốn kiếm một khoản tiền, đối phương luôn giới thiệu cho bà ta tòa nhà này, không biết từ chỗ nào làm một đồng người cùng tin tức, số liệu, cứ thế khiến Khúc Vi sửng sốt. Thế mà bà ta lại bị lừa đến mức không chứa một đồng nào!

Vừa nghĩ tới khoản tiền kéch xù của mình đã tan thành bọt nước, bà hận không thể đập đầu chết. Bà ta run run rẩy rẩy tát mình một cái, trước ánh mắt kinh ngạc của mấy anh bảo an, ngã xuống.

"Cô ơi! Cô ơi!"

*

Có lẽ là gần đây xem áo cưới quá nhiều, Nguyễn Thu Thu dùng phần mềm gì thì phần mềm đó sẽ đẩy lên tin tức liên quan tới áo cưới cho cô, cô đang nghi ngờ không biết điện thoại của mình có phải bị dính virus rồi không?

Nguyễn Thu Thu phiền muộn, tâm trạng phức tạp khó nói.

Cô liếc qua Trình Tuyền. Cô chưa thấy Trình Tuyền mặc âu phục bao giờ, không biết lúc anh ăn mặc trang trọng hẳn hoi có ra dáng con người hay không.

Nói đến âu phục là lại liền nghĩ đến hôn lễ, nói đến hôn lễ là lại liền nghĩ đến đêm tân hôn.... Khụ khụ khụ.

Cô đang suy nghĩ cái gì vậy?

Trình Tuyền đang cúi đầu nhìn điện thoại, không ngẩng đầu lên, nói: "Em đang nhìn trộm anh."

Bị bắt tại trận, Nguyễn Thu Thu hơi có vẻ lúng túng hừ một tiếng: "Anh nghĩ nhiều rồi."

Vì để cho mình tự nhiên hơn, cô bưng lên miếng bánh kem ô mai trên bàn, cầm lấy thìa múc một miếng, thìa bơ ngọt ngào lạnh lạnh tan ra trên đầu lưỡi, Nguyễn Thu Thu lại múc thêm một miếng.

Trình Tuyền chẳng biết lúc nào đã biến thành linh hồn, yên lặng bay tới bên người cô.

Nguyễn Thu Thu giật nảy mình.

Một tay cô cầm cái thìa vừa múc một miếng bánh, nói: "Anh làm gì vậy?"

Trình Tuyền một tay chống trên ghế sofa, cơ thể dần tiến gần vào Nguyễn Thu Thu. Ánh mắt của anh tập trung nhìn vào đôi môi mềm mại của Nguyễn Thu Thu, mí mắt sụp xuống, đôi mắt lóe ra ánh sáng động lòng người. Nguyễn Thu Thu căng thẳng, toàn bộ cơ thể căng cứng, gương mặt ửng đỏ, mắt hơi híp lại, chờ Trình Tuyền hôn cô.

Bị chiếm tiện nghi thì bị chiếm tiện nghi thôi.

Mà dựa vào gương mặt của Trình Tuyền, ai chiếm tiện nghi ai còn chưa biết đâu.

Nguyễn Thu Thu đợi một lúc, không thấy được hôn mà lại nghe thấy giọng Trình Tuyền vụng về hỏi thăm: "Em nhắm mắt làm gì vậy?"

Nguyễn Thu Thu: "?"

Trình Tuyền: "?"

Cô mở bừng mắt, miếng bánh kem trên thìa của mình, mất rồi.

Mất rồi.

Cho nên là cái thằng nhãi Trình Tuyền này chỉ định ăn vụng của cô một miếng bánh gatô sao!!!

Nguyễn Thu Thu thẹn quá hóa giận, lúc này cô chỉ muốn đâm Trình Tuyền bay lên trời.

Trình Tuyền lại bị tấn vì hành vi này.

Anh mệt mỏi, ngoan ngoãn ngồi sang bên cạnh, nói: "Xin lỗi, lần sau anh sẽ không ăn vụng nữa."

Nguyễn Thu Thu nghe vậy, mặt mũi càng đỏ hơn. Trình Tuyền vẫn hoàn toàn không biết cô như vậy không phải vì ăn ăn vụng. Cô yên lặng tiêu hóa cảm xúc, Trình Tuyền ở bên cạnh yên tĩnh một lát, gọi tên cô.

"Thu Thu. "

"Chuyện gì -- "Nguyễn Thu Thu nhìn về phía anh, tức giận kéo dài thanh âm.

Giọng nói của cô bị chặn lại bằng một nụ hôn của anh.

Trình Tuyền còn muốn tiến thêm một bước, đè Nguyễn Thu Thu đến trên ghế ở trên ghế sa lon, ngay cả bánh gatô ô mai đã bị hất rơi trên mặt đất cũng không thềm để ý. Nguyễn Thu Thu mơ màng nghĩ, bình thường ngay cả lúc ăn cơm Trình Tuyền cũng rất có đầu

có cuối, không lộn xộn, sao đến lúc hôn cô lại cứ như muốn găm sạch cô bỏ vào trong bụng thể này.

Chuông điện thoại di động của Trình Tuyền vang lên.

Anh không kiên nhẫn nhấn tắt, không bao lâu sau, tiếng chuông lại vang lên.

Nghe tiếng chuông, Nguyễn Thu Thu khôi phục tinh thần, chợt phát hiện cổ áo của mình chẳng biết đã bị Trình Tuyền cở ra một phần từ lúc nào, lộ ra nước da trắng nõn mềm mại làm cho người ta mơ màng. Cô vội vàng đẩy Trình Tuyền ra, đỏ mặt chỉnh lại quần áo.

Lúc Trình Tuyền nhận điện thoại, ngữ khí lãnh đạm đến Tiểu Phạm ở đầu bên kia nghe mà giật nảy mình.

Tiểu Phạm không bình tĩnh như lúc đối mặt với Khúc Vi, cẩn thận từng li từng tí nói: "Ông chủ.... Ngài Trình đã tỉnh lại, nói muốn gặp ngài một lần cuối. Tình trạng của ông ấy hiện giờ không tốt lắm, có lẽ không chịu được bao lâu nữa."

Nhận tin, Trình Tuyền lặng im không nói.

"Có cần sắp xếp không ạ?"

Trình Tuyền vẫn yên lặng như cũ.

Nguyễn Thu Thu nhận ra anh hơi không bình thường, khẽ giọng hỏi: "Sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?"

Hồi lâu.

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Có thể lát nữa anh sẽ phải sang bệnh viện một chuyến."

Nguyễn Thu Thu chớp chớp mắt, thầm nghĩ có lẽ là chuyện liên quan tới cha Trình. Cô không hỏi gì, chỉ nhẹ nhàng nói: "Em đi chung với anh."

Trình Tuyền không từ chối thì là đồng ý.

Bọn họ đón xe đến bệnh viện, trên đường đi Trình Tuyền vẫn luôn im lặng, Nguyễn Thu Thu động viên nắm chặt tay của anh, Trình Tuyền quay mặt đi chỗ khác, nhìn cô: "Không có chuyện gì, không cần lo lắng."

"Em biết."

Đến bệnh viện, một người đàn ông cầm cặp công văn, nho nhã đứng trước cửa bệnh viện, nhìn thấy Trình Tuyền thì lập tức cung kính gọi ông chủ, bà chủ. Nguyễn Thu Thu thấy không được tự nhiên, không nhìn được vội ho một tiếng.

Đến phòng bệnh, Nguyễn Thu Thu dừng bước lại theo bản năng.

Trình Tuyền xoay người, nhìn cô một cái, vươn tay dặt ngón út của Nguyễn Thu Thu, kéo cô đi vào.

"Không có gì phải e dè cả."

Bị kéo vào phòng bệnh, Nguyễn Thu Thu thấy hơi khó xử. Cha Trình nằm trên giường bệnh, giường bệnh được nâng cao lên một chút để ông có thể hơi ngồi dậy. Dường như là hồi quang phản chiếu, ánh mắt của ông nhìn có vẻ rất có tinh thần, nhìn lại thì còn có vẻ phần chán hơn cả một hai năm về trước.

Chỉ là lúc ông mở miệng, giọng nói khàn khàn đã bóc trần trạng thái lúc này ông.

"Tôi còn tưởng rằng, cậu sẽ không tới gặp mặt ông già này chứ."

Đối mặt với ông, Trình Tuyền thờ ơ, không có bất kỳ sắc thái dư thừa nào. Anh hờ hững nhìn cha ruột của mình, giống như đang nhìn một người xa lạ, không quen không biết.

Miệng cha Trình giật giật, dãn ra nụ cười nhìn còn khó coi hơn cả khóc.

"Nghe nói... Là cậu giúp tôi dọn dẹp."

"..."

Lúc ông nói chuyện rất tốn sức, cứ nói được vài chữ là lại phải thở hổn hển mới nói tiếp được nhưng vẫn cố nói tiếp: "Từ lúc...lúc con lên năm hai trung học, ta đã rất kỳ vọng vào con....cho là con có thể kế thừa gia nghiệp, nhưng không ngờ, cái thằng không có tiền đồ này....vậy mà...vậy mà.... không có hứng thú với nó."

"Tôi tệ..., phế vật, ta mắng con vài chục năm nay." Cha Trình cười khổ, "Vài chục năm. "

Sau khi mẹ Trình Tuyền qua đời, quan hệ giữa bọn họ, chẳng qua chỉ là người xa lạ có chút quen biết mà thôi, ngày lễ ngày tết cũng chưa chắc đã liên lạc với nhau.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh ồn ào, hiển nhiên là Khúc Vi.

Bà ta bị ngăn lại ở cổng, nằng nặc đòi phải đi vào bằng được. Trình Tuyền quay người, trực tiếp mở cửa ra, vẻ mặt phẫn nộ của Khúc Vi khi nhìn thấy Trình Tuyền thì lập tức cứng lại, lại thêm đầu tóc rối bời khiến bà ta đã buồn cười giờ lại càng buồn cười hơn.

Khúc Vi rơi nói mất, quỳ trên mặt đất: "Là lỗi của tôi.... Van cầu các người tha thứ cho tôi! Tôi không cố ý đâu!"

Tiền cũng bị mất rồi, sau này bà ta biết sống thế nào!

Nằm trên giường bệnh, cha trình nhìn thấy dáng vẻ vừa đáng thương lại vừa đáng hận kia của bà ta, cười rất sảng khoái. Ông cười rồi lại bắt đầu ho khan: "Bà...Bà! Khụ khụ khụ bà cũng có ngày hôm nay..."

Khúc Vi cố nén phần nộ, trước đành phải cúi đầu: "Tôi chăm sóc ông ấy! Tôi đến chăm sóc ông ấy, xin các người nể tình duyên phận vợ chồng..."

Giọng Trình Tuyền không nhanh không chậm, rất bình tĩnh: "Trả tiền trước đi hẵng nói."

Khúc Vi sửng sờ.

Chờ chút! Trình Tuyền, Trình Tuyền biết hết?!

Đầu óc bà ta ong ong, không dám tin trọn to mắt. Khúc Vi chưa kịp lên cơn, mấy anh bảo an đã đi đến bắt bà ta lại, kéo ra ngoài. Khúc Vi không cam lòng hét to lên: "Tao cũng là mẹ của mày! Mày không thể đối xử với tao như vậy! Trình Tuyền!!! "

Nhân viên y tế trên hành lang ồn ào bàn tán.

"Người này có vấn đề về thần kinh à."

"Chắc là điên rồi."

.....

Phòng bệnh đã được yên tĩnh.

Cha Trình cười đủ rồi, ho khan cũng đủ rồi, khàn khàn:
"Con...Con rất có bản lĩnh, biết trừng trị người khác."

Trình Tuyền một tay đút túi, mặt không đổi sắc nhìn cha Trình, không nói một lời.

Đại nạn sắp tới, vợ phản bội, con trai không muốn nhận cha, cha Trình cười khổ. Có lẽ, mọi thứ đều là ông tự làm tự chịu, không trách được ai cả. Nếu lúc trước ông không ngoại tình, nếu vợ ông không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đúng lúc đó, có lẽ bây giờ ông vẫn còn một gia đình ấm áp hòa thuận mà không phải nằm trên giường bệnh không người thăm hỏi như lúc này.

Còn nhớ, năm Trình Tuyền mới vừa lên tiểu học, ông vẫn có một gia đình hòa thuận, vợ chuẩn bị làm bánh gatô mừng sinh nhật cho ông, Trình Tuyền tặng cho ông mô hình nó tự mình làm, khéo léo đến mức không giống tác phẩm của một đứa trẻ. Lúc đó ông cho là mình là người người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Sau đó, kiếm được nhiều tiền hơn, đi giao lưu với nhiều người, lặn lội nhiều nơi, sau nữa là mất đi cả hình dáng của một con người.

Mô hình được bày trong tủ kính, một hôm nào đó ông không cẩn thận ném vỡ, ông cũng không thèm để ý đến. Giống như đối với người nhà, chỉ giả bộ quan tâm.

Về sau nữa, không còn về sau nữa.

Ngay cả người nhặt xác cũng không có.

Cha Trình run rẩy duỗi tay ra che lại hai má của mình, nỗi quạnh quẽ và xấu hổ nhấp nhô trong lòng.

Tiếng khóc nức nở bi thương bật ra từ từng kẽ tay, ông bật khóc như một đứa trẻ.

"Thật xin lỗi.... "

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng khóc đứt quãng của cha Trình vang vọng.

Chỉ là, câu xin lỗi này ông đang nói với ai, không ai biết

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 90

Editor: Hạ Cẩn

Trình Tuyền từ bệnh viện về đến nhà, suốt đường không nói một câu.

Nguyễn Thu Thu liếc trộm anh nhiều lần, vào phòng, cô thay giày, khẽ giọng hỏi Trình Tuyền: "Anh có muốn ăn chút gì không? Có đói bụng không?"

Mặc dù Trình Tuyền không nói gì nhưng trong lòng vẫn sẽ không thoải mái, những người sống nội tâm thích yên lặng đều như thế. Cho dù là ăn những món mà thường ngày mình thích ăn nhất thì cũng sẽ nuốt không trôi, nói xong câu đó, Nguyễn Thu Thu lập tức hối hận. Cô có thể thông cảm cho tâm trạng của Trình Tuyền, thứ anh cần lúc có lẽ là không gian yên tĩnh để suy ngẫm, sao có thể nghĩ đến ăn được chứ.

Trình Tuyền nói: "Tô mì."

Nguyễn Thu Thu: "... Cái gì?"

Giọng điệu Trình Tuyền trịnh trọng dị thường: "Thêm hai quả trứng gà."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Mì thì mì, thêm trứng thì thêm trứng, con người dù sao cũng phải ăn để sống. Nhìn sợi mì lẫn lộn trong nồi nước sôi, cô yên lặng chờ mì chín, không phát hiện ra Trình Tuyền đang tựa trên tủ lạnh, lặng yên nhìn cô nấu mì. Nguyễn Thu Thu cho Trình Tuyền ba trứng gà, hôm này cô không có hứng ăn, chỉ nấu cho một mình Trình Tuyền.

Tô mì được bung đặt lên bàn, Trình Tuyền an tĩnh ăn mì, Nguyễn Thu Thu ngồi đối diện anh, một tay chống cằm, ngồi ngắm nghía phòng bếp. Cô muốn tìm chủ đề gì đó để nói, mà mãi không nghĩ ra nên nói cái gì.

Một người ăn mì, một người giả vờ ngây người.

Trình Tuyền ăn được vài miếng, đột nhiên đứng dậy.

Nguyễn Thu Thu sửng sốt, hỏi: "Sao thế? Ăn không ngon à?"

Trong ánh nhìn ngơ ngác chăm chú của cô, Trình Tuyền chạy đi lấy thêm một cái bát rồi trở về chỗ ngồi, lấy ra một đôi đũa, cho thêm một quả trứng gà, lại đổ thêm ít nước, bấy giờ mới đưa bát tới trước mặt Nguyễn Thu Thu.

"Ăn."

Khoảnh khắc này, Nguyễn Thu Thu cảm động.

Trình Tuyền mà lại chia đồ ăn cho cô? Quả thực là cướp cơm từ miệng chó dữ, còn quý giá hơn cả lãng tử quay đầu đó!

Nguyễn Thu Thu xúc động suýt khóc, với sự dịu dàng của anh lúc này, trong đầu cô thoáng nghĩ, mình thật sự phải nghiên cứu kỹ cách

làm Mãn Hán toàn tịch.

Trình Tuyền chậm rãi nói: "A đúng rồi."

"Nguyễn Thu Thu: "?"

""Đây là em nợ anh, lần sau nhớ phải trả lại." Anh héch cằm về phía Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cái gì, đây là cái thể loại tôi liếm một cái tất cả là của tôi đấy sao? Nhãi ranh mãi là nhãi ranh!

"Đây là do em làm, anh ăn một miếng là thành của anh sao?"
Nguyễn Thu Thu phản bác.

Trình Tuyền không hùng hồn: "Đúng. "

Nguyễn Thu Thu: "....Anh, đây là Logic trộm cướp gì!

Trình Tuyền chỉ chỉ vào quả trứng luộc mà anh đã cắn một miếng:
"Của anh."

Lại chỉ về phía người bị anh gặm mấy lần Nguyễn Thu Thu: "Của anh."

Nguyễn Thu Thu ngạc nhiên chớp chớp mắt, rồi lập tức hiểu ra ý nghĩa sâu xa trong câu của Trình Tuyền. Mặt cô ửng đỏ, ra vẻ bình tĩnh trừng mắt nhìn anh.

"Ngậm miệng, ăn cơm không được nói chuyện."

...

Nhờ đoạn nhạc đệm này, không khí giữa hai người đã khôi phục về trạng thái bình thường, Nguyễn Thu Thu cũng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi.

Ăn xong mỳ, Trình Tuyền lại chậm rãi thu dọn bát đĩa rửa chén bát như thường ngày. Anh đặt chén bát vào bồn rửa, mặc chiếc tạp dề màu hồng phấn vào, cúi thấp đầu không biết đang suy nghĩ gì, mãi vẫn không thấy cũng không có động tĩnh.

Nguyễn Thu Thu mấp máy môi, đi lên trước: "Không muốn rửa thì để đấy đi."

"..."

Trình Tuyền xoay người, duỗi hai tay ra, rầu rĩ nói: "Ôm anh."

Lòng Nguyễn Thu Thu mềm nhũn, ôm lấy eo anh, vùi mặt vào lồng ngực anh. Gương mặt dán lên lớp vải len mềm mại, mơ hồ cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp của anh. Trình Tuyền chậm rãi vòng tay lại, ôm cô vào lòng.

Bọn họ cứ như vậy, ôm thật lâu, lâu đến mức chân Nguyễn Thu Thu tê rần.

Nguyễn Thu Thu rút cuộc cũng không nhịn được nữa: "Buông ra."

"Không muốn." Tuyền 502 said.

Nguyễn Thu Thu: "... Anh buông ra trước đi."

"..."

"Em muốn đi vệ sinh."

Trình Tuyền: "Anh đi cùng em."

"Anh muốn chết lắm rồi phải không?"

Tiết mục phát cầu lương xin được dừng tại đây.

Thân thể của cha Trình càng ngày càng tệ, dù cho dùng bao nhiêu loại thuốc đắt tiền, mời bao nhiêu chuyên gia trị liệu vẫn không thể ngăn cản được sự sụt giảm chức năng nhanh chóng đó lại. Giờ đây ông việc ông cần làm là tận lực hưởng thụ quãng thời gian cuối cùng này của mình.

Cha Trình không cưỡng ép Trình Tuyền đi thăm mình. Giữa bị họ là mấy chục năm lạnh lùng xa cách, không phải chỉ cần một câu xin lỗi là có thể xóa sạch mọi chuyện.

Trong lòng cả hai người đều hiểu rõ.

Nguyễn Thu Thu biết, lần gặp mặt này sẽ là một lần cuối cùng của cô và Trình Tuyền với cha Trình, Trình Tuyền tuyệt đối sẽ không đến bệnh viện này thêm một lần nào nữa.

Cô nằm trên giường, không hề cảm thấy buồn ngủ, lại là một buổi tối gian nan.

Nguyễn Thu Thu nhìn trần nhà, lặng im suy nghĩ.

Khúc Vi muốn có tiền mà lại không có được, bây giờ lại phá sản, phải trả nợ.... Nguyễn Thu Thu không khỏi nghĩ đến giấc mơ kia của mình. Trong mơ, Khúc Vi nói gì đó với Trình Tuyền, Trình Tuyền lại thờ ơ, sao đó bà bắt đầu van xin, bắt đầu phẫn nộ, sau đó!

Một bóng người xông lên trước, con dao cắm sâu vào cơ thể Trình Tuyền, vội vàng chạy trốn.

Cô bất an ôm ngực. Sẽ không, chẳng lẽ giấc mộng kia là một điềm báo, báo cho cô biết, đời trước Trình Tuyền đã chết như thế nào sao?

Từ "Chết" giống như bóng ma, cứ vờn quang trên đầu Nguyễn Thu Thu.

Từ lúc Từ Bích Ảnh mở miệng nói ra câu nói như là lời nguyện rửa kìa, Nguyễn Thu Thu vẫn luôn lo sợ bất an. Khúc Vi hiện tại chính là một quả bom hẹn giờ, nếu không biết động tĩnh của bà ta, Nguyễn Thu Thu hoàn toàn không thể an tâm.

"Cốc cốc cốc."

Gian phòng Yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, dọa Nguyễn Thu Thu giật nảy mình.

Ngoài cửa vang lên giọng ung dung của Trình Tuyền: "Đã ngủ chưa? "

Nguyễn Thu Thu: "Anh có chuyện gì?"

Trình Tuyền: "Điều hoà trong phòng anh hỏng rồi, lạnh quá. "

Điều hoà hỏng?

Cơ mà, mùa xuân cũng đã qua một nửa rồi, sắp đổi sang mặc áo cộc quần đùi được rồi đấy, sao mà lạnh được, hướng chi còn đắp chăn cơ mà.

Nguyễn Thu Thu ngồi dậy, mở cửa phòng ngủ, Trình Tuyền ôm chần mền đứng đó, dáng vẻ rất chi là nhỏ yếu đáng thương, bất lực, yên lặng nhìn cô chăm chú, anh hà ra từng hơi nói: "Lạnh quá đi"

—— Cô nam bán diêm Tuyền Tuyền online.

"...."

Nguyễn Thu Thu chặn không cho vào: "Đi về. Không cho mượn ổ chần.""

Trình Tuyền tỏ vẻ vô tội, Nguyễn Thu Thu cố tình gây sự: "Anh không mượn ổ chần, anh mượn giường."

"Giống nhau cả thôi."

Trình Tuyền ôm chặt chần mền, chỉ chỉ giường: "Của anh."

Lại chỉ chỉ Nguyễn Thu Thu: "Của anh."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Hai người chưa đấu tranh xong, Trình Tuyền hiển nhiên vẫn như một chú chó chó lang thang không nhà để về, nhìn Nguyễn Thu Thu tràn đầy chờ mong. Nguyễn Thu Thu quyết tâm, đóng cửa lại, đóng cửa rồi thì anh sẽ tự biết đường về phòng mà ngủ thôi. Ngoài cửa không có tiếng bước chân, giống như không có ai ngoài đó, chỉ còn lại yên lặng và yên lặng.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, Trình Tuyền đứng một lúc là sẽ hết hi vọng về phòng mình ngủ ngay thôi.

Đột nhiên muốn vào ngủ cùng cô, Nguyễn Thu Thu cảm thấy hơi không quen. Từ nhỏ đến lớn bao nhiêu năm rồi, ngoại trừ lúc đi học

ngủ trong ký túc xá tập thể, cô chưa từng có kinh nghiệm ngủ cùng ai cả.

Nguyễn Thu Thu ngồi trên giường, cố ý lớn tiếng nói: "Em ngủ đây, ngủ ngon!"

Trình Tuyền rất trầm mặc, không trả lời cô.

Một phút đồng hồ trôi qua.

Hai phút.

Năm phút...

Nguyễn Thu Thu không nằm được nữa.

Cô thầm than trong lòng, Trình Tuyền chắc chắn là biết cô nhất định sẽ mềm lòng, ăn mềm không ăn cứng, nhưng cô lại thật sự không nhẫn tâm để Trình Tuyền cứ đứng mãi ở cửa như vậy. Cứ như là một con chó lang thang đáng thương đang đợi cô đến nhận nuôi nó vậy.

Nguyễn Thu Thu buồn bực xuống giường, đẩy cửa ra. Trình Tuyền quả nhiên vẫn đứng đấy, động tác giống y như đúc lúc cô đóng cửa vừa nãy, nhìn thấy cửa mở ra, hai mắt anh sáng lên, ôm chần mền tội nghiệp nhìn cô.

Nguyễn Thu Thu nghiêng nghiêng răng.

Có trời mới biết, mỗi lần Trình Tuyền trưng ra bộ dạng đáng thương bưng khuôn mặt này, lực sát thương lớn đến mức nào. Đừng nói là cô, cho dù là người có ý chí sắt đá đến mức nào cũng phải đầu hàng.

Nếu không phải Nguyễn Thu Thu còn muốn giữ lại tí liêm sỉ, cô sẽ bước lên ôm Trình Tuyền dỗ dành anh mất.

Không được! Không được nuông chiều! Một số người sẽ được đà lấn tới, trèo lên tận trời mất.

Giọng Nguyễn Thu Thu không chút cảm xúc: "Chúng ta nói trước. Em ngủ bên trái, anh ngủ bên phải, em sáu anh bốn, không được vượt rào, không được làm hành động gì kỳ quái, nằm xuống là phải yên tĩnh ngủ.... Này này này!"

Cô còn chưa kịp nói xong, Trình Tuyền thành thạo kéo tay cô, kéo cô đi về phía cái giường.

Nguyễn Thu Thu luống cuống tay chân: "Anh làm gì thế?"

Trình Tuyền rất tự nhiên nói: "Đi ngủ."

Nói ngủ là ngủ, hai người mỗi người một bên chần, che kín mít, Nguyễn Thu Thu nghiêm lệnh cấm đoán, giữa hai đầu chần tựa như như có một sợi dây ngăn cách vô hình, không cho Trình Tuyền vượt qua.

Mặt đối mặt thì quá xấu hổ, nằm ngang thì lại cảm thấy là lạ, phảng phất như hai người bọn họ thật sự đã làm gì.

Nguyễn Thu Thu quán chần, trở mình, đưa lưng về phía Trình Tuyền. Hai người yên tĩnh, chuẩn bị ngủ, Nguyễn Thu Thu nhắm chặt mắt lại, vẻ mặt lại không hề thả lỏng chút nào. Gương mặt vẫn luôn căng thẳng, nhìn có vẻ nhẩn nhịn lắm.

"Trình Tuyền, đừng quay mặt ra chỗ em ngủ."

Phía sau vang lên giọng Trình Tuyền lãnh đạm: "Anh đâu có."

Nguyễn Thu Thu tiếp tục kiềm chế: "... Anh thả vào gáy em."

Trình Tuyền: "Ồ"

Mất thấy tình hình là mình sắp bị ăn đập, Trình Tuyền thức thời, chậm rãi dịch dịch ra, Nguyễn Thu Thu cũng đỡ cảm thấy có hơi thả cứ phà vào cổ cô, lông tóc cứ dựng đứng hết cả lên.

Mấy cặp vợ chồng khác cũng ngủ như thế này sao? Cô là người có yêu cầu tương đối cao về giấc ngủ, cô không thể tưởng tượng nổi nếu hai người cùng đắp chung một cái chăn, tay người này đụng tay người kia, người kia động đập một tí thôi mình cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Sao mà ngủ được chứ?

Nguyễn Thu Thu vẫn đang tiếp tục suy nghĩ viển vông của mình. Cô đang nghĩ Trình Tuyền đã ngủ hay chưa, có phải đang ngó nhìn cái gáy của cô không vậy, tâm trạng của anh lúc này ra sao, dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh ngủ cùng người khác trên một cái giường.

"Hơi căng thẳng." Trình Tuyền nói.

"...ủa?" Nguyễn Thu Thu kinh ngạc, "Sao anh biết em đang suy nghĩ chuyện gì?"

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Em đang nghĩ, hai người ngủ chung một chỗ, sao cảm giác lại kỳ quái như thế."

Nguyễn Thu Thu: "... "

Đù, trúng phóc luôn.

Buổi tối âm u, rèm cửa bị kéo chặt, Nguyễn Thu Thu chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy cái đèn trên tường. Cô úp vào trong chăn, vốn tưởng rằng lúc nằm ngủ cùng Trình Tuyền trên một chiếc giường sẽ thấp thỏm lắm, bây giờ thì thấy cũng không có gì.

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Vậy cảm giác của anh thì sao?"

So với cô, Trình Tuyền hẳn là càng không thích tiếp xúc với người khác hơn.

Đối với câu hỏi của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền trầm mặc một lát.

"Cảm thấy, vốn là phải như vậy. "

" A.... "

Anh nói cứ như đang thổ lộ vậy, Nguyễn Thu Thu không tự chủ được lại rụt rụt cái đầu vào sâu trong chăn. May mà lúc này phòng tối om, nếu không anh sẽ thấy đáng vẻ xấu hổ của cô mất, cô mới không có xấu hổ vậy đâu.

Căn phòng lại khôi phục vẻ yên tĩnh vốn có.

Nguyễn Thu Thu nhìn trần nhà, mở miệng nói: "Mặc dù anh không cho em quản đến chuyện này nhưng mà.... Em hơi sợ, Khúc Vi sẽ làm ra chuyện gì bất lợi với anh đấy."

Trình Tuyền nghiêng mặt qua, yên lặng nhìn cô chăm chú.

"Lại gặp ác mộng sao?"

Nguyễn Thu Thu mơ thấy anh đó. Lặp lại vền vẹn mấy chữ này, giọng điệu Trình Tuyền không khỏi vui mừng lên.

"Không có gì. Chỉ là mơ thấy Khúc Vi làm hại anh." Nguyễn Thu Thu nhỏ giọng làm bầm, "Có vài thứ quá giống với hoàn cảnh hiện thực, cho nên, thấy hơi hãi."

"..."

"... Trình Tuyền? Anh ngủ rồi à?"

Nguyễn Thu Thu đưa lưng về phía Trình Tuyền, cố sức cuộn lại phần chân của mình, cô nghiêng người, lập tức vượt qua vĩ tuyến 38, chạm vào cái chân của Trình Tuyền. Nguyễn Thu Thu ngẩng đầu, khoe môi suýt nữa chạm vào cằm Trình Tuyền, cô bối rối vội vã lui lại phía sau, để cách xa Trình Tuyền một chút.

Hai người cách quá gần.

Gần đến mức sự bối rối thoáng qua rồi biến mất trong mắt cô, cô nghiêng mắt nhìn, Trình Tuyền đang nhìn chằm chằm mình, cảm xúc phun trào bên trong cặp mắt kia phẳng phất như hóa thành thực thể, dùng sức đâm thật mạnh và trái tim ằm mại của cô.

Đối diện với cặp mắt của anh, Nguyễn Thu Thu ha ha cười khan, chợt phát hiện, điều hòa trong phòng từ nãy đến giờ đều tắt.

Người nào đó nói lạnh, nằm trong phòng cô lại vô cùng bình tĩnh, quả thực là ý không ở trong lời.

"Em đi bật điều hòa,""

"Không cần."

"Kia... Vậy em..."

"Đừng nhúc nhích. " Trình Tuyền nói câu này rất nhỏ, tựa như đang đè nén cái gì, hai chữ đầu bật ra khỏi cổ họng, chữ cuối khàn khàn nâng lên.

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc nhìn anh. Con mắt đã dần thích nghi được với bóng tối, khuôn mặt Trình Tuyền phóng to, đường cong khuôn mặt mảnh khảnh, độ cong môi xinh đẹp, quan trọng là cặp mắt kia như đang mãnh liệt thúc đẩy tội phạm hành động, đẹp không tả nổi, Nguyễn Thu Thu nuốt cổ họng khô khốc. Gương mặt này sao có đẹp đến thế! Cô hoàn toàn không có chỗ để từ chối nha!

Giống như bị hàng ngàn con kiến bò qua bò lại, Nguyễn Thu Thu ngửa ngáy cả người.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Nguyễn Thu Thu chậm rãi tiến lên trước.

Cô có thể cảm nhận được hô hấp hỗn loạn của Trình Tuyền. Trong ánh mắt chăm chú không chớp mắt của Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu ngẩng đầu lên, run rẩy nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi của anh. Môi Trình Tuyền thật lạnh, Nguyễn Thu Thu hôn một cái, tựa như ngọn lửa bùng nhào lên trước, thiêu đốt cả một thảo nguyên rộng lớn, khiến hô hấp của anh trở nên khô nóng.

Giống như gà con mổ thóc, chuồn chuồn lướt nước, đôi môi mềm mại ngọt ngào của Nguyễn Thu Thu chỉ dừng lại trên môi của anh trong chốc lát rồi lập tức rời đi.

Để chứng tỏ mình rất rất bình tĩnh, mình là một người từng trải.

Nguyễn Thu Thu háng giọng: "Của em."

Vốn là nói an phận đi ngủ lại bị hành động của cô phá nát.

Môi Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên bị hôn, hô hấp nóng bỏng và nhiệt độ môi nóng hồi khiến cô không khỏi bối rối, đầu óc choáng váng, nhất thời quên cả từ chối. Động tác Trình Tuyền không dịu dàng như lúc trước, anh liếm láp, thưởng thức mùi vị tươi đẹp, không kiềm chế nổi cắn môi cô, Nguyễn Thu Thu kêu đau một tiếng, lập tức ngay cả tiếng thở cũng biến mất trên môi của anh.

Lần này Trình Tuyền sẽ không phải thật sự ăn cô đấy chứ!

Nguyễn Thu Thu như một con thú con sắp bị bắt, run lẩy bẩy gọi tên anh: "Trình Tuyền.... Trình Tuyền..."

Tiếng gọi của cô ngược lại càng làm anh thêm phần không thể kiềm chế nổi.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, hôm nay cô chết chắc rồi.

Nụ hôn kéo dài kịch liệt, Nguyễn Thu Thu suýt thì quên cả lấy hơi, nghẹn đến mức hoa mắt chóng mặt. Cô muốn thoát ra khỏi ổ chần, lại phát hiện ra mình che quá chặt, Trình Tuyền cũng đang muốn duỗi tay ra đè cô lại, lại phát hiện Nguyễn Thu Thu kẹp chần của mình vô cùng chặt, còn bọc hai vòng để anh không thể động đây.

Nguyễn Thu Thu uốn éo một cái, không vén chần lên được.

Trình Tuyền bỗng nhúc nhích, không vén chần lên được.

Hai người tỉnh táo lại, bốn mắt nhìn nhau.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền: "..."

Mới đột nhiên tỉnh lại từ trong mơ màng, Nguyễn Thu Thu có vẻ rất xấu hổ. Mũi của cô bị cắn sưng vù, đau nhức, nếu không phải lúc này không cho phép, cô còn muốn đập chết Trình Tuyền kia.

Trình Tuyền hỏi: "Có phải không thể tiếp tục nữa rồi không?"

Nguyễn Thu Thu: "... Ngủ."

***Tác giả có lời muốn nói: Tội nghiệp tuyền tuyền ha ha ha ha.

***Editor có lời muốn nói: Tội nghiệp tuyền tuyền ha ha ha ha.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 91

Editor: Hạ Cẩn

Hôm sau, từ trên giường tỉnh lại, Nguyễn Thu Thu mở to mắt, Trình Tuyền không biết đã chạy đi đâu mất, cô bất giác thở phào nhẹ nhõm.

May quá, may quá, nếu lúc tỉnh lại hai người bốn mắt nhìn nhau thì phải xấu hổ đến cỡ nào cơ chứ.

Đang lúc Nguyễn Thu Thu suy nghĩ lung tung, tiếng bàn chải đánh răng chạy bằng điện của Trình Tuyền ù ù vang lên, vai anh vắt một chiếc khăn mặt, áo ngủ lỏng lẻo rộng thùng thình, lười nhác thò đầu ra, kèm theo những tiếng ù ù của chiếc bàn chải điện, miệng anh đầy bọt, lóng ngóng lên tiếng.

"Buổi sáng tốt lành."

"A, buổi sáng tốt lành."

Nguyễn Thu Thu sửng sốt. Trình Tuyền tự nhiên, hành xử quen thuộc như thể trước đây hai người đã từng chung chăn chung gối rất nhiều lần vậy, anh tỉnh lại trước nên đi đánh răng rửa mặt trước.

Buổi tối hôm qua hai người bị chần quẩn quá chặt, Trình Tuyền muốn làm gì lắm mà không thoát khỏi đồng chần mền được, Nguyễn Thu Thu cũng yên lòng. Cô ngủ say tít thò lò đến tận sáng sớm, tinh thần dồi dào, tất nhiên là trừ đôi môi sưng vù kia.

Nguyễn Thu Thu vội vàng chạy đi soi gương ——

Quả nhiên, môi của cô mềm mềm hồng phấn, thoát nhìn nở nang hơn bình thường khá nhiều, cứ như là vừa đi bơm môi về ý.

Sưng lên mất rồi! Tất cả là tại Trình Tuyền!

Giữa hai người, người bức xúc nhất chắc chắn là Trình Tuyền. Tối hôm qua, lúc Nguyễn Thu Thu đã gần ngủ say, anh đã không cam lòng giãy dụa mấy lần, anh định lặng lẽ ngấm ngấm giãy ra để không đánh thức Nguyễn Thu Thu, nhưng lực bất tòng tâm, cuối cùng cũng đành phải từ bỏ.

Trình Tuyền bị quẩn thành một cái bánh chưng nhân thịt, yên lặng nhìn trần nhà, lặng im suy nghĩ.

Rốt cuộc là sai chỗ nào?

Sáng sớm tỉnh lại, Trình Tuyền ngấm Nguyễn Thu Thu đang ngủ say một lúc. Lúc cô ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, cánh môi khẽ nhếch, muốn bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu. Ánh mắt Trình Tuyền khẽ động, lại nhớ tới việc mình vẫn đang bị quẩn chặt, thoát khỏi đồng chần này hã rồi nói.

Sau đó.

Sau đó.

Trình Tuyền thở phì phò lăn phịch xuống nền nhà.

May là có chăn mền giảm xóc nên lúc ngã xuống nền nhà cũng không có động tĩnh gì lớn lắm, Nguyễn Thu Thu chưa tỉnh. Trình Tuyền nằm trên mặt đất suy nghĩ một lúc lâu, quyết định vẫn nên rời giường thì hơn.

....

Trên đường đi, Nguyễn Thu Thu như định ăn trộm ăn cắp cái gì, hết nhìn đông lại ngó tây.

Rất tốt, góc rẽ không có người nào đáng ngờ, tầm nhìn xa trên mười kilomet, không có người nào đột nhiên xông lên đụng vào. Hành động lén lén lút lút của cô rất nhanh đã hấp dẫn lực chú ý của Trình Tuyền.

Trình Tuyền: ".... " không phải bọn họ đến đây là để mua đồ sao?

Trình Tuyền không nhin nổi nữa, đè lại đầu Nguyễn Thu Thu, hỏi "Em đang làm gì vậy?"

Nguyễn Thu Thu y như một con rùa, bị đè đầu lại là không nhúc nhích gì nữa.

"Đừng nghịch! Em đang đang quan sát tình hình quân địch. "

Trình Tuyền trầm mặc.

Bước chân của anh dừng lại, Nguyễn Thu Thu vẫn cầm đầu đi tiếp, suýt nữa đụng phải người trên người Trình Tuyền. Nguyễn Thu Thu vội vã cuống cuống hỏi "Anh làm cái gì thế?"

Trình Tuyền nhận điện thoại, nghe phía bên kia nói, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: "...Ừm. Biết." Anh cúp điện thoại, nhìn về phía Nguyễn Thu Thu.

"Anh phải nói với em một chuyện, vừa mới biết được. "

"Chuyện gì?"

"Khúc Vi trốn nợ, đã chạy sang nước ngoài. Hẳn là cả đời này sẽ không về nữa."

"Ồ!!!"

Nguyễn Thu Thu lấy làm kinh hãi: "Thật sao? Anh khẳng định là bà ta ra nước ngoài rồi? Sẽ không trở về? "

"Trở về, bọn cho vay nặng lãi sẽ không tha cho bà ta.""

"Ra vậy...."

Biết được tình hình của Khúc Vi, Nguyễn Thu Thu rốt cục cũng có thể nhẹ nhàng thở ra: "Quá tốt rồi. Mặc dù bà ta không phải trả nợ, nhưng sống ở nước ngoài chắc cũng chẳng dễ chịu được bao nhiêu."

Khúc Vi không trở lại tức là cảnh trong giấc mơ kia vĩnh viễn sẽ không trở thành sự thật. Nguyễn Thu Thu nghĩ đúng là trung tâm thần kinh của mình dạo này rảnh rang quá nên mới lo nghĩ lung tung cả ngày như thế.

Cô không biết là, vì Trình Tuyền cứ nhắc mãi đến việc này nên Tiểu Phạm mới tìm người giả làm chủ nợ, tìm tới tận nhà đòi nợ, tuyên bố muốn mạng của bà ta.

Khúc Vi bị dọa phát sợ, không dám thò chân ra khỏi cửa, tìm đường chạy trốn ra ngoài trong đêm.

Theo lời Tiểu Phạm, cậu phát hiện một ngày trước khi chạy trốn, bà ta có ý đồ muốn thuê người giết người. Chỉ là còn chưa kịp liên hệ thì đã bị sự cố này dọa chạy mất dép.

Trong nhà bà ta còn cất một con dao găm Thụy Sĩ.

"... "

Trình Tuyền nhìn về phía Nguyễn Thu Thu.

Cô vẫn đang vỗ vỗ ngực, ảo não nói mình suy nghĩ quá nhiều, bảo Trình Tuyền đừng bị cô dọa. Nếu anh nói sự thật cho cô, Nguyễn Thu Thu sẽ càng thêm sợ hãi.

Cho nên, không nói nữa.

Nguyễn Thu Thu biết Khúc Vi sẽ không xuất hiện, kéo tay Trình Tuyền, bước chân đã nhẹ nhàng hơn nhiều.

"Quá tốt rồi, đây thật là tin tức vô cùng tốt. Để ăn mừng, hôm nay chúng ta đi ăn đồ ngon thôi!"

Hai mắt Trình Tuyền sáng lên.

Xe đầy chất đầy đồ, sắp không nhét thêm được nữa. Từ hoa quả, rau dưa đến các loại thịt, còn có chút ít đồ ăn vặt và vài loại mứt hoa quả khô, bây giờ cô quẹt thẻ không tiếc tay, không thèm nghĩ xem có thể xách đồ về hay không luôn.

Cũng may Trình Tuyền ăn nhiều, sức cũng nhiều, xách hai túi mua sắm to bự cũng không hề thở dốc.

Lúc này Nguyễn Thu Thu vẫn còn chút buồn bực, sáng khỏe thế này mà sao đến tối chỉ có một chút chần mèn như thế mà cũng không thoát ra được là thế quái nào.

Khụ khụ khụ....

Thật sự quá nhiều đồ, Nguyễn Thu Thu cũng cùng xách một túi mua sắm to đùng.

Siêu thị cách chung cư không xa, đi vài phút là đến, bắt xe thì thừa quá, nhưng xách hết về thì cũng chẳng dễ gì. Nguyễn Thu Thu mệt mỗi đầu đầy mồ hôi, thế mà Trình Tuyền cứ vững như Thái Sơn, đã thế lại còn đủ hơi sức đi liếc cửa hàng bánh ngọt.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Thật là, bệnh nan y rồi.

Nguyễn Thu Thu danh nhìn Trình Tuyền, ánh mắt cô liếc qua một bóng người. Là một bóng đen, y hệt kẻ giết người trong cơn ác mộng đó, lao về phía bọn họ.

"!!!"

Nguyễn Thu Thu vẫn chưa thoát ra khỏi nỗi ám ảnh kia, giờ lại nhìn thấy một khung cảnh tương tự như thế này, cô vô thức nhắc túi mua sắm trong tay lên. Tựa như một quả pháo đạn nặng trĩu, mảnh liệt bay về phía người kia ——

"Oành! "

""Au ui da!"

Giọng nói quen thuộc kèm theo tiếng bình bịch của vật nặng rơi xuống đất, người kia đổ rầm xuống.

Bấy giờ mới nhìn rõ diện mạo của người kia, Nguyễn Thu Thu lấp bắp kinh hãi: "Đồ Nam? "

Người bị ngã trên đất rõ ràng là Đồ Nam. Cậu mặc một bộ đồ thể thao màu đen, mũ lưỡi trai màu đen bị quật bay đến bên miệng cống thoát nước, nhe răng trợn mắt xoa xoa lưng, thê thảm không nổi nhìn thẳng.

"Chị dâu, chị hận em đến thế sao! Số em khổ quá mà!" Đồ Nam nói nói mãi, buồn từ đó mà tới.

Trình Tuyền hờ hững xem Đồ Nam diễn trò.

Nguyễn Thu Thu vội vàng xông lên trước hỏi Đồ Nam: "Có bị sao không? Có cần tôi gọi xe cứu thương không? Cậu cò đứng lên được chứ?"

Sau khi hưởng thụ đủ sự quan tâm ấm áp của chị dâu, liếc nhìn ánh mắt lạnh buốt của đại boss nhà mình, lập tức ngượng ngừng thu lại vẻ mặt làm bộ đau đớn của mình. Lưng thì cũng đau thật nhưng mà cũng không đến nỗi chết đi sống lại, ngồi trên đất một lúc là cũng hết đau rồi.

"Không có việc gì không có việc gì, nghỉ một lúc là được rồi."

"Cậu ở chỗ này làm gì thế? Cậu có biết là bộ dáng này của cậu thật sự rất giống người có mưu đồ bất chính không? " Nếu đeo thêm cái khẩu trang vào, Nguyễn Thu Thu sợ rằng cô sẽ dẫm nát cái chân thứ ba của cậu ta mất.

Đồ Nam đau khổ nói: "Em nghe mấy đồng nghiệp nữ nói, Ôn Thiển thích kiểu con trai thể thao ầm ập. Cô ấy sống gần đây, em đang định đi qua để vờ tình cờ gặp được. Gặp hai người, em rất hưng phấn đó, định xông lên cho hai người bất ngờ. Sau đó, bị vùi dập giữa chợ. "

Ôn Thiển là thư ký của cậu.

Nguyễn Thu Thu dờ khóc dờ cười: "Cậu ăn mặc như thế này xông lên, không sợ mới là có vấn đề đấy!"

"A ——"

Đồ Nam nhìn chằm chằm Nguyễn Thu Thu, bỗng nhiên bất động, đáng vẻ nghĩ mãi mà không ra.

Nguyễn Thu Thu mặt mũi tràn đầy tò mò: "Cậu đang làm gì vậy? Sao thế, tóc tôi rối à?"

"Không phải. Chị dâu, tháng này cũng đã bắt đầu có muỗi rồi, chị phải sớm đi mua thuốc diệt muỗi đi nhé."

Nguyễn Thu Thu load xong lời Đồ Nam nói, mặt đỏ lên, nói: "Mua mua mua, mua thuốc diệt muỗi."

"Vậy là tốt rồi. "

"Được rồi được rồi, không nói nhiều nữa, em phải đi tình cờ gặp gỡ đây."

Đồ Nam đứng lên, phủi bụi đất trên người, tạm biệt hai người. Cậu chạy được hai bước, ngửi ngửi người mình, móc một bình nước hoa từ trong túi ra, vừa chạy vừa xịt điên cuồng.

Nguyễn Thu Thu:...

Thằng cha này có thể cùng loại trực nam thối tha như Trình Tuyển ở một chỗ, cũng không phải không có nguyên nhân!

Lúc Nguyễn Thu Thu ngẩng đầu, phát hiện Trình Tuyển đang nhìn cô.

Trình Tuyển cúi đầu xuống, hỏi: "Vừa rồi em sợ sao?"

"....Em lại thế nữa rồi." Nguyễn Thu Thu uể oải thở dài, "Xin lỗi, lần sau em sẽ chú ý."

Trình Tuyển vươn tay.

Nguyễn Thu Thu: "? "

Anh cầm túi mua sắm của Nguyễn Thu Thu, vút lên tay kia, vươn tay mình ra: "Mỗi lần ra ngoài đều nắm tay anh, như vậy sẽ không lo nữa."

Nguyễn Thu Thu: "Ừm hả? Hả? "

Trình Tuyển quay mặt chỗ khác, ánh nắng chiếu trên má anh, sát lên một vàng sáng vàng ấm áp.

"Về nhà."

"Được." Cô cong môi, kéo tay anh lại.

Hai người yên lặng đi chỉ được trong chốc lát.

" Tại sao phải nói dối, chúng ta không mua thuốc diệt muỗi."

"....Anh im đi."

Có lẽ là bởi vì mấy câu nói của Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu yên tâm, không mơ thấy giấc mộng liên quan đến Trình Tuyền nữa.

Trình Tuyền rất quá đáng, cứ tối đến là lại tìm mấy lý do vớ vẩn sang ngủ ké giường Nguyễn Thu Thu, tất cả đều bị Nguyễn Thu Thu từ chối, đuổi anh về phòng ngủ. Đương nhiên cũng có lúc Trình Tuyền không nghe lời, nằm ỳ trên giường không đi, Nguyễn Thu Thu cũng không làm gì được anh, đành phải ngằm thừa nhận Trình Tuyền có thể nằm ở góc giường bên kia.

Lúc Trình Tuyền nằm trên giường cũng rất yên tĩnh, mỗi lần đều an an ổn ổn đi ngủ.

Thật ra lúc đầu anh vẫn có ý định này kia nhưng sau khi bị Nguyễn Thu Thu nện cho mấy lần thì đành phải thành thật đi ngủ.

Mấy ngày nay Nguyễn Thu Thu tăng ca, tối về chỉ muốn an lành đi ngủ, làm gì có lòng dạ mà ôm ôm hôn hôn. Việc này dẫn đến chỉ số hạnh phúc của ông chủ Trình sụt giảm nghiêm trọng, những người khác trong công ty cũng bị ảnh hưởng, bọn Đồ Nam phải tăng ca mấy ngày liền, khổ không thể tả.

Đầu năm nay, làm IT còn không bằng đi bán khoai lang!

Bi thương ngược thành dòng sông.

Nguyễn Thu Thu bận rộn rất nhiều ngày, suýt nữa thì quên bém măt chuyện Bạch Lung kết hôn.

Cô xin nghỉ, tỉ mỉ chọn lựa quà tặng. Lễ cưới của Bạch Lung tổ chức vào thứ bảy, ở một khách sạn xa hoa, Nguyễn Thu Thu dậy

thật sớm chọn quần áo, thay một chiếc váy dài, tóc uốn cụp, một bên vén ra sau tai để lộ ra lỗ tai nhỏ nhắn, đeo khuyên tai hình học màu bạc, tôn lên làn da trắng nõn của cô.

Nguyễn Thu Thu bận rộn nửa ngày.

Sự tồn tại của Trình Tuyền đáng chú ý, Nguyễn Thu Thu không muốn bị người khác phát hiện, lại thêm việc anh vốn không thích chỗ ồn ào nhiều người, Nguyễn Thu Thu bảo anh ở nhà đợi.

"Anh tự xem xem ăn cái gì đi, em đi dự lễ cưới."

Trình Tuyền ừ một tiếng, chậm rãi mở ra một bình Yakult. Hôm nay anh cũng có việc muốn làm, vừa hay đang muốn tách Nguyễn Thu Thu ra.

"Xem thật kỹ một chút nhé."

Nguyễn Thu Thu: "?"

Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: Xem kỹ làm gì?

Trình Tuyền: Học tập.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 92

Editor: Hạ Cẩn

Tính ra, đời này, đây là lần đầu tiên Nguyễn Thu Thu đi dự lễ cưới.

Bãi đỗ xe của khách sạn tổ chức hôn lễ không thiếu xe sang trọng, gia cảnh Bạch Lung và Ngụy Điềm cũng không tệ, hai người cũng coi là tình đầu ý hợp, cha mẹ hai bên đều rất ủng hộ cuộc hôn nhân tốt đẹp này.

Bạch Lung đã báo trước, sẽ có người chờ Nguyễn Thu Thu ở cửa, sau đó sẽ đưa cô đến phòng trang điểm trước. Cô không giỏi giao tiếp với người khác, lại nghĩ đến việc trong phòng không biết có bao nhiêu người, cô không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Nhưng mà từ chối thì cũng không được hay lắm, nghĩ nghĩ, cô vẫn đồng ý.

Hôn lễ cả đời chỉ có một lần, vẫn nên làm theo mong muốn của cô dâu thôi.

Nguyễn Thu Thu được đưa tới phòng trang điểm, Bạch Lung đang ngồi trước gương trang điểm, thợ trang điểm đang sửa lại một

số chỗ cho cô. Nguyễn Thu Thu vừa vào, Bạch Lung liền nhiệt tình chào hỏi: "Thu Thu, cậu tới rồi!"

Cạnh Bạch Lung là mấy phù dâu xinh đẹp, vẻ mặt khác nhau, đều đang quan sát người xa lạ, mặt mũi không tầm thường vừa bước vào. Nguyễn Thu Thu cười cười, nói: "Hôm nay cậu đẹp lắm!"

"Ai nha, cậu cũng vậy ~"

Bạch Lung cười híp mắt, ra hiệu bảo cô kéo ghế ngồi xuống, có người tò mò hỏi: "Bạch Lung, không giới thiệu sao, đây là?"

Không đợi Bạch Lung trả lời, Nguyễn Thu Thu nói: "Bạn bè quen biết qua game."

"A, ra vậy...."

Bạch Lung thông minh, lập tức biết Nguyễn Thu Thu không muốn để lộ thân phận. Cô nháy nháy mắt với Nguyễn Thu Thu, nói: "Dạo này không thấy cậu chơi game, xem ra sinh hoạt vợ chồng rất hài hòa nha."

Nguyễn Thu Thu vội vàng xua tay: "Nào có, công việc quá bận rộn thôi."

Bạch Lung để mặc thợ trang điểm giày vò mặt mình, nói: "Không sao, gần đây mình cũng không chơi « Như Mộng Lệnh », lần sau mang cậu đi đánh PUBG."

Bạch Lung vừa nói xong, mấy nữ sinh khác không nhịn được che môi cười ra tiếng, ngay cả thợ trang điểm cũng run tay một cái, vội vàng nén cười chữa lại cho Bạch Lung.

Nguyễn Thu Thu sửng sốt, không khỏi dở khóc dở cười.

Cô vẫn nên vờ như không biết gì thì hơn.

Lễ cưới chỉ còn hơn nửa tiếng nữa là sẽ bắt đầu, Nguyễn Thu Thu cũng không giúp được gì nhiều, đặt quà mang tặng Bạch Lung lên bàn, nói muốn ra ngoài sảnh ngồi trước. Cô đang muốn đi ra ngoài, suýt nữa đụng vào người đối diện.

"Xin lỗi, xin lỗi...."

"Không sao đâu, vẫn chưa đụng vào mà." Máy cạo phù rể mặc âu phục giày da cười hi hi ha ha.

Nguyễn Thu Thu ngẩng đầu, phù rể đang vui cười lập tức sửng sốt, ai ai cũng mặt đỏ tới mang tai, vò đầu bứt tai nhìn Nguyễn Thu Thu, thẹn thùng không biết trốn vào đâu. Nhìn thấy đi từ trong phòng này ra, không phải phù dâu thì là thợ trang điểm, ai mà ngờ lại là một đại mỹ nhân như thế này.

Nguyễn Thu Thu khách khí cười, quay người rời đi.

Máy phù rể bước vào phòng trang điểm, vội hỏi Bạch Lung: "Cô gái vừa rồi là ai thế? Thật xinh đẹp, học xong đại học chưa? Không ngại cho phương thức liên lạc chứ?"

Bạch Lung tức giận trừng mắt nhìn mấy người bọn họ.

"Đừng mơ nữa, người ta đã kết hôn từ đời tám hoành rồi, tuổi lớn hơn tôi đấy."

"Ô, wtf, nhìn trẻ lắm mà!"

"Kết hôn cũng không sao, đợi đến lúc ly hôn tôi xếp hàng!"

"Tôi nhờ vào!" Bạch Lung cười mắng, "Mấy người thật là, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, cho dù người ta có ly hôn đi nữa thì cũng chướng mắt loại công tử bột ăn chơi trác táng như mấy người nhé!"

....

Nguyễn Thu Thu không hề hay biết cuộc nói chuyện trong phòng hóa trang.

Chỗ trong bữa tiệc đã được ngồi hơn nửa. Nguyễn Thu Thu cố ý tìm một chỗ ít người, ít ánh đèn ngồi xuống. Ở nơi rộng lớn như vậy mà không có lấy một người quen, may mà cô không thấy xấu hổ, bình tĩnh gửi tin nhắn ngồi chém gió với Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu: Anh đang làm gì?

Mãi sau.

Trình Tuyền: Chơi điện thoại.

Nguyễn Thu Thu:...Ồ.

Lý do thực tế quá mà.

Nguyễn Thu Thu: Nhớ ăn cơm

Trình Tuyền: Ừ, bao giờ em về?

Nguyễn Thu Thu: Khi nào tan tiệc thì về.

Trình Tuyền: Anh đón em.

Trình Tuyền nói muốn tới đón Nguyễn Thu Thu, Nguyễn Thu Thu khá bất ngờ. Nghĩ lại, Trình Tuyền không có xe, bác tài không đi làm

cuối tuần, Trình Tuyền tới đón cô kiểu gì? Bắt taxi tới à?

Nguyễn Thu Thu: Anh không nên lãng phí tiền. Tự em về là được rồi.

Trình Tuyền: Anh sẽ đến kịp lúc.

"... "

Trình Tuyền, biệt danh cu Tuyền, kỹ năng thường ngày —— từ chối giao tiếp cùng một tần số với Nguyễn Thu Thu.

Trình Tuyền đã kiên trì muốn tới đón cô, Nguyễn Thu Thu cũng đành đồng ý. Trình Tuyền khác thường như vậy, hôm nay chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó, thân là phụ nữ, giác quan thứ sáu của Nguyễn Thu Thu vô cùng chính xác. Không biết vì sao, chuyện này lại khiến cô nhớ lại lần đó mình ngồi ăn một chiếc bánh gato trống rỗng, còn chuyện Trình Tuyền không thể bắn pháo hoa nữa.

Nguyễn Thu Thu đang miên man suy nghĩ, hôn lễ đã bắt đầu.

Lời nói của người chủ trì rất có sức hút, phối hợp với ảnh chụp hai người trên màn hình lớn, kể lại quá trình quen biết của hai người, những khoảnh khắc tấu hài, ngọt ngào, khiến mọi người lúc thì vui vẻ cười ha ha, lúc thì cảm động đến đỏ cả vành mắt.

Nguyễn Thu Thu nghe rất chăm chú, không ngừng vỗ tay theo mọi người.

Thân là cô dâu, hôm nay Bạch Lung chính là người đẹp nhất. Cô mặc một bộ váy cưới trắng dài, cánh tay mảnh khảnh, bước chân chậm rãi đi về phía chú rể.

Ánh đèn bỗng nhiên tối lại, chỉ còn lại hai ánh đèn chiếu vào trên thân hai người, hai người bọn họ bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt nhìn theo từng cử động của người kia, ánh mắt tràn đầy tình cảm ấy khiến nhiều người xúc động.

Nguyễn Thu Thu không nhịn được nghĩ đến bản thân, Trình Tuyền mặc một bộ âu phục phẳng phiu, Nguyễn Thu Thu mặc một bộ áo cưới đứng phía đối diện, hai người dần dần tiến lại gần nhau, con người cô phản chiếu ra khuôn mặt dịu dàng của Trình Tuyền.

Sau đó.

Chú rể Trình Tuyền chậm rãi hỏi: "Gỉ mắt của em, sao lại phát sáng? "

....

....

Nguyễn Thu Thu giật mình bừng tỉnh, lòng vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ ngực.

May quá, may mà cô không cần kết hôn.

Cô đột nhiên cảm thấy, Trình Tuyền vẫn là đừng bao giờ làm cho cô mấy thức như niềm vui bất ngờ gì gì đấy thì hơn, đơn giản lạnh chính là một cục đất không hơn không kém, chỉ cần vài giây là có thể biến khung cảnh lãng mạn thành sân khấu hài kịch.

Cô không đoán mò nữa, xem kỹ hôn lễ.

Có điều.

Trình Tuyền nói cô xem kỹ vào, Nguyễn Thu Thu không nhận được nghĩ nhiều. Sao đột nhiên anh lại muốn cô xem kỹ hôn lễ của người khác? Chẳng lẽ Trình Tuyền cũng muốn cho cô một bất ngờ.

Nguyễn Thu Thu trầm tư một lát, không thể nào.

Trình Tuyền sẽ nghĩ tới việc tổ chức hôn lễ cho cô sao? Năm mơ còn chả thấy kìa. Người này, cách làm người còn chưa học xong, làm đàn ông, làm chồng, với anh mà nói vẫn là một chuyện vô cùng khó khăn, khó hơn so với lập trình nhiều.

Hôn lễ vẫn đang tiếp tục.

Cô dâu Bạch Lung không kiềm được nước mắt, vẫn đang lau mắt, đứng đối diện, Ngụy Diễm đau lòng, nhỏ giọng khuyên cô đừng khóc. Cảnh tượng ngọt ngào này khiến Nguyễn Thu Thu không nhận được vui vẻ từ tận đáy lòng.

Cô đang nhìn rất chăm chú, có người đi đến bên cạnh cô, là một cậu trai nhìn rất trẻ, ăn mặc cũng thời thượng.

"Thêm Wechat? "

"Không tiện." Nguyễn Thu Thu lễ phép từ chối.

Trong lúc đó có mấy người cũng lục tục ngo ngoe đến hỏi xin phương thức liên lạc, đều bị Nguyễn Thu Thu mỉm cười khách sáo từ chối, may mà động tĩnh không lớn nên không thu hút sự chú ý của những người khác.

Lúc này Nguyễn Thu Thu đột nhiên cảm thấy, vẫn là có một cái nhăn cười tốt hơn. Người khác bắt chuyện, cô không cần nói gì

nhiều, chỉ cần lộ ra chiếc nhẫn của mình là lập tức khuyên lui được một nhóm người rồi.

Nửa sau tiệc cưới, các khách mời bắt đầu ngồi ăn, Nguyễn Thu Thu ăn vài miếng, lại nghe được có mấy người đang bàn tán về cô, nhíu mày.

Ngày bình thường không giao tiếp với nhiều người, lại thêm có Trình Tuyền ở bên cạnh xua đuổi, Nguyễn Thu Thu hiếm khi cảm nhận được cảnh bị một đồng ong bướm quấy rối.

Chuyện này khiến cô cảm thấy hơi không thoải mái.

Với cô mà nói, không phải người thích không ngừng tỏ tình, thì không khác gì quấy rối.

Tiệc cưới đã ăn được phân nửa, Bạch Lung vẫn đang vội mời rượu chào hỏi, lúc này mà Nguyễn Thu Thu đột ngột đứng dậy thì không hay lắm. Cô kiên nhẫn chờ đợi tan tiệc là lập tức chạy ra cổng như bị chó đuổi.

Có người sau lưng đang gọi nàng: "Người đẹp, cho anh phương thức liên lạc? "

Mấy vị khách khác có người ngu ngơ không hiểu chuyện gì, có người ồn ào cười lên. Nguyễn Thu Thu tận lực duy trì lấy bình tĩnh, đây là do không muốn để hôn lễ hoàn mỹ của Bạch Lung lưu lại một đoạn ký ức không vui dù chỉ là ngăn ngừa, nếu như không phải đang đứng trong nơi tổ chức, Nguyễn Thu Thu sẽ có rất nhiều cách đáp trả lại sự quấy rối đuổi đánh tới cùng của bọn họ.

Trong mắt người khác, mỹ nhân ngượng ngùng, bộ dạng nhẹ nhàng ôn nhu, đáng đáp dễ thương, càng khiến người ta xao lòng.

Nguyễn Thu Thu bước xuống bậc thang, có người muốn túm tay cô lại, cô nhanh nhẹn tránh đi.

Đối phương đang muốn nói chuyện, về mặt lúc nhìn về phía trước bỗng nhiên cứng đờ.

Ước chừng cách mấy mét, một người đàn ông vóc người cao lớn đang đứng. Anh mặc một bộ âu phục phẳng phiu, lại có vẻ thờ ơ không tập trung. Cà vạt hơi lỏng, nút cài cổ áo không biết bị vặn ra từ lúc nào, có lẽ là rất ghét cảm giác bị trói buộc.

Mái tóc ngắn xoã tung của anh được chải ngược ra sau, lộ ra cái trán trơn bóng hiếm thấy khiến cho gương mặt xinh đẹp lộ ra không sót chút nào.

Đôi mắt phượng ngủ đang nhìn chằm chằm người đang có ý muốn giữ tay Nguyễn Thu Thu, trên mặt của anh không có biểu cảm gì, con mắt đen nhánh lộ ra sự lạnh lùng sắc bén, ý công kích tràn ngập, khiến cho mấy người lúc đầu định đi ra bắt chuyện chợt dậm lại mấy bước, tránh đi ánh mắt của anh.

Người chung quanh dồn dập hít một ngụm khí lạnh.

Đây là nhan sắc thần tiên gì vậy!

Nguyễn Thu Thu cũng kinh ngạc.

Trình Tuyền muốn xuất đạo tiến quân ngành giải trí sao! Anh mặc âu phục! Âu phục! Lòng Nguyễn Thu Thu phát ra tiếng gào thét, đẹp quá đi mất! Cảm giác hoàn toàn khác với lúc mặc áo hoodie á!

Sự thật chứng minh, người đẹp thỉnh thoảng chải chuốt cách ăn mặc một tí sẽ chỉ càng khiến người ta không rời được mắt.

Có một khoảnh khắc, phảng phất thật sự là tổng giám đốc bá đạo đang đứng trước mặt, nhìn vào cặp mắt kia, trái tim Nguyễn Thu Thu điên cuồng nhảy nhót.

Trong ánh mắt kinh sợ hoang mang của mọi người, anh vươn tay ra với Nguyễn Thu Thu, nói: "Đi."

"A.... A, được."

Nguyễn Thu Thu kèm chế nõi tò mò, nắm chặt tay Trình Tuyền, trong tiếng ồn ào bàn tán huyên huyên, âm điệu của người xung quanh, Trình Tuyền kéo cô đến một chiếc Lamborghini, mở cửa xe, ra hiệu cho Nguyễn Thu Thu đi vào.

Nguyễn Thu Thu ngu người nhìn Trình Tuyền ngồi vào ghế lái.

"Chờ một chút, anh biết lái xe? Vậy bình thường vì sao luôn luôn cần tài xế? "

Trình Tuyền ung dung trả lời: "Lười. "

"... " Lý do thật quá hợp tình hợp lý, khiến người khác không thể nào phản bác được.

Chiếc xe chậm rãi khởi động, Nguyễn Thu Thu liếc qua cửa kính, vẫn còn không ít người đang ngó nhìn hai người chỉ trở. Mặt cô phỉếm hồng, nhỏ giọng hỏi: "Anh muốn làm gì vậy? Dọa em sợ chết khiếp."

Trình Tuyền không trả lời vấn đề của cô, mà hỏi lại: "Hôn lễ đẹp không?"

Chiếc mũi thẳng tắp nổi bật trên sườn mặt anh, một tay nắm chặt tay lái, thỉnh thoảng nhìn Nguyễn Thu Thu một cái. Lúc này Trình Tuyền vô cùng vô cùng soái, lòng Nguyễn Thu Thu thấp thỏm, cô xém chút nữa cho là anh cũng bị hồn người khác xuyên vào.

"Đẹp thì có đẹp, nhưng... Hôm nay anh định làm trò gì vậy?"

Trình Tuyền trả lời rất ngắn gọn.

"Kết hôn."

"! "

Lời editor: Đoán xem lần này có hụt không?

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 93

Editor: Hạ Cẩn

Ngồi ghế phụ, Nguyễn Thu Thu lấp bắp kinh hãi.

"Chờ một chút... Kết hôn?!!"

Cô có chết cũng không ngờ rằng Trình Tuyền sẽ trả lời cô như thế này.

Đầu óc Nguyễn Thu Thu sắp hỏng rồi. Cô ngơ ngác nhìn Trình Tuyền, trả lời xong anh vẫn vô cùng bình tĩnh, còn không quên nhắc nhở Nguyễn Thu Thu: "Nghỉ ngơi một lúc đi."

Nghỉ, nghỉ ngơi?

Đều là người trưởng thành, Nguyễn Thu Thu là một người nghĩ nhiều, không chỉ nhiều mà còn là rất rất nhiều. Cô hồi hộp đến mức cả người cứng đờ như khúc gỗ, cố gắng làm mình trấn định lại, hỏi Trình Tuyền: "Chúng ta bây giờ đang đi đâu vậy?"

"Lát nữa sẽ biết."

Trong đầu Nguyễn Thu Thu đầy dấu chấm hỏi.

Cô sắp kết hôn, thế mà bây giờ vẫn mơ hồ chẳng biết gì, có cô dâu nào có vinh hạnh được hưởng cảm giác này như cô không?

Không phải Trình Tuyền đang nói đùa đấy chứ?

Không ai trả lời câu hỏi của cô. Chiếc xe đã đi được ước chừng mấy chục phút rồi, Trình Tuyền lái xe không chậm, cả quãng đường lòng Nguyễn Thu Thu vẫn luôn run sợ, làm như Trình Tuyền sắp đem cô đi bán không bằng. Cuối cùng, chiếc xe dừng lại ở ven đường. Nguyễn Thu Thu hết nhìn đông lại ngó tây, thần hồn nát thần tính, Trình Tuyền xuống xe trước, bước đến cạnh cửa xe ghé lái phụ, giúp cô mở cửa xe.

"Nơi này là?"

Bọn họ đang trên đường đi vào một khu phố thương mại sầm uất, trước mặt là một tiệm áo cưới cao cấp. Nguyễn Thu Thu vô thức nhìn về phía Trình Tuyền, lại thấy anh gật đầu với phía sau cô.

Nguyễn Thu Thu nhìn theo ánh mắt anh, kinh ngạc phát hiện thư ký của Đồ Nam đã đứng ở cửa ra vào chờ từ lúc nào, cô vừa xuống xe, thư ký đã nhanh chóng tiến lên kéo tay cô, cười cười kéo cô vào tiệm.

"Ai ai, chúng ta đang làm gì vậy..."

"Cô đi vào là biết ngay ấy mà."

Trình Tuyền không đi cùng Nguyễn Thu Thu vào cửa hàng, Nguyễn Thu Thu hơi hoảng. Cô thư ký lại vẫn luôn rất bình tĩnh, bọn họ vừa bước vào cửa, chủ cửa hàng đã dẫn theo mấy nhân viên tiến lên đón tiếp, cười híp mắt vươn tay, ra hiệu cho Nguyễn Thu Thu đi vào phòng thử đồ.

Nguyễn Thu Thu nhỏ giọng hỏi thư ký: "Cô biết đây là vụ gì không? Có thể thông nào cho tôi tí không?"

Thư ký cười rất chi là hiền lành: "Không thể. "

"..."

Chẳng lẽ hôm nay không phải cô kết hôn sao? Tại sao cứ phải dẫu dẫu diêm diêm cô làm gì vậy? Trong lòng Nguyễn Thu Thu bây giờ cực kỳ phức tạp.

Cô được dẫn đến phòng thử quần áo, đẩy cửa ra, đập vào mắt là một chiếc áo cưới màu trắng tinh khiết đang được mặc lên người một ma nơ canh, áo cưới cắt xén hoàn mỹ, chế tác tinh xảo, giá cả chắc chắn không rẻ, Nguyễn Thu Thu kinh ngạc nhìn nhìn bộ áo cưới trước mặt, không phải bởi vì cô biết bộ áo cưới này đắt đỏ đến cỡ nào, càng không phải vì bộ áo cưới trước mặt không đủ xinh đẹp.

Chiếc áo cưới này, cô từng thấy trên websites rất nhiều lần.

Mỗi một lần Nguyễn Thu Thu đều nhìn không nổi mở ra, mỗi lần đều xem kỹ từng chi tiết trên chiếc áo cưới này. Chiếc áo cưới này vốn là bản giới hạn, trước mắt đã không sản xuất nữa, cô không biết Trình Tuyền đã dùng cách gì để lấy được chiếc áo cưới này. Quan trọng chính là, Trình Tuyền lại vì một bộ áo cưới mà bỏ ra nhiều công sức đến thế.

Nhiều năm trước đây, Nguyễn Thu Thu cũng đã nhiều lần mơ tưởng, lúc mình mặc áo cưới vào không biết sẽ là một cảnh tượng như thế nào. Cô cũng đã từng chờ mong một ngày mình được trở

thành cô dâu, được mọi người chúc phúc, hoàn thành hôn lễ thuộc về chính cô dưới sự chứng kiến của nhiều người.

Từ sau khi ở cùng với cùng với Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu cũng không nghĩ tới việc muốn tổ chức hôn lễ nữa. Giấy kết hôn đã cầm không biết bao nhiêu năm rồi, ai lại đi làm hôn lễ nữa chứ?

Mà bây giờ --

Nguyễn Thu Thu dụi dụi mắt, nói: "Tên khốn nạn kia, thật sự là muốn làm tôi khóc đây mà. Lát nữa tôi phải đập chết anh ta."

Thư ký nắm chặt tay của cô, nói: "Nước mắt giữ lại để đến lúc vào lễ đường thôi. Có muốn mặc thử không?"

"Hả... Được."

Trong phòng thay đồ có phòng tắm, nguyên bộ quần áo, giày dép đều được bày rất chỉnh tề. Nguyễn Thu Thu đi thay quần áo, tháo trang sức, vọt vào tắm. Rõ ràng bên ngoài còn có người đang đợi, mà Trình Tuyền không biết tiếp theo sẽ làm trò gì, Nguyễn Thu Thu rất căng thẳng lại không nhận được âm ý nảy lên một chút chờ mong.

Trình Tuyền đã chuẩn bị tốt rồi thì cô vẫn nên bình thản hưởng thụ buổi lễ hôm nay thôi.

Tùy chồng cô, Trình Tuyền.

"..."

Mặt Nguyễn Thu Thu đỏ bừng, dùng sức vỗ vỗ gương mặt của mình. Trong mắt người khác, hai người bọn họ đầu đã là vợ chồng

rồi, thẹn thùng như thế làm gì. Không được không được, cô nhất định phải tỉnh táo lại, ngộ nhỡ Trình Tuyền đột nhiên giữu cợt cô thì sao bây giờ?

Đang ngồi trong phòng trang điểm chờ, thư ký ấn mở Wechat.

Trong đó có một nhóm tên là kế hoạch A, nhóm có năm người tất cả, cô đã cố ý ghim nhóm này lên đầu. Trong nhóm có tin nhắn nhảy ra, lại là Trình Tuyền.

Trình Tuyền: Mọi người có vấn đề gì không?

Đồ Nam: Chỉ đợi chị dâu thôi.

Phó Tử Trùng và Tiêu Phiền: + 10086

Thư ký: Bên tôi vẫn ổn.

Ngoại trừ, cô dâu giờ phút này vẫn còn đang ngồi trong phòng tắm suy ngẫm cuộc sống.

....

Nguyễn Thu Thu tắm rửa, vừa bước ra khỏi cửa, thư ký đã cầm áo cưới, dịu dàng hỏi: "Tôi giúp cô? Áo cưới không mặc một mình được đâu."

Để người khác giúp thay quần áo, mà người này còn khả năng cao sẽ lên đôi với Đồ Nam, Nguyễn Thu Thu hơi ngượng ngùng. Hai gò má trắng nõn đỏ ửng làm nổi bật lên màu da như ngọc, yêu kiều động lòng người, cùng là con gái, thư ký cũng yên lặng cảm khái trong lòng, vợ ông chủ đẹp quá.

Quả nhiên là vợ chồng, nhan sắc của hai người, không ai sánh bằng.

Nguyễn Thu Thu vốn định cậy mạnh một chút, lại phát hiện mình đích thật là không mặc nổi, không thể không nhờ thư ký giúp đỡ. Mặt đối mặt với gương trang điểm, thư ký giúp cô chỉnh lại váy, chất vải rất tốt, mặc vào cảm giác rất thoải mái, mềm mại, tựa như đang mặc một bộ lễ phục cao cấp đặt riêng vậy.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, mặc dù tuổi tác của mình không nhỏ nhưng vẫn có một trái tim công chúa. Áo cưới tinh xảo phức tạp, cảm giác vô cùng tốt, ánh đèn chiếu rọi xuống, đầu ngón tay cô nhắc ống váy lên hơi run nhẹ, cảm giác như đang rũ xuống những ngôi sao lấp lánh vậy.

Áo cưới vô cùng hoàn mỹ, dán chặt vào cơ thể cô, Nguyễn Thu Thu tò mò, không biết Trình Tuyền làm thế nào để biết được số đo của cô.

Vải vóc hoàn mỹ ôm sát trên từng tấc da tấc thịt, lộ ra cái cổ tinh tế thon dài của cô, bờ vai mềm mại, eo thon, lộ ra hết những ưu điểm trên thân thể cô.

Nguyễn Thu Thu đứng trước gương, chợt thấy hoảng hốt.

Thư ký che miệng, hai mắt lóe sáng: "Trời ạ, đẹp quá đi mất."

Thợ trang điểm và nhà tạo mẫu tóc vừa bước vào cũng phải sợ ngây người. Các cô thợ nhấc nhìn Nguyễn Thu Thu hồi lâu, rồi mới bừng tỉnh liên tục khen ngợi dáng người cô, Nguyễn Thu Thu thấy hơi thẹn thùng, vội vàng đánh trống lảng, ngồi trước bàn trang điểm, chờ bọn họ trang điểm cho cô.

Nhà tạo mẫu tóc tỏ vẻ tiếc nuối: "Đáng tiếc, nếu tóc cô dài ra tí nữa thì sẽ đẹp lắm." Mặc dù có tóc giả nhưng chất tóc thật của Nguyễn Thu Thu vẫn đẹp hơn.

Nhớ lại lúc trước đi cắt tóc để bảo đảm mình yên ổn, Nguyễn Thu Thu còn thấy hơi buồn cười.

Rốt cuộc là lúc ấy cô quyết tâm đến mức nào mới đi cắt tóc vậy.

Nguyễn Thu Thu liếc nhìn thư ký đang xem điện thoại, tò mò hỏi: "Tiếp theo mọi người định làm gì vậy? Nói với tôi một tiếng được không, để tôi còn chuẩn bị?"

Thư ký cắt điện thoại, giữ bí mật nghiêm ngặt, kiên quyết không lộ ra bất cứ chi tiết nào, lắc đầu.

"Cô đợi lát sẽ biết."

"Mọi người làm thế tôi thấp thỏm lắm đấy. Trình Tuyền đâu? Bảy giờ anh ấy đang ở đâu?"

Thư ký cười thần bí.

"Anh ấy là chú rể."

".... Được. "

Trang điểm xong, tóc cuộn lại, cài lên mấy nụ hoa tươi, đeo thêm khuyên tai và dây chuyền, Nguyễn Thu Thu nhìn gương mặt trong tấm gương trang điểm, chỉ còn thiếu nói chưa hóa thành hoa thủy tiên thôi, cô nhìn không dứt nổi khỏi tấm gương.

Thư ký tròn mắt, kinh diễm, không nhìn nổi chụp một đồng ảnh, nếu không phải thời gian không cho phép, cô thật sự muốn xoa xoa

mặt Nguyễn Thu Thu mấy cái. Chợt nhớ tới chính sự, cô vội vàng nhìn giờ, nói: "Trời ạ, sắp đến giờ rồi! Chúng ta mau đi thôi!"

Thư ký vừa nói, Nguyễn Thu Thu sợ nhớ: "Chúng ta đi đâu vậy?"

"Đương nhiên là nơi tổ chức rồi."

Tiệm áo cưới đã được bao hết, trong tiệm trừ nhân viên cửa hàng và thợ trang điểm thì chỉ còn hai người là Nguyễn Thu Thu và thư ký. Nhân viên cửa hàng đứng nhìn, thấy cô dâu xinh đẹp như vậy thì ai cũng vui mừng hớn hở, xung phong đi nâng váy, thư ký dắt Nguyễn Thu Thu đi về phía cánh cổng.

Thư ký nói: "Hôm nay, tôi sẽ đại diện cho nhà gái. Cô bỏ qua cho."

"Không sao, tôi không ngại."

Không ngờ còn được sắp đặt như thế, Nguyễn Thu Thu thật sự rất cảm động, cô và thư ký nhìn nhau cười một tiếng, khoảng cách của hai người vì hành động đó mà thân mật lên rất nhiều.

"Đừng căng thẳng, hôm nay hôn lễ nhất định sẽ thành công rất tốt đẹp. "

"Ừm." Nguyễn Thu Thu hồi hộp đến mức lòng bàn tay bắt đầu ra mồ hôi, cửa mở ra, cô sợ ngất người.

Trên bậc thang lót thảm đỏ, đầu cuối cùng của thảm đỏ là một chiếc xe hoa màu đen. Bác lái xe chuyên dụng của Trình Tuyền mặc âu phục giày da, đang đứng trước trước cửa xe, nở nụ cười với Nguyễn Thu Thu.

Đây chưa phải chuyện làm Nguyễn Thu Thu khiếp sợ nhất.

Chuyện khiến cô khiếp sợ nhất là đằng sau xe hoa là một hàng xe thể thao mà đem sang trọng, không chỉ là mấy chục chiếc đâu, xếp rất có trật tự. Nguyễn Thu Thu đã có thể tưởng tượng được lát nữa đội xe lái trên đường chính sẽ ồn ào thế nào.

Nguyễn Thu Thu lắp bắp hỏi "Đây là gì vậy?"

"Đội xe.."

"Đội xe? Tôi làm gì có người thân, lấy đâu ra nhiều xe như vậy?"

Thư ký vô cùng bình tĩnh nói: "Sếp nói, trong hôn lễ người khác có, chúng ta nhất định không thể thiếu. "

Tác giả có lời muốn nói: Tổng giám đốc bá đạo: Ít hơn một cái cũng không được.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 94

Editor: Hạ Cẩn

Cửa xe mở ra, Nguyễn Thu Thu ngồi trong xe hoa, cố gắng tự điều tiết cảm xúc để bớt căng thẳng.

Sáng nay còn ngồi tham gia hôn lễ của người khác thế mà đến giữa chiều mình đã làm cô dâu, có thể nói đây là bất ngờ siêu cấp siêu cấp lớn, lớn chưa từng có đối với cô. Tâm trạng Nguyễn Thu Thu vẫn đang rất phức tạp, cô cảm thấy chuyện này chẳng chân thật chút nào ——

Ấy vậy mà cô, sắp gả cho người khác?

Không chọn ngày lành, không tự mình chọn khách sạn, không hề ném thử đồ ăn xem có hợp khẩu vị không, không có người thân, không viết thiệp mời, không xoắn xuýt đi trang trí phòng cưới, càng không có chuyện chờ mong đến mắt ăn mắt ngủ.

Nhưng.

Nguyễn Thu Thu đặt tay lên đầu gối áo cưới, cảm xúc mềm mại không tưởng trong lòng bàn tay tựa như đám mây ở phía đám mây, tựa như kẹo đường bị ánh nắng chiếu vào, sắp hóa thành bọt nước rơi xuống mặt đất.

Cô ngửa đầu, cổ sức chớp chớp mắt, cổ nén nước mắt ngược trở về. Dù là thợ trang điểm có nói mấy món đồ trang điểm họ dùng chống nước vô cùng tốt, cô vẫn sợ làm nhòe mắt.

Bác lái xe nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, ôn hòa mỉm cười: "Đừng khóc, lập tức tới ngay. "

"Vâng." Nguyễn Thu Thu hít mũi một cái.

Đằng sau xe hoa, đoàn xe thể thao màu đen đi rất quy củ, đều nhịp, người không biết còn tưởng rằng con gái của ông trùm hay là vị đại ca nào đó kết hôn mới bày ra cảnh tượng hoành tráng như vậy. Lúc đỗ chờ đèn đỏ, Nguyễn Thu Thu liếc về phía hai bên đường, mọi người xung quanh đang ồ ạt cầm điện thoại di động lên, da mặt của cô mỏng, chớp mắt cái mặt đã đỏ tới tận mang tai.

Nhìn cách tổ chức rêu rao như thế này, chắc chắn là bọn Đồ Nam dạy Trình Tuyền!

Nếu không phải cô biết người bên ngoài không nhìn thấy mình, Nguyễn Thu Thu chỉ sợ mình sẽ ngồi bệt xuống sàn xe để trốn mắt.

Cô đã từng tưởng tượng khung cảnh hôn lễ của mình rất nhiều lần, nhưng xưa nay không ngờ tới, một ngày kia mình sẽ đến với dạng người như Trình Tuyền. Chỉ là mười phút đi xe ngắn ngủi, Nguyễn Thu Thu lại suy nghĩ rất nhiều. Trong đầu cô, ký ức kiếp trước và kiếp này đan xen, cảnh tượng trước mặt càng thêm không chân thật.

Tựa như trần ai lạc định*, cô sắp phải lập gia đình, sắp trở thành vợ của người ta.

* Chỉ sự tình sau khi trải qua rất nhiều khúc khuỷu biến hóa cuối cùng cũng xác định kết quả

Xe hoa chậm rãi dừng lại, bác tài xế cười nói: "Cô Nguyễn, chuẩn bị xong chưa? "

Cô Nguyễn?

Đây là lần đầu tiên ông xưng hô Nguyễn Thu Thu bằng từ để xưng hô với phụ nữ độc thân, Nguyễn Thu Thu ngẩn người, hốc mắt đỏ lên, lại khóc lần nữa.

"Ôi ôi, cô đừng khóc mà, lát nữa còn phải vui vẻ tham gia hôn lễ đó."

Đây là một biệt thự nghỉ dưỡng, ánh nắng thoải mái, tầm mắt khoáng đạt, phong cảnh đẹp không tưởng. Quả nhiên là Trình Tuyền vẫn có cùng một ý nghĩ với cô, không để nhân viên tới công ty đến tới tham gia hôn lễ của bọn họ. Hôn lễ mà Nguyễn Thu Thu luôn mong muốn chỉ là một hôn lễ không quá ồn ào, chỉ cần người nhà và những bạn bè thân nhất tới chứng kiến là đã quá đủ rồi.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Đội xe lần lượt dừng lại phía sau, xếp thành hàng ngũ rất chỉnh tề. Nguyễn Thu Thu quay đầu lại, lái xe của từng dãy thò đầu ra, vẫy tay với cô. Không biết là ai hô câu cô dâu đẹp quá, những người khác sôi nổi cười lên.

Ánh nắng hoàng hôn chiếu lên nước da tuyết trắng, tóc đen môi đỏ, thư ký cũng đi xuống từ một chiếc xe, giúp Nguyễn Thu Thu nâng áo cưới.

Lúc này, chỉ có hai người đi lên phía trước.

Là lão Mạnh và vợ lão.

Hai người nhìn Nguyễn Thu Thu từ trên xuống dưới, ánh mắt không dấu nổi sự kinh ngạc. Lão Mạnh sợ hãi than: "Đầu năm nay cô dâu nào cũng đẹp quá đi!"

"Lão Mạnh? Mọi người..."

"Hôm nay, chúng tôi chính là người nhà của cô." Vợ chồng lão Mạnh mặc lễ phục, trang điểm trông rất có tinh thần, thường ngày hai người bọn họ đều ghét nhất kiểu ăn mặc khuôn phép, hôm nay thật sự là lần đầu tiên bọn họ ăn mặc đường hoàng như thế.

Lão Mạnh tiến lên, để Nguyễn Thu Thu khoác tay lão, cười ha hả nói: "Đây cũng là gả con gái."

Nguyễn Thu Thu sững sờ.

"Đừng ngây người thế chứ, hôn lễ sắp bắt đầu rồi." Lão Mạnh ranh mãnh nháy mắt, "Cũng không thể khóc đâu đấy."

Lời Lão Mạnh vừa dứt, Nguyễn Thu Thu liền không kìm được, đỏ cả vành mắt, nước mắt ồ ạt chảy xuống. Sao cô có thể không khóc cơ chứ, đều tại Trình Tuyển cả, làm đám cưới thì phải thật vui vẻ mới phải, sao mọi người đều cứ chọc cô khóc thế, cô nhin nãy giờ rồi, bây giờ không nhin được nữa rồi.

Hai vợ chồng Lão Mạnh, còn cả thư ký và bác lái xe nữa cả bốn người đều luống cuống tay chân, vội vàng an ủi Nguyễn Thu Thu, giúp cô lau nước mắt, khuyên cô nín khóc.

Bọn họ càng nói vậy, Nguyễn Thu Thu càng không chịu được, khóc sắp thành người nước mắt luôn rồi.

Mấy người vây quanh cô dâu khuyên cô đừng khóc. Lúc này nếu bị người nào không biết chuyện nhìn thấy, e rằng người ta sẽ tưởng là cô dâu không tự nguyện muốn cưới, bị ép buộc mặc áo cưới mất.

Trời ạ, thật mất thể diện! Đã hơn hai mươi tuổi rồi, sao có thể khóc bù lu bù loa trước mặt mọi người như thế này?

Nguyễn Thu Thu bối rối, muốn che mặt lại, mọi người lại sợ làm hỏng lớp trang điểm, sững sốt không cho tay của cô đụng vào mặt, đổ dành cô như đổ con nít ba tuổi, cẩn thận từng li từng tí lau nước mắt cho cô.

Trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên một đoạn hồi ức xa xưa. Lúc đó, ba mẹ ly hôn, cô tự mình gắng gượng chống đỡ, thà rằng cắn răng đi làm công cho người ta cũng không muốn lấy tiền sinh hoạt bọn họ cho, cô mệt mỏi nằm trên giường trong phòng không muốn động đậy, cô nghe cô bé bên sát vách ngượng ngùng nói cha mẹ vì muốn chúc mừng sinh nhật cô bé mà chạy từ tỉnh bên cạnh tới, mua cho cô bé một chiếc bánh gato to đùng, muốn mời mọi người sang ăn cùng.

Mọi người vui vẻ bánh gato, Nguyễn Thu Thu lại từ chối nói nói mình đau bụng không muốn ăn, một mình nằm trên giường. Bên tai vang lên tiếng cười đùa, lúc đó cô cũng giống như hôm nay, cố nén nước mắt vào lòng.

Cô không muốn khóc trước mặt người khác.

Nhưng hôm nay không hiểu cô bị sao nữa, cứ như là tuyến lệ bị vỡ ra vậy, rõ ràng là một chuyện vui, sao lại không khổng chế được bản thân như này cơ chứ.

"Cô khoan hãy nói, mấy món đồ trang điểm này chống nước tốt thật này, khóc lâu như thế mà phấn lót không rơi một hạt nào luôn. Lúc về có thể cho người nhà mẹ đẻ là tôi đây xin một ít không ạ?" Lão Mạnh đùa Nguyễn Thu Thu, cô vừa khóc vừa cười.

Cuối cùng cô cũng nín khóc, cố gắng điều tiết lại tâm trạng.

"Thế này mới đúng. Hôm nay xinh đẹp như vậy, nên vui vẻ lên mới tốt." Thư ký cười nói.

Nguyễn Thu Thu ngẩng đầu, đột nhiên phát hiện một chiếc camera từ nãy đến giờ vẫn luôn ghi chép lại từng hành động nhỏ của cô, máy bay không người lái bay vù vù lên trời, ghi lại toàn bộ quá trình hôn lễ.

Tựa như là minh tinh bị phát hiện chuyện xấu, Nguyễn Thu Thu kinh hãi, vội vàng khoát khoát tay: "Không được quay, đoạn này không được quay, mau xuống đây!"

Nếu như để Trình Tuyền thấy cô khóc thảm thiết như thế, nhất định sẽ chế giễu cô đến chết mới thôi. Nguyễn Thu Thu sĩ diện, còn lâu mới bảo Trình Tuyền đi xóa.

Anh quay phim gật gật đầu.

"Được rồi!" Nói xong lại đưa ống kính đến gần hơn nữa, ghi lại các loại biến hóa biểu cảm của Nguyễn Thu Thu một cách rất trực quan.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Chắc có lẽ hôn lễ trên mặt cỏ này đã được chuẩn bị khá lâu. Bọn họ đi qua một con đường mòn, hai bên là rừng cây rậm rạp, Nguyễn Thu Thu cẩn thận kéo áo cưới, tránh cho váy cưới bị vướng vào cành lá nào đó, may là con đường này cũng đủ rộng rãi, đã sớm được sửa sang lại, bọn họ đi vòng vòng vào một lúc lâu, chỉ cần nhớ đến việc toàn bộ quá trình đều sẽ bị ống kính đi theo ghi lại, Nguyễn Thu Thu lại cố hết sức làm cho mình đoan trang ưu nhã.

Cô đứng thẳng lưng, nhỏ giọng hỏi: "Vẫn chưa đến à?"

Lão Mạnh nhỏ giọng trả lời: "Nhanh thôi, sao thế?"

"Tôi hơi đói bụng, sáng nay ăn ít quá."

Trong rừng bất thành linh vang lên giọng nói thâm thúy của anh quay phim: "Đối thoại cũng quay vào đó nhá."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Bây giờ cô chỉ muốn đuổi người quay phim ra xa xa chút.

Làn gió êm dịu lướt qua gò má, ánh nắng ấm áp tựa như muốn hòa tan lòng người. Đạo gần đây thời tiết không phải gió thổi phàn phật thì là âm u nặng nề, thỉnh thoảng lại mưa li ti, hiếm khi được hôm trời đẹp như này, lúc ở trong đám cưới Bạch Lung, Nguyễn Thu Thu cũng nghĩ nếu như có thể tổ chức hôn lễ ngoài trời thì chắc chắn sẽ rất tuyệt.

Như thế là có cảm ứng tâm linh vậy, cô và Trình Tuyền lại có cùng ý tưởng mới hay.

Đang miên man suy nghĩ, đường mòn đã hết, tầm mắt bỗng nhiên rộng rãi hẳn ra.

Nơi tổ chức đã sớm được trang trí xong xuôi, Đồ Nam, Phó Tử Trùng, Tiêu Phiền, ba người mặc trang phục phù rể, trịnh trọng đứng đó. Bọn họ nhìn thấy Nguyễn Thu Thu, hai mắt sáng lên, nhin không được reo hò nói: "Đến rồi đến rồi, cô dâu đến rồi! "

Lúc này trời đã tối dần, mặt trời đã dần lặn xuống, những áng mây nhuộm một màu đỏ cam xinh đẹp, đẹp đến nỗi khiến người ta phải nín thở vì sợ phá vỡ khung cảnh này. Cây trên bãi cỏ được quấn lên những dây đèn led nhấp nháy, không chỉ có vậy, chỗ ngồi, giàn hoa, tất cả đều phát ra ánh sáng, lấp lánh ánh sáng, vài cây hoa đào đã nở hoa, cánh hoa tươi đẹp nhẹ nhàng bay lả tả không khí rồi rơi xuống mặt đất. toàn bộ thế giới trước mắt dường như bị nhuộm bởi ánh nắng xinh đẹp mờ nhạt của mặt trời đang lặn, khiến cho người ta không khỏi nghi ngờ tự hỏi, đây có phải nhân gian mà họ sống không, hay chẳng bọn họ đã đi nhầm vào nào trên thiên đường rồi?

Thế giới yên tĩnh.

Nguyễn Thu Thu đứng tại chỗ.

Ở phía cuối vầng sáng làm lòng người say đắm này, một bóng người thon dài đứng nguyên tại chỗ, anh nhìn Nguyễn Thu Thu không chớp mắt, thế mà nhất thời quên mất chuyện tiếp theo mình cần làm.

Đồ Nam nhỏ giọng nhắc nhở: "Đại boss, mau đi lên nào."

Lão Mạnh cũng nhắc nhở Nguyễn Thu Thu: "Đi theo tôi về phía trước."

Nguyễn Thu Thu lấy lại tinh thần, vội vàng cất bước, đứng ở tận cùng vũ trụ, Trình Tuyền cũng bắt đầu cất bước đi về phía cô. Con đường này sao lại dài đến thế, Nguyễn Thu Thu chỉ cảm thấy, mình đã đi rất lâu rồi mà sao vẫn chưa đến được trước mặt Trình Tuyền.

Cô nâng váy cười, chạy chậm về phía Trình Tuyền.

Áo cưới màu trắng tựa như đang bay lên, phảng phất như muốn thoát xác thành tiên, biến mất khỏi nhân gian.

Trong tiếng tiếng kinh hô của đám phù rỗi, Nguyễn Thu Thu không cẩn thận dẫm lên một góc vải, suýt nữa ngã nhào trên đất. Cũng may Trình Tuyền nhanh tay hơn cô, thế giới bỗng nhiên đảo ngược, Nguyễn Thu Thu đã rơi vào lòng ngực của Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu sốt sáng ngắc đầu, Trình Tuyền hỏi: "Sao thế? Chân có bị thương không?"

Cô bối rối lắc đầu.

Hai người đứng thẳng người lên, Nguyễn Thu Thu nhỏ giọng hỏi "Tiếp theo phải làm gì vậy?" Nhìn qua, không có người chứng hôn.

Trình Tuyền lấy ra một hộp nhẫn từ trong túi, vẻ mặt bình tĩnh, tựa như đang sắp xếp công việc, nói cho Nguyễn Thu Thu quá trình.

"Tiếp theo, em chỉ cần nói, em bằng lòng."

"Đây không phải là ép mua ép bán sao? Nếu như em nói không bằng lòng thì sao?" Nguyễn Thu Thu bình tĩnh rồi, còn có tâm trạng

nói đùa nữa kìa.

Trình Tuyền bình tĩnh nói: "Không cho phép. "

Nói rồi anh lấy chiếc nhẫn nam từ trong hộp ra, nói: "Đeo lên cho anh."

Nguyễn Thu Thu: "???"

Bá đạo đến mức này rồi à?

Đám người vây xem thấy cảnh chú rể lấy nhẫn cưới ra ép cô dâu đeo cho mình, cả đám be like .

Đây chẳng phải là ép cưới à! Ông chủ của bọn họ quá không có tiền đồ!

Nguyễn Thu Thu buồn cười cầm lấy chiếc nhẫn nam. Cô nghiêm trang hỏi Trình Tuyền: "Em sẽ hạn chế không cho anh ăn đồ ăn vặt, sẽ nổi giận vô cớ bất thành linh, sẽ tức giận đánh anh, sẽ khiến anh không được tự do như bây giờ."

Cho nên, Trình Tuyền tiên sinh, anh có bằng lòng gả cho em không?"

Tác giả có lời muốn nói: Tui không viết sai đâu, là gả đó.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 95

Editor: Hạ Cẩn

Nghe lời cầu hôn của cô dâu, chú rể trầm tư.

Nguyễn Thu Thu: "?"

Ấy, cái thằng này, không giận cơ à?

Không phải chứ, chẳng lẽ anh tình nguyện từ bỏ cô, vì ăn?

Nguyễn Thu Thu bắt đầu nảy sinh nghi ngờ cực lớn với mị lực của bản thân, lớn đến mức cô hoài nghi Trình Tuyển rất cuộc muốn cưới vợ hay muốn cưới đầu bếp.

Mấy người đứng xung quanh hóng hớt cũng bắt đầu thấy kinh hãi, sợ Trình Tuyển đổi ý nghĩ lúc này. Ai cũng hồi hộp chỉ hận không thể chạy ra dí đầu anh. Ông chủ à, ra sức một chút được không! Không giác ngộ ra được cái gì à!

Trình Tuyển: "..."

Nguyễn Thu Thu: "...?"

Đúng lúc này, trên đầu cô chợt vang lên tiếng máy bay trực thăng, Nguyễn Thu Thu ngẩng đầu lên theo phản xạ, những cánh

hoa đào lướt nhẹ trên không trung, rơi xuống mặt đất. Cô đưa tay ra, vài cánh hoa mềm mại rơi vào lòng bàn tay, màu sắc đỏ hồng đẹp mắt.

Một cơn mưa hoa đào.

Âm thanh ồm ào của động cơ trực thăng gần như át hết tiếng của hai người, những người khác không thể nghe rõ họ đang nói gì chỉ có thể nhìn thấy hai người bọn họ bốn mắt nhìn nhau, Trình Tuyền cúi đầu xuống, nắm chặt ngón tay của cô, nhẹ nhàng nói: "Nghe nói, cô dâu dưới trần có thể cưới vào ban ngày, còn cô dâu do yêu tinh hóa thành thì phải đợi sau khi mặt trời lặn, như vậy mới có thể mang theo cô ấy bước qua Minh Hà, cùng nhau trở về nhà."

"Anh sợ em chạy mất."

Nhất thời, Nguyễn Thu Thu cũng không biết nên nói cái gì, chỉ kinh ngạc nhìn anh. Thì ra Trình Tuyền không đồng ý là vì sợ cô giống như tân nương trong truyền thuyết quỷ hôn, biến mất trong ánh chiều tà.

Nguyễn Thu Thu vừa cảm động lại vừa buồn cười.

Cô tức giận trừng mắt nhìn Trình Tuyền: "Đã nói rồi, em là tiên nữ."

Trình Tuyền vươn tay. Ngón tay anh thon dài, lòng bàn tay có vết chai thật mỏng, đôi tay này đã từng đưa về phía cô rất nhiều lần nhưng chưa bao giờ long trọng ý nghĩa như giờ phút này. Nguyễn Thu Thu cầm lấy chiếc nhẫn nam kia, cẩn thận đeo lên cho Trình Tuyền.

Bởi vì hồi hộp, tay cô hơi run, hít sâu mấy lần mới có dũng khí tiếp tục. Trình Tuyền làm việc nhanh hơn cô nhiều, trực tiếp nắm chặt tay Nguyễn Thu Thu, kéo tay cô đeo nhẫn lên cho mình.

Bàn tay anh lạnh buốt, rõ ràng là không có bình tĩnh ung dung như vẻ bề ngoài.

Tay Nguyễn Thu Thu chạm vào kẽ tay anh, lúc này mới lắp bắp hỏi: "Được, được chưa?"

Trình Tuyền bình tĩnh chỉ huy "Tiếp theo, không được cử động."

Anh lại móc ra một chiếc nhẫn nữ, trong lúc trang trọng như vậy, Nguyễn Thu Thu chợt bật cười. Cô chỉ vào chiếc nhẫn trong tay Trình Tuyền, dờ khóc dờ cười hỏi "Tại sao có thể có chiếc nhẫn khủng bố như thế"

Nói đúng ra là kim cương trên nhẫn, đại khái là lớn ngang trứng bồ câu trong truyền thuyết, sáng mù mắt bảo bảo rồi.

Có thể làm ra một chiếc nhẫn kim cương có đầy khí thế của mấy tên nhà giàu mới nổi như này, còn là ai được nữa.

Đẹp thì cũng đẹp thật, nhưng....

Thật sự quá lớn!

Trình Tuyền tựa như phát hiện sai lầm nghiêm trọng trong công việc, sắc mặt hơi là lạ. Dựa theo nghiên cứu của anh, mấy tổng giám đốc bá đạo trong truyện đều sẽ tặng nữ chính một cái nhẫn kim cương lớn bằng trứng bồ câu, chẳng lẽ chẳng lẽ kỹ thuật mài không tốt, Nguyễn Thu Thu không thích?

Máy bay trực thăng vẫn đang thả cánh hoa, những người khác chỉ nghe được tiếng vang ầm ầm, nhìn được khẩu hình đóng mở của hai người nhưng không thể nghe được người họ đang nói chuyện gì, làm bọn họ thấy lo lắng không thôi.

Trình Tuyền yên lặng một lát, tựa như xì hơi, giọng nói khó nén mắt mát.

"Em không muốn cưới anh sao?"

Gương này của anh anh xinh đẹp không tưởng nổi, trông mắt cúi thấp xuống, giống như cô vợ nhỏ đang phải chịu ảm ức, đáng thương đến mức khiến lòng Nguyễn Thu Thu mềm nhũn. Nhìn tình hình này, nếu Trình Tuyền mà mặc áo cưới chắc cũng sẽ không ai cảm thấy gì khác thường.

"Nào có, em đâu có từ chối anh."

"Vậy được rồi."

Trình Tuyền trực tiếp cầm lấy tay cô, đeo nhẫn lên.

Nguyễn Thu Thu vội vàng ngăn lại: "Chờ chút! Anh còn chưa hỏi em có bằng lòng không mà!"

Trình Tuyền: "Anh không muốn hỏi."

Nguyễn Thu Thu: "?"

Trình Tuyền nói: "Anh không muốn nghe thấy khả năng thứ hai, nếu không, anh sẽ không thể đơn phương tình nguyện mà bảo em không thể rời bỏ anh."

"..."

"..."

Nguyễn Thu Thu nghĩ, quả nhiên cô bị Trình Tuyền trối lại rồi. Cô không thể nào nói ra chữ "không" được rồi.

Cô ngẩng đầu, nhìn Trình Tuyền chăm chú, trong mắt như có hàng vạn ngôi sao nhỏ đang nhấp nháy: "VẬY anh nghe rõ đây --

Em bằng lòng."

Khoảng cách của hai người gần rất gần.

Mọi người nín thở chờ hai người hôn nhau, chú quay phim nhìn hai người bọn họ chăm chăm, suýt nữa thì quên mất chỉnh tiêu cự. Máy tên đàn ông độc thân như Đồ Nam lại càng kích động, nước mắt rưng rưng, tựa như đã chứng minh được giả thuyết Goldbach, hận không thể vỗ tay reo hò: "Quả nhiên đại boss không phải sinh sản vô tính!"

*Giả thuyết Goldbach do nhà toán học người Đức Christian Goldbach nêu ra vào năm 1742 trong một lá thư gửi tới Leonhard Euler, là một trong những bài toán lâu dài và nổi tiếng còn chưa giải được trong lý thuyết số nói riêng và toán học nói chung.

Thư ký: "..."

Mắt thấy Trình Tuyền sắp hôn mình, đúng lúc này, hoa đào rơi vào chóp mũi Nguyễn Thu Thu. mũi cô ngửa lên, không thể không chế, hắt xì một cái.

"Hắt xì!"

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ vô tội: "Xin lỗi."

Màn rải hoa kết thúc, máy bay trực thăng rời đi, tựa như một giấc mộng đã đến hồi kết, Nguyễn Thu Thu tranh thủ thời gian nói với Trình Tuyền: "Nhanh nhanh nhanh, mau đeo nhẫn lên." Nghi thức trao nhẫn của bọn họ vẫn chưa hoàn thành đâu.

Trình Tuyền đeo nhẫn lên cho cô, nhìn viên kim cương to đùng bác đại trên mu bàn tay, Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên có ảo giác mình như nhà giàu mới nổi.

Trình Tuyền không thể hôn cô, đang muốn cúi đầu xuống, lại nghe thấy tiếng pháo hoa nổ đùng đùng đùng bên tai, cắt ngang anh.

Mấy tên đàn ông độc thân mừng rỡ phát ra tiếng chó sủa, tung bùng bắn pháo hoa lên người cô dâu chú rể.

"Tân hôn hạnh phúc!!"

Bị pháo hoa bắn đầy mặt, Nguyễn Thu Thu vô cùng ngạc nhiên quay mặt chỗ khác, lại chợt bắt gặp ống kính cách cô không xa, đoán chừng là đã quay trọn phản ứng và gương mặt tấu hài vừa rồi của cô.

"..." Trình Tuyền sâu kín nhìn về phía Đồ Nam.

Bọn Đồ Nam rút cổ lại, thì thầm: "Hình như, bắn hơi sớm?"

Đáp lại bọn họ là cái nhìn chăm chú "thân thiện" của Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu vuốt vuốt bụng, nói: "Có gì ăn không? Em đói."

Trình Tuyền: "Nhưng..."

Nguyễn Thu Thu: "Ừm? Anh muốn nói gì?"

Nhưng, tiếp theo không phải là đưa vào động phòng sao? Ông chủ Trình yên lặng nhìn Nguyễn Thu Thu chăm chú, hi vọng cô có thể hiểu ý của anh. Nhưng, Nguyễn Thu Thu lại hiểu lầm, nói: "Không sao, hôm nay muốn ăn bao nhiêu thì cứ ăn."

Trình Tuyền lại bắt đầu trầm tư.

Quả nhiên, lẽ ra anh phải tổ chức theo kiểu truyền thống của kiểu Trung Quốc, nếu vậy là có thể mang thẳng Nguyễn Thu Thu đi rồi.

Bọn Đồ Nam đã chuẩn bị Champagne và các loại đồ nướng, món lót dạ. Bụng Nguyễn Thu Thu đã kêu réo rất từ lâu, bê váy cưới chạy đi tìm đồ ăn, cười toe toét với mọi người, ăn quên hết trời đất trăng sao, quên luôn cả chú rể.

Nguyễn Thu Thu ăn no nằm phân, bỗng nhiên nhớ ra, Trình Tuyền vậy mà không có bên cạnh cô.

Phó Tử Trừng cẩn thận xoay vai cô.

Nguyễn Thu Thu mờ mịt quay đầu lại, nhìn thấy người vừa rồi còn ra vẻ tàn khốc bá đạo- tổng giám đốc Trình yên lặng đứng dưới tàng cây, vắng vẻ thê lương, thảm thương đau đớn, chỉ còn thiếu mỗi ít ánh đèn sân khấu, mở thêm bài hát Cải thìa nhỏ là đủ bộ.

Cải thìa Trình cô đơn mất mát cúi đầu nhìn đất, nhìn cứ như bị ai bỏ rơi vậy.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Lạ lòng hem, hôm nay Trình Tuyền lạ thế?

Cô bê mấy miếng bánh gato nhỏ bước đến. Mọi người đang vui vẻ cười đùa, chơi rất vui vẻ, lại nổi lên mỗi Trình Tuyền cô độc ở bên này.

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Anh sao thế? Sao ăn gì?"

Sau đầu Trình Tuyền lòi ra mấy sợi tóc lỏng lẻo, mệt mỏi gục đầu xuống, gương mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ không được như ý.

Nguyễn Thu Thu: "?"

Trình Tuyền nói: "Anh thấy cơ thể hơi khó chịu, em có thể cùng anh lên tầng lấy thuốc không?"

"A, được."

Nguyễn Thu Thu kéo chiếc áo cưới dài, cùng Trình Tuyền đi lên tầng. Ngắm ngẫm quan sát toàn bộ quá trình, mấy tên đàn ông độc thân lập tức như nhìn thấy quỷ: "Mọi người nhìn thấy gì không? Mọi người nhìn thấy nét mặt của ông chủ không? Anh ấy còn là người không, lão sói vầy đuôi giả bộ thỏ trắng thuần khiết?"

Thư ký liếc Đồ Nam: "Đàn ông vì người mình yêu mà thay đổi, có gì lạ à?"

Đồ Nam ưỡn ngực mặt dày: "Anh cũng có thể làm bé thỏ trắng của một mình em."

Thư ký: "Cách xa tôi ra, chó điên.""

....

Nguyễn Thu Thu đi cùng Trình Tuyền lên lầu. Biệt thự có tất cả ba tầng, mỗi tầng đều chỗ nghỉ ngơi, Trình Tuyền nắm tay cô, dắt cô

lên tầng ba, áo cưới trắng muốt xoay tròn trên bậc thang màu đỏ, cực đẹp.

Trình Tuyền đẩy cửa một căn phòng, kéo Nguyễn Thu Thu vào, đóng cửa.

Nguyễn Thu Thu hậu tri hậu giác nhận ra chỗ khác lạ: "Đóng cửa làm gì? "

Ánh mắt Trình Tuyền lơ đãng: "Sợ người khác tùy tiện vào."

Chỗ này anh đã sớm mua lại, phòng cũng đã trang trí xong, ai là lão sói vẫy đuôi, ai lại là bé thỏ trắng, còn chưa biết đâu.

Tủ rượu trong phòng bày mấy chai rượu, Nguyễn Thu Thu bước đến lấy ra lấy chai rượu và một ly rượu, cố gắng để mình bình tĩnh lại. Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhìn ánh mắt Trình Tuyền, cô sao có thể không biết.

Cô dùng chân đạp giày cao gót ra để tiện đi lại.

Dưới ánh đèn, đôi chân trắng nõn của Nguyễn Thu Thu đạp trên thảm, lộ ra ngón chân nhỏ nhắn đáng yêu.

Ánh mắt Trình Tuyền rơi vào chân cô, không thể dứt ra.

Nguyễn Thu Thu nhận thấy cái nhìn chăm chú của anh, vội vàng thu chân lại, ngồi bệt xuống đất. Cũng may áo cưới xõa tung phức tạp, hoàn toàn che khuất được hai chân cô. Cô kéo Trình Tuyền ngồi xuống, ngồi xuống, bấy giờ mới khui rượu, đặt ly không trước mặt hai người.

Nguyễn Thu Thu rót cho Trình Tuyền một ly đầy ắp, suýt nữa thì rượu tràn ra ngoài.

"Anh một ly."

Cô lại rót cho mình ly rượu cao chừng nửa cái móng tay, không đủ nhét kẽ răng.

"Em một ly."

Chuyện Nguyễn Thu Thu muốn chuốc say Trình Tuyền, có thể nói là lòng dạ Tư Mã Chiêu, ai ai cũng biết.

Trình Tuyền ngồi dưới đất, một tay chống trên mặt thảm, nhìn Nguyễn Thu Thu.

Anh chậm rãi hỏi: "Em muốn chuốc say anh à?"

Nguyễn Thu Thu ha ha cười khan: "Nào có.... "

"Nhưng anh say rồi."

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 96

Editor: Hạ Cẩn

Trình Tuyền nói một câu thật thật giả giả, làm mặt Nguyễn Thu Thu đột nhiên đỏ bừng lên như vừa tu xong một hộp Vodka, bốc khói nghi ngút, ngay cả phần cổ dưới tai cũng không ngoại lệ, khiến người ra không khỏi liên tưởng đến những đóa hồng đang chớm nở trên làn da trắng nõn.

"Anh nói bậy cái gì thế....quả nhiên là say rồi." Cô nhỏ giọng lầu bầu.

Trình Tuyền chỉ lẳng lặng nhìn cô chăm chú, nhìn không chớp mắt, anh cứ nhìn như vậy khiến Nguyễn Thu Thu thấy không tự nhiên chút nào.

Nghe nói sau khi đàn ông uống nhiều rượu sẽ không dễ dàng làm loạn, Nguyễn Thu Thu quyết tâm muốn chuốc say Trình Tuyền. Cô nâng ly đưa cho Trình Tuyền, nói: "Anh uống đi."

Trình Tuyền không từ chối.

Anh cầm ly rượu lên ngửa đầu uống cạn, hầu kết nhấp nhô trên dưới. Cổ áo mở rộng khiến nhìn anh nhiều thêm mấy phần gợi cảm khiến người khác miệt mài ngắm nhìn.

"..."

Nguyễn Thu Thu mất tự nhiên quay mặt đi chỗ khác, ly rượu trong tay bị cô siết chặt, trên ngón tay cô còn mang theo "Trứng bò câu" vĩ đại, thoạt nhìn khiến tay cô tấu hài hơn hẳn.

Cô rút chiếc nhẫn trong tay ra, đặt lên bàn, ra vẻ bình tĩnh nói:
"Tối nay chúng ta không về nhà sao?"

"Ừm."

"VẬY....Em ngủ trong phòng này, anh sang phòng khác ngủ a a a anh làm gì thế!"

Nguyễn Thu Thu hoảng hốt che mắt, một tay chỉ vào Trình Tuyền.

Đối mặt với sự chỉ trích của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền cởi áo khoác ra, đặt lên khuỷu tay, vặn cởi ra một cái cúc áo, khó chịu điều chỉnh cỡ cổ áo.

Anh khó hiểu nhìn Nguyễn Thu Thu đang ngạc nhiên: "Mặc âu phục khó chịu, nên cởi áo khoác."

Quen mặc áo hoodie rồi, giờ lại mặc kiểu quần áo vải vóc tinh tế bó sát cơ thể này, làm sao mà thoải mái cho được, Trình Tuyền nhún mày, tiếp tục cởi cúc áo ở ống tay ra để cho thoáng chút.

Nguyễn Thu Thu cảnh giác nhìn chằm chằm từng cử động của anh từ đầu đến cuối, tựa như mèo hoang đang ngó chừng muốn đi lên trước mặt con người, cái đuôi có thể xù lông dựng thẳng lên bất cứ lúc nào.

Trình Tuyền hỏi "Em không không thay quần áo à?"

"Tại sao em phải thay quần áo!"

Nói rồi, Nguyễn Thu Thu lùi lại một bước, suýt nữa bị vạt váy làm cho trượt ngã một phát, cô lão đảo bám vào cái bàn, cuối cùng miễn cưỡng đứng vững được.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Nhìn tình hình này, chắc chắn cần phải đi thay quần áo rồi, nhớ đâu té ngã thì khó coi chết.

Trong tủ treo quần áo có áo ngủ, Nguyễn Thu Thu mở ra, lục tìm một bộ quần áo bảo thủ kín mít, cô phát phát tay với Trình Tuyền, nói: "Anh ra ngoài đi, em phải thay quần áo."

Trình Tuyền bình tĩnh nói: "Anh giúp em."

"Ai cần anh giúp!" Nguyễn Thu Thu lại xù lông.

Đẩy Trình Tuyền ra ngoài cửa xong, bấy giờ Nguyễn Thu Thu mới bình tĩnh bắt đầu thay quần áo được. Lúc mặc áo cưới có thư ký giúp đỡ nên Nguyễn Thu Thu chẳng thấy mệt mỏi gì, đến lúc đứng đây cởi áo cưới mới biết áo cưới vừa nặng lại vừa to, còn có một cái khóa kéo thách thức người mặc ở sau lưng, Nguyễn Thu Thu mệt mỏi rồi, không tài nào kéo được cái khóa kia xuống, lúc này cô thật sự là gấp đến nỗi muốn cầm kéo cắt áo cưới để chui ra ngoài rồi.

Nguyễn Thu Thu lặn lội một hồi lâu mà vẫn không làm gì được cái khóa kia, không còn cách nào khác, cô đành phải hăng giọng gọi: "Cái đó, Trình Tuyền, anh vào đây giúp em với."

Cửa đẩy ra.

Trình Tuyền đi tới, nửa ngòai trên mặt đất, nghe theo Nguyễn Thu Thu ra hiệu, giúp kéo khóa kéo xuống. Ngón tay anh thon dài, đầu ngón tay có vài vết chai mỏng, lúc kéo khóa, bàn tay cọ vào phần lưng trắng nõn của Nguyễn Thu Thu tựa như đang vẽ một đường thẳng, chậm rãi trượt xuống dưới.

Nguyễn Thu Thu cứng đờ, thẳng lưng, căng thẳng không dám động đậy: "Anh nhanh lên chút."

Trình Tuyền chậm rãi ừ.

Khoảnh khắc chờ đợi thật sự quá mệt nhọc. Bởi vì căng thẳng, thần kinh Nguyễn Thu Thu mất cảm dị thường, móng tay nhẹ nhàng vẽ trên làn da của cô, khiến cô bất giác run rẩy. Nguyễn Thu Thu cố gắng làm mình tỏ ra vô cùng phi thường bình tĩnh, lúc này mới hỏi: "Xong chưa?"

Trình Tuyền chậm chạp không trả lời. Nguyễn Thu Thu có thể cảm nhận được một ánh mắt nóng rực lưu luyến ở phía sau lưng đang nhìn mình chằm chằm.

"Anh về phòng mình ngủ đi, em cũng buồn ngủ rồi."

Nguyễn Thu Thu không dám quay đầu nhìn Trình Tuyền.

Vào giờ phút như thế này, Nguyễn Thu Thu túng quẫn muốn chết, cô yên lặng phỉ nhổ mình cứ đến lúc quan trọng là cứ y như cái xe bị tuột xích, cố gắng trốn thoát khỏi tầm mắt của Trình Tuyền.

Cổ tay mềm mại trắng nõn đột nhiên bị kéo lại, Nguyễn Thu Thu không thể động đậy.

"...." Không phải không thể mà là không dám!

Sau lưng truyền đến giọng Trình Tuyền ung dung hỏi thăm:
"Rượu cũng uống rồi, em còn muốn đi đâu đây?"

"Em không hiểu anh đang nói gì?"

"Không sao, đợi lát nữa rồi sẽ hiểu."

"!"

Nguyễn Thu Thu sửng sờ, chưa kịp load xong câu nói của anh, cổ tay đã bị kéo nhẹ một cái, tầm mắt xoay chuyển điên đảo, cô không kịp phản ứng lại đã bị mất thăng bằng rơi xuống chiếc giường lớn mềm mại, trước mắt cô là chiếc đèn treo trên trần nhà, ánh đèn màu da cam tỏa ra vàng sáng mờ hồ, càng nhìn càng mờ ảo.

Cô kinh ngạc hô lên, đang muốn phản kháng, Trình Tuyền cúi người xuống, hôn lên môi cô.

"Ưm ưm ưm....."

Mùi rượu cay độc xộc lên, kích thích thần kinh của cô. Nguyễn Thu Thu tựa như cá ướp muối giãy lên giãy xuống mấy lần, lại bị anh cạy môi ra, tiếp tục hôn sâu hơn.

Hơi thở anh nóng rực tựa như một đồng lửa, đốt vào tận từng dây thần kinh của Nguyễn Thu Thu. Cô không kiềm chế được vịn vịn thoát ra, bên tai lại truyền đến giọng Trình Tuyền trầm thấp đã hơi khàn khàn, như là đang đè nặng yết hầu xuống để gọi tên cô:
"Thu Thu...."

Nguyễn Thu Thu sắp bị cái hôn này của anh làm cho không thở nổi rồi, cô không nhịn được yếu ớt hừ nhẹ, thế nhưng lại bị đối phương xem như là ngầm đồng ý

Hai má cô càng thêm phiếm hồng, áo cưới trắng tinh đã có chút lộn xộn ở phần đầu vai, da thịt xinh đẹp trước ngực như ẩn như hiện, cái này khiến người khác nhìn vào cảm thấy vô cùng... dễ bắt nạt. Trình Tuyền không nhịn nổi bóp chặt cái eo nhỏ nhắn của cô để cô đỡ chớ lộn xộn.

Anh dùng một tay giật mất chiếc cúc áo của mình, chiếc hôn thuận theo khoe môi trượt xuống chiếc cô mềm mại.

Lần này, bác nông dân Trình Tuyền đã có thể quang minh chính đại để lại mấy quả dâu đỏ rực rồi.

Nguyễn Thu Thu then thùng luồng cuống, làn da hiện lên màu hồng phấn, y như một con tôm, chỉ muốn co mình lại cho bớt việc.

Áo cưới tinh khôi chẳng biết đã bị bong ra thành từng mảnh từ lúc nào, lộn xộn rơi xuống đất, nhăn nhăn nhúm nhúm, rất rõ ràng là bị người nào đó mạnh mẽ nhào nặn qua rất nhiều lần. Suốt cả quá trình, Nguyễn Thu Thu vẫn luôn mơ mơ màng màng, phảng phất như là cô mới là người uống rượu nhiều nhất, bị Trình Tuyền lừa gạt, chuyện gì cũng phải dựa vào anh.

Dưới ánh đèn mờ, hai người trên giường dính chặt vào nhau.

Lúc này mới nhận ra được Trình Tuyền thật ra là một con sói già thì cũng đã muộn.

Bình thường không mặn không nhạt như con rùa đen thế mà lên giường một cái là y như rằng biến thành một người khác, khiến Nguyễn Thu Thu cũng thấy hơi hơi sợ rồi. Cô tựa như một món ăn cực phẩm đang được đặt trên bàn ăn đợi được thưởng thức, đối phương nhìn cũng đủ rồi, nghe cũng nghe đủ rồi, lướt qua liền thôi

ném ném, sau khi cảm nhận được mùi vị tốt đẹp là lập tức lộ ra bộ mặt thật, nuốt sạch cô vào bụng.

Nguyễn Thu Thu đau quá nên khóc.

Cô khóc rất lợi hại, khóc còn đáng thương hơn cả lúc bước xuống xe hoa sáng nay. Nước mắt đã chảy rơi xuống, thế mà Trình Tuyền ngoài miệng dỗ dành cô, dịu dàng hôn cô, hôn lên mí mắt có ý muốn vỗ về tâm trạng cho cô nhưng bản thân lại không hề dừng lại.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, mấy quyển sách 18+ kia đều lừa gạt người ta, nói cái gì mà chỉ cần chờ một lúc là sướng như lên mây, cái gì mà sung sướng không gì sánh bằng.

Thời khắc này cô chỉ đập bay Trình Tuyền xuống dưới, cô còn muốn tấn Trình Tuyền một trận để cái thằng ranh vô tình vô nghĩa cố tình gây sự này biết được cô khó chịu đến mức nào. Chỉ là cả người cô không còn tí sức nào cả, cứ như là xương cốt toàn thân bị rút đi hết rồi vậy, ngay cả nói còn nói không lên lời nữa là đánh đấm.

Cuối cùng, cô chỉ có thể khóc lóc cắn bả vai Trình Tuyền.

... Bị thương chính là, hình như Trình Tuyền, càng hưng phấn hơn.

Anh hôn lên môi cô.

Thừa dịp Nguyễn Thu Thu bất lực phản kháng, giọng anh khàn khàn vang lên bên tai cô.

"Gọi Tuyền ca ca. "

....

Một đêm không ngủ.

Cảm giác như bị mấy chục cái bánh qua lại nghiền nát, Nguyễn Thu Thu sắp phi thẳng thành tiên rồi, cô mở to mắt, gương mặt xinh đẹp của Trình Tuyền lúc ẩn lúc hiện trước mặt cô, xuân phong đặc ý không che giấu được.

Chuyện này khiến Nguyễn Thu Thu cực kỳ khó chịu, cực kỳ cực kỳ khó chịu.

Bởi vì phần nộ, trên người lại hồi phục sức lực, phản ứng đầu tiên chính là, đá Trình Tuyền xuống đất!

Bịch một tiếng, Trình Tuyền chưa kịp phản ứng đã bị đập xuống giường.

Trình Tuyền: ".... "

Nguyễn Thu Thu trợn mắt nhìn: "Không biết xấu hổ! Đồ lưu manh! "

Chỉ cần nghĩ đến việc tối hôm qua người nào đó bắt cô gọi Tuyền ca ca, mặt Nguyễn Thu Thu đã lại đỏ đến mức sắp đun sôi được một một quả trứng gà. Cô chậm rãi nhấc một góc chăn lên, quả nhiên, không một mảnh vải.

Nguyễn Thu Thu vội vàng níu chặt chăn mền.

"Em muốn thay quần áo, ra ngoài ra ngoài ra ngoài!"

Trình Tuyền mặc lên một bộ áo ngủ rộng thùng thình, chậm rãi lết vào phòng tắm rửa mặt.

Nguyễn Thu Thu vội vàng cầm quần áo lên. Tối hôm qua, đáng chết, cô tính sai rồi, không thể giữ vững phòng tuyến cuối cùng. Trong đầu của cô bỗng nhiên hiển hiện lên bộ dáng của Trình Tuyền tối hôm qua, gương mặt xinh đẹp nhuộm lên vài phần sắc dục, lộ ra động lòng người dị thường, khiến Nguyễn Thu Thu không dờn nổi mắt. Cô ngây người, quên cả chuyện phản kháng Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu ảo não vỗ vỗ đầu của mình, tỉnh táo lại đi con!

Sắc đẹp hại người mà.

Nguyễn Thu Thu mặt không đổi sắc đi thay quần áo. Cô vẫn đang đắm chìm trong cảm giác xấu hổ của bản thân, không tài nào đi ra được. Cả người cô vừa tê vừa đau, mấy quả dâu trên cổ không thể không dùng cổ áo cao để che đi được.

Vội vàng không kịp chuẩn bị địa, cửa phòng tắm đột nhiên bị mở ra.

Trình Tuyền nói: "Đúng rồi, em có cần..."

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Nguyễn Thu Thu mới mặc vào một nửa quần áo, nửa vớ vẫn đang kẹt lại. Cô ngạc nhiên nhìn về phía Trình Tuyền, sắc mặt cứng lại.

Thời gian dừng lại tại giờ phút này.

Trình Tuyền: "Em dọa anh."

Nguyễn Thu Thu: "??? Anh có phải người hay không hả?"

Ông chủ Trình cuối cùng vẫn không thể trốn nổi số mệnh bị ăn
đập.

... Aizz.

*Lời editor: Ở nhà nghỉ dịch chán quá mà 𑂔𑂔𑂔 𑂔𑂔𑂔 𑂔𑂔𑂔.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 97

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Trở về từ biệt thự, tất cả mọi người đều không ở đây dẫn đến việc cả hành trình Nguyễn Thu Thu vẫn luôn duy trì một khoảng cách nhất định với Trình Tuyền.

Sau đêm nọ, mỗi khi Nguyễn Thu Thu nhìn thấy Trình Tuyền là lại thấy cả người không được tự nhiên, thậm chí có lúc cô còn muốn dọn ra ngoài, cách Trình Tuyền xa xa một chút.

Trứng bồ câu được Nguyễn Thu Thu cất vào trong tủ, cô cũng đâu thể đeo một cái nhẫn kim cương to chà bá như thế đi tới đi lui được. Còn Trình Tuyền lại rất bình tĩnh, ban đêm như cảm thú, ban ngày thì là một thằng cha mát dại. Nói tóm lại, chẳng có lúc nào là con người cả.

Áo cưới cũng được cất lại vào tủ. May mà trong phòng còn có có mấy cái ngăn tủ lớn nên cô mới có chỗ mà treo áo cưới vào. Cô mở cửa tủ, nhìn chiếc áo cưới trắng muốt đang treo bên trong, giờ cô vẫn còn nhớ được cảm giác ngọt ngào lúc mặc nó trên người.

Nguyễn Thu Thu nhất thời hoảng hốt.

Lần này, cô thật sự giả cho Trình Tuyền rồi? Không phải là đám cưới hình thức, không phải Trình Tuyền cùng người khác lĩnh chứng, mà là hôn lễ thuộc về hai người bọn họ.

Ngắm lại thật đúng là buồn cười, ngày đó đội xe gây ra một trận nhốn nháo, các đồng nghiệp trong công ty lúc làm việc sôi nổi thảo luận, không biết là đại tiểu thư của nhà giàu nào lại có khí thế đến mức này. Bọn họ điếm qua các nhà đại gia có tiếng một lần, nhưng làm sao lại ngờ được chính chủ đang an vị ngay trước mặt bọn họ.

Nguyễn Thu Thu bình tĩnh ngồi bên cạnh, lặng lẽ giấu tên.

Sáng nay ngồi xe với Trình Tuyền đến công ty, lại nghĩ đến vết ô mai trên cổ mình đến giờ vẫn chưa hết, Nguyễn Thu Thu rất xấu hổ, ngấm ngấm dịch dịch ra xa Trình Tuyền.

Cô giả vờ như mình đang chơi điện thoại, khẽ liếc mắt nhìn Trình Tuyền bên cạnh. Tóc Trình Tuyền lại trở về kiểu xốc xếch xoã tung như trước, một cọng tóc ngổ vênh lên khiến nhìn anh trông hơi lơ mơ. Anh lại mặc áo hoodie rộng thùng thình, một tay cầm một tay cầm điện thoại, vô cùng phật hệ mà.... đọc tiểu thuyết??

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc, đây không phải là giao diện đọc truyện sao?

Cô mơ hồ ngó mắt vào nhìn được mấy chữ, không nén được tò mò tiến lên trước, còn chưa kịp thấy rõ ràng, màn hình điện thoại di động đã tối đen, phản chiếu gương mặt rất là bỉ ổi của cô.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền chậm rãi hỏi: "Em đang làm gì vậy?"

Nguyễn Thu Thu vội vàng thu đầu về, giữ khoảng cách với Trình Tuyền: "Không có gì, em chỉ rảnh rồi nên nhìn tí thôi."

"Ồ."

Hai người lại tiếp tục yên lặng như trước.

Trình Tuyền ngả lưng vào ghế dựa, khép hờ nghỉ ngơi. Nguyễn Thu Thu tiếp tục thất thần chơi điện thoại. Bạch Lung hết sức phấn khởi hô hoán cô, nói muốn dẫn cô đi bắn PUBG, Nguyễn Thu Thu từ chối với lý do bận công việc.

Nguyễn Thu Thu đang cúi đầu đánh tin nhắn, lúc này, bên cạnh truyền đến giọng hỏi thăm của Trình Tuyền: "Cơ thể còn khó chịu không? "

"!"

Nguyễn Thu Thu không cầm chắc điện thoại, điện thoại rơi xuống đất cạch một tiếng. Tay chân loạn xạ ngẫu, cúi thấp đầu tìm điện thoại, một cánh tay thon dài nhặt điện thoại dưới chân cô lên, đặt trên đầu gối Nguyễn Thu Thu.

Cô ngẩng đầu, gương mặt Trình Tuyền phóng đại mấy lần.

"Đau eo?"

"Sao có thể."

Anh cách gần quá rồi đấy!

Trong đầu Nguyễn Thu Thu bỗng thoáng hiện lên khung cảnh Trình Tuyền bao phủ lấy cơ thể cô, lúc đó mặt anh cũng cách cô gần

nghư vậy, nặng nề hít thở gọi tên cô. Mặt cô thoáng cái đã đỏ lên, vội vàng ngửa về đằng sau.

Cộc, đỉnh đầu Nguyễn Thu Thu đụng phải cửa xe, cô bị cộc đầu đến ngu người luôn, mờ mịt sững sờ tại chỗ.

Trình Tuyền: "Ha."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Anh lại còn dám cười cô? Chẳng lẽ không phải tại anh đột nhiên lại gần nên cô mới bị cộc đầu vào kính hay sao?

Thấy Nguyễn Thu Thu đen mặt, khát vọng sống của Trình Tuyền trong nháy mắt ngoi lên.

Anh duỗi tay ra, dưới ánh mắt nhìn chăm chú mờ mịt của Nguyễn Thu Thu, bàn tay to lớn đặt lên mái tóc mềm mại, nhẹ nhàng vuốt vuốt. Bàn tay anh ấm áp lại mạnh mẽ, nhẹ nhàng xoa xoa chỗ Nguyễn Thu Thu bị cửa đụng vào, trầm thấp hỏi: "Còn đau không? "

Nhìn anh như đang dỗ một đứa trẻ, dùng hết tất cả kiên nhẫn và dịu dàng. Nhịp tim của Nguyễn Thu Thu không khỏi tăng tốc thêm, cô lắc đầu theo bản năng, thành thật nói: "Không đau. "

"Vậy là tốt rồi."

Trình Tuyền nhẹ nhàng thở ra: "Vốn đã đủ ngu rồi."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Bác lái xe yên lặng hạ tấm màn che xuống, tránh cho phải tận mắt nhìn thấy cảnh đổ máu.

Thế là, sáng sớm lúc làm việc, các đồng nghiệp trên dưới công ty Gia Trùng lại được thấy một khung cảnh thường ngày —— bà chủ xinh đẹp lạnh lùng đi trước, mặt không cảm xúc, mắt nhìn thẳng về phía trước, ông chủ yên lặng đi chậm nửa bước sau lưng, hai tay đút túi, thần thái uể oải tựa như chú chó vừa mới bị dạy dỗ một trận.

Từ trên xuống dưới Công ty lại bắt đầu xì xào bàn tán.

—— ông chủ quả nhiên là bị vợ quản nghiêm rồi!

Nguyễn Thu Thu trở lại văn phòng, tiếp tục bắt đầu công việc hôm nay.

Lão Mạnh chạy đến văn phòng dạo quanh, nháy mắt ra hiệu với Nguyễn Thu Thu: "Thế nào, cô dâu, có muốn đi tuần trăng mật không?"

"..... Ông đã nghe qua chuyện vợ chồng đi hưởng tuần trăng mật, rồi vụ án vợ mưu sát chồng sau đó chưa?"

Lão Mạnh: "A? A? Chuyện xảy ra lúc nào vậy? Sao tôi không thấy?"

Nguyễn Thu Thu bật máy tính lên, nghiêm trang nhìn về phía lão: ""Vì một xã hội tốt đẹp, vì không tạo phiền phức cho các chú cảnh sát, dùng việc lên kế hoạch đi hưởng tuần trăng mật, đây là đóng góp lớn nhất của tôi cho xã hội này."

Lão Mạnh sửng sò, lập tức cười ha ha.

"Đúng rồi, hai ngày nữa bọn họ lại mở tiệc trà, cô có muốn đi không?"

Nguyễn Thu Thu sững sờ: "Vẫn là người lần trước à?"

"Không sai."

"Có thời gian tôi sẽ đi."

"VẬY coi như là đi được rồi." Lão Mạnh cười tủm tỉm: "Bọn họ đều rất thích cô."

Nguyễn Thu Thu cũng cười theo một tiếng.

Lão Mạnh luôn luôn coi cô như con gái nhà mình, tìm được cơ hội là sẽ khen cô hết lòng. Cô cũng biết, lão Mạnh đang sợ cô không xây dựng được đủ tự tin, không muốn để cô e sợ.

Cô cũng đang cố gắng bước về phía trước.

Làm xong một nửa công việc, Nguyễn Thu Thu thấy nhức đầu muốn chết, bèn rót một ly cà phê, không nhanh không chậm mà uống.

Đúng lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên vài tiếng tích tích.

Là tin nhắn của Đồ Nam.

Đồ Nam: Chị dâu?

Đồ Nam: Chị dâu, chị ở đâu?

Đồ Nam: Chị dâu, em có chút việc muốn nói với chị.

Đồ Nam: Chị dâu chị không về thì em qua đó á!

Đồ Nam: Em đến ngay đây.

Chị dâu chị dâu liên tiếp, mí mắt Nguyễn Thu Thu giật giật. Bình thường mà nói, Đồ Nam vội vã như vậy chắc chắn là không có chuyện tốt. Vì bảo đảm bình an, Nguyễn Thu Thu quyết định vứt bỏ điện thoại tạm thời chạy đến chỗ khác tị nạn.

Cô đặt ly cafe xuống, đang muốn chạy trốn, cửa phòng làm việc bỗng nhiên bị mở ra, một bóng người vọt vào.

Còn ai ngoài tên hình người đáng chó Đồ Nam nữa.

Nguyễn Thu Thu: "Cậu làm gì thế? Sao đang giờ làm việc lại chạy đến phòng tôi?"

Đồ Nam nghiêm mặt, cẩn thận tiến đến trước mặt Nguyễn Thu Thu, nói: "Chị dâu, em có việc muốn nhờ chị."

Nguyễn Thu Thu: "Thật xin lỗi, chị đây bận lắm, cậu đi tìm người khác đi nhé."

Đồ Nam tìm cô chắc chắn không phải chuyện tốt.

Đồ Nam nịnh bợ chắc chắn không phải chuyện tốt!

Đây là bài học kinh nghiệm xương máu mà Nguyễn Thu Thu tổng kết ra được.

Đồ Nam vẻ mặt cầu xin: "Đừng mà, chị xem, em còn giúp hai người chuẩn bị hôn lễ kia mà. Em tác thành cho hai người, hai người không thể tác thành cho em một chút "xao"?"

Nói nói, Đồ Nam lại bắt đầu diễn sâu, hai tay nắm lấy nhau thành quả đấm, ưỡn sào hát khúc « Tác thành »*

* Bài hát của ca sĩ Lưu Nhược Anh.

Nguyễn Thu Thu: "... Đừng nói là thư ký của cậu, ngay cả tôi cũng muốn bẻ cái đầu chó của cậu xuống đấy."

Nếu muốn so xem ai sống chó hơn ai, Đồ Nam làm việc nhân đức không nhường ai hạng nhất*.

*Ý là tranh làm chuyện tốt ấy, nhưng mà là kiêu không biết có tốt thật hay, cứ tranh làm trước.

Tốt xấu gì Trình Tuyền có lúc vẫn khá tốt.

Đồ Nam khóc hu hu: "Chị dâu! Cầu xin chị cứu em với, em sống bao nhiêu năm như vậy, đây là lần đầu tiên gặp được tình yêu, ai ngờ lại khó khăn đến vậy chứ!"

Nguyễn Thu Thu: "Có lời cứ nói, có rắm cứ thả."

Đồ Nam: "Cuối tuần bốn người chúng ta đi hẹn hò, thế nào?"

Nguyễn Thu Thu: "?"

"Em một mình hẹn gặp cô ấy không chịu đi. Nếu như nói là ý của chị, cô ấy chắc chắn sẽ không từ chối đâu."

Đồ Nam cười khà khà, khuôn mặt trên mặt anh tuấn vì biểu cảm không đứng đắn của của cậu mà trông gọi đòn hết sức: "Thế này nhé, lúc chúng em hẹn hò, hi vọng hai người có thể giúp em một chút, thuận tiện làm bật nổi lên là em thích cô ấy đến cỡ nào, thuận tiện làm nổi bật lên tư thế oai hùng của em thì càng tốt."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô thật sự không hề bất công, cũng tuyệt đối không phải đứng về phe Trình Tuyền.

Nhưng..... Đồ Nam luẩn quẩn trong lòng đến mức nào rồi mà lại muốn Trình Tuyền đến giúp cậu chứ. Bàn về việc ai sống chớ hơn, Đồ Nam việc nhân đức không nhường ai, nói cái khác, Trình Tuyền chỉ cần đứng im, bày ra khuôn mặt xinh đẹp khiến người khác phải giật nảy mình kia là có thể hạ bệ tất cả sinh vật giống đực xung quanh trong nháy mắt rồi.

Nguyễn Thu Thu: "Khụ khụ, chuyện này không tốt lắm. Hay là, cậu nghĩ lại lần nữa xem còn cách khác không đi?"

Đồ Nam không có một chút gì gọi là biết người biết ta, vô cùng tự tin khoát khoát tay, nói: "Chị yên tâm, còn lại em sẽ tự sắp xếp."

Đối với con đường tình yêu của Đồ Nam, Nguyễn Thu Thu đương nhiên hi vọng cậu sẽ suôn sẻ một chút. Lại nhìn dáng vẻ tràn đầy tự tin của cậu, Nguyễn Thu Thu nhin không được hỏi: "Cậu sắp xếp cái gì rồi? Nói tôi nghe xem để tôi giúp cậu duyệt qua."

Đồ Nam ngó đông ngó tây, sau khi xác định chung quanh chắc chắn không có ai.

Cậu vặn nhỏ volume, thì thầm: ""Em nói cho chị nghe, em mua được một quyển bí kíp tên là « Dạy bạn cách theo đuổi người khác phái nhanh chóng và hiệu quả ». Trong sách nói, con người trong lúc trạng thái tinh thần căng thẳng cực độ, nếu bên cạnh có người khác phái thì do tim đập nhanh hơn bình thường, đại não sẽ sinh ra phán đoán sai lầm, cho là mình thích đối phương.

Cho nên, em quyết định mang cô ý đi chơi trò mạo hiểm, hoặc là nhà ma các thứ."

Nguyễn Thu Thu lâm vào trầm tư.

Kỳ quái, sao cô lại thấy cái cách Đồ Nam miêu tả nó quen quen ý nhỉ?

....

Sau đó, Nguyễn Thu Thu vớt chuyện của Đồ Nam vào xó.

Nói là hẹn hò bốn người nhưng đều phải nhìn vận may của Đồ Nam thôi. Lúc này vừa hay Nguyễn Thu Thu cũng muốn xem phản ứng của thư ký, nếu thư ký cho rằng bị quấy nhiễu, cảm thấy vô cùng chán ghét thì cô nhất định sẽ ngăn Đồ Nam lại.

Cùng Trình Tuyền về nhà, sau lưng truyền đến tiếng Trình Tuyền mở cửa tủ lạnh, sau lưng vang lên tiếng bước chân Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu vô ý thức ưỡn thẳng người, sợ anh làm ra chuyện gì bất chính.

Còn may là Nguyễn Thu Thu suy nghĩ nhiều. Trình Tuyền thật sự chỉ là tới lấy một bình đồ uống.

"Két."

Nắp hộp Yakult được mở ra, Trình Tuyền ừng ực ừng ực uống hết một chai, bấy giờ mới chậm rãi hỏi: ""Hôm nay ăn gì?"

"Canh thịt hầm."

Ánh mắt Trình Tuyền rơi vào nồi hầm cách thủy, ánh mắt rất sâu xa.

Nguyễn Thu Thu: "... Không được phép ăn vụng! Thịt vẫn chưa chín đâu đấy."

Hai người ăn cơm, Nguyễn Thu Thu lại bị Bạch Lung gọi đi chơi game, chơi game là lại bỏ quên Trình Tuyền. Kỹ thuật chơi game sinh tồn của Bạch Lung không tệ, Ngụy Diêm cũng rất lợi hại, loại tân binh như Nguyễn Thu Thu cũng bị bọn họ dẫn vào chơi rất nhập tâm.

Chơi mấy loại game như này, cảm giác thành tựu tăng cao vút.

"Oa, thế mà thắng rồi!" Nguyễn Thu Thu cầm điện thoại, ngồi ở trên ghế sa lon reo hò.

Đang muốn lặng yên không một tiếng động ôm cô, Trình Tuyền giật nảy mình, động tác cứng đờ: "..."

Nguyễn Thu Thu căn bản không có để ý đến động tác mờ ám của anh, tiếp tục vui đầu vào chơi game.

"Win!"

"Oa quá tuyệt vời, thắng lớn rồi!"

Nguyễn Thu Thu chơi mấy tiếng không thèm nghỉ ngơi, ngay cả trước khi chui vào ổ chần, hay là ở trong phòng tắm vừa phòng rửa mặt đánh răng vừa hàm hàm hồ hồ kêu ăn gà.

Cô nằm rúc vào trong chăn tập trung tinh thần ăn gà.

Ăn gà, ăn gà, ăn gà.*

*PUBG trong tiếng Trung Quốc còn có nghĩa là ăn gà.

Lực chú ý của Nguyễn Thu Thu tập trung hết vào vào màn hình điện thoại, suốt quá trình không hề hay biết nằm bên cạnh mình là người hay là chó.

Nằm trong một cái chăn khác, Trình Tuyền yên lặng nhìn trần nhà, vốn còn muốn Nguyễn Thu Thu đắp chung một cái chăn, giờ thì lại phát hiện cảm giác tồn tại của mình đã chạy về số 0.

Anh đột nhiên cảm thấy, đến lúc nên đổi nghề rồi. Game làm biết bao gia đình xa cách nhau đó.

Lúc này.

Trong đêm tối, Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên quay mặt chỗ khác, sắc mặt ửng đỏ nhìn chằm chằm anh.

"Tuyền Tuyền ơi..."

Hai mắt Trình Tuyền sáng lên.

Nguyễn Thu Thu: "Cùng ăn gà không?"

Trình Tuyền: "..."

Bị từ chối, Nguyễn Thu Thu hoàn toàn không chịu ảnh hưởng gì, say mê ăn gà. Trình Tuyền bên cạnh yên lặng lấy điện thoại di động ra, yên lặng ấn mở liên hệ Nguyễn Thu Thu, yên lặng click vào biệt danh.

Sau đó, đổi thành ——

Chồn.

Tác giả có lời muốn nói: Nguyễn Thu Thu: Người ta đặt biệt danh cho vợ mình đều là thân yêu, bảo bối, tiểu tiên nữ, tiểu khả ái. Còn tôi? Chồn???

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 98

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Hai người ngồi trên ghế sofa, Nguyễn Thu Thu lấy điện thoại di động ra.

"Ăn gà không?" Nguyễn Thu Thu hỏi Trình Tuyền.

"Cơm gà? Gà hầm nấm? Gà đĩa lớn?"

Nguyễn Thu Thu: "... À, em đang nói game."

Trình Tuyền sâu kín nhìn chăm chăm cô.

Từ sau khi Bạch Lung kéo Nguyễn Thu Thu vào cái vũng ấy, hầu như thời gian rảnh rỗi của cô đều bị dâng hiến hết cho trò chơi. Hầu hết thời gian sau khi tan làm đều dùng để chơi game, gạt Trình Tuyền sang một bên, đừng nói là sờ sờ ôm ôm một cái, ngay cả một ánh mắt dư thừa đều hiếm khi để lại cho anh, nghiêm nhiên hóa thân thành thiếu nữ nghiện net.

Trình Tuyền nào chỉ là không vui, là vô cùng, vô cùng không vui. Nhưng mà, Nguyễn Thu Thu cũng không hề phát hiện.

Giờ làm việc, Đồ Nam phát hiện Trình Tuyền luôn luôn ngồi trước máy tính gần người.

Một lần nào đó trong lúc vô tình, Đồ Nam nhìn thấy trên màn hình máy tính của Trình Tuyền đang hiện lên tên của tất cả các game công ty phát hành từ lúc sáng lập đến nay. Đồ Nam ngây người, nhìn không được hỏi: "Đại boss, anh đang làm gì thế?"

Trình Tuyền khoanh tay trước ngực, nhìn chăm chăm màn ảnh máy vi tính, mặt không cảm xúc.

"Suy xét chuyển đổi công ty."

"???"

Bị ngầm gọi là chồn, Nguyễn Thu Thu chẳng những không hề phát hiện mà còn sắp xếp xong tối thứ sáu này sẽ dành toàn bộ thời gian để ăn gà. Đã sớm hẹn với Bạch Lung, về nhà cơm nước xong xuôi, Trình Tuyền đi rửa bát đĩa, cô lại nhào lên giường, ngã vào chiếc gối mềm mại chơi game.

Trình Tuyền lặng lẽ đi đến sau lưng, Nguyễn Thu Thu đang chơi rất say mê, hai mắt không chớp lấy một cái, sắc mặt rất căng thẳng.

Cô đeo tai nghe, Bạch Lung không cẩn thận bị người khác đánh chết, Ngụy Diễm muốn báo thù, Nguyễn Thu Thu lắc lư đi dạo chơi xung quanh. Đang lúc cô chơi hăng say, không hề phát hiện ra Trình Tuyền đang tiếp cận. Đúng lúc này, một tiếng súng vang lên, Nguyễn Thu Thu vội vàng ôm đầu ngồi xổm xuống.

Ngụy Diễm mắng: "Móa, bị đánh chết rồi!"

Nguyễn Thu Thu: "A???"

Ngụy Diêm: "Thu Thu, toàn bộ nhờ vào cô cả đấy! Cô không cần đi xử lý người khác đâu, cô cứ lòng vòng kéo dài thời gian là được, làm tốt may ra còn có thể ngư ông đắc lợi. "

Lần đầu bị hai người gửi gắm hy vọng, Nguyễn Thu Thu rất căng thẳng. Ngón tay cô cẩn thận di chuyển trên màn hình di động, chờ đợi lần thu hẹp phạm vi tiếp theo. Nguyễn Thu Thu điều khiển nhân vật trong game, lén lén lút lút đi tìm nơi trú ẩn, kiên nhẫn chờ đợi.

Không kịp chờ phạm vi thu hẹp, chỉ nghe bịch một tiếng, Nguyễn Thu Thu giật nảy mình, không tìm được đối phương, bắt đầu chạy trời chết.

"Cứu mạng!"

Rất đáng tiếc, người có thể cứu cô - Bạch Lung và Ngụy Diêm xương cốt đều đã lạnh, nhốn nháo chỉ huy Nguyễn Thu Thu, khung cảnh hiện giờ vô cùng rối loạn.

Nguyễn Thu Thu nằm lì ở trên giường, đã bện đến luống cuống tay chân, phía sau vang lên giọng chậm rãi của Trình Tuyền: "Muốn anh giúp em không?"

Cô hơi sững sốt, đột nhiên nhớ ra trong nhà mình còn có một đại thần siêu cấp vô địch.

Hai mắt Nguyễn Thu Thu sáng lên, gật đầu như gà mổ thóc.

Trình Tuyền: "Chơi xong trận này thì nghỉ ngơi một lúc."

Nguyễn Thu Thu: "Ừm...."

"Vậy thì em tự mình chơi đi." Trình Tuyền nói.

Tình huống khẩn cấp, Nguyễn Thu Thu do dự thêm mấy giây nữa thì sẽ bị phát hiện, máu văng tung tóe mất.

Lại là bịch một tiếng, không bắn trúng Nguyễn Thu Thu nhưng lại khiến cả người cô run lên. Cô vội vàng đang ứng yêu cầu của Trình Tuyền, đưa di động cho Trình Tuyền: "Nhanh nhanh nhanh!"

Trình Tuyền nhận điện thoại, nắm được tình hình chỉ trong vài giây.

Nét mặt của anh nhìn có vài phần lười biếng hững hờ nhưng tốc độ ngón tay lại không hề chậm, Nguyễn Thu Thu tiến lên trước, còn chưa kịp nhìn xem người nổ súng với cô là ai, Trình Tuyền đã phát hiện mục tiêu, bắn chết đối phương chỉ bằng một phát súng.

Bạch Lung và Ngụy Diêm đang xem sợ ngây người: "Thu Thu cậu bật hack đấy à?? Không đúng, Thu Thu, đại thần ở bên đó à?"

Nguyễn Thu Thu: "Khụ khụ khụ đúng thế. "

Bạch Lung và Ngụy Diêm nhanh chóng bình tĩnh lại, bắt đầu hò hét cổ động cho Trình Tuyền.

"Đại thần cố lên! "

"Đại thần giúp chúng em báo thù hủ hủ!"

Cảnh tượng lúc này khiến Nguyễn Thu Thu không khỏi nhớ lại lúc ban đầu ở « Như Mộng Lệnh ». Cô nhìn Trình Tuyền, góc nghiêng của Trình Tuyền nhìn rất đẹp, mũi thẳng tắp, cằm sắc sảo, có cảm giác như một cậu thiếu niên thanh mảnh, chẳng giống một ông chủ lớn mở công ty chút nào.

Nếu như nói là học sinh cấp ba lén lút chạy đến quán net người khác chắc cũng chẳng có nghi ngờ gì.

Trình Tuyền bình tĩnh điều khiển nhân vật, chỉ nghe thấy tiếng súng vang lên liên tiếp, Nguyễn Thu Thu tròn mắt nhìn anh giết thẳng một đường vào trận chung kết, cuối cùng, thuận lợi thắng trận.

Hai mắt Nguyễn Thu Thu lóe sáng, lúc nhìn Trình Tuyền tựa như là đang nhìn idol, tràn đầy sùng bái và tôn thờ.

"Soái quá đi!"

Được khen tặng ông lớn Trình Tuyền không hề lộ ra chút vui vẻ nào.

Anh đưa đưa di động cho Nguyễn Thu Thu: "Thực hiện lời hứa."

Nguyễn Thu Thu tiến lên trước, lấy lòng nói: "Chúng ta cùng đi chơi? Chỉ nửa tiếng thôi được không?"

Trình Tuyền: "Không được."

"Chỉ nửa tiếng thôi mà nha. Tuyền Tuyền ~ cu Tuyền ~ Tuyền ca ca ~ " May mà Nguyễn Thu Thu kịp thời ngậm miệng, giọng điệu năn nỉ ỉ ôi của cô tiếng này ỏn ẻn hơn tiếng kia, Trình Tuyền nghiêng mặt nhìn chăm chăm cô.

"Điên rồi?" Chỉ vì một trò chơi?

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô lẩm bẩm nói: "Vậy để em chơi một ván cuối cùng đi, ít ra cũng phải thông báo cho bọn Bạch Lung một tiếng chứ."

Cô click tiến vào game, liếc trộm Trình Tuyền một cái, quả nhiên mặt mũi tràn đầy Trình Tuyền rất không vui.

Nguyễn Thu Thu nhỏ giọng nói: "Lần sau đền bù cho anh có được không. Anh muốn ăn gì cũng có thể nói với em."

Trình Tuyền hỏi: "Ăn cái gì cũng được sao?"

"Mấy loại có độ khó cao như Mãn Hán Toàn Tịch nhất định không được!"

Trình Tuyền ồ một tiếng.

Đang lúc Nguyễn Thu Thu chăm chú tìm chỗ để nhảy xuống, anh bỗng nhiên tiến lên trước, vòng tay ôm Nguyễn Thu Thu từ phía sau, Nguyễn Thu Thu còn chưa kịp phản ứng, anh nhỏ giọng hỏi: "Ăn em được chứ?"

Nguyễn Thu Thu: "Không ưm..."

Giọng nói của cô bị nuốt hết trên môi anh.

Hai người Bạch Lung và Ngụy Diêm còn chút buồn bực, sao bên Nguyễn Thu Thu không thấy động tĩnh gì nữa thế? Treo máy? Rốt cuộc đang làm gì vậy?

Hai người bọn họ liên tiếp nhấn hỏi nhiều lần, đều không thấy Nguyễn Thu Thu trả lời.

Điện thoại bị ném tới trên giường, Nguyễn Thu Thu bị hôn đến thất điên bát đảo, đã không biết mình đang ở đâu nữa rồi. Bất tri bất giác, lớp quần áo mỏng manh trên người cô đã bị cởi ra, lộ ra làn da tuyết trắng, anh tiến lên, lưu lại một dấu hôn đỏ.

Nguyễn Thu Thu mặt đỏ tim run, không khống chế được phát ra tiếng hừ nhẹ. Cô nắm chặt quần áo phía sau lưng Trình Tuyền, gọi tên anh: "Trình Tuyền... "

Trình Tuyền khàn khàn, âm cuối nâng lên: ""Ừm?"

Quần áo Nguyễn Thu Thu lộn xộn, gần như đã bị cởi ra hơn nửa, thấy hơi thở Trình Tuyền bất ổn. Tay anh đặt trên phần bụng mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve khiến Nguyễn Thu Thu run rẩy. Ngón tay cô bất giác nín chặt quần áo Trình Tuyền, thở phì phò nói: "Em... Em đến tháng...."

Trình Tuyền: "..."

Như bị một đòn cảnh tỉnh, như bị tạt nước lạnh, mới đây còn khi thế ngất trời mà giờ đã bị dập tắt hơn phân nửa.

Mặt Nguyễn Thu Thu đỏ lên: "Cho nên... "

Cô nằm trên giường, thân thể không chút đề phòng cởi trần trước mặt anh, Hai gò má mặt hồng hào, da thịt tuyết trắng không tỳ vết, cặp mắt đào hoa điểm lên chút lấp lánh, môi đỏ bị hôn sưng, quả thực khiến người muốn phạm tội.

Một tay Trình Tuyền chống bên giường, cúi thấp đầu, không nói một lời.

Lập tức, anh đứng lên, trong ánh mắt chăm chú của Nguyễn Thu Thu, đóng cạch cửa phòng tắm lại. Tiếp theo là tiếng nước ào ào, Nguyễn Thu Thu biết, Trình Tuyền dám chắc là đang tắm nước lạnh rồi.

"..."

Cô thật có lỗi với Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu vội ho một tiếng.

Buổi tối hôm đó, cho dù không ăn được vào miệng nhưng Trình Tuyền đạt được đền bù tương ứng. Nguyễn Thu Thu cuộn mình chạy vào trong chăn của anh, cùng anh trùm trong một cái chăn.... chơi game.

Chuyện thống khổ nhất thế gian không phải là ăn không được.

Mà là rõ ràng đã để ở ngay trước mặt rồi, không phòng bị chút nào, không hề có ý từ chối, lại, ăn không được.

Trình Tuyền nhìn trần nhà, yếu ớt thở dài.

Nhật ký của hôm nay, vẫn là một ngày toàn chồn.

Nguyễn Thu Thu chơi một nửa, bỗng nhiên quay sang nói: "A, có chuyện em quên nói cho anh."

Trình Tuyền: "?"

"Đồ Nam nói muốn đi công viên trò chơi hẹn hò bốn người đó, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, gặp mặt ở cổng khu vui chơi."

Trình Tuyền không trả lời, chỉ nhìn Nguyễn Thu Thu. Ánh mắt rõ ràng viết, cái loại chó má như Đồ Nam dựa vào đâu mà đòi hẹn hò bốn người với anh.

Nguyễn Thu Thu: "....Không sao, đến lúc đó bọn họ chơi của bọn họ, chúng ta chơi của chúng ta, coi như là hai chúng ta hẹn hò là được rồi."

Hẹn hò?

Trình Tuyền nghĩ, cái từ này nghe cũng không tệ lắm.

Khóe môi anh khẽ nhếch lên độ cong khó nhìn ra, lại nghe Nguyễn Thu Thu tiếp tục nói: "Đồ Nam còn muốn dùng trò chơi mạo hiểm để thể hiện bản tính anh hùng quyết đoán của mình. Anh đừng sợ, đến lúc đó em sẽ bảo vệ anh."

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: "Em cho phép anh lao vào lòng ngực của em."

Trình Tuyền: "..."

Tác giả có lời muốn nói: Nguyễn Thu Thu vỗ ngực một cái: Phương diện này, tôi rất có bản lĩnh đó!

Ánh nhìn chết chóc của Trình Tuyền:....

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 99

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Mấy chuyện như theo đuổi bạn gái này, Đồ Nam còn hung ác hơn Trình Tuyền nhiều.

Bọn họ thẳng tay chọn hẹn hò ở công viên lớn nhất thành phố. Nơi này không thiếu mấy loại trò chơi kích thích, cảm giác mạnh, cần gì có này. Nguyễn Thu Thu dậy sớm, vô cùng hưng phấn kéo tay Trình Tuyền đi, Trình Tuyền lười biếng để mặc cô dắt mình đi về phía trước.

Hôm nay Nguyễn Thu Thu ăn mặc rất bình dân. Hai người mỗi người đội một cái mũ lưỡi trai, che khuất hết nửa khuôn mặt. Nguyễn Thu Thu mặc áo hoodie đen và quần jean, còn Trình Tuyền mặc áo hoodie xám đậm và quần dài rộng rãi. Hai người đi cạnh nhau trông rất có dáng vẻ tình nhân.

Đi ngang qua cửa kính của một cửa hàng bên đường, Nguyễn Thu Thu kéo tay Trình Tuyền, chỉ vào hai người trong gương: "Oa anh nhìn xem, trông chúng ta giống như đang mặc đồ đôi thật."

Nãy giờ Trình Tuyền đều im im mặt không cảm xúc, bây giờ mới hòa hoãn được chút.

Anh nhìn Nguyễn Thu Thu rồi lại nhìn mình, hình như đúng là giống thật.

Nguyễn Thu Thu phấn khởi nắm tay anh đi về phía trước.

Lâu rồi không đi công viên, cô vẫn còn nhớ rõ lần trước đi chơi vui sướng đến cỡ nào. Đồ Nam hẹn cô lúc chín giờ sáng, vào công viên sớm thì đỡ đông người, còn chơi được nhiều trò hơn nữa.

Sau khi bọn họ đến không lâu, Đồ Nam và thư ký cũng đi đến từ phía ngược lại với bọn họ khi nãy.

Thư ký nhỏ cầm dù che nắng, rất có nề nếp, rất xinh xắn, chỉ là trông vẻ ngoài lạnh lùng như băng. Xem ra ngọn nguồn của sự lạnh lùng này là do tên nịnh hót có đẳng cấp Đồ Nam bên cạnh rồi.

Đồ Nam gặp hai người liền nhiệt tình chào hỏi.

"Chị dâu, đại boss, hai người tới rồi! Ai u hai người nhìn lại mình đi, đi chơi thôi mà còn phải kéo bọn em đi cho đủ số, thật không thú vị gì cả. Ôn Thiển cô ý còn nói là ý của em kìa, bây giờ em phải làm rõ đã, chị dâu, chị nói xem có đúng không?"

Nguyễn Thu Thu bất đắc dĩ gật đầu: "Đúng đúng, là lỗi của tôi."

Đến lúc mấy người mua vé xong, chuẩn bị đi vào, Nguyễn Thu Thu mới nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Đồ Nam: "Vừa rồi làm hơi lố đấy."

Đồ Nam: "A? Thật sao? Em còn thấy thái độ của mình chưa đủ thành khẩn ấy!"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô đột nhiên cảm thấy, với cái EQ này của Đồ Nam, muốn nên đôi với Ôn Thiên, thật sự là không đủ tư cách.

Mua vé xong, Đồ Nam dẫn đầu đề nghị mọi người cùng nhau chơi thuyền hải tặc.

Nguyễn Thu Thu theo bản năng liếc sang Trình Tuyền một cái. Thái độ của Trình Tuyền vô cùng bình tĩnh, bộ dạng Phật hệ không tranh quyền thế, chảnh chảnh cái mũi lưỡi trai trên đầu.

Tránh khỏi hai người kia rồi, Nguyễn Thu Thu hỏi Trình Tuyền: "Anh có thể chứ? Hay là em tìm đại lý do gì đó, hai chúng ta đi chơi trò khác."

—— Anh có thể chứ?

Dùng câu này để hỏi một thằng đàn ông cũng tương đương với việc hỏi "Anh là loại ba giây ra à?", "Có phải anh không được không?". Trình Tuyền yên lặng nhìn Nguyễn Thu Thu, nói: "Anh có thể."

Bất luận là phương diện nào.

Nguyễn Thu Thu không nghĩ quá nhiều, chỉ dặn đi dặn lại Trình Tuyền nếu thấy chỗ nào không thoải mái thì nhất định phải nói với cô.

Giờ này không có nhiều người chơi thuyền hải tặc.

May mà sáng nay không ăn nhiều lắm, nếu không đợi lát nữa lên lên xuống xuống trái trái phải phải lại nôn hết ra thì chết dở. Mấy người đứng xếp hàng ngoài cửa, đợi xe qua núi rồi dừng lại, nhân viên công tác mới mở cửa, ổn định chỗ ngồi cho bọn họ trên thuyền hải tặc.

Ai nói gì thì nói, Đồ Nam vẫn muốn nhảy lên ngồi ghé đầu. Nguyễn Thu Thu thông cảm cho Trình Tuyền, kéo anh ngồi xuống mấy ghế ở giữa.

Cách xa như thế mà vẫn nghe được Đồ Nam dương dương đắc ý kêu gào, nói mình là tiểu vương tử trong công viên trò chơi. Giọng cậu rất lớn, những người khác dồn dập nhìn sang, thư ký nhỏ yên lặng quay mặt chỗ khác, vờ như không biết cậu ta.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Ngồi giữa thuyền hải tặc không có cảm giác kích thích được như mấy chỗ khác, nhưng thế giới trong mắt cũng điên đảo lắc lư, phảng phất như đám mây cũng sắp sửa rơi xuống. Nguyễn Thu Thu ngồi ở giữa cũng rất phấn khích, Trình Tuyền bên cạnh sắc mặt không trắng bệch ra như lần trước nhưng cũng không tốt hơn được bao nhiêu.

Mặc dù như thế, cả quá trình anh đều nghiêm mặt, mặt vô cảm, kết thúc một trò chơi mà cứ như bị hành hình thảm thiết lắm vậy.

Hai người bình an vô sự xuống thuyền.

Sau đó.

Nguyễn Thu Thu nhìn thấy thư ký nhỏ xấu hổ, một mình đi đến.

Nguyễn Thu Thu sửng sốt, ngoái đầu nhìn quanh phía sau: "Đồ Nam đâu? Cậu ta chạy đâu rồi?"

Thư ký nói: "Ừm... Từ lúc bắt đầu dạ dày anh ấy đã hơi không thoải mái, sau khi chơi xong, được nhân viên công tác đỡ đến nhà vệ sinh rồi. Còn nhất định không cho tôi đi theo anh ta, bảo tôi đến tụ họp với hai người trước."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô thật sự không dám tưởng tượng khung cảnh lúc ấy xấu hổ ra sao.

Mình không chơi được thì thôi đi, lại còn cứ thích ra vẻ trước mặt người khác, như thể giỏi lắm ý, gáy sớm ăn gì...

Mấy người đứng tại chỗ, nhìn nhau không nói gì, bầu không khí lúng túng làm cho người ta ngạt thở muốn chết.

Nguyễn Thu Thu vội ho một tiếng: "Vừa hay Đồ Nam không ở đây, có mấy lời, tôi hỏi thẳng nhé. Cô có cảm tình với cậu ta không? Nếu là vì lý do công việc, cô có thể nói với tôi."

Bị Nguyễn Thu Thu hỏi như vậy, thư ký chớp chớp mắt, quay mặt chỗ khác, trầm mặc.

Hồi lâu, cô nàng hừ lạnh nói: "Sao tôi có thể có tình cảm với anh ta chứ? Loại người như anh ta, độc thân cũng là đáng đời."

Nguyễn Thu Thu không khỏi cong môi.

Xem ra, Đồ Nam vẫn có chút hy vọng.

Đang nói, Đồ Nam cố giả bộ bình tĩnh chậm rãi đi tới. Cậu đã tỉnh táo lại, may mà có lớp da mặt dày bẩm sinh chống đỡ nên mới không đến mức nhìn thấy bóng dáng thư ký là bỏ chạy.

Nguyễn Thu Thu cười mỉm, nói: "Đúng lúc hơi mệt chút, chúng ta nghỉ ngơi một lúc đi."

Đồ Nam biểu lộ cảm kích.

Ban này nôn hết sạch đồ ăn sáng ra rồi, bây giờ bụng cậu rỗng tuếch, chỉ muốn tìm gì đó nhồi kín cái dạ dày chết tiệt này.

Bốn người ngồi trong một nhà hàng, tùy tiện chọn vài món. Nguyễn Thu Thu nắm chặt tay, cười híp mắt đề nghị: "Chúng ta đi chơi mấy trò khác đi. Tôi cảm thấy thỉnh thoảng chơi mấy trò không kích thích cũng được lắm."

" ỳ dà, không cần không cần! Đến công viên trò chơi chính là muốn chơi chút trò kích thích mà, đúng không?"

Đồ Nam không quan tâm đến chuyện mình là người chật vật nhất, cực kỳ cố chấp mà nháy mắt với Nguyễn Thu Thu.

Mục tiêu trong chuyến đi lần này của cậu rất rõ ràng, chính là làm thư ký thích mình, sao lại có thể chỉ vì một cái thuyền hải tặc mà bỏ dở giữa chừng? Đây không phải là phong cách của cậu.

Nguyễn Thu Thu: "Nhưng... "

"Sao em lại gọi cà phê?" Nguyễn Thu Thu bị Trình Tuyền ngắt lời.

Cô ngẩn người, nhìn Trình Tuyền.

Trình Tuyền hỏi: "Không phải em bị đau bụng sao?"

"A... em quên mất."

Anh bình tĩnh đẩy cốc trà sữa qua cho Nguyễn Thu Thu: "Không nên uống cà phê."

Trong sự tưởng tượng tốt đẹp của Đồ Nam, đại boss đến để tôn lên sự oai hùng của cậu kia mà, sao giờ lại tỏ ra quan tâm dịu dàng hơn cả cậu thế này? Còn đang bận xoắn xuýt, đồ uống của cậu và thư ký đã được bê đến.

Vừa vận ngược với vợ chồng đại boss, Đồ Nam gọi cà phê, thư ký gọi trà sữa.

Đồ Nam học ra dáng: "Sao em lại gọi trà sữa?"

Thư ký: "? Bụng tôi không đau."

Đồ Nam: "Không phải em đang muốn giảm béo sao?" Nói rồi, anh tự tung tự tác đẩy trà sữa đến trước mặt mình: "Em vẫn là đừng nên uống trà sữa thì hơn."

Thư ký: "..."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyển: "Ha."

Chân Đồ Nam bị đạp mạnh một cái khiến cậu phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, làm mấy vị khách trong tiệm dồn dập nhìn sang chỗ mấy người bọn họ.

Nguyễn Thu Thu vội vàng kéo thấp mũ xuống, hạ giọng nói: "Này, cậu nói nhỏ thôi."

Ngộ nhỡ mấy người bọn họ bị người phát hiện thì không hay rồi.

Mặc dù không tính là nhân vật tiếng tăm gì lắm, nhưng bị người khác phát hiện chỉ sợ bọn họ sẽ lập tức phải dẹp đường hồi phủ. Đồ Nam vội vàng che miệng, làm động tác kéo khóa, tỏ vẻ mình thật vô hại.

Chén xong chút đồ ăn, Đồ Nam khôi phục tinh thần, bọn họ lại tiếp tục đi chơi.

Lúc này số người trong công viên đã nhiều hơn, bọn họ quyết định tốc chiến tốc thắng, thừa dịp còn chưa phải xếp hàng dài đợi lâu, nhanh chóng chơi hết mấy trò hấp dẫn nhất.

Đồ Nam chọn chọn lựa lựa mấy trò trong mục trò chơi mạo hiểm như đĩa bay, nhảy bungee, tàu lượn siêu tốc... lựa tới lựa lui, cuối cùng vẫn quyết để hai cô gái chọn, để bày tỏ sự lịch thiệp.

Nguyễn Thu Thu: "Tôi thì tùy."

Thư ký: "Vậy thì đĩa bay đi."

Đồ Nam không tự chủ được nhẹ nhàng thở ra.

Loại trò như đĩa bay này nhìn không đáng sợ lắm, bọn họ vây quanh ngồi thành một vòng, nếu sợ thì cũng là mọi người cùng nhau hét, đến lúc đó có thể nào thì cũng chẳng mất mặt.

Nguyễn Thu Thu: "Ừm..."

Nguyễn Thu Thu hơi sợ để lại bóng ma tâm lý cho Trình Tuyền. Lần trước Trình Tuyền chơi một vòng, trên đường trở về trông không vui vẻ gì mấy, Nguyễn Thu Thu thật sợ buổi tối anh không

ngủ được. Thu Thu khăn trương thấp thỏm, Trình Tuyền ngược lại rất bình tĩnh, một tay hút túi, tay còn lại cầm que kem ốc quế không biết mua được từ lúc nào.

Anh chuyên tâm ăn ốc quế, không hiểu sao, đúng là có hơi... đáng yêu.

Nguyễn Thu Thu nhìn một lúc, trong lòng chỉ muốn tiến lên véo mặt Trình Tuyền.

Trên thế giới tại sao có thể có một giống đực sống chó mà lại đáng yêu như thế cơ chứ?

Trong lòng Nguyễn Thu Thu cực kỳ phức tạp.

Bốn người đến vừa lúc còn thừa bốn chiếc ghế trống cuối, bọn họ ngồi trên ghế, xác nhận công tác bảo vệ không có vấn đề, ngồi chờ nhân viên công tác bắt đầu.

Cách bọn họ không xa, một nam sinh đang nghịch điện thoại, hình như là muốn quay video lại, cậu ta cố định ống kính lại để ống kính có thể bắt trọn cả khuôn mặt của mình.

Trong lúc bọn họ kiên nhẫn chờ đợi, đĩa bay chậm rãi khởi động.

Một chút, lại một chút.

"..."

Nguyễn Thu Thu yên lặng nắm chặt tay Trình Tuyền, tựa như đang hút anh một liều thuốc an thần. Trình Tuyền ngồi bên cạnh, cầm ngược lại tay cô, bàn tay anh ấm áp khô ráo, bao bọc bởi nhiệt

độ vừa vặn, Nguyễn Thu Thu đột nhiên cảm thấy, dường như chơi trò chơi mạo hiểm cũng là một loại trải nghiệm ngọt ngào.

Bàn xoay đột ngột vung ra giữa không trung, tầm mắt bỗng nhiên chao đảo, trong phút chốc có cảm giác được đưa lên trời.

Trình Tuyền đột nhiên nắm chặt tay Nguyễn Thu Thu.

"Đừng sợ đừng sợ." Nguyễn Thu Thu an ủi hần.

Lúc này.

Bên trái cô vang lên tiếng kêu thê thảm của Đồ Nam:
"AAAAAAAAA ——"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền: "..."

Không biết tại sao, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết như tiếng giết heo này, đột nhiên lại cảm thấy trò này cũng không nguy hiểm như vậy. Các du khách ngồi trong vòng tròn cũng có người kêu rên thảm thiết, nhưng làm gì có ai giọng to rõ ràng như Đồ Nam đâu. Cậu ta vừa hét lên, mọi người liền sôi nổi cười vang thành tiếng, không khí kích thích hồi hộp bị phá hư không còn tí gì.

Thế là, trên đĩa bay chỉ còn quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết nhíp nhàng của Đồ Nam.

Ngay cả Nguyễn Thu Thu cũng cảm thấy.... Quả thực là, mắc cỡ chết người!

Lại so sánh, Trình Tuyền căng thẳng thì cũng chỉ là cơ thể cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch, kín đáo hơn Đồ Nam nhiều. Hầy, đã

không được lại còn cứ thích ra vẻ.

Nhìn bộ dáng này của cậu, Nguyễn Thu Thu thật không biết cô nên cảm thấy đau lòng hay là buồn cười đây.

Bọn họ xuống đĩa bay, một tay Đồ Nam vịn tường, run run rẩy rẩy duỗi đầu ngón tay...

"Tôi cảm thấy, cũng chả có gì đặc biệt."

Thư ký vừa tức giận vừa buồn cười, lạnh lùng liếc mắt nhìn cậu: "Tôi bị anh làm cho điếc rồi này."

"Đây là tôi bắt chước tiếng thét dài của văn nhân Ngụy Tấn để bày tỏ nội tâm không bị trói buộc!"

"Câm mõm!" Thư ký nói ra tiếng lòng của mọi người.

Bọn họ ngồi trên ghế dài nghỉ ngơi, nói đúng ra, là đang chờ Đồ Nam khôi phục.

Thư ký mặc dù cũng có chút sợ hãi những trò mạo hiểm này, nhưng cô không sợ độ cao, nếu thấy sợ thì nhắm mắt lại thì cũng coi như ổn. Chỉ có tạp âm độc hại của Đồ Nam khiến cho cô không chịu đựng nổi, không thể khống chế được lòng muốn cay độc mắng chửi Đồ Nam một lần.

Nhưng, nể tình trông Đồ Nam chật vật như vậy, cô nhin một tí vậy.

Đồ Nam còn chưa nghỉ ngơi được bao lâu thì đã nói muốn đi nhà ma chơi.

Nguyễn Thu Thu nhin không được hỏi: "Cậu chắc chắn rồi?"

"Đương nhiên!"

Đồ Nam nghĩ, mấy trò mạo hiểm trên cao không phải thứ cậu giỏi, nhưng loại như nhà ma này, cậu đường đường là một thằng đàn ông thân cao bảy thước, một người thuộc chủ nghĩa duy vật vĩ đại, sao có thể bị mấy nhân viên công tác khoác lớp da quỷ hù dọa cho được? Tiếp theo cậu muốn để mọi người nhìn xem, cái gì mới gọi là bạn trai!

Nguyễn Thu Thu: Toi rồi.

Lần trước đi nhà ma, Trình Tuyền bị dọa quá chừng, lần này Nguyễn Thu Thu vô cùng chủ động nắm chặt tay anh.

"Nếu như anh sợ thì nói với em."

Tại Đồ Nam rất thính, lập tức tiến lên trước nháy mắt ra hiệu: "Đại boss lại còn lại còn sợ những thứ này sao, Không sao không sao, em đến... Khụ khụ khụ, em chưa nói gì."

Trình Tuyền vốn đang nhìn hướng Nguyễn Thu Thu nắm tay mình, lại nghe thấy Đồ Nam chó nói lời chó, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm cậu, dọa Đồ Nam giật nảy mình.

Mặc dù nói là muốn đại boss đến giúp đỡ, nhưng Trình Tuyền là ai, cậu cũng không phải không biết.

Trêu chọc Trình Tuyền, chỉ có cậu chịu khổ thôi.

Mấy người được nhân viên công tác dẫn vào.

Trước mặt bỗng nhiên tối sầm, Nguyễn Thu Thu rõ ràng cảm nhận được cơ thể Trình Tuyền cứng đờ, cho dù biểu hiện ra vẫn là

một bộ dạng bình tĩnh, vân đạm phong khinh.

Đồ Nam và thư ký coi như bình thường. Trông thư ký rõ ràng hơi căng thẳng, cẩn thận từng li từng tí thăm dò khắp nơi. Đồ Nam thì an ủi nói đừng sợ, nếu cần, lòng ngực của cậu chính là hậu thuẫn kiên cường nhất của cô.

Có lẽ là bọn họ sến quá, nhân viên công tác nhìn không nổi nữa, chưa đi được hai bước, trên không đột nhiên rớt xuống một đầu người.

Khuôn mặt dữ tợn, máu me be bét, một cái đầu người! Con mắt trợn trừng nhìn chằm chằm vào Đồ Nam.

Bốn người đứng sững tại chỗ, bầu không khí trong nháy mắt ngưng đọng.

Mặt Đồ Nam cứng lại.

Giọng cậu yếu ớt: "...Làm sao bây giờ, tôi cảm thấy... một giây sau tôi sẽ ngất đi..."

Nguyễn Thu Thu: "Không sao!" Nói xong, một bàn tay cô giơ lên, tát đạo cụ đi thật xa.

Trong cái nhìn trợn mắt há mồm chăm chú của hai người, Nguyễn Thu Thu không thèm quan tâm mà xoa xoa thuốc màu sền sệt trên tay. Trình Tuyền yên lặng dịch sang bên cạnh Nguyễn Thu Thu, tận lực đứng sát cô mới có thể cảm thấy an toàn. Đồ Nam cũng yên lặng dời qua bên cạnh Trình Tuyền, hưởng ké sự bảo vệ của Nguyễn Thu Thu.

Vì quá mức căng thẳng nên cậu hoàn toàn không để ý đến ánh mắt giết người của đại boss nhà mình.

Hai mắt thư ký sáng bừng: "Thu Thu, cô lợi hại quá đi!"

Nguyễn Thu Thu vô cùng khiêm tốn: "Không có gì không có gì, tôi chỉ là khá quen với motif của mấy loại nhà ma này thôi."

Cô vừa dứt lời, một cánh tay giả rớt xuống, dọa Đồ Nam thét lên, ôm chặt lấy Trình Tuyền cứng ngắc như con gấu.

Hai người còn lại: "..."

Trình Tuyền kiềm chế nửa ngày mới không đá văng cậu ta ra: "... Buông ra."

Đồ Nam bắt đầu luống cuống.

Nhà ma không dễ chơi chút nào hết á!

Cậu vừa lắm bả dân giàu, nước mạnh, văn minh, hài hòa, vừa cẩn thận liếc ngang liếc dọc, đã sớm quên bém đi mất chuyện muốn tỏ vẻ oai hùng với thư ký. Tình cảnh kia muốn bao nhiêu bắt lặc thì có bấy nhiêu bắt lặc, ngay cả thư ký cũng cảm thấy không đành lòng.

Sau đó, Đồ Nam thỉnh thoảng lại quỷ khóc sói gào, thư ký run lẩy bẩy, cuối cùng cũng thành công thoát khỏi nhà ma nhỏ. Hai người Nguyễn Thu Thu và Trình Tuyền lại yên tĩnh như gà, một người là vì cảm thấy không thú vị, một người là vì bị dọa sợ, cứng đờ đi theo bên cạnh Nguyễn Thu Thu.

Nhận thấy vẻ mặt vô cùng đáng thương của Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu không khỏi đau lòng.

Sớm biết vậy cô nên từ chối đề nghị của Đồ Nam mới đúng.

Hôm nay Trình Tuyền ôn lại cuộc trải nghiệm ác mộng lần trước, tâm trạng chắc chắn không thể nào tươi đẹp nổi.

Nguyễn Thu Thu nhỏ giọng hỏi: "Anh vẫn ổn chứ?"

Trình Tuyền trầm mặc một lát.

Nếu là bình thường, anh nhất định sẽ không nói một lời, nhưng giờ phút này, đối mặt với vẻ mặt lo lắng của Nguyễn Thu Thu, trong nhà ma đen kịt, anh không tiếng động xích lại gần Nguyễn Thu Thu, nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại lạnh như băng của cô, cảm nhận được sự quan tâm hiếm thấy của cô.

Giọng Trình Tuyền tử thân: "Anh muốn ôm em."

Nghe được câu này, tim Nguyễn Thu Thu muốn tan ra luôn.

Đang lúc cô muốn duỗi tay ra ôm Trình Tuyền một cái, Đồ Nam lại a lên một tiếng, nhảy dựng lên ôm lấy Trình Tuyền không buông. Trình Tuyền mặt không biểu tình vung tay đem Đồ Nam dạt ra tựa như vung rác rưởi.

Mới đây vẫn là thằng nhóc đáng thương tội nghiệp cầu ôm cầu vỗ về, nháy mắt đã hóa thành sứ giả âm phủ u ám, dọa Đồ Nam không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Khôi phục tỉnh táo hơn, tiếp tục an tĩnh đi về phía trước. Trình Tuyền không ôm được cô, lại bắt đầu sâu kín nhìn chăm chú

Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu buồn cười vươn tay ra, lúc này, một cơn gió rợn người bỗng thổi qua, bên tai phảng phất như có tiếng hít thở, dọa thư ký nhỏ dựng hết lông tóc. Thư ký đang sợ hãi muốn chạy ra ôm Đồ Nam thì Đồ Nam lại còn thảm hơn cả cô, bám chặt Trình Tuyền không buông.

Trình Tuyền trơ mắt nhìn tiếng cầu ôm của mình một lần nữa biến mất trong tiếng gào thét thê thảm của ai kia.

"..."

Chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới. Một đám người đột nhiên lao ra từ một gian phòng khác, kêu khóc om sòm chạy qua chỗ bọn họ, sau lưng còn có một đám nhân viên công tác hóa trang tang thi, ai ai cũng giương nanh múa vuốt, chạy đuổi theo đám người kia.

Trong bóng tối mờ mịt không nhìn rõ, đám người bối rối chen chúc, Đồ Nam khiếp đảm la lên một tiếng, rồi vội vàng dắt lấy tay "thư ký" chạy nhanh về phía trước.

Sức mạnh của cậu cực lớn, trong lúc bối rối mà còn có thể dắt tay người ta trốn đám người đến một căn phòng khác.

Đám người đi hết, gian phòng lại trở nên yên tĩnh.

...

...

Nguyễn Thu Thu đứng đờ tại chỗ, bên cạnh là thư ký vẻ mặt mù mờ, đang ôm chặt cánh tay cô. Hai người ngơ ngác nhìn mặt nhau, không khỏi đăm chiêu.

Vậy là, Đồ Nam túm Trình Tuyền chạy rồi?

Nguyễn Thu Thu vỗ về tâm trạng của thư ký: "Đừng sợ, có tôi ở đây rồi."

Hai mắt thư ký lóe lên ánh sáng sùng bái: "Ừm!!!"

Hồi lâu sau, có lẽ là Đồ Nam đã tỉnh táo lại, tiếng kêu thảm thiết của cậu vang lên từ gian phòng không xa. Nguyễn Thu Thu dắt tay thư ký đi theo hướng âm thanh, cùng đến một gian phòng khác.

Cô mở cửa, hai người dừng chân lại, yên lặng nhìn chăm chú hai người đàn ông trong bóng tối. Bên cạnh hai người bọn họ là một đồng ma quỷ, nhìn thật đáng sợ, ngay cả thư ký đứng từ xa cũng bị giật nảy mình.

Hai tên đàn ông sợ ngây người.

Trình Tuyền cứng đờ mọc rễ tại chỗ, không dám động đậy.

Đồ Nam run lấy bầy, không dám động đậy.

So với bọn họ, Nguyễn Thu Thu và Ôn Thiển bình tĩnh hơn nhiều. Nguyễn Thu Thu buồn cười nhìn hai người bị hù dọa thành pho tượng, dường như trong nháy mắt giới tính đã bị hoán đổi, cô và thư ký mới là bạn trai của hai tên kia.

Nguyễn Thu Thu tiến lên mở rộng hai tay, ôm lấy Trình Tuyền, vỗ về tinh thần anh. Cho dù cô thấp hơn Trình Tuyền khá nhiều nhưng

lại rất có khí thế, Trình Tuyền ngoan ngoãn được Nguyễn Thu Thu ôm vào ngực, không khí tràn ngập mùi hương dễ chịu của cô, an tâm làm cu Tuyền.

Đồ Nam liếc qua hai người bọn họ, lại liếc về phía thư ký nhà mình.

Thư ký giận dữ: "Anh đừng có mà mơ."

...

Sau khi đi ra khỏi nhà ma, gần như ai cũng đều toát mồ hôi hột. Hai chân Đồ Nam vẫn còn run rẩy, tuyên bố đời này sẽ không bao giờ đến công viên trò chơi một lần nào nữa.

Đúng lúc mượn cơ hội này, Nguyễn Thu Thu đề nghị hai người bọn họ tách thành đội riêng chơi một lúc, hai tiếng nữa tập hợp. Ngoại trừ thư ký có chút không tình nguyện thì những người còn lại đều rất hài lòng, không đợi bọn họ trả lời, Trình Tuyền đã nhanh tay kéo Nguyễn Thu Thu đi.

Đứng từ xa, Nguyễn Thu Thu nhìn thấy thư ký đi ở phía trước, Đồ Nam lẻo đẻo theo sau, bọn họ đang đi về hướng trò vòng quay ngựa gỗ, chắc là định chơi một vài trò không có lực sát thương.

Đồ Nam có lẽ đã quên mất mục đích ban đầu của mình rồi đi.

Nguyễn Thu Thu buồn cười nói: "Đồ Nam thật sự đánh giá bản thân quá cao rồi. Coi con gái đều nhát gan hơn mấy tên đàn ông sao? Chưa chắc đâu."

Ánh mắt Trình Tuyền lơ lửng.

Hai người đi tới mấy dãy hàng nhỏ đằng trước, có bắn súng, có ném vòng, có gấp thú... đủ loại minigame. Nguyễn Thu Thu tự nhận mình là hổ đen trong mấy trò này, cô đã cố gắng không biết bao nhiêu nhân dân tệ cho mấy trò này rồi, thắng được một lần thôi mà còn khó hơn lên trời.

Nhưng mà, hôm nay là tới chơi nha, là đơn thuần giải trí đó nha.

Nguyễn Thu Thu kéo Trình Tuyền, phàn khởi nói: "Anh muốn chơi cái nào, chúng ta cùng chơi đi."

Trình Tuyền không có hứng thú thu tầm mắt lại, ánh mắt quét qua mớ kẹo bông gòn trắng trắng hồng hồng trong cửa hàng.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Mấy phút sau.

Trình Tuyền cầm kẹo bông gòn cỡ lớn rực rỡ sắc màu, tựa như chơi đùa, tập trung tinh thần ăn kẹo đường, trên mặt bị dính mấy sợi bông kẹo mà cũng không phát hiện ra. Nguyễn Thu Thu thấy thú vị, để anh tiếp tục ăn kẹo đường còn mình thì dùng tiền mua mười lượt chơi minigame.

Mười cái đều không trúng. Rất tốt, nằm trong dự đoán.

Nguyễn Thu Thu lại đi chơi bắn súng, không trúng một phát nào. Rất tốt, khó như vậy bắn không trúng cũng là bình thường.

Ông chủ trẻ tuổi cười ha hả nói: "Không sao, chuyện nhỏ thôi cô bé, anh cho em mấy viên nữa nhé."

Nguyễn Thu Thu có chút xấu hổ: "Không được không được. Nói không chừng tôi còn lớn hơn anh nữa đấy, tôi đã hơn hai mươi tuổi rồi đó."

"Ai nha thật sao, trông cô giống học sinh cấp ba lắm đó."

Lúc này, một cặp tình nhân đang đợi sau lưng, nhìn mặt trông cũng khá trẻ, ước chừng chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, có lẽ đều là học sinh cấp ba. Cô gái hơi không kiên nhẫn, không hề tự ý thức được tiếng phàn nàn của mình không nhỏ, rõ ràng rành rọt rơi vào tai Nguyễn Thu Thu.

"Phiền quá đi, tuổi đã lớn như vậy rồi, giả bộ ngây thơ cái gì chứ. Có thể nhanh được không, bắt người ta đứng đây chờ, phiền phức."

Chàng trai bên cạnh thở dài, khẽ giọng: "Em đừng nói lớn tiếng như vậy chứ."

"Em nói lớn tiếng như thế thì sao, em phàn nàn một chút cũng không được sao? Nếu không phải vì cặp áo tình nhân khủng long kia, em còn lâu mới phí thời gian với bọn họ. Kỹ thuật kém như vậy, thật không hiểu sao cô ta lại dai vậy, chơi đến thế rồi mà vẫn không chịu từ bỏ, không biết chơi thì thôi đi."

Nguyễn Thu Thu sửng sốt.

Cô vốn đang định rời đi rồi, nhưng mà bỏ tiền mua đạn lại không trúng được một viên nào thì sẽ bị người kia chế giễu chết mất.

"Cầm hộ anh."

Trình Tuyển bỗng nhiên nhét que kẹo bông gòn ăn được một nửa vào tay Nguyễn Thu Thu.

Trong ánh mắt chăm chú đầy nghi hoặc của cô, Trình Tuyền lấy ra một tờ khăn giấy lau lau tay, ra hiệu cho ông chủ. Một lần ít nhất sáu viên đạn, Trình Tuyền ngồi trên ghế, Nguyễn Thu Thu nắm chặt cây kẹo của anh, nghe thấy Trình Tuyền hỏi: "Có muốn cái gì không?"

Nguyễn Thu Thu: "A.... em thấy cái gì cũng được..."

Trình Tuyền ngồi trên ghế, tùy ý đùa bỡn súng đồ chơi trong tay, thuận tay nâng vành mũ lên. Chân anh dài quá, đành phải dạng ra, khiến cho cái ghế nhìn như ghế dành cho trẻ con.

Nguyễn Thu Thu thật sự không ngờ, Trình Tuyền chơi mấy loại trò như này không kém chút nào. Trong ánh nhìn trần trụi của đám người đang ghen hòng, vài tiếng súng vang lên, mỗi tiếng vang lại có một quả bóng vỡ, tốc độ cực nhanh. Đôi trai gái sau lưng cũng im bật, không biết vì sao, người ngồi trên ghế trông có vẻ hơi bại hoại nhưng toàn thân lại tản ra khí tức bức dọc, mắt hứng.

Trình Tuyền thả súng đồ chơi trong tay xuống, khuỷu tay chống lên mặt bàn, hờ hững hát cầm về phía cặp áo tình nhân được bày trên giá.

"Lấy cái đó."

"Được rồi, không thành vấn đề!" Ông chủ khách khí đưa cặp áo tình nhân cho Trình Tuyền.

Trình Tuyền cầm đôi áo rời đi, một tay dắt Nguyễn Thu Thu, một cái tay khác còn cầm kẹo bông gòn. Nguyễn Thu Thu vội vàng đuổi theo, để lại đôi trai gái ngơ ngác, không khỏi tròn tròn mắt, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Từ từ, áo tình nhân của bọn họ đó!

Ông chủ cười lắc đầu: "Trẻ con đừng ăn nói lung tung."

...

Đi xa rồi, Nguyễn Thu Thu liền mắt cười cong cong nhìn Trình Tuyền.

Trình Tuyền nhận lấy kẹo bông gòn tiếp tục bình tĩnh ăn, ánh mắt vừa mới còn có vẻ hơi sắc bén, giờ phút này lại chỉ còn lại hiền hoà phật hệ.

Trình Tuyền là loại người cực kỳ bao che khuyết điểm cho người bên mình, không thể cho bất cứ ai bắt nạt cô. Mặc dù tranh một cặp áo tình nhân hoạt hình với lũ trẻ con cấp ba có hơi ấu trĩ, nhưng Nguyễn Thu Thu vẫn rất vui vẻ. Cô thỏa mãn ôm áo tình nhân, nói: "Lần sau chúng ta hẹn hò sẽ mặc cái này, được không?"

"Được." Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt bất giác dịu dàng.

Anh đến gần cô hơn, đang muốn hôn cô.

Nguyễn Thu Thu: "... Kẹo bông gòn dính trên mũi."

Trình Tuyền: "A"

Hai người bọn họ lắc lư đi xung quanh chơi không ít trò, sau cùng ngay cả Nguyễn Thu Thu cũng mệt bỏ hơi tai. Kỳ kinh nguyệt của cô còn chưa qua, đi lâu như vậy, lưng cô lại đã bắt đầu đau rồi. Nguyễn Thu Thu đăm đăm eo, hỏi: "Thời gian đã không còn sớm rồi, chúng ta về nhà được chưa?"

Đang nói, chuông điện thoại di động vang lên.

Nguyễn Thu Thu nhận điện thoại, là Đồ Nam.

Cách điện thoại mà cũng vẫn cảm nhận được vẻ mặt đưa đám của Đồ Nam: "Em chộc giận Ôn Thiển mất rồi! Không tụ hợp với hai người được, em đi xin lỗi cô ấy đây!"

Nguyễn Thu Thu còn chưa kịp cậu đã làm ra chuyện tà trời gì mà thư ký lại bỏ về sớm như thế thì Đồ Nam đã vội vàng gào khóc cúp điện thoại.

Nguyễn Thu Thu dở khóc dở cười: "Cái tên này thật đúng là hấp ta hấp tấp."

Ngược lại, Trình Tuyền vô cùng vui sướng, không có tên Đồ Nam ruồi bọ quấy rầy, thế giới yên tĩnh hơn hẳn.

"Về nhà đi." Anh nói.

"Được."

Buổi tối, Trình Tuyền mượn danh nghĩa chịu chấn thương tâm lý ở nhà ma, tỏ vẻ đáng thương cầu xin các loại an ủi âu yếm, cuối cùng cũng được như ý nguyện ôm Nguyễn Thu Thu vào lòng ngủ một giấc.

Tuy rằng chỉ có thể nhìn không thể ăn.

Nguyễn Thu Thu thông cảm cho sự lo lắng sợ hãi của anh hôm nay nên cũng tùy anh.

Hai người hòa thuận ngủ một đêm, sáng sớm tỉnh lại, Trình Tuyền định nhân lúc Nguyễn Thu Thu chưa tỉnh lại chiếm chút tiện nghi, ví dụ như ôm ôm hôn hôn linh tinh, nhưng thật không may,

Nguyễn Thu Thu đã bị âm báo tin nhắn của Phó Tử Trường đánh thức.

"Chị dâu, chị dâu, mau xem hot search, ha ha ha ha ha ha ha..."

Nguyễn Thu Thu không rõ vì sao.

Hot search làm sao? Không phải là Gia Trường lại lên hot search nữa đấy chứ?

Cô mở ra, nhìn thấy trong đó có một tag tên là Chàng trai kêu gào thảm thiết trong công viên phiên bản Thái Sơn.

"..."

Không hiểu tại sao, cô có loại dự cảm chẳng lành.

Nguyễn Thu Thu mở video.

Khung cảnh trong video đích xác là khung cảnh lúc bọn họ chơi đĩa bay, là do nam sinh kia quay lại. Đầu video là bài hát mới nổi gần đây « Thái Sơn nhà bên ». Lời hát sôi động cất lên: "Anh là Thái Sơn nhà bên, dây leo trói chặt tình yêu, nghe anh nói ——"

Một giây sau, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

"Á á ồ —— "

Vừa đúng lúc khớp với nền nhạc, bối cảnh, hoàn toàn.... khớp nhạc thành công.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, Đồ Nam nhìn thấy cái video này, dám chắc là cả đời này không bao giờ dám bước vào công viên trò chơi nữa bước luôn.

Tác giả có lời muốn nói: Nguyễn Thu Thu: Ai nói ta là chó??? Có tin ta gâu gâu gâu gâu gâu gâu không!

*Lời editor: Đây ạ, bài Thái Sơn nhà kế bên bên trên đây ạ, ai chưa nghe mau ấn vào nghe đi nhé, nhất định phải nghe đến đoạn hết đây, không phí đâu ($\geq \nabla \leq$). Ai lười nghe thì tua đến 1:00 nhé.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 100

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Trình Tuyền đã kiên trì ăn thực phẩm khỏe mạnh được một thời gian khá dài, vì ban thường anh, Nguyễn Thu Thu quyết định làm một bữa tiệc lớn.

Thời tiết này ăn hải sản rất hợp, cô mua được không ít đồ trong chợ hải sản, tôm rim mỡ hành, nghêu xào, cua, đặt vào chỗ hấp chín là có thể ăn ngon lành. Để tránh cho Trình Tuyền ăn quá nhiều dẫn đến đau dạ dày, Nguyễn Thu Thu không dám mua nhiều quá, chỉ vừa đủ hấp một lứa.

Hải sản bày đầy một bàn.

Trình Tuyền chậm rãi ở phía sau dọn chén đĩa giúp, rửa chén rửa đĩa, bận bịu chạy đi chạy lại thế mà vẫn không quên tranh thủ lúc Nguyễn Thu Thu không chú ý, ăn vụng được mấy con tôm.

"Dạo này thái độ của anh không tồi, đây đều là dùng để thưởng cho anh."

Trình Tuyền quy củ ngồi đối diện cô, tựa như là học sinh ba tốt đang nhận giải thưởng, chờ Nguyễn Thu Thu kết thúc bài diễn văn trao giải là có thể lập tức lên nhận thưởng.

Nguyễn Thu Thu hiếm khi đăng bài lên vòng bạn bè.

Ảnh chụp là một bàn tiệc hải sản, không cần chỉnh sửa qua bất kỳ app nào cũng khiến người khác thèm thuồng. Kèm dòng caption: "Thưởng cho chế độ ăn uống khỏe mạnh của người nào đó."

Không bao lâu sau khi đăng bài, đã có mấy người thích bài viết.

Lão Mạnh: Ôi chao, người trẻ tuổi phát cầu lương thật ghê gớm.

Bạch Lung: Trời đất thiên địa quỷ thần ơi, đây là cậu làm sao? Nhìn ngon quá đi mất!

Đồ Nam: Đại boss? Ăn uống điều độ?

Phó Tử Trùng: Chị dâu, chị tốt với sếp thế.

Tiêu Phiền: Đúng thế, muốn ăn gì cũng có.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Không hiểu tại sao, cô luôn thấy mấy lời bọn họ nói có ẩn ý sâu xa. Nguyễn Thu Thu liếc nhìn Trình Tuyền, Trình Tuyền vẫn chưa phát hiện sự khác thường của cô, vẫn đang ung dung bóc tôm ăn.

Nguyễn Thu Thu kéo mấy người vào một nhóm chat.

Nguyễn Thu Thu: Mấy chú có ý gì? Có phải nhìn thấy cái gì rồi không? Hi vọng mọi người trả lời thành thật. [mỉm cười]

Đồ Nam: Hả? Đâu có phát hiện gì đâu ạ! Chị dâu em cũng muốn ăn tôm QAQ van cầu chị mang cho em với! Em sẽ gửi cho chị một thùng hải sản nhập khẩu bằng đường hàng không, vô cùng tươi ngon, chị cho em ăn ké mấy miếng được không?

Nguyễn Thu Thu: Muốn ăn tôm cũng được thôi.

Cô vừa gửi tin nhắn đi, Tiêu Phiền và Phó Tử Trùng đang giả chết cũng vùng dậy.

Tiêu Phiền: Ăn tôm?

Phó Tử Trùng: Em cũng muốn!

Nguyễn Thu Thu:...

Nguyễn Thu Thu: Chỉ cần các cậu nói cho tôi biết, dạo này Trình Tuyền đang ăn cái gì, có lén giấu tôi ăn vụng mấy thứ như đồ ăn vặt linh tinh không.

Cả đám im lặng.

Group chat mãi mà không có động tĩnh, Nguyễn Thu Thu lập tức ngộ ra, chắc chắn là Trình Tuyền lại giấu cô ăn vụng đồ ăn vặt, hơn nữa còn không chỉ có một hai lần. Nhìn Trình Tuyền còn đang hưởng thụ tiệc hải sản, Nguyễn Thu Thu nở một nụ cười thâm trầm, tiếp tục đánh chữ.

Nguyễn Thu Thu: Nếu như các cậu không nói, tôi sẽ chụp màn hình cho anh ấy nhìn.

Đồ Nam: Đừng mà! Đây không phải phá hư tình cảm vợ chồng của hai người sao QAQ

Phó Tử Trùng: Đồ Nam, cậu có biết xấu hổ không hả, đừng giả vờ dễ thương nữa!

Đồ Nam: Cậu nói gì vậy, con gái thích nhất kiểu này đây (* ▽ *)

Nguyễn Thu Thu:...

Yên lặng nhìn bọn họ lời qua ý lại mà không hề nói đến vấn đề trọng điểm, Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ cảnh cáo lần cuối, nếu không nói nữa, cô sẽ chuyển sang biện pháp thi hành. Bây giờ bọn họ mới ỉu xiu, ấp a ấp úng vạch trần hành vi xấu xa lên giấu đồ ăn vặt ở văn phòng của Trình Tuyền.

Đã bán thì phải bán đến cùng, mấy người là vò đã mở không sợ rơi, giúp Nguyễn Thu Thu công khai xử lý hành vi không thành thật của Trình Tuyền, mỗi người một câu, lịch sử trò chuyện liên tục chạy xuống, cứ đà này thì trôi hết tin nhắn mất. Nguyễn Thu Thu bó tay toàn tập, vội vàng ngăn cái mồm bép xép của bọn họ lại.

Ba người còn tỏ vẻ hơi thất vọng vì không được phốt tiếp, Nguyễn Thu Thu không còn gì để nói.

Nắm giữ chứng cứ, Nguyễn Thu Thu nhìn Trình Tuyền với ánh mắt chết chóc.

Đang bóc tôm, Trình Tuyền ngẩng đầu thì thấy Nguyễn Thu Thu nhìn chằm chằm mình như đang nhìn một người chết. Anh không khỏi trầm tư, mãi lâu sau, anh mới cẩn thận đặt câu hỏi: "Anh ăn nhiều lắm à?"

Nguyễn Thu Thu lắc đầu, mỉm cười: "Nâng niu bữa tối cuối cùng của mình đi, Judas*."

*Judas: theo truyền thuyết Thiên chúa giáo, kẻ phản đồ Judas đã nhận 30 đồng bạc để bán thầy Jesus của mình. (Bạn nào có hứng thú có thể tìm hiểu thêm về ông này, gần đây có rất nhiều ý kiến trái chiều xoay quanh ông)

Trình Tuyền: "??? Anh bán cái gì?"

Nguyễn Thu Thu: "Anh bán tôn nghiêm của mình, bán linh hồn của mình!"

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, làm nổi bật lên khuôn mặt vô tội của Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu: "Vẫn chưa nhận ra lỗi lầm của mình à? Em cho anh thêm một cơ hội cuối cùng, anh có lừa em chuyện gì không? Chỉ cần anh thừa nhận ngay bây giờ, em sẽ cân nhắc chuyện tha thứ cho anh."

Khát vọng sống thúc giục các bán cầu não của Trình Tuyền nhanh chóng vận hành, đào ra lượng ký ức khổng lồ.

Anh trầm ngâm hồi lâu, nói: "Xin lỗi."

Sắc mặt Nguyễn Thu Thu giãn ra: "Nói."

"Bộ quần áo ngày hôm qua của em thật sự rất giống quả cà, anh không nên dối lòng khen em."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cơm nước xong xuôi, lúc Trình Tuyền đang rửa bát, Nguyễn Thu Thu bắt đầu phát giận. Chăn gối của Trình Tuyền được đưa về phòng của mình, Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ nghiêm cấm anh đến phòng

ngủ của cô nửa bước. Trình Tuyền lẻ loi đứng trước cửa, đối mặt với cánh cửa đã đóng chặt, anh gọi tên Nguyễn Thu Thu, giọng nói đáng thương không chịu được.

"Thu Thu, anh lạnh quá."

Nguyễn Thu Thu: ".... Sắp hè rồi, lạnh lạnh cái con khỉ!"

Tối nay Trình Tuyền không có Nguyễn Thu Thu mềm mềm ú ú trong ngực. Một mình anh nằm trên chiếc giường đơn cứng ngắc, nhìn lên trần nhà quen thuộc, rõ ràng chỉ mới chuyển ra khỏi phòng không lâu lại cứ như đã qua mấy chục năm vậy, anh bắt đầu không quen với cảm giác một mình một giường nữa rồi.

Thậm chí anh còn thấy ghét cay ghét đắng cái cảm giác bên cạnh trống rỗng này, giống như cả thế giới chỉ còn một mình anh vậy.

Chăn dày mềm mại che kín mít, kín đến mức cơ thể anh bắt đầu toát mồ hôi, nhưng anh vẫn cảm thấy ỏ chần lạnh buốt, không tài nào thấy ấm áp được.

Trình Tuyền tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm trần nhà ngẩn người.

Hồi lâu.

"Haizz."

Cũng trong lúc đó, Nguyễn Thu Thu nằm trên giường ngủ say như chết.

Vẫn là một người một giường rộng rãi dễ chịu hơn, mặc dù thiếu đi Trình Tuyền cũng thấy trống trống nhưng tâm trạng thoải mái đã khiến cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong mộng, Nguyễn Thu Thu nằm mơ thấy Trình Tuyền tội nghiệp núp nơi hẻm lách, gọi tên cô. Lúc đầu cô không có gánh nặng gì trong lòng, sau lại thấy anh rũ mắt xuống, mím chặt đôi môi mỏng, toàn thân tản ra hơi thở mốc meo u ám của ngày mưa dầm, khiến cô không khỏi sinh ra một ít áy náy.

Có phải cô đối xử với Trình Tuyền hơi quá đáng rồi không?

Nguyễn Thu Thu bắt đầu hoài nghi mình, có lẽ hẳn là nên trực tiếp thẳng thắn với Trình Tuyền vì sao mình lại tức giận thì hơn. Dù sao tần số giao tiếp của cô và Trình Tuyền có bao giờ cùng kênh đâu, trong lúc nhất thời không thể đoán được cũng là chuyện đương nhiên.

"Thu Thu..."

Thu Thu..."

Nguyễn Thu Thu mở choàng mắt, liền nghe được Trình Tuyền gõ cửa: "Trễ rồi!"

Nguyễn Thu Thu: "!"

Cô nhanh chóng thay quần áo, trang điểm, ngồi trên bàn ăn bột yến mạch trái cây. Trình Tuyền nhìn Nguyễn Thu Thu lúc thì chạy sang trái, lúc lại chạy sang bên phải, trong mắt Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu gần như không có bất kỳ thay đổi nào, thế mà cô lại tốn hơn nửa giờ đồng hồ để sửa soạn linh tinh.

Nguyễn Thu Thu cuối cùng cũng xong, cô xách túi lên, tiện tay lấy từ trong tủ lạnh ra cơm nắm mua tại cửa hàng giá rẻ trước đó, nói: "Đi thôi đi thôi, lái xe hẳn là đã chờ lâu rồi."

"Ồ."

Hai người ngồi trên xe, Trình Tuyền cầm lấy cơm nắm, Nguyễn Thu Thu còn tưởng rằng anh định ăn vụng, không ngờ Trình Tuyền dùng tay bao cơm nắm lại.

Nguyễn Thu Thu: "?"

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Em đã nói, ăn lạnh không tốt cho dạ dày."

"..."

Trong một chốc, lòng cô không khỏi tuôn ra mấy phần cảm động. Nguyễn Thu Thu nhìn về phía Trình Tuyền, thấy hốc mắt anh hơi xanh, hẳn là tối hôm qua ngủ không được ngon giấc. Vừa nghĩ tới mình ngủ ngon lành mê mệt ra sao, Nguyễn Thu Thu vội ho một tiếng, nói: "Chuyện tối hôm qua ——"

Trình Tuyền bình tĩnh nói: "Mặc dù không biết là vì chuyện gì, nhưng nhất định là anh sai rồi, xin lỗi."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Kiểu nói này của anh khiến cô càng thêm áy náy, được chứ!

"Không phải, em mới là người có lỗi mới đúng, Chuyện này đáng ra em phải làm rõ từ đầu, không nên khiến anh bối rối như vậy." Nguyễn Thu Thu nghiêng người qua, mặt đối mặt nhìn anh, "Tối hôm qua em tức giận, là vì phát hiện anh vẫn luôn ăn vụng đồ ăn vặt."

Nhìn về mặt chững chạc đàng hoàng của cô, cứ như là phát hiện Trình Tuyền ngoại tình, ai mà biết được lại là do đồ ăn vật.

Trình Tuyền chớp mắt mấy cái.

Bề ngoài anh rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang điem qua, vạch ra tên từng người tố cáo mình, để lát nữa thanh toán một thể.

Nguyễn Thu Thu thở dài: "Anh không nên lừa em, làm em cảm thấy mình cứ như một người chấp pháp bạo lực vậy, khiến anh bắt đầu né tránh em."

Trình Tuyền: "Sẽ không."

Nguyễn Thu Thu: "Có thể ăn đồ ăn vật nhưng không thể ăn quá nhiều, em cũng chỉ lo cho cơ thể anh thôi mà."

Cô lằm bằm tự chửi mình hay phàn nàn, lông mày nhú chặt, giọng điệu không giống như dạy dỗ mà giống như đang làm nũng. Anh nghe nghe, ánh mắt rơi vào đôi môi đang đóng đóng mở mở của cô. Bờ môi cô hồng nhuận sung mãn, vô cùng thích hợp để hôn.

Trình Tuyền bỗng rướn người lên hôn môi cô: "Xin lỗi."

Nguyễn Thu Thu giật nảy mình, nhìn về bác lái xe ngồi phía trước theo bản năng, bác lái xe vô cùng hiểu lí lẽ kéo tằm ngăn xuống hoàn toàn ngăn cách với thế giới của hai người. Mặt Nguyễn Thu Thu đỏ muồn cháy luôn, mới vừa rồi vẫn còn hùng hồn dạy dỗ người ta, giờ bị Trình Tuyền hôn một cái là mất hết sức mạnh.

Cô then quá hoá giận trừng Trình Tuyền: "Đừng làm rộn! Chúng ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh đấy!"

Anh qua loa hăng giọng, được đà lần tới xích lại gần Nguyễn Thu Thu, ôm eo cô để cho cô đỡ chạy lung tung.

Gương mặt xinh đẹp của Trình Tuyền phóng đại, gần trong gang tấc.

Rũ mắt xuống nhìn Nguyễn Thu Thu chăm chú, lông mi như lông quạ run run, mắt anh dài nhỏ, con ngươi đen nhánh. Ngày bình thường hững hờ quen rồi, lúc ánh mắt anh tập trung nhìn chăm chăm vào cô, cô lại có một sự rụt rè không hề nhẹ, co người lại.

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Đây chính là chuyện nghiêm chỉnh."

"!"

Lúc hai người bước xuống xe, Nguyễn Thu Thu đeo khẩu trang, mặt không cảm xúc đi đằng trước. Trình Tuyền đi sau lưng cô, hiển nhiên là bị ăn đập quen rồi.

Các nhân viên trong công ty nhìn thấy khung cảnh này, không nhìn được mà xì xào bàn tán.

—— lại là một ngày bà chủ cao quý lạnh lùng!

Hai người đến văn phòng, Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ muốn kiểm tra xem Trình Tuyền rốt cuộc cất giấu bao nhiêu đồ ăn vặt. Cô khoanh tay nhìn Trình Tuyền lấy mớ đồ ăn được cất như báu vật ra. Mắt thấy đồ trên bàn càng ngày càng nhiều, Nguyễn Thu Thu kinh ngạc.

"Anh tích trữ lương thực sống qua mùa đông à!"

Lúc này, mấy người Đồ Nam đang muốn vào văn phòng, cách xa mấy mét phát hiện Nguyễn Thu Thu và Trình Tuyền đang mặt đối

mặt đứng đấy, trên bàn bày một đồng đồ ăn vặt.

Khát vọng sống giúp bọn họ hãm phanh lại.

Đồ Nam: "...Tôi cảm thấy tôi sẽ đi công tác một tháng. "

Phó Tử Trùng: ""Đi với, đi với."

Tiêu Phiền: "Hai người không thể bỏ tôi bơ vơ ở đây được."

...

Nguyễn Thu Thu không hề phát hiện động tĩnh ngoài cửa, Trình Tuyền vẫn còn đang tự thú giao nộp từng tang vật một với cô, đúng lúc này, chuông điện thoại di động Trình Tuyền vang lên, trên màn hình là tên của Tiểu Phạm.

Trình Tuyền ấn mở, đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng Tiểu Phạm, không khí hiện trường bức cung tức khắc lạnh đi.

"Ông chủ, Trình tiên sinh vừa qua đời rồi."

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 101

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Vừa nghe thấy tin này, Nguyễn Thu Thu liền vô thức nhìn sang Trình Tuyền.

Trên tay anh vẫn còn cầm túi kẹo Maltesers, lúc nghe không cẩn thận run tay làm rơi mấy viên. Tiếng kẹo lăn lông lốc trên mặt đất càng khiến giọng Tiểu Phạm từ đầu dây bên kia rõ ràng đến lạ, tựa như vừa xướng ra một màn kịch buồn cười mà bi thương.

Trình Tuyền sửng sốt mấy giây, phản ứng đầu tiên là nhặt viên kẹo trên đất lên, trên mặt không có biểu tình gì, bộ dạng thờ ơ ném vào thùng rác.

Màn hình điện thoại di động lóe lên.

Tiểu Phạm vẫn còn đang chờ Trình Tuyền trả lời. Đầu dây bên kia truyền đến tiếng ồn ào trong bệnh viện, dường như có người nhà bệnh nhân nào đang làm ầm lên với bác sĩ, càng làm lộ ra sự yên tĩnh của văn phòng bên này.

Trình Tuyền chậm rãi đặt túi Maltesers lên bàn, bấy giờ mới nói:
"Hoả táng đi."

Tựa như đã định một chuyện làm ăn, gọn gàng, dứt khoát.

.....

Thu Thu đi cùng Trình Tuyền. Hai người cả đường đi đều trầm mặc, không nói với nhau câu nào.

Thi thể ba Trình được chuyển đến nhà hỏa táng, nơi đó cách bọn họ không xa, chỉ khoảng hai mươi phút đi xe.

Nguyễn Thu Thu cùng Trình Tuyền vừa xuống xe đã đụng phải mấy người đàn ông, phụ nữ trung niên đứng chờ ở cổng, mặt mỗi người mỗi vẻ, hăn cũng là gấp gáp chạy tới. So với cách ăn mặc giản dị của hai người, bọn họ càng lộ vẻ đẹp đẽ, xa hoa hơn nhiều.

Nguyễn Thu Thu vô thức níu ống tay áo Trình Tuyền.

"Không phải chúng ta có ý gì đâu, nhưng mà cháu à, cháu nói muốn hỏa táng cha cháu, vì sao không báo với chúng ta một tiếng?"

Một người phụ nữ dáng người hơi mập, gò má cao bước lên, làm bộ lau lau khóe mắt ra chiều thương tiếc: "Thương thay cho ông ấy, cả một đời chưa bao giờ được hưởng phúc, về già, con trai giỏi giang như thế, không ngờ ông ấy lại ra đi sớm như vậy."

"Đúng đấy, thật sự là đáng tiếc.""

Từ lời nói, giọng điệu lẫn nét mặt của bọn họ, Nguyễn Thu Thu chẳng mò được chỗ nào là tiếc hận cho người đã khuất cả, tiếc vì không lấy được đồng nào thì có.

Trình Tuyền coi họ như không khí, không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái, đi thẳng vào cửa.

Tiểu Phạm bước ra nghênh đón hai người, ngón tay đẩy gọng kính vàng, khuỷu tay kẹp cặp công văn, dáng dấp nho nhã lễ độ: "Ông chủ, phu nhân."

Nguyễn Thu Thu gật gật đầu: "Thu xếp cho ba Trình đến đâu rồi?"

"Xong xuôi rồi ạ, lát nữa sẽ bắt đầu hoả táng."

Mấy người kia vội vàng đuổi theo bắt chuyện với Trình Tuyền. Ngay từ lúc thông tin về Gia Trường được công bố là bọn họ liền ngồi không yên rồi.

Thời gian trước, bọn họ chỉ được xem như gia đình trung lưu thường thường, ba Trình ở bên ngoài lang bạt, không chỉ cưới một đại mỹ nhân như hoa như ngọc mà còn phát tài, ấy vậy mà lập nghiệp thành công, hơn nữa còn có chỗ đặt chân trong ngành sắt thép.

Lúc trước có bao nhiêu lời lạnh nhạt, bây giờ có bấy nhiêu người muốn cùng nhau tiến lên kiếm chút đỉnh. Ban đầu ba Trình còn giúp đỡ, về sau, ba Trình tính khí nóng nảy, không nhịn được bùng lên, ồn ào một trận sau đó cắt đứt liên lạc với bọn họ.

Nhiều năm trôi qua, người này làm ăn phát đạt, người kia trở nên giàu có, cuộc sống của họ nói chung cũng xem như là thoải mái. Nghe nói ba Trình vợ con ly tán, cả đám bọn họ ai cũng cười trên nỗi đau của người khác, chế giễu nói đây là báo ứng của ông. Nghe

công ty ba Trình xảy ra vấn đề, lại càng quy cho ba Trình lúc trẻ làm quá nhiều chuyện xấu.

Xem trò cười đủ rồi thì cũng không thêm để ý gì đến ba Trình nữa, ai ngờ đâu lại đột nhiên nhảy ra một tổng giám đốc Gia Trùng, lại là cái thằng kiêu lời ít nói Trình Tuyền kia? Con trai Trình gia?

Bọn họ sợ ngây người.

Muốn mượn đủ loại cơ hội nhảy lên sợi dây Trình Tuyền này, nhưng không biết Trình Tuyền ở chỗ nào nên cũng đành chịu. Tới cổng chính của người ta còn chạy vào không được chớ nói chi là gặp người thật, thôi đừng mơ nữa.

Chờ lâu như vậy mà không có cơ hội nào liên hệ với Trình Tuyền, giờ đúng lúc có thể lấy danh nghĩa ba Trình qua đời, thông báo cho tất cả bà con thân thích nhiều năm không gặp đến "thăm hỏi" rồi.

Lúc trước thằng bé này trầm tĩnh ít nói, chỉ có một gương mặt điển trai, giờ đã cao to rắn rỏi, tuấn tú lịch thiệp, ngay cả cô vợ đứng bên cạnh cũng là một đại mỹ nhân ngàn dặm khó tìm. Vợ chồng hai người ăn mặc giản dị là thế, đứng trước cổng nhà tang lễ tự lại như hai vị minh tinh, đi đến đâu thu hút người khác đến đây khiến trong lòng mấy người âm thầm lú lẫm.

Trình gia không có gen bề ngoài ưu tú như vậy, nói cho cùng, vẫn là ba Trình lúc trước cưới được một cô vợ xinh đẹp khiến bọn họ vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Trái ngược với không khí nặng nề của nhà tang lễ, vẻ mặt của bọn họ tràn đầy kích động cùng hưng phấn. Bọn họ nhìn chằm chằm

Trình Tuyền tựa như mấy tên tham ăn đang nhìn chăm chăm một miếng thịt trâu mỹ vị, hai mắt không rời nổi.

Nguyễn Thu Thu rất không thoải mái.

Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ tới, ngay thời điểm người thân của mình qua đời mà những người này vẫn còn tâm tư đi chú ý mấy chuyện làng nhàng khác.

Trình Tuyền quay mặt qua nhìn Tiểu Phạm, nói: "Tìm một nơi xây mộ mới."

"Được."

Mẹ Trình Tuyền vốn nên được chôn trong mộ tổ nhưng người trong nhà đều không đồng ý, nói là con gái xứ khác tới, chôn ở đây không hợp phong thủy. Thế là ba Trình tìm cho bà một mẫu đất ở nghĩa trang phong thủy không tệ. Về sau Trình Tuyền đòi phần mộ của bà đến nơi khác, mấy năm đầu ba Trình còn đến thắp hương, về sau cũng dần dần quên lãng chuyện này, biết được chuyện Trình Tuyền đòi mộ cũng chỉ nói vài câu rồi không nhắc lại nữa.

Bây giờ, cho dù Trình Tuyền sẽ phụ trách tang lễ ba Trình nhưng cũng không có nghĩa là anh sẵn lòng đặt phần mộ của ông đến cạnh phần mộ của mẹ mình.

Trình Tuyền trở tay nắm lại tay Nguyễn Thu Thu, như là đang ra hiệu bảo cô an tâm, hai người quay vào nhà tang lễ.

Tiểu Phạm dĩ nhiên không có lý do gì ngăn cản bọn họ. Cậu hơi mỉm cười, khước môi lại không có độ cong gì nhiều, đứng trước mặt đám người nói: "Hôm nay là tang lễ, hy vọng các vị đặt người đã khuất lên hàng đầu, những chuyện khác sau này hãy nói."

"Cậu cho mình là cái thá gì? Cậu đang cản đường chúng tôi đấy."

"Tôi ấy, tôi chẳng là cái thá gì, có điều," Tiểu Phạm đẩy kính, "Nếu như về sau ngài không biết cách chia chác tài sản như thế nào cho tốt, chào mừng ngài đến tìm tôi. Mặc dù giá thuê tương đối cao, nhưng về mặt công việc thì vô cùng tận tụy."

"Cậu!"

"Nếu tính tình tôi còn giống như hồi trước, chỉ sợ là đã hỏi lại ngài một câu, ngài là cái thá gì, mà chạy đến đây giờ thói ngang ngược."

Tiểu Phạm nói chuyện nho nhã lễ độ, cực kỳ khách khí: "Giờ tính tình tôi tốt nên không đánh người. Nếu không còn phải bồi thường tiền thuốc men cho cái chân gãy của ngài, vậy thật đúng là không có lời rồi."

Cậu vừa dứt lời, mấy người biến sắc.

Tiểu Phạm cười lạnh: "Rác rưởi gì cũng lẫn tới chỗ ông chủ tôi, anh ấy không nói lời nào, không có nghĩa bọn tôi là cọc gỗ."

Nguyễn Thu Thu đi theo Trình Tuyền tiến vào nhà tang lễ, nhìn xa xa không thấy mấy người kia theo vào, cô hơi lo lắng.

Cô nhỏ giọng nói với anh: "Trình Tuyền, mấy người kia không có vấn đề gì chứ, liệu bọn họ có lại giống Khúc Vi không, bám mãi không thả."

Bước chân Trình Tuyền ổn định.

Anh ung dung nói: "Khúc Vi là Khúc Vi, sẽ không có Khúc Vi thứ hai."

Khúc Vi đã được xử lý rồi, những người kia à, không thêm đề ý.

Nguyễn Thu Thu: "Nhưng mà..."

Trình Tuyền nắm chặt bàn tay nhỏ của cô. Bàn tay anh ấm áp khô ráo, bao bọc lấy bàn tay cô khiến cô cảm thấy vô cùng an tâm.

"Anh nói rồi, những chuyện này không cần em bận lòng."

Cô ngẩn người, ngược đầu lên liền chạm phải ánh mắt anh. Hai người bốn mắt nhìn nhau, Nguyễn Thu Thu biết mình cảm động vào lúc này có hơi không đúng lúc, cô vừa định cười một chút lại vội vàng thu lại, chỉ nhẹ giọng nói: "Em biết rồi."

Trình Tuyền không muốn để cô bận lòng về những chuyện này, vậy cô sẽ không nghĩ nữa.

Nhìn mấy người ở cửa kia, Nguyễn Thu Thu không khỏi liên tưởng đến họ hàng đời trước của mình. Hình như bọn họ cũng thờ ơ nhìn ba mẹ cô ly hôn như vậy, thờ ơ nhìn cô không ai chăm sóc như thế. Đã từng có người mềm lòng thương cô, nhưng nghĩ đến việc sẽ có người khác chịu trách nhiệm, từng người từng người một lại rút tay về.

Trong lòng Nguyễn Thu Thu suy nghĩ chuyện này, ngoài miệng không tự chủ hỏi: "Vì sao lại thành ra như vậy, là do ảnh hưởng lẫn nhau sao? Loại chuyện này, không phải một người nhìn như không thấy, mà tất cả mọi người đều vô cảm. Luôn là như vậy."

Trình Tuyền nhìn cô.

"Cũng không phải. Có một số người trời sinh đã vô cảm lạnh lùng, có một số người, là bị ép."

Hoả táng là một loại nghi thức kỳ huyễn.

Người đưa vào nạng trịch, dù cao hay thấp, béo hay gầy, sau khi hóa thành tro cốt đều sẽ hòa vào đất mẹ, không ai là ngoại lệ.

Tiểu Phạm đã liên hệ với nghĩa trang. Chôn hũ tro cốt của cha Trình không cần nghi thức, bởi vậy toàn bộ quá trình diễn ra nhanh chóng trong an lặng. Chạng vạng tối, mặt trời dần buông, ánh chiều tà rọi xuống mặt đất, bia mộ trong nghĩa trang đều được chiếu sáng rõ, nhìn qua không có đau khổ thê lương, ngược lại tràn ngập ánh tích dương huy hoàng, tráng lệ.

Nguyễn Thu Thu đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn quá trình hạ táng.

Trình Tuyền hai tay đút túi, đứng trước mộ bia đưa mắt nhìn người ta lấp đầy đất vào huyệt mộ. Chữ khắc trên bia vô cùng đơn giản, từ đầu đến cuối đều không nhắc tới tên của Trình Tuyền và mẹ anh.

Tiểu Phạm mở miệng thành công đẩy lui đoàn người, thế mà vẫn còn lại mấy người cố chấp chưa đến phút cuối chưa lui, cũng đi theo đến nghĩa trang, giả vờ giả vịt đặt xuống một bó hoa cúc.

Những bông hoa cúc rũ cánh, nằm co ro trước gió, muốn bao nhiêu thê lương có bấy nhiêu thê lương.

Vợ chồng hai người cả đường đi không để ý gì đến họ, Trình Tuyền mặt không biểu tình làm bọn họ bị doạ không dám bắt chuyện với anh.

Thừa dịp Trình Tuyền gọi điện thoại, trò chuyện với người khác, một người đàn ông trung niên cao gầy khơi mào câu chuyện.

"Các con còn trẻ, không hiểu cái gì gọi là tình thân, con nhìn Trình Tuyền xem bây giờ nó hối hận cỡ nào. Cái gì gọi là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn nuôi mà cha không đợi, Trình Tuyền nó còn trẻ, lòng còn hờn giận. Ruột thịt với nhau có thể có thù hằn gì lớn chứ, con khuyên thằng bé một chút, đừng để nó giận hờn nữa, đại gia đình này mãi mãi hoan nghênh nó."

Nguyễn Thu Thu thật sự thấy buồn nôn không chịu được.

Một đám người thấy cô ngoan ngoãn hợp lòng người, dọc đường không nói lời nào liền cho rằng cô là thiên kim đại tiểu thư thiện lương đơn thuần, nói cái gì cũng tin.

Lúc trước hẳn là mẹ Trình Tuyền cũng bị bọn họ lừa tới lừa lui như vậy.

Nguyễn Thu Thu cười lạnh.

"Đại gia đình? Lúc trước Trình Tuyền mất mẹ, bị mẹ kế chèn ép đuổi ra khỏi nhà, các người có ai thay anh ấy làm chủ chưa?"

Xương cốt bà chưa lạnh, cha đã lĩnh giấy kết hôn với người khác, các người có ai nói ra nửa câu không được chưa?

Trước kia không coi mình là bậc cha chú, bây giờ còn muốn người khác cúng bái các người? Các người nghĩ mình đang nuôi chó đấy à, lúc vui thì gọi, không vui thì đá một cước, còn không cho phép người ta mang thù à!"

"Cô, con bé này ăn nói kiêu gì thế!"

Nguyễn Thu Thu nói chuyện rất nhanh, đã thế còn dùng từ cực kì châm chọc, khiến sắc mặt bọn họ đã không tốt lại còn không thể nổi

giận với Nguyễn Thu Thu được, tức tới mặt đỏ tía tai, trù trùng mắt ra thì không biết làm gì.

"Tôi ăn nói thế nào?"

Nguyễn Thu Thu chống nạnh, không phát hiện Trình Tuyền đã cúp điện thoại, đang đứng sau lưng yên lặng nhìn cô, ánh mắt sáng rực.

Cô nổi giận đùng đùng nói: "Tôi cưới Trình Tuyền, chỉ nhận một người chồng là anh ấy, những người còn lại anh ấy nhận thì tôi nhận, anh ấy không nhận, vậy có liên quan gì tới tôi?"

Nếu không phải đang đứng trước mộ cha Trình, Nguyễn Thu Thu còn có thể móc mĩa bọn họ nhiều hơn nữa kìa.

Ba Trình lúc trước đối xử với Trình Tuyền thế nào, cô vẫn luôn thu hết vào mắt. Bây giờ mấy người này còn muốn đến đây chia chác một chén canh, so ra thì, bọn họ ngay cả Khúc Vi cũng không bằng, tốt xấu gì Khúc Vi cũng còn biết lấy lòng người ta, biết được cách giữ thái độ bên ngoài, không muốn trở mặt.

Bọn họ thì hay rồi, muốn đến nhổ lông là đến thôi, thật sự cho rằng Trình Tuyền là kẻ ngốc nhiều tiền à.

Nguyễn Thu Thu còn muốn tiếp tục nói thêm vài câu nữa, đột nhiên mũ áo hoodie của cô bị tóm lấy, kéo ra đằng sau. Nguyễn Thu Thu theo quán tính được Trình Tuyền kéo về sau lưng anh.

Mới vừa rồi còn là một quả ót nhỏ xù lông, trong nháy mắt đã biến thành con cừu nhỏ không có lực sát thương.

Trình Tuyền chắn trước mặt cô.

Trên mặt anh không có bất cứ cảm xúc dư thừa nào, ngay cả ánh mắt cũng lười cho bọn họ.

"Nếu đã thắp hương xong rồi, vậy đi đi."

"Cháu à..."

"Tôi nghĩ, lời nên nói, Tiểu Phạm đều nói rõ ràng rồi." Trình Tuyền dứt tay vào túi, lạnh như băng nhìn chằm chằm bọn họ. Ánh mắt anh tựa như một thanh đao lạnh lẽo, con ngươi đen kịt, khiến người nhìn vào phát run.

"Ý của cậu ấy chính là ý của tôi. Còn nhớ rõ chú ba lúc trước chứ?"

"..."

Nháy mắt, đoàn người lặng thinh, nhìn nhau không nói gì.

Ngay sau đó, bọn họ ngượng ngùng cười, sắc mặt hơi trắng bệch. Mặc dù còn thêm muốn tiền của Trình Tuyền nhưng mạng quan trọng hơn, ánh mắt Trình Tuyền không giống đang nói đùa.

Bọn họ lúng túng nói tạm biệt rồi liền vội vàng xoay người rời đi. Ai cũng như lửa cháy đến mông, chạy cực nhanh, chẳng bao lâu đã không thấy bóng dáng.

Nguyễn Thu Thu đứng sau lưng Trình Tuyền, nhìn theo bóng lưng chật vật rời đi của bọn họ, ngây ngốc hỏi: "Chú ba làm sao? Sao bọn họ như gặp quỷ thế?"

"Lúc trước ông ta muốn bám vào một tiểu thư nhà giàu, làm chuyện quá đáng, mấy ngày sau bị người ta mò đến, đánh cho suýt

tàn phé."

Nguyễn Thu Thu lấp bắp kinh hãi.

"Anh cũng sẽ làm như vậy sao?"

Trình Tuyền: "Ừm."

Nguyễn Thu Thu: "Ừm?!"

Trình Tuyền liếc xéo cô, giọng điệu không nóng không lạnh nói:
"Ngay cả nói đùa với nói thật cũng không phân biệt được sao.
Chuyện phạm pháp còn lâu mới làm."

Nguyễn Thu Thu: "... Anh làm em sợ muốn chết."

Quả nhiên, Trình Tuyền vẫn không làm bá đạo tổng tài được.

Bóng đêm vắng lặng dần dần bao phủ, những cơn gió đêm nổi lên, lạnh buốt lướt qua bên tai, tựa như có quỷ hồn đứng bên cạnh thổi hơi, Nguyễn Thu Thu tưởng tượng một lúc, run bắn người.

Trình Tuyền ôm vai cô: "Đi thôi."

"A... Biết rồi."

Hai người quay về theo con đường mòn. Nguyễn Thu Thu không nhận được hỏi: "Bọn họ sẽ không đến nữa chứ."

"Không đâu." Trình Tuyền dừng lại, ung dung tiếp tục nói, "Giống như lời em nói lúc nãy, em chỉ nhận một người chồng là anh là được rồi."

"..."

Mặt cô lại ửng hồng.

Câu này lúc tự mình nói ra thì không thấy gì, nhưng nghe Trình Tuyền nói, cô cứ cảm thấy giống như là anh đang tỏ tình với cô. Hai gò má cô nóng bừng, hận không thể lập tức tiến lên bịt miệng anh lại.

"Anh đừng nói chuyện ý nữa."

Trình Tuyền chăm chú: "Đây không phải em nói à?"

"Em mặc kệ, không được nhắc đến nữa."

Nguyễn Thu Thu tiến lên định bịt miệng anh, lại bị Trình Tuyền kéo cổ tay, xiết chặt. Cô lão đảo rơi vào lòng ngực anh, cùng anh kề sát vào nhau. Cô vô thức ngẩng đầu lên, liền thấy Trình Tuyền đang nhìn cô chăm chú. Mới vừa rồi còn đang loạn xạ muốn đẩy anh ra, Nguyễn Thu Thu đột nhiên im bật.

Anh mắt anh nhìn cô quá mức bịn rịn khiến trái tim cô không tự chủ cuồng loạn nhảy lên, phảng phất như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trình Tuyền trầm thấp nói: "Nhìn dáng vẻ hùng hồn tranh luận của em lúc này, anh rất muốn hôn em."

Nếu không phải đứng ở nghĩa trang làm chuyện như vậy không hợp, anh thật sự sẽ hôn cô.

Mặt Nguyễn Thu Thu nóng tới muốn cháy luôn rồi. Tại sao Trình Tuyền bao giờ cũng khiến cô động tâm vào lúc không hề phòng bị gì thế?

Cô vội vàng giã khỏi cái ôm của Trình Tuyền, nói: "Chúng ta mau về nhà thôi."

Trình Tuyền nghe lời nắm tay cô, hai người một trước một sau dần dần ra khỏi nghĩa trang.

Sợi nắng cuối cùng biến mất trong bóng đêm, bầu trời ảm đạm, những ngôi sao lấm ta lấm tã chiếu sáng dẫn đường chỉ lối cho bọn họ về nhà.

Nguyễn Thu Thu vô thức sờ sờ túi, chợt phát hiện điện thoại đâu mất rồi. Cô sửng sốt, mò mẫm một lúc lâu mà vẫn không thấy. Kỳ lạ, mới vừa nãy đứng trước bia mộ vẫn còn để trong túi mà.

"A, điện thoại di động của em!"

"Sao thế?"

"Chắc là lúc nãy đi đường không để ý nên làm rơi mất. Không sao, anh đứng ở đây chờ em, em đi nhanh thôi."

Chỉ có mấy bước chân là đến thôi, cô dặn dò Trình Tuyền đứng yên ở đây, rồi chạy đến trước bia mộ. Mấy bông cúc rầu rĩ rũ xuống, thỉnh thoảng bị gió thổi lắc lư vài cái. Nguyễn Thu Thu dần dần dừng bước lại, đặt mấy bông cúc sang một bên, bó hoa cô mua đặt ở giữa, cánh hoa tươi mới vừa đủ, nở ra trông rất đẹp.

Bên cạnh vang lên một giọng êm ái: "Không sao, cứ đặt vậy đi. Hoa tươi, hoa héo, qua một hai hôm nữa cũng chẳng khác gì nhau."

Nguyễn Thu Thu suýt nữa hét ra tiếng.

Nghĩa trang yên tĩnh không một tiếng động đột nhiên vang lên giọng người khác là một chuyện vô cùng kinh dị, nhất là Nguyễn Thu Thu tuyệt nhiên không hề phát hiện ra xung quanh có người.

Cô nhặt điện thoại dưới chân lên, đứng thẳng người. Cách đó khoảng chừng một hai mét có một cô gái đang đứng, người này mặc một chiếc váy dài cao cổ lỗi thời, đi một đôi dép lê thấp, mái tóc đen dài phất phơ trong gió, giữa đêm khuya không thể nào nhìn rõ được khuôn mặt nhưng vẫn có thể nhìn ra đôi mắt vô cùng xinh đẹp, trông rất quen.

Người này khiến Nguyễn Thu Thu nghĩ đến Lâm Đại Ngọc, một đôi mắt đượm buồn long lanh, chứa chan tình cảm, hàng mi dài rũ xuống, làm người ta có cảm giác không thuộc nhân gian.

Cảnh tượng như thế này rất dễ khiến trí tưởng tượng của Nguyễn Thu Thu bay cao bay xa.

Cô nuốt nước bọt, hỏi: "Cô.... cũng đến thăm Trình tiên sinh sao?"

"Không phải." Người đó lắc đầu, "Chỉ đi ngang qua."

"Ồ."

Thấy cô gái này một mình đứng trước bia mộ hứng gió lạnh, Nguyễn Thu Thu nói thêm một câu: "Trời sắp tối rồi, cô về sớm một chút nhé, không tốt cho sức khỏe đâu."

Lời cô vừa dứt, người kia cười lên.

"Tôi rất thích cô."

Đột nhiên được một người đẹp thổ lộ, Nguyễn Thu Thu sửng sò.

"Cái đó... Cảm ơn?"

"Cô cũng mau về đi." Người phụ nữ phát tay.

Gió càng thổi càng lạnh thấu xương, Nguyễn Thu Thu rụt rụt đầu. Cô gật đầu, điện thoại cất trong túi, sải bước nhanh chóng chạy tới chỗ Trình Tuyền. Trình Tuyền nghiêng người nghe điện thoại, không biết đang nói chuyện gì, đến khi Nguyễn Thu Thu chạy đến sau lưng mình, anh cúp điện thoại.

Nguyễn Thu Thu lần nữa quay đầu lại, người đẹp đã biến mất.

Trình Tuyền nhìn theo ánh mắt cô: "Em đang nhìn gì vậy?"

"... Không có gì, em vừa gặp được một người kỳ lạ."

Nguyễn Thu Thu nói thầm trong lòng, xuất quỷ nhập thần như thế, cô còn tưởng mình gặp ma rồi chứ.

"Đúng rồi, anh gọi điện cho ai thế?"

"Không có gì, chỉ là còn sót lại một ít chuyện cần làm. Đi thôi."

Tác giả có lời muốn nói: Thu Thu gặp được ai, hẳn là mọi người đều có thể đoán được đi ~_(:3" <)_

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 102

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Ba Trình đi rồi, để lại căn nhà trống không.

Đây là một biệt thự hai tầng, từ ngoài nhìn vào đã hơi cũ nát. Vách tường bong ra thành từng lớp, gạch men sứ ố vàng, hoa cỏ cây cối xum xuê, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng lúc trước khi đã được cất tĩa.

Hôm sau, Trình Tuyền sang thu dọn một vài thứ mang đi, Nguyễn Thu Thu cũng xung phong đi theo.

Tối hôm qua lúc về nhà, chuyện đầu tiên Trình Tuyền làm chính là chạy lên giường Nguyễn Thu Thu nằm, dùng cách im lặng để tuyên thệ chủ quyền.

Giày vò đến trưa, Nguyễn Thu Thu cũng mệt mỏi rồi, mặc kệ anh thích nằm đâu thì nằm, còn mình thì đi rửa mặt xong nằm ý ra ngủ say như chết.

Buổi tối hôm qua ngủ không ngon lắm, mơ màng nhớ lại những chuyện của thế giới trước. Có lẽ do chuyện của cha trình khiến

Nguyễn Thu Thu tức cảnh sinh tình, nhớ về quá khứ. Cô bực bội xoa xoa hai gò má, Trình Tuyền nhìn lướt qua cô một cái, chậm rãi hỏi: "Ban đêm ngủ không ngon sao?"

"Nhất định là tối qua anh ngủ gác lên người em." Nguyễn Thu Thu đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu Trình Tuyền.

Trình Tuyền ngệt mặt ra, đúng là nằm không cũng trúng đạn.

"..."

Trình Tuyền cầm chìa khóa mở cửa. Trong biệt thự vắng vẻ không người, Nguyễn Thu Thu quan sát xung quanh, không tự chủ đề giọng xuống: "Aizz, căn nhà lớn quanh quẽ quá đi." Nhà ở chiếm diện tích lớn, lại thêm sân vườn rộng rãi, ít người ở, mang đến cho người ta cảm giác trống vắng quanh hiu.

So với chỗ này, Nguyễn Thu Thu thích ở cùng Trình Tuyền trong căn hộ cũ hai phòng ngủ một phòng khách hơn, cảm giác an toàn hơn thế này nhiều.

Trình Tuyền ừm.

Ngôi nhà vốn hứng ánh sáng tự nhiên rất tốt, nhưng do trước cửa sổ sát đất có cây đại thụ, cành lá sum suê chắn gần hết cửa sổ nên ánh sáng xuyên qua mờ nhạt hơn, càng nhìn càng thấy vắng lặng.

Thứ đáng giá Trong biệt thự đều Khúc Vi lấy hết sạch, ngay cả TV cũng bị bà ta bán đi. Nguyễn Thu Thu thật sự bội phục nghị lực của bà, ngồi dưới đất rồi mà còn phải cố moi thêm ít bùn.

Tầng một có phòng khách, phòng giải trí, phòng bếp. Tầng hai có phòng ngủ chính, phòng ngủ phụ, phòng làm việc và phòng chứa đồ.

Trình Tuyền đi thẳng lên tầng hai, mở cửa phòng chứa đồ.

Bên trong chất đồng mấy thứ lộn xộn, có vật trang trí cổ, có sách vở ố vàng, có đồ nội thất cũ, chỗ nào cũng ngổn ngang.

Nguyễn Thu Thu nhìn vào thùng giấy nhỏ, có mấy món đồ chơi, mặc dù đã để ở đây rất lâu nhưng vẫn khá mới, phỏng chừng là lúc mua về chưa từng cầm lên chơi. Cô ngồi xổm trước thùng giấy, lấy từng món đồ chơi ra.

"A..." Nguyễn Thu Thu kinh sợ kêu lên, liếc nhìn Trình Tuyền theo bản năng.

Trình Tuyền quay đầu nhìn cô: "Sao thế?"

"Giấy khen trước kia của anh, còn có cúp nữa, tất cả đều được giữ ở đây." Tất cả đều được xếp rất ngay ngắn, nhìn có vẻ được bày rất tỉ mỉ.

Từ tiểu học đến cấp ba, đến lớp mười một thì không có nữa.

Nhưng Nguyễn Thu Thu nhớ không lầm thì Trình Tuyền học cùng trường đại học với Đồ Nam, là trường đại học danh tiếng top 2 cả nước, sao lớp 12 lại không có giấy khen được.

Nguyễn Thu Thu có cảm giác trước đây hẳn là có chuyện gì rồi, nhưng không dám hỏi, sợ chạm vào nỗi đau của Trình Tuyền.

Trình Tuyền vừa lục lại mấy món đồ cũ vừa chậm rãi nói: "Lớp mười hai nghỉ học."

"À."

"Sau khi mẹ qua đời, anh nghỉ học một năm." Nhưng vẫn tham gia kỳ thi thử cuối cùng, vẫn cầm giấy chứng nhận đạt chuẩn đi thi đại học, vẫn bỏ xa Đồ Nam đứng thứ hai, vẫn đạt được thành tích vượt trội nhất toàn trường.

Nếu như năm đó anh không nghỉ học mười hai, có lẽ sẽ trực tiếp được tuyển thẳng vào đại học.

"Ra vậy...." Nguyễn Thu Thu đổi chủ đề, "Thật trùng hợp, năm em lên lớp mười hai ba mẹ em cũng li dị, suýt nữa không đi học tiếp được, em còn tưởng rằng trình độ học vấn của mình sẽ mãi dừng ở lớp mười một chứ. Lúc đó em đã định đi vẽ tranh đường phố kiếm sống, không ngờ cô giáo lại tốt bụng cho em vay tiền để tiếp tục đi học.

Về sau tốt nghiệp cấp ba đi làm thêm ba tháng rồi trả hết toàn bộ số tiền đã mượn cô giáo.

Đưa cho bố mẹ toàn bộ số tiền kiếm được trong lúc học đại học, đối với em mà nói đó chính là toàn bộ tài sản."

Lúc đó cha mẹ đều rất lãnh đạm với cô, khách khí từ chối một lúc rồi cũng nhận. Nguyễn Thu Thu cũng coi như đã cắt đứt hoàn toàn quan hệ với họ.

Nguyễn Thu Thu chớp chớp mắt: "Có phải em rất lợi hại không. Bình thường ai có thể kiếm được nhiều tiền như vậy?" Chẳng qua là

lúc đó dựa vào sức mạnh hồng hoang bộc phát, suýt nữa hổng người, một thời gian dài sau đó cô bệnh liên miên.

Về sau một mặt là vì cơ thể, mặt khác là sống một mình dễ nuôi, cô cũng lười liêu mạng kiếm tiền.

Ai biết được cô chết trước hay tiền tiêu hết trước. Để đôi cha mẹ vứt bỏ mình lấy hết tài sản mình tích góp, Nguyễn Thu Thu thà nghèo cũng không muốn chuyện này xảy ra.

Nghĩ tới đây.

Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên trầm tư, tại thế giới kia cô đã chết hay là bị linh hồn người khác chiếm giữ? Có điều, đối với cô bây giờ cũng không khác gì, cô đã hoàn toàn cắm rễ ở thế giới này, cần gì phải quan tâm những người kia có được lợi hay không.

Trình Tuyền chẳng biết đã dừng lại từ lúc nào, đi đến bên cạnh cô, ngồi xổm xuống.

"Siêu cấp lợi hại." Anh nghiêm túc nói.

Nguyễn Thu Thu mở to mắt, ngay sau đó lại cong lên ngọt ngào.

Trình Tuyền thật sự càng ngày càng biết nói chuyện. So với lúc đầu gặp nhau, sống chó khiến người khác giận sôi thì bây giờ đã hoàn thành quá trình tiến hóa từ chó thành nửa người nửa chó.

Đúng lúc này, mắt Nguyễn Thu Thu quét qua một vật thể đen sì lông xù, bỗng nhiên run rẩy chỉ chỉ.

"Nhện!!!"

Trình Tuyền lấy tốc độ sét đánh tránh sau lưng Nguyễn Thu Thu.

"..."

"..."

Cục diện lặng lẽ giăng co hồi lâu, Nguyễn Thu Thu yếu ớt nói:
"Em nhìn lắm, hình như chỉ là đồng rác thôi."

Trình Tuyền: "Ồ, anh quét cho em."

Trình Tuyền lại phải bị ăn đập mới chịu im.

Đối với chuyện này, Nguyễn Thu Thu luôn luôn canh cánh trong lòng, cô không thể tin được, vào lúc nguy hiểm Trình Tuyền vậy mà lại trốn ra sau lưng cô? Trốn sau lưng cô???

Sao bảo tình vững hơn vàng cơ mà! Cái này còn không phải quan hệ chim và rùng ư, lúc đại nạn chỉ lo bay phần mình, còn muốn kéo cô làm đệm lưng. Nguyễn Thu Thu càng nghĩ càng giận, nhìn Trình Tuyền với ánh mắt chết chóc: "Em quyết định phát động chiến tranh lạnh."

Trình Tuyền bày ra bộ dáng đáng thương, đầu rũ xuống, mắt chớp chớp, giọng nhỏ xíu: "Xin lỗi, anh sai rồi."

Nguyễn Thu Thu: "Giả bộ đáng thương cũng vô dụng. Con trai, cha rất thất vọng về con."

Có thể giữ cho bản thân tỉnh táo đã chứng minh cô quá đủ dạn dày rồi.

Nguyễn Thu Thu trừng Trình Tuyền, quyết định trở về tính sổ sau, tiếp tục tìm đồ liên quan tới Trình Tuyền và mẹ anh. Không nhiều đồ lắm, tìm nửa ngày cũng không có thu hoạch gì, Trình

Tuyển lật lật một đồng đồ lẫn lộn, thế mà cũng tìm được một quyển album.

Nhìn thấy album ảnh, Nguyễn Thu Thu tạm thời bỏ qua niềm khích trước đó, cảm thấy hứng thú bước lên.

"Đây là album cũ à? Có ảnh cũ chứ?"

"Ừm."

"Hay quá, em muốn xem!"

Bất ngờ là, bên trong album có không ít ảnh chụp Trình Tuyển. Từ lúc anh mới biết đi xiêu xiêu vẹo vẹo, đến lúc đi học, đến cấp hai, cấp ba, từng bước một từ thằng nhóc tròn vo biến thành thiếu niên vóc người cao gầy thanh tú.

Trong bức ảnh tốt nghiệp trung học, Trình Tuyển đẹp tới nỗi tim Nguyễn Thu Thu cũng

phải đập thình thịch.

Đẹp chết tôi rồi!

Nguyễn Thu Thu ngẫm lại trường học trước kia của mình, đừng nói hotboy trường, ngay cả hotboy lớp cũng chẳng có. Nếu giống loài như Trình Tuyển xuất hiện ở trường học, đừng nói là nữ sinh toàn trường, chỉ sợ tên anh có thể truyền khắp cả phố mất, còn sẽ có rất nhiều nữ sinh trường khác cúp học tới xem anh.

"Lúc anh đi học chắc là có nhiều bạn nữ theo đuổi lắm nhỉ?"
Nguyễn Thu Thu dùng cùi chỏ chọt anh, "Từng yêu đương chưa?"

Trình Tuyển trả lời rất ngắn gọn: "Không có."

"Thật sao? Đối mặt với nhiều gái xinh như thế, anh nhẫn tâm từ chối được thật à?"

Thế nhưng nghĩ tới biểu hiện của Trình Tuyền từ lúc cô gặp anh đến giờ, Nguyễn Thu Thu đột nhiên cảm giác được, anh có thể độc thân đến bây giờ cũng không phải không có lý do. Nếu không phải có giấy kết hôn buộc cô lại với anh, chỉ sợ bọn họ sẽ mãi là hai đường thẳng song song không can thiệp chuyện của nhau, vĩnh viễn không có khả năng quen biết.

Nguyễn Thu Thu lật sang trang kế, lại bị Trình Tuyền đè lại.

Cô không khỏi bất ngờ quay mặt sang, Trình Tuyền hỏi: "Vậy còn em?"

"Em nhớ hình như em có nói rồi mà, em không có."

"Em nói là, trường em có một học trưởng vô cùng lợi hại."

Nguyễn Thu Thu: "A...Đùa thôi. Khi đó không có hứng thú nói chuyện yêu đương." Đương nhiên sau này cũng không có hứng thú.

Trình Tuyền nghiêm túc hỏi: "Không có ai theo đuổi em sao?"

Nguyễn Thu Thu: ".... Em khuyên anh nên ngậm miệng làm người. "

Khi đó cô cũng có chút danh tài nữ lại thêm xinh đẹp, trong trường học cũng rất đông người theo đuổi đấy. Nguyễn Thu Thu trợn mắt nhìn, Trình Tuyền lơ đãng chuyển mắt nhìn vào album: "Tiếp tục xem ảnh ——"

"Bộp" Album ảnh bị Trình Tuyền khép lại.

Mắt Nguyễn Thu Thu sáng lên. Vừa rồi anh hành động quá nhanh, nhưng cô có thể nhìn thấy rõ ràng, là một tấm ảnh cũ. Trong tấm ảnh Trình Tuyền còn rất nhỏ, mặc váy!!!!

"Tiết mục biểu diễn ở nhà trẻ, không có gì để xem đâu."

"Không được, em xem một cái thôi."

Trình Tuyền: "Đến giờ về rồi."

"Anh mặc váy xinh thật đó." Ánh mắt quỷ dị của Nguyễn Thu Thu quét từ đầu xuống chân Trình Tuyền khiến anh có cảm giác lạnh cả sống lưng.

"Nhìn cũng nhìn rồi còn ngại cái gì? Anh cho em xem anh mặc đồ nữ, em tạm thời không giận anh nữa."

Trình Tuyền yên lặng một lát, vô cùng không tình nguyện đưa album ảnh cho Nguyễn Thu Thu.

Cô cẩn thận quan sát khuôn mặt đỏ bừng của bé Trình Tuyền trong ảnh một lúc lâu, càng xem càng đáng yêu, thật muốn ôm vào trong ngực dùng sức nhào nặn.

"Về sau chúng ta sinh con gái đi, con gái ngoan ngoãn nghe lời." Cô thật sợ lòi ra một thằng nhóc, đến lúc đó lại bị Trình Tuyền dạy thành một thằng thẳng nam thiếu thông minh hồ đen vũ trụ siêu cấp vô địch mất thôi.

Nói đến sinh con, Trình Tuyền đặt tay lên đầu gối, đổi góc ngồi xồm.

"Không muốn có con."

Nguyễn Thu Thu sửng sốt: "Anh không thích trẻ con sao? Hay là bởi vì nguyên nhân khác?"

Hiện tại, Nguyễn Thu Thu đúng là không có suy xét gì về việc con cái. Nhưng mấy năm nữa, nói không chừng cô sẽ muốn có một đứa con, đều thuận theo tự nhiên thôi. Trình Tuyền đột nhiên xuất hiện mâu thuẫn khiến Nguyễn Thu Thu hơi kinh ngạc, không rõ tại sao phản ứng của anh lại mạnh như thế.

"Trong tất cả các câu chuyện cổ tích, truyền thuyết, cha mẹ bị ép chia lìa đều là do sau khi người mẹ sinh con vì nguyên nhân nào đó bị cưỡng chế mang đi."

Nguyễn Thu Thu nghĩ nghĩ, cũng đúng thật.

"..."

Thằng khỉ gió Trình Tuyền này tin mấy chuyện kia quá rồi đấy!

"Anh yên tâm," Nguyễn Thu Thu buồn cười, lại nhin không được võ về anh: "Không có thiên binh thiên tướng tới bắt em về đâu, cũng không có yêu quái, không có thiên thần."

Trình Tuyền trên mặt thiếu điều muốn viết mấy chữ không tin.

"Được, không sinh con thì không sinh con." Nếu có thể khiến Trình Tuyền an tâm, không đến mức bởi vì sau khi sinh con cả nửa đời sau đều phải sống trong lo lắng bất an, cô tình nguyện cả đời vẫn như thế này.

Cuộc sống của hai người cũng rất tốt, bọn họ có nhau là được rồi.

Khóe môi Nguyễn Thu Thu ngậm ý cười.

Trước mặt đều là ảnh chụp Trình Tuyền, còn có một số ảnh chụp cha Trình nhưng từ đầu đến cuối lại không hề thấy bức ảnh nào có mặt mẹ Trình. Nguyễn Thu Thu cẩn thận hỏi: "Cái đó.... có ảnh của bác gái không, em muốn nhìn xem dáng dấp của bà ấy ra sao."

Có thể sinh ra đứa con như Trình Tuyền, chắc chắn là phải xinh như tiên nữ vậy.

Trình Tuyền lật album ảnh, ngón tay dừng lại, nói: "Trang cuối có một bức."

Rất nhiều ảnh của bà đã bị cha Trình thiêu hủy, sợ Khúc Vi nổi máu ghen, anh không kịp bảo vệ. Nhưng đối với anh mà nói, ảnh chẳng qua chỉ là thứ để gửi gắm kỷ niệm, kỷ niệm trong đầu mới là hồi ức tốt đẹp nhất, đó mới là thứ quý báu.

Nguyễn Thu Thu lật đến trang cuối, đang định nói gì đó, sắc mặt đột nhiên cứng đờ.

Cô chợt thấy lạnh sống lưng, da gà da vịt nổi hết lên, run run rẩy rẩy nhìn người phụ nữ trong bức ảnh. Trong ảnh bà mặc một chiếc váy dài cao cổ lối thời từ mười mấy năm trước, tóc dài xõa ngang vai, cười dịu dàng động lòng người, khuôn mặt phong hoa tuyệt đại.

""Bà bà bà..."

Trình Tuyền: "?"

"Em gặp bà ấy rồi! Ngay chiều hôm qua, trước bia mộ, cũng mặc bộ váy này!" Khiếp sợ trộn lẫn với hoảng hốt khiến Nguyễn Thu Thu không tài nào biểu đạt rõ ràng mọi chuyện, lắp ba lắp bắp.

Cô không thể tin được, người phụ nữ đứng trước phần mộ của cha Trình thế mà lại là linh hồn của mẹ Trình Tuyền.

Có lẽ bà ấy muốn đến nhìn cha Trình một cái.

Nhìn xem người đàn ông đã phụ lòng bà cuối cùng đã rơi vào tình cảnh thế thảm như thế nào.

Sau khi giặt mình thẳng thốt xong, hồi tưởng lại, gương mặt mơ mơ hồ hồ kia đúng là có mấy nét tương tự với Trình Tuyền. Mẹ Trình Tuyền thật sự rất điềm đặn, dù cho không còn ở dương gian. Bà ấy cũng không giống quỷ hồn phiêu bạt không nơi nương tựa, quả thực là tiên nữ từ trên trời giáng xuống.

Trình Tuyền nháy nháy mắt, hơi hoảng hốt: "Em gặp bà ấy?"

"Đúng vậy."

Nguyễn Thu Thu xóc lại tinh thần, sợ hãi tiêu tán, ấy thế mà cô lại không sợ hãi gì mấy. Nhớ lại chuyện lúc đó, Nguyễn Thu Thu tiếp tục nói: "Thuỳ mị xinh đẹp hết như trong tưởng tượng của em. Bà ấy còn nói bà ấy thích em."

Bảo sao lúc đó đối phương lại nói như vậy. Lúc ấy cô cảm thấy khó hiểu, giờ nghĩ lại, tất cả đều là thuận lý thành chương.

"Vậy sao."

Trình Tuyền nhìn người phụ nữ đang mỉm cười yếu ớt trong ảnh, thất thần, lúc lâu sau vẫn không động đậy.

Nguyễn Thu Thu nhẹ giọng bổ sung: "Bà ấy đứng ở đó, vẫn luôn nhìn anh."

Có lẽ là bởi vì thể chất của mình khá kỳ diệu nên mới có cơ hội ngắn ngủi gặp được người mẹ chồng chưa từng có cơ hội tiếp xúc này.

Trước đó, đối với cô, mẹ Trình Tuyền là một nhân vật quan trọng nhưng cô vẫn không có khái niệm gì. Sau khi trải qua chuyện này, Nguyễn Thu Thu bất giác nghĩ nếu mẹ Trình Tuyền còn tại thế, quan hệ của bọn họ nhất định sẽ rất tốt.

Ánh mắt Trình Tuyền lóe lóe lên, dưới ánh mặt trời phẳng phất như có một tầng hơi nước mỏng lung nháp nhô trong tròng mắt, nhưng chỉ là thoáng qua rồi vụt tắt.

Anh quay mặt đi chỗ khác, tự tiêu hóa cảm xúc vi diệu của mình.

Ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào thật ấm áp, không hề chói mắt. Căn phòng chứa đồ lộn xộn bị lấy ra vài món đồ cũ, bày bên cạnh hai người họ, từ những thứ này lơ mơ có thể nhìn ra khung cảnh sinh hoạt lúc xưa.

Nguyễn Thu Thu nắm chặt tay Trình Tuyền, anh cũng đáp lại, nắm chặt tay cô.

Mẹ Trình Tuyền có lẽ là muốn gặp cô một lần. Chỉ nói vài câu nhưng đều là lo lắng cho cô, nhớ lại mà lòng cô vẫn ấm áp như vừa mới đây.

Có thể được người như vậy thích, thật sự quá vinh hạnh.

Nếu có thể gặp lại lần nữa, Nguyễn Thu Thu rất muốn nói, cô cũng rất thích bà.

*

Bác lái xe đang chờ bên ngoài, hai người ôm đồ ra mang về. Một đồng lớn giấy khen, cúp của Trình Tuyền đều bị Nguyễn Thu Thu vác lên xe.

Đối với Trình Tuyền, những này đều là đồng nát sắt vụn không dùng được, Nguyễn Thu Thu lại nói muốn mang hết về. Nhìn mấy thứ này, Nguyễn Thu Thu có loại cảm giác tự hào quang vinh: "Cu Tuyền của bố ngoan quá!"

Lái xe: "Phụt."

Trình Tuyền: "..."

Không cẩn thận phun ra xưng hô trong lòng ra, Nguyễn Thu Thu không hề cảm thấy tự thẹn, ngược lại còn dửng dưng vỗ vỗ bả vai Trình Tuyền: "Yên tâm, về đến nhà bố sẽ lau sạch sẽ mấy thứ này, treo toàn bộ lên tường."

Trình Tuyền: sống không còn gì luyến tiếc.

Nguyễn Thu Thu chỉ đùa một chút thôi, sau khi về nhà, cô lau sạch hết mấy chiếc cúp, sắp xếp lại giấy khen rồi cất đi. Căn nhà của cha Trình đã bán cho người khác, đồ còn dư lại đều sẽ bị thanh lý mất, nếu ngay cả những hồi ức này cũng không thể giữ lại thì thật đáng tiếc.

Hai người ăn cơm xong, Trình Tuyền rất chủ động ngồi vào giường Nguyễn Thu Thu để bày tỏ địa vị của mình.

Nguyễn Thu Thu không hiểu tại sao anh lại cố chấp với cái giường này như thế, buổi tối cô không mệt chết đi sống lại thì là chơi game, tuyệt nhiên không có cơ hội để Trình Tuyền ôm một cái, hôn một cái nhưng Trình Tuyền vẫn làm không biết mệt, tựa như đang

tuyên bố chủ quyền, cho phép anh từ nay về sau được ngủ ở cái giường này, hai mắt Nguyễn Thu Thu chợt loé sáng.

Nhìn Trình Tuyền đang ngồi trên giường, trong đầu Nguyễn Thu Thu lại hiện lên một Trình Tuyền nhỏ nhắn xinh xắn mặc bộ váy đáng yêu, thật sự là khiến người ta chỉ muốn bắt về sờ sờ xoa xoa mấy cái.

Hai mắt Nguyễn Thu Thu sáng lên.

"Tuyền Tuyền ơi."

Trình Tuyền nheo mắt, nhận ra cô không có ý tốt.

"Anh đồng ý một yêu cầu của em, em cam đoan tuyệt đối không đuổi anh về ngủ, thế nào?"

"Yêu cầu gì?" Cho dù là bắt anh một năm không ăn đồ ăn vặt, anh cũng làm được.

Nguyễn Thu Thu: "Chỉ là một yêu cầu rất rất nhỏ thôi."

"Ừm?"

"Mặc đồ nữ một lần được không?"

"..."

Sau một lúc im lặng, Trình Tuyền đứng lên, bước dần đều về thư phòng của mình. Anh vẫn nên trở về ngủ đi thôi.

"Đồng ý điều kiện của em sẽ có rất nhiều phúc lợi đó." Nguyễn Thu Thu y hệt con rắn độc đã mê hoặc Adam và Eva ăn trái cấm, giọng nói mềm mại mị hoặc: "Mặc cho anh ôm hôn, thế nào?"

Bước chân của Trình Tuyền dừng lại.

Là đàn ông chắc chắn sẽ không đồng ý mặc quần áo nữ. Cho nên, anh lựa chọn ôm ôm hôn hôn.

Trình Tuyền quả quyết trở lại gian phòng của Nguyễn Thu Thu, ngồi trên giường, tình trạng hiện giờ: cá ướp muối, mặc kệ đao kiếm.

Nguyễn Thu Thu reo hò, nhanh chân chạy đến tủ quần áo tìm đồ, còn hỏi ý Trình Tuyền xem anh muốn mặc bộ nào. Trả lời Nguyễn Thu Thu chính là ánh mắt giết người của Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu tìm một bộ váy dài thuần sắc. May mà vì nhớ nhung mới tóc dài lúc trước nên cô đã mua một bộ tóc giả, hôm nay đúng lúc phát huy được tác dụng.

Toàn bộ quá trình, Trình Tuyền coi mình như ma nơ canh mặc Nguyễn Thu Thu bày biện.

Cô đội tóc giả lên cho anh, bôi lên một lớp trang điểm mỏng, sau khi hoàn thành tất cả, Nguyễn Thu Thu đưa bộ váy lúc nãy cho Trình Tuyền còn mình thì ra ngoài ngắm trông hiệu quả đỉnh cao của bộ váy khi khoác lên người Trình Tuyền.

Trong phòng vang lên tiếng sột soạt.

Mãi sau, Trình Tuyền nói: "Được rồi."

Nguyễn Thu Thu chờ mong đẩy cửa ra, không thở nổi. Cô gái ngồi trên giường có khuôn mặt tuyệt mỹ, ngũ quan tinh tế thanh tú đẹp đẽ, sắc son phấn mờ nhạt trên môi càng trở nên mê người. Mái tóc đen suôn dài tựa thác nước, vốn là dài tới mắt cá chân nhưng

giờ chỉ dài đến đầu gối, làm lộ ra da thịt trắng nõn, đường cong trôi chảy, loại vẻ đẹp trung tính này khiến Nguyễn Thu Thu tròn tròn mắt.

Đẹp! Quá! Vậy!

Nguyễn Thu Thu nhin không được nuốt nước bọt xuống cổ họng khô khốc, run rẩy đi đến trước mặt Trình Tuyền.

Người đẹp giương mắt, đôi tròng mắt lấp lánh ánh nước, thực tế là do nhàm chán nên ngáp ậy. Anh mở miệng hỏi: "Xong chưa?"

Nguyễn Thu Thu hiện giờ hết như công tử cổ đại nhìn thấy hoa khô đầu bằng, đưa tay khều cằm anh khiến anh nhìn thẳng vào mặt cô, ma xui quỷ khiến hỏi: "Mỹ nhân, có biết người rất ăn phấn son không?"

Trình Tuyền: "Hửm?"

"Chỉ có từ này mới có thể diễn tả được tâm trạng ta lúc này."

Nói xong, Nguyễn Thu Thu chậm rãi cúi người, dưới ánh mắt chăm chú của Trình Tuyền, hôn lên môi anh. Người đẹp ngồi bên cạnh, ai có thể làm Liễu Hạ Huệ, giờ phút này trong đầu chỉ còn một suy nghĩ là đè Trình Tuyền xuống, hai chân cô đặt lên giường, ép lên người Trình Tuyền.

Sau đó, kéo Trình Tuyền lại tiếp tục hôn.

Cảm giác môi chạm môi cực kì tốt đẹp, cô nhẹ nhàng cắn môi Trình Tuyền khiến anh giật mình theo bản năng. Lần đầu trải nghiệm cảm giác chủ động, thần kinh cả người Nguyễn Thu Thu hưng phấn hết cả lên. Cô chà đạp môi anh đủ rồi, dọc theo hai má đi xuống

phía dưới, nụ hôn liên tiếp lưu lại vết son môi mờ nhạt trên hàm dưới và cổ Trình Tuyền, nhìn ướt át vô cùng.

Nguyễn Thu Thu không nhìn được liếm lên vết hầu nhô ra của anh.

Nằm trên giường, Trình Tuyền đã đổ một lớp mồ hôi mỏng, lần này bị Nguyễn Thu Thu kích thích đến thân thể cứng ngắc, một tiếng thở dốc tràn ra từ cổ họng. Anh vô cùng thích động tác chủ động to gan của cô lúc này, nhấn nạy không xoay người đè Nguyễn Thu Thu xuống giường.

Cách một lớp vải mềm mại, cô nhẹ nhàng đụng vào da thịt anh, có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng bừng của anh.

Nguyễn Thu Thu hưng phấn lên, chơi lớn.

Chủ động thế nào thì tới thế ấy. Một đêm cuồng nhiệt, nhiệt tình đáp trả, hầu như làm âm ỉ đến quá nửa đêm mới ngủ. Quần áo bị ném tứ tung, tóc giả cũng sớm bị ném xuống nền nhà, toàn thân Nguyễn Thu Thu bủn rủn, không thể động đậy, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

Cô nằm trong lòng ngực Trình Tuyền, mơ màng ngủ thiếp đi.

Một giấc đến hừng đông.

Một đêm phóng đảng dẫn đến ngày thứ hai Nguyễn Thu Thu tinh thần mỗi mệ, lười biếng nằm liệt ở văn phòng một ngày cũng không muốn nhúc nhích. Lão Mạnh thấy kỳ, trêu chọc Nguyễn Thu Thu có phải lại thức đêm chơi game không.

Nhớ lại khung cảnh tối hôm qua, Nguyễn Thu Thu vẫn mặt đỏ tim run.

Hôm nay Đồ Nam phát hiện, ông chủ mình làm chăm chú bất ngờ, đã nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính không nháy mắt cả ngày trời rồi, đến chạng vạng tối thần thái vẫn dồi dào như trước, tựa như là người máy vừa được nạp đầy điện.

Đồ Nam tự hỏi thầm, quả nhiên tình yêu khiến người ta hăm hở tiến bước sao?

Nếu giờ phút này cậu chịu nhìn vào màn hình máy tính của Trình Tuyền một chút là sẽ có thể nhìn thấy trên đó chính là ——

Các loại trang phục nữ cỡ lớn.

"..."

Nguyễn Thu Thu về đến nhà, uể oải quá nên cũng lười nấu cơm, bèn cùng Trình Tuyền ăn thức ăn ngoài đã đặt trước. Sau bữa ăn Bạch Lung gọi cô đi chơi game, cô rảnh rồi nên cũng ngồi chơi vài ván, bỗng nhiên nhận ra Trình Tuyền hình như này giờ vẫn chưa nói gì,

"Trình Tuyền? Anh đang làm gì thế?"

Nguyễn Thu Thu mờ mịt tiến vào phòng ngủ của mình, sau đó, nhìn thấy.

Trình Tuyền ngồi trên giường cô, động tác rất có quy cách, tựa như học sinh đang chờ lĩnh thưởng. Nhìn thấy Nguyễn Thu Thu bước vào, anh chỉ chỉ bộ váy trên giường, chậm rãi nói: "Đêm nay tiếp tục."

Nguyễn Thu Thu trầm mặc.

Một số người vì sinh hoạt tình dục, đến mặt mũi cũng vứt bỏ!

Nguyễn Thu Thu chính thức dạy cho Trình Tuyền biết cái gì gọi là kéo quần lên thì là người lạ, anh rất tốt nhưng em rất tiếc.

Cô phun ra một câu.

"Anh lẳng lơ thật đó."

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 103

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Vì để mình không bị tổng cổ về phòng làm việc nữa, căn phòng mấy năm không được sửa sang đã bị Trình Tuyền thay đổi.

Anh tìm người khiêng giường đi, chỉ để lại bàn làm việc và giá sách, phòng làm việc lập tức rộng rãi thêm rất nhiều. Trình Tuyền tỏ vẻ, lại mua thêm một bộ bàn làm việc nữa là có thể để Nguyễn Thu Thu cùng làm việc ở đây rồi.

Nguyễn Thu Thu: ".... Em thêm vào."

Vì cả căn nhà chỉ còn một cái giường nên Trình Tuyền liền có thể danh chính ngôn thuận chuyển đến phòng của Nguyễn Thu Thu. Cô vừa tẩy trang vừa liếc sang Trình Tuyền, chỉ thấy anh lúc thì ngồi ở mép giường, lúc thì lăn ra nằm ở giữa giường, trong ánh mắt mờ mịt chăm chú của Nguyễn Thu Thu, lẩn lẩn lẩn lẩn.

Nguyễn Thu Thu: "? Trình Tuyền, anh mấy tuổi rồi?" Hơn hai mươi tuổi đầu rồi còn chơi lăn giường?

Trình Tuyền dùng lăn qua lật lại. Anh nằm ngửa trên giường, hai tay giang ra như đang đo đạc độ lớn nhỏ của nó.

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Hình như, giường này hơi nhỏ. Anh đổi cái lớn hơn."

Nguyễn Thu Thu sửng sốt: "Có nhỏ đâu?"

Hai người bọn họ nằm ngang ngửa vẫn còn thừa chỗ, sao lại nhỏ được.

Trình Tuyền: "Lúc lật người, hơi nhỏ."

Nguyễn Thu Thu liếc nhìn chiếc giường theo phản xạ. Cô nhớ lại động tác vừa nãy của Trình Tuyền, chớp chớp mắt, mãi sau mới tỉnh táo lại, mặt đỏ ửng mang tai cảm tức nhìn Trình Tuyền.

"Không biết xấu hổ! Không đổi!"

Thì ra vì người nào đó muốn được thoải mái lúc lăn giường nên mới muốn đổi giường rộng.

"Nhưng sẽ ngã xuống."

"Ngã xuống thì cứ nằm đất." Nguyễn Thu Thu oán giận đáp lại không chút nghĩ ngợi.

Trình Tuyền nằm ngửa trên giường, lặng im suy nghĩ.

"Hình như cũng không tệ."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cứ như vậy, Trình Tuyền cuối cùng cũng chính thức được định cư tại phòng ngủ của Nguyễn Thu Thu. Không, phải nói, cuối cùng cũng thành công lấy được quyền lợi nam chủ nhân của cái nhà này. Anh nằm lì trên giường, ôm lấy chiếc gối mềm mại, nghiêng mặt qua nhìn Nguyễn Thu Thu bận rộn tẩy trang rồi lại đập bộ phận hết tầng này tới khác lên mặt.

Hai người một người dưỡng da, một người nằm xem dưỡng da, hài hòa dị thường.

Trình Tuyền nói: "Nhìn em như này, hết như đang dán nhựa cao su lên mặt."

Nguyễn Thu Thu: "... MÔI XINH!"

"Đây là cái gì?"

"Kem dưỡng da."

"Đây là cái gì?"

"Serum."

"Đây là cái gì?"

"Kem dưỡng mắt."

"Đây là cái gì?"

Nguyễn Thu Thu ngừng xoa kem vào cổ, tức giận nói: "Anh định hỏi mười vạn câu hỏi vì sao đấy à?" Lấy đâu ra nhiều vấn đề như vậy.

Nhận được tín hiệu tử vong, Trình Tuyền ngừng đặt câu hỏi, nằm trên giường chờ Nguyễn Thu Thu tới. Đầu hạ, thời tiết dần nóng lên, Nguyễn Thu Thu mặc không nhiều, váy ngủ cotton lạnh lộ ra bắp chân non mềm trắng tấp, qua một mùa đông, màu da trắng như tuyết loá mắt, Nguyễn Thu Thu ngồi bên giường tiếp tục bôi sữa dưỡng thể lên đùi.

Cô nói: "Ngày mai thứ bảy, ra ngoài đi, tắm nắng."

Trình Tuyền ừ một tiếng, tiếp tục không chớp mắt nhìn Nguyễn Thu Thu bôi sữa dưỡng thể.

Nguyễn Thu Thu: "... Anh có thể đừng nhìn nữa được không?" Nhìn nhiều thế cô cũng mất tự nhiên đây này.

Sữa dưỡng thể tan ra trên chân cô. Toàn thân cô tỏa ra mùi thơm dễ ngủ, ngọt ngào vừa đủ. Trình Tuyền chống khuỷu tay lên, nửa ngồi ôm eo cô từ phía sau, hôn nhẹ lên cổ cô.

Một bông hoa hồng nhỏ chớm nở trên làn da trắng nõn.

Nguyễn Thu Thu khẽ run lên, vốn là phản nản lại vì giọng điệu quá mềm mà khiến cả câu như có vẻ hờn dỗi: "Chớ lộn xộn, em chưa bôi xong."

Mặt anh vùi vào hõm cổ cô, hơi thở cũng thật dễ ngủ. Làn da mềm mại nóng hổi, toàn thân nhiễm lên sắc ửng đỏ, ngay cả ngón chân trần cũng ửng đỏ, cảnh tượng đẹp không sao tả xiết.

"Anh bôi giúp em." Giọng anh hơi trầm.

...

Hậu quả của việc bơi giúp này là hôm sau, thẳng đến gần giữa trưa Nguyễn Thu Thu mới đi ra ngoài được. Eo đau đùi cũng đau, cả người như bị tháo hết xương cốt, không tài nào thoải mái nổi. Nguyễn Thu Thu âm u đi phía trước, phía sau là Trình Tuyền đang che ô cho cô. Anh vừa vinh dự được thẳng cáp từ bị ăn đập sang bị ăn véo.

Trình Tuyền nhìn Nguyễn Thu Thu, lại bắt đầu suy nghĩ.

Nguyễn Thu Thu mặc áo dài tay, quần dài, đội mũ, đeo kính râm, trước khi đi ra ngoài còn bôi kem chống nắng ra bôi hết chỗ quần áo không che được, còn không quên trừng mắt với Trình Tuyền.

Bây giờ, che kín mít không hở chỗ nào, còn phải che ô, đây chính là phơi nắng trong miệng con gái?

Ông chủ Trình chỉ biết im lặng.

Nếu Nguyễn Thu Thu biết giờ phút này trong đầu Trình Tuyền đang suy nghĩ lung tung cái gì chỉ sợ anh sẽ bị ăn đập tiếp mất.

Hôm nay trời nắng vừa, ảm áp dễ chịu làm sao, chợt ở đâu có cơn gió nhẹ thổi qua, lành lành lướt qua. Nguyễn Thu Thu hơi híp mắt lại, tháo kính râm xuống, ngẩng đầu lên. Dọc lối công viên là hai hàng cây xanh, bóng cây đu đưa xào xạc, màu xanh tươi mát khiến tâm trạng người ta tốt hẳn lên.

Nguyễn Thu Thu ngẩng đầu lên, cảm khái nói: "Thật tốt."

Trình Tuyền nhìn chăm chú tiệm tạp hóa cách đây không xa, hai tủ kem cực lớn chất đầy kem: "Ừm."

"Chúng ta ngồi nghỉ một lát đi, em hơi mệt."

Đau lưng còn phải đi ra ngoài, quả nhiên không phải là lựa chọn sáng suốt, có lẽ cô nên lựa chọn đi mát xa thì tốt hơn.

Trong đầu Nguyễn Thu Thu lại hiện lên hình ảnh lúc mình tắm rửa, làn da trắng nõn loang lổ vết đỏ.

"..."

Được rồi, cô nên yên lặng ở nhà đợi thì hơn.

Hai người ngồi trên ghế dài, vừa vận lưng tựa đại thụ râm mát, Trình Tuyền cup ô lại, ánh mắt lóe lên, chậm rãi nói: "Anh đi vệ sinh."

"Ừ."

Sau đó...

Nguyễn Thu Thu đưa mắt nhìn người nào đó ngoài miệng nói đi nhà vệ sinh, thực tế là đang đi đến siêu thị nào đó.

Coi cô mù sao!

Nguyễn Thu Thu dờ khóc dờ cười nhìn bóng lưng Trình Tuyền, quả nhiên thấy Trình Tuyền lượn quanh một vòng, cuối cùng dừng lại trước tủ kem, không biết nhìn trúng que kem nào rồi.

Cơn gió mềm mại lướt qua gò má làm Nguyễn Thu Thu hơi buồn ngủ, nhin không được há mồm ngáp một cái. Cô dụi dụi mắt, nghĩ thầm nếu trong công viên có giường ngủ lộ thiên thì tốt rồi, nhất định có thể đánh một giấc ngon lành.

Đúng lúc này, có người gọi tên cô.

"Thu Thu!"

Nguyễn Thu Thu quay đầu lại, nhưng không thấy ai cả, chỉ có tiếng cây tiếng xào xạc. Trong công viên trống trải không có mấy người, cô ngồi trên ghế dài, nhìn xung quanh, có lẽ do mình hơi mệt mỏi nên sinh ra ảo giác rồi.

Nguyễn Thu Thu dùng sức vuốt vuốt mặt, để mình tỉnh táo lên.

Giữa ban ngày ban mặt đâu ra chuyện thần quái, chỉ là trạng thái tinh thần của cô không tốt thôi.

Lần nữa quay đầu lại, lại không thấy bóng dáng Trình Tuyền đâu, tiệm kem cũng biến mất. Nguyễn Thu Thu ngạc nhiên nhìn cảnh vật trước mặt, phía trước là một bồn hoa, thời tiết này hoa nở thật đúng lúc, đẹp không sao tả xiết.

Lúc này ánh nắng chan hoà, lòng cô lại lạnh lẽo.

Cho nên... Đây rốt cuộc là mơ, hay là thực?

Sau lưng lại có người gọi tên cô: "Thu Thu."

Nguyễn Thu Thu giật nảy mình, suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Cô hoảng hốt lo sợ quay đầu lại, khuôn mặt trắng bệch tựa như gặp quỷ. Sau lưng Trình Tuyền cầm trong tay hai hộp kem ly, khó hiểu nhìn Nguyễn Thu Thu, nói: "Mệt lắm không?"

Nguyễn Thu Thu: "... Cái gì?"

"Anh mới đi một lúc, em đã ngủ thiếp đi trên ghế."

"A?"

Vừa rồi cô lại ngủ mất sao?!

Nguyễn Thu Thu vỗ vỗ mặt, tỉnh táo lại. Bảo sao cô lại nhìn thấy mấy khung cảnh kỳ lạ như vậy, còn tưởng trên người mình lại xảy ra chuyện thần quái nào nữa chứ, thì ra là mơ màng ngủ mất.

Trình Tuyền nói: "Chúng ta về thôi."

Trở về để Nguyễn Thu Thu ngủ một giấc. Vừa rồi khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, hai mắt trũng lên tròn căng tựa như nhìn thấy chuyện gì khó tin lắm, chắc là bị dọa sợ rồi. Trình Tuyền vươn tay chạm lên mái tóc mềm mại của cô xoa đầu, bàn tay anh cầm kem lạnh buốt nhưng lại rất dịu dàng.

Cái xoa đầu nhẹ nhẹ của anh khiến Nguyễn Thu Thu dần tỉnh táo lại.

Nguyễn Thu Thu thở dài ra một hơi: "Đều tại anh, hại em ngủ không ngon."

Trình Tuyền nửa ngồi trước mặt cô, y như dỗ trẻ con, đặt hai hộp kem lên lòng bàn tay.

"Em chọn trước đi, muốn ăn cái nào? "

Không hiểu sao lại được an ủi, Nguyễn Thu Thu nhẹ nhàng cười, rồi lập tức ra vẻ đứng đắn nghiêm mặt hỏi: "Không anh phải nói nói đi toilet sao? "

"A, tiện đường." Trình Tuyền trả lời cẩn thận.

Nguyễn Thu Thu phụt một tiếng, chọn hộp kem bên trái, vị việt quất: "Cái này đi."

Hai người mỗi người cầm một hộp kem, vừa đi vừa ăn. Kem lạnh buốt tan ra trong miệng, khiến Nguyễn Thu Thu vừa bị ánh mặt trời hun nóng đầu dần tỉnh táo lại. Hai người sắp ra khỏi công viên, cô cắn thìa, nhìn như có tâm sự, nhin không được quay đầu lại.

Xuyên qua con đường đầy cây, đối diện là một cửa hàng, tủ kem trước cửa cực kỳ bắt mắt.

"..."

"Em nhìn gì thế?" Trình Tuyền nhìn theo ánh mắt Nguyễn Thu Thu.

"Không có gì." Nguyễn Thu Thu cắn thìa, giọng điệu qua loa, "Về nhà thôi, mệt chết rồi."

Có lẽ vì gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, công việc bận rộn, phải tăng ca nhiều, lại bất ngờ gặp được mẹ Trình Tuyền dẫn đến việc trạng thái tinh thần của Nguyễn Thu Thu không tốt lắm.

Hai người ăn kem ly xong cũng về đến nhà, Nguyễn Thu Thu thay áo ngủ xong là lao đầu lên giường ngủ.

Quả nhiên là do thân thể quá mệt mỏi, chưa đến mấy giây thì cô đã ngủ mất rồi.

Trong mộng, Nguyễn Thu Thu giống như đang trôi lơ lửng trên một đám mây, không nhẹ không nặng khiến cô thấy hơi hãi. Cô ôm chặt người, lại thấy căn phòng tối đen có đốm sáng. Một người đang núp trong chăn, xem điện thoại hết sức chuyên chú.

Căn hộ không lớn, khắp nơi bày đầy figure nhỏ, trên tường dán mấy tấm ảnh cắt từ báo đã hơi cũ. Nguyễn Thu Thu vô cùng quen

thuộc những thứ này.

Cô gái trong chăn bông nhiên trở mình.

"Cái đệt! Đây là tiểu thuyết quái quỷ gì vậy trời, tác giả nghĩ gì thế?"

Giọng cô gái này, vô cùng quen thuộc.

Nguyễn Thu Thu vô thức tiến đến chỗ cô gái, nghĩ vậy, chính cô cũng chậm rãi tiến về hướng về phía trước, cuối cùng, dừng lại.

Ánh sáng từ điện thoại chiếu lên gương mặt cô gái, đôi mắt xinh đẹp sáng ngời có thần nhìn điện thoại chăm chú, không biết đọc phải tiểu thuyết gì, mặt kiêu muốn nói lại thôi.

"Thật muốn phỉ nhổ tác giả mà... Thôi, sáng mai lại nói."

Cô gái tắt điện thoại di động, ngửa mặt lên, sau đó, bốn mắt nhìn nhau.

"..."

Nguyễn Thu Thu toát mồ hôi hột lạt người, nhìn thấy Trình Tuyền đang vươn tay, có vẻ như đang định đánh thức cô. Cô bổ nhào vào lòng ngực Trình Tuyền, ôm chặt lấy anh.

Trình Tuyền cúi thấp đầu, ôm chặt, nhẹ nhàng vuốt ve lưng Nguyễn Thu Thu giúp cô bình tâm lại.

Trình Tuyền hỏi "Lại gặp ác mộng à?"

"Ừm..."

Hồi ức cũng được coi là ác mộng sao

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 104

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Cơn ác mộng lần này làm Nguyễn Thu Thu canh cánh trong lòng.

Cô dĩ nhiên còn nhớ, đây là cảnh tượng trước khi cô xuyên vào sách. Cô thức đêm đọc hết quyển sách, trong lòng vẫn luôn chửi bới tác giả không thôi, nhưng thật sự là buồn ngủ không nhấc mắt lên nổi nữa nên đã quyết định ngủ một giấc, sáng dậy nói sau.

Sau khi tỉnh giấc thì cô đã xuất hiện ở đây, thực tế ma huyễn khiến cô bất đắc dĩ phải nhanh chóng chấp nhận sự thật, tạm thời ở chung với Trình Tuyền.

Về sau ——

"Thu Thu, cô đang nghĩ gì thế?" Đỉnh đầu vang lên giọng lão Mạnh lo lắng hỏi thăm.

Tan họp, Nguyễn Thu Thu vẫn ngồi yên trên ghế không động đậy. Một tay cô ôm đầu, một tay nắm thành quả đấm liên tục gõ gõ lên đầu mình.

Giọng Nguyễn Thu Thu có vẻ hơi buồn buồn: "Lão Mạnh, ông nói xem, thế giới này là chân thật sao?"

Nhắc tới đề tài này, lão Mạnh hứng thú tiến lên trước, kéo một cái ghế qua ngồi đối diện với Nguyễn Thu Thu.

"Tại sao đột nhiên nghĩ như vậy? Có phải cô cũng nghĩ đến việc chúng ta thực tế là một loại tồn tại bị người khác thao túng như tôi không? Có lẽ chúng ta chỉ là vài nhân vật nhỏ trong một trò chơi mô phỏng, được thiết lập khác biệt như mod (phiên bản mở rộng), có thể chơi ra các kết thúc khác nhau, nhưng..."

"Vậy nếu như ông xuyên qua một trò chơi thì sao?"

"Sword Art Online?"

Nguyễn Thu Thu bắt đầu dĩ nễ nở nụ cười: "Không phải tôi đang thảo luận anime với ông đâu."

Lão Mạnh thất vọng: "Được rồi, nhưng SAO là đỉnh cao đấy."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Bầu không khí vốn đang nghiêm túc bị lão Mạnh dùng dăm ba câu phá hư hết sạch.

Lão Mạnh tò mò hỏi: "Tại sao lại nghĩ đến chuyện này? Đang nghĩ đến thiết lập liên quan tới trò chơi mới sao? Nếu có ý tưởng tốt, không ngại nói tôi nghe chút chứ."

"À, không có gì, chỉ suy nghĩ lung tung thôi."

"Tốt tốt, làm nghề này thì cần phải suy nghĩ lung tung ngựa thần lướt gió tung mây." Nói đến ngựa thần lướt gió tung mây tuyệt đối

phải nói lão Mạnh, lúc này lại bắt đầu nói nhăng nói cuội, "Xuyên vào game là nhân vật 3D xuyên đến thế giới 2D, chơi tốt thì lên làm vua luôn còn được, nếu như là tôi, tôi sẽ..."

Lão Mạnh líu ríu bên tai, Nguyễn Thu Thu chỉ làm bối cảnh, buồn bực xoa xoa trán.

Cô nằm ngửa trên ghế, nhắm mắt lại: "Lão Mạnh."

Đang nói thao thao bất tuyệt, lão Mạnh dừng lại: "Hửm?"

"Mấy món đồ trừ tà kia, có thể đặt ở phòng làm việc của tôi mấy ngày không?"

"Sao thế? Gặp quỷ hả?"

"Cũng coi như là vậy đi. Gần đây ngủ không ngon, chắc là sắp ly hôn rồi."

Nguyễn Thu Thu nói rất đàng hoàng nhưng lão Mạnh cũng không coi chuyện này là thật. Nghe cô nói vậy, lão không khỏi vui vẻ, còn tưởng rằng gần đây Nguyễn Thu Thu bận quá, giấc ngủ không đủ thần kinh suy nhược.

"Ly hôn không nổi đâu. Chờ lát nữa tôi sẽ mang Thụy Thú đặt trên bàn cho cô nhé, có điều, vị kia nhà cô liệu có đồng ý không?"

Nguyễn Thu Thu sửng sốt một chút: "Trình Tuyền?"

Sao tự nhiên lại nhắc tới Trình Tuyền?

Lão Mạnh giật mình, biết Nguyễn Thu Thu không biết chuyện lúc trước Trình Tuyền bảo lão mang mấy thứ trừ tà này về. Lão tự vả miệng mình, cười ha hả nói: "Cô xem tôi lại nói nói lung tung rồi."

Không sao, tôi đi lấy cho cô. Dạo này không ngủ ngon thì dùng một ít tinh dầu, có lẽ hiệu quả sẽ khá hơn một chút."

"Ừm, tôi biết rồi."

Lão Mạnh coi chuyện của cô là chuyện lớn làm cô rất cảm kích. Quả nhiên mới qua một lát, khi cô trở lại văn phòng, trên mặt bàn đã có một con Kỳ lân nhỏ làm bằng ngọc thạch. Cô cầm con Kỳ lân lên, khẽ vuốt ve, cảm giác trơn bóng mượt mà.

Trong đầu cô lại hiện lên khung cảnh trong mơ.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, chẳng lẽ là điềm báo từ nơi xa xăm nào đó, lẽ nào thật như Trình Tuyền nói, có "Quỷ thần" đến bắt cô trở lại thế giới khác?

"..."

Nghĩ như vậy, Nguyễn Thu Thu càng sầu lo.

Buổi tối, về đến nhà, lúc Nguyễn Thu Thu nấu ăn hơi không tập trung, lẫn lộn muối với đường, đồ ăn làm ra nói thật là chẳng ra gì. Sau khi Trình Tuyền ăn một miếng, liếc mắt nhìn cô, không nói câu gì tiếp tục ăn, nếu Nguyễn Thu Thu không nếm thử một miếng còn tưởng rằng món này mỹ vị lắm cơ.

"Phi phi phi..." Nguyễn Thu Thu vội vàng nhổ miếng thịt trong miệng ra. Vừa chua vừa mặn, kinh chết bà. sau khi nhổ ra, cô lập tức điên cuồng uống nước lạnh để mùi vị kỳ cục kia biến mất.

Trình Tuyền bình tĩnh lại ăn thêm một miếng.

Nguyễn Thu Thu lau miệng, nhìn anh kinh ngạc: "Sao anh ăn được hay thế?"

"Không được lãng phí đồ ăn."

Nguyễn Thu Thu: "...". Có một số người chỉ cần ăn không cần sống, vị trước mặt cô đây chính là điển hình.

"Đừng ăn đừng ăn, ăn nhiều muối không tốt cho cơ thể, lát nữa anh sẽ chết khát đấy." Cô lau nước đọng trên khóe môi, thờ dãi ảo não: "Chúng ta xuống lầu ăn chút gì đi, tùy tiện gọi món là được rồi, cũng đừng ăn những thứ này nữa."

Ánh mắt Trình Tuyền chậm chạp dừng lại trên bàn đồ ăn.

"..."

Nguyễn Thu Thu vô cùng hoài nghi, có phải vị giác của Trình Tuyền bị hư rồi không, ăn không thấy ngọt mặn. Nhưng rõ ràng anh có thể nếm ra món canh dưới lầu dùng nguyên liệu không đủ tươi mới, chắc chắn dùng chất phụ gia không lành mạnh, giọng nói còn tràn ngập vẻ ghét bỏ mà.

Ngồi cùng bàn, Nguyễn Thu Thu liên tiếp húp mấy thìa canh, cũng không thấy có chỗ nào lạ, ngược lại còn thấy mùi vị không tệ. Cô buồn bực hỏi: "Vậy hôm nay lúc ăn cơm sao anh không nói với em? Đồ ăn mặn như vậy mà cũng nhét vào bụng cho được."

Trình Tuyền: "Ăn ngon mà."

Nguyễn Thu Thu: "Gạt người."

Quả nhiên đàn ông toàn là quỷ nói dối. Xem miệng lưỡi kia.

Trình Tuyền cũng không có tranh luận để chứng minh mình không nói láo. Anh ăn một miếng cơm, chậm rãi hỏi: "Hôm nay sao thế?"

"Sao là sao?"

"Từ sáng sớm đến giờ, em luôn mất tập trung."

Bị chọc trúng tâm sự, Nguyễn Thu Thu mím môi, không nói tiếng nào một lúc lâu. Cô không thể xác định được mình bị ảo giác hay là do gần đây bận quá mà sinh ra áp lực. Ngộ nhỡ chỉ là suy nghĩ nhiều quá thì sao? Cứ xem như không phải do nghĩ nhiều, nói cho Trình Tuyền cũng chỉ làm anh ăn ngủ không yên thêm thôi.

Lúc Trình Tuyền lo âu đáng sợ hơn so với trong tưởng tượng của cô nhiều. Nếu anh lại mấy đêm không ngủ được mà ngồi trên ghế sofa trông chừng cô như trước, chỉ sợ cô còn bị dằn vặt hơn bây giờ.

Cô cầm đĩa lên.

Trong phòng bao vẫn có thể nghe được rõ ràng tiếng hò hét ầm ĩ sát vách, có tiếng cười huyên náo, có tiếng chén sứ chạm nhau lạnh lạnh. Toàn bộ thế giới chân thật vô cùng, làm sao có thể chỉ là một vài người qua đường A không quan trọng gì trong truyện.

Đồ Nam, lão Mạnh, Cố Du, Bạch Lung, Từ Bích Ảnh... có ai mà không tồn tại sờ sờ đâu.

Giọng Nguyễn Thu Thu qua loa không xác định: "Em cảm giác tất cả mọi thứ cứ như một giấc mộng."

Trình Tuyền cầm miếng dưa hấu nhỏ, nhét vào miệng Nguyễn Thu Thu: "Vậy thì tiếp tục mơ là được."

"... Nói cũng đúng."

Đời người không ngừng xoay chuyển, vào giờ này năm ngoái sao cô có thể nghĩ đến chuyện sẽ chân chính kết thành vợ chồng với một kẻ có tiền có nhan sắc nhưng lại là một trực nam thẳng đuột như bây giờ chứ.

Quai hàm Nguyễn Thu Thu phồng lên, nhai miếng dưa hấu lạnh buốt trong miệng.

Bữa cơm này hai người ăn không ít, bụng Nguyễn Thu Thu ăn không tiêu, bèn để Trình Tuyền đi trước tính tiền, còn mình thì chạy đi toilet. Vừa bước chân ra ngoài, nhấc mắt lên, tường gạch màu trắng trước mặt đã biến thành tường hơi ố vàng, làm Nguyễn Thu Thu sửng sờ không thôi.

Cô ngỡ ngàng đi ra toilet thì nhìn thấy bà chủ quán mì lâu lắm không gặp đang chào khách.

Những chiếc bàn lộ thiên đầy người, ở kiềp trước, Nguyễn Thu Thu thích nhất là lúc đói bụng đến tiệm mì này ăn một tô mì rồi về nhà đi ngủ.

Bà chủ đi ngang qua người Nguyễn Thu Thu, không quên cười: "Tiểu Nguyễn, ăn xong chưa?"

" Ăn, ăn xong rồi..." Nguyễn Thu Thu trả lời theo thói quen.

"Vậy là tốt rồi!"

Đứng giữa tiệm mì ẩm ỉ náo nhiệt, Nguyễn Thu Thu tựa như bị ném bỏ, ngỡ ngàng lúng túng.

Đầu óc cô ko thể suy nghĩ được gì nữa.

Chờ chút.

Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên mở to hai mắt —— Trình Tuyền đâu?!

"Trình Tuyền!"

Cô cấp tốc chạy khỏi tiệm mì, thực khách dồn dập nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc. Nguyễn Thu Thu bối rối nhìn quanh, chỉ thấy ánh đèn đường mờ nhạt mờ lung, màn đêm đen kịt, không một bóng người.

Trong khoảnh khắc đó, tim cô như sắp ngừng đập.

Cô trở về thế giới cũ rồi sao, tất cả chỉ là một giấc mơ thôi sao.

Sau lưng truyền đến giọng Trình Tuyền: "Thu Thu?"

Nguyễn Thu Thu giật nảy mình, quay đầu lại. Cảnh tượng trước mắt quay cuồng, trong nháy mắt lại dừng lại trước cửa tiệm cơm, đâu còn là tiệm mì cô hay chạy đến. Không có chỗ ngồi ven đường, chỉ có tiệm ăn ồn ả náo nhiệt. Dưới ánh trăng mờ, Trình Tuyền hai tay đút túi, mặc áo hoodie cùng quần dài, gương mặt đẹp trai trắng trẻo, hàng lông mày nhíu lại.

"Em ăn đến hỏng người rồi à?"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Hai thế giới liên tục biến đổi thất thường, Nguyễn Thu Thu suýt nữa cũng cho là đầu óc mình có vấn đề thật. Trong cái nhìn chăm chú của Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu chỉ vào bầu trời đêm, tức giận nói: "Chơi bố mày à! Thú vị lắm sao?"

"Ầm ầm —— "

Bầu trời đêm yên tĩnh đột nhiên vang lên một tiếng sấm rền, một tia sét lóe qua dọa Nguyễn Thu Thu sợ hết hồn, ôm chầm Trình Tuyền. Trình Tuyền không kịp chuẩn bị, bước chân lảo đảo, suýt tí nữa ngã xuống. Anh ôm chặt Nguyễn Thu Thu, vỗ vỗ phần lưng đang cứng ngắc của cô giúp cô tỉnh táo lại.

Mới giây trước còn đang chửi trời mắng đất, giây sau đã bị cảnh cáo, Nguyễn Thu Thu thật sợ ông trời chưa hết giận, sai thiên lôi bùm một phát, thế thì cô với Trình Tuyền khỏi cần hoả táng, mang hũ đựng đến nhật tro mang về chôn là xong.

Giọng Nguyễn Thu Thu lập tức nhỏ đi mấy chục lần, yếu ớt nói: "Phản nản thôi mà cũng không cho nữa là sao?"

Đang nói, những hạt mưa nhỏ xíu bông rơi xuống mái hiên, lá cây và mặt đất, phát ra những tiếng lộp đà lộp đập.

Không biết là ai gào to một tiếng trời mưa rồi, một tia chớp bỗng rạch ngang nửa bầu trời, làm sáng cả một khoảng trời u ám. Lại một tiếng ầm vang, kéo theo tiếng mưa rơi tí tách. Mưa ngày càng rơi ráo riết, mới có một lát mà người đã ẩm ướt hết rồi.

Nhìn tình hình này, phỏng chừng mưa sẽ càng ngày càng lớn mất.

"Nhanh nhanh nhanh!" Nguyễn Thu Thu vội vàng kéo tay Trình Tuyền chạy.

Hai người chạy vội về, trên mặt dính đầy nước mưa khiến trước mặt đều mờ mờ ảo ảo, chỉ có bàn tay Trình Tuyền vẫn luôn nắm chặt cổ tay cô. Trong cơn mưa to tầm tã, cả thế giới chỉ có anh là tồn tại rõ ràng nhất.

Dầm mưa về đến dưới lầu cuối cùng cũng có chỗ trú. Hai người dừng bước lại, Nguyễn Thu Thu thở phì phò, hai tay chống trên đầu gối, nhịp tim dần dần bình phục.

Đứng đối diện, lọn tóc Trình Tuyền ướt nhẹp, hai mắt phảng phất như có một lớp sương mù, đen sì ko nhìn ra cảm xúc.

Nguyễn Thu Thu phục hồi tinh thần hơn phân nửa, quần áo lạnh buốt khiến cô run bần bật. Cô đang muốn lên tầng thì lại bị anh níu chặt cổ tay lại. Anh dùng sức mạnh quá khiến cô lùi lại hai bước, lưng chạm vào nền gạch men sứ lạnh buốt. Cô kinh ngạc ngẩn đầu.

Chỉ thấy gương mặt Trình Tuyền phóng to, càng ngày càng gần.

Sau đó, toàn bộ thế giới chỉ còn lại đôi mắt đen của anh, một màu đen sâu không thấy đáy.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 105

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Nguyễn Thu Thu sửng sờ.

Trình Tuyền nhếch môi cười, một tay nâng gáy cô nặng nề hôn xuống, đầu lưỡi lướt nhẹ qua răng, rồi tiến quân thần tốc quấn lấy môi lưỡi cô đầy thô bạo. Hô hấp của hai người khô nóng, Nguyễn Thu Thu bị hôn đến muốn ngạt thở.

Rõ ràng bị dầm mưa ướt sũng mà cơ thể anh lại nóng như nung, dán chặt vào người cô, nóng đến mức lòng cô run rẩy.

Đầu óc Nguyễn Thu Thu không còn nghĩ được gì nữa, chỉ biết nhón chân lên ôm cổ anh đáp lại, hít vào từng đợt không khí hiếm hoi.

Không biết qua bao lâu, ngay cả mưa cũng sắp dừng.

Bị Trình Tuyền cắn mấy lần, bờ môi nhói nhói khiến Nguyễn Thu Thu chưa hoàn hồn lại được. Cô dựa vào lồng ngực Trình Tuyền, hít một hơi thật sâu.

Giọng Trình Tuyền vang lên: "Giống mơ không?"

"..."

Nguyễn Thu Thu sợ một hồi, nhìn vào con người đen như mực của anh, bấy giờ mới ngó ra ý nghĩa cuối cùng của nụ hôn ban nãy. Có lẽ Trình Tuyền cũng đã cảm giác được chuyện gì nhưng không nói, cứ như đây là một lời nguyện, chỉ cần một người nói ra, lời nguyện sẽ trở thành sự thật.

Cô lắc đầu, bật cười.

"Không giống."

- ----

Cơn mưa đêm đã ngừng, quần áo hai người cũng ướt đẫm.

Để tránh giẫm lên vết xe đổ như lần trước, sau khi hai người trở về phòng thay quần áo, Nguyễn Thu Thu đi phòng bếp đun nước gừng uống để xua tan khí lạnh trong người.

Nguyễn Thu Thu ngồi chờ ở sofa đợi nồi nhỏ sùng sục sôi. Trình Tuyền bước ra khỏi phòng tắm, trên lưng quấn một cái khăn tắm lộ ra đường cong mê người. Trên người anh không có cơ bắp thật to, không có vết tích tập thể hình rõ ràng nhưng mỗi một khối cơ đều vô cùng rắn chắc. Là người đã check hàng qua - Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ xúc cảm cứng rắn sờ vào vô cùng tốt.

Nhìn nửa thân trên trần trụi lộ ra ngoài, Nguyễn Thu Thu vội vàng quay mặt chỗ khác: "Anh làm gì thế! Mau mặc quần áo vào đi!"

Nghe cô giận dữ mắng mỏ, Trình Tuyền vốn đang định đi về phòng làm việc bỗng dừng bước, quay lại đứng trước mặt cô.

Anh cúi người, Nguyễn Thu Thu chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấy phong cảnh cực kỳ tươi đẹp.

Còn có.... vết ô mai và vết cào trên xương bả vai.

Màu da trắng sữa của anh càng khiến những vết đỏ này nhìn ghê người hơn, qua đó có thể nhìn ra được khung cảnh buổi tối kịch liệt đến cỡ nào.

Trong nháy mắt, kẻ cầm đầu Nguyễn Thu Thu mặt đã đỏ rực: "..."

...

...

Trình Tuyền chậm rãi hỏi: "Thẹn thùng cái gì?"

Nguyễn Thu Thu: "Khụ khụ khụ..."

Đúng vậy, dấu ô mai là cô làm, vết cào cũng là cô làm, có gì mà thẹn thùng. Dù thế, Nguyễn Thu Thu vẫn không nhìn được, thẹn đỏ mặt: "Đi mặc quần áo vào, cẩn thận đừng để bị cảm."

"Ừ."

Sau khi kết thúc nụ hôn kịch liệt đêm đó, Trình Tuyền liền khôi phục bình thường. Phảng phất như đôi mắt chứa đầy rung động cuồng nhiệt kia không phải của anh.

Anh nghe lời đi thay quần áo. Nguyễn Thu Thu nấu xong nước gừng, đổ ra bát, thất thần mang ra bàn. Nhiệt độ nóng hầm hập trong nháy mắt từ bát sứ truyền đến lòng bàn tay làm cô run tay, suýt thì đánh rơi bát xuống đất.

"A!" Nguyễn Thu Thu không cầm chắc, mắt thấy nước gừng nóng hổi sắp đổ lên tay mình, cô thầm nghĩ, thôi rồi, chắc bỏng rồi.

Vậy mà Trình Tuyền ở sau lưng phản ứng còn nhanh hơn cô, tiếp được chiếc bát vào tay. Gần nửa bát nước gừng nóng hổi đều đổ vào tay anh. Trong tiếng thảng thốt của cô, anh vững vàng bắt được, làn da nháy mắt đỏ lên, mà Trình Tuyền lại vô cùng bình tĩnh.

"Trời ạ, sao anh lại dùng tay tiếp, mau thả xuống mau thả xuống!"

Nguyễn Thu Thu kéo tay Trình Tuyền ra bồn, vặn vòi nước, dòng nước ào ào xối vào tay Trình Tuyền khiến vết bỏng dần dịu đi. Trong nhà không có thuốc phỏng, Cô nhớ có một tiệm thuốc gần đây, giờ này hẳn là chưa đóng cửa đâu.

Cô dặn Trình Tuyền xối thêm một lúc nữa, ít nhất phải xối mười phút, còn cô đi mua thuốc.

Trình Tuyền ngăn cô lại.

"Không cần."

"Bây giờ thì chưa thấy đau đâu, đợi lát nữa xem ai khó chịu cho biết." Nguyễn Thu Thu vừa giận vừa đau lòng, mắt vẫn nhìn vào tay Trình Tuyền: "Tiệm thuốc gần lắm, lần trước cũng đi mua thuốc cho anh ở đó mà, em đi vài phút rồi về ngay."

"Vậy anh đi cùng em."

Trình Tuyền khoá vòi nước lại, lau lau tay, về phòng ngủ mặc áo khoác.

"Không cần, chuyện nào có lớn như vậy, tận hai người đi làm gì. Anh nghe lời em đi, xối nước thêm lúc nữa thôi." Nguyễn Thu Thu nghĩ, tay Trình Tuyền đáng tiền như vậy, có đem một trăm cô bán đi cũng chưa chắc đền nổi.

"Không được." Trình Tuyền vững vàng nhìn Nguyễn Thu Thu: "Muốn ở bên em."

Câu "ở bên" của anh thực nặng, tựa như đang nhấn mạnh điều gì.

Nguyễn Thu Thu sửng sốt, bỗng nhiên hiểu ra, lúc này cảm giác bất an của Trình Tuyền hẳn là nghiêm trọng lắm rồi. Ngấm lại cũng đúng, tâm tư Trình Tuyền vốn mẫn cảm, mỗi khi cô có cảm xúc dị thường anh đều phát hiện ra. Huống hồ bây giờ còn cảm nhận được cô đang lo lắng, có lẽ... anh còn lo lắng hơn cả cô.

Cô cong môi, nỗ lực hòa hoãn không khí: "Đừng suy nghĩ nhiều, em có phải một đi không trở lại luôn đâu. Được được, nếu anh đã nói vậy, chúng ta cùng đi."

Đêm mưa gió lạnh từng cơn, Nguyễn Thu Thu mặc áo khoác, lại nhìn thấy vết bỏng đỏ bừng trên tay Trình Tuyền.

Cô đi trước, nói: "Để em giúp anh."

Cô nắm hai vạt áo sát lại rồi dùng tay kéo khoá lên. Dây kéo ma sát phát ra từng tiếng roẹt roẹt, không cẩn thận kẹt lại giữa chùng, không kéo lên nổi nữa. Cô dùng sức, khoá kéo trượt lên vào một cái, Trình Tuyền đang cúi đầu, khoá kéo kẹt đúng vào cằm anh.

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu: "Thật xin lỗi..."

Khóa kéo một lần nữa được kéo xuống ngực, nhưng đã để lại một vết đỏ sáng chói trên cằm Trình Tuyền. Đôi mắt kia yên lặng nhìn cô chăm chú, muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu.

Hôm nay Trình Tuyền bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng.

Nguyễn Thu Thu nhìn anh, nhin không được lại cười. Lần này không phải gượng gạo cong môi mà là mặt mày đều tràn đầy ý cười: "Có lẽ anh là tổng tài bá đạo thâm nhất rồi đấy."

Không khí vốn đang kỳ quái, bởi vì hành động nho nhỏ này mà đã thoải mái lên không ít.

Đêm mưa ẩm ướt vắng lặng, trên đường trở về lại bắt đầu mưa lất phất.

Tay Trình Tuyền bị phỏng không nghiêm trọng, cho dù không bôi thuốc, chỉ cần ngồi yên mấy ngày nữa là cũng sẽ tốt lên bảy tám phần. Trong tiệm thuốc, mấy nhân viên cửa hàng không ngừng hâm mộ, trêu chọc vợ chồng trẻ thật quá ngọt ngào. Lúc đầu Nguyễn Thu Thu còn sốt ruột, nghe mấy cô nói một hồi, hai gò má lại ửng hồng ngượng ngùng.

Cô nhét thuốc vào túi, kéo Trình Tuyền về nhà.

Con đường nhựa dưới chân ẩm ướt lầy lội, đi đứng không cẩn thận rất dễ giẫm vào vũng nước. Nguyễn Thu Thu kiễng chân, nhích từng bước một, tay níu chặt tay áo Trình Tuyền: "Trời mưa cái gì cũng tốt, chỉ riêng dễ chuyện giẫm nước là không tốt à."

Trình Tuyền chậm rãi ừm một tiếng.

"Mấy ngày này anh ít dùng tay thôi, mặc dù nói là không nghiêm trọng nhưng bị thương thì vẫn phải cẩn thận."

"Ừm."

"Còn đau không?"

"Nếu như anh nói đau, em sẽ ôm anh một cái sao?" Anh hỏi rất hùng hồn.

Cuộc trò chuyện ngừng lại, Nguyễn Thu Thu im lặng mấy giây, cười ra tiếng: "Lớn tướng rồi mà còn học đòi làm nũng." Nói xong, cô bỗng nhiên xoay người ôm lấy Trình Tuyền, không quên xoa xoa mái tóc lộn xộn của anh.

Trình Tuyền y như một con chó lớn hiền lành ngoan ngoãn, để mặc cho Nguyễn Thu Thu xoa tóc mình tới rồi bù.

"Còn đau không?"

"Nếu như anh nói đau, em có hôn anh không?"

Nguyễn Thu Thu: "... Đừng được đùa lẩn tới nha." Ngoài miệng thì nói vậy nhưng môi vẫn không kìm được nở nụ cười.

Hai người chậm rãi đi về nhà. Có Trình Tuyền ở bên, Nguyễn Thu Thu cảm thấy rất an tâm. Cô nghĩ, cho dù có nhiều thêm mấy vấn đề nữa Trình Tuyền vẫn sẽ giải quyết được, anh chính là loại nhìn thì cà lơ phất phơ chứ thực ra vô cùng đáng tin cậy.

Hai người một trước một sau bước lên bậc thang, chợt nhớ tới một chuyện, phần khởi nói: "Anh có biết Orpheus trong thần thoại Hy Lạp không?"

"Ừm, tư chất âm nhạc cực cao."

"Còn nhớ rõ chuyện tình của chàng Orpheus và vợ không? Chàng ấy muốn mang người vợ bị răn độc cắn chết về từ Địa ngục, sau khi được cho phép đã nắm tay nàng quay lại nhân gian. Chàng ta được dặn không được phép quay đầu trước khi nhìn thấy tia nắng đầu tiên của nhân gian, nếu không người vợ sẽ bị giữ lại Địa ngục suốt đời."

Trình Tuyền chậm rãi hỏi: "... Nhất định phải kể câu chuyện đáng sợ như vậy sao?"

Nguyễn Thu Thu: "....Ừ nhỉ."

Ngẫm lại cũng đúng.

Cô chỉ liên tưởng đến câu chuyện Orpheus, lại quên mất những giấc mơ của mình. Bị Trình Tuyền một nhắc nhở như vậy, liên hệ xuôi ngược chẳng phải là cô và Trình Tuyền lúc này sao, đúng là đáng sợ thật.

Nguyễn Thu Thu vội vàng phi phi hai tiếng: "Em đúng là miệng quạ đen, ăn nói bậy bạ."

Trình Tuyền nắm chặt ngón tay cô: "Vậy thì em đừng có chạy lung tung."

Cho dù đi nơi nào, đều phải là nơi anh có thể tìm tới.

"Em.."

"Đùng" một cái, toàn bộ hành lang chìm vào bóng tối. Nguyễn Thu Thu bị dọa, da gà da vịt rơi đầy đất. Cô rất nhanh ý thức được,

mạng lưới điện đoán chừng lại xảy ra vấn đề cần sửa gấp rồi. Trình Tuyền đột nhiên dùng sức níu chặt Nguyễn Thu Thu không buông tay, cô vội vàng trấn an anh.

"Đừng sợ đừng sợ, ban nãy em chỉ nói mò thôi, em ở ngay đây mà."

Đúng là phán gì trúng đấy, lúc này trong lòng Nguyễn Thu Thu là một vụn câu chữi thề chạy loăng quăng. Vừa rồi căng thẳng quá, kém chút nữa là há mồm chửi ra tiếng rồi, may mà cô cố nuốt lại được.

Có cần phải ngắt điện đúng lúc đến vậy không! Đừng nói Trình Tuyền, ngay cả cô cũng bị dọa chết rồi.

"Làm em sợ chết khiếp... Lần trước mới có bao lâu đâu, sao lại xảy ra vấn đề rồi."

Trình Tuyền hỏi: "Em vẫn ổn chứ?"

"Không sao không sao, đợi em tìm điện thoại."

Trình Tuyền đi ra ngoài không hay mang điện thoại, may mà cô có mang trong túi. Lúc mở túi không cẩn thận làm rơi thuốc của Trình Tuyền ra ngoài, Nguyễn Thu Thu ối một tiếng, vội vàng đưa tay nhặt lên.

Trong phút chốc.

Đèn được bật lên, hành lang sáng lại, không còn tối đen như lúc nãy.

Sau lưng không có tiếng động, sắc mặt Trình Tuyền thay đổi, cấp tốc quay đầu lại, cứng đờ tại chỗ.

Hành lang sạch sẽ, lọ thuốc bỗng lăn lông lốc trên bậc thang, tro trọi dừng lại tại chỗ ——

Chỉ có Nguyễn Thu Thu. Không thấy đâu.

Tác giả có lời muốn nói: Thu Thu: Cái mồm này, có khi từng bị thần nắm móc ghé thăm cũng nên...

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 106

Editor: Hạ Cẩn

Beta dailynhu16

Nguyễn Thu Thu vẫn giữ động tác cúi đầu nhặt thuốc, chợt bối rối.

Ánh nắng chói chang này... Đèn cầu thang bỗng nhiên có điện sáng lên lại thì cũng được đi, nhưng bây giờ, mặt trời to đùng trên đầu cô là chuyện gì thế???

Cô ngạc nhiên mở to mắt, đứng thẳng người.

Người đi đường vội vàng qua lại xung quanh, thỉnh thoảng lại có người quăng một ánh mắt kinh ngạc về phía Nguyễn Thu Thu. Giờ đang là giữa trưa hè, ánh nắng chói lòà, không khí nóng hầm hập thiêu đốt từng tế bào, chỉ mới một lúc mà toàn thân đã như bốc lửa.

Nguyễn Thu Thu mặc một bộ đồ thể thao nhàn nhã rõ ràng khác hẳn với những bộ quần áo hở đùi hở tay xung quanh.

Bị nóng toát mồ hôi, cô bèn đến ngồi dưới một gốc cây to râm mát. Bên cạnh là chạ xe buýt, tốp năm tốp ba đứng đợi xe, ánh

mắt vài nam sinh rơi vào trên người cô, nhìn rồi là không chịu dời đi, gương mặt đỏ bừng chỉ vào cô xì xào bàn tán.

Nét mặt Nguyễn Thu Thu hơi hoảng hốt.

Biển quảng cáo phản chiếu hình dáng cô, vẫn là gương mặt kia, vẫn là bộ quần áo trước khi chia tay với Trình Tuyền, sao chớp mắt một cái cô đã tới một thế giới khác rồi?

Bây giờ Trình Tuyền đang ở đâu?

Một chiếc xe buýt dừng lại trước trạm xe, khung cảnh quen thuộc này làm hồi ức của Nguyễn Thu Thu dần dần lật lại. Đầu cô trống rỗng, ngây ngốc nhìn chiếc xe buýt chậm chạp khởi động. Đó là chiếc xe mà cô hay ngồi để đến trung tâm thương mại xem phim mà, nhưng, đây không phải chuyện kiếp trước sao?!

Cho nên...

Cô.. Trở lại thế giới cũ rồi?!

Nguyễn Thu Thu không dám tưởng tượng. Nếu cô trở lại thế giới cũ, thân thể kia của cô có còn tồn tại không? Hay là cũng bị người khác sử dụng rồi?

Cô lão đạo bước nhanh về khu chung cư mình đã ở mấy năm qua. Sắc mặt cô tái nhợt, đi đứng bất ổn, người đi đường dồn dập kinh ngạc nhìn cô gái xinh đẹp nhưng lại hồn bay phách lạc này. Có người tốt bụng tiến lên bắt chuyện, hỏi thăm cô có cần giúp đỡ không, cô đều từ chối.

Giờ khắc này đầu óc cô chẳng còn suy nghĩ được gì, chỉ muốn biết tất cả những chuyện này rốt cuộc là sao. Là mộng, hay là xảy ra

sự thay đổi nào không thể khổng chế?

Cho dù là khả năng nào đều khiến lòng cô dần nặng trĩu, chìm vào vực thẳm sâu không thấy đáy.

Nguyễn Thu Thu ở một mình trong chung cư, lâu một căn mật mã mới có thể đi vào. Cô vô cùng khẳng định ấn sinh nhật của mình, màn hình lại hiện lên thông báo mật mã sai, cô không dám tin thử lại một lần nữa, vẫn là mật khẩu sai.

Tiếng nhắc nhở lạnh lùng vang lên như đang cười nhạo Nguyễn Thu Thu không biết lượng sức.

Cô ngẩn ngơ đứng tại chỗ, mờ mịt ngược nhìn tòa nhà vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mặt.

Xuyên qua một thế giới khác, cô từng nhớ nhung căn phòng nhỏ của mình vô số lần, giờ đây đứng trước mặt nó lại giống như người tha hương trở về cố hương xa lạ, không người quen thuộc, với cô mà nói, đây vẫn là cố hương như cũ.

Nơi này còn có thể coi là nhà không.

Vừa nghĩ tới Trình Tuyền lẻ loi bị ném ở một thế giới kia, lúc anh phát hiện cô biến mất trên hành lang sẽ hoang mang tuyệt vọng đến cỡ nào, trái tim Nguyễn Thu Thu nhói lên từng đợt, đau đớn khiến cô không thở nổi.

Cô ghì chặt cổ áo, chậm rãi ngồi xổm trên mặt đất, cố gắng hít thở. Khí quản chật hẹp, hô hấp khó khăn, cô choáng đầu hoa mắt, tựa như bị một cây búa đập mạnh vào đầu, cả người ngáy ra, đến lúc tỉnh táo lên thì lại thấy đau đớn thấu xương, đứt gan đứt ruột, chỉ muốn khụy xuống mặt đất.

Tí tách, tí tách.

Nước mắt trượt theo gò má rơi trên nền gạch men sứ, rồi nhanh chóng trượt vào khe nứt biến mất.

"Cô gì ơi? Cô vẫn ổn chứ?"

Sau lưng truyền đến một giọng nói ôn hòa, cực kỳ giống Cố Du. Nguyễn Thu Thu như bất được còng rơm cứu mạng, ngẩng đầu lên lại đụng phải một gương mặt trẻ tuổi xa lạ.

Anh chàng này ước chừng hai mươi tuổi, sạch sẽ, lúc cười lên còn có lúm đồng tiền. Anh nhìn Nguyễn Thu Thu, đầu tiên là bị gương mặt thấm đẫm nước mắt của Nguyễn Thu Thu dọa giật nảy mình, lập tức hấp tấp móc trong túi ra một chiếc khăn tay đưa cho Nguyễn Thu Thu.

"Đừng khóc đừng khóc, cô gặp phải chuyện gì sao?"

Nguyễn Thu Thu nhận lấy khăn tay lau sạch nước mắt, mím chặt môi, im lặng lắc đầu.

"Không sao, cảm ơn cậu."

"Cô... thật sự không cần giúp sao? Xin lỗi, tại tôi thấy cô khó chịu quá." Anh chàng luống cuống hai tay chống trên đầu gối, cúi đầu nhìn Nguyễn Thu Thu đang ngồi xổm trên đất không nhúc nhích, không biết làm thế nào cô mới thu về mặt khổ sở này lại.

Anh chưa từng thấy ai khóc vật vã như thế này, cứ như đang lâm vào tuyệt vọng không tên, vươn tay nhưng lại không bắt được gì cả.

"Cô sống ở đây à?" Anh chàng trẻ tuổi kiên nhẫn hỏi, "Tôi cũng sống ở đây, nếu có chuyện nằm trong khả năng của tôi, tôi..."

"Chờ đã, anh sống tầng trên?"

Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên quay ngoắt sang.

"Đ... Đúng thế."

"Ở tầng kia sao?" Nguyễn Thu Thu chỉ chỉ.

"Đúng thế. Xin hỏi —— "

"Vậy anh có biết người sống ở phòng 401 không?"

Anh chàng sững sờ, gãi gãi đầu nói: "Ngại quá, tôi hơi rối rồi, cô tới tìm tôi sao? Tôi ở phòng 401 đây."

"..."

Nguyễn Thu Thu không dám tin nhìn anh ta, lại ngẩng đầu nhìn tòa nhà vô cùng quen thuộc này, cô chắc chắn mình không có đi sai, chỗ cấm rẽ bao nhiêu năm, địa chỉ cũng thuộc lòng rồi, nhầm là nhầm thế nào. Nhưng sao anh ta lại ở đây?

Nguyễn Thu Thu níu lại tay áo của anh, vội vàng hỏi: "Trước đó có người nào sống ở phòng 401 không? Là một cô gái, cô gái thích vẽ tranh."

"À."

Anh chàng chớp chớp mắt nói: "Thì ra cô tìm người này. Nhưng.... Cô gái này đã đột tử qua đời từ mấy tháng trước rồi, ngày hôm sau chủ thuê nhà vào thu tiền nhà phát hiện khác thường

nhưng tiếc là đã muộn. Lúc ấy chuyện này bị đưa tin, không ai dám vào đây ở cả, tôi thấy ở đây giá hời nên... thật xin lỗi..." Biết Nguyễn Thu Thu quen người đã khuất, nói như vậy thì có hơi lỗ măng, anh chàng áy náy mà xin lỗi.

Nguyễn Thu Thu tiếp tục thờ người ra.

Cô chết rồi?

Phi, không phải, ý là, có thể cô lúc trước đã hóa thành một đồng đất rồi?

"Vậy thi thể cô ấy đâu?" Nguyễn Thu Thu tiếp tục hỏi.

"Có lẽ hoả táng rồi."

"Vậy sao..." Cô lẩm bẩm một mình.

Nguyễn Thu Thu nghĩ đến mình bây giờ một thân một mình ở thế giới này, ngay cả chứng minh thư cũng không có, chỉ còn lại một chiếc điện thoại không tín hiệu, vậy tiếp theo cô phải làm thế nào mới có thể trở về đây.

... Đúng, trở về.

Bấy giờ Nguyễn Thu Thu mới nhận ra, cô đã coi thế giới dưới ngòi bút người khác là thế giới mình chân chính thuộc về.

Cô cười tự giễu, lòng tràn đầy nỗi xót xa chỉ muốn khóc lên. Lúc này nếu có Trình Tuyền ở bên cạnh nhất định sẽ ôm cô vào lòng, khe khẽ hỏi cô vì sao khóc.

"Cô vẫn ổn chứ?" Anh chàng cẩn thận hỏi.

"Không có gì, cảm ơn cậu."

Nguyễn Thu Thu mất hết sức lực xua xua tay, đứng dậy, chậm rãi bước ra khỏi tòa nhà.

Cô cũng không biết mình nên làm gì bây giờ. Ai có thể nói cho cô, phải làm thế nào mới về lại thế giới cũ đây?

Tiếp tục men theo con đường đi về phía trước, Nguyễn Thu Thu cũng không biết mình đã đi bao lâu, ánh nắng nóng hầm hập rút đi hơi nước thanh mát cuối cùng trên người cô. Trong lúc ngẩn ngơ, một bóng người non nớt đâm vào cô. Cô lão đảo lùi lại, người sau lưng vội vàng xin lỗi.

"Xin lỗi cô nhé, trẻ con đi đường không cẩn thận, cô không sao chứ?"

"Không sao không sao..."

Nguyễn Thu Thu đỡ đứa trẻ lên, khuôn mặt nhỏ núc ních, con mắt tròn vo, nhìn thật đáng yêu. Cô xoa đầu đứa bé, ngẩng đầu, một gương mặt quá đỗi quen thuộc. Trước mặt cô là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, gen vốn đã tốt còn được chăm sóc kỹ lưỡng. Khuôn mặt trắng trẻo kia lúc cười lên cùng đứa trẻ bên cạnh giống nhau đến bảy phần.

"..."

Người phụ nữ tiếp tục dắt tay con đi về phía trước. Người lớn tuổi sinh nở vô cùng nguy hiểm, con sinh ra rồi dĩ nhiên là thương không hết, lúc nào cũng muốn dắt luôn bên người.

Nguyễn Thu Thu đưa mắt nhìn mẹ mình rời đi.

Bà cười ôn hòa, ánh mắt lúc nắm tay con trai tràn đầy vẻ cứng
chiều, nào có vẻ đau xót của người vừa mất con gái.

Trên thực tế, bây giờ bọn họ đích thực là người xa lạ. Nếu nói
trước kia còn quan hệ máu mủ gắng gượng kéo lại khoảng cách
lạnh lùng giữa bọn họ, thì bây giờ, thân thể có quan hệ máu mủ kia
đã hóa thành bụi tro, bị chôn vùi dưới lòng đất lạnh.

Nguyễn Thu Thu nhìn theo bóng lưng dần mờ hồ, cho đến khi đối
phương biến mất tại góc đường.

Cô bỗng nhiên bừng tỉnh, nhận ra một sự thật không thể không
thừa nhận.

Thế giới này, đã chẳng còn quan hệ gì với cô nữa rồi.

Cùng lúc đó.

Tại công ty Gia Trừng.

Bọn Đồ Nam ngồi trong văn phòng trầm mặc. Bọn họ nhìn về
chiếc ghế trống rỗng trước mặt, vốn là Trình Tuyền nên ngồi ở đó,
nhưng từ mấy tháng trước, tất cả đã thay đổi.

Chị dâu bốc hơi khỏi nhân gian.

Nhớ lại vẻ mặt thần thờ của đại boss hồi đó giống như hồn phách
đều mất hết, lòng mấy tên đàn ông chua xót nói không nên lời.

"Đại boss, anh ấy..." Đồ Nam thở dài, vẫn không thể nào nói tiếp.

Hốc mắt Tiêu Phiền đỏ bừng: "Ngộ nhớ anh ấy nghĩ quần, chết
trong nhà thì sao?"

Lời còn chưa dứt, Đồ Nam đã nhảy dựng lên.

Đồ Nam vẫn nhớ như in lúc trước khi chị dâu trốn đi, đại boss chán chường đến mức gần như vứt bỏ cả bản thân. Giờ ngay cả bóng dáng chị dâu cũng chẳng thấy đâu, cứ như chưa từng xuất hiện trên thế giới này, không tài nào mò ra tung tích, bọn họ cảm thấy có ma rồi.

Trước kia, nếu có ai nói Trình Tuyền rời người nào đó là không sống nổi, chắc chắn anh không chỉ khịt mũi coi thường mà còn sẽ móc mĩa lại cho bẽ mặt mới thôi.

Nhưng giờ, Đồ Nam lại không dám chắc.

"..."

Đồ Nam khẽ cắn môi: "Tôi đi xem đại Boss một chút."

"Chúng tôi cũng đi."

"Khỏi, công ty bận rộn, mấy người ở lại làm việc đi. Tôi qua xem anh ấy còn thở không."

"Đồ Nam, cậu đừng nói linh tinh."

Đồ Nam thật sự sợ Trình Tuyền đang hấp hối.

Đồ Nam đi vào nơi ở của Trình Tuyền. Gần đây toàn bộ tiểu khu đang sửa chữa lại, đặc biệt là mạch điện cũ kỹ cũng được tu chỉnh hẳn hoi, mấy gia đình ở đây đều sướng phát điên lên được. Tu sửa lại là một hạng mục lớn, thế mà không chỉ không cần xuất tiền, báo đáp gì cũng không cần nốt. Nghe nói là có tổng giám đốc công ty nào đó bỏ tiền đầu tư, nên giờ cả khu trông như mới.

Đồ Nam lên lầu, đứng trước cửa, do dự một lúc mới bắt đầu gõ cửa.

Hồi lâu không thấy trả lời.

Cậu lại gõ cửa thêm lần nữa, tựa như đang đập nát cánh cửa luôn. Gọi điện thoại cũng tắt máy, lần này Đồ Nam thật sự luống cuống: "Đại boss anh không mở cửa là em báo cảnh sát đấy! SẾP! Trình Tuyền! Anh nói gì đi!"

Trên lầu vang lên tiếng mở cửa, một giọng giận dữ bén nhọn của phụ nữ trung niên vang lên. Bà ta mắng: "Có thể nói nhỏ chút không vậy, con tôi còn đang chuẩn bị chiến đấu với kỳ thi cấp ba đấy!"

"Xin lỗi xin lỗi..."

Đồ Nam mặt mày xám xịt xin lỗi, không đợi cậu báo cảnh sát, cửa phòng đã mở ra, Trình Tuyền đứng đó không nói một lời.

Mặt không đổi sắc nhìn nhìn chằm chằm Đồ Nam.

Trình Tuyền mặc áo hoodie rộng rãi, tóc ngắn lộn xộn không chải, nhưng nhìn vẫn khá ổn, không giống trong tưởng tượng của Đồ Nam, tiêu tụy không ra hình người, gầy hóp đi.

"Chuyện gì." Trình Tuyền hỏi.

"Không có gì, ghé thăm anh một lúc thôi."

"Về đi."

"Đại boss!"

Đồ Nam chống tay lên cửa. Cậu khẽ cắn môi, nói: "Nếu như thực sự quá khó chịu, bờ vai của em có thể cho anh dựa vào... từ từ từ từ đừng đóng cửa kẹt kẹt tay!"

Bàn tay đặt trên cửa suýt tí nữa thì bị kẹp thành hai nửa, Đồ Nam phản ứng nhanh, thu tay lại thở phào, lòng còn đầy sợ hãi. Cậu dè dặt vỗ vỗ cửa, hỏi: "Đại boss ới, anh còn đó không?"

"Hú?"

"Đại boss, anh nghe em nói này, chỉ cần chưa tìm thấy thì vẫn còn hi vọng. Anh yên tâm, em đã liên hệ với một người anh em, người nhà của cậu ta là chuyên viên điều tra, chắc chắn có thể... "

"Không cần."

"Cái... cái gì?"

"Không cần tra."

Cách lớp cửa chống trộm dày cộp, giọng Trình Tuyền mơ mơ hồ hồ: "Trở về đi."

...

Trình Tuyền tựa lưng vào cánh cửa lạnh băng, nhìn trần nhà im lặng. Nguyễn Thu Thu đột nhiên biến mất, cho tới bây giờ vẫn không có bất kỳ tin tức gì. Có lẽ anh thật sự phải nhận trừng phạt như Orpheus, chỉ vì cái quay đầu kia mà khiến Nguyễn Thu Thu và anh hai người hai thế giới.

Đồ ăn trong tủ lạnh đã mốc meo biến chất.

Thời gian dài như vậy, anh cũng không biết mình ăn được mấy bữa cơm, ngủ được mấy giấc. Cơ thể đang nhắc nhở anh, bụng rỗng rồi, cần bổ sung năng lượng gấp nhưng tâm lý lại kháng cự bất kỳ món ăn nào.

Anh dựa vào cánh cửa lạnh lẽo một lúc lâu.

Rồi anh đứng thẳng người, đi đến phòng bếp nấu mì tôm. Ngoại trừ Đồ Nam cố chấp đưa qua một ít đồ ăn nhanh, mọi thứ còn lại đều còn nguyên chỗ cũ. Uống xong hai bát nước gừng đặt trong tủ, anh lờ mờ nhớ lại đêm mưa ngày đó.

Đổ nước vào tô, ngẩn người một hồi, đột nhiên phát hiện đây là nước lạnh, mì không chín được.

Anh lặng lẽ đổ nước lạnh ra, một lần nữa đổ nước nóng vào úp mì. Mì ăn liền nhanh chóng được úp xong, tỏa ra hương vị thịt bò thịt kho tàu mê người, thế mà anh lại thấy âm ỉ buồn nôn. Anh nhúu mày, ăn một miếng, rồi không nuốt nổi miếng thứ hai.

Nước nóng dần lạnh đi, mì nở ra, càng nhìn càng chẳng muốn ăn.

Mặt Trình Tuyền vô cảm.

Anh đứng đó, đột nhiên bắt đầu nghiêm túc nghĩ: Phải chăng việc sống một mình mới là chuyện gian nan nhất trên đời này.

Tuyết đầu mùa rơi khắp thành đô.

Một đêm trôi, phố thị bạc đầu.

Gia Trùng phát triển không ngừng. Mất đi một họa sĩ ưu tú, mặc dù tiếc nuối nhưng nhân tài xưa nay không thiếu. Phần giới thiệu game mới vừa ra mắt, các người chơi đã hưng phấn xem đoạn video ngắn ngủi rất nhiều lần, hình tượng vẫn tinh mỹ như trước, kết cấu tinh xảo, nhân vật phong phú có điểm nhấn.

Chỉ là.. có người nhin không được hỏi: "Sao cảm giác cứ thiếu thiếu?"

Bọn họ tới tập tràn vào Weibo Chim mập bay trước.

Weibo vẫn dừng ở bài đăng nửa năm trước, hỏi thăm mọi người buổi chiều ăn cơm hay là ăn mì.

Không biết xảy ra chuyện gì, Gia Trùng cũng không cho một câu trả lời rõ ràng, mọi người đành phải nhẫn lại ở phía dưới, hi vọng Chim mập bay trước sớm trở về. Nhất thời, công bố game mới của Gia Trùng kéo theo một hotsearch: Chim mập bay trước mau trở về.

Thấy cảnh này, thư ký che miệng, hốc mắt phiem hồng, thiếu chút nữa khóc thành tiếng.

Đồ Nam bên cạnh ôm cô vào lòng, dịu dàng an ủi: "Đừng khóc. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi."

Hôm sau.

Trình Tuyển lại vào công ty như ngày xưa khiến mọi người giật nảy mình. Bọn họ tròn tròn mắt, ngây ngốc nhìn Trình Tuyển tiến vào văn phòng, ngồi trên chỗ ngồi dành riêng cho anh.

Trình Tuyển bình thường lại rồi, tiếp tục làm việc lại rồi!

Tin tức tốt này khiến mọi người đồng loạt thở phào, rốt cục cũng có thể ngủ ngon. Nhưng cùng lúc, bọn họ vẫn cảm thấy, Trình Tuyền khác lúc trước.

Về phần khác chỗ nào, bọn họ cũng không rõ.

- -----

Nguyễn Thu Thu lang thang ở thế giới khác cũng không tốt đẹp gì cho cam.

Cô đói đến choáng đầu hoa mắt, bắt đầu hỏi hận sao mình lại không để chút tiền trong túi để giờ như chó chết chủ. Cô ủ rũ cúi đầu đi tới đi lui ở ven đường, ngày mai sống thế nào vẫn là một câu hỏi lớn với cô.

Ngay cả chứng minh nhân dân cũng không có, cứ chạy qua chạy lại như thế, lơ mơ bị cảnh sát bắt luôn chứ chẳng đùa. Đến lúc đó phát hiện cô không có thân phận gì, vậy thì thảm quá rồi.

Vừa nghĩ tới đó, Nguyễn Thu Thu vô thức tránh cảnh sát tuần tra, lén lén lút lút như đang phạm tội.

Cô hoang mang lo sợ, vô định bước đi.

"Haizz..."

Vừa đói vừa mệt, thật muốn ngồi xõm xuống đường làm ăn mày.

Đi ngang qua quán net đang hoạt động, hai mắt cô đột nhiên sáng lên, bước chân dừng lại, nháy mắt nghĩ tới một khả năng xa vời.

... Không sai!

Chính là quyển sách kia!

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 107

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Mùa đông đầu tiên Nguyễn Thu Thu biến mất, trên dưới công ty dường như cũng tiến vào thời kỳ giá rét lạnh lẽo.

Không biết có phải ảo giác hay không, không khí cười vui nhộn nháo trước đó giờ chẳng thấy tăm hơi. Ngay cả Đồ tổng người luôn cợt nhả bất chấp hoàn cảnh cũng thường xuyên xụ mặt sầu lo, không còn hớn hờ bám sau lưng thư ký như mọi khi, mặc dù giờ bọn họ đã xác định quan hệ.

Lão Mạnh nhiều lần tự mình đi tìm Đồ Nam để nghe ngóng đầu đuôi câu chuyện thế nhưng lần nào đáp lại cũng chỉ là câu trả lời không chắc chắn từ cậu.

Phòng làm việc của Nguyễn Thu Thu vẫn được giữ nguyên đó, đồ vật trang trí trong phòng không hề xê dịch, dường như chúng nó cũng đang đợi chủ nhân trở về.

Lão Mạnh thường mang vài lá bùa bình an đến treo trong phòng, làm căn phòng giờ tràn ngập bùa chú, nhìn qua vừa may mắn vừa thấy khôi hài, chỉ là người được cầu bình an vẫn chưa chịu trở về.

Đêm giáng sinh.

Trình Tuyền kết thúc công việc như mọi ngày, ngồi trên ghế làm việc, không biết đang ngẩn ngơ suy nghĩ điều gì.

Vốn tưởng rằng không có Nguyễn Thu Thu bên cạnh, Trình Tuyền sẽ không coi sức khỏe ra gì giống như trước, không chịu chăm sóc bản thân cho hảnh hoi. Ai mà ngờ mỗi lần trời đổ tuyết, anh đều nhớ đổi áo khoác, ăn cơm nhà một ngày ba bữa, yêu quý thân thể, độc lai độc vãng, kiệm lời ít nói.

Trước khi gặp được Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền cũng im lặng như vậy, nhưng khi đó là lười nói chuyện, còn giờ, lúc đối mặt với bọn họ, là không có gì để nói.

Có đôi khi họ thật sự lo anh sẽ nghẹn thành bệnh.

Nhưng trên thế giới này còn ai có thể khuyên được Trình Tuyền nữa đây, người duy nhất bước được vào lòng anh chính là người khiến anh chết lặng như bây giờ.

"Đại boss, anh không về nhà sao?" Phó Tử Trường dè dặt hỏi.

Đêm giáng sinh, Đồ Nam ra ngoài hẹn hò với thư ký, Tiêu Phiền thì bay sang Mỹ tìm An Nhu, chỉ còn mình cậu thê thảm FA, ngó tới ngó lui không thấy ai trong tầng lầu, chỉ còn một Trình Tuyền lẳng lặng ngồi yên không nhúc nhích.

Qua một hồi lâu, Trình Tuyền mới chậm chạp liếc cậu: "Hả?"

"Em hỏi là, anh không về... về nhà sao?"

Vừa nói hết câu, Phó Tử Trường biết mình nói sai rồi. Đối với Trình Tuyền, căn phòng trống rỗng kia nào còn được gọi là nhà. Đừng nói Trình Tuyền, ngay cả cậu cũng thấy nhói lòng quay mặt đi chỗ khác, chỉ biết thì thầm nói xin lỗi.

Trình Tuyền im lặng đứng lên, trong ánh mắt chăm chú của Phó Tử Trường, anh cảm lấy áo khoác choàng lên người, lặng yên ra khỏi văn phòng. Lái xe vẫn đang đỗ trong bãi xe chờ anh, mỗi ngày đi làm một cách máy móc như vậy, anh nhắm mắt cũng có thể nhớ kỹ nên bước ở đâu.

Có lẽ vì quá buồn tẻ, anh thậm chí còn đếm số bước chân cần để đi từ văn phòng đến chỗ đậu xe, rồi từ lúc xuống xe vào nhà cần bao nhiêu bước.

Khoảng cách từ Thiên Đường đến Địa Ngục ước chừng cũng chỉ dài đến thế mà thôi.

Giày đập lên bậc thang, một bước rồi lại một bước, hành lang vắng vẻ vang vọng tiếng bước chân đều đặn. Gương mặt anh vô cảm, chậm rãi đi từng bước như mọi ngày. Đúng lúc này, một tiếng "bụp" nhỏ xíu vang lên, hành lang chớp mắt tối đen.

Bước chân của anh khựng lại.

Hành lang đen sì, tĩnh lặng như tờ.

Tay Trình Tuyền siết chặt tay vịn cầu thang, lưng thẳng tắp, trong bóng tối, khuôn mặt mơ hồ không rõ, đưa tay không nhìn được năm ngón. Anh nín thở tập trung, căng thẳng đến mức ngón tay nắm trên lan can phát run.

".... Là em sao?"

Sau lưng không người đáp lại.

Lúc này, trong hành lang có người ra ngoài nhìn xem có chuyện gì. Tiếng bước chân lộp cộp ngày một nhiều hơn, có người nói cả khu đều bị mất điện, đợi một lát nữa sẽ có ngay.

Đang nói, hành lang bừng sáng.

Trình Tuyền đứng đó thật lâu, tựa như bị cả thế giới vứt bỏ, ôm một tia hi vọng cuối cùng quay đầu lại.

Hành lang trống rỗng, không có một ai.

Anh nhếch môi, bàn tay lơ lửng, vịn lấy lan can từ từ ngồi xổm xuống, vùi đầu vào đầu gối.

Đèn hành lang sáng trưng, sáng đến chói mắt.

.....

Thời gian giữa hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Thế giới kia đã qua hơn nửa năm mà bên này của Nguyễn Thu Thu mới có nửa ngày.

Cô ôm hi vọng trong lòng bước vào quán net.

Một phút sau.

Nguyễn Thu Thu gặp phải chuyện gian nan nhất đời người.

Đó chính là —— không có tiền.

Điện thoại không dùng được chức năng thanh toán, trên người cũng không có lấy một đồng tiền lẻ, sau khi cô lục tung khắp người

mấy lần, mắt to trừng mắt nhỏ với anh trai trông quán net hồi lâu, mới bắt đầu nghĩ xem có nên đưa khuyên tai ra không. Khuyên tai này bằng bạc, ít nhiều gì vẫn đáng chút tiền.

Ngay lúc cô đang do dự, anh trai sâu xa nói: ""Mấy cô gái như cô tôi gặp nhiều rồi, bình thường đều là từ chối không chút lưu tình, dù sao tiền lương của tôi cũng không nhiều."

Nguyễn Thu Thu: "?"

"Nhưng loại thằng thán không làm bộ làm tịch như cô, tôi lần đầu thấy đấy." Anh gãi gãi đầu: "Đừng nói mượn theo tháng, theo năm cũng ok. Tôi chọn cho cô vị trí tốt nhất nhé."

Nguyễn Thu Thu sửng sốt, chột ngột ra hình như người ta coi cô là nữ sinh đến đây chơi game lâu rồi.

"Chờ đã, ý tôi là..."

"Không cần nói nhiều!"

Đối phương tiêu sái khoát tay: "Đối với mấy cô nàng còn thờ được như cô, tôi thật sự là không cảm lòng được."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Yêu cầu đúng là thấp thật.

Anh trai giúp cô mở máy, máy tính trong góc này cũng không tệ, lại cách xa mấy nam sinh chơi game khá xa. Cô đang muốn nói cảm ơn, bụng bỗng nhiên kêu lên ồm ộp, hai người lại rơi vào cục diện lúng túng lạng như tờ.

Nguyễn Thu Thu: "... "Thực sự không phải lỗi của cô đâu mà!

Anh trai sâu kín móc điện thoại trong túi, mở app Mỹ Đoàn*: "Nói, cô muốn ăn gì, tôm hùm hấp bia tôi cũng móc ra được."

*Ứng dụng gọi đồ ăn.

"Thật không cần đâu ạ." Cô có định ăn nhờ ở đậu đâu!

Cho dù vừa mệt vừa đói, Nguyễn Thu Thu vẫn cự tuyệt.

Cô thật sự không có mặt mũi nào mà đòi ăn đòi uống, vốn định sau khi tìm hiểu rõ ràng sẽ rời khỏi đây. Anh kia không nói gì, đến lúc cô khởi động máy xong, bắt đầu tìm quyền tiểu thuyết kia, anh lại mang đồ ăn tới.

"Cơm của quán đối diện, hương vị cũng không tệ lắm."

"A, cái này..."

"Không có gì, không mất bao nhiêu tiền đâu."

Nguyễn Thu Thu ngượng ngùng đỡ lấy phần cơm chiên và đồ uống, anh trai kia vừa rời đi, cô vội vàng mở hộp ra, nhét hết miếng này đến miếng khác vào mồm cứ như bị bỏ đói lâu lắm rồi vậy.

Đồ trong miệng còn chưa nuốt xuống đã nhồi thêm mấy muỗng cơm nữa, Nguyễn Thu Thu ghen, đang chuẩn bị vặn chai nước ra, lại bỗng nhiên nghĩ đến trong đồ uống có khả năng bị hạ thuốc không. Lập tức cô lại liên tưởng đến, nói không chừng cơm cũng không sạch sẽ. Nghĩ vậy, dạ dày Nguyễn Thu Thu cuộn trào, vọt tới nhà vệ sinh nôn ra toàn bộ.

Cô nôn khan, nước mắt sinh lý không khống chế được ào ào chảy ra.

Ở cạnh Trình Tuyền lâu rồi, tính cảnh giác vốn có cũng mất, thế mà lại có thể dễ dàng nhận đồ ăn người lạ cho như vậy. Nguyễn Thu Thu thầm mắng mình đầu óc mụ mị quá rồi, dù cho người ta nhìn vô hại cỡ nào thì cũng không phải Trình Tuyền, sao có thể dễ dàng tin tưởng?

Cô vốc một nắm nước lạnh đập lên mặt, tỉnh táo lại đi Nguyễn Thu Thu!

Thiếu ăn thiếu uống là cái thá gì, chỉ cần cô tìm ra cách trở về thì mấy thứ này chỉ là một sự tra tấn nhỏ thôi.

Nguyễn Thu Thu đứng thẳng người, khuôn mặt cô gái trong gương có hơi tiều tụy, hốc mắt phỉếm hồng, tóc mai bị nước lạnh thấm ướt, nhìn hơi chật vật. Cô dùng khăn giấy lau sạch mặt, hít một hơi thật sâu, bấy giờ mới bước ra khỏi toilet.

Trình Tuyền lúc này chắc đã bắt đầu luống cuống rồi, nói không chừng còn đang tìm cô giữa đêm đêm, thừa dịp thời gian còn kịp, cô nhất định phải nhanh chóng tìm được cách trở về!

Nguyễn Thu Thu trở lại chỗ ngồi, đẩy tất cả đồ ăn thức uống qua một bên. Cô tháo khuyên tai xuống nhét vào túi để nhìn mình không giống kẻ có tiền.

Chờ cô tìm xong tư liệu sẽ để khuyên tai lại xem như thù lao cho anh ta. Cho dù là có lòng tốt hay có mưu đồ gì, ít nhất cô cũng phải cảm ơn người ta đã mang cho mình một bữa cơm ngon.

Nguyễn Thu Thu mở ra trang web đã rất lâu không vào, đăng nhập tài khoản của mình, ấn vào mục đã mua.

Phía dưới cùng chính là bộ truyện đó.

Nhìn cái tên quen thuộc, Nguyễn Thu Thu hít một hơi thật sâu, nhấn vào, vội vàng đọc lại một lần.

Nhìn tên Trình Tuyền xuất hiện trong dòng hồi tưởng của nữ chính về kiếp trước, lòng cô cũng run rẩy theo, đáng tiếc chỉ nhắc đến qua loa rồi thôi.

Cả bộ truyện từ chương đầu tiên đến chương cuối cùng tựa như một thước phim, Nguyễn Thu Thu đọc lướt, trong đầu tự động thay mấy nhân vật trong truyện kia bằng những gương mặt mà cô vô cùng quen thuộc.

Truyện đã kết thúc được hơn nửa năm, vậy mà trong khu bình luận của chương đầu vẫn có người chửi tác giả, nói nữ chính hai đời đều là loại kỹ nữ, không xứng với nam chính. Cô ấn mở trang cá nhân của tác giả, thấy đã thật lâu rồi không có bài đăng mới. Bị chửi nhiều đến vậy, có lẽ đã ngừng sáng tác rồi. Thời gian cập nhật gần nhất vẫn dừng lại ở hoàn chính văn.

Thấy vậy, không biết tại sao Nguyễn Thu Thu có chút cảm xúc phức tạp không nói lên lời.

Phần giới thiệu tác giả đã nói, người nào chê bai tác phẩm sẽ xuyên thành nữ phụ ác độc, vậy nếu cô viết một đoạn bình luận dài một chút mà toàn bới móc khuyết điểm, có phải sẽ trở về được không?

Cô nhấn vào mục bình luận, tên độc giả là hai chữ Thu Thu, ngón tay gõ lạch cạch trên bàn phím. Chỉ một lúc sau, một bình luận chê bai dài dằng dặc ra lò. Cô dùng từ sắc bén, gần như phải đâm ra máu mới thôi, châm chích toàn bộ câu chuyện không sót chỗ nào. Đặt dấu chấm tròn cuối cùng, cô thở hắt ra.

Con chuột dừng ở nút gửi đi thật lâu.

Cô vẫn không thể nhấn vào.

Nguyễn Thu Thu nhìn lại bình luận của mình lần nữa, mím môi, do dự một chút, sau đó xóa bỏ toàn bộ đoạn bình luận mình viết nãy giờ, viết lại một lần nữa. Cô vẫn không khách khí vạch ra khuyết điểm của truyện và một số điểm đáng bị phỉ nhổ.

Gõ xong một hàng, tốc độ đánh chữ của cô lại chậm đi một chút, càng về cuối càng chậm. Đến cuối cùng, cô gõ một câu.

Cho dù có rất nhiều chỗ thiếu sót nhưng vẫn rất cảm ơn thế giới bạn đã mang đến cho tôi. Xin đừng từ bỏ sáng tác.

Gửi đi.

Nguyễn Thu Thu mệt mỏi nằm sấp trên bàn máy tính không động đậy.

Mấy nhân vật trong câu chuyện này đối với cô mà nói đã không đơn thuần là những kí tự từ lâu, viết một bình luận chê bai dài như vậy có hơi đi ngược với ý định ban đầu của cô rồi. Huống hồ gì tác giả không còn sáng tác nữa.

"..."

Cô nên nghĩ cách khác đi thôi.

Nguyễn Thu Thu nằm sấp ngủ một lúc, thầm nghĩ sau khi tỉnh lại sẽ vào Weibo liên hệ tác giả, tìm cách giải quyết khác.

Nửa đêm đang mơ màng ngủ, cô hắt hơi một cái, dụi dụi mắt rồi ngồi thẳng người. Màn hình vi tính vẫn sáng, dừng trước bình luận

dài dằng dặc của cô, cô vô thức ấn tải lại, thấy bên dưới có người trả lời.

Lầu 1: +1

Lầu 2: Chủ comment nói rất đúng trọng tâm.

Lầu 3: Sao tôi lại thấy cảm động thế nhỉ.

...

Nguyễn Thu Thu chậm rãi trượt xuống, nhìn thấy bình luận trả lời thứ 10, là tác giả tự mình hồi âm.

Tác giả: Xin lỗi, đã lâu không online, đúng lúc muốn cập nhật phiên ngoại, mọi người muốn xem thì xem đi nhé. Gì chứ sáng tác là tôi tuyệt đối không từ bỏ đâu.

Cập nhật phiên ngoại à.

... chờ một chút.

Cập nhật phiên ngoại?

Nguyễn Thu Thu không dám tin dụi dụi mắt, trái tim trong nháy mắt bắt đầu đập cuồn cuộn.

Cô có cảm giác, mình sắp được về rồi!

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 108

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Thời gian chờ cập nhật chưa bao giờ dài đến thế.

Lúc đầu Nguyễn Thu Thu không ngừng tải lại trang, sau đó cách mấy phút tải lại một lần, buồn ngủ chết người, đầu gật gà gật gù như gà mổ thóc.

Khuôn mặt Trình Tuyền bất chợt hiện ra trong đầu làm cô tỉnh táo lại. Thời gian dài như vậy, không biết mọi người bên kia thế nào rồi, sao mà cô lo quá. Cô tiến vào thế giới này lúc giữa trưa, không biết lúc này bên Trình Tuyền đang là ngày hay đêm nữa.

Trình Tuyền, anh ấy hẳn là vẫn ổn nhỉ.

Cái bụng xẹp đi vì đói lại bắt đầu giày vò thần kinh cô rồi.

Nguyễn Thu Thu thở dài, chỉ hi vọng tất cả đều có thể tiến hành theo dự định của cô. Ngay lúc cô ngàn mong vạn đợi, tác giả rốt cuộc đã cập nhật ba chương phiên ngoại.

May là tài khoản vẫn còn dư xu, Nguyễn Thu Thu vội vàng nhấn vào chương mới nhất.

Cô kéo căng dây thần kinh, nhanh chóng đọc một lần.

Chương thứ nhất tên là Ảnh xưa, nói về kiếp trước của nữ chính Từ Bích Ảnh.

Tại đây, tác giả giải thích bối cảnh một lần nữa.

Nữ chính Từ Bích Ảnh và nam chính Cố Du là thanh mai trúc mã, nhưng kiếp trước Cố Du chỉ xem cô là em gái, nếu không phải Từ Bích Ảnh nỗ lực tranh thủ, bọn họ cũng không đến với nhau rồi. Hoàn cảnh lớn lên khiến cô thiếu hụt cảm giác an toàn, lại nhạy cảm, đa nghi, dễ chối bỏ chính mình. Cô coi hôn nhân tựa như cọng rơm cứu mạng, nhưng cũng dễ dàng hại người hại mình.

Đồng thời, trước khi trùng sinh nữ chính nghe nói bạch nguyệt quang Trình Tuyền bị người thọc một dao, hiện đang cấp cứu, lành ít dữ nhiều, lúc này Từ Bích Ảnh vừa yêu vừa hận Trình Tuyền chỉ cảm thấy vui sướng, không nhìn được khóc lớn một trận.

Đọc đến đây, Nguyễn Thu Thu hít một ngụm khí lạnh, bỗng nhiên nghĩ đến lời nói tựa như nguyên rửa mà Từ Bích Ảnh từng nói với cô, thì ra thật sự có chuyện này sao?

Vừa nghĩ tới Trình Tuyền bị thương ở một nơi mà cô không cách nào chạm tới, cô liền lo muốn chết.

Nguyễn Thu Thu mím chặt môi, chậm rãi mở ra chương sau.

Phiên ngoại 2 tên là Phía sau cổ tích.

Chương này nói về cuộc sống sau khi kết hôn của Cố Du và Từ Bích Ảnh. Ban đầu hai người vợ chồng hoà hợp, yêu thương có thừa. Về sau, công việc của Cố Du ngày càng nhiều, anh dần nổi

tiếng, được rất nhiều người chào đón, Từ Bích Ảnh dù có dịu dàng quan tâm hơn nữa thì cuộc nói chuyện của hai người cũng chỉ giới hạn trong vấn đề củi gạo dầu muối.

Từ Bích Ảnh bắt đầu lo nghĩ, lại thêm việc muốn mang thai mà thai không đậu, giữa hai người bắt đầu xuất hiện xích mích nhỏ, song mỗi một lần đều là do cô cố tình gây sự. Lúc đầu Cố Du còn nhường nhịn, dần dần về sau, Cố Du cũng lãnh đạm. Anh học được cách giết thời gian vào công việc mà không phải về đến nhà đối mặt với những hiềm nghi và phiền não vô tận.

Năm thứ ba sau khi kết hôn, Cố Du đề nghị ly hôn.

Từ Bích Ảnh quá đổi mệt mỏi rồi, cuối cùng cũng đồng ý quyết định này. Cô mang theo rương hành lý rời khỏi lồng giam, khoảnh khắc bước chân khỏi cửa, vừa tiếc nuối lại vừa nhẹ nhõm.

Cô cứ đứng đó, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc bước tiếp theo mình phải đi thế nào đây.

Chương 3 có tên Sau giấc mộng xưa.

Từ Bích Ảnh tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên giường bệnh, tất cả chẳng qua chỉ là một giấc mộng dài.

Trúc mã Cố Du đã kết hôn nhiều năm, tình cảm vợ chồng rất tốt, còn bạch nguyệt quang Trình Tuyền cũng được cứu sống, đang ở bệnh viện chữa thương. Lúc này Từ Bích Ảnh mới biết được, hoá ra Trình Tuyền lại là ông chủ Gia Trùng. Cô luôn so sánh hai thế giới với nhau, lo được lo mất, đến cuối cùng lại chẳng được gì.

Cô nằm trên giường bệnh ngẩn người.

Câu chuyện vẫn còn tiếp tục, chỉ là tương lai của Từ Bích Ảnh, phải do tự cô ấy quyết định.

.....

Rõ ràng truyện đã hoàn rồi, nhưng ở chương cuối, tác giả lại thêm vào mấy chữ in hoa: Vĩnh viễn không kết thúc.

Tác giả còn nhấn nhủ lại mấy lời, nàng viết: ba thế giới, ba loại cuộc đời, trong chuyện này tôi không thể đưa ra bất kỳ đánh giá nào cả. Cuộc sống của các nhân vật trong truyện vẫn tiếp tục, mỗi người bọn họ đều có câu chuyện của riêng mình. Tôi không hi vọng vì truyện kết thúc mà khiến cuộc sống của họ cũng ngừng lại theo, bởi vậy câu chuyện này vĩnh viễn không kết thúc.

"..."

Nhìn đến đây, Nguyễn Thu Thu căng thẳng, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi mà cũng không nhận ra.

Cô nghĩ, nếu vậy, có phải một ngày nào đó mình có thể quay lại thế giới kia, không cần phải lo lắng hay không?

Cơn kích động qua đi, Nguyễn Thu Thu xích lại gần máy tính, muốn để lại một bình luận. Đang lúc cô đánh chữ lại nghe thấy tiếng ồn ào bên tai, giống như từ một vùng quê mênh mông nào truyền tới, xuyên qua màng nhĩ, mềm mại gõ vào tim cô.

Tim cô đập ngày một nhanh, thành thịch, thành thịch.

Nguyễn Thu Thu mở to đôi mắt, con chữ trên màn hình nhảy nhót loạn xạ, nhìn không rõ. Đầu cô choáng váng, ra sức dụi dụi mắt, dưới chân bỗng nhiên đạp hụt. Cô vô thức ngửa về đằng sau, sau

lưng lúc này đã không còn ghé tựa, hai tay bất lực quơ quào, chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngã chổng vó trên đường nhựa lạnh lẽo.

Anh trai quản lý đang bận bịu kiểm tra máy tính chợt nghe có tiếng kêu, anh kinh ngạc nhìn chỗ ngồi của Nguyễn Thu Thu rồi đi qua bên đó. Chỗ ngồi trống rỗng, áo khoác vắt trên lưng ghế, màn hình máy tính đen sì. Thấy trên mặt đất có thứ gì lóe loé, anh cúi xuống nhặt, ra là một đôi khuyên tai tinh xảo.

Anh quản lý lặng im suy nghĩ.

...

Một lát sau, Nguyễn Thu Thu lấy lại tinh thần, cơ thể không tự chủ được run lên.

Cô cúi đầu, hai tay sờ vào nền tuyết lạnh, xúc cảm này sao mà chân thực quá. Bầu trời đen kịt thả xuống mấy bông tuyết, lả tả rơi trên tóc và quần áo cô, chẳng bao lâu, cô đã trông như người tuyết.

Cô ngu người đơ ra, hồi lâu sau vẫn không nhúc nhích, chỉ có cái mũi ngựa ngựa, cả người lạnh cóng tựa khối băng.

"Ách xì!"

Nguyễn Thu Thu hắt hơi một cái, sực tỉnh khỏi cơn mê, vội vàng run lấy bầy ôm chặt hai tay.

"Ách xì ách xì ách xì!"

Mới vừa rồi còn ở quán net, Nguyễn Thu Thu nực nội quá mới cởi áo khoác, xắn tay áo nhìn chằm chằm máy vi tính, hưởng ké máy lạnh, giờ thì hay rồi, lại ném cô vào giữa mùa đông rét mướt.

Không có áo khoác, cô chỉ mặc mỗi một bộ đồ phong phanh, vào thời tiết như này thì chẳng khác nào không mặc, gió lạnh thổi vù vù qua quần áo cô, lạnh đến thấu xương.

Chờ chút.

Mùa đông?

Nguyễn Thu Thu nhận ra một chuyện vô cùng nghiêm trọng, không phải đang sắp đến mùa hè à, sao đã mùa đông rồi?

Cô móc điện thoại ra khỏi túi, khởi động lại mấy lần, điện thoại cạn sạch pin rồi, có mở mấy lần cũng vô dụng. Cô ảo não phủi tay. Giữa đêm đông rét lạnh, người đi đường hấp tấp lấy áo lạnh dày cộm bọc mình lại, ai cũng tò mò nhìn cô. Đầu tóc rối bù, ra sức phủi tay, kiểu này chỉ có bị điên thôi.

Bọn họ không khởi thờ dài, một cô gái xinh đẹp khỏe mạnh đến vậy mà lại bị điên, tội nghiệp ghê á.

Điện thoại hết pin chẳng được tích sự gì, trước mắt cũng chỉ có thể tìm chỗ nào đó nạp điện, sau đó tìm hiểu xem mình đang ở đâu. Nguyễn Thu Thu xác định trăm phần trăm là cô đã trở lại thế giới trong truyện rồi, nhưng đây chắc chắn không phải thời điểm cô biến mất.

Ngộ nhỡ không phải thế giới kia thì sao?

Ngộ nhỡ cô xuyên vào thời điểm Trình Tuyền còn chưa thích mình thì sao?

Ngộ nhỡ ---

Nguyễn Thu Thu không còn dám tưởng tượng đến khả năng khác nữa. Cô đứng dậy, lạnh run khiến mặt đỏ phừng phừng, chân như giẫm trên băng, mỗi bước đi đều gian nan.

Đi mãi đi mãi, nước mắt cô lại chảy xuống.

Chỗ này cô chưa từng đi qua, thật vắng vẻ mới trở về, nếu Trình Tuyền không nhận ra cô, cô thật sợ sẽ khóc chết mất.

Cô nghĩ kĩ rồi, thằng chó Trình Tuyền kia mà dám quên cô, cô sẽ tấn anh một trận, buộc anh phải thích mình. Hai người bọn họ khóa cứng với nhau rồi, muốn rời đi hả? Đừng có mơ!

Nước mắt chảy xuống sắp kết băng, Nguyễn Thu Thu lạnh đến mức đi lại đờ đẫn, bước không lên, ngay cả động tác lau nước mắt đơn giản mà cũng làm cực kì gian nan.

Xa xa có một chiếc xe cảnh sát tuần tra chậm rãi lái về phía Nguyễn Thu Thu, cô cứng đờ phát phát tay, ra hiệu bọn họ dừng lại.

Anh cảnh sát ngồi trên ghế lái phụ liếc về phía Nguyễn Thu Thu, sau đó dừng xe, cầm áo khoác xuống xe, trước tiên choàng cho Nguyễn Thu Thu rồi mới hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy, cô bị cướp sao?" Cô gái trước mặt mặc dù nhìn hơi nhếch nhác, trên người vừa ướt vừa bẩn nhưng ăn mặc chỉnh tề, ánh mắt lại trong trẻo. Bọn họ gặp nhiều người rồi, cô gái này vừa nhìn đã biết chắc chắn không có vấn đề về tâm thần.

Nguyễn Thu Thu được diu đến ghế sau, điều hòa mở vừa đủ, cô dần lấy lại sức, chợt thấy tay chân đơ cứng đau bỏng rát. Cơ thể không thích ứng ngay được, cả gương mặt cũng bị nung đỏ, cô khó chịu

chết mất. Cổ họng cô có hơi ngứa, vội ho khan vài tiếng, anh cảnh sát lái xe phía trước quay xuống nhìn cô hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Nguyễn Thu Thu đang muốn nói chuyện lại nhin không được ho khan. Cổ họng lại ngứa, toàn thân nóng lên, đoán chừng là bị cảm lạnh rồi.

Viên cảnh sát kia nói: "Chắc là do lạnh quá, mang về cảnh cục trước đi, cho cổ uống chút nước ấm đã."

"Được."

Cục cảnh sát ở ngay gần đây, Nguyễn Thu Thu mặc áo khoác bước vào, đám đàn ông đang ẩm ỉ ăn đồ ăn nhanh đồng loạt dừng lại, nhìn chằm chằm bọn cô.

Nguyễn Thu Thu bị nhìn chằm chằm, hơi rụt rè, vừa ho khan vừa bụm mặt, đừng nhìn cô mãi thế chứ. Một cảnh sát trung niên buồn cười phát phát tay, nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, một đám oắt con, cơm không ăn được thì đừng có ăn."

" ỹ dà, bọn tôi đang quan tâm người dân mà. Cô gái này sao thế?" Một anh lính trẻ cười đùa tí tưng tiến lên, trong tay còn bưng một hộp cơm.

Nguyễn Thu Thu ngẩng đầu, nhìn vào hộp cơm trong tay anh.

"Ọt ọt ọt..." Cô ngượng ngừng ôm kín bụng.

Cả đám im lặng.

Mấy phút sau.

Trước mặt Nguyễn Thu Thu bày một hộp cơm nóng hổi mới giao và một cốc nước nóng. Trời mới biết cô xấu hổ đến mức muốn khóc luôn, hôm nay không còn mặt mũi nào nữa rồi, cái bụng không biết liêm sỉ này hại cô mất mặt bao nhiêu lần rồi hả, hết lần này tới lần khác lý trí nói với mình phải giữ lại chút xíu mặt mũi, bụng lại cứ ọt ọt không ngừng.

Ngay cả bác cảnh sát đối diện cũng nhin không được nói: "Ăn đi, thức ăn ngoài còn nhiều lắm."

"Cảm ơn..."

Hỏi mượn mấy anh cảnh sát cục sặc, Nguyễn Thu Thu kiên nhẫn chờ đợi một lúc, màn hình di động vẫn cứ đen thui lùì, khởi động lại mấy lần đều vô dụng, không biết hỏng hóc chỗ nào rồi.

Về tới đây đã được một hai tiếng, Nguyễn Thu Thu vẫn chưa biết rõ cô đang ở mùa đông năm bao nhiêu.

"Xin hỏi..... bây giờ là lúc nào ạ?" Nguyễn Thu Thu hỏi bác cảnh sát đối diện.

Đối phương nhìn thoáng qua điện thoại di động: "Tám giờ tối."

"Ý của cháu là..... ngày mấy tháng mấy ạ?"

"Sao thế, cô xuyên qua à?"

Một cảnh sát vừa thốt lời, mấy người khác cũng ha hả cười vang. Nguyễn Thu Thu oán thăm, phán chuẩn vãi lìn, không phải xuyên qua thì là gì, nếu như những người này biết bọn họ chẳng qua chỉ là một người qua đường A không tên không họ trong một cuốn truyện, chỉ e đây mới là chuyện đáng buồn.

"Không, cháu hỏi cho biết thôi ạ."

Bác cảnh sát cười ha hả giờ di động ra trước mặt cô. Thấy rõ ràng thời gian trên màn hình, cả người Nguyễn Thu Thu không ổn chút nào.

Từ từ...

Cô đi chỉ mới có nửa ngày mà thế giới này đã qua nửa năm rồi? Nhưng ở thế giới kia, cô đã chết mấy tháng rồi đó!

Nguyễn Thu Thu buộc mình tỉnh táo lại, cô nghĩ, trực thời gian của hai thế giới khác biệt, có lẽ là có tương quan với mình.

"Phương thức liên hệ với người nhà cô là gì?"

"Không nhớ rõ lắm." Dù mỗi ngày đều liên hệ nhưng ai lại đi nhớ kỹ số điện thoại, nick Wechat của mọi người chứ? Nguyễn Thu Thu lúc này hối hận tại sao không nhớ kỹ số điện thoại di động của Trình Tuyền.

Cục cảnh sát này cách Gia Trường xấp xỉ mười mấy cây số, nếu không biết rõ tình hình, ắt hẳn cảnh sát cũng sẽ không đưa cô về. Trên người không có đồng nào, cảnh ngộ khốn cùng, đã thế bây giờ là lúc nào cũng không biết, đầu óc cô muốn bể tắc luôn.

Nguyễn Thu Thu bưng ly nước, hỏi: "Bác có thể giúp cháu liên hệ với công ty không?"

"Cô nói đi."

"Công ty Gia Trường, giúp cháu liên lạc với Đồ Nam hoặc là Trình Tuyền. "

Vừa nói ra tên của Đồ Nam và Trình Tuyền, những người khác đồng loạt sửng sốt. Bọn họ ngơ ngác nhìn nhau, mãi sau mới có người kinh ngạc hỏi: "Cô là?"

"Tôi là vợ của Trình Tuyền."

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 109

Editor: Hạ Cẩn

Beta:

Gia Trùng.

Tiếp tân xác nhận mấy lần, do dự một lúc rồi chuyển điện thoại cho thư ký của Đồ Nam - Ôn Thiển.

Ôn Thiển nghi hoặc tiếp điện thoại, nhưng sau khi nghe thấy giọng nói ở đầu dây bên kia, hai mắt cô bỗng trừng to, không dám tin đẩy cách ghế ra, đứng ngây như phỗng. Cô trợ lý bên cạnh giật nảy mình: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì.... Không không, có chuyện rồi! Đồ Nam đâu! Không đúng không đúng, tìm ông chủ! "

Tình huống khẩn cấp, trước nay dù gặp phải khủng hoảng cực lớn gì, Ôn Thiển cũng chưa từng bối rối như thế.

Mọi người đang họp trong phòng, Phó Tử Trùng thao thao bất tuyệt trình bày bản Powerpoint, nước bọt bắn tứ tung. Lúc cậu định chuyển trang chiếu tiếp theo, cửa đột nhiên bị đẩy ra, Ôn Thiển đứng đó khiến Đồ Nam đang thất thần cũng bị giật nảy mình.

"Thiên Thiên?"

"Tôi... Tôi vừa mới nhận được điện thoại từ cục cảnh sát.""

"Sao thế? Chúng ta có trốn thuế đâu?" Đồ Nam mặt mày thần kỳ lên tiếng.

Ôn Thiên lườm cậu, im giùm tui một cái đi, cả ngày chỉ biết nói mò. Cô nhìn Trình Tuyền, người đàn ông ngồi cạnh cửa sổ mặt vô cảm nhìn lại cô.

"Bên cục cảnh sát nói -- " Cô nuốt nước bọt xuống cổ họng khô khốc, tim đập như trống châu: "Có một người tự xưng là vợ của Trình Tuyền đang ở đó, chờ anh đến đón."

"!"

"Nói địa chỉ cho tôi."

"Đại boss? Đại boss anh chậm một chút! Đừng chạy mà!"

Lấy được địa chỉ, Trình Tuyền cầm điện thoại theo chạy như bay ra ngoài, ngay cả áo khoác cũng không thêm mặc. Đồ Nam quen anh nhiều năm như vậy, trừ lúc ở phòng tập thể thao và thao trường, cậu chưa thấy anh chạy bên ngoài bao giờ. Cậu lớn tiếng kêu Trình Tuyền dừng vội nhưng không kịp, anh đã vọt mất tăm mất tích rồi.

Bãi đậu xe dưới tầng hầm im ắng.

Bác lái xe đang ngủ gà ngủ gật, cửa sổ thủy tinh đột nhiên bị gõ cộc cộc, dọa ông sợ chết khiếp. Trình Tuyền đứng ngoài cửa, giọng vội vàng trầm thấp nói: "Xuống xe."

"Ông chủ?"

"Không cần rút chìa khoá."

"A... Được được..." Bác tài vội vàng đứng dậy, Trình Tuyền nhanh chóng ngồi vào ghế lái, khởi động động cơ, chiếc xe thần tốc xông ra khỏi bãi đỗ. Lúc chuyển hướng, lốp xe ép trên mặt đất phát ra tiếng vang két két chói tai, nhìn nguy hiểm tột cùng.

Bác tài bị dọa hết hồn, đứng xa gào to với Trình Tuyền: "Nhớ thắt dây an toàn! Đừng lái xe nhanh quá!"

Trận tuyết làm cả thành phố kẹt cứng.

Mặc dù tuyết đã ngừng rơi, đường vẫn còn đọng những vũng bùn trơn trượt. Xe nào cũng cố chạy chậm chút, song có một con xe tốc độ nhanh rõ rệt, loại thời tiết này mà cũng dám chạy như vậy.

Mấy chiếc xe bị vượt mặt đều đang mắng người này chán sống rồi à.

Tại ngã tư không người, con ô tô đen đang băng băng về trước, đúng lúc này, một chiếc xe con màu đỏ vượt đèn đỏ từ hướng ngược lại cực nhanh đâm tới! Thật là ngoài ý muốn. Có lẽ không thấy được giao lộ còn một người khác, xe kia vội vàng phanh lại khi hai chiếc chỉ còn cách nhau có vài xentimet.

Trời tuyết đường quá trơn khiến hai chiếc xe không thể ổn định được, đâm sầm vào nhau với tốc độ cao.

Ô tô đen bỗng nhiên rẽ ngoặt.

"Ầm!"

...

Nguyễn Thu Thu ngồi đằng trước, mấy tên cảnh sát trẻ tuổi ngồi phía sau cô, vẻ mặt hớn hờ: "Tôi vô cùng thích trò chơi của Gia Trùng! Trời ạ, thật sự là không ngờ luôn đó!"

"Kế hoạch mới của bọn cô là gì vậy? Nghe nói lần này sẽ phát hành theo phong cách tây huyễn, nghĩ đã thấy ngầu bá cháy rồi!"

"Tôi mà cũng có ngày gặp được bà chủ của Gia Trùng trong truyền thuyết, số đỏ quá đi!"

Lúu ra lúu rúu khiến đầu óc Nguyễn Thu Thu choáng váng, cảnh sát mang cô trở về không nhìn nổi nữa, xua hết mấy tên kia về chỗ.

Nguyễn Thu Thu đã kiên nhẫn chờ rất lâu, thường thì giờ này dù có kẹt xe cũng phải sớm đến nơi rồi mới phải. Lúc cô nói chuyện điện thoại với Đồ Nam, cậu ta suýt chút nữa khóc lên, đàn ông đàn ang gì mà vừa nói vừa khóc khiến người ta vừa buồn cười lại vừa đau xót. Cậu nói Trình Tuyền đang trên đường tới rồi, bảo chị dâu đợi một lát, nhưng cô chờ hoài mà có thấy anh đâu.

Không phải lại lạc đường đấy chứ?

Không biết tại sao, trong lòng Nguyễn Thu Thu lại có dự cảm chẳng lành. Hôm nay tuyết rơi lớn quá, ngộ nhỡ Trình Tuyền sốt ruột không cẩn thận xảy ra tai nạn thì sao.

Phải nghĩ cách liên hệ với Trình Tuyền mới được.

Đúng lúc này, một anh cảnh sát đang cúi đầu nhìn điện thoại di động nói: "Ngã tư phố Đông lại xảy ra tai nạn rồi."

"A? Sao thế? Không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Ai biết được. Máy người này, trời tuyết mà cũng không biết đường đi chậm lại, nghĩ cái gì thế. Aizz."

Sắc mặt Nguyễn Thu Thu trắng bệch: "Chiếc xe xảy ra tai nạn màu gì vậy?"

"Hình như là Land Rover màu đen, tôi thấy tiểu Từ gửi thông tin vậy, vẫn đang xử lý."

"Từ đây đến đó có xa lắm không?"

Cô vội vàng hỏi, đối phương ngẩng đầu lên nhìn.

"Không xa, ra khỏi cửa, đi mấy trăm mét về bên phải là đến... Ấy ấy, cô đi đâu vậy?"

Chân Nguyễn Thu Thu mềm nhũn. Cô ích kỷ hi vọng người kia không phải Trình Tuyền. Đầu óc cô trống rỗng, chỉ biết phải lao ra cổng cục cảnh sát, nhìn thấy biển số xe ở hiện trường mới có thể khiến cô tỉnh táo lại.

"Tuyệt đối dừng, tuyệt đối dừng..." Nguyễn Thu Thu vừa chạy vừa nghẹn ngào cầu khẩn.

Cô vội vã nhào ra khỏi cổng, ngọn đèn đường mờ nhạt khiến cảnh đêm có chút mờ lung, nhìn không rõ. Đúng lúc này, trước mắt bỗng quay cuồng, cô va vào một người nào đó.

Đối phương lão đảo suýt té, hai người đều lui lại một bước, khuôn mặt người đối diện dần hiện rõ trong bóng đêm mờ hồ.

Với Nguyễn Thu Thu mà nói, cô chẳng qua chỉ không gặp Trình Tuyền có một ngày thôi. Giờ khắc này cô vẫn chưa biết rằng, Trình Tuyền đã ở đây ôm nỗi cô đơn tuyệt vọng, chờ cô bảy tháng năm ngày.

Anh chờ tại chỗ, cả thân thể lẫn nét mặt đều cứng ngắc đến đáng sợ, đôi mắt dính chặt trên người Nguyễn Thu Thu tựa nhựa cao su, không rời một giây nào.

"..."

"..."

Xung quanh tĩnh lặng như tờ.

"Trình..."

Nguyễn Thu Thu còn chưa kịp gọi hết tên anh đã thấy anh bước lên một bước, mạnh mẽ kéo cô vào lòng. Đầu đập vào ngực anh một cái rõ đau. Anh ôm lấy cô, đôi tay siết chặt, đè nén một chút hô hấp cuối cùng xuống phổi, gấp đến mức Nguyễn Thu Thu xém ngạt thở. Cô sắp không thở nổi nữa rồi, vậy mà vẫn vô thức trấn an tâm trạng anh trước.

Cô không ngờ Trình Tuyền sẽ sợ đến mức này, đôi tay ôm lấy cô vẫn luôn run rẩy, không biết là do thời tiết quá lạnh hay là do tâm tình kích động quá mức.

Nguyễn Thu Thu đành phải nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng anh, giúp anh bình tâm lại.

Được bao bọc bởi vòng ôm ấm áp quen thuộc cùng hơi thở chỉ thuộc về Trình Tuyền, dây thần kinh căng cứng của Nguyễn Thu Thu

dần được thả lỏng.

Di chứng để lại là cái mũi chua chua, cô nhịn không được rơi nước mắt mất rồi. Hai mắt Nguyễn Thu Thu đầm lệ, mờ mịt nhìn anh, suýt khóc thành tiếng: "Em tưởng anh bị tai nạn! Anh làm em sợ muốn chết! Anh có biết em ngồi trong cục cảnh sát cứ luôn miên man suy nghĩ, còn sợ rằng anh không nhận ra em..."

Nước mắt to như hạt đậu lã chã trượt theo hai gò má, chẳng bao lâu đã làm vạt áo Trình Tuyền ướt đầm.

Anh yên lặng kiềm chế, nghe Nguyễn Thu Thu líu ríu khóc lóc kể lể, giọng điệu oán trách, vai áo ướt đầm dán chặt vào ngực tựa như thiêu đốt da mình. Anh chỉ muốn dùng sức siết chặt cô để giữa hai người không còn khe hở nào, nhưng lại sợ làm cô đau.

Mấy anh cảnh sát thấy hai người ôm nhau, đồng loạt ăn ý cười cười. Bọn họ ra hiệu cho nhau lặng lẽ trở về phòng, nhường lại không gian cho hai người.

Nguyễn Thu Thu vẫn còn khóc.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cô thực sự nghĩ rằng mình sẽ mất Trình Tuyền. Trước kia nói năng tiêu sái cỡ nào? Hai người ai lo phận nấy, nếu ai có người thương thì có thể ly hôn trong hòa bình, chúc phúc đối phương. Còn bây giờ? Trình Tuyền mà dám có ý trèo tường, cô sẽ tự tay đâm chết thằng chó này.

Nguyễn Thu Thu đến hôm nay mới nhận ra trong lòng cô, Trình Tuyền quan trọng đến nhường nào.

Cô nức nở vài tiếng, đúng lúc này, tách, một giọt chất lỏng đặc dính như thủy châu nhỏ xuống trán cô, chậm rãi trượt xuống.

Tách.

Lại một giọt.

Nguyễn Thu Thu thầm nghĩ không hay rồi, vội vàng bảo Trình Tuyền buông tay ra, Trình Tuyền lại như bị điếc, bảo gì cũng không chịu buông. Cô tức đến phát khóc, vội vàng túm lấy tay anh, bấy giờ mới đẩy anh ra được một chút.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, Nguyễn Thu Thu lau cái trán ướt sũng chất lỏng, nhìn kỹ, là máu.

Cô hoang mang ngẩng đầu, thấy Trình Tuyền chẳng biết đã bị thương từ lúc nào, cái trán trắng noãn dính đầy máu, men theo sườn mặt đẹp đẽ mà trượt xuống. Hai bên mặt đều là vết máu, nhìn mà giật mình.

Nguyễn Thu Thu hãi hùng khiếp vía: "Anh làm sao.... Trình Tuyền! Trình Tuyền!"

Trong tiếng kêu đầy khiếp sợ của cô, thân hình anh lung lay, té ngã trên vũng tuyết đọng.

"Trình Tuyền!"

...

Nguyễn Thu Thu sắp khóc cạn nước mắt rồi.

Còn may mấy anh cảnh sát phản ứng kịp thời, giúp Nguyễn Thu Thu đưa Trình Tuyền đến bệnh viện. Tới nơi, anh lập tức được kéo đi cấp cứu. Nguyễn Thu Thu tâm trạng thay đổi chóng mặt, gần như đứng trên bờ vực sụp đổ. Cô cố nén khóc, nhưng có lau thế nào

nước mắt cũng chẳng khô. Lúc bọn Đồ Nam chạy đến đã nhìn thấy Nguyễn Thu Thu còn đang khoác áo cảnh sát, trên tay trên mặt đều là máu, đang ngồi xổm ở bên tường khóc.

Cảnh tượng này muốn bao nhiêu thê thảm có bấy nhiêu thê thảm.

"Chị dâu, cuối cùng cũng tìm được chị! Đại boss thế nào rồi?"

"Tôi... Tôi không biết... Anh ấy chảy rất nhiều máu..." Nguyễn Thu Thu khóc đến thở không ra hơi, cô nghĩ rồi, nếu như Trình Tuyền có mệnh hệ gì, cô sẽ chọn đi cùng anh: "Tôi, anh ấy chết tôi cũng không sống được..."

"Em phải sống tốt."

Phía sau vang lên một giọng nam trầm khàn, là Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu ngơ ngác, tiếng khóc im bật, trên mặt vẫn còn mấy vệt nước mắt loang lổ, nhìn có hơi ngu đần. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên liền thấy Trình Tuyền đi đến trước mặt, ngồi xổm xuống yên lặng nhìn mình. Trán anh dán một khối băng gạc, đã cầm máu rồi, nhìn cũng không đáng ngại.

Bác sĩ đứng một bên nói: "Tai nạn xe cộ ảnh hưởng không nghiêm trọng, lần sau nhớ phải thắt dây an toàn. Còn nữa, té xỉu là do hạ đường huyết, thiếu dinh dưỡng, phải chú ý ăn uống đầy đủ."

Thì ra là... thiếu dinh dưỡng à.

Vì cái lý do củ chuối này?

Cô đang lo lắng vớ vẩn gì thế!

Nguyễn Thu Thu vừa tức vừa buồn cười, lại bắt đầu rơi nước mắt.

Cô không phải người mau nước mắt, nhưng hôm nay không biết bị làm sao, cứ nhìn thấy Trình Tuyền là lại muốn khóc. Cảm xúc lên lên xuống xuống khiến cô không khống chế nổi nước mắt mình.

Hai người ngồi xỏm đối mặt nhau, Nguyễn Thu Thu hơi ngượng ngùng quay đầu đi, không muốn để Trình Tuyền thấy nước mắt của mình.

Trình Tuyền bình tĩnh tỉ mỉ nhìn cô, hồi lâu, khuôn mặt đột nhiên phóng đại.

Trong tiếng kêu kinh ngạc của thư ký, anh duỗi tay giữ chặt gáy Nguyễn Thu Thu, nhón chân hôn lên môi cô.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 110

Editor: Hạ Cẩn

Beta: @dailynhu16

Nguyễn Thu Thu nghĩ cô chắc chắn là điên rồi mới có thể tìm đập thành thịch, cả người phát run lúc Trình Tuyền hôn mình.

Nếu không phải bọn Đồ Nam vẫn còn đứng đó, chỉ sợ cô sẽ ngã ra đầy mắt.

Đồ Nam, Ôn Thiển, Phó Tử Trùng, lão Mạnh, tất cả đều đang đứng trên hành lang. Bọn họ hiện đang có một thắc mắc to đùng, đó là Nguyễn Thu Thu đã đi đâu.

Tại sao bỗng dưng bật tắt bật tích suốt bảy tháng trời, mặc cho bọn họ tốn hết tâm tư dò hỏi, lùng sục khắp mọi ngõ đường, Nguyễn Thu Thu vẫn bật vô âm tín. Mà giờ cô lại đột nhiên xuất hiện ở cục cảnh sát, trên người còn mặc quần áo mùa hè mỏng manh.

Nếu không phải cô đang chân chân thực thực đứng trước mặt, bọn họ sẽ nghĩ là mình gặp ma mất.

Nguyễn Thu Thu còn phản ứng kịch liệt hơn.

Nghe tin mình biến mất suốt bảy tháng, cô mờ mịt trợn tròn mắt, vô cùng kinh ngạc, sau đó lại như ngớ ra chuyện gì, cẩn thận quay đầu qua nhìn Trình Tuyền. Anh đứng cạnh cô, trên mặt không có biểu tình gì, chỉ nắm chặt tay cô không buông dù chỉ một giây.

Cô không thể tin được, tâm trạng của Trình Tuyền đã như thế nào suốt bảy tháng qua, khi chờ đợi cô mà không có bất kì tin tức hay tia hi vọng gì.

Bảy tháng.

Mà cô, chỉ mới một buổi sáng, tâm trạng đã nát bét cả rồi.

Thảo nào cô lại thấy anh gầy thế, lúc ôm còn sờ được xương sườn xương sống lồi lên.

Nguyễn Thu Thu chua xót không thôi.

"Thế rốt cuộc là chị đi đâu? Đại boss cũng sắp không chịu nổi, bọn em còn tưởng rằng chị... Phi phi phi! Chị không sao là tốt rồi!"

Nguyễn Thu Thu trả lời qua loa: "Tôi... Tôi đến một nơi rất xa."

Lời vừa bật ra, Nguyễn Thu Thu tự im lặng suy tư một lát, cảm thấy nói câu này còn kỳ quái hơn không nói. Quả nhiên, sắc mặt của những người khác đã bắt đầu biến đổi, hoài nghi liệu có phải cô hoàn hồn về hay không, cứ nhìn cô mãi, muốn nói lại thôi.

Nguyễn Thu Thu: ".... Tóm lại là sẽ không đi nữa, mọi người yên tâm đi."

Đặc biệt là Trình Tuyền.

Dù có đảm bảo như vậy, Trình Tuyền vẫn nắm chặt tay cô, không lơ lửng chút nào.

Mấy người khác đưa mắt nhìn nhau, rất muốn hỏi đầu đuôi câu chuyện ra sao, nhưng nhìn Nguyễn Thu Thu có vẻ không muốn giải thích, bọn họ cũng không tiện hỏi tiếp.

"Được rồi, trở về là tốt rồi." Lão Mạnh thở phào một cái, nháy nháy mắt, nửa đùa nửa thật nói: "Công việc đang chất đống ra đây này, cô nghỉ ngơi nhanh đi rồi phải về xử lý đấy."

"Vâng. Mọi người vất vả rồi." Nguyễn Thu Thu cảm động, mím môi cười cười với lão.

Hôm nay mọi người chạy tới đây cũng đều vì lo cho sự toàn của cô, cô thật dạ biết ơn vì thế giới này vẫn còn nhiều người yêu thương mình đến thế. Lúc bọn họ nhìn cô, ánh mắt dịu dàng và tràn đầy quan tâm, cô trả lời qua loa như vậy mà bọn họ cũng không chất vấn, chuyện này khiến người đang trong thời kỳ mất cảm là Nguyễn Thu Thu muốn bật khóc.

Đến cửa bệnh viện, Đồ Nam bỗng nhiên quay sang hai người hỏi: "Đại boss, xe của anh bị kéo đi rồi hả? Anh chị không cần gọi xe đâu, để em đưa về cho."

Nếu biết xe thể thao của Đồ Nam lòn lẹt như thế, Nguyễn Thu Thu sẽ lựa chọn từ chối.

Những người khác ai về nhà nấy.

Thư ký Ôn Thiện ngồi ghế lái phụ, Nguyễn Thu Thu và Trình Tuyền ngồi sau. Cô tận mắt chứng kiến Đồ Nam giúp Ôn Thiện thắt

dây an toàn, động tác của hai người đầy thân mật, ái muội, rõ ràng không giống đồng nghiệp bình thường.

Nguyễn Thu Thu lấp bắp kinh ngạc: "Hai người --"

Đồ Nam: "Em đã nói rồi, chắc chắn cô ấy thích em... Au au đừng đánh, anh sai rồi, đừng đánh!"

Gương mặt xinh đẹp của Ôn Thiển đỏ bừng, lạnh lùng trừng Đồ Nam: "Nếu anh muốn quỳ bòn phím thì cứ tiếp tục nói hươu nói vượn đi."

"Không không không..." Đồ Nam vội vàng khoát tay.

Trở lại thế giới này, nghe hai người bọn họ cãi nhau, Nguyễn Thu Thu cuối cùng cũng có cảm giác chân thực. Trình Tuyền yên lặng ngồi bên cạnh cầm tay cô, nóng toát mồ hôi vẫn không muốn buông ra.

Cô biết anh thiếu cảm giác an toàn nên cứ để mặc tay cho anh nắm chặt.

Chiếc xe chậm rãi chạy trên đường cái, ngày càng nhiều bông tuyết vi vu bay lượn, rong chơi trong thành thị yên tĩnh giữa đêm khuya. Nhìn hoa tuyết rơi đầy bên cửa sổ, trong đầu Nguyễn Thu Thu lại hiện ra bóng hình Trình Tuyền. Không biết anh cảm thấy gì khi rũ mắt trông đám lá xanh chuyển vàng rơi rụng, cuối cùng bị tuyết phủ lên.

Tất cả những thứ này, Nguyễn Thu Thu đều không biết, cũng không dám hỏi.

Đồ Nam đưa bọn họ đến dưới lầu, Ôn Thiến vẫn còn đang chê bai gu thẩm mỹ của cậu sao mà kém thế. Đồ Nam vội vàng nhận sai tỏ vẻ hai ngày nữa chắc chắn sẽ đổi xe, để cô chọn một chiếc xe đẹp mắt.

Hai người cười đùa, đưa mắt nhìn Nguyễn Thu Thu và Trình Tuyền rời đi.

Bảy giờ Đồ Nam mới thở dài: "Quá tốt rồi. Chị dâu mà còn không về nữa, anh sợ đại boss không qua nổi mùa đông này mất."

Ôn Thiến: "Đúng vậy, thật may mắn. Có điều... Anh nói xem, rốt cuộc Thu Thu đi đâu chứ?"

Đồ Nam thần hồn nát thần tính.

"Có lẽ là trời cao không nhìn nổi nữa, nên phái một tiên nữ xuống bầu bạn cùng anh ấy."

Ôn Thiến bật cười: "Chắc vậy."

Sự thật là gì, đối với bọn họ đã không còn quan trọng, cũng không phải mọi bí mật đều phải thẳng thắn nói ra. Hai người nhìn nhau, một lần nữa trở lại xe, khối đá lớn vẫn luôn trĩu nặng trong lòng cuối cùng cũng có thể đặt xuống, đêm nay ngủ ngon được rồi.

- ----

Với Nguyễn Thu Thu mà nói, lần trước bước lên cầu thang này là một ngày trước.

Cô nắm tay Trình Tuyền, thuận miệng nhắc tới thần thoại Orpheus, ai ngờ rằng nó lại thành sự thật. Cô thề chắc như đinh

đóng cột, từ nay không bao giờ dám nói bậy nữa. Kéo tay Trình Tuyền đi về trước mới được có hai bước, anh chợt dừng chân lại.

Nguyễn Thu Thu: "?"

"Em đi trước đi."

Dường như sợ cơn ác mộng tái diễn, anh đi sau lưng Nguyễn Thu Thu, nắm chặt tay cô không rời. Cô vỗ về anh, bước lên cầu thang trước. Đoạn đường này chưa bao giờ dài như bây giờ, tựa như đang đi trên một cây cầu độc mộc, không cần quay đầu lại cũng biết giờ phút này Trình Tuyền nhất định đang rất căng thẳng, nhìn chằm chằm cô không chớp mắt, sợ cô biến mất.

Cũng may trên đường đi không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, anh mở cửa kéo Nguyễn Thu Thu vào theo.

Thời gian trôi qua, đồ vật trong phòng vẫn vẹn nguyên không xê dịch, cứ như cô thật sự mới rời khỏi đây một ngày vậy.

"Lúc em không có ở đây, anh có ăn cơm đảng hoàng không đấy?"

Nguyễn Thu Thu vừa hỏi vừa mở tủ lạnh, không ngờ bên trong lại có hoa quả. Bất ngờ hơn là trong đó không có một hũ Yakult nào, chỉ có mấy hộp sữa bò chưa uống.

Trình Tuyền đứng sau lưng chậm rãi trả lời câu hỏi của cô.

"Một ngày ba bữa đầy đủ, bớt ăn đồ ăn vặt, trời lạnh mặc thêm quần áo, dậy sớm ngủ sớm đều đặn, việc phải làm đều hoàn thành, thi thoảng dự tiệc xã giao."

"..."

"Cho nên, anh sẽ không mang thêm phiền phức cho em."

Nguyễn Thu Thu im lặng, cô chớp chớp mắt, cố gắng không chế nước mắt của mình, nhìn về mặt bất an dè dặt của Trình Tuyền mà đỏ cả vành mắt.

Cô cố gắng khịt khịt mũi, nghiêng mặt qua.

"Anh muốn ăn gì?"

Trình Tuyền nói: "Cái gì cũng được."

"Để em xem còn thứ gì không."

Lại bất ngờ rồi, tủ tiểu rõ ràng có mua mới, không cần lo lắng quá hạn không thể ăn. Trong tủ lạnh có rau quả tươi mới, có thịt có trứng. Nguyễn Thu Thu sửng sốt, Trình Tuyền không biết làm cơm, cũng hoàn toàn không có khả năng nấu ăn, cho nên...

Rau quả tươi như thế, dù là không ăn chắc hẳn cũng thường xuyên thay vào.

Anh, mỗi ngày đều chờ cô quay lại.

Nguyễn Thu Thu thấy vô cùng may mắn khi mình kịp thời nghĩ ra biện pháp trở về, nếu như cô ở thế giới kia chờ đợi tám ngày mười ngày, thật là không dám tưởng tượng đến lúc trở về Trình Tuyền còn mạng không nữa.

Cô làm một bát mì đơn giản, cho Trình Tuyền hai quả trứng.

Ở trong cục cảnh sát cô đã ăn no lắm rồi.

Hai người mặt đối mặt ngồi trên bàn cơm, Trình Tuyền cầm đũa, hồi lâu vẫn không gắp. Anh cúi đầu nhìn tô mì trước mặt, vài cọng tóc rối che khuất mí mắt, không nhìn ra cảm xúc.

Nguyễn Thu Thu nhẹ giọng: "Mau ăn đi, nở hết bây giờ."

"..."

Anh bỗng nhiên nức nở một tiếng. Phòng ăn yên tĩnh đến cây kim rơi cũng nghe thấy được, Nguyễn Thu Thu gần như không thể tin, Trình Tuyền anh... vậy mà... lại khóc?

Cô sững sờ đứng hình, lại nhìn thấy Trình Tuyền nắm chặt đũa, khều mì bắt đầu ăn. Tiếng hút mì không lớn nhưng vẫn che đậy được các tạp âm khác. Anh ăn xong mì và trứng gà, lại húp sạch nước súp.

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Có phải còn đói không?"

Trình Tuyền đặt bát xuống: "No rồi."

Đã lâu rồi anh không ăn nhiều như vậy.

Trình Tuyền đi rửa bát như mọi khi, mãi không nghe thấy âm thanh thì vô thức ngoảnh đầu xem Nguyễn Thu Thu còn ngồi đó không. Cho dù cô đã cam đoan nhiều lần rằng sau này mình sẽ không rời đi, anh vẫn lo được lo mất.

Nguyễn Thu Thu đi toilet, Trình Tuyền cũng định theo vào, bị cô vội vàng ngăn ngoài cửa.

"Em chỉ đi vệ sinh thôi!"

"Anh không ngại."

"... Em ngại!"

Trình Tuyền đứng ngoài cửa, cửa nhà vệ sinh đóng chặt, cách vài giây lại gọi tên Nguyễn Thu Thu một lần, cô sẽ kịp thời đáp lại. Lúc đi tắm cũng phải luôn mồm nói chuyện với Trình Tuyền khiến cô uống không ít nước tắm, còn suýt bị sặc.

Cô hiểu tâm trạng của Trình Tuyền lúc này, bởi vậy đều cố gắng hết sức thỏa mãn yêu cầu của anh.

Lúc nằm trên giường, Trình Tuyền chậm rãi ôm cô vào lòng khiến quanh cô đều là mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái của anh. Cô bình yên ôm lấy cánh anh.

Hai người ôm nhau, Trình Tuyền chẳng hề làm gì, chỉ đơn thuần đắp chung chăn.

Bọn họ đều trọn tròn mắt, không buồn ngủ.

Nằm nằm mãi, Nguyễn Thu Thu mỗi mệt, nửa đêm mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, cô nghe thấy Trình Tuyền bắt an nhẹ giọng kêu to.

"Thu Thu?"

Trong cơn mơ màng, cô khẽ hôn lên cằm, rúc vào ngực anh.

"Em đây."

Em sẽ luôn ở đây.

*Editor: Hỡi những con cú đêm, hãy cho tôi thấy cánh tay của các bạn nào!!!! _ (̄ω ̄] ̄) _

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 111

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Sau giấc ngủ dài, trời đã sáng choang.

Nguyễn Thu Thu uể oải dụi dụi mắt, không ngờ mình lại ngủ lâu như vậy. Cô lè mề mở mắt ra liền thấy khuôn mặt Trình Tuyền thù lù. Đôi mắt phượng thâm quầng nhìn cô chăm chú không biết được bao lâu rồi, cô ngờ rằng anh thức nguyên đêm lẫn.

Cô cuộn tròn vào lòng anh, ngẩng đầu.

"Anh tỉnh từ lúc nào?"

"Vừa mới tỉnh."

Lừa ai vậy, bản mặt này ngủ không ngon là cái chắc.

Nguyễn Thu Thu biết loại chuyện này không ép được. Trình Tuyền vốn đã không có cảm giác an toàn, cô lại tự dưng biến mất bảy tháng, có thể yên tâm mới là lạ.

Nguyễn Thu Thu nhỏ giọng: "Anh không định hỏi em rốt cuộc đã đi đâu sao?"

Tựa như chạm phải một loại nguyên rửa nào đó không thể nói ra, Trình Tuyền lấy tốc độ sét đánh cực nhanh che lỗ tai của mình lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

"Anh không nghe."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Vừa hay, cô khỏi phải giải thích cho Trình Tuyền từ đầu đến cuối.

Trải qua một hồi chia lìa, Trình Tuyền ngoan ngoãn dính người đến không tưởng, không gây ra bất cứ chuyện gì chọc Nguyễn Thu Thu không vui. Con người vốn kỳ lạ như vậy đấy, lúc Trình Tuyền sống chó thì cô tức không để đâu cho hết, lúc ngoan ngoãn nghe lời, cô lại lo lắng tinh thần anh liệu có xảy ra vấn đề gì hay không.

Trở về từ một thế giới khác, Nguyễn Thu Thu chăm sóc Trình Tuyền hết sức chuyên chú.

Hai người bọn họ nắm tay nhau cùng đi dạo phố, mua sắm, cùng đi công viên tản bộ, cùng bận rộn trong phòng bếp, cùng ngủ chung một giường.

... Chỉ là nếu Trình Tuyền không gọi tên cô lúc cô đang tắm rửa vệ sinh thì còn tốt hơn á.

Nguyễn Thu Thu đứng trong phòng bếp nấu cơm, Trình Tuyền làm trợ thủ cho cô, gọt mấy củ khoai tây tròn vo. Nguyễn Thu Thu nghe tiếng gọt vỏ sồn sột sồn sột mãi mà không ngừng, cô quay đầu xem thử, thấy Trình Tuyền đang đứng bên cạnh thùng rác, cầm củ khoai tây chỉ còn nhỏ bằng quả táo xanh, nạo vù vù.

Nguyễn Thu Thu: "??? Anh làm gì đấy?"

Trình Tuyền: "Gọt sạch vỏ."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền bị đuổi khỏi phòng bếp, suýt chút nữa đã bị ăn đập.

Cô tiếp tục cắt khoai tây bỏ vào nồi, chẳng biết tại sao, luôn cảm thấy sau lưng có một ánh mắt yếu ớt nhìn chằm chằm khiến cô vô cùng mất tự nhiên. Nguyễn Thu Thu nhìn về phía đó, đột nhiên trầm mặt.

Đường đường là ông chủ công ty Gia Trùng.

Vậy mà lại ngồi xổm dưới gạch, hai tay ôm đầu gối, lưng dựa tủ lạnh. Chẳng biết anh trùm mũ áo hoodie lên từ lúc nào, dây mũ dài hết cỡ, cái mũ co rúm che hơn nửa khuôn mặt đi, chỉ để lộ ra đôi mắt, lạnh yên, chán nản nhìn cô.

Nguyễn Thu Thu: "... Anh ngồi dưới đất làm gì?"

Trình Tuyền: "Có phải anh làm em giận rồi không?"

Nguyễn Thu Thu: "Anh cả nghĩ rồi."

Cô vừa buồn cười vừa thấy bất đắc dĩ, qua tủ lạnh lấy vài nguyên liệu nấu ăn. Trình Tuyền ngồi dưới đất giơ tay mở tủ lạnh ra giúp cô, hai mắt vẫn nhìn cô chằm chặp.

Cô lấy ra mấy bó rau, thấy có một hộp cà chua bi cũng cầm theo hết.

Ánh mắt Trình Tuyền chuyển sang hộp cà chua bi trên tay cô, há miệng: "A"

Mắt to trừng mắt nhỏ.

"...."

"...."

Nguyễn Thu Thu hết cách với anh luôn, lấy ra một quả cà chua bi xoa xoa rồi nhét thẳng vào mồm anh, không thêm rửa. Trình Tuyền không cần biết cà chua có sạch không, chỉ biết hưởng thụ nước cà chua ngọt lành trong miệng.

Hai người an tĩnh ăn cơm. Để bổ sung dinh dưỡng cho Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu không ngừng gấp thịt cho anh, phá lệ cho Trình Tuyền ăn no căng một lần.

Thời khắc này quả thật hiếm thấy.

Trình Tuyền một họng đồ ăn, ú ớ hỏi: "Tết này muốn đi chơi không?"

Nguyễn Thu Thu: "Đi chơi hả, chẳng có chỗ nào đặc biệt muốn đi hết á." Thật ra ở nhà đón năm mới cũng rất tốt.

"Vậy năm nay ở nhà đi."

"Được."

Buổi tối, sau khi tắm xong, Nguyễn Thu Thu đang định sấy tóc, Trình Tuyền xung phong chạy lên sấy giúp cô. Không biết có phải ảo giác không, cô cứ nghĩ thấy mùi khen khét đầu đây. Cô nghi ngờ khịt khịt mũi, hỏi: "Có phải tóc em cháy không?"

Trình Tuyền yên lặng giấu một lọn tóc nhỏ đi.

"Không có."

Anh sấy khô tóc cho cô rồi lại giúp cô thoa tinh dầu dưỡng tóc, mặc dù kỹ thuật hơi thô nhưng động tác rất nhẹ, bất tri bất giác khiến Nguyễn Thu Thu híp mắt lại. Cảm giác tóc được xoa xoa thật sự thoải mái vô cùng, khiến cô tự nhiên thấy buồn ngủ, há mồm ngáp một cái.

Trình Tuyền lau khô tay, vòng qua ôm eo Nguyễn Thu Thu từ sau lưng, cầm tựa vào cổ cô.

Hơi thở ấm áp của anh phả vào làn da mềm mại của cô khiến cả người cô co rúm lại.

"Trình Tuyền..."

"Hửm?"

Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, thử thăm dò vén áo. Anh nghiêng mặt qua, đặt một nụ hôn lên cái cổ mảnh khảnh của cô, lưu lại một vệt dâu tây. Thân thể cô cứng ngắc, nắm chặt cổ tay anh, hai gò má ửng hồng.

Trình Tuyền ôm chặt lấy cô, hôn lên khóe môi.

Hành động của Trình Tuyền khiến Nguyễn Thu Thu ngửa ngáy, không nhịn được cười ra tiếng. Phần da thịt bị chạm vào lâng lâng tê dại, cô muốn giãy dụa thoát khỏi vòng ôm của anh, lẽ mà một hồi lại nghe anh trầm trầm thở dốc.

Nằm trong chần mềm mại, bị Trình Tuyền hôn đến mơ hồ, cô chỉ biết ôm chặt vai anh để hai người gần nhau thêm chút nữa.

Anh kéo chặt cô lại, hôn thật sâu khiến cô bị ép ngẩng đầu lên.

"Trình Tuyền..."

Trình Tuyền..."

Cô nỉ non gọi tên anh.

Lúc bắt đầu, Trình Tuyền dịu dàng nâng niu tựa như trong tay mình là một khối trân bảo, mỗi một cái hôn đều cẩn thận từng li từng tí, sợ dọa đến cô. Dần dần, anh càng ngày càng kịch liệt, lòng Nguyễn Thu Thu bắt đầu có chút run sợ. Cô càng gọi tên Trình Tuyền, anh lại càng không khống chế được lưu lại vết đỏ trên mỗi tắc da tắc thịt của cô.

Anh khẽ cắn môi cô, Nguyễn Thu Thu vô thức kêu đau, lập tức một tiếng này lại bị nụ hôn của anh nuốt trọn.

Nguyễn Thu Thu tựa như một con dê đọi làm thịt, da thịt trắng nõn như ngọc trần trụi lộ ra ngoài. Trong phòng nhiệt độ hơi thấp, Nguyễn Thu Thu sợ lạnh, co vào lồng ngực Trình Tuyền.

Thân thể cô không chút phòng bị kề sát trên người anh, màu đỏ say lòng người lan khắp thân thể.

Anh đã chuẩn bị tiến hành bước cuối cùng.

Đột nhiên.

Trình Tuyền trầm mặc.

Anh vùi đầu vào cổ cô, không nhúc nhích, tự điều chỉnh hơi thở của mình.

Nguyễn Thu Thu xụi lơ trên giường, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, mãi không thấy Trình Tuyền tiếp tục. Cô dần khôi phục ý thức, mơ màng chớp mắt: "Trình Tuyền?"

Trình Tuyền vậy mà lại buông tha cô, ngồi dậy, trên mặt không có biểu tình gì, đôi mắt vẫn còn dục vọng chưa tan. Anh mặc lại quần áo, dáng vẻ như muốn lâm trận đầu hàng khiến cô ngây dại.

Nguyễn Thu Thu bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc là bước nào xảy ra vấn đề?

Không đến mức cô không có sức hấp dẫn với Trình Tuyền chứ!

Đầu Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên hiện lên một lý do vô cùng có khả năng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, run run rẩy rẩy hỏi: "Anh... không phải... không phải là không được đấy chứ?"

Ngẫm lại cũng đúng, thời gian dài như vậy không gặp được cô, tâm tình hậm hực lại thêm các vấn đề tạp nham từ các phương diện khác, tạo thành loại ảnh hưởng này cũng là đương nhiên.

Nguyễn Thu Thu phức tạp cân nhắc mấy giây, cảm thấy mặc dù Trình Tuyền không được nhưng cô vẫn yêu anh, sẽ không bỏ rơi anh chỉ vì chuyện đó.

Trình Tuyền: "..."

Động tác mặc quần áo của anh dừng lại, yếu ớt nhìn chằm chằm Nguyễn Thu Thu: "Là do không có bao, anh xuống lầu mua."

Nguyễn Thu Thu: "Ồ."

Thật xin lỗi, là tại hạ hiểu lầm.

Thời điểm nhạy cảm này mà xuống lầu đúng là phá hỏng bầu không khí quá. Nguyễn Thu Thu chần chừ lấy chăn che thân, đỏ mặt đưa ra ý kiến: "Thật ra... Không tránh thai cũng được."

Trình Tuyền kiên quyết: "Không thể nào."

Về mặt anh kiên định cứ như vừa qua đêm nay Nguyễn Thu Thu sẽ có thai ngay vậy, mang thai sinh con, sau đó lại biến mất, để lại anh và con sống nương tựa lẫn nhau, từ đây lẻ loi hiu quạnh, dựa vào hơi ực sống qua ngày. Nguyễn Thu Thu biết Trình Tuyền chắc chắn đang nhớ tới mấy câu chuyện thần thoại kia, cô lại không có cách nào giải thích được, đành phải đưa mắt nhìn Trình Tuyền đi ra cửa tìm quây thuốc.

Trình Tuyền quay về rất nhanh, Nguyễn Thu Thu cho là anh chạy về.

Lúc trở lại, anh cầm theo hai túi lớn, nhìn cực kỳ hùng tráng.

Nguyễn Thu Thu: "... Anh làm gì mua nhiều dữ vậy!"

Trình Tuyền đang hoàng trình trọng, chậm rãi phản bác: "Không nhiều."

Nếu không phải hết hàng, có khi anh còn mua nhiều nữa.

Trình Tuyền dùng một đêm để cho Nguyễn Thu Thu biết, anh không phải không được, mà là cực kì cực kì được.

Nguyễn Thu Thu lúc sau sụt sùi cầu xin tha thứ, kêu khàn cả họng rồi mà vẫn không thể làm thẳng cha này dùng được, ngược lại còn càng thêm hăng say giày vò khiến cô mệt quá độ, ngủ lúc nào cũng không biết.

Chuyện này dẫn đến ngày hôm sau, Nguyễn Thu Thu ngủ đến giữa trưa vẫn không xuống giường được, cả người như bị bánh xe nghiền qua, chỗ nào cũng đau nhức. Cô tức giận dùng hết sức bình sinh đập Trình Tuyền một cái, Trình Tuyền lại không cảm giác được chút nào, thậm chí cúi đầu hôn nhẹ môi cô, điệu bộ anh còn muốn nữa, làm cô vội vàng ngăn lại.

Cô cũng không muốn mất mặt đến mức nằm trên giường vài ngày ngồi không nổi.

Nguyễn Thu Thu nằm trên giường, chợt nhớ tới thái độ kiên quyết của Trình Tuyền tối hôm qua, nhin không được hỏi: "Nếu như em có thai thì sao, anh sẽ để em đi phá sao?"

Trình Tuyền đang nghịch tóc cô, nghe vậy, anh im lặng một lát, không nóng không lạnh nói: "Nếu như em muốn thì giữ lại."

"Sau đó thì sao?"

"Dưỡng thai thật tốt, phụ nữ mang thai thân thể quan trọng nhất."

"Sau đó thì sao?"

"Lúc sinh con chắc chắn sẽ rất tốn sức nên em phải bổ sung thật nhiều chất dinh dưỡng."

"Sau đó thì sao? Sinh con ra hả?"

Động tác Trình Tuyền dừng lại. Anh nhìn cô, tựa như đang nói một chuyện vô cùng bình thường, rất rất rất bình tĩnh.

"Sau đó, tìm một nhà khá giả."

Nguyễn Thu Thu: "???"

Tác giả có lời muốn nói: Nguyễn Thu Thu: Tìm một nhà khá giả???

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 112: Hoàn Chính Văn

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Xuân chưa đến, tết chưa về, chuyện làm mọi người kinh hỉ đã tới.

Cố Du muốn kết hôn.

Sau khi biết tin, Nguyễn Thu Thu kinh ngạc không thôi. Với cái đũa mất tăm mất tích nửa năm trời như cô, còn chưa nghe tin Cố Du có bạn gái người ta đã sắp kết hôn luôn rồi. Anh có mời hai vợ chồng Nguyễn Thu Thu, nói đùa với cô, ví bằng Trình Tuyền không đến vậy anh cũng có thể hiểu cho.

Nguyễn Thu Thu trả lại một icon cười phớ lớ.

Điện thoại tinh một tiếng, là Cố Du gửi tới một bức ảnh cười.

Cô gái trong hình xinh xắn đáng yêu, nhỏ nhắn rúc vào ngực Cố Du, cười ngọt ngào động lòng người. Chú rể mới cúi đầu nhìn cô chăm chú, ý cười dào dạt, nùng tình mật ý khiến người tan chảy.

Nguyễn Thu Thu thấy mừng thay anh từ tận đáy lòng, viết một đoạn lời chúc dài đang chuẩn bị gửi đi, một cái tay đột nhiên vòng qua vai cô, đoạt lấy điện thoại đọc một hơi.

Trình Tuyền một tay dứt túi, chậm rãi hỏi: "Tại sao phải viết nhiều như vậy?"

Nguyễn Thu Thu: "? Đây là mừng cưới đó?"

Trình Tuyền: "Không được."

Tay anh đề trên nút xóa, xóa bằng sạch mấy dòng chữ cô vừa viết, thẳng đến khi giao diện biên soạn chỉ còn lại hai chữ chúc mừng khô cần mới nhấn gửi đi.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Đầu bên kia Cố Du hồi âm rất nhanh.

Cố Du: Trình Tuyền?

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu còn chưa kịp chế giễu Trình Tuyền đã thấy anh nhanh tay chạy vào giao diện người liên lạc, cô vội vã ngăn anh lại: "Ấy ấy, anh đừng xóa người ta!"

...

Hôn lễ của Cố Du rất náo nhiệt. Anh đã đặt trước tại một khách sạn xa hoa, do quan hệ tốt nên mời được rất nhiều bằng hữu tới, một hôn lễ náo nhiệt mà không mất vẻ lãng mạn. Bàn Nguyễn Thu Thu gồm có Trình Tuyền và đám người Đồ Nam, trừ Trình Tuyền đáng vẻ bị ép buộc mặt không biểu tình cúi đầu bóc đậu phộng ăn, những người còn lại đều vỗ tay chúc phúc.

Chú rể cô dâu đứng giữa đài cao, nhìn nhau nở nụ cười, chú rể ôm cô dâu, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi. Đèn chiếu vào hai người

bọn họ, đại sảnh vang lên tiếng ca êm ái, hai người đẹp như tranh vẽ, một đôi tình nhân thần tiên khiến người ta ngưỡng mộ không thôi.

"Oa, lãng mạn quá." Nguyễn Thu Thu nhin không được chấp tay trước ngực, thư ký Ôn Thiển ngồi cạnh hai mắt sáng lấp lánh.

Kế bên là hai tên đàn ông chó lớn tướng ngơ ngác nhìn nhau, mặt mũi tràn đầy khó hiểu.

Ôn Thiển nói: "Về sau hôn lễ của tôi phải tổ chức bên bờ biển."

Nguyễn Thu Thu: "Tôi.... Thôi hôn lễ của xong xuôi cả rồi."

Sau khi làm xong lễ nghi, vợ chồng mới cưới lần lượt chào hỏi khách khứa các bàn, lúc đến bàn Trình Tuyền, các tân khách cũng nhin không được nhìn thêm vài lần, còn tưởng là mời đến minh tinh diện mạo đẳng cấp nào. Nghe người khác nói mới biết là cán bộ cấp cao của Gia Trùng.

Thời đại này, không có chút sắc thì không làm ông chủ mà!

Cố Du gật đầu mỉm cười với bọn họ, giới thiệu từng người một cho cô dâu.

Nguyễn Thu Thu cười rất vui vẻ, không ngờ Trình Tuyền cầm hạt đậu phộng nhét vào miệng cô: "Không cho cười."

Đối với loại chanh tinh vô duyên vô cớ nổi lòng ghen ghét này, Nguyễn Thu Thu cảm thấy mình không tài nào hiểu được. Từ lúc nhận được thư mời đã không vui, đến tận lúc hôn lễ kết thúc vẫn kéo Nguyễn Thu Thu đi thật xa thật xa, cứ như cô và Cố Du thật sự đã từng có gì với nhau vậy.

Hai người chậm chậm dạo trên đường phố, thời tiết hôm nay không tồi, mặc dù nhiệt độ không cao nhưng cũng không có gió lạnh.

Nguyễn Thu Thu: "Lần sau đừng làm vậy nữa, anh sẽ làm bọn Đồ Nam hiểu lầm đấy."

"Ồ."

Trình Tuyền cầm tay cô nhét vào túi mình, chậm rì rì trả lời, dáng vẻ không coi lời cô nói ra gì, bị cô liếc xéo một cái.

Có một số người, không để ý một chút là lại bắt đầu nói tiếng chó ròi.

Nhưng việc Trình Tuyền khôi phục bình thường đối với cô mà nói là chuyện không gì tốt hơn.

Về đến nhà, Nguyễn Thu Thu sực nhớ ra: "Đúng rồi, đĩa CD hôn lễ của chúng ta đâu?"

Trình Tuyền ngồi trên ghế sofa hết sức chuyên tâm bóc hạt thông, nói: "Trên bàn trong phòng làm việc, cái USB màu đen ấy."

"Được, em đi tìm xem."

Dù hai người đã ở chung lâu như vậy, số lần Nguyễn Thu Thu đi vào phòng làm việc của Trình Tuyền chỉ đếm trên đầu ngón tay. Không phải anh không cho vào mà căn phòng này quá đơn giản, sạch sẽ, không có chút bí mật nào đáng nói, nếu không có việc gì, Nguyễn Thu Thu lười chẳng buồn vào.

Cửa phòng làm việc rộng mở, bây giờ Trình Tuyền rất ít đóng cửa, lực chú ý của anh hiện tại là làm sao để bò được lên giường Nguyễn Thu Thu.

Cô tìm trên bàn sách một lúc lâu, chỉ thấy một cái hộp nhỏ màu đen được đặt ngay ngắn ở một góc khuất khó thấy.

Cô tưởng là hộp đựng USB, mở ra, lại thấy một đồ vô cùng quen thuộc...

Cục phân dề.

Chiếc hộp được lót vải nhung bên trong, sợi dây đỏ xuyên qua viên đá nhỏ màu đen bóng loáng xinh đẹp, vừa nhìn đã biết thường xuyên được vuốt ve. Nguyễn Thu Thu liếc mắt nhìn Trình Tuyền đang ngồi trên ghế sofa, anh vẫn đang chăm chú bóc hạt thông, cô vừa buồn cười lại vừa cảm động.

Thì ra Trình Tuyền nói vụt đi chỉ là nói láo, thứ này vẫn luôn được đặt trên bàn anh, cô quyết định vờ như không thấy, cẩn thận xếp nguyên về vị trí cũ.

Té ra Trình Tuyền để USB sau màn hình, có vẻ đã được dùng rất nhiều lần, vỏ ngoài đã hơi xước. Nguyễn Thu Thu háng hái kéo anh cùng xem video hôn lễ, Trình Tuyền chợt đứng lên, giọng điệu lơ đãng: "Hình như anh còn có việc."

Nguyễn Thu Thu: "?"

Chẳng hiểu sao, cô có dự cảm chẳng lành. Mặt Nguyễn Thu Thu đen lên cưỡng ép giữ chặt Trình Tuyền lại cùng xem video hôn lễ.

Xuất hiện ở đầu cuốn phim là hình ảnh duy mỹ, có dáng vẻ mỹ lệ của Nguyễn Thu Thu lúc mặc váy cưới đi ra, và cảnh cô lau nước mắt, hai mắt đầm lệ mông lung.

Lúc Nguyễn Thu Thu không có ở đây, Trình Tuyền đã sớm xem không dưới trăm lần, đương nhiên biết được tiếp theo là cảnh nào.

Trình Tuyền nỗ lực đổi chủ đề: ""Anh đói."

Nguyễn Thu Thu kéo tay anh lại: "Nhịn!"

Một giây sau, ống kính đột nhiên phóng to lên, bắt đầu dí sát vào mặt Nguyễn Thu Thu không rời, ghi lại vô cùng rõ ràng quá trình biến hóa trên gương mặt cô, ngay cả lúc khóc, phấn mắt, mascara bị nhòe cũng quay vô cùng rõ ràng, người bình thường dĩ nhiên sẽ không quay như thế, huống chi là thợ quay phim kinh nghiệm lâu năm.

Ban đầu là Trình Tuyền yêu cầu phải quay rõ ràng mọi nét mặt của Nguyễn Thu Thu trong cả quá trình, thân là kẻ cầm đầu, anh hơi có vẻ chột dạ.

"Thật là đẹp."

Nguyễn Thu Thu: "..."

...

...

"Trình! Tuyền!"

Trình Tuyền lại bị ăn đập, uể oải nói xin lỗi Nguyễn Thu Thu.

- ----

Cùng lúc đó.

Cô gái trong ngục giam đang trong thời gian giải trí có hạn mỗi tuần. Sau khi bọn họ hoàn thành nhiệm vụ sản xuất của mình có thể trở lại phòng giam nghỉ ngơi, đợi chiếu phim.

Một cô gái dáng người gầy gò ngồi dựa vào tường, trên mặt không có biểu cảm gì, ánh mắt hờ hững. Cô nhìn vách tường lẳng lặng ngẩn người, không biết đang suy nghĩ gì. Những người khác đã sớm quen với dáng vẻ suy nghĩ viễn vông của cô rồi, toàn bộ đều hờ hững.

Từ khuôn mặt tiêu tụy của cô lơ mơ có thể nhìn ra mấy phần dung mạo mỹ lệ của ngày xưa.

Hiển nhiên là Từ Bích Ảnh.

TV được bật lên, vang lên tiếng âm nhạc huyền ảo, có người cầm hộp điều khiển tivi chuyển kênh, chỉ còn mấy phút nữa là chiếu phim, lúc này thỉnh thoảng xem cái khác cũng được phép.

Đột nhiên.

Một thanh âm ôn hòa trầm thấp từ TV truyền đến: "... Giới thiệu với mọi người đây là vợ tôi, món quà quý giá nhất của tôi năm nay..."

Từ Bích Ảnh đang ngồi trong góc đột ngột đứng lên làm những người khác giật nảy mình.

"Cô sao thế?"

Cô không nói hai lời đi đến phía trước TV. Người đàn ông trên màn hình tuần tú ôn hoà, sự dịu dàng tràn ngập trên nét mặt, ai cũng có thể nhìn ra anh thật sự rất yêu vợ mình. Anh ôm eo vợ, hai người thoải mái đứng trước ống kính nhìn nhau nở nụ cười, chọc các phóng viên ồn ào cười lớn.

Sao Từ Bích Ảnh lại không nhớ.

Đời trước, ngay khi cô bàn cùng không nơi nương tựa cũng là khung cảnh này, cũng trong màn ảnh, cũng là Cố Du ôm vợ, ánh mắt ngọt ngào, trức mã mà cô luôn tự cho là tầm thường ôm vợ mình công khai hôn nhân với người đời.

Hình ảnh chói mắt này chồng lên ký ức đời trước, dường như đang châm chọc cô mong muốn có được quá nhiều, kết quả vẫn là không có gì cả.

Lúc đó Từ Bích Ảnh không cam lòng đến cỡ nào, nghĩ thầm nếu để cho cô một cơ hội, cô nhất định sẽ nắm lấy Cố Du thật chắc, sống cuộc sống hạnh phúc.

Mà bây giờ, sống lại một lần, vẫn là hai người gắn bó ngọt ngào trong màn ảnh, vẫn là cô ngây như phỗng trước màn ảnh, vẫn là một Từ Bích Ảnh thảm hại, nhưng bị vây trong mấy bức tường cao tường thấp, còn bao nhiêu năm nữa mới thoát khỏi cảnh tù tội?

Trong tiếng kêu ầm ĩ luống cuống của mọi người, cô thét lên một tiếng ngã khuỵu xuống mặt đất, cổ họng nghẹn ứ, mãi lâu sau một bật lên một tiếng nghẹn ngào bi ai.

Trong đầu cô lại hiện lên một câu hỏi của Nguyễn Thu Thu.

【Cô có hối hận không?】

Nếu như hồi hận có thể khiến người ta sinh ra thêm một lần, cô nhất định sẽ khóc lóc cầu trời cho cô thêm một cơ hội nữa.

Nhưng nữ thần May Mắn sẽ không còn thiên vị cô nữa.

Lúc này Từ Bích Ảnh mới nhận ra, cô đã phải trả cái giá đắt thế nào cho sự ngu xuẩn và lạnh lùng của mình.

Cả đời này chỉ sợ cô sẽ mãi bị bao phủ trong bóng ma, ăn năn hối lỗi, vượt qua năm tháng cuối đời.

Tiếng khóc bi thương trong phòng giam, mãi không thể dừng.

- ----

Tết âm lịch sắp đến.

May là thành phố đã cấm bắn pháo trúc, Nguyễn Thu Thu nhớ lại một đám trẻ ranh bịt lỗ tai nhe răng trợn mắt, trong lòng vẫn còn run sợ đến giờ. Thân là một người qua đường vô tội bị liên lụy, cô không thích pháo nhất, dù có là pháo hoa cũng không thích.

Ăn Tết chỉ có mỗi hai người thì rất khó có không khí, Nguyễn Thu Thu vì để cho ngày lễ trôi qua không vô vị, cố ý kéo Trình Tuyền mua một đồng đồ vui chơi giải trí rau quả thịt chim.

Ăn tết ấy mà, trừ tiết mục nhàm chán cuối năm cũng chỉ có ăn mới làm người vui sướng.

Vốn là group chat bốn người, giờ Nguyễn Thu Thu và Ôn Thiển cũng gia nhập vào. Mới sáng sớm 30 tết Đồ Nam đã gào thét đòi mọi người phát lì xì, bao nhiêu cũng được, tùy tâm. Lì xì cái sau to

hơn cái trước, mặc dù không thiếu tiền, tất cả lì xì cộng lại còn chưa đủ mua một bộ quần áo mới, Nguyễn Thu Thu vẫn háng say đi giật.

Vận khí của cô quá kém, chỉ cướp được mấy bao ít tiền. Mấy người khác cướp lì xì có bao lớn bao nhỏ, chỉ có Đồ Nam không hiểu sao may mắn thần, giật cái nào cái nấy đều là bao nhiều tiền.

Đã thế lại còn rất đắc chí, liên gửi mấy tin nhắn thoại khoe khoang với mọi người cậu cướp được bao nhiêu tiền.

Mọi người trầm mặc.

Mãi đến khi màn hình hiện thông báo Đồ Nam đã bị đá ra khỏi group chat, bầu không khí sôi nổi mới tiếp diễn.

Mọi người vô cùng phấn khởi lại phát lì xì mấy vòng nữa, lần này Nguyễn Thu Thu cũng cướp được bao đỏ lớn nhất, không có sự tồn tại của Đồ Nam, mọi thứ đều diễn ra nhẹ nhàng mà vui sướng.

Đồ Nam lần lượt chat riêng, gửi biểu tượng QAQ cầu mọi người thêm cậu vào group, tất cả mọi người đều đang vội vòng cướp lì xì, không ai thèm để ý cậu.

Ngay cả Ôn Thiên cũng gửi mấy sticker vả mặt bộp bộp bộp, nói đáng đời anh.

Đồ Nam đăng trạng thái lên vòng bạn bè, khóc lóc kể lể: Không ai yêu tôi hết, thật khó chịu.

Qua mấy phút.

Cha Đồ: "Cãi nhau? Không thể nào, Ôn Thiên là cô gái tốt như vậy, con làm gì con nhà người ta rồi?"

Mẹ Đồ: Con đừng nói mê sảng, người nhà con chết hết rồi à?

Dì lớn: Cuối năm nói cái gì đó, thằng nhỏ này.

Cậu nhỏ: Người trẻ tuổi không nên quá xúc động.

Bảy cô tám dì bắt đầu gửi riêng cho cậu mấy thứ như là "Đạo vợ chồng", "Đàn ông phải biết thương vợ", "Trăm thiện hiếu làm đầu"...
Khiến Đồ Nam không ngừng kêu khổ, bắt đầu hỏi hận tại sao lúc mình đang trạng thái không cài đặt chỉ hiện status với ai.

Cậu đi phàn nàn với Ôn Thiển làm cô vui như điên.

...

Cho dù chỉ có hai người, Nguyễn Thu Thu vẫn tỉ mỉ chuẩn bị cơm tất niên, rất nhiều món. Cô ảo não vỗ đầu, xem chừng ngày mai phải ăn đồ ăn thừa của hôm nay rồi. Đã thế Trình Tuyền còn đứng bên cạnh chỉ chỉ, nói có thể nhiều thêm mấy miếng thịt mà.

Nguyễn Thu Thu: "Anh muốn ăn vỡ bụng đấy à?"

Trình Tuyền suy nghĩ một lát: "Cách chết này, rất tốt."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Buổi trưa, Nguyễn Thu Thu chuẩn bị bột mì làm sủi cảo, chỉ có hai người, lại thêm mấy món ăn trong bữa cơm, đồ ăn vặt, đồ uống, sủi cảo cũng không ăn được mấy.

Trình Tuyền hỗ trợ (thêm phiên) cho cô, chờ mì vớt vò xong, cán cho phẳng ra, để anh làm sủi cảo mặt trắng của mình. Chẳng bao lâu, trên thớt đã xuất hiện các loại mặt trắng tròn khuyết.

Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ, đợi lát nữa mới sủi cỏ xấu xí này nhất định phải để Trình Tuyền ăn hết.

Hai người bạn rộn làm đồ ăn, lâu lâu nói chuyện vài câu, Trình Tuyền gói đủ sủi cỏ rồi, lau tay dứt râu tây cho Nguyễn Thu Thu ăn. Một bàn râu tây đỏ tươi to đùng, anh một miếng em một miếng, trong chốc lát đã vơi hơn phân nửa.

Trình Tuyền giương mắt, trông thấy Nguyễn Thu Thu đang cúi đầu lăn bột, ánh mắt chuyên chú đến đáng yêu. Đầu ngón tay anh dính chút bột mì, thừa dịp Nguyễn Thu Thu không chú ý quẹt lên mặt cô. Cô giật mình a một tiếng rồi nhanh chóng phản kích.

Trên tay Nguyễn Thu Thu đều là bột mì, ra vẻ muốn đập vào người Trình Tuyền lại bị Trình Tuyền ôm eo kéo cô vào lòng.

Anh cúi thấp đầu, nắm chặt tay cô, tiến lên trước hôn lên môi cô.

Môi cô thật mềm, lại mang theo mùi vị ngọt ngào của râu tây khiến người ta không nhịn được muốn hôn càng sâu hơn nữa. Trình Tuyền không biết mệt mỏi quán lấy môi lưỡi cô, bàn tay không tự chủ trượt xuống hông cô, bột mì dính vào người cũng không ai phát hiện.

Trình Tuyền khàn giọng nói: ""Đợi lát nữa rồi làm sủi cỏ.""

Gò má Nguyễn Thu Thu ửng đỏ: "Giữa ban ngày ban mặt, nói vậy bạ gì đó."

Anh nâng cô lên, đặt lên bàn tiếp tục hôn. Mỗi khi Nguyễn Thu Thu muốn cự tuyệt Trình Tuyền làm vậy, hai gò má đẹp mê người nhiễm màu dục vọng bị phóng to ra kia khiến cô lời cự tuyệt không

thể thoát ra, mà đáy lòng còn sinh ra mấy phần muốn chà đạp Trình Tuyền.

Đúng lúc này.

"Cộc cộc cộc!"

Động tác của hai người cứng đờ. Nguyễn Thu Thu nhỏ giọng nói: "Em không có gọi thức ăn ngoài, chắc là gõ nhầm nhà."

Trình Tuyền: "Không cần để ý."

Anh nâng cầm Nguyễn Thu Thu, đang chuẩn bị tiếp tục, tiếng đập cửa lại vang lên. Cách lớp cửa dày oạch vẫn nghe được tiếng Đồ Nam gào lớn: "Đại boss! Chị dâu! Là bọn em này, mau mở cửa!"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền: "..."

Đồ Nam: "Đừng có giả vờ không nghe thấy, em biết hai người đang ở nhà!"

Nguyễn Thu Thu vội vàng xoa xoa môi, mặt đỏ bừng vuốt vuốt lại áo: "Mở cửa nhanh! "

Lúc cửa nhà được mở ra, Đồ Nam mặt dày chen vào, hoàn toàn không để ý về mặt nhìn người chết của Trình Tuyền. Không ngờ, sau lưng không chỉ có Ôn Thiển mà còn có Phó Tử Trùng. Tiêu Phiền đi Mỹ với An Nhu rồi, để lại một chú chó độc thân Phó Tử Trùng rưng rưng nước mắt.

Mới qua có một năm, ai mà ngờ chỉ còn mình cậu là cầu độc thân!

"Oa, chị dâu làm nhiều đồ ngon vậy!"

"Quá tuyệt vời, quả nhiên Đồ Nam nói không sai, tới có cơm ăn."

"Ha ha ha chứ còn gì nữa!"

Nơi này cũng không có quy tắc phụ nữ nấu cơm đàn ông huyên thuyên, ngược lại biến thành Nguyễn Thu Thu và Ôn Thiển làm chủ vùng tay, chỉ thị tên cu ly nhà mình đi làm, Phó Tử Trùng giúp đỡ. Đồ Nam nhất nhất nói mình năm đó cũng là một nhàn hoa thần bếp, cà chua xào trứng - loại món dễ ẹc này mà mấy chục năm còn chả làm ra đĩa nào ăn được, có thể xào ra một món khó ăn như thế cũng thật không dễ dàng gì.

Đồ ăn được bưng lên bàn, bọn họ từng bừng nâng ly, Nguyễn Thu Thu cũng thích thú, sau khi cụng ly xong liền bị Trình Tuyền ngăn lại.

"Không cho phép uống."

"Chỉ một ngụm thôi."

"Chờ người đi rồi uống." Anh đè tay cô lại.

Trình Tuyền ám chỉ rõ ràng làm mặt Nguyễn Thu Thu đỏ muốn chết. May mà tất cả mọi người đang vui cười nhốn nháo, không nghe được hai người bọn họ thì thầm.

Phó Tử Trùng bỗng nhiên cười lên, nói: "Tiêu Phiền muốn video call với chúng ta này."

Đầu bên kia, Tiêu Phiền vừa mới tỉnh lại, mặc đồ ngủ uể oải chào hỏi bọn họ, vô cùng ghen tị nhìn bàn đồ ăn lớn bên này. Bọn họ đùa

giờn mấy câu, bên cạnh bỗng nhiên chòi lên một cái đầu, rõ ràng là An Nhu.

Mấy người yên tĩnh một lát, bỗng nhiên không biết nên nói cái gì cho phải, An Nhu vừa vặn nhìn về phía Nguyễn Thu Thu, lắc lắc chiếc nhẫn trên tay với cô, cười lạnh.

"Tôi là hoa có chủ rồi đấy, đừng hiểu lầm, tôi không định quay đầu ăn cỏ cũ đâu."

Nguyễn Thu Thu: "Phụt..."

Phó Tử Trùng giật mình, cả người bốc lên mùi chua: "Bà mẹ nó, hai người cưới nhau lúc nào mà không báo anh em một tiếng!"

Tiêu Phiền sờ sờ đầu: "Nói cho cậu làm gì?"

Mọi người sôi nổi trò chuyện.

Sau khi kết thúc video call, Nguyễn Thu Thu nhân lúc rảnh rồi nhìn thoáng qua điện thoại, lại phát hiện có người gửi lời mời kết bạn cho cô. Trên phần ghi chú viết "Không cho phép đổi tên của tôi thành chị em tốt."

Không cần đoán cũng biết là ai.

Nguyễn Thu Thu buồn cười, chấp nhận lời mời. Đã lâu không gặp, An Nhu vẫn ngênh ngang kiêu ngạo như thế, dăm ba câu đều đang nói mình sắp kết hôn, không ngại để cô chiêm ngưỡng hôn lễ ở nước ngoài.

Cô gửi một sticker gật gật đầu.

Lúc này, An Nhu gửi lại một câu.

"Thật xin lỗi."

Nguyễn Thu Thu sửng sốt: "?"

Đối phương thu hồi tin nhắn, lại nói: "Gửi nhầm, cô không thấy gì hết. Vậy nhé, tôi phải đi hẹn hò, chúc vợ chồng hai người chán ghét nhau muộn một chút."

Cô không nhịn được cười cười.

"Cám ơn nhé, chị em tốt."

"Cô im đi!"

Ăn một bữa cơm tất niên mà no căng bụng.

Cả quá trình ăn chỉ có ánh mắt giết người của Trình Tuyền, đến lúc hiểu ra bọn này muốn ngồi đây đợi qua năm mới anh mới từ bỏ. Anh muốn Nguyễn Thu Thu chú ý đến mình nhiều chút, cô lại bận rộn nói chuyện phiếm cùng mọi người, không để mắt đến anh.

Một mình anh yên lặng đi đến thư phòng, mãi sau, Nguyễn Thu Thu không tìm được Trình Tuyền, nhìn xung quanh, phát hiện anh đang lẻ loi đứng bên cửa sổ phòng làm việc, bóng lưng đều hiu.

Nguyễn Thu Thu chậm rãi đi qua, ôm lấy Trình Tuyền từ phía sau.

Thân thể Trình Tuyền cứng đờ.

"Em ra đây làm gì." Ngoài miệng nói như vậy, lại kéo Nguyễn Thu Thu vào lòng ôm chặt, chắn gió lạnh cho cô.

Nguyễn Thu Thu vùi mặt vào lồng ngực anh, hồi lâu sau, phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, giọng buồn buồn: "Tuyển ơi."

Trình Tuyển sớm đã miễn dịch với mấy kiểu xưng hô kỳ quái của cô: "Ừm."

"Em yêu anh."

- ---- Hoàn chính văn ----

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 113: Phiên Ngoại 1

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

"Cô gái, em đang đùa với lửa đấy."

Chân Trình Tuyền chống bên tường, tay rút túi quần, gò má hạ xuống, đôi mắt thâm trầm. Ánh lửa bập bùng chiếu lên đôi gò má càng làm nổi bật lên đường cong tuấn mỹ. Anh khàn giọng, giọng điệu mập mờ mơ hồ.

"..."

Nguyễn Thu Thu ngồi xổm trên mặt đất, gầy gầy ngọn lửa, không nhìn nổi nữa, nói: "Không phải chỉ là nướng khoai thôi ư, anh đến mức này ư?"

Ngọn lửa cháy sáng rực trước mặt cô, củi bị đốt phát ra những tiếng tí tách khe khẽ, loáng thoáng ngửi được mùi thơm của khoai lang nướng. Mọi người hẹn nhau đến trang trại chơi, bọn Đồ Nam bảo lát nữa là đến, thừa dịp có thời gian, Nguyễn Thu Thu nướng mấy củ khoai để mọi người cùng nhau ăn.

Không biết Trình Tuyền từ chỗ nào nhìn ra được Nguyễn Thu Thu thích mấy tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết. Anh lấy tinh thần nghiên cứu luận văn để tìm hiểu mấy thứ này rất lâu, thực hành các loại vấn đề có thể dùng được, cái không nên dùng cũng dùng loạn lên.

Nguyễn Thu Thu không tài nào cản nổi anh.

Cô tức giận liếc Trình Tuyền, nói: "Lại đây, ăn khoai."

"Ồ."

Mới vừa rồi còn bày ra bộ dáng tổng tài thâm trầm, nháy mắt đã hóa thành một chú chó lông vàng ngoan ngoãn, vâng lời ngồi xổm xuống bên cạnh Nguyễn Thu Thu, nhìn cô cầm khúc cây khều khều củ khoai ra.

Khoai lang còn rất nóng, Trình Tuyền lại không hề phòng bị gì vươn tay ra. Nguyễn Thu Thu không ngăn kịp thì đầu ngón tay anh đã chạm vào củ khoai lang rồi.

Anh cứng đờ, đột nhiên rút tay lại.

Nguyễn Thu Thu: "... Quả nhiên là bị bỏng rồi."

Trình Tuyền trầm mặc một lát: "Thử lại lần nữa."

Nguyễn Thu Thu:!!!

Có một số người, chỉ cần ăn không cần mạng.

Để khoai lang nguội một lúc, cuối cùng cũng ăn được. Vỏ ngoài cháy đen, bên trong thơm ngọt, vào miệng mềm nhũn, không còn gì ngon hơn. Đáng tiếc Nguyễn Thu Thu nướng không nhiều, mỗi

người có một củ, Trình Tuyền ăn xong lại bắt đầu nhìn chăm chăm Nguyễn Thu Thu, cô buồn cười bẻ một nửa đưa cho anh.

"Này, nửa củ cuối cùng đây. Để bụng lát còn ăn cơm."

Trình Tuyền vâng lời ăn hết nửa củ khoai còn lại.

Anh lau lau tay, bỗng nhiên dừng lại.

Nguyễn Thu Thu ngồi bên cạnh chớp chớp mắt, khó hiểu nhìn anh.

Trình Tuyền giống như ý thức được cái gì, xòe bàn tay ra, ngón trỏ và ngón giữa đỏ bừng.

Anh chậm rãi thở dài, âm u nói: "Đau quá."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Thế nghĩa là, ăn xong hết rồi mới biết đau...

Đi trang trại không có nhiều thứ để chơi lắm, đối với mọi người mà nói chẳng qua cũng chỉ là đổi một chỗ tụ tập thôi. Lịch sử trò chuyện trong group chat hờ ra một cái là +99, dựa theo thói quen lúc trước của Trình Tuyền, nếu không phải thấy Nguyễn Thu Thu ở trong đó trò chuyện vui vẻ thì anh đã sớm đá toàn bộ người trong đó ra rồi.

"Nghe nói vợ Cố Du mang thai rồi."

"Thật sao, sao nhanh vậy?"

"Chắc là không tránh thai thôi."

Nói tới đây, thư ký Ôn Thiện lấy cùi chỏ chọt chọt cánh tay Nguyễn Thu Thu, pha trò: "Cô đấy, kết hôn nhiều năm vậy rồi, tính thế nào?"

" y... Tạm thời chưa có ý định."

Loại chuyện như sinh con, thuận theo tự nhiên thì tốt hơn. Ở cùng với Trình Tuyền đã hai ba năm, Trình Tuyền vẫn luôn dính lấy cô, có lúc hơi chót tí, thấy cô tức giận là lại ra vẻ đáng thương khiến Nguyễn Thu Thu không làm gì được anh cả. Cuộc sống của hai người cũng không có gì là nhàm chán nên cũng không vội có con.

Loại chuyện này, Nguyễn Thu Thu hi vọng để Trình Tuyền tự quyết định, cô chỉ có thể cố gắng hết sức cho anh cảm giác an toàn thôi.

Bọn họ hi hi ha ha cười đùa ăn cơm tối, về nghỉ sớm, ngày mai còn đi hái dâu.

Căn hộ ở vùng ngoại thành lạnh hơn nhà lâu ở thành thị rất nhiều. Nguyễn Thu Thu tắm rửa, sớm rúc vào chăn trùm kín hết người. Không bao lâu sau, Trình Tuyền cũng chui vào chăn, ôm Nguyễn Thu Thu vào lòng.

Nguyễn Thu Thu ngửa đầu đẩy anh ra: "Anh đừng ôm em ngủ."

Mấy ngày trước cứ ôm cô ngủ suốt, hại cô bị sỏi cổ.

Trình Tuyền: "Em ghét bỏ anh rồi?"

Nguyễn Thu Thu: "Em không phải em không có."

Trình Tuyền: "Haizzz, phụ nữ."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô lại bại trận dưới tay Trình Tuyền, cuối cùng vẫn nằm trong lòng anh ngủ. Ngủ ngủ mãi, Trình Tuyền bắt đầu hôn hôn lên gò má cô. Cô vỗ cái tay không thành thật của anh một cái, Trình Tuyền kêu lên đau đớn: "Tay đau."

Nguyễn Thu Thu giật mình, kéo tay anh lại xem: "Đau thật không? Em đi hỏi xem chủ nhà có thuốc không..."

"Không cần."

Mười ngón đan xen, xoay người đè cô xuống giường trong đêm tối.

"Em chính là thuốc."

Nguyễn Thu Thu: "... Anh mà còn nói mấy câu thần kinh như này nữa, em đá anh xuống giường."

Trình Tuyền một giây liền nghiêm chỉnh lại: "Được rồi."

Không cần chờ ngày mai đi hái dâu, Trình Tuyền tối nay đã gieo lên người Nguyễn Thu Thu rất nhiều quả dâu đỏ rực. Hai người làm tới bước cuối cùng, thân thể trần trụi của Nguyễn Thu Thu vùi trong chăn, gương mặt đỏ bừng, đáng yêu đến mức khiến người ta chỉ muốn cắn hết vào bụng.

Trình Tuyền dán môi lên cổ cô, hơi híp mắt lại, cánh tay tìm tòi trong ngăn kéo tủ đầu giường theo thói quen.

Sau đó, động tác của anh dừng lại.

Nguyễn Thu Thu:?

Trình Tuyền hôn một cái lên cái cổ trắng nõn của cô, ảo não nói: "... Quên mang đồ."

Lại khung cảnh quen thuộc.

Lần trước, Nguyễn Thu Thu nhớ Trình Tuyền hơn nửa đêm chạy xuống mua, bây giờ rừng núi hoang vắng, nào có chỗ bán mấy thứ kia. Anh chống một tay lên tường nói: "Anh sang hỏi Đồ Nam."

Nguyễn Thu Thu đỏ mặt: "Thứ này sao có thể mượn! Không được!" Ngại chết mất!

Trình Tuyền đáng thương cọ cọ cằm cô, nỉ non gọi tên cô khiến lòng cô mềm nhũn.

Nguyễn Thu Thu then đỏ mặt, thì thầm nói: "Em tính rồi, hôm nay là kỳ an toàn... Hắn là không có chuyện gì đâu."

Ngẫu nhiên một lần, cũng không đến mức trúng đích chứ, nếu trúng thì cũng quá là...

Xác suất có thai và Nguyễn Thu Thu chủ động mời gọi trước mặt, một cái ma quỷ một cái thiên sứ, Trình Tuyền do dự một chút. Lúc này, Nguyễn Thu Thu ôm lấy cổ anh, hôn lên môi anh, thân thể mềm mại của cô dán chặt lấy anh, cười ranh mãnh nói: "Anh cũng có thể đẩy em ra nha, tội mình tiếp tục ngủ."

Yết hầu Trình Tuyền khó khăn nhấp nhô.

...

Kết quả của việc chủ động chính là, trong đội ngũ hái dâu tây ngày hôm sau thiếu mất hai thành viên tên Nguyễn Thu Thu và Trình

Tuyển.

Nguyễn Thu Thu lấy lý do tới tháng, cơ thể không thoải mái, muốn nghỉ ngơi. Ôn Thiển sang đây xem liếc mắt một cái, thấy Nguyễn Thu Thu bọc kín chăn nằm lỳ trên giường, Trình Tuyển rót nước cho cô. Ôn Thiển tin, bảo cô nghỉ ngơi thật tốt, bọn họ nhất định sẽ hái thật nhiều dâu tây về cho cô.

Ôn Thiển vừa đi, Nguyễn Thu Thu liền đỏ bừng mặt dùng sức nện Trình Tuyển. Sức của cô vốn không lớn, Trình Tuyển tỉnh bơ còn hỏi cô lát nữa ăn gì.

Nguyễn Thu Thu: "... " Thật sự phục anh luôn.

Hai ngày một đêm ở trang trại, Nguyễn Thu Thu thu hoạch được hai tốp ô mai. Một tốp trên người, một tốp ở cái gùi phía sau.

Vừa nghĩ tới ngày mai còn phải tiếp tục đi làm, tâm trạng Nguyễn Thu Thu ngày càng tồi tệ hơn, thỉnh thoảng ánh mắt chứa đầy dao găm lại liếc sang Trình Tuyển một cái, hoàn toàn quên mất đây là do cô chủ động trước.

Tiếp nhận ánh mắt chết chóc chăm chú, Trình Tuyển tỏ vẻ thật oan quá đi.

Mấy ngày trôi qua, Nguyễn Thu Thu hoàn toàn không có cảm giác không thoải mái, cũng quên mất chuyện này.

Đợi đến lúc cô ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, đã không còn kịp ——

Vốn cho là gần đây áp lực quá lớn, nội tiết mất cân đối, Nguyễn Thu Thu đi kiểm tra, bác sĩ lại ném cho cô một ánh mắt mà cô không

thể hiểu nổi rồi kéo cô đi kiểm tra thêm mấy hạng mục nữa. Sau khi có kết quả kiểm tra, Nguyễn Thu Thu ngồi ngẩn người một mình trên ghế dài của bệnh viện, đến tận lúc Trình Tuyền cầm hai chai nước tiến đến.

Trình Tuyền hỏi: "Cơ thể không thoải mái sao?"

Nguyễn Thu Thu hồn bay phách lạc lắc đầu, đưa kết quả kiểm tra cho anh.

Anh nhìn thoáng qua.

"..."

"..."

Hai chai nước khoáng rơi xuống đất cái bịch, lăn đi thật xa.

Sắc mặt hai vợ chồng đều buồn rầu, nhất là Trình Tuyền, thân là chồng mà trên mặt lại không hề thấy chút biểu hiện nào của sự vui vẻ, khiến y tá còn tưởng rằng tình cảm của hai người đang bên bờ sụp đổ, hết sức khách khí bảo bọn họ trở về nghĩ kỹ, suy xét cẩn thận.

Chưa từng có ý định làm mẹ, Nguyễn Thu Thu cũng bị dọa cho phát sợ, nhưng cũng may trước mắt không bị ảnh hưởng lớn gì. Trên đường về nhà, cô còn phải an ủi ngược Trình Tuyền, nói nếu như anh không chấp nhận được thì phá đi cũng không sao.

Từ lúc ra khỏi bệnh viện, mặt Trình Tuyền vẫn luôn đanh lại, đến lúc về nhà vẫn vậy, ngay cả cơm cũng ăn không được bao nhiêu làm Nguyễn Thu Thu vô cùng lo lắng.

Anh xoa đầu cô, không nói gì.

Đêm nay, Trình Tuyền ôm Nguyễn Thu Thu một đêm không ngủ.

Trình Tuyền bất thường, những người khác cũng cảm nhận được điều này. Giờ làm việc, vốn đang họp, Trình Tuyền lại ngồi suy nghĩ viển vông, mặc cho Phó Tử Trường đã nói được hơn nửa, bản powerpoint trên laptop vẫn giữ ở trang đầu tiên.

Anh nhìn điện thoại, mắt liếc từ trên xuống dưới rồi lại dưới lên trên, không biết đang tra cái gì, nhìn rất chăm chú, ánh mắt nghiêm nghị.

Những người khác thỉnh thoảng liếc trộm Trình Tuyền, mọi người nhất trí suy đoán là phương án của Phó Tử Trường có vấn đề, ngay cả Phó Tử Trường cũng lắp ba lắp bắp, hoài nghi bản thân mình.

Nếu giờ bọn họ ngó vào điện thoại Trình Tuyền nhìn một chút sẽ thấy được thứ hiện bên trên là thế này đây:

"Tác hại của việc sinh non", "Quá trình sinh mổ và sinh tự nhiên", "Ảnh hưởng của việc sinh đẻ đối với phụ nữ", "Cách hiệu quả nhất để giảm bớt tác hại của sinh đẻ đối với phụ nữ", "Phụ nữ có đồng ý sinh con không"... ngay cả các chủ đề tương tự như "Biểu hiện cụ thể của chứng trầm cảm sau sinh" cũng không ít.

Trình Tuyền cúi đầu nhìn thật lâu.

Trong đầu anh hiện lên hình ảnh Nguyễn Thu Thu ngồi trên ghế dài bệnh viện. Cô cầm đơn xét nghiệm trong tay, bút rút bất an nhìn Trình Tuyền.

Hồi hộp, chần chừ, mờ mịt, không có sợ hãi mà là khó nén vui mừng, chắc hẳn cô muốn đứa bé này lắm.

Phó Tử Trùng hoàn tất phần trình bày, các công nhân viên trong văn phòng đều đang đợi Trình Tuyền phát biểu ý kiến. Trước mắt bao người, mặt Trình Tuyền không có cảm xúc gì, anh đóng laptop lại, mọi người cũng không khởi run lên một cái.

Trình Tuyền im lặng hồi lâu.

Tựa như sắp quyết định một chuyện cực kỳ khó khăn, anh ngồi ngay ngắn.

"Sinh." Nếu như cô muốn.

Đám người còn lại:???

Tác giả có lời muốn nói: Trình Tuyền: Cô ấy vui là được rồi.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 114: Phiên Ngoại 2

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Sinh con là một chuyện lớn.

Nguyễn Thu Thu không ngờ Trình Tuyền vậy mà lại muốn giữ lại đứa bé này. Cô sờ sờ cái bụng bằng phẳng, cô còn chưa kịp nhận thức mình sắp làm mẹ, Trình Tuyền đã bắt đầu chuẩn bị cho mười tháng hoài thai.

Anh mua một đồng sách lớn, chất chồng trong tủ ở phòng làm việc. Nguyễn Thu Thu rảnh rỗi quá đi xem một phen thì thấy ngoài mấy quyển về chăm sóc bà bầu ra, còn có các loại truyện thần thoại, truyện cổ tích, xen lẫn các loại sách kỳ quái như « Nuôi con không bằng nuôi chó », « Giáo dục kiểu Sparta », « Trẻ con phải tự mình hiểu chuyện ».

*Sparta là hình thức giáo dục của người dân bán đảo Peloponnesus, Hy Lạp. Tại đây người dân được huấn luyện nghiêm ngặt, đào tạo từ nhỏ để trở thành những chiến binh bậc nhất.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Sau đó, cô trợn mắt nhìn Trình Tuyền lấy ra một thùng giấy, bên dưới lót vải, trịnh trọng đặt trong ngăn tủ.

Nguyễn Thu Thu có một loại cảm giác không ổn: "Xin hỏi, thùng giấy này dùng để làm gì?"

Trình Tuyền cũng không quay đầu lại đóng ngăn tủ, chậm rãi nói: "Đến lúc đó hồi hận còn kịp. "

Nguyễn Thu Thu cạn cmn lời.

Đứa bé còn chưa có thành hình, cha nó đã muốn đưa nó cho người ta, Trình Tuyền đến tột cùng là có chấp niệm lớn đến mức nào mới có thể mãi nhớ thương chuyện này đến thế. Vừa nghĩ tới thùng giấy đặt trong ngăn tủ, Nguyễn Thu Thu yên lặng sờ lên bụng, bắt đầu lo lắng cuộc sống sau này của đứa bé.

Buổi tối, hai người cùng nằm một chỗ, Trình Tuyền lại bắt đầu sờ sờ ôm ôm theo thói quen.

Nguyễn Thu Thu đánh yêu anh một cái làm anh không nhúc nhích.

Trình Tuyền:?

Nguyễn Thu Thu: "Sách thì đọc cả đống mà vẫn không biết ba tháng đầu và ba tháng cuối không thể sinh hoạt vợ chồng à."

Trình Tuyền:???

Anh lấy điện thoại ra, ánh sáng từ điện thoại phản chiếu ra một gương mặt trầm mặc. Nét mặt anh dờ dẫm, xem đi xem lại nhiều lần mới xác nhận lời Nguyễn Thu Thu nói là sự thật, anh đứng đờ như

khúc gỗ, không có con mắt thỉnh thoảng đảo một vòng thì chả ai biết anh vẫn còn sống. Trình Tuyền: "Tôi thật đàn, quá đàn."

Vì một lần xúc động mà đánh mất hạnh phúc nửa đời sau, đây là lần đầu tư lỗ vốn nhất mà anh từng làm.

Trong mắt anh phản chiếu ra hối hận, phản chiếu ra tuyệt vọng, phản chiếu ra sống không còn gì luyến tiếc.

Nguyễn Thu Thu suýt không nhin nổi bật cười.

Từ hôm nay trở đi, cuộc sống hòa thượng của Trình Tuyền đã bắt đầu. Anh nằm ngửa trên giường, nếu như ngực anh không phải vẫn đang phập phồng, Nguyễn Thu Thu sẽ cho là anh có kỹ năng tự đoạn kinh mạch, tự tát chết chính mình rồi lại hồi sinh lại.

Nguyễn Thu Thu còn ở bên cạnh thêm mắm thêm muối, dính vào ngực anh, gương mặt mềm mại lăn qua lăn lại trong lồng ngực anh.

Cơ thể Trình Tuyền cứng lại như khúc gỗ.

Hồi lâu.

Anh nói: "Anh đi đọc sách."

Nguyễn Thu Thu: "Anh chắc chắn? Giờ này?"

Trả lời cô là bóng lưng cô đọc đầu hiu của Trình Tuyền.

Gần đây ông chủ Trình bắt đầu nghiên cứu các loại sách kỳ lạ, đồng thời, tâm tình trở nên hết sức tồi tệ, gần bằng một phần ba thời kỳ Nguyễn Thu Thu biến mất khiến người khác trong lòng run sợ, sợ làm sai chuyện. Trình Tuyền chưa từng có thói quen mắng chửi

người, anh sẽ chỉ dùng mắt nhìn chăm chăm đối phương, không nói một lời, chỉ nhìn như vậy liên tục mấy giây thôi.

... Cũng đủ cho người ta run lấy bầy rồi á!

Bị Trình Tuyền nhìn chăm chăm thật sự đáng sợ quá má ơi!

Đồ Nam rốt cục cũng không nhin được nữa, ngằm bảo Ôn Thiển hỏi Nguyễn Thu Thu xem có chuyện gì. Nguyễn Thu Thu còn chưa tìm được thời cơ thích hợp để thông báo chuyện mình mang thai, đi uống trà chiều trò chuyện với Ôn Thiển một lúc lâu, cả buổi không uống cà phê, không nhai nước đá, hành động cũng cẩn thận hơn bình thường rất nhiều. Trong lúc đó Trình Tuyền còn gửi mấy tin nhắn hỏi cô lúc nào thì về.

Ôn Thiển nói đùa: "Không phải cô mang thai đấy chứ?"

Nguyễn Thu Thu sửng sờ: "Sao cô biết?"

"..."

"..."

" u! Mai! Gót!" Ôn Thiển sợ hãi kêu lên, toàn bộ người trong quán dồn dập nhìn về phía bọn họ.

Nguyễn Thu Thu níu cô lại, nhỏ giọng ra dấu: "Đừng nói cho người khác, tôi còn chưa chuẩn bị xong."

Ôn Thiển kiên định gật đầu.

Tận tới đêm khuya.

Nguyễn Thu Thu nhận được tin nhắn từ Đồ Nam, Tiêu Phiền, Phó Tử Trường, An Nhu, lão Mạnh, vợ lão Mạnh... Một đám người hưng phấn hỏi thăm.

Ôn Thiên ngượng ngùng gửi tin nhắn cho cô.

"Tôi thề, tôi chỉ nói cho mỗi Đồ Nam!"

Nguyễn Thu Thu chỉ sợ mỗi Đồ Nam biết...

Phải biết, độ rộng miệng của cậu đủ để truyền bá cho toàn thế giới đấy được chứ!

Nhưng Đồ Nam miệng rộng truyền bá, cũng đỡ cho Nguyễn Thu Thu phải thông báo từng người một. Mọi người ào ào chúc phúc, cô mất gần cả ngày để trả lời, đồng thời, tất cả mọi người cũng đã hiểu ra tại sao Trình Tuyền lại không vui như thế. Đối với người khác mà nói, sinh con gái là áo bông nhỏ, sinh con trai là quần cộc. Đối với Trình Tuyền, sinh gì cũng không quan trọng bằng vợ mình khỏe mạnh.

Anh đã chọn sẵn vú em, chuẩn bị kỹ càng để thay phiên chăm sóc cô lúc cô lớn bụng.

Nguyễn Thu Thu không nói lên lời: "Thật ra cũng không nghiêm trọng như vậy..."

Trình Tuyền nói: "Em không có mẹ, anh cũng không có, cho nên có rất nhiều kinh nghiệm cần người khác chỉ bảo."

Trình Tuyền nói rất đúng, gần đây Nguyễn Thu Thu đã bắt đầu có khuynh hướng kén ăn. Khói dầu không tốt cho cơ thể, thỉnh thoảng cô sẽ nấu mì cho Trình Tuyền nhưng đại đa số đều là Trình Tuyền

ăn tại nhà ăn, lại còn mời chuyên gia dinh dưỡng lên thực đơn ăn uống cho cô. Giờ mỗi ngày ba bữa cơm của cô biến thành bữa ăn dinh dưỡng, các loại hạt một khắc cũng không thiếu.

Chuyện này khiến Nguyễn Thu Thu vốn đang không muốn ăn gì lại bất tri bất giác ăn rất nhiều.

Sau khi đứng lên cân, Nguyễn Thu Thu như bị thiên lôi bổ một phát vào đầu, đối với ba chữ số trên cân không thể nào tin tưởng. Cô nhéo nhéo thịt trên mặt, bất giác nhận ra mình sắp gặp phải nguy cơ béo lên nghiêm trọng nhất từ trước đến giờ.

Nguyễn Thu Thu bắt đầu từ chối mỗi ngày ăn nhiều như vậy, cũng phổ cập khoa học cho Trình Tuyền sự khó khăn khi sinh con của thai phụ béo.

Trình Tuyền tỏ vẻ ăn bữa ăn dinh dưỡng thì béo lên bao nhiêu chứ.

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Nhìn cái bộ dạng này của em anh không cảm thấy quá béo sao?"

Trình Tuyền: "Béo cũng không sao..."

Một giây sau, Trình Tuyền lại bị đập như mọi ngày.

Đưa mắt nhìn bóng lưng nổi giận đùng đùng của Nguyễn Thu Thu đang dần khuất xa, Trình Tuyền lâm vào trầm tư. Đây là biểu hiện gắt gỏng trong thời gian mang thai sao, quả nhiên, sau khi mang thai tính tình Nguyễn Thu Thu càng thêm bất thường.

Anh không biết là, đây căn bản không có bất cứ quan hệ gì với việc có mang thai hay không.

Thân là phụ nữ, lúc hỏi ra câu này, chỉ hi vọng nhà trai trả lời "Bây nào, béo đâu mà béo" chứ không phải an ủi cô mập cũng không sao.

Trình Tuyền chắc chắn không nghe được tiếng lòng của Nguyễn Thu Thu, bởi vậy cũng sẽ không biết được mình có lỗi gì.

Một thời gian sau.

Vợ lão Mạnh hẹn Nguyễn Thu Thu gặp mặt, bà tràn đầy ý cười nhìn cô, nói: "Đứa bé này lớn lên nhanh thật, cô nhìn đi, bắt đầu có bụng rồi này.""

Nguyễn Thu Thu bình tĩnh sờ lên bụng nhỏ.

"Đây thật ra là mỡ."

Vợ lão Mạnh: "..."

Bụng cô dần to lên, tâm trạng của Nguyễn Thu Thu cũng theo đó mà tụt dốc không phanh. Luôn cảm giác bụng vác một quả cân không nhẹ không nặng, đi ngủ không dám xoay người rất bực mình, thỉnh thoảng muốn Trình Tuyền ôm ngủ cũng không được, rất bực mình, khi thì không hiểu sao lại khó chịu, rất bực mình.

Tóm lại, mỗi ngày đều chạy bên rìa biên giới của cực kém và còn ỏi.

Trình Tuyền yên lặng chờ đợi ba tháng trôi qua, kim đồng hồ vừa nhích ra khỏi số mười hai, anh lập tức duỗi tay kéo Nguyễn Thu Thu, hôn nhẹ lên mặt cô.

Nguyễn Thu Thu mơ màng ngủ: "Hửm? Chuyện gì?"

Trình Tuyền: "Ba tháng rồi."

Nguyễn Thu Thu tỉnh quá nửa: "... Không có hứng."

...

Trình Tuyền cúi thấp đầu, cô đơn ngồi ở đầu giường mặc cho Nguyễn Thu Thu ngủ say sau lưng, tiếng hít thở rất nhỏ, trong đêm lại thực rõ ràng.

Trình Tuyền: "Aizz."

Nguyễn Thu Thu mang thai tháng thứ tư, tâm trạng Trình Tuyền cũng tụt dốc không phanh.

- -----

Người phụ nữ có thai phải cố hết sức giảm bớt phóng xạ lên cơ thể, đương nhiên phải ít đụng máy tính, điện thoại.

Dưới sự khuyên can không ngớt lời của mọi người, Nguyễn Thu Thu đành phải tạm gác việc, về nhà nghỉ ngơi. Kỳ nghỉ dài như vậy cũng chỉ mấy bà chủ mới có thôi.

Nằm trong nhà nhàm ời là nhàm, không ngờ lão Ngụy thông qua lão Mạnh liên hệ với cô. Nguyễn Thu Thu tham dự tụ hội với bọn họ mấy lần vẫn sùng kính vị trước mặt như cũ. Tuy nói là bạn bè của lão Mạnh, ngoài miệng vẫn xưng hô giống nhau nhưng nói cho cùng thì vẫn là tiền bối, cô không dám thất lễ.

Bọn họ nói chuyện rất lâu, Nguyễn Thu Thu giờ mới hiểu được, lão Ngụy đến là để dụ dỗ cô đổi nghề.

Cũng không tính là đổi nghề, chẳng qua là chuyển từ game sang anime. Lão Ngụy có một phòng làm việc đang bắt đầu hạng mục mới, hy vọng Nguyễn Thu Thu có thể gia nhập, bây giờ cũng coi là một cơ hội rất tốt.

Nguyễn Thu Thu trò chuyện rất nhiều, nói xong lời cuối cùng, ánh mắt lão Ngụy lập loè tỏa sáng, khoa tay múa chân, nói tới dự án của mình một cái là chả giống một người năm sáu mươi tuổi nữa, giống một thằng nhóc thì đúng hơn.

Cô quyết định suy nghĩ vài ngày.

Cả buổi Trình Tuyền không tỏ vẻ gì, đối với chuyện vợ bị người khác dụ dỗ cảm thấy vô cùng không vui, nhưng dù Nguyễn Thu Thu có quyết định như thế nào, anh cũng sẽ không ngăn cản.

Nguyễn Thu Thu đau lưng, lúc đầu nào có bị phù, bây giờ ban đêm mới uống thêm mấy ngụm nước, ngày hôm sau đã chân đã hơi sưng lên. Cô gác hai chân lên đùi Trình Tuyền, lười biếng dựa vào đệm.

Trình Tuyền chậm rãi bóc hoa quả, làm phong nền cho Nguyễn Thu Thu.

"Em nghe nói, người ta thường sẽ tham gia một lớp đào tạo cho các bà bầu, em cũng báo danh rồi."

Trình Tuyền: "Đào tạo về cái gì?"

"Chắc là mấy thứ như chăm sóc trẻ con, kiểu vậy."

Nghe vậy, Trình Tuyền im lặng thật lâu.

Anh liếc về phía ngăn tủ đang chứa thùng giấy, chậm rãi nói:
"Anh cảm thấy hẫng là không dùng được đâu."

Nguyễn Thu Thu:?

Cô nhìn theo ánh mắt Trình Tuyền.

Mặt Nguyễn Thu Thu không cảm xúc: "Đừng nói với em là anh đã nghĩ xong nên tặng con cho ai rồi đấy nhé."

Trong đầu Trình Tuyền hiện lên một hai ba ứng cử viên sáng giá, do dự một lúc lâu, trầm tư nói: "Vẫn chưa chọn xong."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô lại bắt đầu lo thay cho tương lai đứa bé.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 115: Phiên Ngoại 3

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Nguyễn Thu Thu xoắn quýt mấy ngày, cuối cùng cũng quyết định đăng ký lớp huấn luyện thai kỳ.

Có giáo dục sớm, có yoga, có chăm sóc mẹ và bé... Đủ thứ đủ kiểu làm Nguyễn Thu Thu hoa hết cả mắt. Cô muốn học lớp huấn luyện cách nhà không xa, ước chừng hai cây số, lớp này hơi tốn tiền, người cũng không nhiều lắm, tiện cho cô đi học.

Trình Tuyền muốn tới đón Nguyễn Thu Thu về nhà mới yên tâm nhưng cô từ chối.

Không phải tự tin thái quá hay gì, nhưng cô xuất hiện ở nơi công cộng đã đủ thu hút ánh mắt, lại xuất hiện thêm Trình Tuyền chỉ tổ sự chú ý thôi.

Khoảng cách không xa, có xe đưa đón đã hơi khoa trương rồi, Trình Tuyền xuất hiện sẽ chỉ làm Nguyễn Thu Thu bị một đám người chỉ chỉ trỏ trỏ.

Vì để Trình Tuyền đồng ý, thái độ của Nguyễn Thu Thu vô cùng tốt, vừa nũng nịu vừa chủ động hôn hôn, cho Trình Tuyền chiếm đủ tiện nghi.

Cuối cùng, Nguyễn Thu Thu thành công vào được lớp huấn luyện, trà trộn giữa một đám người.

Cô không hề trang điểm, để mặt mộc vẫn đẹp, mặc bộ quần áo thể thao. Tóc cô đã dài hơn nhiều, được buộc cao lên. Dù thế, lúc bước vào phòng cô vẫn nhận được rất nhiều sự chú ý.

Cô khách khí chào hỏi mọi người.

Trong phòng, có người bụng to, có người bụng nhỏ, Nguyễn Thu Thu đứng ở hàng cuối cùng, mấy bà bầu bên cạnh đều vô cùng hiếu kỳ, ríu rít hỏi thăm cô năm nay bao lớn, mang thai bao lâu rồi. Chỉ mới có một tiết, mọi người đã thân thiện cả lên, gọi Nguyễn Thu Thu là "Tiểu Nguyễn", còn rủ cô lần sau học xong đi uống trà.

Một sản phụ hơn ba mươi tuổi bên cạnh cười tủm tỉm hỏi: "Chồng cô làm nghề gì vậy?"

Nguyễn Thu Thu sửng sốt, trả lời qua loa: "Chỉ là công nhân bình thường thôi."

"Phụt, đừng đùa, nhìn cô như vậy, tiền lương phổ thông sao có thể chu cấp nổi?"

Nguyễn Thu Thu cười cười: "Người bình thường thôi, tích cóp chút tiền ấy mà."

Những bà bầu này một phần là đến học, một phần là để kéo quan hệ xã giao. Chồng bọn họ điều kiện cũng không tệ, giờ cứ làm quen

lẫn nhau đã, rồi sau này có việc ít nhiều gì người ta cũng giúp đỡ cho, trăm lợi không một hại. Chỉ có Nguyễn Thu Thu cứ úp úp mở mở hết lần này tới lần khác. Mặc dù bọn họ rất hiếu kỳ nhưng Nguyễn Thu Thu miệng kín như bưng, trước sau không lộ ra chút tin tức nào.

Làm theo chỉ dẫn của huấn luyện viên, đuổi người ra, quả nhiên gần đây thoải mái hơn hẳn, cơ thể ít bị phù, ngay cả số lần Trình Tuyền bị mắng cũng được giảm đi đáng kể.

May là mấy bà bầu khác cũng biết ý, dù sao cũng là tinh anh xã hội, trước khi lần ra được lai lịch của Nguyễn Thu Thu đương nhiên không dám tùy tiện nói lung tung chọc giận cô, như thế cũng lộ ra bọn họ thô lỗ quá rồi.

Hôm nay.

Vừa ra khỏi cửa, gió lạnh thổi ào ào vào mặt làm Nguyễn Thu Thu rụt cổ. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u xám xịt, mây đen cuộn cuộn. Dự báo thời tiết không nói trời mưa, nhưng cô vẫn cảm thấy kiểu này chắc là sắp mưa rồi.

Quả nhiên, mới học được nửa buổi, những giọt mưa đã rơi lộp độp trên ô cửa kính pha lê, liên tục trượt xuống tạo thành vũng nước mưa.

Tranh thủ thời gian nghỉ giữa giờ, huấn luyện viên khách khí nói mọi người liên hệ sớm với xe đưa đón, nếu không có nhân viên công ty có thể đưa mọi người về tận nhà.

Bà bầu bên cạnh là vợ của một ông chủ nhỏ, đi làm có xe đưa đón hiển nhiên là không có gì phải lo lắng. Cô ngồi trên thảm yoga,

phát hiện Nguyễn Thu Thu cũng vui vẻ ngồi xuống, không nhin được hỏi: "Lát nữa cô về kiểu gì?"

Nguyễn Thu Thu không muốn giải thích thêm, miễn cho người bên cạnh suy nghĩ nhiều: "Sẽ có người tiện đường tới đón tôi."

"Ồ, có đáng tin không, có cần để nhà tôi lái xe đưa cô về không?"

"Không cần không cần." Nguyễn Thu Thu vội vàng khoát tay.

Một bà bầu ngồi phía trước cười nói: "Có xe cá nhân vẫn tốt hơn, chồng tôi mặc dù là một quản lý cấp trung nhưng trước nay vẫn luôn tự mình lái xe đó."

Mọi người khách sáo nói chuyện với nhau đôi câu, tiện thể tiết lộ loại xe nhà mình, hiển nhiên lại là một hồi tăng bốc lẫn nhau.

Nguyễn Thu Thu thấy hơi tức cười, chỉ ngồi trên thảm yoga không lên tiếng.

Trên cơ bản mọi người đã trò chuyện xong, huấn luyện viên cũng đã trở về phòng học chuẩn bị tiếp tục. Đúng lúc này, một tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều hỏi thăm là điện thoại của ai.

Mới vừa rồi còn ngồi bất động như núi, Nguyễn Thu Thu lúng túng đứng lên: "Xin lỗi, của tôi."

Cô lấy móc điện thoại để trong túi xách ra, chạy vào một góc yên tĩnh.

Giọng điệu chậm rãi của Trình Tuyên vang lên.

"Sắp kết thúc chưa?"

"Ừm, sắp rồi. Sao đột nhiên lại gọi điện thoại cho em?" Trong phòng học quá yên tĩnh, có mấy bà bầu rất hiếu kỳ với cô, vểnh tai lên nghe suốt khiến Nguyễn Thu Thu hơi mất tự nhiên che loa lại.

"Anh tan làm rồi, tiện đường tới đón em."

Trình Tuyền vừa nói, Nguyễn Thu Thu từ chối: Không cần, không phải có lão Lưu rồi sao."

"Bọn Đồ Nam nói muốn cùng nhau ăn cơm."

"Lão Lưu sẽ đưa em đi."

Vì tránh miệng lưỡi thế gian, Trình Tuyền vẫn là không nên tới thì hơn. Cho dù là thân phận ông chủ Gia Trường bại lộ hay là mọi người cảm thấy hiếu kỳ với Trình Tuyền đều chỉ khiến Nguyễn Thu Thu mệt mỏi đối phó. Cô chỉ muốn an tĩnh lên lớp, chuyện còn lại cô lười xử lý.

Cúp máy, Nguyễn Thu Thu xoay người liền đụng phải máy ảnh mắt sáng ngời long lanh đập lên người cô.

"Ai vậy, chồng cô à?"

"Chẳng lẽ là nhân tình, ha ha ha giỡn thôi."

Nguyễn Thu Thu ngồi trên nệm yoga: "Không có gì, chồng tôi gọi thôi."

"Chồng cô dáng dấp ra sao, có ảnh chụp không, thật tò mò!"

"Nghe giọng trẻ lắm."

Nguyễn Thu Thu khoát khoát tay: "Anh ấy không thích chụp ảnh nên trên điện thoại tôi không có ảnh đâu."

"Ảnh chụp chung cũng không có sao?"

"Không có."

Thấy cô từ chối dứt khoát vậy, mọi người có hơi thất vọng nhưng cũng không nói gì. Sau khi tan học, đại sảnh lầu một lục tục xuất hiện mấy giống đực cầm ô trong tay. Nguyễn Thu Thu xuất hiện trong đại sảnh, có mấy người nhìn mà tròn tròn mắt, lão Lưu cầm ô cũng đứng trong một góc đại sảnh, nhìn thấy Nguyễn Thu Thu liền tiến lên.

Nguyễn Thu Thu cười nói: "Đi."

"Được."

Lão Lưu cầm ô, nghiêng ô về phía cô hết sức có thể nhưng lại duy trì khoảng cách vừa đủ. Nguyễn Thu Thu không ngờ rằng xe bọn họ lại dừng ngoài cổng, chỗ này không được phép đỗ xe, không biết bác tài nói chuyện với bảo vệ thế nào. Thật không may chiếc xe này đã bị các bà bầu hiếu kì phía sau nhìn thấy.

Đột nhiên kế hoạch bị đánh loạn, Nguyễn Thu Thu yên lặng thờ dài trong lòng nhưng bây giờ nói gì cũng không kịp nữa rồi, đành phải lên xe thôi.

Chiếc xe đỗ ở cổng là một siêu xe hơn mấy triệu, nhìn thấy Nguyễn Thu Thu tự nhiên lên xe, bọn họ không khỏi sửng sốt.

Mọi người đều là tinh anh, làm sao có thể cho rằng lão Lưu là bề trên của Nguyễn Thu Thu, lại liên hệ với chuyện Nguyễn Thu Thu

nghe điện thoại mà phải giấu giấu điểm điểm, trước sau gì cũng không muốn nói cho bọn họ tính danh và mặt mũi của chồng, khiến bọn họ không khỏi cả nghĩ.

Trong cái vòng luẩn quẩn này, vợ chồng ai chơi mệnh lấy, ngoại tình bao nuôi, đủ các chủng loại, nhìn Nguyễn Thu Thu loại này tám chín phần mười là làm tình nhân của người khác, sau lại vì tuổi trẻ xinh đẹp, tính tình ngạo mạn nên không muốn nói cho nhiều người.

Vừa nghĩ như thế, sự mất cân bằng trong lòng cũng được thăng bằng lại.

Làm tình nhân, có tiền nữa cũng chỉ là một cô vợ bé không danh không phận, có thể bị đập rơi bất cứ lúc nào. Kiếm cơm bằng tuổi trẻ, sau khi sinh con cơm cũng không thể nào ngon được nữa.

Nguyễn Thu Thu vừa lên xe đã bị giật nảy mình, Trình Tuyền đang ngồi ở ghế sau.

"Sao anh cũng tới?"

Trình Tuyền thu tầm mắt lại, nói: "Nhìn xem có tên gian phu nào không?"

Nguyễn Thu Thu: "... Có phải anh một ngày không bị đánh là toàn thân không thoải mái không?"

Cô cũng đang muốn tìm một tên gian phu lắm đây, nhưng quan trọng nhìn mặt Trình Tuyền quen rồi, giờ thấy ngay cả mình tinh trên TV cũng chẳng bằng. Trước kia Nguyễn Thu Thu thỉnh thoảng cũng sẽ mê trai một chút, nhưng bây giờ nhìn bất kỳ loại đàn ông nào đều không có hứng.

Ai bảo lớp da của Trình Tuyền đẹp như vậy chứ.

Nguyễn Thu Thu thuận tay nhéo nhéo cằm anh: "Hôm nay công việc thế nào?"

Trình Tuyền để mặc cô nắn bóp, bỗng nhiên thở một hơi thật dài.

"Không tốt lắm."

Nguyễn Thu Thu: "? Công việc có vấn đề?"

Trình Tuyền: "Món gà hầm nấm trong căn-tin thật sự quá khó nuốt."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Nếu như cô là đầu bếp công ty, chắc phải khóc bù lu bù loa lên mất. Thằng dở hơi này sao càng càng kén ăn thế hả, rõ ràng lúc trước chỉ cần một thùng mì tôm và các loại đồ ăn nhanh là có thể sống sót qua ngày rồi cơ mà, quả nhiên được cô nuôi có khác.

...

Đi ăn chơi phê phởn với bọn Đồ Nam được một lúc thì Nguyễn Thu Thu thấy hơi không thoải mái, miệng chua chua muốn ói, Trình Tuyền liền đưa cô về sớm. Trên đường đi, Nguyễn Thu Thu lười biếng dựa vào vai anh, mơ mơ màng màng.

Dạo này hai người rất ít ở cùng nhau.

Trình Tuyền công việc bẽ bộn, Nguyễn Thu Thu vội vàng học tập, về đến nhà chỉ nói chuyện được một lúc cô đã mệt rã rời, nằm ở trên giường ngáy o o.

Từ lúc mang thai, biểu hiện của Trình Tuyền làm Nguyễn Thu Thu vô cùng lo lắng, liệu có phải anh thật sự không thích trẻ con không. Có ông bố nào lại chuẩn bị kỹ càng thùng giấy cho con chứ, lại còn chọn người tốt nữa chứ!

Nguyễn Thu Thu vắt chân lên đùi Trình Tuyền.

Trình Tuyền nói: "Sao vẫn còn mấy tháng nữa?"

Nguyễn Thu Thu:?

"Thật muốn ăn cơm em làm."

Nguyễn Thu Thu: "... Anh có thể nghĩ chuyện gì hay hơn không hả!" Chuyện này luôn khiến cô hoài nghi mình ở trong mắt Trình Tuyền chính là một đầu bếp cao cấp.

Trình Tuyền: "A, anh lập xong danh sách ứng cử viên rồi."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô im lặng.

Đột nhiên, Nguyễn Thu Thu hỏi: "Anh thật sự không thích trẻ con sao, chỉ vì em nói muốn nên anh mới đồng ý?"

Trình Tuyền nhìn cô một cái, chậm rãi nói: "Đừng nghĩ lung tung."

Nguyễn Thu Thu đang muốn nói tiếp, của nợ trong bụng bỗng nhiên bỗng nhúc nhích. Cơ thể cô cứng đờ, khuôn mặt căng cứng, cả kinh kêu lên: "Đạp rồi đạp rồi! Nhanh nghe!"

Mới đây mặt mũi anh còn tràn đầy không hứng thú, giờ đã cực nhanh đem mặt dán vào bụng Nguyễn Thu Thu làm cô kinh ngạc

vạn phần.

Nhưng mà, anh vừa dí tai vào, bụng cô liền lập tức im lặng.

Kiên trì thêm năm sáu phút, vẫn không hề có động tĩnh gì.

Bầu không khí bắt đầu lúng túng.

Nguyễn Thu Thu cũng bắt đầu hoài nghi, có phải đứa trẻ trong bụng đã có ý nghĩ rồi không, có thể nghe hiểu Trình Tuyền nên mới không muốn giao lưu với anh.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền: "..."

Anh chậm rãi ngồi thẳng người, chậm rãi đặt chân Nguyễn Thu Thu lên ghế sofa, rồi để lại cho cô một bóng lưng.

Nguyễn Thu Thu sửng sờ: "Anh định làm gì?"

Trình Tuyền yếu ớt trả lời: "Liên hệ với người tốt trước."

Tác giả có lời muốn nói:

#mỗi_ngày_đều_nằm_bên_bờ_vực_bị_vứt_bỏ.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 116: Phiên Ngoại 4

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Việc liên hệ người tốt bị Nguyễn Thu Thu vội vàng ngăn cản, mặc dù cô rất hiểu kì khái niệm người tốt trong lòng Trình Tuyền nhưng chuyện như vậy vẫn là không nên hỏi thì hơn.

Hậu quả trực tiếp của việc Trình Tuyền không nghe thấy thai động chính là —— thùng giấy bị đệm thêm hai tầng báo.

Không sai... Thân là một người cha, Trình Tuyền xưa nay chưa bao giờ để ý đến tiểu tiết, không chỉ không đệm khăn vào mà còn kéo đồng báo ở công ty về, vò nát mấy lần rồi dúi dọt đặt vào trong thùng. Nguyễn Thu Thu vịn eo đứng cạnh xem trò vui, nhìn được một lúc thì dở khóc dở cười.

"Lần sau em bé đạp, em sẽ nhanh báo với anh mà, không cần phải làm như vậy đâu."

"Được, nhưng cái thùng này cần nhét thêm báo."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Thôi bỏ đi, cô cũng không khuyên nổi Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu sờ sờ bụng mình, cười híp mắt hỏi: "Nếu là một đứa con gái đáng yêu thì sao, anh nỡ tặng người khác hả?"

Động tác trải báo của Trình Tuyền khựng lại, trầm tư một lát, nói: "Nếu là con gái thì trải thêm một tầng báo nữa."

Nếu như là con trai, hai tầng báo là đủ rồi.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Bố nhà người ta tầm này là bắt đầu lo lắng đặt tên cho con, mua quần áo cho con, Trình Tuyền thì hay rồi, sống chó đến không tưởng, ngày nào cũng chỉ nhớ thương việc ném con cho người khác. Trình Tuyền đã trải báo xong, trịnh trọng cất thùng giấy vào ngăn tủ. Nguyễn Thu Thu nhìn anh làm cả quá trình, đột nhiên cảm thấy, cái thùng này quá nhỏ.

Có khi một ngày đẹp trời nào đó cô đặt luôn hai bố con nhà này vào trong thùng rồi ném xa ngàn dặm không chùng.

Trình Tuyền quay mặt lại, ôm eo Nguyễn Thu Thu một cách vô cùng tự nhiên, cứ như cô và đứa trẻ trong bụng là hai cá thể đơn lẻ, không hề ảnh hưởng đến việc anh thích người này ghét người kia.

Hôm sau.

Nguyễn Thu Thu đi học, cô có thể cảm nhận được rõ ràng cách cư xử của những người khác với mình đã thay đổi. Có người vẫn hữu nghị như cũ, người càng thêm nhiệt tình nhưng cũng có người tinh tế tỏ vẻ tị hiềm.

Trong lúc mọi người nghỉ ngơi, cô nghe thấy một người ngồi phía trước tức giận nói: "Đời tôi ghét nhất là tình nhân, tiểu tam người ta

tốt xấu gì còn muốn thượng vị, còn loại con gái như này, vừa không có tiền đồ vừa không biết liêm sỉ."

"Đúng đấy."

"Ai da, cũng không thể nói vậy, chuyện vợ chồng nhà người ta, đâu ai nói rõ được. Bên cạnh tôi cũng có nhiều người, đa số đều là ai chơi mệnh lấy, có tình nhân thì có tình nhân thôi, xã hội thời nay rất thoáng mà." Một sản phụ trung niên ngồi bên cạnh Nguyễn Thu Thu liếc mắt thương hại nhìn cô.

Hồn Nguyễn Thu Thu bây giờ còn đang bập bồng lên mây, tự hỏi không biết đứa trẻ trong bụng là nam hay nữ, lấy tên gì cho hay ta.

Vừa nghĩ đến vấn đề đặt tên, trong đầu cô tự nhiên lại lòi ra hai chữ Trình Tú to đùng, vút cũng không vút nổi.

Nguyễn Thu Thu vội vàng lắc đầu thật mạnh.

Tuyệt đối không thể đặt là Trình Tú! Đánh chết cũng không!

Cô vốn không đặt lực chú ý vào mấy vấn đề ám chỉ của mấy người bên cạnh. Cũng may, phần lớn người ở đây dù không có thiện ý nhưng cũng có đủ phong độ, không định nói những chuyện riêng tư như vậy trong phòng học. Có người nói chuyển sang đề tài khác, dần dần cũng không ai nhắc lại nữa.

Hôm nay sau khi tiết học kết thúc, huấn luyện viên đứng trước các thai phụ nói: "Nuôi con không phải chuyện của một người, buổi tiếp theo chúng tôi hy vọng có sự tham gia của cha đứa trẻ. Nam giới cũng nên tìm hiểu về phương diện này."

Huấn luyện viên vừa nói xong, lập tức có người thắc mắc: "Con nhà chúng tôi đều sẽ có bảo mẫu chăm sóc, đến cả tôi còn không cần cố sức, nói gì đến chồng tôi?"

Huấn luyện viên là một phụ nữ trung niên khéo léo, nghe vậy, bà hơi mỉm cười nói: "Một mặt là vun đắp mối quan hệ vợ chồng, một mặt là mọi người có thể làm quen với nhau mà không cần tiệc tùng. Chẳng qua chỉ là khóa học ngắn ngủi một tiếng, nếu có thời gian có thể đến, nếu không có thời gian chúng tôi cũng không miễn cưỡng."

Nguyễn Thu Thu ngồi dưới hiên đang vô cùng băn khoăn.

Cô nghĩ rằng việc Trình Tuyền lại đây nghe giảng là vô cùng cần thiết, nhưng Trình Tuyền đâu thể đến được.

Tối nay huấn luyện viên sẽ thống kê số người có thể đến. Dựa theo những khóa trước, ít nhất một nửa số người có thể đến, cũng coi như không uổng cho "Phí nhập môn" cao ngất đó.

Nguyễn Thu Thu quyết định rồi, để cô học xong rồi về nhà dạy cho Trình Tuyền vậy.

Buổi học tiếp theo vào chủ nhật, Nguyễn Thu Thu nằm ì trên giường đến giữa trưa, Trình Tuyền cũng bắt chước nằm ì ra theo, thỉnh thoảng lại sờ sờ bụng. Không biết vì sao, vốn đây phải là một hành động dịu dàng, thế nào lại khiến Nguyễn Thu Thu liên tưởng đến cảnh Trình Tuyền gào khóc thảm thiết chờ đưa chín để mổ xẻ.

Cô rùng mình.

Trình Tuyền: "Lạnh sao?"

Nguyễn Thu Thu rúc vào ổ chăn: "Vẫn ổn."

Trình Tuyền: "... Uống nước ấm không?"

Nguyễn Thu Thu: "... Anh bớt chọc giận em thì bớt được bao việc rồi đấy."

Theo lịch hàng tuần, vốn dĩ bác tài không đi làm vào cuối tuần, Nguyễn Thu Thu quên bém mắt việc này, sắp đến giờ mới nhớ ra gọi điện hỏi xem bác có thời gian không, bác tài ngượng ngùng nói, con bác hôm nay ăn sinh nhật, có lẽ sẽ tới muộn một chút.

Nguyễn Thu Thu không muốn quấy rầy thời gian hạnh phúc hiếm hoi của gia đình bác, sau khi từ chối liền gửi cho bác một lì xì lớn để bác mua quà sinh nhật cho con.

Dù sao cách đây cũng gần, cô gọi xe là qua được rồi.

Trình Tuyền nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, nói: "Anh đưa em qua đó."

"Không cần đâu."

"Anh sợ em chạy."

Nguyễn Thu Thu: "... Em muốn chạy lắm đấy, mà vác cái bụng mỡ này thì đi được quái đâu." Có khi chạy được hai bước ngắn đã thở hồng hộc.

Trình Tuyền bỗng nhiên cảm thấy, anh cũng không phải không thích có thêm một thằng nhãi như đã nghĩ.

Cuối cùng Nguyễn Thu Thu vẫn ngồi xe Trình Tuyền. Nhìn cả hai chiếc xe đều thấy không tiện, nếu để những người khác nhìn thấy không biết sẽ nghĩ như thế nào nữa. Tới gần cổng, Nguyễn Thu Thu

bảo Trình Tuyền dừng xe, mình thì rất tự giác đi xuống, chưa đứng vững đã vội vội vàng vàng đuổi chồng về.

Trình Tuyền âm u nhìn chăm chăm cô, cảm thấy vô cùng nghi ngờ, liệu có phải cô đã bắt đầu có tên trai lơ nào ở bên ngoài không, hay là tình cảm phai nhạt, ghét bỏ anh rồi.

Anh tháo dây an toàn, xuống xe.

Nguyễn Thu Thu: "Anh làm gì thế?"

Giọng Trình Tuyền chậm rãi: "Nhìn xem."

Đang nói, một cặp vợ chồng đi ngang qua, mặt cả hai đều lạnh như tiền, ánh mắt hờ hững, nhìn từ xa còn tưởng rằng sắp ly hôn đến nơi. Nguyễn Thu Thu vội vàng chui vào xe, lại bị Trình Tuyền tóm cổ áo, không cho động đậy, động thái của hai người đã thu hút sự chú ý của đối phương.

Một người trong số đó đích thị là người hôm qua nói bóng nói gió châm chọc Nguyễn Thu Thu.

Ánh mắt cô ta liếc nhìn Trình Tuyền trước tiên, khó nén kinh ngạc và khiếp sợ, sửng sờ vài giây ngẩn ngủ, người đàn ông bên cạnh sắc mặt vốn đã khó coi nay lại càng kém hơn, cứ như mấy củ khoai lang để lâu ngày mốc meo mọc mầm, khiến Nguyễn Thu Thu thấy khó chịu thay.

Nếu Trình Tuyền dám dùng vẻ mặt này để đối diện với cô cả ngày chắc chắn cô sẽ cho anh biết cái gì gọi là thai phụ nổi nóng.

"Cô... Hai người, tiểu Nguyễn?" Ánh mắt cô ta cuối cùng cũng rời khỏi người Trình Tuyền, lại nhìn sang Nguyễn Thu Thu đang định lùi

đi.

Nguyễn Thu Thu ngượng ngùng chào hỏi.

"Trời đất, đây là chồng cô sao?" Về mặt cô ta không dám tin, "Là mình tinh à? Hay là người mẫu?"

"Đều không phải." Nguyễn Thu Thu ho khan một tiếng, đẩy đẩy Trình Tuyền, "Anh đi nhanh đi, khi nào em xong sẽ gọi điện cho."

"Đi đâu? Không phải hôm nay hai người cùng đến để học sao?"

Nhận thấy sự tránh né của Nguyễn Thu Thu, đối phương rõ ràng đã cả nghĩ.

Chồng thừa dịp cô ta mang thai ra ngoài tìm một cô sinh viên trẻ đẹp, cô ta giận mà không dám nói gì, uất nghẹn đầy người mà không có chỗ phát tiết, vừa lúc gặp được quả hồng mềm như Nguyễn Thu Thu. Đứng bên cạnh một cậu trai trẻ đẹp, không hề tức giận trước hành vi của Nguyễn Thu Thu, mà Nguyễn Thu Thu còn không muốn cho cậu ta gặp người khác, vậy nên người này chắc chắn không phải kim chủ bao dưỡng Nguyễn Thu Thu, nào có ai lại đối xử với kim chủ của mình như vậy.

Nhưng hai người lại kề vào nhau không chút kiêng kỵ, cậu ta còn đỡ eo cho Nguyễn Thu Thu, động tác thân mật này tuyệt đối không thể là quan hệ gì khác ngoài nam nữ.

Như vậy ----

Có hai khả năng, một là Nguyễn Thu Thu một chân dẫm hai thuyền, hai là ngầm bao nuôi một trai lơ.

Suy nghĩ của hai vợ chồng nhanh chóng lướt qua, ánh mắt nhìn Nguyễn Thu Thu thâm thúy như nhìn vào bí mật xấu xa nào đó không thể nói ra vậy, khiến Nguyễn Thu Thu to đầu. Đã thế, Trình Tuyền còn hỏi cô: "Hoạt động vợ chồng gì thế, sao em không nói với anh?"

Trong lúc này, Nguyễn Thu Thu không thể nào giải thích rõ được.

"Không phải chuyện gì quan trọng nên anh đến hay không cũng không sao."

Thai phụ đối diện cười như không cười nói: "Huấn luyện viên nói có thể bồi dưỡng tình cảm vợ chồng, còn có thể mở rộng quan hệ nữa."

Trình Tuyền không hứng thú với chuyện mở rộng quan hệ, nhưng việc nâng cao tình cảm vợ chồng đích thị đã chọc đúng chỗ.

Anh nói: "Anh muốn đi."

Nguyễn Thu Thu: "... Hay là anh ở dưới này chờ em đi."

Đôi mắt đen như mực của Trình Tuyền nhìn vào Nguyễn Thu Thu khiến cô biết rằng để anh đứng dưới này chờ là chuyện không thể nào.

Nguyễn Thu Thu thở dài.

"Được rồi."

Hôm nay mọi người đều tới khá sớm, đã có người bắt chuyện với nhau. Rõ ràng chỉ là một buổi học bình thường lại có người ăn mặc rất chỉnh chu, có người mặc cả tây trang. Duy chỉ có Trình Tuyền và

Nguyễn Thu Thu, hai người hai bộ hoodie với chiếc quần rộng thùng thình, một người trong lòng hồ hững không thèm để ý, một người này đến giờ chỉ nghĩ đến việc nhét Trình Tuyền vào chỗ không người nhìn thấy.

Hai người vừa bước vào phòng, ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía bọn họ, cả căn phòng đột nhiên im bật.

Nếu nói Nguyễn Thu Thu mang thai, vẻ đẹp tuyệt thế càng thêm trường thành đã đủ động lòng người thì Trình Tuyền bên cạnh lại là một cỗ sát khí to bự, khiến cả đám phụ nữ nhìn anh không chớp mắt, quên cả lễ nghi giao tiếp cơ bản, cứ ngây ra mà nhìn chăm chăm vào anh.

So với bọn họ, nhóm nam có vẻ khá khó chịu.

Trình Tuyền khẽ cau mày.

"Nhiều người quá." Anh không thích những trường hợp có nhiều người lạ như vậy, "Tại sao không chọn gói 1vs1?"

"1vs1 phí tiền lắm, thỉnh thoảng ra ngoài giao lưu cũng không tệ mà."

Mắt Nguyễn Thu Thu sáng lên: "Bây giờ anh về vẫn còn kịp."

Trình Tuyền lơ đãng đứng chắn trước mặt cô, ngăn trở đủ mọi ánh mắt: "Không cần."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Đôi vợ chồng bọn họ chứ như đất đá trôi, người khác thân thiện bắt chuyện thì một người không muốn nói, một người ngay cả mắt

cũng lười nhìn nói gì là miệng. Hơn nữa cách dăm ba bước, đôi vợ chồng kia lại nói vài câu vô tình cố ý, thoáng chốc, tất cả mọi người đều đinh ninh rằng Trình Tuyền là trai lơ Nguyễn Thu Thu nuôi ở ngoài.

Nguyễn Thu Thu vẫn không hề hay biết suy đoán của mọi người, thật ra cũng có vài thai phụ không có chồng lảng lạng đến bên cạnh Nguyễn Thu Thu, hâm mộ ngắm Trình Tuyền vài lần, khẽ giọng hỏi: "Còn hàng không? Giá tốt không?"

Nguyễn Thu Thu vẫn không hiểu ra sao: "??? Hàng gì?"

Sao cô bắt đầu không nghe hiểu đề tài của bọn họ rồi thế?

Đối với hành vi không lễ phép như mang trai lơ mình nuôi đến trường hợp như vậy, có người khinh thường, có người không nói gì vì chưa rõ tình huống, thế là bất tri bất giác hai người gần như bị cách ly, Nguyễn Thu Thu thấy tự tại hơn nhiều.

Trình Tuyền câu được câu không nghịch tóc cô, không hề để ý đến cái nhìn của người khác, thỉnh thoảng có người đến gần, anh cũng chỉ hờ hững liếc mắt một cái, sau đó tiếp tục giả vờ cầm điếu.

Vợ chồng hai người hoàn toàn bị lãng quên trong góc, tách biệt với thế gian.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, có khi lớp học hôm nay kết thúc cô phải đổi sang lớp mới mất.

Đúng lúc này, Nguyễn Thu Thu chợt được một từ ngữ vô cùng quan trọng và quen thuộc. Cô tập trung nghe ngóng, cô nghe thấy tiếng hâm mộ trầm trồ của bọn họ, trong đó có một người có chồng là nhân viên cấp cao của Gia Trừng, lát nữa sẽ đến.

Lòng Nguyễn Thu Thu căng thẳng.

Xong rồi, xong rồi, tuy nói ảnh chụp của Trình Tuyền không được lưu truyền bên ngoài nhưng mấy nhân viên cấp cao hầu hết đều đã từng gặp anh.

Cô đang muốn kéo Trình Tuyền ra ngoài, lại thấy một cặp vợ chồng bước vào cửa, thai phụ lòng tràn ngập kiêu ngạo nắm tay chồng, tình cảm hai người thoát nhìn không tẻ lắm, người chồng lúc đỡ cô động tác rất cẩn thận.

Nguyễn Thu Thu đang kéo Trình Tuyền ra khỏi thì lại bị thai phụ lúc nãy gặp được dưới lầu gọi lại.

"Hai người đi đâu vậy, sắp bắt đầu rồi đấy."

Sau đó, bọn họ liền thấy nhân viên cấp cao của Gia Trừng mới vừa rồi còn rất thành thạo, tiến lùi đúng lúc giờ lại mất chữ a mồm chữ O nhìn hai người. Mãi sau mới căng thẳng chào hỏi, lời vừa nói ra đã khiến người khác sửng sò, chôn chân tại chỗ.

"Chủ tịch, phu nhân, hai người cũng ở đây?"

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 117: Phiên Ngoại 5

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Nguyễn Thu Thu tuyệt vọng nói: "Em sai rồi, đáng ra lúc đầu em không nên chọn lớp học nhiều người thế này, nếu không đã không xuất hiện tình cảnh xấu hổ, đã không lòi đuôi, không để người khác biết chuyện em mang thai."

Ngồi ghé bên, Trình Tuyền vô cùng bình tĩnh cầm mô hình em bé mềm mại, hết xoa bụng lại xoa tay, hoàn toàn ngó lơ những ánh mắt lén lút của người khác.

Nguyễn Thu Thu giật giật tay áo anh, thì thầm: "Anh nói xem, liệu ngày mai cả công ty có biết chuyện em mang thai không?"

Trình Tuyền: "Dạy em một cách."

Nguyễn Thu Thu: "Cách gì?"

"Dùng cách đuổi việc để uy hiếp không cho anh ta nói ra."

Cô giương mắt, hai người bốn mắt nhìn nhau, mặt Nguyễn Thu Thu không đổi sắc, Trình Tuyền vẫn không quên bóp chân cho cô.

"... Anh nghiêm túc chứ?"

"Đùa thôi."

Huấn luyện viên nghiêm túc dạy mọi người cách xử lý khi trẻ con bị ghen, nên lấy vật lạ ra như thế nào. Dựa theo hướng dẫn của huấn luyện viên, Nguyễn Thu Thu đặt mô hình lên đầu gối, dùng lực nhỏ vỗ vào lưng đứa trẻ.

Trình Tuyền xem vô cùng nhập tâm.

Đến lúc đến lượt nhóm nam, Trình Tuyền tiếp nhận đứa trẻ một cánh thuần thực, đặt lên đầu gối mình.

Vỗ nhẹ.

"Bụp", đầu của em bé rơi thẳng xuống đất, lăn lông lốc thật xa. Vài thai phụ hoảng sợ thét chói tai, Nguyễn Thu Thu cũng sợ hết hồn, vừa vội vã nói xin lỗi vừa chạy đến nhặt đầu đứa trẻ lên.

Khung cảnh thật đẫm máu, thảm thiết đến nỗi Nguyễn Thu Thu cảm nhận được đứa trẻ trong bụng mình đang ra sức đá đánh, cố gắng thoát khỏi cái lồng giam xấu xa này.

Nguyễn Thu Thu trừng mắt với Trình Tuyền.

"Vỗ mạnh vậy, anh định vỗ chết con à?"

Trình Tuyền: "Định."

Nguyễn Thu Thu:?

Tiết học chưa đến một giờ lại làm Nguyễn Thu Thu cảm giác như đã nghìn thu. Sau khi kết thúc, không đợi những người khác rút về

tiến lên nói chuyện, Nguyễn Thu Thu liền kéo Trình Tuyền chuồn đi.

Trình Tuyền chạy theo sau cô, nói: "Đổi giáo viên đi."

"Em biết." Nguyễn Thu Thu lẩm bẩm. Là do ban đầu không nghĩ kỹ, cứ nghĩ không cần thoát ly quần thể, xã giao thông thường vẫn được, lại không nghĩ rằng, cô không có một thân phận bình thường, những người khác tiếp xúc với cô đều phải cân nhắc đắn đo.

Mỗi ngày đi làm cần cù chăm chỉ, về nhà, bọn họ sống trong một căn hộ bình thường của những người bình thường, nên mua đồ thì đi mua, đi siêu thị cũng không cố tình tiêu quá nhiều tiền. Số tiền ghi trên thẻ ngân hàng đối với Nguyễn Thu Thu cũng chỉ là một con số, cô tiêu cả đời cũng không tiêu không hết số lẻ trong đó.

Nghĩ vậy, Nguyễn Thu Thu ủ rũ cụp đuôi.

Thời gian mang thai, cô vẫn luôn rất miễn cảm, suy nghĩ miên man mãi. Cô gục đầu xuống, chán nản ngồi trên ghế sau.

"Có phải em làm anh mất mặt rồi không?" Tuy rằng nhân viên kia ngoài mặt thì cung kính nhưng ai biết sau lưng lại như thế nào.

Trình Tuyền đang ngồi trên ghế lái, chuẩn bị khởi động xe, nghe giọng Nguyễn Thu Thu ỉu xìu, anh một tay đặt trên tay lái, quay người lại, nhìn Nguyễn Thu Thu.

Anh chậm rãi nói: "Lại đây."

Nguyễn Thu Thu hơi sửng sốt nhưng vẫn ngoan ngoãn đến trước mặt Trình Tuyền.

Chuồn chuồn lướt nước, anh hôn nhẹ lên môi Nguyễn Thu Thu.

Lần này không kịp chuẩn bị, Nguyễn Thu Thu khẽ a một tiếng, mặt chín như gấc.

Trình Tuyền hỏi: "Vẫn còn cả nghĩ ư?"

Giọng anh rất nhẹ.

"Đây chẳng qua chỉ là một chuyện cỏn con, đừng tự trách lung tung."

...

Ngay sau buổi học, Nguyễn Thu Thu ngưng hẳn mọi kế hoạch huấn luyện trong ban đó, Trình Tuyền sắp xếp cho cô một khóa học 1vs1, đến thẳng nhà để dạy. Nguyễn Thu Thu thấy đúng là thế này thư thả nhẹ nhàng hơn nhiều, quả thật không thể hòa nhập thì không cần quá cố, lần này cô chưa rồi, không bao giờ tham gia bất kỳ hoạt động đông người nào nữa.

Tiệc tùng, phượt, xã giao, cũng đã có đủ bạn bè chơi với cô rồi.

Bất ngờ là, nhân viên kia không cần bọn họ dặn dò cũng giữ kín như bưng, Nguyễn Thu Thu đã chuẩn bị cho việc chuyện của cô truyền khắp công ty cuối cùng lại không xảy ra. Trong công ty cũng có vài lời đồn là cô có thai nhưng không ai đứng ra chứng thực, đến nay vẫn là một điều bí ẩn.

Bụng vợ Cố Du lớn hơn Nguyễn Thu Thu nhiều, nghe nói là song thai, Nguyễn Thu Thu vừa hâm mộ lại vừa sợ hãi.

Tưởng tượng đến cái bụng mông manh của mình phải chống tận hai đứa, Nguyễn Thu Thu không nhịn nổi nghĩ xa xăm, tình cờ nghe

thấy tiếng khinh khí cầu nổ bùng đoàng trên TV, buổi tối đi ngủ cũng mơ thấy bụng mình ngày càng phình ra, như sắp nổ banh.

Mấy người có kinh nghiệm nhìn bụng cô đều nói là con gái. Nguyễn Thu Thu không hiểu tại sao người ta chỉ cần nhìn đồng hồ trên bụng là ra được đực hay cái, nhưng nghe những người khác nói như vậy, trong lòng Nguyễn Thu Thu cũng hơi chờ mong, hy vọng có thể sinh ra một cô bé đáng yêu.

Nhỡ may sinh con trai lại giống Trình Tuyền, một lớn một bé sáng sủa trưa sủa tối sủa, thế chẳng phải tức chết cô sao.

Vẫn là con gái tốt hơn, hai người bọn họ cùng chiều, chắc chắn Trình Tuyền sẽ có kiên nhẫn với con gái hơn. Nguyễn Thu Thu đã tưởng tượng ra được cảnh Trình Tuyền dịu dàng nhìn con gái, xoa xoa khuôn mặt bầu bĩnh, khung cảnh hai người vui vẻ chơi đùa với nhau.

Nghĩ vậy, cả năm mơ cũng mơ thấy một cô bé đáng yêu, mở tôi mắt to đen nhánh, bập bẹ ngây ngô, trái tim Nguyễn Thu Thu tan chảy.

Sáng sớm, Nguyễn Thu Thu dựa vào lòng Trình Tuyền, ôm bụng, lười biếng nói: "Qua một thời gian nữa đi mua quần áo cho con đi, mua nhiều quần áo hồng nhạt vào."

Quần áo màu gì với Trình Tuyền cũng như nhau, chính anh còn không thèm để ý nói gì là trẻ con.

Chỉ cần không cô đơn, đáp ứng nhu cầu ăn mặc cơ bản nhất là đủ rồi.

Trình Tuyền nói.

Nguyễn Thu Thu: "Anh nghĩ được tên gì hay chưa?"

Trình Tuyền ngáp ngủ dụi dụi mắt, giọng mũi đặc sệt: "Hả? Tên là cái gì?"

"... Hai tháng nữa là sinh rồi! Anh để tâm chút đi!" Nguyễn Thu Thu ra vẻ muốn cần tay anh, "Cũng may em đã chuẩn bị xong, chọn ra rất nhiều tên, đến lúc đó nếu anh không nghĩ ra được, chúng ta lựa một cái."

Trình Tuyền: "Đặt là Trình Tú đi."

Nguyễn Thu Thu trợn mắt nhìn anh.

"Nằm mơ đi."

Tiếp đó, Nguyễn Thu Thu ra sức tẩy não anh, Trình Tuyền trầm tư, cảm thấy có một cô con gái cũng rất không tồi, tốt hơn con trai nhiều. Cuối cùng anh cũng không xoắn quýt vấn đề nên lót bao nhiêu tầng báo vào hộp giấy trong tủ, nếu là con gái, chắc sẽ không dùng đến.

Về vấn đề đặt tên, tận đến lúc sinh vẫn chưa được quyết định.

Nguyễn Thu Thu bị giày vò thành ra tính tình ngày càng khó chịu, hơn nữa bụng càng ngày càng lớn, nặng trĩu mệt mỏi, khắp người không chỗ nào thoải mái, ăn không vào, ngủ không ngon. Những thứ này đã quá sức chịu đựng của Nguyễn Thu Thu khiến cô ngày nào cũng trong trạng thái nổ tung.

Ngay cả việc vẽ tranh cho lão Ngụ cũng không làm dịu bớt tâm trạng nóng nảy của cô. Lúc cô bực mình lên có khi một ngày phải vẽ

được mấy chục bức, còn vẽ gì thì không ai biết, cả cô cũng không biết cơ, chỉ muốn vứt cơ thể ra ngoài không gian.

Cô bỗng dưng cảm thấy trên người không bị thừa ra mấy cân thịt là chuyện vô cùng hạnh phúc.

Trình Tuyền thấy cô vậy cũng thương nhưng thôi kệ vì chẳng làm được gì.

Anh nghĩ, sau khi sinh xong đứa này thì nhất định phải đi thắt ống dẫn tinh, không bao giờ sinh thêm nữa, một đứa thế này đã đủ rồi.

Ngàn mong vạn đợi, cuối cùng cũng đến ngày dự sinh. Nguyễn Thu Thu bóc lịch từng ngày mà rưng rưng nước mắt, cứ như tù nhân đi tù mười năm đến ngày phóng thích, cô cũng muốn dỡ tán hàng này xuống lắm rồi, sau đó sẽ được bung lụa.

Nguyễn Thu Thu chưa bao giờ mong được đến bệnh viện như bây giờ.

Mấy bảo mẫu và chuyên gia dinh dưỡng chăm sóc cô rất tỉ mỉ, Nguyễn Thu Thu không phải phiền lo bất kỳ chuyện gì. Nhớ đời trước khi còn chưa lớn, thuở đó mẹ rất dịu dàng với cô, thỉnh thoảng sẽ nhắc tới lúc còn mang thai, vắc bụng đi nấu cơm giặt đồ, trước khi đau đẻ vẫn còn đang hầm canh.

Nghĩ vậy, Nguyễn Thu Thu không nhịn được che lại cái bụng tròn trịa.

Cô bỗng thấy mình không còn oán trách mẹ nữa. Bà ấy cũng từng chịu cơn đau đẻ đứt từng khúc ruột, cũng đã từng là một người vợ một người mẹ tốt, lúc nhỏ, tình yêu với cô là thật.

Không phải tất cả tình cảm trên thế giới đều có thể khái quát bằng yêu và không yêu.

Nguyễn Thu Thu nhắm mắt, dịu dàng vuốt ve bụng.

Cô sẽ nỗ lực để trở thành một người mẹ tốt.

Đúng lúc này, bụng đột nhiên co rút đau đớn, việc này đã trải qua mấy lần rồi nên Nguyễn Thu Thu không hề hoảng loạn, cho dù đã đau đến mức mặt mũi trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trình Tuyền vừa mới tắm xong, đang lau tóc, thấy Nguyễn Thu Thu đau đớn chống mép giường.

"Sao thế? Bụng đau?"

"Không sao, không sao, chắc là lại đau một lúc thôi..." Nguyễn Thu Thu miễn cưỡng xoa xoa tay.

Còn một hai tuần nữa mới đến ngày sinh dự tính, chắc lần này cũng như mấy lần trước thôi.

Cơn đau đến một cách dữ dội, Nguyễn Thu Thu bị tra tấn đến mức thở hổn hển không ra hơi, cảm giác như thân dưới bị xé toạc, lại như bị một cây búa nện thật mạnh vào bụng. Cô siết chặt ga giường, mồ hôi chảy ướt đầm cả áo ngủ.

"Không được, không được..."

Nguyễn Thu Thu nức nở: "Hình như, hình như sắp sinh thật rồi."

Trình Tuyền:!

Bị kéo đến bệnh viện, Nguyễn Thu Thu nằm bệt trên giường, đau đến mức không nói lên lời, thở phì phò như sắp chết. Bác sĩ kiểm tra một lúc rồi lắc đầu nói: "Chờ thêm một lúc nữa."

Một lúc này là hai tiếng.

Nguyễn Thu Thu không nhin được bắt đầu khóc. Cô không khổng chế được bản thân nữa, trong lòng chỉ còn lại sợ hãi và tủi thân. Chưa sinh đã đau thế này, lúc sinh còn đau thế nào nữa.

Trình Tuyền đứng bên giường, thành thật an ủi cô hết câu này đến câu khác, không quên đút thêm ít đồ ăn cho cô, sợ lát nữa không có sức rặn.

Nguyễn Thu Thu cắn răng ăn hết đồ ăn Trình Tuyền đút.

Đang ăn ăn, cô đột nhiên quay ngoắt sang cắn ngón tay Trình Tuyền, đau lắm nhưng không dám dùng sức, sợ cắn nát ngón tay anh, chỉ để lại một dấu răng nhàn nhạt. Nguyễn Thu Thu vừa khóc vừa thút thít nói: "Đau quá, em không bao giờ sinh con nữa đâu..."

Chưa bao giờ thấy Nguyễn Thu Thu khổ sở như thế, người từ trước đến nay luôn trấn định - Trình Tuyền trầm mặc, đưa ngón tay vào miệng cô.

"Cắn mấy cái là có sức."

Nguyễn Thu Thu khóc càng dữ dội hơn, nước mắt lăn xuống thấm ướt bàn tay anh: "Em tiếc hu hu hu..."

Lại là một cơn đau nữa, mãi mới nhận được thông báo vào phòng, lúc này cô muốn sinh lắm rồi, đầu óc cứ lơ mơ lơ mơ. Trình Tuyền bị "mời" ra ngoài, hiện đang đứng trước cửa phòng sinh,

nghe rất rõ tiếng hộ sinh động viên và tiếng kêu đau đớn của Nguyễn Thu Thu bên trong.

Lúc Đồ Nam biết chuyện chạy đến thì đã thấy anh đứng trên hành lang, mặt không đổi sắc.

Nguyễn Thu Thu vẫn còn đang vật lộn trong phòng sinh, tiếng hét thảm thiết làm người ta sởn cả gai óc.

Đồ Nam thật sự quá phục Trình Tuyền, vào lúc này mà vẫn ung dung bình tĩnh chờ thông báo, quả không hổ là boss. Cậu đưa cho Trình Tuyền một chai nước, bảo anh uống cho đỡ khát.

Trình Tuyền đỡ dẫn vươn tay chộp chai nước.

Bấy giờ Đồ Nam mới thấy, chai nước đang lắc lư.

Thì ra -----

Trình Tuyền đã căng thẳng đến mức tay chân run lẩy bẩy rồi.

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 118: Phiên Ngoại 6

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Đồ Nam dè dặt nói: "Cái đó... Đại boss, anh đừng căng thẳng quá, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu."

Kể từ khi quen biết Trình Tuyền đến nay, đây là lần đầu tiên Đồ Nam phải khuyên anh, đừng nói là Trình Tuyền ngay cả cậu cũng thấy không xuôi tai. Loại cảm xúc như căng thẳng này có thể móc nối với Trình Tuyền sao? Đùa chắc!

Mặt Trình Tuyền vô cảm.

"Tôi không căng thẳng."

Nói thì nói như vậy nhưng chai nước khoáng trong tay anh sắp bị bóp nát rồi kìa.

Đồ Nam nghĩ, mười mấy năm rồi mãi mới có một cái cớ để cười nhạo Trình Tuyền, nhưng cái lý do này lại quá mức kiêu hãnh khiến cậu hâm mộ không thôi. Không biết đến lúc nào anh mới được làm bố đây, chỉ là trước mắt phải kết hôn được cái đã mới tiến hành bước tiếp theo được.

Bọn họ đứng đợi trên hành lang.

...

Bây giờ Nguyễn Thu Thu mới hiểu tại sao người ta lại bảo phụ nữ sinh con như dạo qua Quỷ Môn Quan.

Cho dù bây giờ thời đại công nghệ kỹ thuật phát triển đi nữa cũng không thể xóa hết hoàn toàn mọi đau đớn và di chứng. Trước đó cô cũng đã xem xét hình thức để không đau và sinh con trong nước*, đáng tiếc một cái là dị ứng thuốc, một cái là vấn đề cơ thể, cuối cùng đều bị bác sĩ bác bỏ. Nếu không phải sợ đẻ mổ có nhiều di chứng, Nguyễn Thu Thu tình nguyện lựa chọn kết thúc bằng một dao.

*Đẻ không đau: là phương pháp gây tê ngoài màng cứng. Bác sĩ Gây mê hồi sức sẽ đặt một ống thông rất nhỏ vào khoang ngoài màng cứng ở cột sống lưng. Ống thông này sau đó được dán cố định bằng băng keo dọc theo lưng về phía vai của sản phụ. Thuốc gây tê sẽ được truyền liên tục qua ống thông này để ngăn chặn sự dẫn truyền thần kinh, ngăn chặn cơn đau trong quá trình chuyển dạ.

*Sinh con trong nước: sản phụ sẽ ngâm trong 1 bồn nước ấm, nhiệt độ luôn được giữ ở 37°C và nước lưu thông trong suốt quá trình sinh đẻ.

Cô đã mệt lả đầu đầy mồ hôi, y tá vẫn hô cô mạnh nữa lên, mạnh nữa lên.

Cô thực sự đã dùng hết sức bình sinh rồi, mỗi một đầu ngón chân đều đang dùng sức, dùng sức đến mức sắp rút gân rồi.

Rốt cuộc Nguyễn Thu Thu cũng nghe thấy tiếng reo vui mừng của y tá: "Ra rồi ra rồi! Cố thêm tí nữa nào!"

Không quá mấy giây, giống như vừa vút được thùng hàng mấy tấn lên boong thuyền, Nguyễn Thu Thu kiệt sức ngã vào giường, nghe tiếng chúc mừng của mọi người.

Một lúc trước vị trí bào thai bị lệch, Nguyễn Thu Thu còn sợ chân đứa bé lòi ra trước, may thay tất cả thuận lợi. Cô nằm bệt trên giường, mệt đến mức hai mắt díp lại, chỉ muốn ngủ một giấc ngon lành.

Nhưng vào lúc này, Nguyễn Thu Thu còn một vấn đề quan trọng hơn.

Cô cố mở mắt, thều thào: "Là... Là con gái ư..."

"Là một hoàng tử! Chúc mừng cô!"

Hoàng.... Hoàng tử?

Con trai?

Cầu nam nhân tương lai?

"..." Như bị một tia sét bổ thẳng vào đầu, Nguyễn Thu Thu lệ rơi đầy mặt.

Bên cạnh vang lên tiếng cười thiện chí của mấy cô y tá: "Nhìn xem, mẹ con mừng phát khóc rồi kìa!"

Mới được làm cha, vốn nên chạy đến xem con trước, Trình Tuyền lại chạy thẳng đến giường bệnh của Nguyễn Thu Thu. Cô suýt nữa thì ngủ mất trong hốt hoảng, lại chạm phải bàn tay lạnh lẽo của Trình Tuyền, không khỏi run lên.

Tay Trình Tuyền sao lại lạnh như kem que thế này. Nguyễn Thu Thu cố hết sức nhắc mí mắt lên, trong tầm mắt mờ hồ cô chỉ thấy Trình Tuyền đang nhìn cô, sắc mặt trắng bệch, hốc mắt đỏ hoe.

Dần dần thấy rõ gương mặt trước mặt, Nguyễn Thu Thu vừa đau lòng lại vừa buồn cười. Trình Tuyền phản ứng cực nhanh, rướn người lên trước để tay Nguyễn Thu Thu có thể chạm tới mặt anh.

Lòng bàn tay cô ướt đẫm, mồ hôi nhễ nhại chạm vào mặt Trình Tuyền.

Ngay cả giọng cũng lí nhí khó có thể nghe rõ: "Anh làm cha rồi, không được khóc..."

Cô chỉ thấy Trình Tuyền khóc hai lần, cả hai lần đều vì cô.

Trình Tuyền nắm chặt tay cô thả thõ: "Có phải rất đau không?... Có khát không? Có cảm thấy khó chịu ở đâu không? Đừng sợ, các bác sĩ đều đang ở đây, nhất định sẽ giúp em hồi phục lại như trước."

Nói chưa dứt lời, Nguyễn Thu Thu đã nghẹn ngào, nước mắt chực trào.

"Là con trai..."

Trình Tuyền sững sờ.

Tuy anh hi vọng là con gái hơn, nhưng lúc này Nguyễn Thu Thu vẫn quan trọng nhất: "Không thích con trai ư?"

"Không phải... Em đã mua rất nhiều quần áo hồng..." Còn cả kẹp tóc, nơ bướm rồi cả các loại váy nữa, đủ cho con mặc đến lúc học xong nhà trẻ.

Trai hay gái cũng như nhau, chỉ có điều đã chuẩn bị sẵn sàng kĩ lưỡng, tưởng là một cô công chúa, nào ngờ chui ra lại ngược lại. Nhất thời Nguyễn Thu Thu không kịp thích ứng.

Trình Tuyền nghiêm túc: "Thùng giấy đã chuẩn bị sẵn sàng rồi."

Anh vừa nói hết câu, Nguyễn Thu Thu suýt đội mồ sống dậy.

Cô vẫn cho rằng Trình Tuyền chỉ nói vậy thôi, ai ngờ anh thật sự định vứt con cho người khác! Nguyễn Thu Thu vội vàng nói: "Không được không được!"

Trình Tuyền xoa xoa đầu cô, chậm rãi nói: "Đùa thôi."

"...."

Nếu lúc này không phải ngay cả sức trừng mắt cô cũng không có, cô nhất định phải tấn chết thẳng chó này.

Nói được vài Nguyễn Thu Thu đã mệt thở không ra hơi, nếu không có bác sĩ đến nhắc nhở Trình Tuyền sản phụ cần phải yên tĩnh nghỉ ngơi, có khi ông bố này còn quên luôn mình có một thằng con mới chào đời.

Bọn Đồ Nam vây quanh đứa trẻ quan sát, nguyên một đám mặt mày rạng rỡ, không đợi Trình Tuyền đồng ý đã bắt đầu tự xưng bố nuôi, còn sắp cãi nhau vì chuyện ai nhất ai nhì.

Trình Tuyền đi đến, tỉ mỉ quan sát đứa trẻ trước mặt.

Đồ Nam cảm khái ca ngợi: "Quả nhiên là người đã làm bố, mấy người thấy đại boss chừng chắc cỡ nào chưa, ánh mắt dịu dàng cỡ nào chưa."

Vừa dứt lời, Trình Tuyền nhú mày: "Có phải ôm sai rồi không, sao lại xấu thế này, còn xấu hơn cả mô hình 3D giá rẻ."

Những người còn lại: "..."

Loại bố như thế này, vứt đi cho khỏe người.

Em bé nhăn nheo đang ngủ rất ngoan, không nghe được lời đánh giá của cha ruột với bé. Trình Tuyền tỉ mỉ nhìn thêm một lúc, ừm vừa mắt hơn một tí rồi đấy, không đến mức khiến anh chỉ nghĩ đến việc chạy về lấy thùng giấy đã cất kỹ từ lâu.

Lúc này, đứa bé mới vừa rồi còn yên lặng đột nhiên hự hự vài tiếng, khóc rống lên dưới ánh mắt sấm soi của Trình Tuyền, tiếng khóc vang trời.

Trình Tuyền: "..."

Có lẽ người tốt mới là chôn vùi của nó.

*

Nguyễn Thu Thu ngủ được một giấc, tinh thần tốt lên không ít.

Cô nằm trên giường chờ y tá bế thằng bé tới. Thằng bé vừa khóc nháo một lúc xong, giờ đang ngủ ngon lành. Nguyễn Thu Thu thấy thật thú vị, nhìn không nổi sờ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé. Đang ngủ mơ, cậu bé rầm rì vài tiếng, tay khua khua.

Mấy người vây quanh cũng cười hờn hờ theo.

Nguyễn Thu Thu liếc xéo Trình Tuyền: "Không định đưa nó cho người tốt nữa à?"

Trình Tuyền bình tĩnh: "Có thể cân nhắc."

"Người tốt cái gì cơ?" Phó Tử Trùng hỏi.

"Ban đầu anh nhà cậu không cần con, đợi sinh ra rồi vứt cho người tốt, anh ấy còn đang đắn đo chọn một trong ba ứng viên đấy." Nhớ đến chuyện này, Nguyễn Thu Thu cũng thấy buồn cười.

Suy nghĩ của đám người lập tức chạy trật.

Đồ Nam vỗ ngực: "Chắc chắn có em, không cần hỏi đâu. Không sao, thân là cha nuôi em tuyệt đối sẵn lòng hi sinh thời gian chăm sóc thằng bé."

Nguyễn Thu Thu trầm mặc: "..."

Đồ Nam nóng nảy: "Chị dâu, chị không đúng rồi, không phải chị đang nghi ngờ năng lực của em đấy chứ? Năng lực của em còn gì phải bàn cãi? Đại boss anh nói xem có phải không, em đã theo anh mấy chục năm nay rồi, chẳng lẽ anh còn không tin em?"

Bằng sự hiểu biết của Nguyễn Thu Thu về Trình Tuyền và Đồ Nam, trong đám người được chọn ai cũng có khả năng, nhưng chắc chắn không có Đồ Nam.

Đồ Nam chắc chắn chưa kịp gửi xe đã bị loại rồi.

Về mặt cậu trên bờ vực sụp đổ, ảm đạm nói: "Không phải... Thực sự không có em đó chứ?"

Mặt Trình Tuyền không cảm xúc, chỉ liếc mắt nhìn cậu.

Đồ Nam bật khóc thành tiếng: "Trời xanh ơi! Đất mẹ ơi! Thanh xuân của tôi sao lại lãng phí trên người một tên tra nam thế này!"

Nếu Ôn Thiện không giẫm cậu một cái, có khi Đồ Nam thật sự có thể rặn ra vài giọt nước mắt cá sấu, ngay cả Nguyễn Thu Thu cũng không nhìn nổi nữa.

Phó Tử Trùng kiêu ngạo tự đắc: "Không cần phải nói nữa chắc chắn có em. Đồ Nam cậu tự hỏi lại mình đi, tại sao cậu không thể tiến vào danh sách, có đối tượng lại ghê gớm quá cơ. Đại boss, anh nói đúng không?"

Trình Tuyền nhìn cậu bằng ánh mắt hết như lúc nhìn Đồ Nam.

Phó Tử Trùng: "Vậy hẳn là... Có em?"

Trình Tuyền: "..."

Ba tên đàn ông ôm đầu khóc toáng lên, kêu gào thanh xuân của mình bị vứt cho chó ăn rồi. Mặt mũi bọn họ tràn đầy ba chữ không cam tâm, một hai phải đòi Trình Tuyền nói rõ cuộc anh lựa chọn ai. Tiếng cãi nhau ồn ào của bọn họ đánh thức cậu bé, làm nó lại khóc hu hu lên.

Con mắt lạnh buốt hình viên đạn của Trình Tuyền rơi vào người ba bọn họ.

Đồ Nam, Phó Tử Trùng và Tiêu Phiền vô cùng ăn ý ngượng ngùng cười.

"Coi như bọn em chưa nói gì đi. Ha ha. Ha."

Nguyễn Thu Thu nằm ở bệnh viện nghỉ ngơi mấy ngày, sau khi xác định cơ thể không có vấn đề gì thì về nhà. Vẫn là ở nhà để chịu hơn, ngay cả chất lượng giấc ngủ cũng được nâng cao không ít, Nguyễn Thu Thu ngủ say như chết.

Ngày đầu tiên cô về nhà, tất cả mọi người xách theo các loại thực phẩm dinh dưỡng đến thăm. Ngăn tủ vốn đã đầy không nhét nổi nên giờ chúng nó đang chất thành núi trong một xó ở phòng khách. Đã thuê một bảo mẫu kinh nghiệm phong phú chăm sóc thằng bé nên Nguyễn Thu Thu không đến mức sút đầu mẻ trán, ngủ đủ giấc, sữa cũng không thiếu.

Vừa sinh con, ngực cô đầy đặn hơn bình thường nhiều, ngay cả cup cũng tăng lên nhưng Nguyễn Thu Thu không hề cảm thấy vui vẻ. Vốn đã hơi mập, bộ ngực lớn lại khiến cô thêm bẽ xề, trong lòng cô lúc này đang khắc sâu suy nghĩ nhất định phải giảm béo.

So với cô, Trình Tuyền ngoài miệng thì đồng ý, lại tìm đủ các loại lý do để yên lặng xem Nguyễn Thu Thu cho con bú, hai mắt không chớp một cái nào.

Nguyễn Thu Thu trừng mắt liếc anh, kéo áo xuống, che khuất cảnh xuân tươi đẹp.

"Anh còn chưa đặt tên cho con đâu, ý là muốn để em quyết định à?"

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Anh cảm thấy Trình Tú rất hay."

Nguyễn Thu Thu cười lạnh, vẫn không quên nhẹ nhàng đưa thằng bé: "Tốt nhất anh đừng để cho em nghe thấy lần hai."

Thu được thể uy hiếp, Trình Tuyền im lặng.

Đưa bé cực kì ngoan, ban đêm nằm yên trên giường, ban ngày cũng ít khi khóc quấy, đùa một tí là cười khanh khách, càng nhìn càng thấy đáng yêu, mọi người đều vô cùng yêu quý bé. Ban ngày

có bảo mẫu trong nhà chăm sóc, ban đêm có Nguyễn Thu Thu trong coi là ổn, trên cơ bản cũng không tốn nhiều sức.

Đưa bé ngủ say như mọi ngày, Nguyễn Thu Thu nằm trên giường dần chìm vào giấc ngủ.

Trình Tuyền nằm sau lưng cô, cánh tay chậm rãi vòng qua ôm vòng eo mềm mại của cô, sờ lên cái bụng mềm mềm, cảm giác vô cùng tốt. Bàn tay anh chậm rãi trượt lên, môi tiến đến vòng cổ của Nguyễn Thu Thu. Trên người Nguyễn Thu Thu mang theo một mùi sữa thơm không nói lên lời, làn da cô trắng trắng mềm mềm, nom còn tốt hơn cả lúc sinh. Có lẽ là bởi vì đã làm mẹ, trông cô dịu dàng hơn nhiều, lại thêm đã lâu không thân mật cùng Trình Tuyền, cô không tự chủ được động tình, phát ra tiếng thở dốc trầm thấp.

Ngửi ngửi mùi sữa thơm, yết hầu Trình Tuyền nhấp nhô, giọng khàn đi: "Có thể chứ?"

Hai má Nguyễn Thu Thu đỏ bừng, vành tai nhỏ nhắn cũng đỏ rực, càng thêm đáng yêu.

"Có thể..."

Không đợi cô nói hết lời, anh xoay người đè cô xuống giường, tìm tòi khắp nơi.

Đúng lúc này, đứa bé vốn đang ngủ say bỗng nhiên hự hự, khóc oe oe. Tiếng khóc của bé trong đêm yên tĩnh vô cùng to rõ, Trình Tuyền còn muốn hôn Nguyễn Thu Thu tiếp lại bị cô dí tay vào mắt đẩy ra.

Cô tỉnh táo hơn nửa, sắc mặt còn hơi ửng hồng, kéo lại quần áo, cài lại cúc áo, đẩy Trình Tuyền ra, xuống giường ôm con nhẹ nhàng

đúng đưa.

Nguyễn Thu Thu rất kiên nhẫn, vừa dỗ vừa khẽ ngâm nga bài hát. Đứa bé ồn ào khóc vài tiếng rồi dừng lại, miệng nhỏ hơi hé ra, ngủ thiếp đi. Khóe mắt bé vẫn còn vương nước mắt khiến bé càng thêm tội nghiệp làm người thương xót.

Trình Tuyền ôm lấy thằng bé đặt vào nôi.

Anh trịnh trọng hỏi: "Có thể tiếp tục không?"

Mặt Nguyễn Thu Thu lại đỏ lên: "Loại chuyện này đừng nên hỏi thẳng thế!"

Được ngầm đồng ý, Trình Tuyền kéo cô lại tiếp tục hôn, hai người hôn lấy hôn để rồi lại lăn trên giường. Đang lúc bầu không khí nhiệt liệt, quần áo Nguyễn Thu Thu đã sắp bị cởi sạch, đứa bé bỗng nhiên hự một tiếng, nường theo khúc nhạc dạo quen thuộc, tiếng khóc oa oa lại vang lên.

Dội một gáo nước lạnh vào hai người.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu vội vàng đẩy Trình Tuyền ra, mặc quần áo lên, ôm con tiếp tục dỗ. Lúc bình thường nó rất ít khi quấy vào buổi tối, hôm nay lại không biết làm sao vậy, cứ khóc mãi không dứt. Nguyễn Thu Thu không làm gì được bé, đành phải tiếp tục khẽ hát ru.

Chỉ ôm đong đưa mấy cái, bé lại ngủ thiếp đi.

Nguyễn Thu Thu thở dài ra một hơi, rón rén đặt bé vào nôi.

Một tay Trình Tuyền chống lên chiếc nôi, mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm đứa bé bên trong, ý đồ dùng ánh mắt giết người của mình để cảnh cáo thằng bé không được quấy.

Hai người kiên nhẫn chờ đợi thật lâu, đứa bé ngủ rất say, không hề có ý tỉnh lại. Nguyễn Thu Thu yên lặng thở phào trong lòng, đang chuẩn bị đi uống miếng nước, Trình Tuyền ôm lấy cô từ sau lưng, thở thê: "Mệt không?"

"Không mệt, vẫn ổn."

Cô đã thoải mái rất nhiều rồi, chẳng qua đứa bé thỉnh thoảng khóc đêm, không phải chuyện lớn gì.

Trình Tuyền hôn một cái lên trán cô: "Vất vả rồi."

Nguyễn Thu Thu nắm chặt tay anh, quay mặt sang, đặt một nụ hôn gà mỗ thốc lên khóe môi Trình Tuyền. Đôi mắt nhu tình hiếm thấy của cô khiến tim Trình Tuyền tim đập rộn lên, lại đè Nguyễn Thu Thu xuống giường tiếp tục tiến hành chuyện chưa hoàn thành.

Cơn ác mộng hự hự lại vang lên.

Hài tử oa một tiếng khóc thét lên, lần này không đợi Nguyễn Thu Thu đẩy ra, Trình Tuyền đã mặt không đổi sắc đứng dậy ôm thằng bé, vừa vỗ lưng vừa dỗ. Lần này tiếng khóc của nó không chịu ngừng nữa, Nguyễn Thu Thu bế thằng bé dỗ mãi cũng không chịu nín, sữa cũng không ăn, bím cũng không rong, không phát sốt, không khác thường, Nguyễn Thu Thu sốt ruột đến mức chỉ muốn đánh xe đi bệnh viện.

Trình Tuyền không nói một lời ôm lấy đứa bé từ trong lòng Nguyễn Thu Thu, trong tiếng kêu sợ hãi của cô, anh bước vào

phòng làm việc, một tay ôm trẻ sơ sinh khóc sụt sùi, một tay mở ngăn tủ, lôi thùng giấy con ra.

Đi sau lưng, Nguyễn Thu Thu giật mình: "Anh làm gì đấy? Hơn nửa đêm mà làm gì vậy?"

Trình Tuyền: "Không cần nó nữa."

Nguyễn Thu Thu:!!!

Đứa bé khóc đến khắp người đỏ au, vẻ mặt nhăn nhó nhúm nhúm, nước mắt rơi thành hàng làm Nguyễn Thu Thu đau lòng không ngớt. Trong thùng giấy có đệm báo và khăn lông, Trình Tuyền đề một tay lên, đặt đứa bé đang khóc thét vào.

Điều kỳ diệu đã xảy ra.

Đứa bé mới còn khóc rống chớp mắt đã nín thinh, thỏa mãn bẹp bẹp miệng, ngủ thiếp đi.

Nguyễn Thu Thu nhìn tròn mắt hốc mồm.

Vậy mà... Không khóc?

Đây là cái kỹ thuật quỷ quái gì vậy?

Cô thử thăm dò bé thằng bé lên, không đến vài giây sau, đứa bé bĩu môi, mơ hồ có dấu hiệu khóc, Nguyễn Thu Thu vội vàng đặt nó vào thùng giấy con, nó lập tức khôi phục trạng thái yên lặng, bình thản say giấc.

Thư phòng tĩnh lặng một cách quỷ dị.

Hồi lâu sau, Nguyễn Thu Thu không thể tưởng tượng nổi: "Nó... Chẳng lẽ, coi cái này là ổ của mình ư?"

So với cô, Trình Tuyền bình tĩnh vạn phần: "Có lẽ vậy."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Để con ngủ trong thùng giấy luôn có loại ảo giác ngược đãi trẻ em. May là thùng giấy đủ rộng rãi, Nguyễn Thu Thu trải thêm mấy lớp đệm êm, đặt gối nhỏ lên, đoan lại đặt con trong thùng giấy, đắp chăn, đặt bên cạnh cái nôi trống không.

Nguyễn Thu Thu liên tục xác định đứa bé ngủ rất ngoan, bấy giờ mới hậm hực nằm lên giường.

Đây tốt cùng là bố con kiểu gì mà cả đám không đứa nào giống người bình thường. Nếu bị người khác nhìn thấy con bọn họ nằm trong thùng giấy cũng có thể ngủ thư thái như vậy, không chừng còn tưởng cô là mẹ kế cũng nên.

Nghĩ như vậy, Nguyễn Thu Thu lại hậm hực.

Trình Tuyền không nghĩ nhiều như vậy, anh chen vào cạnh Nguyễn Thu Thu, cái cằm cọ cọ trên cổ cô. Nguyễn Thu Thu thấy ngứa ngứa, không nhịn được cười ra tiếng.

Anh hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Vì tránh đánh thức con, cả quá trình Nguyễn Thu Thu phải cực kỳ kìm nén âm thanh, căn phòng vang vọng tiếng hít thở nặng nhọc. Nguyễn Thu Thu mềm nhũn thành một vũng nước mặc cho Trình Tuyền làm ác ở trên người cô. Cơ thể cô cực kỳ mẫn cảm, mới

giày vò chưa được bao lâu cô đã phải cầu xin tha thứ, có điều làm thế nào cũng không đẩy nổi tên đàn ông trên người ra.

Một đêm này, Nguyễn Thu Thu bị ăn sạch sế, gồng mình chịu giày vò đến nửa đêm, thế mà Trình Tuyền còn tỏ ra tinh lực dồi dào, kéo tay cô muốn tiếp tục.

Nguyễn Thu Thu đành phải xin tha, sau khi đồng ý rất nhiều hiệp ước không bình đẳng, Trình Tuyền rút cuộc cũng đồng ý, hôn nhẹ lên chóp mũi cô, ôm cô vào lòng ngủ.

Không biết Trình Tuyền nói chuyện với bảo mẫu thế nào, bảo mẫu giữa trưa mới tới, Nguyễn Thu Thu không quá chật vật. Đứa bé ban ngày tỉnh, nằm trong nôi không khóc, hai mắt sáng lên lấp lánh như hai viên đá quý. Nguyễn Thu Thu cầm món đồ chơi nhỏ đưa bé, chọc bé cười khanh khách.

Khung cảnh mẹ con thân cận hài hòa như thế, Trình Tuyền đứng một bên nhìn chăm chú, ánh mắt không tự chủ dịu đi, đột nhiên cảm thấy có con cũng không phải chuyện gì xấu.

Nguyễn Thu Thu bắt chuyện với anh: "Mau tới đây, xem bé cười vui vẻ chưa này!"

Trình Tuyền đi qua, cúi người nhìn đứa bé trắng trẻo trong nôi. Ngũ quan của bé đã dần nảy nở, làn da có thể nhìn ra nét xinh xắn, cho dù là giống Nguyễn Thu Thu hay giống Trình Tuyền, về sau cũng nhất định là mầm giống tốt hại nước hại dân.

Bé con cười với Trình Tuyền, đôi mắt cong cong lên, khiến anh liên tưởng đến lúc Nguyễn Thu Thu cười lên động lòng người.

Trình Tuyền vươn tay, sờ sờ khuôn mặt nhỏ mềm mại của bé.

Mới còn cười ha hả, bé con tức thì bĩu môi, hự hự khóc lên.

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu trợn mắt nhìn anh lôi thùng giấy ra: "Anh muốn làm gì?"

Trình Tuyền: "Tìm người tốt."

...

Mặc dù Trình Tuyền mỗi lần đều chỉ biết gào to như thế nhưng Nguyễn Thu Thu thật sợ ngày nào đó anh tức mình lên, thật sự vút thẳng bé đi. Hai bố con giống như trời sinh không hợp nhau, gặp cô luôn luôn toét miệng, nhưng cứ nhìn thấy Trình Tuyền là đổi tính, mấy giây liền oa oa khóc lớn, thật không biết đời trước hai người quan hệ như thế nào mà giờ lại có một đoạn nghiệt duyên như thế này.

Mỗi lần nhìn thấy Trình Tuyền cầm thùng giấy, mặt mũi tràn đầy mấy chữ không thoải mái, Nguyễn Thu Thu lại thấy dở khóc dở cười. Đã thế bé con nhìn thấy thùng giấy lại còn hưng phấn kinh khủng cứ như gặp được người thân vậy.

Trình Tuyền càng mất hứng.

Chuyện này dẫn đến việc hai vợ chồng xem thì quên bém mắt chuyện đặt tên.

Nguyễn Thu Thu liệt kê ra hết mấy cái tên mình nghĩ ra, nhất quyết phải để Trình Tuyền nghĩ ra mấy tên. Trình Tuyền ngồi trên ghế sofa ăn, ngử khí chậm rãi: "Anh cảm thấy..."

"Không được nói Trình Tú!"

Trình Tuyền: "Ha."

Nguyễn Thu Thu nhìn mấy cái tên mình liệt kê ra, luôn cảm thấy quá mức nho nhả thanh tú. Cô hy vọng đứa bé về sau sẽ hoạt bát hiếu động, đừng giống như Trình Tuyền lúc nào cũng im lìm, tính cách sáng sủa một tí thì hơn.

Trình Tuyền nhìn thoáng qua dãy tên trên trang giấy, đề nghị: "Bác Hồ bảo cháu chọn cái này!"

Nguyễn Thu Thu: "... Xin anh đừng tùy tiện như thế."

Nào có ai lại dùng cách ý để chọn tên cho con bao giờ, cũng chỉ có Trình Tuyền mới nghĩ ra được.

Hai người ngồi trên sofa trầm tư.

Trình Tuyền vỗ tay.

"Có rồi."

Mắt Nguyễn Thu Thu sáng lên: "Cái gì?"

"Trình Nhạc Đa, ngụ ý vui vẻ nhiều hơn."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền:?

Cô tặng Trình Tuyền một ánh mắt chết chóc thâm trầm, tức giận nói: "Đừng cho là em không biết anh nghĩ đến Wahaha Yakult. Em còn định đặt Trình Ha Ha đây này, chẳng phải còn vui hơn sao?"

*Nhạc Đa: 乐多

Yakult: 养乐多

Trình Tuyền rất bình tĩnh: "Cái tên này cũng không tệ."

"..."

Cô, bắt lực.

Hai người nghĩ mãi cũng không thể nghĩ ra một cái tên hài lòng. Càng nghĩ, còn không bằng cái tên Trình Nhạc Đa, vừa thuận miệng lại dễ nhớ, nhưng cái tên này quá mức tùy tiện, những người khác nghe được chỉ sợ đều sẽ liên tưởng đến Yakult.

Nguyễn Thu Thu không muốn con mình về sau đi học, tất cả mọi người đều lấy tên nó ra trêu chọc.

Lúc cô còn đi học cũng rất nhiều lần bị đặt biệt danh chỉ vì tên của mình, cũng có người đùa ác ý làm cô đau lòng, cho nên tên con cô nhất định không thể để trắng ra như tên cô được.

Sau một hồi thảo luận.

Rốt cục, hai người đã quyết định được cái tên cuối cùng.

"Đa" đổi thành "Đạc", thiên tương dĩ phu tử vi mộc đặc*, đã cảnh giác sửa phát âm, vừa có ý lại dễ nhớ.

Thế là.

Trình Nhạc Đạc, cứ vậy dần lớn lên trong sự chăm sóc tỉ mỉ (???) của cha mẹ.

*Đây là lời vị một vị quan nói với học trò của Khổng Tử; "Thiên hạ vô đạo đã lâu, trời sai Khổng tử làm cái mỗ cây." (gỗ mỗ cảnh báo người đời).

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 119: Phiên Ngoại 7

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Nhà trẻ tháng thứ nhất.

Nếu hỏi ai là đứa trẻ hạnh phúc nhất nhà trẻ, mọi người chắc chắn sẽ nhất trí chỉ vào bạn nhỏ Trình Nhạc Đặc.

Trình Nhạc Đặc có ba mẹ xinh đẹp nhất trên đời, đây là sự thật được mọi người công nhận ngay từ ngày đầu tiên đi học. Vốn không quen biết nhau cộng thêm Trình Nhạc Đặc thường tỏ vẻ lãnh khốc trước mặt người lạ, mà cậu bé lạnh lùng này lại vô cùng ngoan ngoãn đáng yêu khiến các cô giáo thích vô cùng.

Nhưng, có một chuyện tất cả mọi người đều không biết, đó là vì không muốn đi nhà trẻ, buổi tối trước đó bạn nhỏ Trình Nhạc Đặc đã khóc lóc vật vã đến đứt hơi, làm nũng, bán thân, tuyệt thực chỉ để Nguyễn Thu Thu đổi ý.

Tưởng tượng đến cảnh không thể gặp được Nguyễn Thu Thu trong cả một ngày, bé càng khóc dữ dội hơn.

Trình Nhạc Đặc vô cùng vô cùng dính Nguyễn Thu Thu, một khi nhìn thấy Trình Tuyển ôm Nguyễn Thu Thu là sẽ khóc sướt mướt, cứ như quê hương mình bị chiếm đóng vậy. Đã vậy, Nguyễn Thu Thu còn luôn đứng về phe thẳng bé khuyên anh nhường con, khiến anh nhiều lần muốn gọi cho Cố Du, bảo anh ta xách thẳng nhãi con này qua chơi với cặp song sinh bên đó.

Nguyễn Thu Thu an ủi mãi, vắt hết óc mới dỗ Trình Nhạc Đặc nín khóc được. Bé tủi thân quá, bán thảm không làm mẹ mềm lòng được rồi.

So với cô, thân là bố, Trình Tuyển chẳng nói câu nào, quay đầu liền tung mấy bao lì xì to bụi vào nhóm nhân viên công ty.

Mọi người cướp được lì xì trong lòng nở hoa, tuy không biết có chuyện gì, niềm vui của kẻ có tiền đâu phải thứ bọn họ tưởng tượng được, cứ có tâm trạng là phát lì xì chơi thôi.

Ai cũng không ngờ, ngày hôm sau rất nhiều bạn nhỏ đều mang món đồ chơi mình thích nhất đi tìm Trình Nhạc Đặc, hỏi xin bé có thể dùng món đồ chơi của mình để đổi ba mẹ một ngày không.

So với dáng vẻ bánh bao mềm mại ở nhà, bạn nhỏ Trình Nhạc Đặc lạnh lùng ngồi trên ghế nhà trẻ, lạnh lẽo đưa mắt nhìn mọi người, không lấy một món nào.

Mọi người đều rất hâm mộ, cho rằng cậu bé chắc chắn có cả đồng đồ chơi ở nhà mới có thể không hứng thú với bảo bối trong tay mọi người.

Trong suy nghĩ của các bé, Trình Nhạc Đặc sống trong một tòa lâu đài to cao tráng lệ, có hẳn một công viên trò chơi riêng, có đồ

chơi chắt thành núi. Có một bé thì thầm với mọi người rằng ba mẹ nói Trình Nhạc Đặc có cả tiền riêng giống như hoàng tử.

Vì thế Trình Nhạc Đặc liền thật sự trở thành một hoàng tử mẫu mực trong nhà trẻ.

Cậu bé vẫn còn nhỏ, hai bên má núng nính mềm mại, làm đôi mắt đào hoa có phần hơi chau lại trở nên rất ngây thơ đáng yêu, ba bốn tuổi đã nhìn được sơ sơ tướng mạo tuần tú xinh đẹp. Trừ đôi mắt được kế thừa từ mẹ, các phần còn lại kế thừa bảy tám phần của Trình Tuyền. Nguyễn Thu Thu còn từng moi ảnh hồi bé của Trình Tuyền ra so sánh, trông cứ như ảnh chụp Trình Nhạc Đặc vậy.

Mỗi khi Trình Tuyền và con ngồi cùng nhau, trông giống hệt như một bộ matryoshka tinh xảo, đáng yêu chết mất thôi.

Vì muốn ghi lại một số việc vặt để làm kỷ niệm, Nguyễn Thu Thu lập một tài khoản phụ, vẽ truyện tranh bốn khung kể về hai bố con nhà này, không ngờ bộ truyện này lại nổi tiếng, độc giả thân thiết gọi là Chuyện thường ngày của cặp bố con ngốc nghếch, khiến cô dở khóc dở cười.

Trình Tuyền đã làm ra những chuyện quá đáng gì ----

Nguyễn Thu Thu chỉ biết mỉm cười vỗ ngực tỏ vẻ, nhiều đến không tưởng.

Thời gian quay lại một ngày đẹp trời nào đó của hai năm về trước.

Nguyễn Thu Thu ra ngoài dạo phố, để Trình Tuyền ở nhà trông con.

Trẻ con mấy tháng vừa mới biết bò, nhưng cũng chỉ biết bò ngược, loạng quạng giật lùi y như chuột, lại còn trốn rất nhanh. Trình Tuyền vừa lơ là một cái, thằng bé đã mắc kẹt dưới sofa, hự hự mếu máo. Anh ôm thằng bé đặt về trong thùng giấy, không được bao lâu nó lại bò xuống bàn trà, kẹt không ra được.

Trình Tuyền vô cảm bế nó lên đặt vào thùng giấy, mơ hồ có khuynh hướng bùng nổ.

"Không được bò nữa." Trình Tuyền chỉ vào nó nói, không cần biết nó có nghe hiểu không.

Một lát sau, Trình Tuyền ngậm kẹo que quay lại nhìn một cái, chỉ thấy thằng bé đang nằm yên trong thùng giấy, đôi mắt to tròn chớp chớp, sáng ngời nhìn chằm chằm que kẹo mút trong tay Trình Tuyền.

Đó là đôi mắt của sự khát khao, đó là cái duỗi tay mong mỏi, cho bé kẹo!!!

Không với tới, hự hự hự hự.

Trình Tuyền lâm vào trầm tư.

Anh mút gần hết que rồi còn gì, chỉ còn mỗi tí tẹo trong miệng, cho nó ăn thì mất vệ sinh lắm. Anh đứng lặng người, chợt nghĩ ra một biện pháp tuyệt vời.

Đến lúc Nguyễn Thu Thu xách theo một đồng túi lớn túi nhỏ, Trình Tuyền chạy ra giúp cô xách vào, Nguyễn Thu Thu hỏi: "Đúng rồi, con đâu?"

"Ở trong thùng giấy."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Thùng giấy kia giờ đã trở thành căn nhà thứ hai của bé Trinh, căn cũng không cần nôi, cô quen rồi.

Chờ một lúc cho người bớt lạnh, cô rửa sạch tay vào xem con thì thấy Trinh Nhạc Đặc đang nằm trong thùng giấy ôm chiếc đĩa dùng một lần không ngừng cắn cắn mút mút, đã thế còn rất say mê.

Tình cảnh này, muốn thê lương bao nhiêu thì thê lương bấy nhiêu.

Nguyễn Thu Thu lạnh mặt, yêu cầu Trinh Tuyền cho cô một lời giải thích.

Trinh Tuyền rất chi là hùng hồn: "Trên đĩa có bôi mật ong mà, vừa ngọt vừa tốt cho sức khỏe."

Hậu quả trực tiếp của việc này là...

Sau khi ăn một tuần đồ ăn "tốt cho sức khỏe", Trinh Tuyền vô cùng chân thành nhận sai và đảm bảo với Nguyễn Thu Thu không bao giờ tái phạm.

*

Thời gian lại trở lại buổi tối nào đó của một năm trước.

Nguyễn Thu Thu nằm trên giường ngủ ngon lành, không hề phát hiện người bên gối đã lặng lẽ xuống giường, lặng lẽ mò ra phòng khách, lặng lẽ lấy ra mấy túi đồ ăn vặt trong góc khuất, lặng lẽ ngồi lên ghế sofa. Anh cầm một miếng khoai tây chiên bỏ vào miệng,

định sử dụng chiến thuật mềm hóa để Nguyễn Thu Thu không nghe thấy tiếng nhai khoai tây răng rắc.

Không nói nữa, ăn đồ ăn vặt lén lút ngon hơn ăn đường hoàng nhiều.

Trên sofa vẫn còn mấy túi đồ ăn vặt, anh định làm như bình thường, lặng lẽ ăn xong, lặng lẽ đánh răng rồi lặng lẽ bò về giường ôm Nguyễn Thu Thu ngủ.

Đây mới là một buổi tối hoàn mỹ.

.... Đúng lúc này.

Trong phòng khách đèn nhánh, Trình Tuyền nhạy bén phát hiện ra cửa phòng chậm rãi mở ra một khe nhỏ. Bức rèm dày nặng ngăn không cho một tia sáng nào lọt qua, chỉ có cửa phòng âm trầm mở, tựa như tiếng hít thở của ma quỷ khiến người ta không nhận được rung mình.

Trình Tuyền cứng đờ.

Trong ánh mắt lạnh lẽo của Trình Tuyền, một bóng hình vắn vẹo nhấp nháy, từng bước một bò ra, tư thế trông vô cùng vắn vẹo quái dị.

Bé bò đến trước mặt Trình Tuyền, ngẩng đầu nhìn chăm chăm đồ ăn vặt trong tay anh, gương mặt non nớt tràn ngập khát vọng: "Con cũng muốn ăn."

Trình Tuyền quả quyết từ chối: "Không được."

"Con méc mẹ."

Trình Tuyền: "..."

Từ đó, đội ngũ đồ ăn vặt ban đêm từ một người biến thành hai người, thành công kết nạp thêm một thành viên mới.

- --- Toàn bộ nghe lệnh từ Trình tiên sinh.

Trong miệng anh, một thằng bé mới hai ba tuổi giả hoạt bướng bỉnh, quỷ kế đa đoan, một mặt uy hiếp Trình Tuyền mình sẽ mách Nguyễn Thu Thu, một mặt quan sát tình hình địch, bao che cho nhau. Lúc bị bắt sống, Nguyễn Thu Thu đen mặt, trừng mắt nhìn Trình Tuyền đang cố tỏ ra vô tội: "Anh cảm thấy em sẽ tin anh ư?"

Trình Tuyền: "Em nghe anh giải thích."

Anh còn chưa nói hết câu, Trình Nhạc Đặc đã mềm mại hồng hào ôm lấy chân Nguyễn Thu Thu, nước mắt lưng tròng, bi bô năn nỉ: "Ma ma, ôm một cái."

Nguyễn Thu Thu mềm nhũn.

Đáng lẽ phải chỉ trích hai bố con không nên ăn vặt giữa đêm, một hướng dẫn một tòng phạm, không ai hơn ai. Nhưng Trình Nhạc Đặc vừa kêu như vậy, lòng Nguyễn Thu Thu lại tràn đầy thương yêu, hôn chụt chụt lên mặt bé vài cái rồi ôm bé tiếp tục răn dạy Trình Tuyền.

Trình Tuyền uể oải cúi đầu nhận lỗi, ánh mắt lại khẽ liếc về phía Trình Nhạc Đặc, một cặp mắt thăm thẳm.

Trình Nhạc Đặc sợ hãi méo máo: "Ba ba trừng con..."

Lông mày Nguyễn Thu Thu dựng thẳng lên.

"Trình! Tuyền!"

Trình Tuyền: "..."

Anh nhìn thấy Trình Nhạc Đặc rúc vào lòng Nguyễn Thu Thu cười trộm.

*

Cha con hai người vốn dĩ không hòa hợp nhưng lại vô cùng ăn ý trong việc ăn quà vặt. Đối mặt với hai đôi mắt cố tỏ ra đáng thương bất lực của hai tên ăn vụng khi bị bắt tại trận, Nguyễn Thu Thu thật sự muốn bỏ nhà đi bụi cho xong.

Cô tức tối thay quần áo ra ngoài, lúc đi còn không quên xách theo túi rác xuống. Nguyễn Thu Thu lắc lư ở ngoài vài vòng, chợt không biết nên đi đâu, thế là chọn đại một nhà bán bánh kem vào ăn, cảm tức ngoạm hết hai cái bánh kem.

Một buổi trưa nhanh chóng trôi qua, Nguyễn Thu Thu vừa tức giận vừa đem bánh kem, bánh tarts trứng, bánh su kem về nhà.

Thật không ngờ, đã mấy tiếng rồi mà Trình Tuyền vẫn không thèm gọi cho cô!

Quả nhiên là chó!

Nguyễn Thu Thu đi đến trước cửa khu nhà, lại thấy có hai người ngồi dưới bậc thang, một lớn một nhỏ trông như hai con cún lang thang bị vứt bỏ, ngẩng mặt trông mong nhìn Nguyễn Thu Thu, đáng vẻ như không dám tới gần cô sợ làm cô tức giận. Thấy vậy, chớp mắt cơn giận của cô đã vơi đi hơn nửa.

Nguyễn Thu Thu cố tỏ vẻ lạnh lùng: "Ngồi dưới này làm gì? Giả vờ đáng thương cho ai xem?"

Trình Tuyền nói: "Ban đầu định đi tìm em, ra ngoài nhớ ra quên không mang điện thoại, quay về lấy điện thoại lại nhớ ra không mang chìa khóa."

Nguyễn Thu Thu: "... " Vì vậy nên hai con hàng này đây ăn vạ từ lúc đó đến giờ à.

Nguyễn Thu Thu thực sự phục sát đất luôn.

Trình Tuyền ôm tiểu Trình đang ngủ say, Nguyễn Thu Thu nắm tay Trình Tuyền lên cầu thang. Trình Tuyền im lặng một lát rồi nói: "Anh tưởng em không cần anh nữa."

Nguyễn Thu Thu bật cười.

"Sao có thể như vậy được."

"Nhưng mà nhớ ra Trình Nhạc Đặc còn ở đây, em chắc chắn sẽ không đi.""

Nguyễn Thu Thu dừng chân lại.

Cô túm chặt Trình Tuyền, hai người đứng trên cầu thang, mắt đối mắt. Cô nghiêm túc nhìn anh, đôi mắt đen nhánh phản chiếu gương mặt anh.

Nguyễn Thu Thu: "Cho dù có bé Trình không, em cũng tiếc vứt anh đi."

Mặc dè đã kết hôn nhiều năm, Trình Tuyền vẫn thường xuyên không có cảm giác an toàn với cô, cô cũng rất kiên nhẫn xoa dịu cảm xúc của anh, chưa lần nào ngoại lệ.

Nghe Nguyễn Thu Thu nói vậy, Trình Tuyền giật mình, tia sáng khác thường lập lòe trong mắt anh, anh tiến lên chạm vào môi cô.

Nụ hôn này dịu dàng quán quýt...

... Nếu Trình Nhạc Đặc không mơ màng dịu mắt bảo hình như bé người thấy mùi bánh kem, Trình Tuyền còn có thể kéo dài nụ hôn này thêm nữa.

Bánh kem tươi mới, bánh tart trứng nóng hổi, bánh su nhân thịt bò vỏ mỏng, ăn ngon dễ sợ.

Trình Nhạc Đặc thích ăn bánh tart trứng lắm nhưng mẹ dạy rồi, không được tranh giành đồ ăn, phải chia sẻ với mọi người, còn phải cảm ơn người cho bé đồ ăn ngon. Bé hôn Nguyễn Thu Thu bẹp một cái, bi bô mềm mại: "Cảm ơn ma ma!"

Nguyễn Thu Thu vội vàng hôn trả lại, kéo cục bột nhỏ vào lòng xoa nắn một phen mới hài lòng buông ra.

Trình Tuyền thấy thế chạy ra bắt chước: "Thu Thu, cảm ơn em." Anh kiên nhẫn chờ đợi y như đang đợi quà, chỉ thiếu nước dí sát mặt vào cho Nguyễn Thu Thu hôn thôi.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô bật cười hôn lên mặt Trình Tuyền, suy nghĩ đáng yêu này chọc cười cô rồi.

Trình Tuyền mồm thì nói không thích Trình Nhạc Đặc ăn đồ ăn vặt của anh nhưng lại chờ Trình Nhạc Đặc ăn hết mấy món mà thằng bé thích, bụng tròn vo rồi mới xử lý đồ ăn còn dư lại.

"A, đúng rồi."

"Ngày mai bên phòng làm việc có việc bận, em không đi nhà trẻ được, bên đó tổ chức hoạt động cha con, anh đi tham gia đi."

Trình Tuyền chưa từng tham gia mấy hoạt động này bao giờ, sững sờ nhìn Nguyễn Thu Thu.

Lần tổ chức hoạt động trước, Trình Tuyền bận tăng ca, sau đó thì trên đường kẹt xe nên anh không đến kịp, lần đó hình như anh đã đồng ý với Nguyễn Thu Thu, lần sau anh đi.

Trình Tuyền trầm tư.

Nguyễn Thu Thu: "Anh đừng cố tìm cớ nữa, nghĩ cũng không được nghĩ."

Trình Tuyền: "A, bị nhìn thấu rồi."

Cô ở cạnh Trình Tuyền nhiều năm như vậy rồi, sao lại không biết anh đang nghĩ gì.

Nguyễn Thu Thu nói: "Hơn nữa, em khuyên anh nên chuẩn bị sẵn sàng đi."

Trình Tuyền: "???"

Nguyễn Thu Thu: "Hầu hết mấy bé gái trong nhà trẻ đều muốn làm bạn gái con anh đấy."

Trình Tuyền: "..."

XUYÊN THÀNH VỢ CŨ CỦA NAM PHỤ

Bất Tài Như Phó (Bất Tài Như Bộc)
dtv-ebook.com

Chương 120: Phiên Ngoại 8

Editor: Hạ Cẩn

Beta: dailynhu16

Hôm sau.

Hai bố con đầu đội mây đen, mặt không cảm xúc, một ngồi trên ghế lái, một ngồi chễm chệ trên ghế sau, biểu cảm buồn rầu nghiêm nghị của hai người đồng bộ dị thường.

Trình Nhạc Đạc đối mặt Trình Tuyền thì không còn là cục bột mềm mại nữa. Về mặt tuyệt tình lãnh khốc: "Con muốn mẹ đi cùng."

Trình Tuyền một tay vịn tay lái, ung dung nói: "Con cho rằng bố không muốn?"

Trình Nhạc Đạc: "..."

Trình Tuyền: "..."

Quả nhiên hai tên này vẫn không thể chuyện với nhau được.

Hai cha con xuất hiện tại nhà trẻ tạo ra một vụ chấn động lớn, mấy bé gái lớp bên cạnh đều kéo bố mẹ muốn sang bên này chơi, mấy cô giáo đối mặt với Trình Tuyền cũng không tự chủ được mà

thẹn đỏ mặt, xúc lại tinh thần vội vàng tiếp đón các vị phụ huynh dẫn con trở lại lớp học.

Trăm cay nghìn đắng. Cuối cùng cũng đầu vào đấy.

Không khí giữa hai tên đầu sỏ vẫn tràn ngập một cảm giác khó tả, thẳng đến lúc bắt đầu tổ chức thi đấu, có thể tự do hoạt động, Trình Tuyền ngồi trên ghế ngẩn người, Trình Nhạc Đặc thì được cô giáo thông báo, bắt đầu chuẩn bị hạng mục chuẩn bị thi đấu.

Lúc này, mấy bé gái rụt rè đi lên trước, nhìn Trình Tuyền, xấu hổ nói: "Bố, mẹ đi đâu rồi ạ?"

Trình Tuyền:?

Tựa như nhận ra sự sững sờ của anh, mấy bé gái líu ríu một phen, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên nói: "Không sao, xin ngài thứ cho chúng con đường đột. Về sau kính xin chiếu cố nhiều hơn ạ."

Trình Tuyền:???

Cổ đợi mấy cô bé kia đi khuất dạng, Trình Tuyền lập tức gửi tin nhắn cho Nguyễn Thu Thu.

Trình Tuyền: Anh muốn về sớm.

Nguyễn Thu Thu trả lời nhanh: Anh thử xem:)

Trình Tuyền:...

Trình Nhạc Đặc vô cùng không vui. Vốn phải được cùng Nguyễn Thu Thu tham gia mấy trò chơi thú vị, bây giờ thì ngược lại, những thứ mong mỗi đều tan vỡ. Bé xụ mặt đi đến trước mặt Trình Tuyền, nói: "Lát nữa bố phải ôm con chạy một vòng, dẫm nổ bóng."

Trình Tuyền hừ một tiếng, còn không kiên nhẫn hơn cả Trình Nhạc Đạc.

Anh vô thức muốn từ chối, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Nguyễn Thu Thu nổi giận đùng đùng, lời đến khóe miệng lại nuốt xuống. Trình Tuyền dứt tay vào túi đứng dậy: "Đi."

Trình Nhạc Đạc: "Không được thi đấu cho có, sẽ rất mất mặt."

Lại bị oắt con đâm trúng tâm sự, Trình Tuyền chậm rãi liếc nó một cái, quyết định lại gạch thêm một cái cho Trình Nhạc Đạc vào sổ đen.

Thể lệ trò này là ôm con chạy một vòng trở về chỗ cũ rồi dẫm nát quả bóng buộc trên chân, yêu cầu lúc chạy không thể dẫm lên bóng.

Nhà khác đều ôm con vào lòng, đôi bố con nhà này lại nổi bật vô cùng. Trình Tuyền vác Trình Nhạc Đạc lên vai như vác bao gạo, mặc dù tư thế như vậy không được đẹp cho lắm, sự tồn tại của hai người vẫn được mọi người nhiệt liệt hưởng ứng, ngay cả gia đình đối thủ cũng không nhịn được vỗ tay reo hò cho bọn họ, suýt quên mất nhà mình cũng đang thi.

Tiếng hét của các bé gái vang lên từ góc khuất.

"A A A chồng ơi cố lên! Bố ơi cố lên!"

"Nhạc Đạc nhà mình đẹp trai quá đi!"

Trong nháy mắt, phẳng phát toàn bộ chỗ này đã biến thành sân khấu trình diễn chạy bộ của bọn họ.

Trình Tuyền: "..."

Trình Nhạc Đặc bị vác trên vai, từ chối ôm Trình Tuyền, vẻ mặt tàn khốc: "Chớ kinh ngạc, con có rất nhiều fan."

Vừa dứt lời, trọng tài tuyên bố bắt đầu, Trình Tuyền ôm cậu chạy nhanh về trước, thân thể lắc lư kịch liệt dọa Trình Nhạc Đặc sợ đến mức khuôn mặt nhỏ trắng bệch, vội vội vã vã ôm chặt Trình Tuyền như bạch tuộc, cảm nhận thể nào là nhanh như gió.

Trình Tuyền không hề ậm ừ, lập tức chạy vòng lại, giẫm bóng, động tác nhanh chóng lưu loát, về đích đầu tiên trong những tiếng hét chói tai của mấy bé gái.

Trình Nhạc Đặc ngây người.

Nó vốn tưởng rằng Trình Tuyền sẽ chậm rãi từ từ hoàn thành trò chơi, không ngờ Trình Tuyền còn tận tâm hơn cả nó, thế mà cảm được giải nhất.

Trình Tuyền đứng tại chỗ, làm việc tốt không để lại tên.

Nếu như không có gì mang về cho Nguyễn Thu Thu nhìn thì vô cùng có khả năng là anh sẽ không trèo lên được cái giường lớn mềm mại kia. Nói thắng là phải thắng, thái độ không thể ậm ừ được.

Mấy trò sau, Trình Tuyền đều thể hiện cực kỳ ưu tú. Trình Nhạc Đặc phối hợp với Trình Tuyền, nó chơi đến mướt mãi mồ hôi lại vui vẻ dị thường.

Trong tiếng hoan hô của một đám bé gái, hai người trở lại xe, đóng chặt cửa xe, ngăn cách sự ồn ào của bên ngoài. Trình Nhạc Đặc ôm một đồng phần thưởng, khóe môi lãnh khốc hơi nhếch lên, nó quay mặt đi nhìn ra ngoài cửa sổ, ra về già dặn nói: "Biểu hiện cũng không tệ."

Với tư cách một người bố.

Lần này, Trình Tuyền cũng không nói ra lời kỳ quái nào.

Anh ngồi trên ghế lái nói: "Muốn ăn bánh gato không?"

Trình Nhạc Đặc sững sốt, gật đầu: "Có."

Trình Tuyền lái xe, hai bố con đi đường rất tĩnh lặng, đại khái là Trình Nhạc Đặc không ngờ Trình Tuyền sẽ chủ động mời, khóe môi cong lên không ngừng được, thẳng đến lúc Trình Tuyền đỗ xe vào ven đường. Bọn họ thường xuyên tới tiệm bánh này, cách nhà không xa, bánh trong tiệm bán rất đắt hàng, đến tầm trưa sẽ có một vài loại bánh hết hàng.

Trình Nhạc Đặc thích ăn bánh gato ngàn tầng vị xoài nhất, về ngoài thì bé tỏ ra rất tỉnh táo, kì thực trong lòng đang âm thầm cầu nguyện hi vọng vẫn còn bánh.

Hai người xuống xe, nường theo tiếng chuông gió tiến vào tiệm, phía trước còn hai người đang xếp hàng.

Hai cha con vừa xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt mọi người, đám người xì xào bàn tán, kinh diễm đánh giá. Chủ tiệm bình tĩnh hơn nhiều, mỉm cười với hai vị khách phía trước.

"Chào ngài, xin hỏi ngài cần gì?"

"Tôi muốn..."

Hai người phía trước lựa chọn loại bánh mình muốn ăn, không bao lâu sau, sau lưng bố con Trình Tuyền lại có thêm mấy người nữa, trùng hợp cũng là người lớn dắt theo trẻ con.

Trình Nhạc Đặc sốt sắng nhìn chằm chằm bánh kem ngàn tầng vị xoài trong tủ kính, chỉ còn lại một cái cuối cùng, thật may mấy người phía trước không chọn bánh này.

Đến phiên Trình Nhạc Đặc, bé chỉ vào bánh ngàn tầng vị xoài: "Chào dì ạ, cháu muốn cái này." Chọn xong bánh xoài rồi lại chọn thêm mấy cái bánh kem nữa, đều là Nguyễn Thu Thu thích ăn, Trình Tuyển đứng ở một bên chờ trả tiền.

Đúng lúc này, bé trai sau lưng khóc sụt sướt chỉ vào Trình Nhạc Đặc: "Con cũng muốn cái này!"

"Xin lỗi, chỉ còn lại cái cuối cùng, muốn ăn ngày mai lại đến nhé!"

Bé trai này thấp hơn Trình Nhạc Đặc một ít, không thèm nghe, ngồi dưới đất khóc sụt sướt, khiến bố mẹ lúng túng. Trình Nhạc Đặc cúi nhìn bánh kem ngàn tầng đã gói kỹ, trong lòng nuối tiếc, do dự nhìn bé trai.

"Cho em đi mà cho em!" Có lẽ làm ầm ĩ như thế đã quen, bé trai khóc sụt sướt, đôi bố mẹ ôm hy vọng nhìn Trình Nhạc Đặc.

Bé giật giật môi, quyết định đưa bánh gato tặng cho cậu bé kia vậy. Ba ba ma ma dạy bé, phải hài hòa thân thiết, không thể giật đồ, phải yêu thương các bé nhỏ tuổi hơn.

Trình Nhạc Đặc tìm đến phía Trình Tuyển.

Trình Tuyển xách túi bánh gato, đi thẳng đến cửa thủy tinh, không thèm quay đầu lại nói: "Đi."

Trình Nhạc Đặc:?

Bé trai đang khóc rống sững sờ, khóc càng to hơn.

Bố bé trai kia không nhịn được làm bầm: "Làm bố mà không biết đường làm gương cho con cái..."

Bước chân Trình Tuyền khựng lại.

Anh chậm rãi nghiêng mặt qua, liếc nhìn bọn họ. Bé trai ngừng khóc, mong đợi nhìn Trình Tuyền lại gần bọn họ, sau đó, ngón tay cầm vào mũ Trình Nhạc Đặc, nói: "Bố dạy con thế nào?"

Trình Nhạc Đặc mờ mịt chớp chớp mắt.

Anh rũ mắt xuống, giọng anh rất rõ ràng trong tiệm bánh gato yên tĩnh, tất cả mọi người ở đây đều nghe được rõ ràng: "Dù cho có lúc không khiêm nhường cũng không cần áy náy. Con cũng chỉ là trẻ con."

Lời của Trình Tuyền đã đủ khách khí.

Ý của anh rất rõ ràng, cùng là hai đứa trẻ, dựa vào đâu không nhường nhịn thì là không hiểu chuyện? Bọn họ coi mình là ai?

Nói xong, kéo mũ Trình Nhạc Đặc xách túi bánh ngọt ra khỏi cửa hàng, để lại hai vợ chồng kia nhìn nhau, sắc mặt đen như đít nồi. Bé trai còn muốn tiếp tục khóc, nhưng lại không biết cha mẹ đang bị mất mặt, trong lòng đang không thoải mái, giữ chặt cậu bé, bàn tay đập vào ngực: "Sao lại không hiểu chuyện thế hả! Suốt ngày chỉ biết khóc!"

Lần này thì cậu bé thật sự khóc thét lên.

...

Hai bố con lên xe, Trình Nhạc Đạc ngồi ở hàng sau, vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Trình Tuyền thắt dây an toàn, ung dung nói: "Khiêm nhượng là tốt, nhưng nếu có người khiến con thấy không thoải mái thì cũng không cần phải đối xử khách khí."

Mắt Trình Nhạc Đạc sáng lên, trả lời dứt khoát dị thường.

"Con biết rồi!"

Hai người lại im lặng.

Trình Tuyền nói: "Mỗi lần bố thắng được phần thưởng của trường học, mẹ bố đi mua bánh gato."

Trình Nhạc Đạc dè dặt hỏi: "Là bà nội sao?"

Bé không giống nhà khác, nhà khác có bà ngoại bà nội, từ lúc rất nhỏ Trình Nhạc Đạc đã lờ mờ nhận ra, ông bà đã đi "một thế giới khác", bởi vậy bé không dám tùy tiện nhắc đến bố mẹ của bố mẹ. Bé nghĩ, bố mẹ không có phụ huynh nhất định sống rất khó khăn.

Trình Tuyền ừ một tiếng.

Anh nói: "Con ở trường phải cố gắng học tập nhưng cũng phải vui vẻ. Nếu có phiền não có thể nói hết với bố."

Câu nói này, từ nhỏ đến lớn Trình Tuyền đã nghe qua vô số lần.

Trong đầu anh đến giờ vẫn còn nhớ mãi gương mặt tươi cười dịu dàng kia, luôn luôn khích lệ anh. Mỗi lần nghe được câu này, Trình Tuyền đều rất thỏa mãn. Anh nghĩ có lẽ anh cũng nên cổ vũ Trình Nhạc Đạc giống như bà ấy đã cổ vũ anh.

Gương mặt non nớt của Trình Nhạc Đặc vô cùng nghiêm túc.

Giống như câu trả lời của Trình Tuyền lúc trước, bé gật gật đầu, nói: "Được."

...

Từ sau khi bạn nhỏ Trình Nhạc Đặc có thể ngủ một mình, phòng sách của Trình Tuyền liền bị chiếm đóng, cải tạo thành phòng của Trình Nhạc Đặc, bên trong dán các loại poster phim hoạt hình kỳ kỳ quái quái,. Mỗi khi anh bước vào phòng của Trình Nhạc Đặc ngấm nhìn căn phòng mình đã dùng vài chục năm, thật muốn tấn Trình Nhạc Đặc một trận.

Gian phòng của Trình Nhạc Đặc ngoại trừ tủ quần áo, giá sách, đồ chơi, bàn đọc sách chính là một chiếc giường nhỏ mềm mại.

Chớ nhìn vẻ ngoài lãnh khốc của bé mà nhầm, kỳ thực ga giường của bé có hình heo Peppa đấy.

Quan trọng nhất chính là, đầu giường còn đặt một thùng giấy nhỏ cũ nát. Mỗi khi Trình Nhạc Đặc chiến tranh lạnh với ba ba, lúc không vui đều sẽ tui thân núp trong thùng giấy nhỏ, chờ Nguyễn Thu Thu tới tới an ủi bé.

Bé coi thùng giấy xem như vật kỷ niệm quan trọng nhất, mỗi khi hỏi Nguyễn Thu Thu vì sao lại có thùng giấy như thế này, Nguyễn Thu Thu đều cười ha ha hôn má bé, bởi vì bé được ông trời chuyển phát nhanh đưa tới gấp nên để lại thùng giấy con.

Bạn nhỏ Trình Nhạc Đặc bởi vậy đã viết một bài văn non nớt tên là « Yêu như thùng giấy », đã thế còn đạt được giải đặc biệt toàn thành phố cho tiểu học năm nhất.

Biết sự thật, Nguyễn Thu Thu cứng họng.

Trình Nhạc Đặc không biết tại sao mỗi lần các chú các dì đến nhà mình đều sẽ nén cười nhìn giấy khen trên tường. Nhất là chú Đồ, từng ấy tuổi rồi mà còn không đứng đắn bằng nó, làm bố rồi mà vẫn bị dì Ấm đánh, Trình Nhạc Đặc đột nhiên cảm thấy, so với chú ấy, bố nó vẫn có địa vị hơn nhiều lắm.

Chú Tiêu Phiền có mang dì xinh đẹp tới mấy lần, số lần bọn họ tới là ít nhất, nghe nói là định cư ở nước ngoài.

Chú Phó Tử Trường vẫn chưa thoát kiếp FA, mỗi lần gặp mặt không thể chọc vào chuyện đau lòng của chú ấy, nếu không chú sẽ khóc bù lu bù loa lên cho xem.

Trình Nhạc Đặc còn gặp cả chú Cố Du nữa.

Bé luôn cảm thấy ba ba không thích chú Cố Du, thế nhưng hai chị em sinh đôi nhà chú Cố Du thật sự đáng yêu, vừa đơn thuần lại dễ lừa, cam tâm tình nguyện chia sẻ với Trình Nhạc Đặc bất cứ đồ ăn ngon hay đồ chơi vui nào. Trình Nhạc Đặc một lòng chỉ muốn bánh kẹo ngọt ngào, không có hứng thú với mấy cô bé, mỗi lần hai cô bé nói muốn chơi trò vợ chồng, bé đều lạnh lùng từ chối.

Ma ma nói cậu còn chó hơn cả ba ba, Trình Nhạc Đặc không thể nào hiểu nổi.

Rốt cuộc "chó" là từ hình dung cái gì vậy?

...

Một trận tuyết lớn phủ xuống rừng cây kiên cố. Nguyễn Thu Thu kéo rèm cửa, nháy mắt, màu tuyết trắng loá mắt làm cô nhéo mắt

lại, khó chịu vuốt vuốt: "Tuyệt rồi rồi."

Lời cô vừa dứt, phòng khách lập tức truyền đến tiếng bước chân lạch bạch, quả nhiên, Trình Nhạc Đặc gõ gõ cửa sau đó chạy vọt vào, dang tay muốn Nguyễn Thu Thu ôm ôm.

Đã lên tiểu học rồi mà về đến nhà vẫn là cục bột bi ba bi bô. Ai có thể từ chối một khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương cầu ôm một cái? Nguyễn Thu Thu ôm bé vào lòng, hôn lên má bé, cười nói: "Ngủ ngon không?"

Trình Nhạc Đặc rúc vào lòng cô, giọng mềm mại: "Mama, chúng ta đi đắp người tuyết được không?"

"Được. Chúng ta đi ăn sáng trước rồi đi nhé."

Trình Nhạc Đặc được đồng ý, tức tốc hôn chụt một cái lên má cô, phấn khởi chạy hùng hục đi toilet rửa mặt.

Đang rúc trong chăn ấm, Trình Tuyển mơ màng ngồi thẳng người, chăn trượt xuống lộ ra nửa người trên trần trụi của anh, trên xương quai xanh còn có quả dâu Nguyễn Thu Thu lưu lại. Nguyễn Thu Thu thấy vậy, mặt đỏ tim run, bước lên vớt quần áo cho anh: "Mau mặc vào, đừng để con thấy."

Trình Tuyển thuận tay kéo cổ tay cô lại, kéo Nguyễn Thu Thu vào lòng. Nguyễn Thu Thu khẽ a lên một tiếng, một gương mặt anh tuấn phóng đại trước mắt, dịu dàng đặt một nụ hôn lên môi cô.

"Em còn chưa chúc anh buổi sáng tốt lành."

"Mama con..."

Giọng Trình Nhạc Đặc bỗng nhiên vang lên, cửa bị đẩy ra. Nguyễn Thu Thu vô thức nhét Trình Tuyền lại vào chần, nhưng trong mắt bạn nhỏ Trình Nhạc Đặc, mama nhét ba ba vào chần chắc chắn là đang rất tức giận, định đánh ba nó.

Trình Nhạc Đặc sững sờ, cười: "Mẹ cố lên!"

Đội lát nữa rồi bé lại vào vậy.

Nguyễn Thu Thu đưa mắt nhìn bé đi xa: "..."

Trong ổ chần im lìm tối tăm, Trình Tuyền nói: "Anh cảm thấy chúng ta nên đổi sang một căn nhà to hơn."

Nguyễn Thu Thu: "... Chắc vậy."

Cái phòng này đã không chịu nổi một nhà ba miệng hành hạ.

Ăn bữa sáng, ba người ăn mặc kín mít xuống lầu. Nói là đắp người tuyết nhưng lại phát hiện tuyết không đủ nhiều, tích tụ đắp ra sản phẩm thì hiệu quả cũng không tốt, Trình Nhạc Đặc hơi thất vọng. Để dỗ bé vui, Nguyễn Thu Thu ném cho bé một quả cầu tuyết, Trình Nhạc Đặc kêu a một tiếng, lập tức vui vẻ ném trả đũa.

Hai người có qua có lại chơi cực kì vui vẻ, hồi lâu, Nguyễn Thu Thu hơi mệt, ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi.

"Hai người chơi cũng vui mà!"

Trình Nhạc Đặc nhìn Trình Tuyền với ánh mắt mong chờ.

Mặt Trình Tuyền không cảm xúc, nhặt một nắm tuyết trên đất, nắm chặt, ném về phía Trình Nhạc Đặc. Trình Nhạc Đặc phản ứng cực nhanh, thoát được xong lập tức ném tuyết đến chỗ Trình Tuyền,

khung cảnh hài hòa làm Nguyễn Thu Thu cảm thấy hạnh phúc vô biên.

Cô cầm điện thoại lên chụp lại khoảnh khắc này.

Đúng lúc, Trình Nhạc Đặc cầm một quả cầu tuyết ném vào quần áo Trình Tuyền, áo lông màu đen nở ra một bông hoa màu trắng, Trình Nhạc Đặc vui vẻ cười khanh khách, đánh xong thì chạy.

Trình Tuyền bốc lên một nắm tuyết.

trong màn hình điện thoại của Nguyễn Thu Thu chỉ thấy quả cầu tuyết của Trình Tuyền chuẩn xác bay đi, bộp một tiếng đập trúng gáy Trình Nhạc Đặc. Tựa như điều đứt dây, mới còn sung sướng chạy, bạn nhỏ Trình Nhạc Đặc cầm đầu vào đồng tuyết.

Trình Nhạc Đặc, nằm liệt giữa đường.

...

Trình Tuyền: "Bố thắng, end game."

Giờ điện thoại di động - Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô biết ngay Trình Tuyền không làm nổi chuyện gì nên hồn mà.

Một nhà ba người về đến nhà, thay quần áo, Trình Nhạc Đặc bấm mở TV, nương theo tiếng nhạc quen thuộc, phim hoạt hình bắt đầu chiếu. Nguyễn Thu Thu không biết là, ngoài mặt Trình Nhạc Đặc không nói gì nhưng mỗi khi các bạn học mua các loại đồ dùng học tập, thảo luận bộ phim hoạt hình thích xem nhất, trong lòng bé lại tràn đầy kiêu ngạo.

Đây là mẹ bé tham dự chế tác đó! Bé còn có poster độc nhất vô nhị có chữ kí!

Trong suy nghĩ của Trình Nhạc Đặc, mama vẽ tranh siêu cấp cừ, mama nấu cơm siêu cấp ngon, mama là người xinh đẹp nhất toàn thế giới, mama không gì không làm được.

Về phần Trình Tuyền.

A, chỉ là một tên đàn ông có mấy đồng tiền.

Bên ngoài đều nói ông chủ Gia Trừng lợi hại đến mức nào, ngưỡng mộ baba Trình Nhạc Đặc cỡ nào, trong mắt bé chỉ có cảnh Trình Tuyền mỗi ngày lẻo đẹo đi sau lưng Nguyễn Thu Thu y như một con chó Golden Retriever cỡ lớn cầu vuốt ve, không có tí khí thế nam tử hán nào!

Trình Nhạc Đặc nghĩ thì nghĩ thế nhưng vẫn bán manh để Nguyễn Thu Thu thơm thơm nó.

Tôn nghiêm đặt sang một bên trước! Đợi lát nữa rồi cầm lên sau! Bé, nói được thì làm được!

Trình Tuyền đứng một bên âm u nhìn.

Quả nhiên, bài tập ở trường chưa đủ nhiều.

...

Đến sinh nhật Trình Nhạc Đặc, các chú các dì đều mua quà đến chúc mừng bé. Nguyễn Thu Thu mua một chiếc bánh gato lớn siêu cấp, làm một bàn thức ăn ngon. Nhiều năm qua đi, số miệng ăn chục tăng trưởng kịch liệt, căn nhà sắp không chứa nổi bọn họ rồi.

Cắt bánh gatô, dạ dày Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên cuộn lên, nôn khan.

Trình Tuyền phản ứng cực nhanh, hỏi: "Làm sao vậy, không thoải mái?"

"Em không biết..."

Ôn Thiển bên cạnh ánh mắt quỷ dị hỏi: "Không phải cô—— " lại mang thai chứ!!!

Nguyễn Thu Thu tỉnh táo suy nghĩ một lát mới phát hiện đúng là đã lâu rồi bà dì không đến thăm cô, không biết khâu tránh thai nào xảy ra vấn đề.

Cô ngẩng đầu, căng thẳng nhưng lại mong đợi nhìn Trình Tuyền.

Trình Tuyền ngu ngơ chôn chân tại chỗ.

Hồi lâu sau, anh mới chậm chạp mở miệng: "Chuyển nhà thôi."

—— Vĩnh viễn không kết thúc ——